

Giới thiệu Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!

Mạch Vy Khánh nó là một cô bé xinh xắn đáng yêu nhưng lại luôn lạnh lùng với người lạ.

Hắn là Dương Hàn Phong, vị hotboy nổi tiếng của trường Hoàng Kỳ. Là điển hình của mẫu người ngoài lạnh trong nóng.

Nguyễn Hoàng Bảo Nhi năm nay 16 tuổi học trường THPT Hoàng Kỳ. Bạn thân của nó, xinh xắn. IQ thấp hơn nó xù.

Trịnh Hạo Thiên là bạn cùng lớp với hắn, bạn thân với hắn luôn. Nhưng khác cái là âm áp hơn hắn. Đẹp trai thì...sánh ngang nhau! IQ ngang hàng. Là con cưng của tập đoàn Trịnh Mỹ lớn thứ 2 châu Á.

Huỳnh Lệ Anh: Chị hai của trường, cùng lớp với hắn và Hạo Thiên. Chưa ngoa, đánh đá. là 1 hót- gơ son phẩn.

Hồ Hoàng Yến: N_y trước của hắn, sẽ có lúc trở về và...(lúc đó hãy nói)

Còn vài nhân vật phụ Min sẽ giới thiệu sau na!

Trước khi viết truyện, Min muốn nhắn gửi đến bạn đọc vài lời:

Min bây giờ mới 14 tuổi. Cái tuổi chưa đủ lớn để tôi hiểu hết về những thứ gọi là tình yêu, là hận thù hay đau khổ. Tất cả những bi kịch trong câu chuyện, Min viết lên bằng cảm nhận non nớt qua đôi mắt nhìn đời của con bé chưa học hết lớp 8. Có thể nó không được toàn vẹn, không thể khiến cho người đọc phải rơi nước mắt, nhưng xin các bạn hãy cảm nhận nó bằng cả trái tim, vì Min - tác giả của câu chuyện cũng đã viết lên nó bằng cả trái tim

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Nhận lớp

Chim ca líu lo, mặt trời đương lơ lửng ngọn tre. Trên giường, 1 cô bé đang say giấc....

RENG....Reng...Reng..._ Chuông báo thức vang lên í éo

" BỐP"

Chúc mừng em đồng hồ đã đi về châu ông bà. Hưởng thọ 2 ngày tuổi.

Lý do: Nghe tiếng đồng hồ kêu inh ỏi, nó phũ phàng vút phăng vô góc tường rồi lại đập chặn ngủ tiếp (gây án xong ko định chạy hả??)

6h 25p...

- Khánh, dậy đi con. Hôm nay khai giảng mà ngủ thế à? _Tiếng mẹ nó gọi ngoài cửa phòng

Ko có tiếng trả lời

- Khánh!

- Mạch Vy Khánh! _Tiếng gọi long trời lở đất của mẹ nó làm cho chim chóc muôn nơi bay loạn xạ(ghé óa). Vậy mà vẫn có con heo lười nào vẫn yên vị trên giường ko chịu dậy

" này ko dậy đúng ko? hà hà" _ mẹ nó nghĩ rồi nở 1 nụ cười cực gian, chạy xuống dưới nhà...

1 lúc sau....cụ thể là 6h 40p

_ CHENG...CHENG...CHENG..._ tiếng kêu chói tai ở đâu cứ dội thẳng vào mặt. bức mình, nó vùng dậy, quát:

- Aiss...người ta đang ngủ mà thẳng c-hó nào dám phá vậy hả???

Mẹ nó cất giọng "triu mền":

- Thằng mẹ mày đẩy con!

Nghe vậy, nó hoảng hồn, quay lại sau như robot hết pin...từ từ...từ từ...

- Ô hơ...mẹ à? Ngọn gió phương nào đã đưa mẹ đến đây vậy ợ??

- Ngọn gió từ tiếng ngáy như trong mơ của mày đấy! Biết mấy giờ rồi không? Hôm nay khai giảng mày muốn trễ giờ hả con?

Nó cười xuề xòa, xua tay:

- Đã muộn lắm đâu mà...mẹ cứ...ư....

Vừa nói nó vừa nhìn chiếc đồng hồ trên tường...

1s.....2s.....3s.....

- Aaaaaaaaaaaaa! mẹ ơi trễ học rồi! _ Nó hoảng loạn rời khỏi cái giường yêu dấu chạy tán loạn vào nhà VS. Làm VSCN, thay đồ chỉ trong vòng...5p(wa...siêu nhân)

-Mẹ ơi con đi học đây...bí bi..._ nó vội dắt con xe đạp điện ra, phóng vèo ra đường, để lại mẹ nó nhìn theo, lắc đầu ngán ngánr

- Haizz...con vs chả cái..

Nó phóng vù vù trên đường...suốt 9 năm đi học, chưa 1 lần nó đi muộn khai giảng..vậy mà năm nay...sao....haizz....Nghĩ thế nó càng lao nhanh với tốc độ từ thần gọi bằng cụ...người đi đường nhìn nó...xanh mặt.....

KẾT....._ Xe nó vừa đỗ lại trước cổng trường THPT Hoàng Kỳ

- Phù...may quá vẫn chưa muộn...6h 58p...còn...2p nữa...may thật _ Nó thở hắt hắt

Nó cất xe xong, lao lên sân trường tìm con bạn thân. Ngó ngang ngó dọc, ngó đông ngó tây, bỗng..

- Aa....Khánh! mày làm gì mà đến muộn vậy hả? _ Bảo Nhi vỗ vai nó trách yêu

- Phù...tìm được mày rồi! Tại nay tao dậy muộn quá...nên...

- Thôi được rồi, hồ sơ mày đâu? lên tìm lớp nhanh lên! _ Bảo Nhi giục nó

- Rồi rồi...mày sắp làm mẹ tao rồi đấy Nhi ạ! _ Nó nhìn Nhi

- Ồ...hề....

2 đứa kéo nhau lên phòng hiệu trưởng, mà không, trước phòng hiệu trưởng thôi. Thông báo tuyển học sinh lớp 10 vào các lớp dán chi chít trên bảng. Đám người đang chen chúc mong tìm thấy tên mình sớm để thoát khỏi cái đám hỗn độn này!

Nó nhìn Nhi:

- A Nhi đáng yêu! Mày đi tìm lớp đi...dù gì chúng mình cũng học cùng lớp mà!

Nhi thở dài:

-Thôi thôi...khỏi nịnh!

Nói xong Nhi méo mặt len vào đám đông đang chen chúc dữ dội. Còn nó tha thẩn ngẩn ngơ nhìn ngắm ngôi trường.

10 phút sau...

Nhi bước ra khỏi đám đông...dáng vẻ thất thểu mệt mỏi thấy rõ.

- Khánh, học...10A1...tầng 3...phòng...số...8! _ Nhi hốt hốt y như nó lúc đến

Khánh tội nghiệp nhìn Nhi, khổ bạn tôi quá...

- Thôi đi lên lớp nhanh mày! _ Khánh kéo Nhi đi..

* Trước cửa lớp 10A1...*

1 cô giáo già dặn đang ngồi chễm chệ trong lớp, 1 thầy giáo nào đó đang cầm danh sách lớp, đọc to muốn lủng màng nhĩ:

- Trương Tuấn Khang! _ Đi vào

- Mạch Vy Khánh!

Nó nghe tên liền đi vào trong lớp, ngồi đại 1 bàn. Bàn thứ 3.

- Nông Ngọc Linh! _ Học sinh đi vào

- Nguyễn Hoàng Bảo Nhi!

Nhi cũng bước vào, ngồi cạnh nó.

Tầm 5 phút sau, học sinh đã có mặt đông đủ. Bà giáo mới lên tiếng phát biểu:

- Lớp ta là lớp chọn của khối 10! Toàn học sinh chăm ngoan(nghe hơi sai sai thì phải), có ý thức nên tôi cũng không nhắc nhở j nhiều. Bây giờ tôi sắp xếp chỗ cho các em

Lớp loạn lên...những câu nói thay phiên nhau phát ra...

- Ơ cô ơi cho em ngồi chỗ khác đi cô!

- Cô ơi e ko ngồi đây đâu cô!

- Cô ơi cho em lên bàn trên / xuống bàn dưới đi cô!

Bà giáo bực mình, quát:

- Tôi là cô giáo hay các em là cô giáo! Không ý kiến ý cọt gì hết!

Bọn học sinh sợ xanh mặt...

Huyền thuyên 1 hồi, tráo đổi linh tinh 1 lúc...cuối cùng, nó được xếp ngồi với 1 bạn nam. Nhìn khá bảnh zai đấy! Bảo Nhi ngồi sau nó 1 bàn...

- Bạn gì ơi! Mình làm quen nhé! _ Cậu bạn cười mở

Nó cũng cười với cậu bạn:

- Hé lu! Chào cậu! Mình là Mạch Vy Khánh, rất vui làm quen với cậu!

- Chào... Mình là Lâm Thiên Bảo, hotboy khối 10 đấy nhé..hehe! _ Cậu bạn tên Bảo khoe

Nó chun mũi...hừ...chưa chi đã khoe chiến tích rồi!

- À vâng! Hi_ Nó nặn ra nụ cười đều giả.

Cậu bạn thấy nó tỏ thái độ như vậy, cảm thấy...thích thú:

- Mình trêu bạn tí thôi, bạn ko cần phải làm quá như thế đâu...haha!

Nó cười đưa đũa:

- À rồi!

Kết thúc cuộc nói chuyện làm quen của nó với Bảo (đừng hiểu lầm, Bảo ko phải nam chính đâu nha!)

Mới nhận lớp nên tan học rất sớm, bọn nó được về...

Nhưng...đến cổng trường thì...1 đám đông đang bu quanh 1 chiếc Lamborghini đen...1 nam nhân đang ở trong...nhìn thoáng qua...có lẽ anh ta rất bảnh...

Nhi hám trai kéo nó chạy ra xem....

_____hết chap 1_____

Lâm thiên Bảo: Hotboy khối 10, IQ cao. Con tập đoàn lâm Nhật đứng thứ 3 châu Á.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Đụng mặt

Nó bị Nhi hám trai kéo đi xem, đành bắt lực đi theo...

Bọn người đó đang bu quanh 1 chiếc Lamborghini đen bóng nhoáng. Trong xe là 1 thằng đàn ông khoảng 18 - 19 tuổi (người ta mới có 17 thôi pà nội!).

Nó nghĩ " lại mấy thằng cậ đẹp trai mà kiêu căng chứ j? lạ đâu nữa..."

Trên xe bước xuống 1 anh chàng rất chi là đẹp trai, anh ta vẫy vẫy tay "chào" những "fan" của mình. Còn những cô nàng "mai trẻ" thì hét ầm lên như tìm thấy mỏ vàng...nào là:

- AAAA...ah Phong đẹp trai quá đi à...

- Ước gì em có bạn trai giống như anh nhĩ?

- Người đâu mà đẹp y thiên thần vậy!..

.....

Nó nghe mà muốn ói ra luôn.

Nhìn nét mặt hấn ta...có chút gì đó...lạnh lùng và...kiêu ngạo!

Nó cười đều " Biết ngay mà, cậ có tí nhan sắc mà kiêu căng sao? Ta khinh!"

Nó quay sang nhìn con bạn thân, ôi mẹ ơi, xác nó ở đây mà hồn nó bay tận phương trời nào rồi..!!

Nó huých nhẹ cánh tay Nhi, cô nàng giật mình tỉnh mộng. Nó kéo con bạn đi, không thương tiếc mặc cho Nhi kêu í ới...

Lúc đi qua hấn, nó nhếch môi khi thấy đám "fan" quá ồn ào muốn lung màng nhĩ:

- Hừ! Bình hoa di động!_ Nó nói rồi đi luôn.

hấn đang chìm đắm trong tiếng khen, tiếng xuyết xoa, nghe nó nói thì giật mình...hả?? Ai là bình hoa di động??

Hấn quay phắt người lại, đập vào mắt là 2 cô bé con nít (16 tuổi rồi thừa anh), hấn ko biết ai vừa kêu mình, bèn hét to:

- Cô đứng lại ngay cho tôi!

Mọi người tròn mắt nhìn Bảo Nhi..

Bảo Nhi quay người lại...cười cười với hấn, mắt còn chớp chớp...(ềo ghê quá...)

Hấn nhìn thấy Nhi thì khinh khỉnh "Hồi...cũng mê trai như nhau thôi, được ta chú ý 1 chút là..."

Nhưng khi nghe Nhi nói, hấn thất thần:

- Anh Phong bảo gì em ạ?

Hấn há hốc mồm...đây...không phải là giọng vừa nãy...vậy là...nhầm người sao?

Nó vẫn ko quay đầu lại, nói lạnh:

- Nhi! Đi thôi!

Hấn chột dạ " đây...đúng là người đó...Bình hoa di động...hừ xem cô là ai?!"

Nó đang kéo Nhi thì hấn lại gọi với lại:

- Cô kia! Đứng lại đó!

Nhi lại quay lại:

- Anh bảo gì em ạ?

hắn lắc đầu:

- Tôi gọi cô gái đi cạnh cô kia!

Nhiều môi ghen tị, mặt hếch lên gọi nó:

- Ê Khánh!

Nó bây giờ mới quay mặt lại, mặt đen sì, đầu bốc khói:

- Cái gì?

Hắn nhìn nó: cô bé có mái tóc đen dài, đôi mắt đen ẩn dưới cặp kính cận đen xinh xinh. Nét mặt lạnh lùng, môi...không hề cười!

Hắn ngạc nhiên vì...trước giờ hắn chưa gặp cô gái nào có thái độ đó trước mặt hắn cả...

Nhưng rồi, hắn vẫn nhớ ra cái vấn đề chính, hắng giọng:

- Cô vừa gọi tôi là gì?

Nó nghe thấy thế hơi khó hiểu...Hả? Gọi? Gọi à?...Minh có gọi hắn đâu nhỉ??

Rồi...aaa...thì ra...cái bình hoa di động!

- Anh nhìn đẹp trai thế mà tai lại có vấn đề à? Ôi đúng là phí đời trai đẹp! _ Nó châm chọc

Còn hắn thì tức xì khói...hỗn láo quá mà...

- Cô gọi tôi là bình hoa di động? _ hắn gầm lên

- Phải! Ý kiến gì? _ Nó khiêu khích

- Cô... _Hắn bí họng

- Cô đây con! Có chuyện gì? Ais lại tè dầm hả? Lớn rồi mà còn... _ Nó lại châm chọc

Hắn tức lắm rồi:

- Cô muốn chết hả???

Nó vẫn thản nhiên trả lời:

- Ôi anh hiểu tôi nhất thôi đấy! Đúng tôi đang muốn chết đây...anh có thể đưa tôi đến Âm Phủ được ko?

- Aiss...đồ...con...lộn khó ưa! _ Hắn nghĩ mãi mới ra.

Nó tắt ngấm nụ cười sáng khoáy trên môi, nhìn hắn với ánh mắt hình viên đạn...

- Cái gì? Đồ thần kinh?

Hắn tròn mắt nhìn nó:

- Cô gọi tôi là đồ thần kinh?

- Phải! Ở đây có anh với tôi, ko gọi anh chả lẽ gọi c-hó à? _ Nó ngây thơ như con nai tơ giẫm nát cả rừng mơ...

Hắn điên rồi đấy nhé! Tự nghĩ" Hừ, cái đồ điên, ta đây ko thèm chấp!"

- Đồ điên, cô biến đi! Tôi chả thèm chấp loại trốn trại như cô! _ Hắn gằn giọng

- Anh tưởng tôi thích ở đây lắm chắc?! Xớ ai gọi tôi đứng lại thế? Hừ! _ Nói xong nó ngún nguẩy đi luôn.

Hắn ở phía sau mặt đường vắng sát khí" tôi mà gặp lại cô há...cô ko yên với tôi đâu đồ rắc rối!"

Nghĩ xong hắn hết tâm trạng lên trường rồi, lái xe quay về biệt thự.

Chương 3: Tên biến thái đáng ghét

Nó tức mình đi một mạch về nhà, mặc cho nhỏ Nhi huyền thuyên bên cạnh.

Về đến nhà, nó vút cái cặp đến "UỖNH!" 1 cái xuống nhà rồi tức tối leo lên cầu thang dầm thùm thụp (tội nghiệp cái cầu thang!)

Nó mở cửa phòng, ngã người xuống chiếc giường êm ái. Đầu thăm nhủ " Cái đồ bình hoa di động, đừng để tôi gặp lại anh nữa! HỦ!"

Suy nghĩ 1 hồi, nó ngủ thiếp đi, nghĩ nhiều, nhức óc quá!!!

**** Ngày Hôm Sau ****

Hôm nay, 6h45 nó đã đến lớp. Dậy "sớm" hơn hôm qua được chút xíu nên nó thông thả đi dạo quanh trường. Mãi nhìn ngắm cảnh đẹp, bỗng nó va phải 1 người, cụ thể là con trai.

Nó té rầm cái xuống sân, miệng thảm tử cái thằng nào dám làm nó ngã (tự mình và vào người khác lại còn...)

Còn người con trai va phải nó thì ân cần hỏi han:

- Cậu có sao ko vậy?

Ấn cái gì mà chậm tiêu thế không biết, nó thăm nghĩ, nhưng giọng vẫn ngọt ngào:

- Mình không sao!_ Nó lừ mắt nhìn tên đó_ Bạn nghĩ thế nào?

Câu sau của nó khiến tên đó tắt ngấm nụ cười chết ruồi, ngượng ngịu:

- Mình, xin lỗi..

- Ko sao đâu, mà mình muốn cảm ơn bạn!_ Nó cười

- Vì sao? _ tên đó tròn mắt hỏi

- Vì đã giúp mình nâng cao sức chịu đựng!_ Nó gất

Tên đó trở mắt nhìn nó như chưa từng bị con gái quất bao giờ:

- O...

Nó bắt đầu giờ giọng thuyết giáo:

- cậu nghĩ thế nào mà 1 người như tớ va phải CỤC SẮT như cậu mà ko sao được hả? Cậu nghĩ tớ là đá à mà không sao?

- Thế tôi đã nói xin lỗi cô rồi còn gì!_ Tên đó bắt đầu hốt hốt

Nó cũng chuyển ngôi xưng hô luôn:

- Ha...anh nói hay nhỉ? Thế giờ tôi đi giết mẹ anh rồi xin lỗi cho qua chuyện nhé?

- Cô..cô...

Nó cười mẫn nguyện...đời nó không móc méo ai là nó không chịu được thì pải!

Hắn ta cười đều, dí sát mặt vào nó, làm nó giật hết cả mình:(Biến thái nè!)

- Trò này cũ rồi, cô bé! Muốn làm bạn gái Trịnh Hạo Thiên tôi thì nói lẹ đi, còn giả bộ!

Nó choáng. Phải, choáng toàn tập luôn! Cái gì? Muốn làm bạn gái hắn ta sao? Hắn là ai cơ chứ? Tên TRịnh Hạo Thiên gì đó bị điên thật rồi!

- Cái gì? Muốn làm bạn gái anh? Anh đang mơ giữa ban ngày đấy à? Đồ biến thái? _ Nó hét lên

- Ồ. Phải! Một người hoàn hảo như tôi thì trường hợp đó làm sao có thể bỏ qua? _ hấn ta vẫn ngông cuồng đáp trả.

Nó há mồm...sao...lại có người tự ki như thế trên đời nhỉ?

- Cái gì? Anh về đắp chăn và mơ đi nhé đồ biến thái! Xó nhìn lại anh xem có ra cái thể thống gì không mà còn làm phách! _ Nó

Không đợi hấn ta trả lời, nó giẫm bình bịch lên sàn nhà, bỏ đi.

Sau khi nó đi khỏi, anh chàng TRịnh Hạo thiên bèn lấy gương ra soi xem..." nhan sắc của mình đã xuống cấp rồi ư?" _ hấn tự ki.

Sau khi tiếng trống vào lớp đã điểm, nó hùng hổ xông vào lớp...

Bảo Nhi thấy nó nhìn như con hổ cái, bèn ra xoa dịu nổi...tức:

- Bạn yêu, bạn làm sao vậy? Kể cho Nhi Nhi nghe đưay! _ Nhi nói giọng ngọt sớt.

Nó tức tối hỏi lại Nhi:

- Ê con kia! Mày biết trong trường này có thằng cha nào tên TRịnh Hạo Thiên gì đó không?

- Ồ...anh thiên mà mày cũng ko biết sao? Aiss con này mày thật cổ hủ mà! _) Nhi lắc đầu nói

- Thằng đó là thằng nào? _ Nó gằn lên

Nhi sợ sệt kể lại lịch sử chiến công của chàng:

- Anh Thiên cùng với anh Phong- cái anh hôm qua cãi lộn với mày í, là 2 hotboy khối 11. Nổi tiếng đẹp trai, nhà giàu, học giỏi nữa, cứ đi đến đâu là gái pải đồ rầm rầm, với lại....

Nghe Nhi huyền thuyên mà mặt nó tái xanh như đất nhái..

Nghe xong, nó nuốt nước bọt cái ực, rồi thở dài:

- Chắc tao ko yên rồi!

Nhi nhún vai, bữu môi ra về...méo care!

@#\$\$%^&&

Cuối cùng cũng hết tiết 2, nó mệt mỏi lê xác xuống Canteen.

Nó chọn một chiếc bàn trong góc khá yên tĩnh, gọi:

- Chị ơi!

-Chi em? _ Cô nhân viên bán đồ ăn ở canteen hỏi

- Cho em 1 hamburger, 1 chai Sting đỏ, 4 bịch snack, 1 ly kem dâu, 1 ly kem socola, và 1 bánh mì kẹp nha chị! _ Nó kể

Chị nhân viên sợ xanh mặt...nó là heo hay người vậy nè? Nhưng cũng chiều theo ý khách hàng.

Nhìn đồng đồ ăn trước mắt, nó thích thú đưa ly kem dâu lên miệng...

"Bùm, Cánh...Bành" _ Tiếng ghế và bàn đồ la liệt

Nó tò mò ngược mắt ra...

___Hết chap 3___

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Náo loạn Canteen

Nó quay lại nhìn, 1 cô bé hót gơ mặt trát hàng kí phần đang nhìn nó hằm hằm. Nó thì vẫn mở mắt to như mắt ếch mà nhìn cô ta..(gan đầy)

Cô ta cùng 3 con nhỏ khác hùng hổ xông tới, hất đồ bàn ăn của nó. Nó suýt xoa nuốt tiếc nhìn đồng đồ ăn vương vãi trên sàn nhà...

- Cô làm gì vậy hả?_ Nó gất lên

Nhỏ đó shock:

- Cái gì? Mày nói gì?

- Ha..tôi ko ngờ cô cũng bị "lãng tai" nữa đó!_ Nó chế giễu

- Tao dell nói vs những đứa ko não như mày! Vào thẳng vấn đề chính: Tránh xa anh Thiên ra!_ Nhỏ đó hung hăng

Thì ra là tên biến thái đó, chắc sáng nay cô ta nhìn thấy cảnh tên đó ép cô vào sát mặt hần nên...hiều lắm! Tuy vậy nó vẫn nói:

- Tôi và anh ta chả có gì cả!

- Tao là đứa trẻ lên 3 à?_ Cô ta gào lên

- À..hóa ra cô mới lên 3 thôi!_ Nó cười đều

- mày...hôm nay tao không cho mày 1 bài học thì tao ko phải là Người!

Nó nhếch mép khinh bỉ:

- Thế thì chắc cô ko dạy được tôi đâu, vì cô vốn đâu phải là người, cô là...hồ ly mà! Haha

- Mày..._ Nói rồi cô ta gơ tay định tát nó

'Bụp'_ Nó đỡ được tay cô ta, xiết chặt:

- Định đánh tôi sao?Không có cửa đâu ha!_Nó nhếch mép khinh bỉ

Nó càng xiết chặt tay cô ta hơn, cô ta vốn là 1 tiểu thư, chân tay mềm nhũn như bột bị nó xiết chặt như thế thì muốn gãy xương tay luôn...miệng la oai oái:

- Mấy con kia! Lên cho tao!

Lập tức mấy con nhỏ đằng sau cô ta đồng loạt xông lên. Nó cuốc vài thế võ giải quyết. 5p sau, giải quyết gọn 3 tiểu thư. Nó nhếch mép cúi xuống gần 1 chị ả:

- Hừm...tên...Diệp Hoài Ngọc..ăn hại!

Lại cúi xuống gần chị thứ 2:

- Chẹp...tên...Lã Băng Dương! Yếu như sên!

Ả thứ 3:

- Hừ! Tên...Hoàng Bảo Hạnh! Ta khinh!

Sau đó ngó ngang chị đầu đàn đang tái xanh mặt mũi:

- Cô...hừm.._lật bâng tên_ Huỳnh...Lệ...Anh! Hót gơ son phấn chỉ được cái to mồm, làm được gì đâu? Ha...

Nhìn nó bây giờ y như 1 bà trùm, 1 tên giang hồ thực thụ. Nét mặt lạnh hơn băng, có 1 chút khinh khinh, hung ác, gian xảo. Khác hẳn với Mạch Vy Khánh hàng ngày vui vẻ, hòa đồng!(Con gái nhà họ Mạch mà!)

Nhưng..

- Các cô làm cái quái gì vậy hả?!_ Giọng 1 thằng con trai vang lên

Nó giật mình quay lại..

Hắn- Dương Hàn Phong, hội trưởng hội HS trường THPT Hoàng Kỳ. Nổi tiếng đẹp trai, sát gái, tình trường, đào hoa...v.v

Nó lăm bắm trong miệng:" WTF? Bình hoa di động?"

hắn cũng khá ngạc nhiên khi thấy nó. Nhưng cũng nhanh chóng lấy lại phong tác lạnh lùng ban đầu

Huỳnh Lê Anh thấy hắn như bắt được vàng:

- ANh Phong...huhu...nó...tự dưng...đánh em...em chả làm gì nó cả...thế mà...nó..huhu..

Nó nhủ mảy nhìn cô ta " đóng kịch giỏi thật", rồi nhếch mép khinh bỉ

Im lặng 1 lúc, hắn quát lên:

- Lên phòng hội trưởng hết cho tôi!

_____ Hết chap 4 _____

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Phòng hội trưởng

Bây giờ, nó đang ngồi uống trà (chém gió) trong phòng Hội trưởng HHS(hội h/s). Sắc mặt ko chút biểu cảm

Lệ Anh và 3 con nhỏ kia thì ra sức đóng kịch, kêu khóc như đưa tang. Hắn nghe mà muốn tống cổ luôn vì...thùng màng nhĩ!!!

- Các cô có gì để nói? _ hắn lạnh nhạt hỏi

- Tôi..._ Nó định thanh minh

- Tôi hỏi 4 cô trước! Cô ngậm miệng!_ hắn thờ ơ trả lời

Nó cảm thấy bị súc phạm kinh khủng, đã vậy bà éo thềm thanh minh với c-hó nữa!

Lệ Anh rơi nước mắt tanh tách:

- Hicc....anh Phong, em...thấy nó là bạn mới nên em ra chỗ bạn ấy để làm quen. Khi em vừa xin cô ta cho ngồi cùng thì cô ta la mắng em. Mấy bạn này_ Chỉ vào 3 nhỏ_ thấy bạn ấy vô lễ quá nên ra can, ai ngờ cô ta ra tay đánh!_ Lệ Anh nói dối không ngượng miệng

Hắn đảo mắt 1 hồi, quay qua nó:

- Cô?

Nó cười đều, nhìn hắn:

- Tôi nói,dù gì anh cũng đâu có tin?! Anh nghĩ sao nghĩ!_ LẠnh lùng và...vô tâm!

- Cô..._ Hắn ghen cổ

- Tôi sao? Mau đi đồ dành mấy cục cưng của anh đi! Cô ta khóc hết nước mắt cá sấu rồi...mai này đi làm diễn viên, sao mà diễn nổi?!_ Nó nhếch mép cười khinh

Hắn hơi bức khi thấy nó không thanh minh, phân bua gì hết. Thực ra, hắn đã biết hết mọi chuyện từ lâu rồi, chỉ là...đội nó phản ứng thôi! Nhưng...ai ngờ...nó lại...>>>" Vậy thì tôi sẽ cho cô biết tay! Đồ con lợn!"_ Hắn nghĩ

- Cô sẽ bị đình chỉ! Hình phạt tí nữa tôi sẽ ra!_ Hắn chỉ tay vào nó nói

Bọn Lệ Anh cười gian xảo, nhưng ko may, hành động đó đã lọt được vào mắt của hắn!

- Còn các cô, sẽ đi đổ rác trong vòng 1 tháng!_ Hắn ra lệnh

Bọn ả há mồm

- HẢ??CÁI GÌ? ĐỒ RÁC U? Thiên kim tiểu thư mà phải đồ rác? Anh nghĩ thế nào thế anh Phong?

- Đã ra quyết định, cấm làm trái, bây giờ, các cô được ra về! Mời!_ hấn đuổi

Bọn ả tức xì khói tai, đầu và mũi (cẩn thận bốc cháy cả người chứ không đùa!), hậm hực bước ra khỏi Phòng HT HHS.

Nó vẫn chả nói gì lững thững bước ra, hấn gọi:

- Còn cô! Ở lại!

Nó khó chịu quay lại:

- Gì nữa?

- Cô vẫn chưa bị phạt!_ hấn không nóng không lạnh đáp

- Vậy...hình phạt là?_ Nó

- Làm cho tôi 3 việc!_ hấn cười gian xảo

- Việc gì?

- Rồi cô sẽ rõ!

- Nhưng...đây là việc công, còn 3 việc của anh là việc tư..._ Nó vẫn không tỏ thái độ gì

- Tôi là Hội trưởng, tôi có quyền!_ hấn tự sướng

- Mơ mộng đủ chưa?_ Nó nói

- Thôi, biến đi!_ hấn lật mặt

Nó bực mình đi ra, kéo cánh cửa đến "ROÀNH" như muốn xé làm 2. hấn ngồi trong phòng mà như động đất...khiếp quá!

* Trên lớp 10A1*

- Khánh mày vừa đi đâu vậy?_ Cái Nhi lo lắng hỏi nó

Nó ủ rũ nằm ụp xuống bàn:

- Phòng hội trưởng!

Nhi ngạc nhiên:

- Sao mày "được" vào đó?

- Đánh nhau!

Nhi há mồm to đến mức, 10 con ruồi bay qua thì 11 con bay vô mồm quá, từ trước đến giờ, nó luôn là 1 h/s chăm ngoan, hiền lành. Chưa nghe thấy nó đánh nhau bao giờ...thế mà...không thể tin được, Nhi vỗ vỗ ngực:

- Ê đùa thì đùa có lý tí chứ! Hehe...mày mà đánh nhau chắc tao vào tù rồi mày!

- Không tin thì thôi, tùy!_ Nó lạnh nhạt

Nhi thấy tình hình khá bất ổn, hỏi lại:

- Thật hả mày?

- Ừ!

- Á ba mẹ ời...ngày tận thế đến rồi sao? Ngày con Khánh nó đánh nhau chắc con chỉ sống thêm vài giờ đồng hồ nữa quá ba mẹ ời...@#\$/^&@

Nhi tha thân ở đó huyền thuyên 1 mình như đứa tự kỉ.

Nó gục đầu xuống bàn, NGỦ!

Cậu bạn tên Bảo của nó cứ ở đó ngẩn nhìn nó ngủ, miệng cười cười, không ngừng lẩm bẩm:

- Đáng yêu quá!

Cuối ngày, nó vác cái mặt như xác ướp về nhà...3 việc sao? Chẳng lẽ hẳn định bắt mình chạy quanh sân? hay bán hàng? hay bò quanh sân, hay...đuổi mình khỏi trường?? aaa nghĩ đã thấy ghê rồi!

Nó khóc trong lòng leo lên giường, ngủ (khiếp bà này lúc nào cũng ngủ được!)

_____hết chap 5_____

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Hai hotboy khối 11...vô lớp! Chuyện lạ có thật!

Sáng hôm sau, nó "tự động" thức dậy vào 6h30.

Đánh răng, rửa mặt, VSCN xong, 6h45, nó đến trường.

Tâm trạng hôm nay của nó cực xấu. Vì hôm qua mạng nhà nó chập chờn quá nên không thể...online facebook để kêu ca về cái thằng cha đó. Đấy! Nói đến đây mới nhớ 3 điều kiện của thằng cha bình hoa đi động kia làm nó thêm bức nữa...đời đúng là có lắm lúc chán thật!

* Ở lớp*

Bao giờ Nhi cũng đến lớp trước nó. Vừa thấy nó, Nhi cười tươi như vừa được tưới:

- Hai!!! Bạn ỉu ời mau đến...đây, làm cho mây xanh lá cây rùng..._Bảo Nhi ngêu ngao hát

Nó vội bịt tai lại:

- Chị cho em xin...nghe chị hát, em có thành khách quen của bệnh viện quá!

Nhi bĩu môi giận dữ:

- Hừ, Khánh đều nhá! Khánh chê Nhi nhá! Huhu Khánh ác lắm!...

Nó nhăn mặt lại như đất khi ăn ớt, vội chặn cái bài tênh ca muôn thuở của Bảo Nhi:

- Nhi ngoan nà, Nhi hát hay học giỏi, ngậm miệng lại cho Khánh được hông?

Nhi dỗi luôn, quay sang nói chuyện với tên Thiên Bảo nãy giờ vẫn ngẩn 2 đứa nói chuyện:

- Ê Bảo ời...Bảo ời..._ Nhi cất giọng

Thiên Bảo cười:

- Chi zậy Nhi?

- Bảo bảo Khánh giùm Nhi...Khánh dạo này ác lắm, cứ mắng Nhi hoài à!

Nó nhìn Thiên Bảo, ánh mắt thách thức:

- Cậu làm nổi không?

Thiên Bảo nhìn nó dựng tóc gáy:

- O...hơ...Nhi ời...đi...đi chơi đi...Bảo sợ cái cô Mịch Vy Khánh nào đó lắm rồi, dữ như cạp vậ á!

- Cái gì? Cho cậu nói lại lần nữa!_ Vy Khánh gằn giọng

- Nhi...chạy!_ Bảo nhắc Nhi rồi chạy biến. 2s sau, nó đã chả thấy 2 đứa nó đâu.

Nó lại gục xuống bàn, đánh 1 giấc như thường ngày.

**** Tại một nơi khác, cụ thể là tại lớp 11A1(lớp của hấn và tên"biến thái")****

Hấn lòi xềnh xệch Hạo Thiên đi, nhìn đến là tôi nghiệp:

- mày đi với tao xuống lớp 10A1!
- Xuống đây làm gì? Dối quá à?_ Hạo Thiên méo mặt.
- Tìm người giúp việc!
- Hả?_ Hạo Thiên ngu ngơ hỏi

Hấn cười:

- Lâu nay hội h/s không có thư kí rồi nhì?

Hạo Thiên nhú mày:

- Thư kí? Chẳng phải từ khi em ấy qua đời thì mày...

Hấn chột tất ngúm nụ cười trên môi, giọng buồn buồn:

- Ừ...

Nhưng...5s sau...

- Thôi kệ, tao có trò mới vui lắm hehe!_ hấn cười man rợ

Hạo Thiên suýt chết:

- Ờ ờ con cũng bố!
- Thế thì đi theo tao!

Nói rồi hấn kéo Hạo Thiên đi xuống tầng 3.

**** Trước cửa lớp nó ****

Nó vừa gục xuống được 1 lúc thì bị mấy tiếng...UỀ...ồ...Ồ...Ồ...UỀ... của bọn con gái làm nó nhúc óc

Tiếng hét ngày càng to khiến nó liên tưởng đến mình đang xuất hiện trong 1 buổi xử án của Bao Công, và chính nó là tên phạm nhân sắp bị lòi ra xử trảm!(thê thảm quá quan ời...con oan qua quan lớn ời...)HICCCC

Khi lưỡi dao vừa kề lên cổ, nó bắt giác tỉnh dậy, mở hời LÃ CHÃ tuôn rơi (phóng đại á)

Trước mắt nó là 1 ụ người(so sánh hơi ghê thì phải) đang chen chúc nhau để làm j đó....nó ngán ngẩm nhìn đám đông rồi khẽ lắc đầu...ngủ tiếp!

Ở cửa lớp vang lên tiếng gọi "tử thần" của ai đó:

- MẠCH VY KHÁNH LỚP 10A1!(điều tra nhanh góml!)_ Hấn bắc loa gọi

Nghe thấy tên mình, nó nhăn mũi, dụi mắt tỉnh dậy.

Hấn cười gian tà nhìn nó, Bước chân tới bàn nó ngày 1 gần....5m....3m....1m....

- Nhớ tôi chứ?_ Hấn

Nó bủi môi:

- Hờ..cái bản mặt thú vị của anh, sao tôi phải nhớ?Rảnh à?

Hấn tức xì khói:

- Vậy cô còn nhớ 3 điều kiện kia chứ?

- Ờ...thì...3...3..._ Nó áp ứng

- Điều kiện thứ nhất: Làm thư kí hội h/s!_ hấn lưu manh nói

- Cái gì?_ Nó mở to mắt nhìn

- Cầm cái!_ Hấn quả quyết

.....Trong lúc đó.....

Hạo Thiên bị đám đông che hết khuôn mặt nó, nên ngó ngang dọc đông tây mà chả nhìn thấy gì!

- Tránh ra!_ Anh bức tức

Đám đông lui hết nhường đường cho hotboy, trong lòng thầm ghen tị với nó!

Hạo Thiên bước tới gần bàn của nó..và:

- Mà làm gì mà lâu vậy?_ Hạo Thiên vỗ vai hấn, hỏi_ Mà cô bé thư kí..._ Đang nói bỗng ngừng lại, nhìn nó...

Nó và Hạo Thiên há mồm nhìn nhau:

- Là anh / cô?_ Đồng thanh.

Hấn ở giữa chả hiểu cái mô tê gì:

- 2 người quen nhau?

Hạo Thiên cười cười:

- Nhỏ bướng bỉnh!

Nó cũng không vừa:

- Tên biến thái!

Hạo Thiên quay phắt sang nó:

- Cô nói cái gì?

- Đồ biến thái lằng tai!_ Nó chân chọc

- Cô...

- Cô đây con! Bảo gì cô thế?

...Cãi nhau om sòm...

- Stop!_ Hấn can ngăn 2 con hổ.

- Hừ!_ Nó

Hấn nhìn nó:

- Thư kí! lên phòng hội trường! Nhanh!

Nó lườm lườm nhìn hấn:

- Biết rồi! (đồ hâm, đại, đồ.. (nói nhỏ))

Hạo Thiên chen vào:

- Vậy cô làm thư kí mới hả?

- Biết rồi còn hỏi!_ Nó vừa thu dọn đồ vừa nói

- haha...báo cho cô biết...tôi là hội phó hội h/s!_ Hạo Thiên tự hào nói

Nó nghe xog như xét đánh bên tai:

- CÁI GÌ? *chết tui rồi*(nói nhỏ)

- Lẹ lên! _ Hấn cười cười, đẹp như thiên thần

- Hừ! Gặp sao chổi không hà! _ Nó rên

Sắp xếp xong xuôi, hấn, nó và Hạo Thiên cùng nhau bước lên phòng hội trường trước sự ngạc nhiên và ghen tị của hàng trăm ánh mắt hình viên đạn đang chĩa vào nó!.(kì này nó thám rồi!)

Ở một góc khuất nào đó, 1 cô gái bẽ đôi chiếc gậy gỗ trong tay, mắt hấn lên những tia đỏ, răng nghiến chặt:

- Đứa móc mà đòi chòi mồm son à? Máy đụng nhảm người rồi!

_____Hết chap 6_____

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFullNet.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Thư kí hội học sinh? Rắc rối ập đến!

Nó dẫm chân bình bịch theo 2 tên kia vô phòng hội trường hội h/s.

Nhưng..khi vô phòng...thì...

Đồ đạc bừa bãi khác hẳn ngày đầu nó bước vào đây. Sách vở, bút thước rơi vãi tứ tung. Hồ sơ, tài liệu với mấy cái giấy tờ gì gì đó nằm chồng chất lên nhau.

Thế còn chưa hết, nhìn phòng của hấn đi!

Quần áo vứt lung tung hết ra sàn nhà, đồ ăn ăn xong vứt toẹt ra đấy. Vô lon, giấy bóng phải nói là như đi thu gom rác thải...vân vân mây mây...

Nó nhìn cái hiện trường vụ án thì tái xanh hết cả mặt...

Hấn nhìn nó, hất hàm:

- Dọn đi!

Nó há mồm nhìn hấn, vụn loa hết công suất:

-ANH BỊ ĐIÊN SAO VẬY?

Hấn suýt thủng màng nhĩ, khề nhẩn mày:

- Nhiệm vụ của 1 người thư kí! Không được cãi!

- HẢ?? BỘ HẾT VIỆC RỒI À? TÔI KHÔNG LÀM THƯ KÍ THƯ KÉO GÌ HẾT! TÔI MUỐN VỀ LỚP!!! _ Nó hét lên

Hấn suýt thủng màng nhĩ lần 2...

- Đề nghị cô vụn nhỏ loa! _ Hạo Thiên vẫn bịt tai, nhìn nó

- Nhỏ gì mà nhỏ,nói chuyện vs mấy người thì cần bản tôi ko nói nhỏ không được.Các anh có bị điên ko vậy,cho tôi làm làm chi?Bảo mấy em chân dài dài mà làm,tôi chân ngắn lăm đó!Đã là chân ngắn thì làm sao mà chạy nhanh được?_ Nó lấy cớ

Ngay sau khi nó nói xong...Hạo THIên nhìn nó, suy xét...

- Ủ...đúng là lùn thật! Haha đồ lùn! Đồ cây nấm di động! _ Hạo Thiên ngoác mồm cười

- Ở ờ đúng đó, lùn thì làm việc không có hiệu quả đâu! Nhất là cái chức danh THƯ KÍ cao sang đó...các anh sẽ mất mặt lắm đấy! _ Nó khiêu khích, chủ yếu để bợn hấn tống cổ nó về lớp...nhưng..

Hấn vẫn...:

- Cô dám không làm?

- Phải! _ Nó quả quyết, có chết nó cũng không làm

Hắn nói lạnh:

- Nếu cô đã muốn vậy, thì hãy cuốn gói cút khỏi cái trường này đi!

Nó uất ức:

- Anh mất nhân tính thật rồi! Tôi chưa thấy người nào quá đáng như anh vậy đó!

- Ừ thì sao? Nếu cô muốn ở lại ý...thì... _ Hắn vẫn nói, giọng mập mờ

- Hừ! Thù này tôi quyết sẽ trả! Tôi sẽ làm thư kí cho hội học sinh! _ Nó suy nghĩ 1 lúc rồi đồng ý. Chết nó cũng không làm nhưng...bị đuổi ra khỏi trường thì...haizz....cứ làm đi đã, rồi bọn mi sẽ biết tay bà! 2 con lợn thôi tha!

Nó nói xong quay lưng bỏ đi, không quên đóng cửa cái "RÀM"(tội nghiệp cái cửa!)

Trong phòng, hắn mới nhếch môi cười:

- Kì này cô chết với tôi! Đồ...cây nấm di động!

*****đẩy phân cách địa điểm*****

Ngoài cửa phòng hội trường, 2 cô gái có nhiệm vụ nghe lén đã nghe được toàn bộ câu chuyện. Họ ghi âm cuộc nói chuyện, rồi bấm bấm gửi cho ai đó! Cuối cùng, họ đến địa điểm mà bà chị hai Huỳnh Lệ Anh đã hẹn...

- Chị hai! _ Hoàng Hồng Hạnh(cô hôm nọ) chào kính cẩn

- Em chào chị! _ Băng Dương và Hoài Ngọc(2 cô hôm nọ ở canteen) chào lễ phép

- Rồi! Tình hình thế nào? _ Lệ Anh hỏi

- Em gửi tin nhắn cho chị rồi mà! _ Băng Dương nói

Lệ Anh nhú mày mày lòi điện thoại ra...quả nhiên có 1 tin nhắn âm thanh, cô cười:

- Tao để chế độ im lặng!

Nói xong, cô mở tin nhắn ra, nghe....

Giọng của nó và hắn bắt đầu nghe rõ hơn...

- Dọn đi!

....

- ANh bị điên hay sao vậy?

.....

-Nhiệm vụ của thư kí! Cấm cãi!

.....

-Ừ...đúng là lùn thật! Haha đồ lùn!

.....

- Không làm thì cút ra khỏi trường này đi!

.....

- Thù này tôi sẽ trả! Tôi sẽ làm thư kí hội h/s!

.....

Nghe xong, tay Lê Anh bắt đầu nắm chặt lấy cái điện thoại tưởng chừng như bị vỡ vụn...

- Con nhỏ này, không biết điều rồi! _ Lê Anh gầm gọng

ra là chị à muốn làm chức vụ thư kí từ 3 năm về trước kìa. Vì năm ấy có con kì đà cản mũi, cô đã dẹp được. 3 năm sau lại có 1 con kì đà cản mũi nữa, cô thực sự tức giận.

- Giờ làm gì chị hai? _ 1 đứa trong nhóm lên tiếng

- Xử nhanh gọn lẹ! _ Lê Anh nghiêng răng

- Tuân lệnh chị! _ đồng thanh

Nó vừa đi đến cầu thang thì...

- Con nhỏ kia!

1 đám nữ sinh đang ở trước mặt nó. À mà không phải nói là chặn đầu nó.

- Các người là ai? _ Nó hỏi

- Hừm... mạnh miệng nhỏ? _ Lê Anh cười đều

Nó nhìn Lê Anh, 1 lúc sau...:

- À...thì ra là chị hai yếu như sên hôm nọ, còn có 3 cô tiểu thư hôm nọ nữa! Cả nhà hồ ly tụ họp đông đủ quá ha! _ Nó cười đều lại.

- Mà... _ Lê Anh tức giận

- Chị hai, nhỏ này để em! _ 1 con nhỏ, ngó tên hình như là Trần Quỳnh Như Ngọc (tên dài v~) lên tiếng

- Rồi, mà xử nói cho chị!

Nhỏ đó tiến đến gần nó, nó nhăn mày...chị ta đang định đấu karate à? Chân xếp hình vòm, tay khum khum như cái chum luôn!

...CHÁT>...

1 cái tát vào má trái nó đau điếng, vì mãi suy nghĩ nên nó không đỡ được cú này!

Tiếng cười rộn cả bọn hồ ly kia...

À ta định tát 1 cái nữa, nhưng vừa đưa tay lên, xương tay của nhỏ...đã...vỡ vụn...

1 bóng con trai đang túm chặt lấy tay cô ta bằng 1 sức khủng khiếp...

- AAAAA...anh Minh Khang, sao anh lại ở đây?! Bỏ em ra! Đau... _ Nhỏ gãy giữa

Người tên Minh Khang gì đó cũng nhẹ tay hơn với nhỏ, nói khàn khàn:

- Mẹ bảo con gái đánh nhau lớn không có ai yêu đâu! Về nhà mà chải tóc, ngâm thơ, hái hoa, bắt bướm đi cô bé à! (câu này hồng phai của mình, mong tác giả không thu phí bản quyền!)

Cả nhà hồ ly cổ nhin cười...

Nhưng...nó đâu có biết nhin là gì đâu, ngoác mồm ra cười hô hố:

-Há há há...thơ...hay đấy! Hahaha _ Nó vô duyên muốn chết!

Minh Khanh nhìn nó, buông tay cô nàng Như Ngọc ra...

Lê Anh có vẻ quan tâm và quen biết thằng cha này (ngta vừa cứu chị đấy!), cười hiền(giả tạo):

- Anh Minh Khang, anh về nước bao giờ thế?

Nó nghe muốn ói quá đi!

Minh Khang hình như không quan tâm gì đến cô nàng này cho lắm, trả lời hời hợt:

- Vừa về!

- Anh... Lệ Anh không thích thái độ của anh đâu nha! _ Lệ Anh làm "nùng"

- Tôi bắt cô phải thích à?

- Anh... _ Cô ta cứng họng...

Minh Khang nhìn nó, rồi nhìn gia tộc Hồ Ly kia, phán:

- Các cô cậu đông mà đi bắt nạt 1 cô gái YẾU ĐUỐI như thế này sao?(yếu đuối á trời?)

Nói rồi anh đẩy bọn kia ra, cầm lấy cánh tay nó:

- Em có sao không?

- Em không sao! _ Nó không nóng không lạnh trả lời

- Đi thôi! _ Minh Khang kéo nó đi

Nhưng...

- Đợi em lát! _ Nó gỡ tay anh ra...và...

....CHÁT.....

1 cái tát rất rất mạnh in trên đôi má của Như Ngọc.

- Cái tát này là tôi trả cho cô! Đừng có khùng mà đi chọc điên tôi!

Nói rồi nó bỏ đi, Minh Khang ngờ ngác nhìn nó...khiếp quá!

Nó và Minh Khang đi được một quãng, nó bỗng ngừng lại:

- mà anh là ai thế?

Minh Khang ngờ ngác nhìn nó lần 2:

- Em thật sự không biết anh là ai?

- Biết thì tôi hỏi làm gì! _ Nó làm như rất bình thường không bằng

Minh Khang ngạc nhiên nhìn cô bé này, cả trường từ h/s mới đến h/s cũ, ai mà chẳng biết đến bộ 3 hotboy chứ! Sao nó lại...

- À...anh là Võ Minh Khang! Vừa từ Mỹ về!

Nó à...lên 1 tiếng, rồi chép miệng:

- Thảo nào tôi chưa biết đến anh!

- Còn em? _ Minh Khang hỏi lại

- Tôi là Mạch Vy Khánh! Học sinh lớp 10A1! _ Nó cười cười

- Vậy là anh hơn em 1 tuổi đấy! Anh học 11 cơ! _ Minh Khang bắt bẻ

- Kệ chứ! Liên quan đâu! _ Nó hờ hững

Minh Khang thấy khá thú vị đối với cô bé này, chưa có cô gái nào dám ăn nói thế với anh cả!

- Thôi tạm biệt! _ Nó đi lên lớp

- Ủ...hi vọng sẽ gặp lại em! _ Minh Khang nói với lên

Bóng nó khuất sau dãy cầu thang dài, Minh Khang bỗng cười:

" Em thật thú vị!"

_____Hết chap 7_____

Gtnv: Võ Minh Khang: 1 hotboy nữa của khối 11. là bạn thân của hấn và Hạo Thiên. Nhưng 3 tháng hè và 1 tháng trong năm học đã phải qua Mỹ để điều hành công ty bất động sản lớn thứ 2 thế giới!

các bạn đọc truyện vui về!

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Nó là du côn đấy!

Thôi không suy nghĩ lung tung, Minh Khang chạy đến phòng hội trường tìm 2 thằng bạn thân của mình...

"Cạch"_ Cánh cửa được mở nhẹ nhàng

Hấn và Hạo Thiên tròn mắt ngạc nhiên...

Không ai biết là hấn và Hạo Thiên đã từng chơi chung rất thân ngoại trừ 1 người, là tên thứ 3. hấn và anh từng sờ nhìn người mới bước vào. Hạo Thiên mấp máy môi:

- Phon...Phong...ma....ma kìa!_ Anh chỉ vào Minh Khang

Hấn cũng từng sờ không kém:

- Ờ...phải... Máy tháng nay tao vs mày ko đi cùng, chắc nó giận lắm nên mới quay về!

.....

Hấn và Hạo Thiên cứ nói với nhau mặc kệ biểu hiện của con người đang đứng ở đó...mặt càng ngày càng...đen thui!

- Tao đập tụi bây giờ! Đùa với ông à?_ Minh Khang gần giọng

Hấn và Hạo Thiên càng hoảng hơn, miệng nói loạn xạ lung ta lung tung:

- Đấy mày thấy chưa? cách nói y chang...chắc nó về thật mày ơi!

- Ờ ờ...phải...

.....

Minh Khang tức quá giờ nắm đấm lên:

- Tụi bay chưa thấy quan tài chưa đồ lệ phải không?

- Thôi tao biết rồi! Khang ơi là Khang cho tao xin lỗi đi mà!_ Hấn nói, chắp 2 tay lên lạy Minh Khang

- Chết bà 2 đưa bay rồi!_ Minh Khang gần giọng...khiếp!!!

Thế là hấn và Hạo Thiên ăn trọn 2 cái ghế vào mặt. (ghế: anh Phong, anh Thiên, em xin lỗi nha! *** T/g: Ghế mà cũng hám trai!*** Ghế: Kệ tui!)

- Huhu...mày ác thế hà thằng kia??_ hấn ôm mặt

- Phải thế bọn mày mới đỡ láo!_ Minh Khang cười cười

- Hiccc_ Hấn + Hạo Thiên khóc ròng

Phải mất 15p, cái bài tình ca "Mày ác thế" của hấn và Hạo Thiên mới kết thúc. hấn hỏi:

- Mày về bao giờ thế?

- Vừa về sáng nay!_ Minh Khang lắc nhẹ ly Vodka trên tay (đây ko pải Bar thừa ah!)

- Ờ/...._ hấn

Như nhớ ra điều gì, hấn vội à lên:

- À mà...phó hội trưởng Hội h/s cũng nên biết mặt thư kí chứ nhỉ??_ Tìm có để gặp chị Vy Khánh nhà ta ý mà!!

Minh Khang nghe thấy 2 từ "thư kí" thì ko khỏi ngạc nhiên...3 năm nay, ngoài em ấy ra...hấn đâu có cho ai làm thư kí hội h/s? Sao bây h lại có 1 cô thư kí mới ở đâu ra thế? Hấn đã quên được cô ta rồi cơ à?_ Hàng tá câu hỏi đặt ra trong đầu Minh Khang.

- Thư kí?_ Minh Khang hỏi

- Ủ!_ hấn vẫn tỉnh bơ

- Nhưng...ngoài con bé ra...mày...._ Minh Khang nhủ mày

- Quá khur rồi! Quên đi!_ hấn cố giấu nỗi đau trong lòng

Minh Khang nhìn hấn, thấy tội lỗi thật vì mình đã vô tình khơi gợi nỗi buồn của thằng bạn chí cốt. Anh cười vỗ vai hấn:

- Đâu? tao phải xem mặt cô thư kí của mày mới được! Chắc phải là 1 cô gái đặc biệt lắm nhỉ???

- Ủ...đặc biệt đến hiem thấy luôn!_ Hạo Thiên nghiêm trọng

- Ghê thế cơ á? Thế nào?_ Minh Khang tò mò hỏi

- Gặp rồi khác biệt!_ Hạo Thiên cười cười cười cười...(cười rụng quai hàm!)

Nói rồi, Hạo Thiên vác cái loa ra, ngoác mồm thông báo:

- THÔNG BÁO...THÔNG BÁO...HỘI TRƯỞNG HỘI H/S CÓ CHUYỆN THÔNG BÁO!!!

Mọi người nhẩn mặt, tiếng hét quá lớn cũng làm nó khó chịu:

- Thằng cha này dờ quá đi mất!_ Nó phán 1 câu xanh rờn với Bảo Nhi

- Hừ...mày thì biết cái gì! Đây ngta gọi là mạnh mẽ đất bà nội!_ Nhi chu mỏ nói

- mạnh cái nổi!_ Nó bịu môi

Nghe tiếp!

.....

- THÔNG BÁO...HỘI TRƯỞNG HỘI H/S DƯƠNG HÀN PHONG VÀ HỘI PHÓ HỘI H/S TRỊNH HẠO THIÊN TÔI XIN CHÂN TRỌNG KÍNH MỜI EM MẠCH VY KHÁNH LỚP 10A1 VỪA LÙN VỪA THẬP (khác nhau à?) VỪA ĐANH ĐÁ VỪA KHÌN KHÌN LÊN PHÒNG HỘI TRƯỞNG GẤP!!!!!!

Nó nghe xong, khói bắt đầu bay ra ở tai, rồi ở mũi, ở đầu...và...

BÙM!!!!!!!!!!

- Cái gì? VỪA LÙN VỪA THẬP? VỪA ĐANH ĐÁ VỪA KHÌN KHÌN? TRỊNH HẠO THIÊN ANH NGÁN SỐNG RỒI!!!!_ Núi lửa phun trào, đề nghị mọi người nhanh chân sơ tán!!!!

Bọn con gái thì nhìn nhau cười khúc khích...

Nó tức giận phóng 1 lèo lên phòng hiệu trưởng. Đi đến đâu, khí nóng tỏa ra đến đó!

RẦM!!!! BÙM!!!!!!_ cái cửa lại bị nó đập 1 cách phũ phàng

3 thằng con trai sợ hãi quay lại...

- TRỊNH HẠO THIÊN! ANH ĐI CHẾT ĐI ĐỒ QUỲ, ĐỒ BIẾN THÁI KIÊM TÂM THẦN VỪA TRỐN VIỆN!!!!!!_ nó hét lên và bắt đầu giờ quẻ du côn của mình.

Nó lao đến túm tóc Hạo Thiên giật qua, giật lại, giật lên, giật xuống rưng rưng mấy cái tóc của chàng. Hạo Thiên khóc ròng:

- AAA Chị tha cho em! Em biết lỗi rồi! Tha cho em đi mà chị...huhu!...

- May cho chú là hôm nay chị kìm nén được, không thì chú chuẩn bị balo khoác xuống Âm Phủ dạo chơi hết mùa thu luôn đi!_ Nó thả tay ra.

Hạo Thiên ôm đầu, soi gương...(điệu quá anh hai!)

Bây giờ, nó mới nhìn thấy Minh Khang đang há mồm nhìn nó, nó cx nhìn lại:

- Là em sao?_ Minh Khang hỏi

- Là anh???

Hắn và Hạo Thiên ngơ ngác ngác chả hiểu gì! Minh Khang vừa mới về cơ mà! Sao nó lại quen anh được chứ?

_____hết chap 8_____

Bây giờ mk sẽ gọi theo biệt danh cho dễ nha!

Dương Hàn Phong: hấn_ Yun

Trịnh Hạo Thiên: Kin

Võ Minh Khang: Ken

Lâm Thiên Bảo: Pi

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Yêu em từ cái nhìn đầu tiên

Hấn và Kin ngơ ngác nhìn nhau, đồng thanh:

- 2 người quen nhau?

- Ủa!_ Ken trả lời

- Bao giờ?

- Có liên quan đến anh không? Mà anh hỏi nhiều vậy?_ Nó 'chửi'

- Kệ tôi! Cô cảm xía vô!_ hấn tức giận

Nó giậm chân bình bịch:

- Ken! Anh...

- Anh biết rồi!_ Ken dờ khóc dờ cười

- Gì thế?_ Kin tò mò...anh gì? Biết gì? Chả hiểu gì!!!

- 2 đứa bay!_ chỉ vào hấn và Kin_ ko hỏi nhiều, ko liên quan đến tụi bay, OK?_ Giọng thách thức nhưng ánh mắt ra vẻ cầu xin hơn!

- Mày...được lắm!_ Hấn xiết chặt tay đang có hình nắm đấm

Nó chu môi nhìn 2 chàng vẻ đắc thắng, sau đó quay sang cười tít mắt với Ken làm tim ai đó lỡ 1 nhịp!

- Hề..._ Nó cười cười

ken cười lại:

- hề...Không ngờ em lại dữ vậy!

- tất nhiên, bốn cô nương mà!_ Nó tự hào truyền thống

3 chàng trong phòng chỉ muốn phụt miệng cười 1 trận. Nhưng...chắc chắn sẽ mất răng! Nên => cố nín cười

Nó như nhớ ra gì đó, quay sang hỏi:

- Anh gọi tôi đến đây làm gì?

- Ra mắt!_ Kin

- há? Ra mắt ai?_ Nó ngây thơ hỏi lại

- Kia!_Kin chỉ vào Ken

Nó há mồm ngạc nhiên:

- Há? Tên này?

- Ủ! Nó là hội phó hội h/s!_ Kin vẫn thản nhiên trả lời

- Chỉ thế thôi?_ Nó lại bắt đầu...

- Ồ!

Chuẩn bị bị lỗ tai...1....2.....3!

- Có thể thôi mà anh cũng phải gọi tôi đến đây làm chi? Tôi biết bao nhiêu công sức của tôi anh biết không hả? Trên đường đi đến đây tôi phải ăn mấy phát đạn ánh mắt của bọn nữ sinh kia bọn anh có biết không? Vậy mà chỉ có cái việc nhỏ bằng con thỏ này mà anh bắt tôi phải từ tầng 3 chạy hồng hộc xuống đây à? @#\$%^&*_ Nó xỏ 1 tràng dài...

3 chàng nghe mà chả có sức sống nữa! Ủ hết tai...

- STOP!!!_ Hấn hét lên

Nó nhìn hấn, khinh khinh:

- Lại còn dùng tiếng anh nữa cơ đấy! Xớ!

Hấn chợt nghĩ ra 1 trò để chọc ghẹo nó, cho nó què một trận. Quay sang nháy mắt với Kin và Ken, rồi...:

- I asked you close your mouth! Please!_ hấn dùng tiếng anh cho nó què 1 trận luôn, hấn nghĩ ngoại ngữ của nó rất kém hì nội ngữ của nó mới điều luyện như vậy!

Kin và Ken hiểu ý, thêm vào:

- Yes...I agree!_ Kin

- Very correct!_ Ken

Nó cười nhếch mép...ùi...tương gì...Tiếng Anh thì đừng đùa với chị...chị chấp mấy chú 1 tay!

- But I don't want. I like to say! Relate to you?_ Nó đáp trả

- You have to respect the hobby of others. I like to say, you also have to respect_ Nó tiếp

- Are you know?_ câu cuối

3 chàng kinh hãi...trời ạ, định trêu nó 1 trận rồi mà...ai ngờ...nó lại...

- Yes... I know!_ Đồng thanh

- Good!_ Nó cười măn nguyện

- Tôi không ngờ khả năng nói tiếng Anh của cô...lại..._ Nói rồi hấn gật đầu như gà mổ thóc

- Chú quá coi thường chị rồi!_ Nó tự sướng đưa tay lên vuốt râu (ko có râu)

- Vâng, em biết rồi!_ Kin giải nguy cho hấn

- Vậy bây giờ tôi về lớp được chưa?

Không đợi trả lời, nó vác cái mặt hầm hầm về lớp, nhưng...

- Thứ 5 đi họp cùng tôi! _ hấn

- Cái gì? Họp?

- Ồ! Cô đừng quên nhiệm vụ của 1 "Thư kí"!

Nó bấm môi, thẳng cha chết tiết, mi dám...thù này ta không trả, tên của ta lập tức viết ngược lại! (câu này chị nói đi nói lại mấy chục lần rồi à!?)

- Biết rồi! _ nói xong, cánh cửa lại bị nó phũ phàng trút giận lên...tội nghiệp!!!

3 anh chàng lại ngồi tâm sự mùa xuân với nhau...

- Thứ 5...mày định lôi cả con nhỏ đó đi hả? _ Kín hỏi

- Ủ! Dù gì cũng nhanh thôi!

- Nhưng... _ Kín

- Tại sao chúng mày lại có ác cảm với Vy Khánh như thế hả? Em ấy thực sự rất thú vị...và...bí ẩn. TAO THÍCH nhô kể từ cái nhìn đầu kia!! Hehe! _ Ken cười

Kín và hấn nghe mấy câu này cũng nhảm rồi, ai bảo Ken đào hoa quá làm chi, bây giờ nói thật thì...bọn hấn lại...:

- Được 2 ngày không?

- Nhiều hơn thế nữa kia!

- Nhiều nhất 1 tuần chứ lấy đâu ra nhiều! _ hấn khinh khỉnh

- Lần này tao khác rồi! _ Ken biện minh

- Ờ ờ...xem mày khác như thế nào!!! _ Hấn gật đầu lia lịa

Ken nghe cái kiểu nói như thế thì ức lắm. Quyết tâm cho hấn "sáng mắt ra"!

Còn hấn và Kín thì...cảm thấy tức tức sao sao á! Thấy lồng ngực mình hơi nghẹn lại. Chết rồi, bị bệnh gì rồi...phải đi khám ngay không thì chắc chết!

_____ Hết chap 9 _____

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Đi họp (1)

Sáng thứ 5, MỐI CÓ 6h15p sáng. Nó vẫn đang mơ màng trong giấc ngủ tìm Chu Công đánh cò. Thì điện thoại nó nhảy nhót tứ tung, reo nhức hết cả óc:

Sớm thức giấc thấy sao bồi hồi, ôi tìm ta đã yêu thật rồi

Có nỗi nhớ dâng lên cồn cào, yêu là như thế sao

Khẽ nhắm mắt lắng du bình bồng, mang tim ta đến nơi tình hồng

Hồi những chiếc hôn kia nồng nàn xin đừng trôi qua mau.

.....(Bí mật của hạnh phúc _ Đồng Nhi + Ngô Kiến Huy)

BỘP!!! _ Nó bực mình nghe máy

- Gì thế? _ Nó thấy số lạ, ko phải papa, cũng chẳng phải papa nên...hỗn lảo. Ai kêu mi dám phá giấc ngủ của ta làm chi???

Người bên kia có vẻ thích thú, cố tình châm chọc:

- Em cho anh làm quen nha? _ (Xạo quá!)

- Không quen! _ Nó lạnh lùng đáp

Bên kia có vẻ có tiếng cười...

- Không quen mới phải làm quen chứ? _ Anh ta bùm miệng cười

- Không biết! _ (Thờ ơ đến thế là cùng!) Nó trả lời, mặt vẫn không cảm xúc

- Anh hotboy, đẹp trai, ga lăng, menly lắm! _ Anh ta bắt đầu khích tướng bệnh mê trai của các cô gái.

Nhưng chiều này...vô hiệu quả đối với nó...

- Không liên quan! _ Câu nói dập tắt nụ cười đắc chí của ai đó, đổi lại là 1 nụ cười thú vị, quả là cô bé này...thật thú vị và...bí ẩn!

Anh ta ho khan 1 tiếng, môi vẫn không tắt nụ cười có thể làm điên đảo mọi nữ sinh (trừ nó)

- Thôi đùa thế đủ rồi! Là tôi!

Nó nghiêng đầu khó hiểu:

- Tôi là tôi nào mới được chứ? Xưa nay tôi chưa quen ai tên là TÔI cả!

- Là tôi! Dương Hàn Phong! _ hấn bó tay với bệnh ngốc của cô bé này

Nó à lên 1 tiếng dài thật dài, rồi:

- Thì ra là tên Bình hoa di động hả? Mà sao anh lại có số điện thoại của tôi?

- Cô nghĩ tôi là ai? Hội trưởng HHS...

- Rồi rồi...khỏi khoe giùm cái! Sáng sớm mà phá người ta làm gì thế hả cái tên điên khùng trốn trại kia? _Nó tuôn 1 tràng dài...

Hắn đưa điện thoại ra xa tai 1 chút, không khéo bị điếc thì khổ!

- Hôm nay thứ 5! mà cô có biết thứ 5 là cô phải làm j ko hả?? _ Hắn rep lại bằng giọng đầy sát khí

- Làm gì? Ở nhà, ngủ, xem TV, chơi với con Bao Bảo, còn gì nữa à? _ Nó ngậy thơ trả lời.

Hắn lắc đầu bái phục cô nàng này:

- Coi như tôi lạy cô! Thứ 5 cô đi họp cùng tôi! Khô quá! Cô là thư kí HHS, nhớ chưa hả con heo kia???

- Rồi rồi...mà nhà tôi ko phải là heo nghe chưa? _ Nó phụng phịu.

- Biết rồi. Cô có định đi không thế? Tôi cho cô 10p từ nhà đến đây. bắt đầu đếm...1....2....3...

- Hà? Anh bị điên à? 10p? Tôi đâu phải siêu nhân? _ Nó la toáng lên

- Còn 9p! _ Hắn đếm tĩnh.

BỘP@!

Ngay lập tức nó cuộn gói ra khỏi giường, vút bộp cái điện thoại xuống nền đệm trắng.

3p sau

Nó VSCN, thay đồ ra, tắt tã vớ lấy cái điện thoại. Chộp lấy xe lao đi nhanh vun vút...

9p 56s...

- Tôi...đến....rồi...! _ Nó hót hải, thờ ko ra hơi đứng trước cửa Phòng hội trưởng HHS.

Hắn mỉm cười đắc chí:

- Tốt!

- Tốt...cái...con...khi..._ Dù gần hết hơi nhưng nó vẫn cố cãi cho bằng được

- ờ thôi thôi_ Rồi hắn ngấm nó từ trên xuống dưới...

Áo sơ mi trắng, xắn tay áo đến khuỷu. Đôi tay trắng ngần đong đưa. Quần Jean đơn giản, màu hơi bạc. Mang 1 cái túi nhỏ màu đen, khoác trên vai. Nhìn nó hiện tại...rất ra dáng công sở!

Gật đầu tỏ vẻ hài lòng, hắn phán:

- Đợi lát!

- Sao ko đi luôn đi?_ Nó nhú mày hỏi

- Đợi!_ Hắn nhắc lại

- Ai?_ Nó

Môi hắn bắt giác cong lên 1 nụ cười, hất mặt về phía trước:

- Kia!

Nó khó hiểu quay lại đằng sau...

Haizzz...tưởng ai...thì ra là tên biến thái và Minh Khang dễ xuong!

Nó vui vẻ:

- Anh Ken!

Ken nhìn nó, cũng cười:

- Vy Khánh! Chào em!

- Hi..._ Nó đưa đà

Hắn và Kin thấy hơi nhức mắt rồi nha!

- Đi!_ hắn lạnh lùng phán

Nó bủm bùi nhìn hắn, xớ...con người này...quả là có nhiều mặt mà!

Nó leo lên chiếc Lamborghini đen bóng của hắn. Cùng bọn hắn đi đâu nó cũng không biết!

Hắn lái xe, Hạo Thiên ngồi cạnh hắn. Còn nó và Minh Khang ngồi sau. Trên đường đi, nó và Ken cứ chuyện trò tíu tít làm 2 người kia tức xì khói!!!

___ End chap 10 ___

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Đi Hẹn (2)

Hắn tức tối phóng xe thật nhanh...

.KẾT>>>>>

Tiếng xe phanh gấp làm nó chúi đầu về phía trước...

- Cái gì thế? Anh bị điên à? _ Nó giận dữ

Hắn ko trả lời, lẳng lặng bước xuống xe.

Nó bấu môi mở cửa xe.

Trước mặt nó..1 nhà hàng 5 sao: Gold Restauran. Về nguy nga tráng lệ của nhà hàng này...khiến nó...mơ màng...Nhìn nhà hàng trông thật sự là rất sang trọng.

- Vào! _ Hắn cộc cằn

Nó cười cười dán mắt vào bên trong, đi vô hồn (kiểu như bị hút hồn ý)

Vừa bước vào trong 3 tên đó đã thu hút tất cả ánh mắt của các chị em phụ nữ, từ cổ chí kim. Tuy trong này không thiếu những người đẹp trai nhưng họ vẫn thua xa 3 tên đó. Nó chắc chắn rằng mọi người ở đây thảo nào cũng nghĩ nó là con osin đi theo sau cho mà xem, hoặc là loại gái thấy trai đẹp là bám rết.Xong lại nói nó thế này thế nọ...haizz bây giờ người ta chỉ nhìn sự việc bằng nửa con mắt thôi hay sao ý nhỏ???

Tầm 15p sau, 1 đáng đàn ông hơi già bước đến bàn tụi nó.

Hắn cười xã giao rồi mời ông ta ngồi.

...Bàn bạc...Nói chuyện....Kì kèo...kí kéo....

Nó ngồi như chơi. Nói là đi họp thôi nhưng...haizz...cả buổi nó chỉ ngồi ngắm trời trăng mây đất, mà có họp hành gì đâu. Nó ngồi ngay cạnh họ nhưng có hiểu cái mô te gì đâu, mặt cứ đần ra ngoài cửa sổ. Lúc lúc lại bị cái huých tay của Hạo Thiên làm nó giật mình, quay qua cười cười với bên đối tác làm bọn hắn muốn té xiul(Vì bệnh khờ của nó ý!)

30p sau....

- Rất vui được họp tác với bên ông! _ hắn niềm nở bắt tay người đàn ông đó.

- Mong chúng ta sẽ được hợp tác lâu dài! _ Người đàn ông đó cũng vui vẻ bắt tay lại

- vậy cuộc họp kết thúc ở đây! Chúng tôi xin phép về trước! _ Hạo Thiên nói

- Vâng! _ Ông đó cười hiền

Thế là cuộc họp nhanh chóng đến hồi " The end". Nó đang cười tít mắt trên oto với Minh Khang. Bỗng nó khều khều vai hắn:

- Hợp gì mà nhanh vậy? Tôi mới thấy có hơn nửa tiếng à!

Hắn nhìn vào kính chiếu hậu:

- Vậy cô thích họp lâu à?

Nó vội lắc đầu nguầy nguậy:

- No! Never!

Bỗng Ken lên tiếng:

- Bây giờ hãy còn sớm! Hay...đi đâu đi nha??!

Nó vỗ tay tán thưởng đầu tiên:

- OK! Anh Ken! yêu anh nhất!

Nó nói vậy làm Ken thoáng đỏ mặt...

Hắn không hiểu sao, thấy hơi bực bội...nhưng...nó...THÍCH!

- Khu vui chơi không? _ hắn lạnh lùng nói

- OKey Okey! Anh Phong này! Nay anh dễ tính quá! _ Nó nịnh nọt

Lần đầu tiên nó kêu hắn bằng anh. Hắn thấy vui vui sao á...nhưng...còn...Hoàng Yến? Không...không thể nào!(Nhân vật Hoàng Yến mình sẽ giới thiệu sau nha!)

Hạo Thiên quàng tay qua vai nó:

- Còn phần của tôi?
- Phần gì? _ Nó ngây ngô hỏi
- Aiss...cô đều nói tốt về 2 tên đó, chả lẽ tôi không có phần sao? _ Kin búng nhẹ trán nó
- Á...đầu..._ Nó nhăn trán, ôm đầu.
- Cô ko sao chứ? _ Kin hơi lo lắng
- Anh nghĩ thế nào? _ Nó phùng mồm hỏi

Kin chẳng muốn có cuộc nói chuyện "đầy ẩn tượng" với nó như ngày đầu gặp đầu. Vì vậy, giờ tay xin hàng ngay lập tức.

Nó cười khi:

- Hìhì...ngoan!
- Ồ..ờ..._ Kin méo mặt

_____hết chap 11_____

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Khu vui chơi SuperStar

KẾT.....

Tiếng xe "nhẹ nhàng" đáp xuống trước cổng khu vui chơi SuperStar. Nó vui vẻ mở cửa ủa xuống xe. Mắt lấp lánh lên khi thấy những trò chơi rất ư là thú vị ở bên trong. Nó chạy nhảy lung tung quanh cái xe. Đợi 1 lúc, ko thấy 3 tên kia xuống (tầm 30s). Nó mới hùng hổ xông vào kéo tay Ken:

- Ê! Ken anh là con rùa hay sên hả? Xuống ngay cho em!

Hắn ngồi ở trên hơi bực hỏi nó:

- Vậy còn bọn tôi? _ Vừa hỏi hắn vừa chỉ vào hắn và Kin
- Oh? _ Nó khó hiểu nhìn hắn

Hắn mệt với con nhóc ngốc nghếch này lắm rồi, nên đánh trống lảng:

- Cô nhìn đi! _ Hắn chỉ tay vào khu vui chơi

Nó nhìn theo cánh tay hắn, thấy...

- Thấy gì chưa? _ hắn hỏi
- Thấy gì là thấy gì? _ nó ngây thơ lần 2
- Haizzz...người! _ hắn gằn lên

Nó ngớ người, rồi phá lên cười:

- Á haha...ô hay nhờ khu vui chơi không có người thì có ma à? Anh hỏi kì quá! ahaa...

Hắn nhéo mũi nó, kéo về phía trước:

- Vậy mới nói! Bọn tôi mà bước xuống xe thì bọn người kia không ra ngắm nghĩa à?

Nó hất tay hắn ra, nhăn nhó:

- Anh làm cái gì thế hả? Hừ tự kỉ vừa thôi! Bọn họ không rảnh a!
- Được rồi! Nếu tôi xuống mà như cô nói thì cho cô chọn trò chơi! Còn nếu không thì ngược lại! _ hấn xua tay
- Oke! Anh nghĩ anh tỏa sáng lắm chắc?! _ Nó vẫn ngây thơ không biết mọi người đều khác nó.

Hấn cười đều kéo Ken và Kin xuống xe:

- Đi thôi mày!

Vừa bước vào cổng, hầu hết bọn đàn bà (oh...con gái) đều sáng mắt ra khi thấy 3 tên đó bước tới, 1 truyền mười, mười truyền trăm. Phút chốc chỗ của bọn hấn định đi tới đã bu chặt kín người...

Nó lác mắt nhìn bọn người (chủ yếu là girl), rồi tự hỏi:

- Ô...mọi người bị sao thế nhỉ?!

Hấn lúc này rất tự đắc nhìn nó:

- Đó! Thấy chưa đồ con rùa!
- Hừ! _ Nó tức tối
- Nhớ điều kiện đấy! _ hấn nhắc nhở nó một cách đau lòng
- Biết rồi! Đàn ông chi mà...hừ! _ Nó

Nó đau lòng nhìn mấy trò chơi thú vị kia, lòng thầm tiếc nuối vì nó biết chắc rằng...hấn không bao h cho nó chơi những trò mà nó thích!

Bỗng hấn nhăn mày, lôi điện thoại ra gọi cho ai đó 1 lúc...

5p sau, mọi người đột nhiên tản đi hết, bỏ lại 4 đứa nó ở lại..

Nó tròn mắt, hỏi 3 tên đó:

- Ô...ơ...mọi người sao thế? Sao khi không lại về?
- ANh biết đâu mĩ! _ Ken tỉnh bơ, anh biết rõ là ai làm mà
- Hỏi chúa để biết thêm chi tiết! _ Kin nhún vai

Nó bốc hỏa nhìn sang hấn, lúc này, hấn mới lãnh lạnh trả lời:

- Tôi đuổi hết rồi!
- CÁI GÌ? ĐUỔI HẾT? SAO ANH LẠI ĐUỔI HỌ? _ nó hét với tần xuất có thể làm ô nhiễm âm thanh
- Thế cô muốn chơi hay muốn về?! _ hấn nói làm nó im re cái kiểu hách dịch kia...
- ơ...muốn....muốn...chơi...!! _ Nó trở lại con cún con dễ thương, suýt nữa thì làm 3 tên kia ko kìm lòng được mà...
- Vậy thì cầm hỏi nhiều! _ hấn nói rồi rào bước về phía trước

Nó vồn vã chạy theo sau...

Nó không ngờ hấn cho nó chơi hết tất cả những trò chơi mà nó thích. 4 người chơi hết các trò trong khu vui chơi. Từ câu cá, ném vòng đến đu quay, tàu lượn...v.v. Đủ mọi thứ trò chơi. Thoáng một, Ken bảo nó:

- Ê nhóc! em không mệt hả?
- Mệt gì chứ? bây giờ chơi trò gì thế?
- Em vẫn muốn chơi tiếp à? _ Ken vừa thờ vừa nói

Nó bủi môi chê bai:

- Đàn ông con trai gì mà...mới có tí mà đã mệt rồi!

Hạo Thiên chớp ngay cơ hội để châm chọc thẳng bạn thân:

- Lãng tử quá chàng ơi!

- Mày...mày tin mày ăn nguyên cả cái này vào mồm ko? _ Ken giờ chiếc giày anh đã tháo ra.

- Ồ...ô bần vãi! _ Kin lè lưỡi

- Mày...được lắm

.....

Nó chen vào:

- Dừng lại!

Nó tiếp:

- Giờ chơi gì?

Hắn cười gian tà:

- Còn 1 trò...chúng ta chưa chơi...

- Trò gì? _ Nó sáng mắt ra

- Ngôi nhà hạnh phúc! _ Hắn nói

Nó nghiêng đầu suy nghĩ....Trò ngôi nhà hạnh phúc à? Sao nó chưa biết đến nhỉ?

- Ngôi nhà hạnh phúc? Tôi chưa nghe! _ Nó chớp mắt

Hắn vừa cười vừa chỉ tay về phía trước...:

- Đó!

Nó một lần nữa nhìn theo ngón tay hắn, ánh mắt chạm đến...nó lảo bảo đọc

- Chào mừng các bạn đến với tòa lâu đài... Ác Mộng Kinh Di...v...à...cù.ng...nha...u...

Chưa đọc hết câu nó đã nhắm tịt mắt quay sang chửi hắn:

- Á! Nhà ma mà anh bảo là nhà hạnh phúc! AAAAA!!!!!!!!!!!!

- hà à...cô sợ à? _ hắn cười hỏi

Nó mở mắt ra:

- Hớ! Tôi sợ sao? ANh mơ đi nhé!

Thật ra là nó cũng không sợ cho lắm. Lúc nhỏ nó sợ thôi nhưng đến năm trung học nó lại không sợ nữa. Nhưng...nếu mà...gặp ma thật...thì...huhuhu...nó có chết cx ko muốn!

- Vậy thì chơi chứ? _ hắn hỏi

- Chơi thì chơi! Sợ gì? _ Nó lại lấy ra cái mặt nạ lạnh lẽo để đeo vào

Hắn quay sang hỏi Kin và Ken:

- Chơi chứ?

- Chả chơi đâu/ thôi! _ Kin và Ken nhăn mặt đồng thanh

Nó tò mò...chẳng lẽ 2 tên đó sợ ma?? Haha...pải cho 2 thằng đó 1 trận bẽ mặt mới được

- Kin! Ahaha 2 anh sợ ma à?

Kin cười nửa miệng:

- Cô nghĩ tôi là ai? Tôi mà sợ ma á?

Ken ngạc nhiên nhìn nó:

- Em quá coi thường anh rồi Tiểu Khánh!

- Vậy thì chơi đi!_ Nó vênh mặt

- Chơi thì chơi!

- Thôi đi!_ Hấn nói

Nó và 3 tên đó từ từ bước tới lầu đài Ác Mộng Kinh Dị...

___End chap 12___

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Lâu đài Ác Mộng kinh dị

Vừa bước vào, nó đã cảm thấy lạnh hết cả xương sống. Quạt ở đâu cứ rít âm lên, vù vù thổi. Nó hít thật sâu...thật sâu...

Căn nhà này thật sự rất đáng sợ. Cách bài trí giống một tòa lâu đài bị bỏ hoang âm u cổ kính. Lâu lâu có con dơi bay qua mặt nó làm nó sợ phát khiếp. Nhưng...không thể để bị mất mặt được!

Nó rùng mình quay lại nhìn Ken và Kin, trong bụng chắc chắn 2 ông đang "sợ tè ra quần", nhưng...

Ken và Kin ung dung đi lại đàng hoàng, chẳng có vẻ gì gọi là sợ hãi cả. Lo lắng rồi đây...

Nó len lén hỏi Ken:

- Ken, anh....anh...không...sợ sao?

Ken nhìn nó đầy thú vị:

- Anh đã bảo em là không nên vào đây làm gì! Chẳng có gì đặc biệt cả! Nhà mà gì mà như cái mô hình lắp ghép. Chán bỏ xừ!

Nó mấp máy môi...:

- Hà...cái...cái gì? Thế ra anh không vào vì thấy nhàm ả?

- Chứ gì! Em nghĩ anh sợ sao?

Thôi xong rồi! Nó khóc thầm trong lòng. Do ăn ở cả thôi. Đi hại người mà lại hóa hại thân...

Kin nhìn nó, bỗng nhiên nổi hứng trêu chọc:

- Sợ chưa hả cây nấm di động?

Nó vẫn cố tỏ ra bình tĩnh:

- Hừ! Xí...sợ...sợ cái gì...chứ...ai thêm...sợ!

Kin đỏ hết cả mặt vì nhin cười:

- Thế tôi tưởng có "ai đó" đang rất sợ chứ?

Bị nói trúng tim đen, nó ngượng đỏ mặt, nhưng vẫn cố biểu hiện thật "anh dũng":

- Ai...ai là ai! Hờ!

Nói rồi nó chạy đi lên trước...

3 người con trai đằng sau, miệng cười trông phát ngất ra vì "ánh hào quang" đang dõi theo nó...

Nó đi trước cũng sợ lắm chứ! Nhưng "bệnh sĩ chết trước bệnh tim" nào ai kìm được!

Trong con hoảng loạn, ở đâu ra 1 bàn tay lạnh ngắt, nắm lấy chân nó. Lần này thì nó không thể "diễn" được nữa. Hét toáng lên, ngã về phía sau...

3 tên kia giật mình vì tiếng hét chói tai của nó, liền đồng loạt hướng ánh mắt nhìn nó...

__Quay lại vs nó__

...Ồ...ngã...mà sao...ko thấy đau...mà ngược lại...nó còn thấy hơi ấm ả nữa. Nó nhũn mảy quay lại thì...

Có ai đoán được chuyện gì đang xảy ra không?

Hiện tại, 2 con mắt nó to tướng chừng có thể nhét Bu-ra-ti-nô vào trong đó được!

Ôi mẹ ơi...

Hiện tại, nó đang nằm gọn trong...lòng HẮN!!!!

Hắn đang nở nụ cười "mê hồn" nhìn nó...

Ken và Kín trở mắt nhìn nó và thằng bạn, lòng có chút ghen tị...

- AAAAAAA! _ Nó hét lần 2

Hắn co rúm lại vì sợ bị...thủng màng nhĩ. Khiếp! Con gái gì mà...

- Cô có im đi không! Biết vậy tôi để cô ngã luôn cho rồi!

Nó lập tức đứng dậy, phủ bụi trên người. Cảm thấy...hoi...áy náy...nên bảo hắn:

- Ồ...tôi...xin lỗi!

Hắn quay mặt đi để giấu nụ cười đang nở trên môi. Lấy lại khí phách ban đầu, hắn lạnh lùng nói:

- Không sao, lần sau đi đứng cho cẩn thận!

Nó hí hửng cười, nhưng...ơ hay...bọn "tay ma" kia đâu hết rồi nhỉ?

Nhưng nó sẽ chẳng hỏi 3 tên kia đâu...mất mặt 1 lần rồi...không có lần 2 đâu!

Nó rón rén xen vào giữa Ken và Kín, nói nhỏ:

- Cho tôi đi giữa nha?!

Kín và Ken ko hện mà cùng cười tủm tỉm, ghé tai nó, Kín nói:

- Lần sau, sợ ma thì đừng vào nữa! Chúng ta có thể chơi trò khác mà!

Hài...sẽ chẳng có lần sau nữa đâu! Nó thề đấy!

Từ lúc đó, bước đi thật bình yên, không bị mấy "tay ma" hù nữa...

Ra khỏi "ngôi nhà hạnh phúc", nó thở phào nhẹ nhõm, vui mừng ra mặt. Sao mà ko vui cho được khi vừa thoát khỏi địa ngục chứ?

Hắn, Ken và Kín nhìn nó, ngẩn người...

- Ê! Nhìn gì nhìn ghê vậy? _Nó xua xua tay trước mặt 3 người

Lúc này, 3 anh mới hoàn hồn, cười hi hi, mỗi người 1 cách biện minh riêng:

Ken:

- Nhìn xem em sợ như nào!

Nó trừng mắt nhìn Ken.

Nào, nghe tiếp phần của Kin:

- Lần sau, nếu sợ thì đừng vào nữa!

Nó cúi gằm mặt...

Câu nói của hắn, bá đạo:

- Nhìn xem con tắc kè hoa trên mặt cô chuyển màu như thế nào!

Nó lộn tiết. Cáu:

- Hừ!

Nó bỏ về...

Ken chạy đuổi theo nó:

- Ấy ấy! Đừng giận thế chứ!

Nó chu môi giận dỗi:

- Máy người chỉ giỏi chọc ngoáy tôi thôi!

Ken có van nài thế nào, nó vẫn, quyết tâm...ra đi!

Hắn bước tới, cất giọng trầm trầm:

- Cô tính đi đâu vậy? THƯ KÍ?

nghe đến 2 từ "thư kí" thôi là nó cáu lên rồi. Nhưng...bây giờ, nó là tớ, còn hắn là chủ. Không thể phản kháng.

Nó từ từ quay lại, miệng cười hì hì:

- Đâu! Đi đâu! Tôi chỉ thấy...à...hoi đói cho nên...đi tìm quán ăn thôi.

Miệng thì cười thế đấy, nhưng trong lòng thì đang chửi thầm ai kia...

- Vậy chúng ta đi ăn thôi! _ hắn đề nghị

- Nhất trí!

_____End chap 13_____

Haizz...sắp thi đến nơi rồi nên có thể Min đăng chậm lại 1 thời gian. Có thể là 1 tuần 1 chap. Nhưng Min hứa khi nào có thời gian rảnh thì Min sẽ viết cho mấy bạn mà! Ủng hộ Min nha!

Đây là tác phẩm đầu tay, là đứa con đầu của Min nên có gì sai sót, mong bạn đọc góp ý để Min sửa lỗi ạ!

Yêu các mem nhiiu!!!!

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Đi ăn

Nó cùng 3 tên đó đi vào 1 nhà hàng nhỏ cạnh khu vui chơi

Nhà hàng này cũng không gọi là sang trọng cho lắm, nhưng như vậy nó mới thích a!

Nó và Hấn, Ken, Kin chọn 1 chỗ ngồi khá thoáng ở lầu 2. Mới đầu, gọi món...

Nó tỏ vẻ:

- Ê! Tôi...tôi gọi à nha!

3 tên kia nhìn nó, mỗi cứ nhấp nhoáng cười tủm tỉm:

- Ủ!

Nó cười, nhưng lại chu mỏ cảnh cáo:

- Đừng có hời hợt đó!

3 tên kia vẫn đang "mộng du":

- Ủ!

Nó toét miệng cười, í ới gọi chị nhân viên:

- Chị ơi!

Chị phục vụ trẻ tuổi đi đến bàn của nó và...

- Gi em... Chưa hết câu bà chị đã bị hút hồn bởi 3 tên mà theo nó là "khùng quanh năm" kia

Nó thần thờ đến gần ngờ nhìn chị phục vụ đến hững hờ, đưa tay lên xua xua:

- Ê này! Chị ơi!

Bây giờ cái bà già mê trai này mới sực tỉnh (vừa nói là còn trẻ, mà h đã chê già rồi!), quay lại dòm con nhỏ nào dám phá công cuộc ngắm trai của ả:

- grừ...(ns nhỏ)...Em.em bảo gì zạ?

Nó ngoa ngán:

- Dạ chị cho em 2 phần bò bít tết, 2 phần cua hoàng đế, gà chiên giòn,v...v...nói chung là nhiều khủng luôn!

Hấn, Ken, Kin và chị phục vụ cứ tròn mắt nhìn nó. Ken lên tiếng:

- Vy...Vy Khánh! Em ăn hết chỗ đó không vậy?

Nó hất mặt lên song song vs trần nhà, hãnh diện nói:

- Xớ! Cả núi e vẫn ăn được! Ah đừng lo! Chỉ sợ anh tiếc tiền thoy!

Bị đụng đến lòng tự trọng, Ken đồng dục:

- Anh ko thèm nhé! Em ăn thoải mái đi, ha?

Cả 3 nhìn nó ăn, lại thấy mình như đi ghê lâu năm không cho ăn lần nào ý. Nó ăn không giữ chút hình tượng hay ý tứ gì cả. Cứ tự nhiên như ruồi vậy. Chưa từng có cô gái nào làm như vậy đối với các anh nên các anh tỏ ra rất thích thú ngồi ngắm nó ăn!

- Nhộ nháy nhười nhích nhăm nhôi nhăm nhả? Tóp tép...nhoam...nhoam... Nó vừa nhai vừa nói

(Bộ mấy người thích ngắm tôi lắm hả)

3 tên đó bây giờ mới sực tỉnh, mỗi người nhìn sang 1 góc, 2 má thoáng đỏ hồng...

- Em...cứ ăn đi ha! _ Ken cười xuề xòa

Nó gật gật đầu rồi tiếp tục ăn...

- Ê! Ăn từ từ kéo nghen! _ Kin nhẹ nhàng nhắc nó

Nó lại gật gật, rồi ăn tiếp

- Cô chết đói bao lâu rồi hả? _ Hấn vẫn là bá đạo nhất!

Nó phùng mồm tròn má, ghen thật mẹ ơi...

Nó ú ớ chỉ tay vào cổ họng nhìn Ken, anh ấy ngờ ngác không hiểu

Nhìn sang Kin, anh lo lắng nói:

- Đây! Em nóng à (vì nó quạt quạt vào cổ mà). haizz để tôi đi lấy quạt!(Tiện thể chuyển cách xưng hô luôn chứ gì?)

Nó nhắm tịt mắt lại, giấy dựa...

Hắn có vẻ hốt hoảng vớ lấy chai nước (tâm lí quá) rồi đưa cho nó.

Như bắt được vàng, nó cầm ngay lấy chai nước, tu lấy tu để...

- Hà...hà...phù...ặc...ặc..._ Nó thở dốc

- Haizz...ăn từ từ thôi, ai cướp mất của cô đâu mà sợ! Ăn vội ăn vàng có ngày chết!_ Miệng nói thế thôi nhưng trong lòng hắn lại nhấp ngoai không yên vì lo cho nó

- Biết...rồi...

Nó ăn...từ tốn hơn xiu...

Ăn xong, 4 người bọn nó ra về. Ai cũng thấy vui vì chuyến đi hôm nay. Và 3 chàng hoàng tử...đây sẽ là bước ngoặt lớn trong cuộc đời của họ!

_____ End chap 14 _____

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Hàn Phong nổi giận

Ăn xong, nó với bọn hắn đi về.

- Vy Khánh! Có cần bọn tôi đưa về không?_ Hắn bắt giác hỏi

Nó ngẩn ra nhìn hắn:

- Đưa tôi đến trường, xe tôi để đó mà!

Hắn chợt nhớ ra, sau đó là 1 quãng đường dài im lặng...đối với hắn!

____ Về đến trường ____

- Thank you!_ Nó cười tươi nói với hắn

- Không gì.

Nó đột nhiên co cổ lại, ánh mắt cùn con lên nhìn 3 tên đó:

- A...tôi...tôi khát nước quá à...cho...cho tôi vào phòng hội trường được k?

- Ủ! Khiếp em như heo vậy!_ Hạo Thiên ghẹo nó

Hắn thì đang trầm nghĩ:" EM? Em sao? Thiên à mày được lắm!Đào ngược tình thế rất tốt!"

Còn nó thì đang chu mỏ ra, rồi dậm chân bình bịch bước vào phòng HT HHS.

Nó tu 1 hơi dài, rồi nuốt tiếc nhả cái chai ra. Vừa lúc ấy thì 3 tên kia bước vào...

Nó vẫn coi như không, chai nước này lấy từ trong phòng của hắn, bây giờ nó đang chạy vào phòng hắn để cất chai nước.

Cất xong, nó quay lại, vô tình đập trúng cái bàn. Đập vào mắt nó là 1 tấm ảnh được lồng khung bạc. Trong hình là 1 cô bé rất rất dễ thương, 2 má lún đồng tiền với 2 chiếc răng khểnh nhìn cực đáng yêu. Cô bé này đang đứng ở giữa 1 đồng hoa diên vĩ tím ngắt, chiếc váy vàng tươi nổi bật. Làn da trắng hồng, mũm mĩm. Nụ cười tươi như hoa có thể làm lay động biết bao con tim của những chàng trai khác.

Nó từ từ cầm tấm ảnh lên, chăm chú ngắm nhìn. Nhìn ở góc độ nào cô bé kia cũng đẹp, bỗng dưng nó thấy tự ti quá. Nó tuy dễ thương, xinh xắn thật đấy, nhưng đem so với cô gái này thì nó còn kém xa. Nó đưa tay vuốt nhẹ lên khuôn mặt dễ thương của cô bé ấy, thốt lên:

- Đẹp...đẹp quá!

"Cạch"_ Tiếng mở cửa vang lên, rồi lại có tiếng bước chân vào...

Nó đang mãi ngắm nhìn bức ảnh, nên không để ý. Người đó gần lên nhẹ nhàng:

- Cô làm gì trong phòng của tôi vậy hả??

Lúc ấy, nó giật mình làm rơi tấm hình xuống đất...

"CHOANG"

Nó hốt hoảng nhìn, người bước vào là hấn. Bây giờ hấn như 1 sư tử vậy, khuôn mặt in lên những tia máu đỏ ghê rợn, nó lắp bắp:

- Tôi...tôi...xin lỗi! Tôi...không...cô...ý!

Hấn ngông cuồng túm lấy vai áo cô:

- Cô biết mình đang làm gì không hả?????????

Nó hết sức rối loạn, con sợ hãi lẫn át cơ thể nó:

- Tôi...tôi biết sai rồi...Nhưng...đây cũng chỉ là 1 bức ảnh...anh có cần phải...

- Cô im đi!_ Hấn buông nó ra và giáng 1 cái tát thật đau vào má trái nó.

Nó đơ người, lúc ấy Kín cũng vừa vào vì thấy tiếng đồ vỡ và cãi cọ trong phòng. Vừa vào đến nơi thì thấy nó đang ôm 1 má đỏ ửng. Còn hấn thì với ánh mắt căm hận nhìn nó...

- Cô nên nhớ mình là ai! Ra ngoài cho tôi!_ Hấn gào lên

Câu nói của hấn như 1 nhát dao đâm thẳng vào trái tim nó. Những giọt nước mắt trong vắt như pha lê cứ thi nhau rơi như vòng ngọc đứt dây. Nó biết nó chẳng là gì, nhưng hấn cũng phải có chút gì gọi là tôn trọng đối với nó chứ! Tại sao chỉ vì 1 tấm hình mà ra tay tàn nhẫn vs nó tàn nhẫn như vậy? Chẳng lẽ với hấn, nó còn không bằng 1 tấm hình sao?

- Cút đi cho khuất mắt tôi!

Nó không nói gì, ôm má trái chạy nhanh xuống cầu thang, va phải Ken. Anh nhìn nó khóc, khóc rất nhiều, đột nhiên thấy tim mình đau nhói. Đau, rất đau!

- Vy Kh..._ Ken chưa kịp giữ nó lại thì nó đã chạy xuống cầu thang rồi

Ken lao đến hỏi hấn:

- Nhóc đó làm sao vậy?

Hấn không trả lời, lặng lẽ nhặt lại những mảnh thủy tinh vương vãi trên sàn nhà. Nhìn thấy cảnh tượng ấy, 2 người kia đã phần nào hiểu ra mọi chuyện. Ken tức giận túm cổ áo hấn:

- Mày quá đáng lắm, Yun à!

Nói xong anh bỏ tay khỏi cổ hấn. Tức tốc chạy đi tìm nó.

Kín bây giờ thần trí rất rối loạn, nhưng phần nào lo lắng cho nó đã được dâng lên khi nhìn thấy nó khóc. Aiss...

- Nhóc ấy mà xảy ra chuyện gì...mày cứ liệu hồn đấy!

Nói rồi anh cũng đi tìm nó.

Hôm ấy...

Trời đổ cơn mưa rào. To...rất to. Những hạt mưa hòa cùng nước mắt tuôn trên gò má nó mặn chát. Nó không để ý rằng, khi đi nó đã đạp phải 1 mảnh thủy tinh nhỏ. Vết thương trên đôi bàn chân nó đang không ngừng rỉ máu...Nhưng...có đau bằng tim nó hiện giờ không???

Hắn ngồi tự kỉ trong phòng, 2 tay đưa lên ôm đầu, ngồi sụp xuống. Hắn...hắn đang làm gì vậy chứ?? Quá mệt mỏi, hắn thiếp đi trong giấc ngủ. (đồ vô tâm!)

Ngoài đường, Ken và Kin cố sức gọi nó, tiếng gọi bị át đi bởi tiếng mưa rơi...Sau hơn 1 tiếng đồng hồ đi tìm nó, 2 anh cũng bắt lực quay về trường..

Về phần nó, nó không biết mình đã đi bao xa, cũng không biết đi đâu. Chỉ biết là...nó đã đi rất lâu, rất lâu rồi. Đôi bàn chân đau đến mất cảm giác. Nó ngã quỵ xuống đường, quá kiệt sức. Vì sáng nay hắn gọi nó đi sớm quá nên...không ăn được gì. Mà đối với bản tính ăn như heo của nó thì...bữa trưa như vậy vẫn chưa đủ. Trời đã tối hẳn, tiếng côn trùng kêu trong mưa 1 cách ghê rợn. Mình nó, chỉ mình nó thôi...cô đơn, lạc lõng. Nó từ từ ngất lịm đi..

_____Hết chap 15_____

Ngược nữ quá nhì> Haizz...các bạn hãy đón đọc phần sau nhé! Sẽ có ngược nam cho vui! Ai thích ngược nam điểm danh nào!

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFullNet.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Nguy hiểm kẻ cổ

Sáng hôm sau...

- Uhm...ơ..._ Hắn mệt mỏi thức dậy, dụi mắt, thấy mình đang trong phòng hội trường (phòng hắn) ở trường. Hắn cố lục lại kí ức, rồi như nhớ ra, hắn nhếch mép cười rồi đi ra ngoài...

Nhưng...

Trên sofa có 2 chàng trai nữa đang say giấc, nhưng họ có vẻ khá mệt mỏi, đôi mắt thâm quầng, da dẻ xanh xao. Hắn cười trừ lay từng tên 1 dậy:

- Ê! Ê! Dậy mà!

Cả 2 mở mắt nhìn hắn, rồi cùng quay lưng ra chỗ khác.

Hắn nhú mày, vật 2 vai của 2 anh chàng lại, hỏi:

- Sao thế?

Kin và Ken cười chưa chất:

- Tôi hôm qua, mày thực sự không nhớ gì?

Hắn ngược lên trần nhà 1 lúc, sau đó lại cười nhếch mép:

- Hừ...m...chẳng phải cô ta không bị gì hay sao? Mày căng quá rồi đấy!

Ken chỉ muốn chạy lại và đảm cho hắn mấy cái vì cái bản mặt kia chứ mà, nhưng may mà Kin can được. Ken tức giận quát lên:

- Sao? Cô ấy không sao?

Hắn vẫn thản nhiên:

- Nếu cô ta có làm sao thì 2 thằng bay đã không về!

Lần này thì 2 anh chịu hết nổi rồi, chẳng cần đợi Ken, Kin cũng đã giáng cho hắn 1 cú móc trái rất mạnh. Anh mất bình tĩnh:

- Vỵ Khánh mất tích rồi! mày biết chưa hả?????

Từng lòi, từng lòi Kin thốt ra như sét đánh bên tai hắn. Hắn nghi ngờ quay lại:

- Haizz...Mày đùa giống thật lắm! Thiên à!

Kin bất mãn hất tung cái bàn lên, Ken thì đã quá thất vọng về thằng bạn thân, chỉ vì cô ta_ Hoàng Yến, mà đã...

Hắn không thấy họ nói gì, cứ nghĩ suy đoán của mình là thật. Bèn ngông cuồng nói:

- Mà cô ta có mất tích hay chết ở xó xỉnh nào, thì đâu liên quan tới tao?

- Mày..._ Ken định lao vào đập cho hắn một trận thừa sống thiếu chết, nhưng Kin đã giữ lại

- Nó không đáng để chúng ta nói chuyện, Khang à!_ Kin nói rồi quay sang hắn_ Còn mày, mày hãy nhớ kĩ lời nói của mày ngày hôm nay!

Nói xong, Kin kéo Ken đi, bắt đầu chiến dịch đi tìm nó.

Chỉ còn hắn ở trong phòng, hắn mệt mỏi ngồi phịch xuống sofa, suy nghĩ tất cả những gì Kin nói. Nó...nó...mất tích thật ư? Không thể nào!

~*~*~*~*~* Quay lại với nữ chính của chúng ta nhé??~*~*~*~*~*~*~*~*~*

Hiện giờ, nó đang được cấp cứu trong phòng. Các bác sĩ có vẻ rất lo sợ cho nó, bởi...

- Alo? Vy Khánh sao từ tối qua đến giờ em không gọi điện cho anh? Hà? Có biết anh đã lo lắng như thế nào không?_ Ken bắt máy nói gấp gấp khi nhận ra đây là số của nó.

- Dạ, chào anh! Anh là người nhà của chủ số này phải không ạ??_ Bên kia đầu dây có vẻ không phải là nó

Ken nghi ngờ, nói tiếp:

- Dạ...đúng rồi! Xin hỏi anh là ai vậy?

- Chúng tôi gọi từ bệnh viện Royal, tình trạng bệnh nhân hiện đang rất nguy kịch, mong anh và gia đình sắp xếp để đến ạ!

Anh như không tin vào tai mình, đánh rơi điện thoại cái BỘP xuống đất. Kin nhìn vậy cũng hoảng hồn. Chẳng phải, anh nói là nó gọi hay sao?

- Ê! Khang! Nhóc đó sao rồi?_ Kin lay lay đôi vai Ken

- Không xong rồi! Vy Khánh hiện đang nguy kịch!_ Ken run rẩy nói

- Cái gì?_ Kin sốc

Không để Kin kịp hờ hê, Ken đã kéo Kin lên xe, chạy thẳng đến bệnh viện Royal.

~~~~~Trước cửa phòng cấp cứu~~~~~

- Cô ơi! Em...em ấy sao rồi?_ ken bắt lấy cô ý tá đang định đi vào phòng cấp cứu

- Dạ...cô bé tên gì ạ?

- Khánh! Vy...Vy Khánh!_ Ken nói gấp gấp

- A! Mạch Vy Khánh đúng không? Cô bé quá kiệt sức, tổn thương tinh thần khá nặng cộng thêm căn bệnh khác phong* của cô bé mà có vẻ, tối qua cô bé đã nằm mưa khá lâu thì phải, nên hiện giờ, cô bé vẫn...không có dấu hiệu tỉnh lại!_ Cô ý tá thờ dãi

Ken và Kin như chết lặng, cả 2 cuống cuống bảo cô ý tá:

- Nhất định! Nhất định phải cứu lấy em ấy!

- Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức!_ vẫn là cái bản tình ca muôn thuở của những vị bác sĩ, ý tá.

Nói rồi, cô ý tá mở cửa bước vào...

***** 2 TIẾNG TRÔI QUA *****

Cửa phòng cấp cứu vẫn không có dấu hiệu gì là mở. Từng giây, từng phút như gặm nhấm tâm 2 anh vậy. Lo lắng, đau đớn, hối hận vì đã không thể bảo vệ cho nó. Ken tức giận, lôi điện thoại ra, gọi cho hắn...

- Alo?_hắn nhấc máy

- Mày...lần này Vy Khánh mà có mệnh hệ gì, tao sẽ giết mày!_ Ken gằn từng chữ

Hắn ở đầu dây bên kia cũng khá bối rối:

- Chuyện gì?

- Mày còn giả nai được à? Vy Khánh vì mày mà đang đứng giữa bờ vực sự sống và cái chết đây!_ Ken nói rồi đập máy

Hắn vội vàng tìm thiết bị định vị GPS của Ken, anh đang nói gì vậy? Nó...nó không thể nào! (không có gì là không thể hết, anh à!)

Tìm xong, hắn vội vã phóng xe tới bệnh viện...

_____ End chap 16 _____

Phản sau ngược nam nha! Cho chữa cái thói bắt nạt phụ nữ ha?!

Chú thích:

*:Khắc phong: 1 căn bệnh nguy hiểm, tức là trái gió. Những người mắc bệnh khi đi trời lạnh hoặc dầm mưa, thường sẽ bị trúng phong, nguy hiểm đến đường hô hấp và tim(Chém á)

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Thật sự có kì tích sao?

_ Trước cổng bệnh viện Royal_

Hắn vội vàng đáp xe xuống, phi 1 mạch vào trong.

- Nhỏ đó sao rồi?_ Hắn nói khi nhìn thấy Ken

- Mày...đáng chết!_ Ken nói rồi lao ra đâm cho hắn 1 cái

Anh dồn hắn vào tường:

- Vì mày...tại mày mà em ấy đang sống dở chết dở ở trong đó đó, mày biết không? HẢ???

- Gì chứ?_ Hắn gượng dậy hỏi

Kin lúc này kéo Ken ra khỏi người hắn, lạnh nhạt trần thuật...

- Bla....balaa

Càng nghe, khuôn mặt hắn càng chuyển màu dữ dội. Cuối cùng, hắn như đứng hình, tay chân run rẩy. Hắn...hắn đã làm cái quái gì vậy?

- Em ấy mà có làm sao, mày không yên đâu!_ Kin và Ken đồng thanh

Hắn nghi ngờ, nhìn 2 thằng bạn thân:

- Huh...Bộ...bộ 2 thằng mày...thích nhỏ đó hả?

Ken và Kin giật mình. Chính 2 anh cũng chẳng biết tình cảm của mình dành cho nó là gì nữa là...

- Có hay không, cũng không liên quan đến mày!_ Kin nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, trả lời hắn

Hắn cũng không muốn truy cứu, mọi chuyện đã rõ ràng rồi còn gì. Đột nhiên, hắn cảm thấy nhói...

CẠCH

Cánh cửa phòng cấp cứu qua gần 3 tiếng cuối cùng cũng chịu mở, ông bác sĩ thiếu não bước ra...

- Bác sĩ, em ấy/ cô ấy sao rồi?_ Kin, Ken và hắn nhanh chóng "túm" lấy ông bác sĩ

Ông ta có vẻ hơi bối rối, vì trước mặt ông, toàn là những người thừa kế những công ty nhất nhì thế giới, ông ta mà có gì trái ý, thì xác định về quê chăn bò. À mà không, đâu cũng chẳng còn chứ nói gì là về quê?!

- Òm...bệnh nhân... Bệnh nhân bị nhiễm phong hàn rất mạnh, và tiền sử bệnh khác phong của bệnh nhân đã làm cho cơ thể suy giảm sức chống đỡ, khi được đưa đến đây thì...thân nhiệt của bệnh nhân rất thấp. Cộng thêm, có vẻ như bệnh nhân đã va phải vật gì đó nên mất máu rất nhiều gây ra thiếu máu. Máu của bệnh nhân thuộc loại hiếm nên bệnh viện chúng tôi không có. Với lại bệnh nhân đã bị 1 cú sốc tinh thần thì phải, thần kinh bị rối loạn. Tất cả những thứ trên gộp lại với nhau..._ Ông bác sĩ lắc nhai

3 người nghe mà mắt kiên nhẫn, nhưng người mắt bình tĩnh nhất, chính là hấn. Nếu như...nó có xảy ra mệnh hệ gì...không phải là hấn lo 2 tên kia sẽ cho hấn 1 trận...mà hấn sẽ bứt rứt không nguôi vì tội lỗi mà hấn gây ra.

- Thôi thôi! Em ấy sao rồi?(!_ Ken cắt ngang lời ông ta

Ông ta nói mà giọng run run:

- Chúng tôi xin lỗi, chúng tôi đã không cứu được cô bé!

Tai 3 người như ù đặc đi, không còn nghe thấy gì nữa...bọn hấn, phải nói gì với ba mẹ nó đây???

- Cái gì? Ông đùa tôi đấy à?_ Ken túm lấy cổ áo ông, đây là lần đầu tiên mọi người thấy hấn mất bình tĩnh như thế này.

- Chúng...chúng tôi đã cố gắng hết sức!_ Ông bác sĩ sợ sệt

- Cố gắng hết sức...ha...ông có tin tôi cho cả nhà ông ra đường ở luôn không, hả??_ Anh găm lên

Trong khi anh trút giận lên ông bác sĩ, hấn ngồi bệt xuống sàn nhà, lắc đầu liên tục...

- Không phải, nhầm người, nhầm người rồi..._ hấn lẩm bầm

Kín không chịu được nữa, nhấc hấn lên, đánh cho hấn mấy cái liền, nói như hét vào mặt hấn:

- Ôn dịch! Mày đã vừa lòng chưa hả? Vì 1 đứa con gái đã chết mà mày hại em ấy chết đấy, thằng khốn!

Kín vừa nói vừa giáng liên tiếp những cú đấm lên mặt hấn. Hấn im lặng nhận đòn...

Trong lúc loạn lạc ấy, có lẽ tiếng nói này làm bọn hấn yêu đến hết đời:

- Bác sĩ! Tim bệnh nhân đập lại rồi!_ Cô y tá nói vs giọng vui mừng khôn xiết

Khoảng thời gian ấy như ngưng đọng. Ông bác sĩ như người chết đuối nắm được cái phao vậy, vội vã lật đật chạy vào trong.

Không biết 3 anh ở ngoài đã vui sướng cỡ nào đâu. 3 người như được sống lại, được sinh ra thêm 1 lần nữa. Bọn hấn liên tục cầu nguyện cho nó. Ai mà gặp bọn hấn trong tình trạng này, chắc không ai nhận ra đó là 3 chàng coldboy của trường THPT Hoàng Kỳ đâu!

_____Nửa tiếng sau_____

Ông bác sĩ bước ra, vẻ mặt khác hấn với vẻ mặt lúc nãy, ông thở phào nhẹ nhõm...

- Bác sĩ...

Chưa để mấy anh nói hết câu, ông đã xen vào:

- Cô bé hiện đã được an toàn! Thật là 1 kì tích mà! haha!

3 anh như cá chết cạn gặp nước, vui sướng chỉ còn thiếu cái nhảy lên nữa thôi!

- Cảm ơn..và...xin lỗi bác sĩ!_ 3 anh đồng thanh

Ông cười hiền hậu:

- Không có gì! Nhưng người nhà phải chăm nom bệnh nhân cho cẩn thận, bệnh nhân vẫn còn rất yếu!

- Vâng ạ! Vậy bây giờ chúng tôi vào thăm được không bác sĩ?_ Ken hỏi

Bác sĩ có vẻ chần chừ, nhưng rồi cũng gật đầu:

- Được, nhưng không được tạo cú sốc nào cho bệnh nhân nữa!

- Vâng ạ!

Bác sĩ mỉm cười, thông thả bước đi...

Còn lại 3 anh như 3 tên khùng. Reo hò ầm ĩ như trẻ lên ba. 3 anh nhẹ nhàng mở cánh cửa phòng ra, thấy nó vẫn đang hôn mê với hơi thở khó nhọc. Đầu rồi cô bé Vy Khánh hồn nhiên, đáng yêu ngày nào, mà bây giờ nó đã nằm trên chiếc giường lạnh toát kia. Trong lòng 3 người bỗng dâng lên nỗi xót xa...

Ba anh nhẹ nhàng bước tới bên giường.

- Vy Khánh ngốc! _ Ken nói với giọng đầy dịu dàng

_____ Hết chap 17 _____

Vẫn chưa đến chỗ ngược nhỉ? Hoy để chap sau vậy...

Cảm ơn mọi người đã dành thời gian ngắn vàng của mình để đọc truyện của Min. Min thực sự rất cảm kích... * mắt nhìn xa xăm *

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Hối hận sao? Không kịp nữa rồi!

Tay nó khẽ động đậy, mi mắt nó nhúu lại. Ken vui mừng hét to:

- Bác sĩ! bác sĩ!

Ông bác sĩ vội vàng chạy vào, ra hiệu cho 3 anh đứng dẹp ra 1 chỗ. 3 anh ngoan ngoãn nghe lời, mắt không rời cô bé đang nằm trên chiếc giường trắng toát lạnh lẽo kia...

Ông cười hiền, bảo:

- Cô bé đã dần hồi sức. Từ trước đến nay bệnh viện chúng tôi chưa từng gặp trường hợp nào đặc biệt như thế này! Xác suất nguy hiểm rất cao, dường như không cứu được nữa, nhưng bây giờ lại hồi phục rất nhanh. Tôi nghĩ cô bé này chẳng phải người mất! Haha

Ông đùa vui, rồi bước ra ngoài. Để lại 3 con người sung sướng tột độ khi cô bé ấy_ người mà họ chẳng xác định nổi cảm xúc khi ở bên_ đã an toàn. Kín vui mừng chạy lại nắm tay nó, nói thì thào:

- Ngốc! Em tỉnh rồi!

Hơi thở ấm nóng phả vào tai nó, nó hơi rùng mình. Khẽ cựa mình, nó quay sang nói nhỏ với anh (anh không biết):

- Đồ biến thái!

Kín giật mình nhìn lại, huhuhu...cô bé gọi anh là biến thái (ai không nhớ xem lại chap 2 nha) đã thực sự trở lại rồi! Vui quá đi mất!

Trái ngược với Kín, Ken thì mặt tối sầm đi tới hỏi lấy hỏi để:

- Vy Khánh! Em tỉnh rồi! Mừng quá! Em thấy đau ở đâu không? Hay thấy khát hay đói gì không? Mà khoan, em có nhớ anh là ai không?

Nghe Ken nói mà nó muốn chóng mặt, haizz...đây là hành hạ người bệnh chứ không phải chăm sóc đâu aaaa. Đã vậy, hehehe...

- Ồ...anh...là ai? _ Nó giả bộ ngây thơ như con nai tơ.

Ken sùng sốt. sao...sao nó nhớ Kín mà không nhớ được anh? Tại sao?

- Vy...Vy Khánh! Em...em...anh là Minh Khang nè! ANh Minh Khang tốt bụng đẹp trai ủa em nè! Em không nhớ gì sao? Uhuhu sao tôi lại khổ thế này!!!!

Ken bây giờ nhìn dễ thương kinh khủng, khóc lóc òi òi như trẻ con mẫu giáo ý. làm nó suýt thì cười phì lên.

- Aaa...anh... vẫn nói nhiều như...ngày nào! MÀ.. khoe khoang ít thôi anh! Cái gì mà... đẹp trai tốt... bụng chứ! Haizz..._ Nó thêu thào

Ken vui mừng:

- Hic...Vy Khánh em làm anh sợ hốt cả hồn (hết cả hồn)!

- Sao em quên anh được!_ Nó cười

Hắn, ăn bơ đến ngập họng, tiến lại gần nó, lí nhí:

- Vy Khánh...tôi

Chưa kịp để hắn nói hết, nó đã quay lưng về phía hắn, làm hắn hơi tụt tâm trạng.

Nó...giận hắn thật rồi! (ai mà không giận được chứ! Xem lại anh đã đối xử thế nào với chị ấy đi! Chị Khánh em ủng hộ chị! Cho anh Phong chữa!)

- Cô...cô giận tôi chuyện hôm đó à?_ Hắn hỏi

-.....

Nó im lặng, chứng tỏ cơn giận này khá lâu đây!

- Cô...tôi...tôi xin lỗi! Là do tôi quá kích động...nên..._ hắn

- Anh im đi!_ Nó quát

- Cô...tôi...xin lỗi!_ hắn

-.....

- Xin lỗi..._ hắn chưa bao h nói lời xin lỗi nào với ai cả, sao hôm nay, hắn lại nói cái từ "không có trong từ điển" này 3 lần lăm mĩ nhĩ?!

- Xin lỗi? Những việc anh làm với tôi chỉ cần xin lỗi là xong à? Dễ quá nhĩ?_ Nó lạnh lùng nói

Hắn biết lần này hắn sai thật rồi. Ken và Kin ở bên cũng thấy tội cho hắn, nhưng...cứ nghĩ đến cái cảnh hôm qua là 2 anh tức không chịu được, nên cứ để hắn tự ứng biến

Còn hắn, chưa bao giờ hắn phải hạ mình đi năn nỉ người khác tha thứ cho mình nên hắn lúng túng chẳng biết làm gì cả, hắn đành liêu nói 1 câu:

- Vậy tôi sẽ chăm sóc cô hết quãng đời còn lại, cô chịu không?

Ken và Kin đơ toàn tập...

Nó cũng khá sốc, nhưng cũng kịp nhận ra, hắn chỉ đang nói khoác (theo nó nghĩ), nó lãnh đạm trả lời:

- Giờ này mà anh cũng còn đùa được nữa! Anh...tôi không cần sự thương hại hay tội lỗi gì từ anh hết! Đi đi!

- Cô...tôi..._ hắn muốn giải thích nhưng...

- Đi!_ Nó ngắt lời hắn

Hắn đành thất thểu ra về, khuôn mặt đầy nét ưu tư, buồn phiền. Hắn...phải làm sao để nó hết giận hắn bây giờ?!

_____End chap 18_____

Ngược nam chính vậy đủ chưa ạ?

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Học nấu ăn

Hắn lúi thủi ra về...

Nó ở trong phòng, tè lem nước mắt. Ken thấy vậy liền dỗ dành:

- Thôi nào, ngoan đi! Không khóc không khóc!

Nó bắt gặp khúc ọa lên, nặt úp vào lồng ngực rắn chắc của Ken. Thoáng chốc, áo Ken đã được "tắm" nước mắt. Còn Kin, anh hiểu nó đang rất buồn

nên mới làm vậy thôi. Anh ngồi gọt hoa quả...

Sau 1 thời gian, nó nín khóc, thờ hậm hực (xin lỗi bà con ta không biết tả như nào cả) rồi cầm nguyên trái táo lên gặm.

Ken và Kin thì...không còn biểu cảm nào khác...ĐỒ...

Oh My God, nó...là người bệnh sao???

- Nhớ nhiệm nhì nhợ? (có chuyện gì zợ?)_ Nó vẫn nhai nhồm nhoàm vừa "lời"

- À không, chỉ là...thấy em hơi khác người tí thôi. Người đầu ốm mà vẫn "ăn ngon" được..._ Ken nhún nhún nói

- Ô hay nhợ...ợ...ăn thì mới nhanh khỏi được chứ! Anh không nghe các cụ nói câu: Ôm ăn rau, đầu ăn hoa quả hả??_ Nó tỉnh bơ nói

- Khụ...ahahahaha..._ Cả 2 anh cười nắc nẻ, bỏ lăm cả ra nhà

- Ô...2 người này...đúng là khác người mà!_ Nó tròn xoe mắt

* gật đầu lia lịa/ vì không nói được gì, mồm để cười rồi mà!/*

_____ Quay lại với hấn nha _____

Hấn đang đi tìm trăm phương ngàn kế để làm nó hạ hỏa. Vì sao ư? Hấn cũng không biết chứ đừng nói đến tác giả!

- Làm sao đây làm sao đây???

Hấn loay quanh trong nhà, đi đi lại lại, đứng ngồi không yên, quên ăn mất ngủ, ruột đau như cắt nước mắt đầm đìa (á á ta lạc đề mất rồi, hi tại đi sâu quá)...để tìm ra cách, cuối cùng hấn đã "hạ quyết tâm":

- Hừ! Đẹp trai không bằng chai mặt, huống gì mình đã đẹp trai rồi, chỉ còn thiếu cái...Chai...chai mặt nữa thôi! Haizz...vì cô ấy, bỏ cái "tôi" qua 1 bên, rồi...tính sổ sau...

Lâm bầm 1 lúc, hấn đi xuống nhà bếp...

- Di Hạnh làm cho con trà gừng đi!

Di Hạnh là đầu bếp nhà hấn, tính tình hiền dịu lại nấu ăn rất ngon nên hấn hết mực quý trọng. Bà lo lắng hỏi:

- Cậu chủ bị sao à? Có không khỏe ở đâu à mà sao...

Hấn mỉm cười trấn an bà:

- Con không sao. À mà đi dạy con làm luôn đi! Khỏi phải phiền đến dì!

Bà cười hiền, hỏi:

- Cậu làm cho ai à?

- Dạ..._ Hấn gãi đầu ấp úng

Di Hạnh mỉm cười, đã 3 năm rồi, 3 năm rồi chưa thấy cậu chủ cả bà có cái "biểu cảm, thái độ" biết quan tâm lo lắng cho ai cả. Bà thầm nghĩ ai mà có thể làm 1 người vốn kiêu căng ngạo mạn như cậu chủ nhà họ Dương phải tận tay đi làm nước gừng cho uống, thậm chí Hoàng Yến còn chưa bao giờ nữa là...

- Cậu chủ, trước tiên...##\$%^&#\$_ Di Hạnh vừa làm vừa giảng giải cho thiếu gia bên kia cách làm này nọ...

Bên này, cậu chủ duy nhất của nhà họ Dương đang hí húi làm, trông có vẻ...vụng về lắm aa

- Cậu chủ, không phải, nó thế này!_ Di Hạnh nhẹ nhàng nhắc nhở

- À..dạ dạ..._ Hấn gật đầu lia lịa

_____ 30 phút sau _____

Thành quả của hấn, cuối cùng cũng xong. Hấn nhìn vào "ly trà gừng" của mình, nuốt khan một tiếng, rồi quay ra nhìn Di Hạnh. Di Hạnh còn đang đơ ra với "thành quả" của hấn. Haizz...cậu chủ ơi là cậu chủ, ở mặt nào cậu cũng hoàn hảo hết, nhưng cái khoản nấu ăn này thì...quá tệ! Phải nói là như thế!

- Cậu..cậu chủ..._ Bà há hốc miệng

Hắn gãi đầu, lí nhí nói:

- Hi...dì Hạnh, con mới tập làm mà! Hi...dì dạy con làm lại nha!

Bà lắc đầu nhìn thiếu gia của mình, rồi lại truyền dạy "bí quyết" làm nên cái thứ "đặc sắc" mà đứa trẻ con lên 8 nó cũng làm được này...

Nguyên ngày hôm đó, hắn hí húi hí húi ở dưới bếp. Chưa bao giờ hắn phải làm như thế này...haizz...

_____Sáng hôm sau_____

Nó KHÔNG ĐI HỌC!

Điều đó làm hắn vừa lo lắng vừa...vui mừng. Ấy ấy đừng hiểu lầm, mừng vì hắn còn nguyên cả ngày để tập nấu ăn cho nó mà! Không lo không lo!

Ken vỗ vai hắn, từ từ nói:

- Em ấy chiều nay sẽ xuất viện, mày biết nên làm gì rồi chứ?

Ken nói ra những điều này cốt chỉ muốn hắn làm lành được với nó. Chứ để tình trạng này, muốn nhìn nó cười cũng khó!

- Tao biết rồi!_ Hắn thờ 1 hơi dài nói

- Ủ hùm..._Kin chạy đến, chen vào giữa 2 người.

Hắn xách cặp lên, rồi vỗ vai Kin:

- Hôm nay xin cô cho tao trông tiết, tao có việc!

Hai anh Kin và Ken tuy không hiểu gì nhưng vẫn gật gật đầu:

- Ủ ừ!!

Nói rồi hắn chạy về nhà...

-----Nhà hắn-----

- Dì Hạnh ơi dì Hạnh!_ Tiếng hắn vang lên từ ngoài cổng

- Cậu chủ gọi tôi?_ Dì Hạnh tưởng có chuyện gì nên hốt hải chạy ra

- Dạ...dì dạy con..nấu ăn nữa nha!_ hắn lí nhí

Dì Hạnh...lần thứ 2 bất ngờ trước câu nói của hắn. Này nhé! Hôm qua, bảo dạy pha trà, hôm nay, bảo dạy nấu ăn. Ý gì đây? Người mà làm hắn điên đảo học mấy cái thứ mà hắn cho là "vớ vẩn" trước kia ắt hẳn là con dâu tương lai của nhà họ Dương. Càng nghĩ, bà càng thấy tò mò về cô gái bí ẩn này, người có thể khiến cho cậu chủ vốn không coi ai ra gì v.v...nhà bà lại phải vác mặt đi dỗ dành làm đồ ăn cho. Quả là..quả là hiếm à nha!

- Vâng, cậu chủ vô đây!

Nói xong, bà và hắn cùng đi vào bếp. Tiếng nói của dì Hạnh và tiếng cắt thái, xào nấu leng ceng...

-----Ăn trưa xong, tiếp tục công việc tìm tòi học hỏi-----

Bữa tối đã dọn, thành quả hôm nay...là hắn làm hết đó!

Dì Hạnh gạt gù hải lòng, gì chứ tệ thế nào qua tay bà thì cũng trở thành chuyên nghiệp hết. Diễn hình là hắn chẳng hạn. Mới 2 ngày trước, chẳng thèm đụng vào cái xoong cái chảo, vậy mà hôm nay đã thành 1 người thông thạo hết những món ăn đơn giản. Bà xứng đáng là 1 đầu bếp hạng nhất của đất nước này, chẳng qua vì bà và gia đình hắn rất thân nên bà tình nguyện về làm đầu bếp cho nhà hắn. Bà rất vui được làm công việc này, mà thôi không dài dòng nữa, thềm ăn quá nê!

- Cậu chủ! Cậu học rất nhanh! Không hổ danh là thiếu gia Dương Hàn Phong mà!_ Dì Hạnh vừa ngồi xuống vừa cười

- Không phải đâu mà dì! Công của dì dạy con đó thôi!!_ Hắn cũng ngồi xuống bàn ăn

- Được rồi! Ăn đi, để tôi ném thử!

- Dạ, sẵn sàng!_ hắn hồi hộp nói

/ bà gấp 1 miếng sườn chua ngọt lên, cho vào miệng nếm thử, thời gian như ngưng đọng. Hân hồi hộp quan sát từng cử chỉ của bà/

_____Hết chap 19_____

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Lấy lòng (1)

Quay lại với nó đã nha!!! (có tình troll độc giả)

Trong phòng bệnh, 2 người con trai chuẩn soái ca siêu ấm áp đang cố dỗ dành 1 thiên thần đang quần quai trên giường bệnh...

- Ú, em không ăn đâu!_ Nó dẩy dựa

Ken hết lời khuyên bảo nó:

- Thôi Tiểu Vy Vy xinh đẹp, ăn đi!

Nó nằm dài, nhìn mấy món com trước mặt mà đã không nuốt nổi rồi, hướng chỉ là ĂN vào. Hicc...hicc..

- Ken, em không muốn ăn mà!

- Haizz...hết lời với em, bây giờ em muốn ăn gì?_ Ken ôn nhu hỏi

Nó trung bộ mặt ỉu xìu ra, nói:

- Tự nhiên em thấy mệt sao sao á! Chẳng muốn ăn gì cả, hic...ất...xiiii...

Kin nhìn nó, đưa chiếc khăn giấy ra:

- Đây, haizz...lại cảm rồi chứ gì, ai bảo chưa khỏi đã đòi ăn kem cơ...

- Tôi...

- Từ nay xưng hô anh-em đi! Nghe tôi tôi cô cô kì lắm!_ Kin cắt ngang lời nó

- Dạ..._ Nó

Ken đưa cho nó 1 đĩa hoa quả:

- Thôi, cố ăn hết chỗ này xem sao...

- Dạ..._ Nó cầm mấy miếng hoa quả lên ăn

Ken và Kin nhìn nhau, lắc đầu...

_____ Biệt Thự Dương Hàn _____

- Di Hạnh, thế nào ạ?_ Hân hồi hộp nhìn di Hạnh đang nếm thử thành quả của hân trong ngày hôm nay...

Bà ngước lên, mặt ra vẻ nghiêm trọng làm hân giật thót. Hơi thở cũng trở nên gấp gấp hơn...

- Ừm...cậu chủ...quả thật là...e hèm...cậu nên tự nếm đi ạ!_ Di Hạnh nói nhỏ nhẹ

Câu nói của bà càng khiến hân bối rối hơn. Ngày mai là nó xuất viện rồi...nếu mà không làm cho nó hết giận hân...thì...có lẽ sau này cũng chẳng còn cơ hội nữa!

Hân từ từ cầm cây muỗng lên...và ăn...

- Di Hạnh! Có vấn đề gì sao ạ?_ Hân sau khi nếm thử, thấy không có vấn đề gì liền hỏi

- Haha...ý tôi là cậu chủ làm rất tốt! Tay nghề của cậu khá lên rất nhiều rồi đó! Hahaha..._ Bà cười hiền hậu

Hắn vui sướng ôm chầm lấy bà, kêu lên:

- Con cảm ơn dì nha! Cảm ơn dì!

Bà cười, lại hỏi hắn:

- Đâu có gì đâu. À mà này, cậu định nấu ăn cho ai thế? Cho già biết được không?

Hỏi đến đây, hắn lúng túng đỏ hết mặt, gãi đầu:

- Dạ...dạ...

Nhìn cái vẻ siêu baby của hắn, mà bà hạnh phúc thay. Đã lâu lắm rồi, lâu lắm rồi bà chưa nhìn thấy cậu chủ của bà lại cười tươi và lúng túng như vậy. Bà đoán mò:

- Có phải cho con dâu tương lai của ông chủ không ạ?

Hắn giật thót, lắp bắp không nên lời..

- Không...không phải...không phải đâu mà...

Dì Hạnh lại cười, vỗ vai hắn:

- Vậy là ai nè? Chắc chắn không phải cậu Hạo Thiên hay cậu Minh Khang rồi. Vậy ai nào?

Hắn bí hợm, bèn kiêu đại lấy 1 cái cớ:

- Không có gì đâu dì! Con có lỗi với 1 người bạn...nên làm bạn ấy ốm rồi nên...con...

- Ahaha...được rồi không cần kể nữa. Ta hiểu cậu chủ mà!

Hắn cười ngượng ngập rồi cùng dì Hạnh ăn tối...

_____ Next morning _____

Ken đang chỉnh đốn quần áo, móc điện thoại ra gọi cho hắn:

- Alo?_ Hắn nói với giọng còn đang ngái ngủ

Ken cười thầm, sắp có 1 vụ bạo động sức khỏe cho hắn rồi đây! kakaka...

- Phong à... bác sĩ bảo Vy Khánh hồi phục rất nhanh nên có thể xuất viện sớm. Tao đã cố gắng khuyên rồi mà em ấy cứ đòi về cho bằng được. Haizz...8h sáng nhóc con xuất viện đây! Liệu mà...[bụm miệng cười]

Hắn đang mơ màng, nghe hết câu tự dưng tỉnh như sáo, hét vào trong điện thoại:

- CÁI GÌ? 8H? MÀY BIẾT BÂY GIỜ MẤY GIỜ RỒI KHÔNG? LÀ 7H ĐÓ?!!!!

Ken đưa cái điện thoại ra xa để tránh tình trạng xấu nhất có thể xảy ra. Haha...đáng đời mày lắm Phong à! Cho mày chết nha con!_ Ken nhủ thầm

- Thế tao mới nói nhanh lên! Liệu mà làm gì đi!

Tít...tít...tít...

Ken cười ha hả như vừa hay tin bố đẻ em bé vậy. Âm mưu này do anh bày ra cả. Đáng lẽ chẳng có gì mà hồi phục nhanh chậm gì đâu. Mà chính đáng nó được xuất viện vào sáng nay. Chỉ là anh muốn cho hắn ném tí mùi thôi. Hahaha...

Nó đang ngủ, nghe điệu cười "khả ái" của Ken thì bừng tỉnh, ngáp ngắn ngáp dài, hỏi:

- Anh có gì mà cười dữ vậy?

Ken bây giờ mới để ý, anh nuốt nước bọt cái ực rồi cười đưa đà:

- Không, không có gì đâu em đừng để ý!

Nó ngao ngán...bụng đói meo rồi nè. Mà nó chẳng muốn ăn gì cả. Haizz...vụ gì đây???

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Lấy lòng (2)

Hắn tức tốc lao vào bếp, chân tay luống cuống làm đồng bát đĩa chảo xoong rơi lung tung phát ra những tiếng kêu ầm ĩ. Bà Hạnh thấy ồn ào bèn xuống bếp xem sao, thì thấy đại thiếu gia nhà mình đang loay hoay vs đồng bát đĩa. Bà lo lắng hỏi:

- Cậu chủ! Cậu làm gì thế này?

Hắn cuống quýt trả lời:

- Bạn cháu...8h cậu ấy xuất viện rồi...

Bà đã hiểu:

- Vậy để tôi giúp cậu!

- Không, không cần đâu!

-.....

-.....

-.....

- Thôi đi lên nghỉ đi! Con làm sẽ có lòng thành hơn!_ Hắn vừa cho đồ ăn vào chảo vừa nói

Bà Hạnh lắc đầu ngán ngẩm. Cậu chủ! Từ khi nào cậu đã biết đến 2 từ "lòng thành" vậy??

Bà lặng lẽ bước lên nhà, để lại 1 mình hắn vs đồng đồ ăn còn chưa chín kia...

_____30p sau..._____

- Di Hạnh còn đi đây!_ Hắn vội vàng đeo giày vào rồi cầm hộp cháo vừa nấu lên

Di Hạnh nói vọng ra:

- Vâng! Cậu chủ cố lên nhé!

- Dạ!!!!!!

Nói xong hắn "xách" con Lamborghini, lao vèo đến bệnh viện...

_____Bệnh Viện Royal_____

Nó đang nhăn nhó nói từng tiếng. Haizzz...hôm qua nó buồn quá nên bảo mấy chị y tá mua kem cho (gan nhờ)...Mấy chị đó thấm nhuần câu nói của Ken và Kin:" Vy Khánh muốn gì phải đáp ứng hết" nên nào dám trái lời...Nó ăn hết gần 4 hộp kem (loại lớn đó nha!) nên hôm nay nó mới khậm khặc từng tiếng như vệt như này. Haizzz...đúng là mồm bà xấu, mấu bà đau mà!!

- Ch...ị...ơ...i_ Nó gọi y tá...

Không thấy trả lời. Nó hậm hực ôm bụng. Từ hôm qua đến giờ nó chẳng được miếng gì ngoài hoa quả vô bụng. Haizzz...bụng ơi sao mầy reo to quá vậy??

Còn mấy cô y tá, nghe 2 anh Minh Khang và Hạo Thiên bảo thì không ai dám bước vào phòng nó nửa bước. Để thuận tiện cho việc xin lỗi của chàng...(chàng nào nhớ...??_

- Ôi...đó.i...qu...á...._ Nó ho khù khụ rên lên

Nó khóc rống...huhu...có ai trong phòng không chứ>!!

Đang vật lộn vs con đoi, nó nghe tiếng mở cửa nhẹ...tiếng đóng cửa và tiếng ghế kéo lê trên sàn nhà...

Nó giật mình quay lại, cầu mong Ken hay Kin gì đó mang vào ít đồ ăn...nhưng...

"Hắn? Dương Hàn Phong? Đồ điên! Sao anh lại ở đây?" _ Nó nghĩ

Nó quay ngoắt người lại, trằm chằm nhìn...

Hắn kéo ghế ngồi cạnh giường. Lấy tay vén nhẹ cái chăn ra. Nhưng chăn vs nó dính nhau như dán keo, hắn lắc đầu.

Rồi tất cả, im lặng...im lặng...sự im lặng này làm cả nó và hắn đều ngột ngạt chết đi được...

Sau 5p, ở trong chăn rất rất thiếu oxi và nó đang bị cảm nữa nên...Haizz...mắt hơi. Nó vùng dậy, ngửa mặt lên thở lấy thở để, bất gặp ánh nhìn của hắn, nó quay đi...

- Cô...không sao chứ?

-.....

Cách im lặng này của nó làm hắn như điên lên vậy...

- Sao em không chịu nói chuyện với tôi vậy? (có ai thấy sự khang khác của hắn ở đây không nà??)

Nó cứ im lặng như vậy, mặc kệ hắn huyền thuyên cái gì...kệ!

- Em đừng im lặng như vậy, mà thôi...em im lặng cũng được, chỉ cần nghe tôi nói thôi...

Nó cảm thấy tim mình như nghẹn lại...nhưng vẫn cố gắng kìm chế...

- Tôi xin lỗi, hôm đó...tôi không kìm chế được....

-.....

- Tôi biết em đã giận như nào...và chịu đau như nào...đối đầu với cái chết như nào...và...tôi biết tôi đã quá đáng như nào...em...cho tôi xin lỗi..

-.....(nó đã rung rung nước mắt rồi aa~~)

- Tôi thực lòng xin lỗi em. Trước giờ tôi chưa từng xin lỗi ai cả nhưng...bây giờ tôi thành tâm cầu mong em tha lỗi...em có thể..._ Hắn ngập ngừng...

Nó bây giờ không thể nén lại nữa, òa khóc như 1 đứa trẻ, nhìn thẳng vào mặt hắn:

- Tại sao...tại sao chứ? Tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy??_ Nó vừa khóc vừa nói

Hắn nhìn thấy nó khóc như thể bị 1 con dao vô hình cứa vào tim vậy...đau...

- Xin em đừng khóc nữa mà...tôi xin em..._ Hắn bất chấp ôm lấy nó

Nó thút thít trong vòng tay của hắn, tay nắm mạnh vào lồng ngực rắn chắc của hắn mà nói:

- Anh đối xử...với tôi như vậy...rồi đến...xin lỗi làm gì...anh...biến đi...hức..hức...

Cổ họng của nó và cả của hắn nữa, đều nghẹn đắng lại, hắn xoa đầu nó dỗ dành:

- Em...không tha thứ cho tôi cũng được, nhưng hãy ăn lấy ít cháo đi...cháo...tôi tự nấu...

Đến giờ nó mới để ý trên bàn có 1 chiếc bình giữ nhiệt, nó bật dậy khỏi người hắn:

- Tôi không ăn!

Nó vẫn cứng đầu như lúc trước...haizz...cô bé này...đúng là làm hắn đau đầu đầu mà...

- Em còn nhớ 3 điều kiện tôi bảo khi em đánh nhau không?_ Hắn nghiêm nghị nói

- Ừm...ờ...ờ thì..._ Nó bị đánh trúng mánh liền thay đổi 360 độ...

Hắn cười thầm

- Đây là điều kiện thứ 2!

Nó lườm lườm nhìn hấn:

- Ăn thì ăn! Ai sợ anh!

Nó nói to quá khiến cổ họng nó 1 lần nữa lại đau rát. Ho vài tiếng rồi ôm cổ họng...

- Em...thật là..._ hấn lắc đầu nhìn nó

Rồi hấn dịu dàng đi đổ cháo trong bình ra 1 cái bát nhỏ nhỏ...

- Há miệng ra! Tôi đút cho em!_ Đưa chiếc muỗng lại gần cái miệng nhỏ của nó (ối..MIỆNG NHỎ á?)

Nó đẩy nhẹ chiếc muỗng ra:

- Không cần, tôi tự ăn được!

- Em...em có muốn tôi đè em ra đút không?_ Khí chất trong con người hấn 1 lần nữa lại bùng phát

- Há thì há...làm như tôi sợ anh không bằng..._ Nó chu mỏ phụng phịu

Hấn nhủ mày...cô bé này...đúng là rất thú vị mà...đôi môi hồng vừa nẩy chu ra khiến hấn muốn cắn 1 phát chứ mà...(thử cái coi xem anh còn răng không?)

- Cháo tôi nấu nhờ em mà nguội hết rồi đây!

-.....

Cháo hấn nấu rất dễ ăn làm nó không nán lại nổi ăn liên tục, hấn nhìn nó mà cười không ra tiếng..

- Ngon không?_ Hấn nhìn nó đầy hi vọng

Nó ngước lên, ánh mắt tinh nghịch:

- Không! Dở ẹc!

Khuôn mặt hấn từ rạng rỡ trở nên tối sầm lại. Thu chiếc muỗng về làm nó há huyệt 1 miếng, hấn đứng lên...

- Ê, anh đi đâu vậy? Tôi chưa ăn xong mà..._ Nó khó hiểu

- Tôi đi nấu cái khác! Cái này không ngon!_ Vừa nói hấn vừa đi ra cửa

- Ồ...tôi đùa thôi mà! Ngon, ngon lắm!_ Nó nhăn nhó

Hấn cười tươi, tiếp tục đút nó ăn..

Cứ thế, nó thanh toán hết cả hộp cháo 1 cách ngon lành. Nổi giận hấn cũng vui đi..

_____End chap 21_____

Vắng bóng lâu ngày, mong mọi người đừng quên ta!!!

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Tha thứ

Ăn xong, nó thấy đỡ mệt người hơn hấn. Hấn dịu dàng đi rót trà gừng cho nó:

- Em uống đi!

Đến bây giờ nó mới để ý cách xưng hô lạ lùng của hấn. Mờ mắt tròn xoe, kiểu đáng yêu vô (số) tội, nó hỏi:

- Ai là em của anh? Xó!

Hắn cười cười cốc đầu nó 1 cái, nó 'A' lên một tiếng rõ to rồi đánh hắn túi bụi. Hắn được đà kéo nó vào lòng:

- Ngốc!

Hương bạc hà mát lạnh tỏa ra từ người hắn khiến nó dễ chịu đến không ngờ. Nhưng sau khi ý thức được mình đang làm gì, nó vội đẩy hắn ra, lườm hắn một cái sắc lẹm:

- Đồ lợi dụng!

Hắn được ôm thì thấy trong lòng ấm áp, nôn nao, há chẳng..hắn đã thích nó rồi??

Nhưng ý nghĩ đó mới nhá nhem trong đầu hắn đã nhanh chóng bị hắn dập tắt. Thích nó sao? Không thể nào!

- Uống! _ Hắn nghiêm nghị nhìn vào ly trà gừng

Nó uống cạn nước trong ly, vị ngọt ngọt và hơi cay cay làm nó thấy ấm lên nhiều, họng cũng đỡ đau nữa...

- Ngoan lắm! _ Hắn cười tươi

- Hừ! _ Nó lườm hắn. Dù gì hắn đến đây cũng là để xin lỗi mà thế nào hắn lại là kẻ bắt nạt nó chứ!

- Vậy...tha thứ cho tôi, được chứ?!

Nó hơi giật mình. Tha thứ?

- Um...um...sau này...anh có đối xử với tôi như thế nữa không? _ Nó mắt long lanh ngấn nước nhìn hắn

Hắn cười, nhẹ nhàng xoa đầu nó:

- Không đâu, đồ ngốc!

- Anh hứa đi!

- Tôi hứa! _ Hắn đưa tay ra, móc ngoéo với nó, mặc dù trước giờ, chuyện đó với hắn là 1 chuyện hết sức vô vị, nhảm nhí. Nó đã phá vỡ quá nhiều nguyên tắc của hắn rồi!

- Được rồi! Hi... _ Nó cười tinh nghịch

Hắn vui lắm chứ! Công sức hắn bỏ ra quả không uổng mà!

- Vậy tốt! Cũng hơn 8h rồi em ở đây để tôi đi làm thủ tục xuất viện cho em!

Nó gật đầu nhẹ. Hắn đi ra cửa. Vừa đi, hắn vừa cười tủm tỉm. Hắn không hiểu sao, nó mới tha thứ cho hắn thôi mà hắn đã hạnh phúc đến vậy. Mặc dù trước giờ hắn toàn làm người khác phật lòng...v

Nó thở dài 1 tiếng. Cảm giác gì đây? Ấm áp à? Hay vui vẻ? Nó...nó bị sao thế này?

Bất giác, nó nở 1 nụ cười rạng rỡ rồi lắc đầu...

Hắn trở lại và đằng sau còn kèm cả 2 người Minh Khang và Hạo Thiên nữa. Nó sốt sắng hỏi:

- Anh Thiên! Anh Khang! 2 anh đi đâu nãy giờ vậy?

Hắn nhú mày....anh Thiên? Mọi quan hệ của 2 người này đã tiến triển đến vậy rồi sao? Còn mình hắn là nó xưng tôi thôi à?

Ken và Kin thì ấp úng như gà mắc tóc, nói không ra tiếng:

- À...thì..bọn anh...có...có chút việc...hi...

- À... _ Nó gật đầu

Hắn đã sắp xếp đồ đạc của nó xong xuôi. Quay lại với nó, hắn nói:

- Đi thôi!

- Đi đâu?_ Nó ngây thơ hỏi

- Về nhà!

Nó đâu biết cái thứ mà được gọi là NHÀ lại là...

____ Dải phân cách địa điểm _____

Trước một căn biệt thự to lớn. Nói chính xác hơn là...nhà hấn!

- Ô...anh nói anh đưa tôi về nhà mà?_ Nó ngỡ ngàng khi đứng trước 1 biệt thự vô cùng to lớn và đẹp đẽ này...

- Từ nay, em sẽ sống ở đây!_ Hấn vừa nói vừa kéo vali ra

Nó ngạc nhiên:

- Ô...sao tôi phải sống ở đây? Tôi có nhà mà!

Hấn lúng túng, cái lí lẽ mà hấn học thuộc để bắt nó ở lại đâu rồi??

- À thì...ở lại...để dễ chăm sóc hơn. Dù sao... em bị như vậy, một phần cũng là do tôi...nên...để tôi bù...bù đắp cho em!

Nó nhăn nhó:

- Thôi khỏi! Mặc gì anh phải CHĂM SÓC cho tôi chứ! Khỏi khỏi đi!_ Nó xua tay

- Trước giờ tôi là người sống rất có trách nhiệm. Và lần này cũng vậy!_ hấn tự tin

- Tôi muốn về! Về nhà! Tôi muốn về nhà!!!_ Nó vờ khóc

Hấn cười, nụ cười của sự nguy hiểm...

- Em muốn về nhà hả? Thôi đi, đi vào. Nhà em đây chứ đâu!

Vừa nói hấn vừa kéo nó vào trong nhà, nó giãy dụa:

- Huhu...tôi muốn về nhà!

- Nhà? được! Tôi sẽ đưa em về nhà gặp ba mẹ lần cuối. Họ tuyệt tình...đừng có trách!

Nói xong hấn quăng nó vô xe, chạy thẳng về nhà ba mẹ nó, tức nhà họ Mạch...

____ End chap 21 _____

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Từ nay em sẽ sống cùng tôi

Hấn vút nó lên xe rồi cũng leo lên về nhà nó...

____ Nhà họ Mạch _____

Nó lật đặt xuống xe, bắt gặp ngay cái nhìn dị nghị của ông Mạch Gia Vinh-ba nó.

- Vy Khánh! Con về làm gì thế? Để quên gì à?

Nó há hốc mồm ngạc nhiên...về làm gì? Sao ba nó lại hỏi câu này chứ?

- Ô...ba...con...con về nhà mà?!

Nó lắp bắp nói.

Đúng lúc đó, hấn từ trên xe bước xuống, vẻ mặt nghiêm nghị chưa từng thấy.

- Chào cháu! _ Ba nó vừa nhìn thấy hấn đã chào.(nó: xí, trọng khách khinh con!)

- Cháu chào chú ạ! _ Hấn lễ phép

Nó liếc hấn, sao bây giờ ngoan thế. Lúc nào cũng ngoan thế này phải tốt không?

Lật đật chạy vô nhà, hấn và ba nó theo sau...

- Khánh! Con để quên gì thì mau lấy đi! Kéo muộn! _ ba nó nhẹ nhàng nhắc nhở

Nó giật mình:

- Ồ...cái gì cơ ạ?

- Chẳng phải con ở lại trường để tiện đi học thêm sao? Trường còn bắt buộc ở kí túc xá nữa mà! _ ba nó vẫn không biết gì, cứ theo lời hấn mà nói.

Nó sốc, cái gì chứ? Học thêm? Kí túc xá?

- Dạ đâu...

Nó chưa nói xong thì hấn đã chen vào:

- Cô ấy không muốn học thêm đâu! Lại còn làm trái quy định trường nữa!

Ba nó vốn rất thương yêu mà cưng chiều nó như 1 bảo bối, lần này nghe nó lười học thì ông đã phát điên lên rồi. Ông đứng dậy:

- Vy Khánh! Còn không chịu học à? Mau...mau lên trên lầu lấy gì thì lấy rồi đi ngay cho ba!

Chưa để nó kịp hó Jes gì, ba nó đã đẩy nó lên lầu, nhét quần áo vô vali và mấy đồ dùng khác. Rồi kéo nó xuống nhà:

- Rồi, đi đi! Cố gắng học hành cho tốt nha con!

Nó bối rối:

- Ba...ba!!

- Không nói gì hết! Học là học! Lười là chết với ba nghe con! _ Ông nói kèm theo cái liếc sắc hơn dao dành trao cho con gái..v

- Nhưng ba...

- Thôi đi thôi! _ Hấn cười tà mị, ngắt lời nó lần 2

- Ồ...nhưng mà...ba...ba ơi!! _ nó gọi với theo

- Đi đi! Lười là CHẾT với ba! _ Nói xong ông quay ngoắt vào nhà bỏ mặc nó thơ thẩn 1 mình với hấn

Hấn cười hài lòng...haha...cuối cùng cũng xong!!!

Nó lờm hấn 1 phút, dậm chân thùm thụp:

- Anh đã nói gì với ba tôi?!!??

Hấn thần nhiên:

- Tôi đâu có nói gì đâu! Là ba em tự đó chứ!

- Bây giờ về nhà tôi, được chứ? _ Hấn tiếp

Nó hậm hực, hấn cười gian rồi đi về xe. Bỏ lại nó với đồng hành lí được ba nó đem ra sẵn. Nó sợ hãi chạy theo:

- Ê tên điên kia! Anh định bỏ tôi đây à?

Hấn thích thú ngó đầu ra:

- Vậy em có đi không?

- Không đi..

...thì ở đây để chết à? _ Nó nói

Hắn mới đầu nghe tưởng nó không muốn đi thật nên hơi lo lắng, ai ngờ bản tính của nó vẫn ko thay đổi. Hắn cười cười:

- Vậy thì lên xe đi!

Hai đứa, nó và hắn, cứ đi như vậy, chẳng ai nói với ai một lời.

Sự im lặng này khiến hắn ngột ngạt đến khó thở...chốc chốc lại liếc nhìn nó đang suy tư bên cửa kính. Có phải...hắn đã hơi quá không?

Đột nhiên, hắn thắng xe gấp lại. Quay về phía nó, áp sát khuôn mặt đẹp trai đó trước mắt nó và thì thầm:

- Từ nay, em sẽ sống cùng tôi!

_____End chap 23_____

Hơn 20 chap rồi, cho na9 n9 êu nhau được chưa ta??

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Căn nhà siêu quậy

Từ giờ Karry sẽ gọi tên luôn nha. Cho đỡ bất tiện. Nhưng đôi chỗ cũng có nó và hắn a~~

*****

Về đến nhà Hàn Phong, nó buồn buồn mở cửa xe, cùng hắn xách mấy cái vali vô nhà. Hắn nhìn nó buồn mà buồn không kém. Hắn cũng chẳng biết cảm giác này là gì nữa. Thương hại sao? Hay tội lỗi? Hay là một thứ gì đó khác?

- Em sẽ ở phòng 3 tầng 2. Đối diện phòng tôi! _Hàn Phong nói nhỏ

Nó gật đầu, rồi lạch cạch đi vào phòng..

Hắn cũng đi theo nó. Vào phòng, nó nằm phịch xuống giường, về mệt mỏi lắm..

- Em mệt lắm?! _Hắn hỏi

- Ừ.

Chỉ một câu thôi, nó thờ dài. Hắn nhìn nó:

- Vậy em nghỉ ngơi đi, tôi đi NẤU GÌ ĐÓ CHO EM!

Nói rồi, hắn đi ra ngoài, bỏ lại không gian lạnh lẽo với một mình nó trong 4 bức tường hiu quạnh..

Nó cười tươi, nhồm người lên khi thấy hắn đã đi xa. Nó cười khoái trá...haha...công nhận anh dễ lừa lắm Dương Hàn Phong à...mà cũng công nhận khả năng diễn của mình cũng rõ cao...sao bây giờ mình muốn đổi nghề làm diễn viên quá nhỉ?

Nó vừa cười khanh khách vừa nghĩ...ay za...giờ làm gì ta? Ừm...thôi chẳng có gì làm thì ta ngủ! >_<

Hắn mắc lừa nó thì thiu thiu xuống bếp, vồn vã làm đồ ăn cho nó. Mà đâu hề biết mình đã bị cô nhóc kia chơi cho 1 vố...

Tất cả dọn dẹp xong xuôi, hắn mới lên "rước" nó xuống ăn "sáng".

- Vy Khánh!

Hắn vừa gọi vừa gõ cửa.

- Khò~~ khò~~ khò~~

Bên trong, nó đang say giấc cùng giấc mơ tới thiên đàng. Ấy nhằm giấc mơ thiên đàng nên chẳng nghe được gì ngoài tiếng ngáy "trong trẻo" của mình...

Hàn Phong càng gọi, sắc mặt càng biến đổi. Sao nó không trả lời? Hay là có chuyện gì rồi?

- Di Hạnh! Mang cho con chìa khóa phòng 3! _hắn gọi vọng xuống dưới

Lập tức chiếc chìa khóa trong 30 giây sau đã nằm trong tay hắn. Hắn vội vàng mở cửa, lòng vô cùng lo lắng. Ai ngờ...

Một con heo đang nằm ngủ với tư thế khùng nhất có thể, lại có cả "dòng suối nhỏ" đang róc rách chảy từ cái miệng xinh xinh của nó nữa chứ. Hàn Phong đến gần, gần...

- Khi em ngủ cũng dễ thương đấy chứ!

Cứ như thế, nó ngủ, hắn ngồi đó...ngắm và đôi lúc lại còn tủm tỉm cười nữa chứ. Aiss...

Khung cảnh "lãng mạn" đó ai dè lại bị phá đi...

- Phong ơi!! Phong!!!!

Hàn Phong giật mình, tay chống dưới giường khụy xuống làm mặt nó và hắn cách nhau chỉ vào xen-ti-met.

Khuôn mặt nó...thật trắng a~~

Hắn cứ ngây ngốc nhìn như thế. Tiếng bước chân lên cầu thang làm hắn bừng tỉnh...

- Ê Phong ơi!!! _Minh Khang ngoác mồm gọi, kèm theo là cái liếc khắp nhà của Hạo Thiên.

Hai anh vào phòng hắn, nhưng không thấy ai. Liền gọi ầm ĩ lên. Hắn đứng dậy:

- Vy Khánh! _Hắn gọi nhẹ nhàng, lay lay chân nó

- Ừm...để yên đó, bà ngủ! _Nó đập phất tay hắn ra khỏi chân mình

Hàn Phong khề nhiu mày, lay vai nó:

- Vy Khánh dậy đi!

- Asiiii...đã bảo để yên mà..._Nó nói mớ

Hắn cười cười lắc đầu.

- PHONG...ƠI!!!!

- PHONG!!! TÊN KIA MI ĐÂU RỒI???

Hai tên "điên loạn" kia vẫn gọi ầm ĩ ở ngoài cửa mà không hề biết "tiểu công chúa" của họ đã thức giấc bởi tiếng "hét như mơ" của họ. Vy Khánh tức giận nhảy ra khỏi giường, phi thẳng ra ngoài cửa.

- Cạch...

Tiếng cửa bật mở, cũng là lúc Hạo Thiên và Minh Khang nhìn thấy nó, chưa vui mừng hết đã bị nó xỏ cho một tràng chửi no bụng:

- Đây hai tên kia, điên thì điên vừa thôi chứ. Mấy anh gọi thế ai mà ngủ được, hả? Bộ dư mớ thừa cơm hả? Rảnh quá không có việc gì làm thì biến ra chỗ khác giùm tôi cái, hay là đi dọn bể phốt công cộng đó. Cứ ở đây mà la hét như mấy tên điên trốn trại thì có ngày có người tưởng 2 anh điên thật rồi lôi vào trại thương điên đó!...

Chửi xong, nó hồng hộc thở. Ai za...hết hơi mất.

Hạo Thiên nhìn Minh Khang, mặt cả 2 đều xanh lè xanh lét. Cười đưa dĩa nhìn nó. Bỗng từ trong phòng, hắn bước ra, cười nắc cười nẻ:

- Hahahaa...khụ...haha...

Nhưng...sự xuất hiện của hắn lại làm nó thót tim:

- Đây mà xó, đi đâu về đâu cũng phải nói một tiếng chứ. Cứ thoát ần thoát hiện vậy, lại còn cộng thêm cả cái giọng cười "đáng hâm mộ" kia của anh...chắc tôi chết sớm!

Lần này 2 tên kia lại cười lại hắn:

- Hahahaha...khụ khụ...á hahaha...

Hắn tức tím mặt nhưng vẫn phải cố nhịn:

- Vậy hai người đến đây, để?

Hai tên kia nhìn nhau, cười khoái chí:

- Ờ thì, nghe đầu nhà này có thành viên mới *chỉ vào nó*, hai chúng tớ đến đây sống chung cho vui. Phải không? Dù gì Hàn Phong cậu cũng ở nhà này một mình mà. Giờ có thêm Vy Khánh. Cô nam quả nữ ở cùng là không được à nha! _Nói ngọt sớt

Hàn Phong gạt đầu ra về có lí, nhưng rồi hắn lại phán 1 câu:

- Bộ trong nhà không có người giúp việc?

- Ờ...ờ thì...nhưng người làm là người của cậu, dù cậu có làm gì thì họ cũng đâu ngăn cản được, có đúng không? _ Minh Khang cười

- Đúng đúng! _Hạo Thiên chen vào

Hàn Phong gãi đầu. Vy Khánh cười lên được một tẹo:

- Hai anh ở đây cũng được mà. Chứ sống với tên tăng băng này á, có ngày em bị tự kỉ!

Hai tên kia reo hò:

- Zee! Vy Khánh là nhất. Thấy chưa Phong?

Hắn không nói gì...

- Bọn anh ở đây còn có người chơi với em, không thì em chơi với ai? _Vy Khánh cười

- Chơi với con kia kia! _Hàn Phong nói rồi chỉ tay vào chú chó đang lon ton chạy tới

Vy Khánh rất thích chó mèo, nhìn thấy chú chó cưng thế kia thì mắt sáng lên, chạy nhanh tới và ôm chú chó lên:

- Aa, em đẹp quá à!! Moa..moa...

Ba người kia đứng chết trân, vì ba anh vốn chẳng thích động vật nuôi, nhìn thấy nó đã tởm rồi chứ đừng nói là nuôi. Nhưng có Vy Khánh ở lại, Phong đã mua riêng cho nó một con chó rất dễ thương. Có vẻ anh cũng không "ác cảm" với con này nên mới rước về. Ai ngờ nó thích như vậy. Biết thế Hạo Thiên và Minh Khang cũng đã mua rồi.

- Em thích? _Hắn từ từ bước lại gần nó, hỏi

- Ừ, rất thích!

Hắn thầm cười trong lòng, thích là tốt rồi!

Thiên, Khang thì tức anh ách trong bụng. Lại bị mất điểm trước con bé rồi. Mai phải mua lấy một con mới được!

- Phòng của hai mày ở đây!

Vừa nói hắn vừa chỉ tay vào hai căn phòng ở sát phòng hắn. Hạo Thiên nhú mày:

- Sao lại là phòng này? Cho tao ở phòng kia đề! _Chỉ tay vào căn phòng bên cạnh phòng nó

- Không được!

- Sao?

- Không tốt!

- Thế gần phòng mày tốt lắm à?

- Ừ, tốt!

Hạo Thiên cứ thế nhìn hắn bằng ánh mắt hình viên gạch. Còn hắn thì cười cười, kéo Thiên xuống nhà.

Vy Khánh từ đằng sau chạy lên, cười tà mị:

- Từ nay tôi sẽ biến căn nhà này thành CĂN NHÀ SIÊU QUẬY. Máy anh sẽ không yên đâu. Haha...

_____ End chap 24 _____

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Ngày đầu tiên trong nhà

Sau khi đánh chén no nê, nó về phòng ngủ. Hấn thấy vậy liền nói:

- Ê, không đi rửa bát à?

Nó giật mình quay lại:

- O thế anh mạng tôi về đây làm osin à?

Hấn cười:

- Thôi đi ngủ đi, tôi đùa vậy thôi. Nhà tôi không thiếu người làm, rửa bát cũng không đến lượt em đâu!

Không hiểu sao, sau khi nghe câu này, nó cảm thấy lòng mình thật ảm áp. Khẽ gật đầu, nó lui nhanh về phòng.

Hấn ở phía sau cứ tùm tùm cười một mình. Hạo Thiên chạy đến vỗ vai hấn:

- Có vẻ mày đã bớt ác cảm với nhóc con rồi nhỉ?

Hấn trả lời nhưng không nhìn thẳng vào mắt anh:

- Chắc vậy!

Nói rồi hấn cũng về phòng.

Hạo Thiên và Minh Khang lén "nháy mắt" với nhau, tỏ vẻ nghi ngờ...

Không có thói quen ngủ trưa nên hấn trần trọc mãi không ngủ được. Đành bắt quá sang phòng nó...

Cốc...cốc...cốc...

- Vào đề!_ Nó ngái ngủ nói vọng ra

Hấn mở nhẹ cửa phòng, nhìn thấy nó đang ôm ấp con chó nhỏ.

- Con chó xinh quá phải không?

Nó vừa cười vừa nói vừa chu môi lên HỒN CHỤT cái vào mũi chú chó. Hấn cúi:

- Bẩn quá! Kinh!

Nó liếc:

- Xì!

Quay sang con chó:

- Cậu chủ của em xấu tính nhỡ, dám bảo bé yêu của chị bẩn nhĩ?

Hấn nhăn mặt, lè lưỡi làm nó cười sằng sặc:

- Haha, nhìn cái mặt anh bây giờ dễ thương lắm á. Hihi...

- Thật không? _Hắn tròn mắt

Nó vừa cười vừa gật đầu lia lịa:

- Mà con chó này anh đặt tên là gì đấy?

Hắn lại tròn mắt:

- Chó mà cũng cần tên á?

- Dĩ nhiên!

- Vậy em tự đặt đi!

Nó trầm ngâm một lúc lâu. Hắn cũng không hỏi tại sao cô lại im lặng lâu như thế.

- Thiên Bảo?

Hắn chép miệng:

- Tên kì quá!

- Vậy Tiểu Bảo Bảo nha?! _Nó

Hắn im lặng 3s, rồi gật đầu.

Nó nhìn Tiểu Bảo Bảo, mỉm cười rạng rỡ...

- Tiểu Bảo Bảo, em có thích cái tên này không nà? Hihi...

Nó cứ cười như thế mà không hề hay biết là...có người đang nhìn cô ngây ngốc...

Sau 10s, hắn cũng trấn tĩnh lại. Ho khan một tiếng làm nó giật mình. Buông Bảo Bảo xuống, nó ngược mắt lên hỏi:

- Mà anh vào phòng tôi làm gì?

Hắn bối rối, rồi ngồi xuống giường của nó:

- Ủm...cũng không có gì. À mà có, em có cần mua thêm thứ gì không?

Nó cười nhẹ:

- Không!

- Hành lí em đem đi ít như vậy. Thôi, chiều nay theo tôi đi mua thêm một ít đồ!

Nó lắc đầu nguầy nguậy:

- Không cần đâu. Tôi dùng ít được rồi!

Khi nghe hắn nói câu ấy, không hiểu sao lòng nó ảm áp đến lạ kì. Khẽ cười nhẹ trong lòng. Ai biết được nó đang thấy vui vui vì được hắn nói câu quan tâm vậy chứ?

- Tôi không muốn người trong nhà tôi bị thiếu thốn thứ gì. Em hiểu không? Tất cả người làm trong nhà này cũng không thiếu đồ đâu!

Câu nói của hắn làm bao nhiêu niềm vui trong lòng nó bỗng như đổ vỡ hết. Thật sao? Hắn quan tâm nó chỉ như với tất cả người làm trong căn nhà này sao? Vậy là nó đã tự mình ảo tưởng quá nhiều rồi. Tự cười chế giễu mình, nó trả lời:

- Ủ!

Hắn thấy biểu cảm của nó hơi khác, tò mò hỏi:

- Em có chuyện gì sao?

Nó lạnh nhạt:

- Không! Nếu không có chuyện gì nữa, mời thiếu gia ra khỏi phòng tôi! Tôi muốn nghỉ ngơi!

Hắn nhủ vậy, nó bị sao thế nhỉ? Rõ ràng vừa nãy còn nói chuyện rất... vui về mà...Sao lại...

Sau khi hắn ra khỏi phòng, nó liền bật dậy, lảo đảo:

- Đồ con cháu mất dạy! (:3)

Nói xong, hả giận, nó lại ôm Bảo Bảo đi ngủ...

Hắn cũng về phòng, lòng nặng trĩu. Không hiểu sao cô bé đó lại bỗng dung nổi cơn lên như vậy. Hay đó là tính cách của nó chăng?

Hắn bỗng giật mình vì hắn của hiện tại. Lần đầu tiên hắn nghĩ về một người con gái nhiều như thế kể từ khi Hoàng Yến ra đi. Nó...đã làm thay đổi tăng băng trong người nó sao? Hay dịch chuyển tăng băng đó từ tim lên não??? (:v)

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Thay đổi thành một con người mới (1)

Chiều hôm đó...

Hắn thức dậy, do mệt mỏi quá nên không biết hắn đã ngủ từ lúc nào. Xem đồng hồ, đã 4h chiều. Hắn nháy mắt xuống giường, thay đồ rồi chạy qua phòng nó.

- Vy Khánh! Em đi không?

Hắn gõ gõ cửa...

Nó ử ử oái:

- Nhất thiết là phải mua thêm sao?

- Ủ!

- Được rồi, đợi tôi thay đồ đã!

Hắn cười mỉm rồi ra phòng khách đợi nó.

Nó dụi dụi mắt bước xuống nhà, hắn lắc đầu nhìn nó.

Có nhất thiết phải...kín cổng cao tường như vậy không?

Áo sơ mi trắng bị che đi qua lớp áo nằng Hello Kitty hồng, nhìn rất...lôi thôi. Nó thì có chiều cao khá khiêm tốn, nên cái áo lửng bồng trông rất khó coi. Cái quần Jeans thì tạm ổn. Nhưng kết hợp giữa áo và quần thì...trông như cái thùng phuy vậy....v

Hắn nhăn mặt:

- Ở nhà...là em...như thế này à?

Nó ngây thơ gật đầu.

Hắn nuốt nước bọt:

- Gu thời trang của em? Sao?

Nó cười tươi gật đầu.

Hắn cười gượng, nhìn nó. Trời ơi...đi với nó thế này thì lẩn đi cho xong. Lát nữa em không còn có cái mẫu thời trang "đẹp" như thế này nữa đâu, Vy Khánh! _Hắn thầm nghĩ

- Vậy mình đi chứ? _Nó cười tươi, như là quên hết mọi giận hờn với hắn rồi

Hắn cười rồi gật đầu, dắt nó đi ra xe.

____ Siêu thị Fashion Today ____

- Anh định mua đồ ở cái hòm này hả? _ Nó vừa bước xuống xe đã kêu ca, vì cái Siêu thị này quá lớn và kín mít, nên nó tiện mồm nói

- Ủ! Đây là chi nhánh của công ty Hạo Thiên đấy! _ Hấn mỉm cười

Nó À một tiếng, rồi nhanh nhàu:

- Vậy thì vào thôi! Hihi..

Nó hí hửng đi vào, vì trong đầu nghĩ "Công ty Hạo Thiên? Phá thôi!"

Hấn thì buồn ra mặt, vì thấy nó nghe đến 2 từ HẠO THIÊN mà nó từ ỉu xiu trở thành vui vẻ như vậy, hấn thực sự không hiểu...

- Cái này? _ Nó làm mặt dễ thương đưa cho hấn 1 cái áo hồng

hấn lắc đầu. Nó liếc hấn 1 cái rồi đi tìm cái khác...

- Cái này?

lắc đầu

- Thế cái này?

- Màu mè quá!

- Cái này thì sao nè?

- Thùng thình quá!

- Vậy còn cái này?

- Chẹp chẹp...đơn giản quá!

- Chắc cái này anh không chê vào đâu được rồi!

- Màu tối quá!

- cái này nè>?

- Màu sáng quá!

Nó ức chế lắm rồi, quăng cái áo vừa rồi vào mặt hấn, hét:

- Thế thì anh tự đi mà chọn! Hừ bực mình! Cái nào cũng không được hết là sao?

Hấn cười giả:

- Là em nói đấy nhá!

Hấn hí hửng đi vào khu hàng Vip 1 trong sự ngỡ ngàng của nó. Nó vội chạy đến kéo hấn lại:

- Ê anh biết khu đó quần áo đắt thế nào không hả?

Hấn cười trừ:

- Không sao đâu! Tôi sẽ thay đổi em thành 1 con người mới! Yên tâm!

Nó hậm hực nhìn hấn đi xa...đi xa mãi...(Có điều gì không ổn ở đây nà...*đánh hơi*)

Một lát sau, hấn quay lại với đồng hàng hiệu trên tay. Nó nhìn mà chóng cả mặt.

- Có...có cần thiết phải mua nhiều cái đắt tiền như này không? Dù gì tôi với anh cũng không có quan hệ gì thân lắm, anh sao phải...

- Đứng yên! _ Hấn nghiêm giọng

Nó lập tức dừng ngay cái giọng chanh chua ủa mình lại, thay vào đó là bộ mặt của 1 con cún đang làm nũng chủ của mình.

- Haha...nhìn mặt em bây giờ chẳng khác nào con Tiểu Bảo Bảo cả!

Nó lập tức xụ mặt xuống. Hắn được trận cười hả hê, mọi người trong Siêu Thị cứ nhìn hắn và nó bằng con mắt quái dị...

- Trông cái mặt thế kia mà bị khủng hả?

- Ôi trời đất!

- Haizz...traị đẹp bây giờ nó bị tâm thần hết rồi...

v.v..và vân vân và mây mây và bóng và gió...

- Để tôi xem! Em thay bộ này vào đi!

hắn đưa cho nó một bộ áo sơ mi trắng kết hợp váy xếp ly đen, nhìn rất nữ tính. Nó lè lưỡi:

- Eo...khiếp quá! Tôi không mặc đâu!

- Mặc vào! _ Hắn trừng mắt

- Không mặc không mặc là không mặc! _ Nó giãy nảy

Hắn cười tà mị, áp sát khuôn mặt đẹp như tranh vẽ của hắn vào đôi má đang dần ửng hồng lên kia:

- Em dám không mặc?

Nó bất ngờ xen lẫn sợ hãi, lần đầu tiên nó gần gũi với một thằng con trai nào như thế này (có rồi đấy, còn ai nhớ không?). Nó gật đầu:

- Có, có mà! Nên xin anh...xin anh...tránh...tránh ra một chút!

Hắn cười, nụ cười pha sự thích thú lẫn gian manh. Ho khan 1 tiếng, hắn đưa bộ váy cho nó:

- Đây! Đi thay cho tôi!

Nó cười "tươi" cầm lấy bộ quần áo, rồi phang thật mạnh vào đầu hắn:

- Cho chết! Chết nè! Chết nè! Cái thứ biến thái! Biến thái nè!...

Cứ mỗi câu nó lại giáng 1 phát đập vào đầu hắn, vì là quần áo nên không làm sao. Chứ nếu nó mà đang cầm hòn gạch thì...đời hắn coi như tàn từ phút đầu...

Lườm hắn một cái rách mắt, Nó cầm lấy bộ quần áo rồi theo chị tiếp tân đến phòng thay đồ.

Hắn xoa xoa cái đầu bị nó đánh cho rối banh bành. ôi còn đâu phong thái lạnh lùng boy nữa??

_____Hết chap 26_____

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Thiên thần gãy cánh

Nó thay đồ bước ra, hơi loay hoay vì trước giờ nó rất ít khi mặc váy...ngắn thế này. Cái áo sơ mi thì không có vấn đề gì, nhưng còn cái váy xếp ly thì hơi ngắn, đến đầu gối. Với mọi cô gái khác, thì cái váy này đã vừa tầm mà thậm chí còn phải cắt. Nhưng đối với nó thì không. Nó không muốn mặc váy một tẹo nào.

Nó vắn vẹo xoay người tiến về phía chị tiếp tân:

- Chị ơi, cho em hỏi, cái người vừa nãy đi cùng với em, bây giờ đâu rồi ạ? _ Nó hỏi chị khi thấy hắn đã biệt tăm.

- À, cái anh đẹp trai đó hả? Anh ta đi về phòng chờ Vip 1 rồi em. Anh ấy còn nói với chị khi nào em xong thì dẫn em vào đó nữa. Nào! Đi theo chị!

Vừa nói cô tiếp tân vừa cười cười dẫn nó đi đến phòng chờ Vip 1.

Nó vừa đi nó vừa thầm chửi hần:" Cái thứ gì không biết, chờ một lát có chết đâu chứ! Lại còn phải phòng chờ, lại còn cái gì Vip 1 nữa. Haizz...cái tên này muốn giết tiền à?"

- Đến rồi đó em! _ Chị tiếp tân gõ cửa, nói với nó

Nó vâng dạ rồi đẩy cửa vào, tay vẫn giữ lấy cái váy (bà này có vấn đề).

Vừa bước vào, cảnh tượng trước mắt khiến nó chết trân...

Hần hiện tại trông thật quyến rũ. Body chuẩn không cần chỉnh lộ hần ra vì cái áo sơ mi trắng hơi gò bó. Tay áo được xắn lên vài nếp để lộ cơ tay săn chắc mà lại trắng muốt. Cô rất ghen tị với hần về cái vấn đề da dẻ này. Còn gì nhục nhã hơn khi con trai lại trắng hơn con gái chứ? Khuôn mặt đẹp trai mà mịn, một chút lạnh lùng hần khí bốc lên. Nó chưa từng thấy hần đẹp như thế này. Chắc do ghét quá nên mắt cũng có vấn đề luôn.

Hần thấy nó cứ nhìn chăm chăm vào mình, bật cười:

- Tôi biết tôi đẹp, em không cần nhìn dữ vậy đâu!

Nó giật mình, hơi xấu hổ vội bao biện:

- Ai...ai nói tôi nhìn anh chứ! Hừ!

Khuôn mặt nó đã bao phủ một lớp nắng hồng nhè nhẹ, đôi mắt long lanh cụp xuống trông thật đáng yêu. Bộ váy hần chọn cho nó thật đẹp làm nó nổi bật hơn cả. Hần lại cười, một nụ cười dịu dàng nhưng tiếc thay, nó lại không thấy được. Một lúc lâu sau, không thấy động tĩnh gì, nó lại nước mắt lên. Bất gặp ánh mắt dịu dàng đó, nó không khỏi sửng sốt. Nhưng rồi lại hắng giọng:

- Nhìn gì nhìn ghê vậy? Tôi chọc đuôi mắt giờ?

Hần cười lạnh: (ông này đã nhân cách)

- Ai nói tôi nhìn em?

- Anh...

- Anh gì mà anh. Sao? Thấy bộ này có đẹp không? _ Hần bắt ngờ tiến lại gần nó

Nó giật mình lùi lại, hét lớn:

- Đứng lại! Tên biến thái!

May mà đây là phòng Vip được cách âm nên mọi người không nghe thấy. Chứ nếu để lọt và tai con ruồi nào hần cũng không tha cho nó đâu (vội cả nó đang "ờ nhò" nhà hần)

- Gì mà biến thái chứ?

- Vậy thì...tránh...tránh ra!! _ Nó nhắm tịt mắt lại, hét lên

Trông bộ dạng nó khá là mắc cở, hần muốn trêu đùa nó một chút liền ép sát nó vào tường, một tay đặt lên vách tường lớn, một tay đưa lên không trung...

- Anh...anh làm cái gì thế hả?

Hần nở nụ cười mà quái, đưa tay lên vuốt ve má nó:

- Em không biết làm thế này là thế nào sao? Vậy tôi làm lại nhé?!

Trống ngực của nó đồ dồn dập. Aiss cái tên này biến thái từ khi nào vậy chứ? Trời ơi, chưa bao giờ nó gần một thằng con trai như thế này. Giọng nó cũng vì thế mà run lên:

- Ê, anh không được...không được làm vậy đó!

- Tôi đã làm gì em đâu mà em đã biết tôi làm vậy? Tâm hồn em "trong sáng" quá nhỉ? _ Hần cười cười

Mặt nó đen như đất nòi, cái tên này, ta cho mi tuyệt tử tuyệt tôn luôn!

Za!!!!

Một cú đá của nó "khẽ" bốc lên trúng cái chỗ mà..." Ai cũng biết là chỗ gì ấy" của hần. Hần gục xuống đau đớn nhìn nó, khẽ nhăn mặt. Nó cười tươi

thoát khỏi vòng tay hắn. Đứng khoanh tay, thản nhiên nói:

- Thế là hết nha con! Haha...bây bạ với bà hả? Bà cho mày vô sinh luôn. Há há!!

Nói xong nó tung tăng chạy ra khỏi phòng mà chưa kịp để hắn ú ớ lời nào. Hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói vọng theo:

- Mạch Vy Khánh! Em không yên với tôi đâu! Aa...

hắn khó khăn đứng dậy, mò vào giường nằm oài xuống. Trong lòng thầm tracgh móc:

- Tưởng được thấy thiên thần hoàn hảo chứ! Ai dè dữ như ọp vậy á! Đúng là thiên thần gãy cánh mà!!

_____End chap 27_____

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Anh không sợ trời, không sợ đất...chỉ sợ...

Buổi chiều, tại nhà hắn...

Nó vui vẻ bước vào nhà, tay xách mấy túi đồ hắn chọn cho. Minh Khang từ trong phòng ló đầu ra, nhìn thấy nó liền tỉnh nghịch ngó vào phòng, nơi Hạo Thiên đang ôm một bé mèo rất xinh xắn:

- Nhóc con về rồi đấy!

Hạo Thiên nâng niu chú mèo con, thủ thủ:

- Bé ngoan!! Bé giúp bọn anh nhé!

- Đưa đây! Tao đi tặng!_ Minh Khang toan vô lấy bé mèo

Hạo Thiên nhanh chóng gạt lại:

- Nào nào, cứ từ từ. Để thằng Phong về rồi hãy tặng!

Nói đoạn, anh nháy mắt một cái nghịch ngợm làm cho Minh Khang bỗng hiểu ra vấn đề:

- Một mũi tên trúng 2 con nhạn!

Cả căn phòng ngập tràn tiếng cười. Chú mèo con cũng góp vui...meo~meo!

7h tối...

Hắn Phong lê lét về nhà. Lê lét ở đây không phải là còn đau do "cú va đập" của nó mà là hắn đang phải xách hàng chục cái túi đồ trên tay. Chả là lúc về, thấy đồ nó vẫn thiếu nên mua thêm vài bộ nữa. Tưởng nó ở ngoài xe đợi ai dè nó về trước. Hôm nay đi mua sắm riêng nên cũng không cho người đi theo.Làm tội hắn phải xách nhiều.

- Á, Phong, mày về rồi à?_ Hạo Thiên cười cười, cố ý nói to cho "ai kia" nghe thấy mà giấu con mèo đi.

Minh Khang vội vàng giấu chú mèo con vào một cái hộp rất lớn, đặt xuống gầm giường. Hoàn tất, anh từ từ bước xuống cầu thang, vui vẻ:

- Phong! Sao về muộn vậy? Nhóc con về lâu rồi mà?

Hắn nhăn mày, khổ sở nói:

- Nó...ais...khò nhấc đi!

2 người kia âm thầm nhìn nhau, đôi mắt có ý cười. Vừa lúc ấy, nó tung tăng từ trên tầng xuống. Nhìn thấy hắn, nó cười tươi, chọc ghẹo:

- Hồi phục nhanh ghê nhỉ?

Hắn sa sầm lại, quăng cho nó túi đồ:

- Nấu ăn đi!

- Sao tôi phải nấu?

- Hôm nay em đã làm thế với tôi, hết sức lực rồi!

- Người làm đâu?

- Nghỉ!

- Sao lại nghỉ?

Hắn tiến lại gần nó, ghé tai nói nhỏ:

- Em mà còn lằng nhằng vòng vo nữa, tôi nói em biến thái với tôi đấy! Chắc em không muốn cả trường biết đâu nhỉ?

Nó nghênh mặt:

- Có bằng chứng?

Hắn nhếch môi:

- Chỉ cần là lời tôi nói, thì cũng đủ làm bằng chứng rồi!

Đến đây nó mới nhớ ra, hắn có sức ảnh hưởng cực lớn trong trường. Nếu nó muốn cả trường bàn tán hay tệ nhất là cuốn gói ra khỏi trường thì cứ thử không nghe lời hắn đi!

- Tôi không biết nấu ăn! _ Nó chưng bộ mặt đáng thương ra, năn nỉ

- Tôi dạy em! _ Hắn thần nhiên

Nó miễn cưỡng gật đầu 1 cái, tính đi theo hắn vào nhà bếp luôn thì..

- Vy Khánh! Em đợi đã! Bọn anh có quà cho em..

Minh Khang nhìn nó, rồi liếc sang Hàn Phong, cười tinh quái:

- Và cả cho mày nữa, Phong ạ!

Hàn Phong nhún vai, cùng nó đi vào phòng khách chờ "món quà" của 2 tên kia...

Lên phòng, lôi chiếc hộp lớn được trang trí cầu kì, nghe lục đục tiếng mèo bên trong. Hai anh cười tinh quái rồi bước xuống..

- Bọn anh có món quà muốn tặng em!

Hạo Thiên đưa chiếc hộp cho nó, nở nụ cười thật ngọt ngào làm ai kia kia và ai đó đó nổi 3 vạch đen trên đầu.

Hàn Phong lườm Hạo Thiên một cái, rồi hỏi:

- Quà tao đâu? Mày bảo có cả phần tao cơ mà?!

- Đó! _ Hạo Thiên nhướn mày về phía chiếc hộp _ đảm bảo khi nhìn thấy mày sẽ nhảy cẫng lên cho mà xem!

Hàn Phong cười cười, lòng dạ không phòng thủ lại cứ phoi phới lên như chó được cho xương...á nhảm, trẻ được mẹ cho kẹo.

- Em mở ra được không? _ Nỡ vui mừng

/gật gật/

Nó xun xoe chạy lại gần Hàn Phong và ngồi cạnh hắn. Tìm ai đó đó lỗi đi một nhịp...tim 2 ai kia kia thì đang gào thét...

- San...Ai...Zi...(3,2,1 trong tiếng Trung Quốc)

Chiếc hộp được mở ra, từ trong đó có 1 chú mèo lông trắng nhảy vọt ra, lao thẳng vào người Hàn Phong..

Hàn Phong đơ người...một lúc sau mới hét lên..

- AA!! MÈO!!!

Hắn vội chạy tung tung quanh nhà mặc cho đám Hạo Thiên và Minh Khang ôm bụng cười ngặt nghẽo. Còn nó thì cũng đơ ra vì chẳng hiểu gì.

- Aa...mèo...mèo...cứu với!! Mèo!!!

Hắn sợ hãi run lấy bầy, vừa chạy vừa thờ. Tóc gáy cũng thi nhau dựng đứng lên. Hạo Thiên cười sắc súa:

- Có vui thì cũng không cần phải nhảy lên thế chứ! Thế nào? Món quà ý nghĩa quá phải không? Haha...

- Cậu bày ra trò này?_ Hắn tức đỏ mặt

- À há!_ Minh Khang thân nhiên

Nó vui vẻ ôm con mèo vào lòng, vuốt ve bộ lông trắng như tuyết của chú. Ngược mặt lên, nó ngó ngán hỏi:

- Đẹp quá hay gì mà anh vui đến thế?

Hắn tức nghẹn cổ, nói trong oan ức:

- Vui cái khi gió!

- Này này...con mèo dễ thương như này cơ mà!

Vừa nói, nó vừa ôm con mèo lại gần sát hắn làm hắn hoảng hồn lần 2...

- AA!! Mang thứ đó tránh xa tôi ra!! Nhanh!!

Nó bây giờ mới hiểu ra vấn đề, cố nhịn cười, nói:

- À...anh sợ mèo hả?

Hàn Phong quay đầu ra chỗ khác, không nói. Điều này khiến nó phá ra cười..

- Hóa ra một người như anh...không sợ trời...không sợ đất...chỉ sợ...

Nó chưa nói hết câu, Hạo Thiên cũng Minh Khang chen vào...

- Chỉ sợ mèo!!!

Cả căn phòng ngập lên tiếng cười, chỉ tội cho ai kia, chỉ biết lườm nguyệt rách mắt...chốc chốc lại đề phòng xem cái vật thể trắng hếu kia có bay lại hay không...

Cuối cùng, không nhịn được nữa, hắn nhắm mắt nhắm mũi, hét:

- Xuống nhà bếp! Nấu ăn cho tôi!

Nói xong, hắn hậm hực lên phòng. Nó dỗi, giậm chân thùm thụp xuống nền nhà:

- Chưa thấy ai có cái thể loại giận cá chém thớt như anh đấy!

Trên lầu có một tiếng nói vọng xuống:

- Giờ thì thấy rồi đấy!

_____ Hết chap 28 _____

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Nỗi sợ mèo

Hắn mệt mỏi lết lên phòng. Căn phòng chủ đạo là 2 tông màu đen - trắng lạnh đậm y hệt như chủ của nó. Hắn cởi phăng chiếc áo khoác đang mặc, nằm

phịch xuống giường.

Bỗng hán cảm thấy có vật gì đó ấm ấm ở tay, sờ vào lại mềm mềm, xù xù. Lại hơi xốp xốp nữa. Tròn tròn...lăn xuống dưới lại hơi dài dài...mịn mịn. Cái thứ gì vậy nhỉ?

Hán lười biếng đánh mắt nhìn xuống...

- Mèo à? Sao hôm nay lằm mèo trong nhà mình vậy nhỉ?

Nói rồi hán lại nhắm mắt lại...

1s....

...2s....

.....3s....

- Hà? Cái gì?? Mè...MÈO????

Phong mở bừng mắt, bật dậy nhanh hơn tên lửa. Hán định thần nhìn lại...một chú mèo nhỏ hơn con vừa nãy, lông vẫn trắng như tuyết đang nằm ngủ ngon lành trên giường mình. Hán ngoác mồm ra, hét lên:

- AAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!

Dưới nhà, mọi người đang vui vẻ thì nghe tiếng hét suốt thì sập nhà của hán thì giật mình, ngoái đầu lên. Minh Khang nhăn mày:

- Không phải nó lại mơ ác mộng mèo chứ??

Thế rồi, cả ba người thi nhau chạy lên phòng của hán. AI cũng thắc mắc tại sao hán lại "rống" lên như vậy. Chỉ có Hạo Thiên là chột dạ:

- Ngoài mèo ra thì còn có gì để nó sợ như vậy chứ? Chẳng lẽ...uiii!!

Bên ngoài vọng vào những tiếng bước chân dồn dập vội vã từ cầu thang đi lên. Cánh cửa phòng mở ra vội vàng khi cả ba người: Khang, nó và Thiên đang nhìn hán như vật thể lạ...

Hán với điệu bộ không thể tệ hại hơn. Cả người run bần bật lên khi nhìn con quý cái đang chễm chệ trên chiếc giường yêu quý của mình. Minh Khang mở to mắt:

- Mèo ở đâu nữa thế?

Hạo Thiên chột dạ, cười hihi..:

- À...mèo...mèo của tao! Tao định mua cho nhóc con...ai ngờ nó lại nghịch ngợm...sang phòng mày ngủ...

Minh Khang cùng Hán Phong lập tức quay ngoắt lại nhìn hán như robot bị điều khiển. Minh Khang lườm Thiên một phát, nói giọng gườm gườm:

- Mày dám hành động mật sau lưng tao à???

Cùng lúc với Khang, hán gầm lên:

- THIÊN!!!

Hạo Thiên gần như bị bắt nạt, trên mặt hiện rõ hai chữ: HỐI LỖI (giả vờ). Nó thấy thế liền xuyết xoa:

- Ui cha...anh Thiên thật tốt nga! Con mèo này đẹp thật á! Cảm ơn anh nhiều nha?!

Hạo Thiên nghe vậy liền nở phòng mũi, gương mặt lại bớt ỉu xì hối lỗi đi. Thay vào đó là nụ cười đắc thắng.

Hai người còn lại...chắc hẳn ai cũng biết...gương mặt chuyển từ tức giận sang..Đại tức giận. Mặt cứ hầm hầm như hổ mắt con...à...chưa đến mức ấy. Nó...gần giống như là...không biết tả như nào nữa (độc giả thông cảm, ta dốt văn).

Con mèo không biết có cảm nhận được âm khi đang lan tỏa hay không, cũng mở bừng mắt dậy, kêu vài tiếng như chào đón...meo~meo!~

Đang trong tình cảnh "lãng mạn", con mèo cư nhiên làm hỏng "chuyện tốt" của Hạo Thiên.

Hán như bị điện giật, hét lên làm chú mèo con nhỏ cũng phải lùi lại mấy bước:

- Mang nó ra ngoài! Mang nó ra! Nhanh!

Hạo Thiên vội bế chú mèo con trên tay, lẩm bẩm:

- Sao tao thấy hối hận khi rước mày về vậy nhỉ?

Thế rồi, cả ba người: Nó, Khang, Thiên cùng chú mèo vô (số) tội lại phải cuốn gói ra khỏi phòng hấn. Hấn thở hồng hộc, đưa tay lên trán:

- Ôi mẹ ơi...

Hấn thở phào, nhưng tim vẫn đập thình thịch. Hấn rón rén bước đến chiếc giường, vén tấm ga lên, ngó xuống gầm giường xem còn con mèo nào nữa không. Sau khi ấn chắc loài động vật kinh dị ấy không còn sót một quả trứng nào, hấn mới nhẹ nhàng thả mình xuống giường..

- AAAAAAAAAAAAAAAAAA! Lông mèo! Trời ơi!!

Một lần nữa, hấn lại hét toáng lên. Minh Khang và Hạo Thiên ai cũng biết hấn sợ mèo còn hơn ma sợ thầy bói, hai anh lại ngó lên, nhìn nhau...lắc đầu...

- Haizz...cái thằng này lạ thật! Sợ gì không sợ lại đi sợ mèo! _ Hạo Thiên vừa ôm con mèo hồi nãy vừa chặc lưỡi nói

Minh Khang đồng tình kịch liệt:

- Mày không dấu con mèo đó đi, để nó thấy nó cho người đem con mèo đi nấu lẩu đấy!

Hạo Thiên nghe vậy thì xanh mặt...eo...

Hấn đóng cửa đến RẦM 1 tiếng. Chạy nhanh xuống dưới bếp...

- Vy Khánh! Nấu nướng đến đâu rồi?

_____ Hết chap 29 _____

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Biến cố nhỏ

- Vy Khánh! Em nấu nướng đến đâu rồi? _ Hấn hỏi lại

- Ặc...Ặc..._ Nó tro bộ mặt đen thui ra, ho sù sụ

Hấn nhìn nó, bật cười:

- Hahaha...hì, lau cái mặt đi nè!

Vừa nói hấn vừa đưa tay lên đôi má phúng phính của nó, toan lau đi vết nhọ nòi...(tác giả: Ta không thấy, không thấy gì hết a~)

Tay hấn chạm nhẹ lên đôi má mềm mại, môi bỗng nhếch lên tạo thành một đường cong tuyệt mỹ..

Nó cũng đắm chìm vào trong nụ cười thiên thần đó...như một thứ thuốc thôi miên bất khả kháng!

Một phút sau, nó mới bừng tỉnh, đẩy nhẹ hấn ra. Hấn cười, đưa tay ra hiệu lên mặt mình..

Nó lấy tay chùi chùi lên mặt, cảm thấy có gì đó...hoi đen thật, ngượng ngùng chạy vào nhà tắm..

Một lúc sau _____

Hấn nhìn nó, cười như điên:

- Em không biết nấu ăn thật á?

Nói rồi hấn đánh mắt sang đồng xương hầm bị nó làm cho cháy khét.

Nó lườm lườm hấn:

- Biết thì có biết! Nhưng nhiều thì không!

- Biết được bao nhiêu?

Nó hào hứng kể lể:

- Có com nè, trứng chiên nè, súp rau củ nè, mì xào nè...ừm...hết rồi thì phải!

- Được rồi...được rồi! Nghe em kể tôi đã biết em "chuyên nghiệp" đến mức nào rồi! _ Hấn cười lẩn lóc

Hấn lấy một cây dao sắc bén, đưa cho nó:

- Bây giờ thì phụ tôi làm đi!

Nó e dè nhìn cây dao sáng loáng, mắt tròn trừng:

- Ủ...nhưng trước hết...anh làm ơn bỏ...bỏ cái dao...ra...ra khỏi cổ tôi được không?

Hấn gạt mình...hấn...đang kề dao vào cổ nó thật. Hấn vội vàng rút tay xuống, cười hì hì như thay lời xin lỗi.

Từ ngoài cửa, hai anh chàng Thiên và Khang lững thững bước vào. Thiên một tay ôm hoa quả, một tay xoa đầu nó, cười:

- Để bọn anh giúp em nha!

Nó đảo mắt một vòng, rồi gạt đầu:

- Ủ' hủm!

Thế là mọi người cùng bắt tay vào việc. Hấn thì nấu những món chính, nó ngồi nghe hấn sai bảo. Thiên và Khang thì gọt và thái rau củ.

- Vy Khánh! Rau cải!

- Vy Khánh! Khoai tây!

- Vy Khánh! Cà chua!

- Vy Khánh! Xoài non với cả chanh!

- Vy Khánh! Thịt bò!

- Vy...

Nó điên tiết, hét lên:

- Anh không có tay hả?

- Vậy em nấu giùm tôi!

Nó cứng họng, cắn răng nghe hấn sai bảo tiếp...

Nó lau bàu:

- Thế này mà bảo chăm sóc người bệnh!

Hấn quay phắt lại, hỏi:

- Vừa nói gì?

- Đâu...đâu có! Có nói gì đâu! Chắc anh lãng đó!

Hấn không chấp vặt cái tính trẻ con của nó, quay sang nấu tiếp...

- Vy Khánh! Ngó trên tủ còn hành nữa không!

Nó cố sức ngoi lên, vì cái kệ quá cao mà nó lại quá thấp nên rất khó khăn để có thể nhìn thấy được.

- Không có thấy! Không thấy hành đâu! Chỉ thấy mỗi cái củ của nó thôi à!

Hắn bật cười, vớ tay lên trên tủ:

- Cái củ hành, nó ngoảnh vào trong, lá hướng ra ngoài. Làm sao em có thể nhìn thấy củ mà không thấy lá được chứ!

Nó bị bắt trúng mắt, đành ngượng ngịu chạy sang chỗ Hạo Thiên đang hí húi cắt tỉa gì đó một cách vụng về...

- A, Vy Khánh! Em biết gọt củ cà rốt này thành hoa không? Nó khó quá đi à! _ Nhìn thấy nó, anh lập tức la lên

- U! _ Nó vui vẻ gật đầu

- Vậy cùng làm nha! _ Hạo Thiên đưa cho nó một cái dao gọt rau củ

Vừa làm, nó và Thiên vừa nói chuyện vui vẻ. Bỗng dưng, như nhớ ra gì đó, nó liền cười ma mị rồi hỏi anh:

- Anh Thiên này!

- Gì vậy nhóc?

- Anh biết tại sao tên đó - liếc sang Hàn Phong - lại sợ mèo đến vậy không?

Hạo Thiên bụm miệng cười, ghé tai nó, nói nhỏ:

- Suy! Nói khẽ thôi! Đây, em đừng nói cho ai biết nhá!

- U! _ Nó hào hứng gật đầu lia lịa

Hạo Thiên mồm nói, tay tỉa hoa, nó cũng tai nghe, mắt nhìn anh, tay cũng vẫn phang phay pháy vào củ cà rốt:

- Đây đây. Lúc nhỏ, nó cũng không sợ mèo thế đâu! Tại hồi đó á! Nhà anh nuôi một con mèo đen, nhà nó có một con mèo trắng. Hôm anh mang sang nhà nó chơi, nó nghịch ngu buộc hai cái đuôi của hai con mèo vào với nhau, nên bị mỗi con cắn cho một phát!

Nghe đến đây, nó phá ra cười sặc sụa. Hắn và Minh Khang cũng phải ngoái lại nhìn:

- Có chuyện gì vậy?

Nó tươi tỉnh:

- À, anh Thiên đang nói về cái chuyện vì sao anh lại sợ...Um...um...

Chưa nói hết câu, Hạo Thiên đã nhanh tay bịt chặt miệng nó lại, cười đưa đà với bốn con mắt đang dán chặt lấy hai người:

- Hi...không có gì đâu! Tao đang nói chuyện với nhóc ấy linh tinh trời biển mà!

Hai đôi mắt kia không có vẻ gì là quan tâm đến lời nói của Thiên, mà lại nhìn chăm chăm vào cái tay của anh với người của con nhóc.

Thật ra lúc nó nói, nó quay người ngược lại về phía Thiên nên lúc Thiên vội vã bịt miệng lại đã kéo hẳn người nó vào lòng mình. Và hiện tại, nó và Thiên vẫn giữ nguyên tư thế đó làm cho Minh Khang ghen lồng lộn. Hắn thì hơi khó chịu, nhưng không thể hiện ra mặt.

- Ê thằng kia! Buông con nhóc ra! _ Minh Khang trừng mắt

Hạo Thiên bây giờ mới ý tứ của mình, vội vàng buông nó ra. Nó cũng ái ngại nhìn hai người kia, cúi mặt xuống.

Do bất cẩn, lưỡi dao sắc bén đã không cố tình mà găm vào ngón tay trỏ của nó.

- A! _ Nó khẽ kêu lên

Ba người kia quay đầu lại nhanh như robot:

- Sao vậy? / Em sao thế? / Có chuyện gì à?

Ba tiếng nói đồng loạt phát lên...

Nó giấu ngón tay lại đằng sau, miệng cười, đầu lắc:

- Không...không có gì đâu mà!

Hạo Thiên và Minh Khang thì có vẻ là tin lời nó nói, nhưng hắn thì vẫn hoài nghi. Nó...thái độ này...rất lạ!

- Thật không? _ Hấn ngờ vực

- Thật mà!

Hấn cũng không muốn hỏi nhiều, quay lại nấu tiếp. Trong lòng vẫn còn hàng loạt dấu chấm hỏi...

Ngón tay nó càng lúc càng rỉ máu nhiều hơn, do biến chứng của vụ nhập viện lần trước nên máu của nó không thể cầm được. Nó nắm chặt bàn tay, từng giọt máu tươi rơi rớt xuống bồn rửa bát. Cảm giác đau buốt lan tỏa khắp bàn tay lên đến bắp tay. Sắc mặt nó ngày càng biến dạng...

- Tôi...tôi lên phòng một lát nha!

Chưa kịp để hấn trả lời, nó nhanh chân chạy thoát lên phòng, máu ở bàn tay cũng rơi từng giọt theo mỗi bước đi của nó...

Nó mở vội cửa nhà tắm, chạy vào. Xả nước cho sạch đi đôi tay dẫm máu đỏ. Nước làm trôi đi máu, làm vết thương hiện ra rất rõ. Nó...thực sự khá lớn và...rất sâu...

Máu từ vết thương vẫn không ngừng chảy, đầu óc nó cũng hoảng loạn hơn. Nắm chặt lấy ngón trỏ, nó ngồi bệt xuống sàn nhà tắm, khẽ kêu lên vài tiếng.

Tách...tách...tách...

Từng giọt...từng giọt huyết cầu từ đôi tay nó rơi xuống sàn nhà, làm thấm đỏ một vùng đá hoa cương. Nó không biết làm thế nào, cũng không muốn ba người kia phải lo lắng, nên cứ cắn răng chịu đựng...

Hấn khi hoàn thành xong mấy món ăn của mình. Không thấy nó đâu liền đâm ra lo lắng. Hấn bỏ lại Hai Thiên và Minh Khang đang dọn bếp, chạy lên phòng tìm nó...

Vừa ra đến cửa nhà bếp...hấn đã nhìn thấy...

- Máu sao?

Hấn lảo bẫm, bước chân cũng trở nên gấp gáp hơn. Là hấn đang lo sao? Lo cho ai? Vì cái gì chứ? Hấn không biết, nhưng lòng hấn vẫn cứ lo lắng không nguôi.

Bước chân lên đến cầu thang liền khựng lại...trên mỗi bậc cầu thang đều có một giọt máu nhỏ rơi xuống. Tâm trí hấn rối bời, chạy hết tốc lực lên phòng nó...

Tâm trạng hấn bây giờ không còn là lo lắng nữa, mà là hoảng sợ.

Hấn sợ...sợ sẽ phải thấy nó nằm trong bệnh viện...

Hấn sợ...sợ sẽ phải thấy nó nằm trên chiếc giường trắng toát lạnh lẽo ấy...

Hấn sợ...sợ phải nhìn thấy nó bị những cái dây truyền máu xuyên vào người...

Hấn sợ...sợ sẽ phải thấy nó đấu tranh với sự sống và cái chết...

Hấn rất sợ cảm giác khi ấy, đôi mắt nó lạnh tanh, khẩu khí lạnh lùng đến đáng sợ.

Và bây giờ, hấn đã biết mình sợ gì rồi. Hấn...sợ mất đi nó!

-Cạch!

Cánh cửa được mở ra vội vã, hấn bước nhanh vào phòng nó. Ngó nghiêng không thấy ai, chỉ thấy tiếng nước xả ầm ầm trong nhà tắm, hấn vội vàng đi vào...

- Vy Khánh! _ Hấn đau lòng thốt lên

Nó như hết sức sống, khuôn mặt tái nhợt, đôi tay dẫm máu run rẩy, dưới tay nó là một khoảng rộng huyết cầu lênh láng trên sàn nhà. Máu trên tay nó vẫn cứ đều đều chảy từng chút một. Đối với một bệnh nhân mới xuất viện như nó, mất máu là một điều cực kì nguy hiểm.

Hấn chạy lại, bế xốc nó lên, miệng không ngừng lẩm bẫm

- Em phải không sao! Nhất định không sao!

Nó mỉm cười...

_____ Hết chap 30 _____

Chương 31: Tôi đau lòng lắm!

Hắn bế xốc nó ra ngoài, đặt nó nằm trên giường. Nó liền nhồm đậy...

- Nằm yên đây cho tôi!

Nó nhìn hắn chăm chăm như thể lần đầu được nhìn thấy sao băng vậy. Một luồng ấm áp khẽ thoảng qua trái tim nó khi thấy hắn cúi húi tìm băng và bông gạc.

- Đưa tay em đây! _ hắn một tay cầm băng dán cá nhân một tay chìa ra

Nó run rẩy đưa bàn tay nhuốm một màu đỏ chói lên. Hắn rất xót xa, nhưng miệng thì trách móc:

- Sao em không nói cho tôi biết? Há?

Đôi mắt nó động lại một màn nước mỏng:

- Tôi không muốn làm các anh bị phiền phức bởi tôi, mắt công mấy anh lại lo lắng!

Hắn quát lên:

- Biết rằng tư duy hoạt động chậm, nhưng tôi không ngờ em lại ngu ngốc đến thế này. Nếu lỡ vừa nãy tôi không lên kịp thì sao? Lỡ em xảy ra chuyện gì thì sao? Há?

Nó khóc nức lên:

- Đó! Nếu tôi nói anh sẽ quát tôi như thế này này! Rằng tôi vụng về bất cẩn. Tôi sợ anh quát đấy anh có hiểu không?

Ánh mắt nó lại trở nên bi thương tột cùng, như chứa đựng cả một biển trời oan ức. Nó cứ khóc, nước mắt cứ tuôn, vết thương vẫn cứ chảy máu không ngừng.

Hắn nhìn nó khóc cứ như bị hàng ngàn mũi kim nhọn đâm vào tim mình. Cảm giác gì đây? Đau lòng sao?

Hắn chậm rãi ngồi xuống cạnh nó, nhỏ nhẹ:

- Tôi dọa em sợ sao?

Nó im lặng, lắc đầu.

- Xin lỗi...

Một lần nữa, hắn lại nói những 3 lời xin lỗi với cùng 1 cô gái. Tuy rằng việc này trước kia hắn không bao giờ làm!

Nó vẫn cứ khóc, những tiếng nức nghẹn ngào như xé nát con tim của Phong. Hắn nhu tình nói:

- Đừng khóc nữa, có được không? Em khóc, tôi...đau lòng lắm!

Nó ngược khuôn mặt lấm lem đầy nước mắt lên nhìn hắn, sụt sịt vài tiếng. Hắn bây giờ không phải là rất ấm áp sao? Vậy mà bấy lâu nay nó cứ xem hắn là băng tảng ngàn năm, một người vô cảm xúc chứ!

Nhìn thấy vết thương không có dấu hiệu gì là đỡ hơn, hắn bế thốc nó lên, thấp giọng nói:

- Đi bệnh viện!

Nó lúc này cũng không còn sức để chống cự, ngoan ngoãn nằm im trong vòng tay hắn, mặc sức hắn muốn làm gì thì làm.

Nói rồi hắn bế nó chạy xuống nhà làm Hạo Thiên và Minh Khang ú ớ khó hiểu:

- Ở...mày với nhóc con đi đâu thế?

Hắn chẳng thèm ngoái đầu lại:

- Chối!

Hắn vội vã đặt nó xuống ghế trước cửa ô tô, rồi lái vào đi. Hai anh chàng kia không hiểu gì thì mặt cứ như đít khi ăn ớt...

Nó được chuyển vào phòng bệnh đặc biệt để an toàn hơn. Dương Hàn Phong mà, thiếu gia có một không hai của Dương Gia mà, ai mà không sợ được chứ?

Các bác sĩ trong phòng kiểm tra

30 phút trôi qua đối với hắn như là cả ba thế kỉ vậy. Ngồi chờ đèn phòng bệnh tắt, việc này hắn đã từng làm rồi. Ngồi chờ Hoàng Yến...

3 năm trước

Một cậu bé khoảng 14 tuổi đang rất rối loạn tinh thần đứng trước cửa phòng phẫu thuật. Trong đó có người con gái mà cậu yêu thương nhất - Hồ Hoàng Yến.

Cậu con trai đó không ai khác, chính là hắn - Dương Hàn Phong. Tuy là hắn hoảng loạn thật đấy, nhưng hắn không khóc. Khuôn mặt lạnh tanh vô cảm khiến người khác phải run sợ. Hắn lúc đó đã phải chịu một cú sốc rất lớn...

- Hàn Phong, con bé...con bé...nó chết rồi! Huhu..._ Mẹ Hoàng Yến vừa khóc vừa gào lên

Hắn lúc đó, linh hồn như đã chết đi một nửa. Ngày Hoàng Yến mất, hắn cũng không khóc, không gào thét như mọi người. Đau...hắn đau chứ. Nhưng đau phải buồn chỉ có thể khóc. Và lại, trong số nước mắt kia, có bao nhiêu là thật lòng? Giữa một người nước mắt tuôn như suối nhưng trong lòng lại thầm cười với một người từ đầu đến cuối không rơi một giọt nước mắt nào, nhưng trái tim thì đang vỡ vụn ra từng mảnh. Thử hỏi ai đau lòng hơn?

Ngày hôm ấy, hắn đã chính thức khép lòng...

__Hiện tại__

Hắn sợ mất đi nó...như mất đi Hoàng Yến của 3 năm về trước.

Sống lạnh lùng vô cảm trong suốt ba năm...

....Nhưng....

Nó xuất hiện, làm cho hắn tìm lại được nụ cười khi xưa...

Nó xuất hiện những lúc cuộc đời hắn buồn tẻ nhất, rồi mang niềm vui đến, tưới mát cho tâm hồn hắn. Suối ấm trái tim băng giá của hắn từ lâu nay...

Hắn sợ cái cảm giác của 3 năm trước, mất đi một người, đã từng là rất quan trọng. Và nó xuất hiện, vết thương lòng trong hắn dần tan biến. Hắn biết...hắn đã quên được Hoàng Yến rồi!

Cánh cửa phòng bệnh được mở ra, mấy vị bác sĩ già đầy đặn kinh nghiệm đều lần lượt bước ra...

- Làm sao rồi?_ Giọng điệu hắn bình thản nhưng nghe kĩ lại muôn phần lo lắng

Vị bác sĩ trưởng khoa từ tốn thưa:

- Thiếu rất nhiều máu. Nhưng cũng may đưa đến kịp thời. Dương thiếu, loại máu của cô bé thuộc nhóm máu hiếm, nên đừng để cô bé mất máu lần nào nữa. Nếu việc này tái diễn nữa thì...tôi e rằng...

Đầu đó khẽ rung lên tiếng thở phào nhẹ nhõm. Dương Hàn Phong lạnh nhạt:

- Tỉnh chưa?

- Một lát nữa hết thuốc, cô bé sẽ tỉnh. Với lại, cậu có thể chuyển cô bé về nhà để tiện chăm sóc hơn. Có vẻ như cô bé rất sợ bệnh viện!_ Một bác sĩ khác nói với vẻ ân cần

Đáp lại chỉ có tiếng nói lãnh đạm của ai kia:

- Tôi biết rồi!

Nói rồi hắn bước vội vào phòng bệnh thăm ai kia...

_____Hết chap 31_____

Chương 32: Nếu chúng ta yêu nhau

Hắn từ từ bước vào...

Nó nhọt nhọt nằm bất tỉnh trên giường bệnh. Hai tay bị những dây truyền máu, truyền nước đâm xuyên qua. Chỉ thiếu cái là thở oxi nữa thôi...

Hắn với về mặt đau lòng không thể đau lòng hơn, kéo ghế ngồi gần nó. Cảm giác này dễ để hắn liên tưởng đến ngày hôm đó, nó cũng nằm trên chiếc giường như thế này, cũng nhọt nhọt phai sắc như thế này, nhưng lại để lại cho hắn một vết thương khá lớn. Ánh mắt nó nhìn hắn ngày hôm ấy, không còn là ánh mắt dễ thương năn nỉ, cũng chẳng phải là ánh mắt nhí nhảnh, hồn nhiên. Mà là một ánh mắt sắc lạnh thấu tâm gan, bất cần tất cả. Kể từ hôm ấy, hắn mới biết lại cái cảm giác "sợ" là như thế nào.

Đôi mắt nó ngày ấy, biết cười. Và trên môi không còn nụ cười nào nữa...

[10:00]

Hắn vẫn mãi ngồi nhìn nó suốt nửa tiếng đồng hồ. Trong lòng suy nghĩ điên đảo về quá khứ thì điện thoại reo...

Hắn mệt mỏi, không thèm liếc lấy tên người gọi liền áp lên tai:

- Gì? _Hắn thờ ơ

Đầu dây đến kia trông cũng có vẻ gấp gáp:

- Máy và nhóc con đi đâu giờ này chưa về? Hử?

Nghe cái giọng điệu chanh chua chẳng khác gì mấy bà bán cá ngoài chợ, hắn biết ngay là Hạo Thiên, bèn châm chọc:

- Mọi lần chúng mày đi Bar đi bùng gì mấy giờ sáng mới về cơ mà?!

- Ồ...hôm nay ngoại lệ chứ?

- Ồ...ngoại thì ngoại!~

- Mà mày với nhóc con đâu rồi?

Biết ngay là không tránh nổi câu này, hắn thăm nghĩ " Có nên nói cho bọn nó biết không?"

Nói cho biết, tất nhiên hai đứa nó sẽ xì xồn, xun xoe lo lắng cho nó. Mà nó cũng không thích gây phiền cho bọn hắn.

Mà không nói cho biết, mắc công mai bọn kia sẽ lôi nó đi học. Với tình hình hiện nay thì chắc chắn là ngày mai nó không thể đi học được. Nếu mà để 2 tên kia biết được chuyện hôm nay, chắc chắn mọi chuyện sẽ banh bành ra...

Tâm trạng hắn rối bời...nói hay không nói đây??

- Alo? _Hạo Thiên gầm lên bên kia điện thoại

- À...òm...

May mắn thay, trong lúc hắn nói chuyện với Hạo Thiên thì nó tỉnh dậy, vô tình nghe hết được câu chuyện. Nó biết hắn đang bị dồn về phía bị động liên nhanh tay cướp lấy điện thoại hắn, trong khi hắn ứ ớ với sự ngạc nhiên tốt độ.

- Anh hỏi gì hỏi lắm thế? _ Nó dồn hết sức lực, mắng Thiên

Hạo Thiên bên này nghe tiếng nó liền thay đổi thái độ 180 độ liền:

- A! Vy Khánh yêu quý! Em với thằng chết tiệt kia đang ở đâu thế?

- Không có gì đâu anh! Mà các anh cũng không cần vì em mà quên "thú vui" của mình đâu! Muốn đi đâu thì đi đi! _ Nó nhấc khéo

- Nhưng mà..._ Hạo Thiên phân vân

- Thôi, cứ đi đi mà! Hôm nay em hơi mệt, không thích ồn ào đâu!
- Ủ! Được! Nhưng đi nhớ về sớm nha! Cũng muộn rồi! Em với thằng Phong nên về nhà đi!
- Dạ. Bye anh nha! Hai anh đi chơi vui về!
- Bye em!

Cuộc điện thoại được ngắt...

- Em tính từ khi nào? _ Hấn ân cần hỏi

Nó trả lại điện thoại cho hấn, mắt có ý cười:

- Đủ để nghe!

Hấn cười nhạt:

- Thấy sao rồi?

Nó cười miệt:

- Bình thường hơn lúc này!
- Em học cái kiểu nói đó ở đâu thế hả? _ Hấn cúi
- Nhờ anh cả thôi! _ Nó nhún vai, kiểu như "không biết gì hết"

Hấn thở hắt ra một cái, rồi lại hỏi:

- Có thật sự là ỏn?

Nó gật đầu, nói tiếp:

- Cho tôi về nhà đi!
- Nhưng em vẫn cần ở đây để theo dõi...

Nó trừng mắt:

- Vậy thì anh về chuẩn bị sẵn hậu sự cho tôi vào ngày mai đi!

Hấn lại cười. Hấn không hiểu sao khi ở cạnh con bé này hấn lại có thể cười nhiều đến vậy. Chẳng giống Dương Hàn Phong lạnh lùng ngày xưa tẹo nào.

- Được rồi, em muốn bao giờ về?

Nó hsi hững:

- Bây giờ luôn đi!
- Nhưng chắc bác sĩ không cho đâu! Em vừa mới tỉnh mà!
- Chưa hỏi làm sao biết!

Thế là...10:30, các bác sĩ lại được tụ tập ở phòng bệnh Vip để "thăm dò ý kiến".

- Bác sĩ! Cho tôi về nhà đi mà!
- Bác sĩ thấy không? Tôi khỏe như trâu rồi đây này! Đây này!
- Bác sĩ, tôi hứa sẽ chăm sóc bản thân bla...bla...

Cuối cùng, mấy vị bác sĩ kia cũng phải đổ gục trước những lời "thuyết phục" của nó/. Trước khi đi, một ông bác sĩ già quay lại, nói thêm:

- Nhưng đừng cho cô bé đụng vào những đồ sắc nhọn. Tốt nhất là đừng để bị thương. Nếu không..

Câu nói bỏ lửng của ông bị thay bằng tiếng thở dài, sau đó, đoàn bác sĩ được "tha" về...

- Zê! Về thôi!

Nó hí ha hí hửng thay đồ. Xong bắt hấn xách hết mấy cái thứ túi đồ đạc gì đó.

Trên đường ra nhà đậu xe. Một đôi nam nữ nhí nha nhí nhảnh lóc cóc theo nhau. Cô gái có mái tóc đen xõa dài, đôi mắt tựa vì sao nhưng ẩn chứa rất nhiều mệt mỏi. Còn chàng trai có khuôn trắng khôi ngô, tuấn tú và hoàn hảo đến nỗi không có điểm nào chê. Trông họ...thật xứng đôi!

Người đi đường chốc chốc lại nhìn họ lấy một cái. Trong đầu những người đó, không ai mà không nghĩ họ là tình nhân cả!

Nghĩ mới thấy...

Vy Khánh xinh xắn, đáng yêu. Tính tình nhí nhảnh, trẻ con. Dễ tha thứ, hay còn nói là "dễ hối lộ".

Hàn Phong đẹp trai không tí vết, lạnh lùng, bất cần. Có khi hơi nóng tính, trầm tư.

Hai người họ...mà yêu nhau...thì như thế nào nhỉ??

Cứ như thế, hấn chờ nó bình yên về đến nhà.....

_____Hết chap 32_____

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Người từng thương

Cuối cùng cũng về được đến nhà hấn. Nó loạng choạng bước ra khỏi xe...

Hấn cũng nhanh tay nhanh chân bước ra...

Cả căn nhà...à nhầm căn biệt thự chìm vào yên ắng đến bất thường...

- Hạo Thiên với Minh Khang đi chơi rồi! Phải gần sáng chúng nó mới về!

Hấn mở lời.

Nó gật gật.

- Tôi lên phòng nhé?

Chưa kịp để hấn nói gì, nó đã tung tăng chạy lên phòng.

Hấn gọi với theo:

- Cẩn thận cái cầu thang!

Nó cười hi hi:

- Không sao mà...Á!

Nó vác phải bậc cầu thang, xém xú thì lăn xuống.

Hấn vội vã:

- Biết ngay mà! Đi đứng cho cẩn thận chứ!

Nó ngồi xuống, cãi:

- Nếu anh không gọi tôi quay lại thì có 10 cái bạc tôi cũng không vấp, nhá!

Cứ thế, hai đứa nó chỉ chóc nhau suốt mười mấy phút liền. Đúng là oan gia, oan gia mà!

Nó đi lên phòng, nằm phịch xuống giường, ngón tay vô tình chạm nhẹ xuống gra giường mềm mại. Nó khẽ kêu lên một tiếng...còn đau lắm!

Con chó Tiểu Bảo Bảo sà ngay vào lòng nó, cọ cọ cái mũi đen vào mặt nó, rồi nũng nịu rũ bộ lông trắng toát vào người nó. Lòng Bảo Bảo rất mềm...và ấm...

Nó cứ thế, ngủ thiếp đi. Trong tay vẫn ôm Bảo Bảo mà quên rằng...mình chưa ăn gì cả!

Hắn ở dưới bếp hí ha hí hoáy dọn một đĩa com dành cho người ốm nhìn khá bắt mắt. Hắn cười nửa miệng trước thành công của mình...

Phốc...

Một bóng trắng lướt qua...

Choang!!

Tiếng đổ vỡ vang lên...

Hắn chưa kịp định thần xem bóng trắng ấy là gì...

Thì lập tức...

Meo~~meo~~meo~~

- Chết tiệt! lại mèo nữa!

Hắn tuy mạnh miệng nhưng chân tay đã run lên cầm cập. Vội bê đĩa com lên phòng cho nó...

Chả là, di Hạnh trước khi nó chuyển đến đã xin nghỉ phép về quê vài ngày.

Chả là, cái bóng trắng ấy không phải một...

...mà là HAI CON MÈO!!

Cạch...

Cửa phòng bật mở...

Nhìn thấy nó đang say giấc, lòng hắn mở ra một cảm xúc lạ kì...

...điển hình là...ấm áp...

Đặt đĩa thức ăn xuống, bé Bảo Bảo lên thật nhẹ, thật khẽ để tránh phá hỏng giấc ngủ của nó. Đắp chăn lên đến cổ nó, hắn khẽ mỉm cười...

Nó đang mơ, nó mơ thấy một người và nó đang cùng nhau đi trên con đường đầy hoa hồng. Người đó nắm tay nó kéo đi về phía có chiếc ghế gỗ cạnh công viên. Nó hạnh phúc cùng người đó, nó cùng người đó ngồi trên chiếc ghế gỗ và nụ cười luôn trên môi. Nhưng khung cảnh ấy chưa được bao lâu thì...

Nước mắt nó rơi...

- Chia tay nhé?

Người nào đó lạnh nhạt nói lời chia tay. Ngay sau đó, một cô gái tóc màu đỏ nâu liền xuất hiện. Quán lấy tay người nọ.

- Chia tay em, anh hạnh phúc chứ?

Nó khóc, những giọt nước mắt lăn dài trên đôi má non nớt của nó. Ai bảo nước mắt không màu nào? Nước mắt có màu đấy nhé! màu của đau thương, màu của tội lỗi...

...và màu của...máu!

- Ủ! Anh sẽ rất hạnh phúc!

Người này hướng ánh mắt trĩu mến đã từng nhìn nó, đi trao cho một người con gái khác. Nó cười, một nụ cười chua chát, đau thương. Nó ghen ngào:

- Vậy được rồi!

Nó thần thờ nhìn người đó vui vẻ đi cùng với người con gái ấy. Lòng quặn thắt. Lúc ấy, nó khóc rất nhiều. Đó cũng là mối tình đầu của nó...

Hoa thơm đến mấy cũng có ngày tàn...

Tình đậm đến đâu cũng có ngày phai...

Bất chợt, nước mắt nó lại lăn dài trên gò má xinh đẹp. Hấn giật mình, nó...lại khóc sao? Khóc vì cái gì chứ?

Nó bám lấy tay hắn, nói mớ:

- Huy...

Tìm hắn như bị ai bóp nghẹn...rất...nghe sợ!

Tại hắn ù đi, trong đầu lúng búng vài chữ." Huy là ai?" " Tại sao cậu ta lại được nó nhớ nhưng tới vậy?"

Còn gì đau khổ hơn khi bị một người mình coi như là "quan trọng", khi mơ màng lại gọi tên một người con trai khác chứ?

Nhưng không dừng lại ở đó, nó còn nói thêm, giọng khàn đặc:

- Huy...đừng bỏ em đi...có được không?

Nước mắt nó rơi thấm ướt hết cả một vùng gối trắng. Lòng hắn như bị ai cào xé. Hắn không biết cảm giác này là cái thể loại cảm giác gì. Nhưng...

Người tên Huy đó nhất định phải là người nó rất yêu thương...

Nó cứ sụt sùi một hồi như thế. Hắn cũng lặng im nhìn nó khóc như vậy. Bỗng dưng có cảm giác muốn được che chở cho nó...

Nghĩ là làm, hắn leo đến vèo một phát đã nằm yên vị bên cạnh nó.

Khoảng cách...rất gần.

Hắn đưa tay lên má nó, lau nhẹ...

Bỗng dưng cảm thấy người con gái trước mặt thật mỏng manh đến vậy...

_____Hết chap 33_____

Quên một người không phải là xóa hết tất cả những kỉ niệm đẹp trước đó...

...mà...

Quên một người mà khi nhìn lại những kỉ niệm đó, trái tim đã không còn thấy đau...

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Đáng xấu hổ! Thật đáng xấu hổ!

[12:30]

Trong biệt thự nhà hắn, trên chiếc giường trắng xóa có một thiên thần đang ngủ ngon lành, khóe mắt còn đọng lại vài giọt nước trong suốt. Khuôn mặt bình yên như nước hồ. Bên cạnh cô bé...là...

Một tên "siêu biến thái" cũng đang ngủ say giấc. Gọi là "biến thái" vì...người đầu mà thấy con gái nhà người ta đang khóc thì nhảy lên giường ngủ chung chứ?

Tệ hại hơn, bây giờ nó đang nằm lọt thỏm trong vòng tay hắn, mặt úp vào lồng ngực hắn. Tư thế này rất đáng để người ta nghĩ tầm bậy tầm bạ nha...

Tay hắn còn không để yên, cứ vòng chặt người nó vào người mình. Tưởng như là nó đang là cái gối ôm vậy...

Nó khẽ cựa quậy đôi tay...haizz...sao hôm nay khó ngủ vậy nhỉ? Cái gối mọi hôm bị mình ôm mà hôm nay ôm lại mình hay sao?

Từ từ mở mắt ra, suýt chút nữa là nó đã hét ầm nhà lên và lăn đùng ra bất tỉnh nhân sự rồi!

- Cái gì thế này?

Nó cố gắng thoát ra khỏi vòng tay hắn. Nhưng hình như càng cố thoát ra, hắn lại càng ôm nó chặt hơn. Vô tình áp sát nó vào mặt hắn. Cận mặt hắn...thật quyến rũ nha...

Khuôn mặt trái xoan trắng muốt, mũi thẳng, môi mỏng kiểu "bạc tình". Về mặt hắn lúc ngủ thật dịu hiền, khác hẳn với khi thức dậy, cứ hăm he như hổ vậy.

Nó lắc đầu như lấy lại tinh thần, gỡ tay hắn ra khỏi người mình. Rón rén ngồi dậy. Nhưng cái tên "lợi dụng" kia như cảm thấy cái "gối ôm" của mình sắp chạy đi đâu đó, lại liền ôm lấy, kéo lại nó nằm xuống như cũ. Nhưng vì độ cao và quán tính mà ngã xuống. Vô ý làm cho nó và hắn...

Mặt kê mặt...

Môi kê...má!

Nó xấu hổ xen lẫn tức giận, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Bây giờ anh mà tỉnh, tôi cho anh xuyên tường luôn đó đồ biến thái!

Nói rồi nó gỡ mạnh tay hắn ra, nhảy thật mạnh ra ngoài.

Bàn tay bị thương bỗng chạm mạnh xuống nệm, nó kêu lên một tiếng. Không to nhưng cũng đủ làm hắn thức giấc.

Hắn nửa tỉnh nửa mơ mờ mắt ra, nhưng khi nhìn thấy nó, lại bỗng đứng tỉnh ngủ luôn.

Còn nó, khỏi nói là nó đã xấu hổ như thế nào. Cảm giác lúc này còn xấu hổ hơn khi ăn vụng bị bắt gặp ấy. Còn ra thể thống gì nữa chứ?

- Em...sao lại thức dậy giữa đêm vậy?

Hắn không biết mình vừa làm ra "tội ác" gì. Cứ "hồn nhiên" hỏi nó.

Nó lườm hắn một phát:

- Thế sao anh lại nằm trên giường của tôi vậy?

Hắn giật mình...haizz...là hôm qua...hắn cũng chỉ có ý định "nằm tạm" thôi. Nhưng chẳng biết sao vừa đặt mộng xuống đã buồn ngủ, rồi ôm luôn cô gái nhỏ này ngủ chung (^.^)

Hắn nhăn nhó mặt mũi nhìn nó cũng đã đỏ ửng mặt lên, bỗng nổi hứng trêu ghẹo:

- Em làm sao mà đỏ hết mặt như thế kia?

Mặt nó đã đỏ, nay lại còn đỏ hơn. Đỏ hơn quả cà chua chín nữa làm hắn không nhịn nổi, muốn trêu ghẹo cô gái này thêm chút nữa.

- Nay, sao em không trả lời? Hay là...

Hắn vừa nói vừa tủm tỉm cười. Nó xấu hổ vẫn hoàn xấu hổ, lấy gối đập vào hắn liên tiếp:

- Nghĩ gì đấy? Há?

Hắn cười vui vẻ, giữ lấy cái gối:

- Thế làm sao mà mặt em cứ đỏ phùng phùng thế kia?

- Là vì...hồi nãy...chúng ta...

Nó nói ngắc nga ngắc ngứ, nói đến đây thì tịt hần. Dù sao thì cái sjw thật đáng xấu hổ đó cũng không nên khơi dậy làm gì. Hắn tò mò, không biết "chúng ta" làm cái gì (Tác giả: >o<), lại hỏi:

- Chúng ta sao hả?

Nó thầm trách móc:" Cái tên này điên thật hay già điên đây? Dù sao hắn cũng đâu phải thiếu năng, làm sao mà không hiểu chứ? Aisss..."

Nó không nói gì, mắt sụp xuống.

Hắn nhìn nó, thấy lạ, lại hỏi nữa:

- Mặt em sao càng ngày càng đỏ thế? Hay sốt rồi?

Hắn đưa tay lên sờ trán nó. Vừ đưa lên cách nó 5cm thì bị nó gạt ra nhanh chóng:

- AA...không không không không. Tôi đâu có bị gì đâu!

- Không bị gì làm sao mặt em đỏ như thế kia?

Hắn vẫn ngả ngơ làm nó bức hết cả mình. Đứng dậy một phút, hét lên:

- Đồ điên! Anh ngu thật hay giả ngu vậy hả? Con gái nhà người ta mà anh ôm đi ngủ như thật mà giờ lại đứng đây hỏi han cái gì? AAAA!!

Hắn bịt chặt tai lại để tránh thủng màng nhĩ. Suy nghĩ lại tất cả những việc mình còn nhớ. Mọi lần, trí nhớ của hắn thuộc loại siêu khủng luôn, nhưng sao hôm nay lại không nhớ tạo gì cả.

- Sau đó còn làm gì nữa không?

Hắn hỏi.

- Làm gì là làm gì? _ Nó trợn mắt

- Là làm...ừm...

Không để hắn nói hết câu, nó đã chen ngang:

- Anh nghĩ nếu anh "làm cái gì" với tôi thì anh có toàn mạng mà ở đây nữa không? Hừ!

Hắn gật gật ra vẻ đã hiểu, nhưng vẫn cứ mang máng là mình có "gió đó" mà! Vì từ lúc thức đến giờ hắn cứ cảm thấy có gì đó là lạ ở má trái (có gì đó "là lạ")

Bây giờ trong đầu nó chỉ muốn tổng tên điên này ra khỏi đây ngay và luôn. Nó nhìn hắn, trầm giọng:

- Về phòng anh đi!

Hắn cũng nghe lời, cũng bình tĩnh đi ra cửa, đóng cửa...

Và đây là thời gian nó huyền thiên linh tính. Trời ạ, là con gái nhà lành đã vậy còn vào nhà con trai ở. Kinh khủng hơn là để cho một thằng con trai có thể nói là "lạ hoắc" ôm ngủ tự tiện vậy chứ! Trời ơi...trong trắng của nó để đi đâu?

Nó khóc mà không có nước mắt, đập đầu xuống tấm nệm mềm (cô gái này khi nào có việc gì xấu hổ cũng làm như vậy)

- Ais...đáng xấu hổ! Thật đáng xấu hổ mà!!

Không gian trong phòng nó chẳng biết yên ắng được 3 phút hay chưa. Nhưng hiện tại, hắn lại lục đục chạy vào, vẻ mặt hốt ha hốt hải:

- Em...cho tôi ngủ chung với!! Bên phòng tôi có hai con mèo, ghê lắm!

- KHÔNG BAO GIỜ!!!

- Đi mà!!

- ANH BỊ ĐIÊN ĐÁY À?

- Cho tôi ngủ dưới đất cũng được! Đi mà! Thà hơn là tôi phải lại gần mấy con vật lông lá kia.

Nó thấy cũng được. Liền gật đầu chấp thuận.

Hắn vui vẻ nằm xuống. Nhưng không có chăn, cũng chẳng có gối. Nó hỏi:

- Anh sang đây mà không có chăn gối ghém gì á?

- Chăn với gối hai con mèo ấy nằm lên rồi! Kinh lắm!

Cho dù nó có xấu hổ đến thế nào, mặc dù nó có bức hắn ra sao thì bây giờ nhìn hắn nó cũng có chút thương cảm. Với lại đây cũng là nhà hắn, để hắn ngủ dưới đất mà không có chăn gối gì kể cũng thấy tội. Nó lại ném cho hắn cái gối ôm và tấm chăn mỏng xuống:

- Cho anh đó! Ngủ đi!

Nói rồi nó ôm Bảo Bảo chui vào chăn, nhắm tịt mắt lại.

Còn hần, hần cũng mỉm cười rồi ôm chần gối xuống ngủ dưới đất.

Haizz...thú nuôi được ngủ trên giường, chủ nhân thì nằm dưới đất. Có quá bất công không??

Dù thế nhưng hần vẫn ngủ được một giấc ngon lành. Hiếm khi hần ngủ được như vậy. Nhưng hôm nay ngủ say mà không thức giấc đến 4h sáng là một kì tích!

Nó lạ nhà, nên không ngủ được ngon cho lắm, chốc chốc lại ngó xuống nhìn hần ngủ. Nó cũng không biết làm sao nó lại có cái phản ứng kì dị vậy nữa.

- Anh Thiên với anh Khang thường đi chơi về muộn vậy sao?

Nó nghĩ, nhưng rồi cũng chìm vào giấc ngủ. Bảo Bảo tròn xoe mắt nhìn nó, khoe nguẩy cái đuôi ngắn cùn. Cảm giác thật yên bình...

_____Hết chap 34_____

Chỉ một câu thôi...cạn ngôn...

Cảm ơn bạn đọc đã đồng hành cùng Karry suốt thời gian qua. Truyện chưa hết đâu nhé! Karry ước tính là sẽ có khoảng hơn 100 chap rồi mới kết nha!

Thích kết gì? HE hay SE??

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Ba tên này thật rắc rối

Khoảng 2h 30p sáng...khi Hàn Phong đang chật vật với nỗi đau nằm đất thì nó lại ngon lành trên giường, ôm chặt con Bảo Bảo. Đôi mắt khẽ lim dim...

Cạch cạch cạch...thùng thình...thùng thình...bình bình bình...

Tiếng bước chân "nhẹ nhàng" trên bậc thang và dừng hần ở cửa phòng nó.

Tiếng mở cửa...

Và...

- AAAAAAAAA! Vy Khánh!! Phong!!

Không biết ở đâu ra một đám người ngoài hành tinh, chính xác là Thiên và Khang đang oang oác cái mồm ra kiểu như vừa gặp Annabelle hay zombie vậy.

Có tiếng động lớn như vậy, chú chó Tiểu Bảo giật mình sủa vang cả căn phòng, làm chấn động đến cả nó và Phong đang ngủ.

- Cái gì thế?_ Nó khó chịu

Cả đời nó ghét nhất là đánh thức nó ngủ dậy. Khi nó đang ngủ say thì đừng có mà kêu, không khéo ăn chửi no hơn ăn cơm vạn lần. Nó đã chửi thì phải chửi thậm tệ, bất kì ai cũng sa vào "lưới chửi" của nó.

Thiên và Khang đồng loạt đưa tay về phía Phong đang dụi dụi con mắt lằng lằng lên nhìn hai anh.

- Sao...sao...nó lại ở trong phòng em...?/

- Quan trọng hơn, sao hai người lại ở chung phòng?

.....

Hạo Thiên và Minh Khang đặt đủ thứ câu hỏi trên gò dưới đất. Làm cho nó và hần nghe còn thấy chóng mặt. Hần quát:

- Chúng mày có câm không hả???

Ngay lập tức căn phòng lại im re, chỉ còn tiếng sủa vô ý tứ của con Bảo Bảo. Phong liếc Bảo Bảo một cái, như hiểu ý, nó liền cụp đuôi xuống, chui tọt xuống gầm giường.

Hàn Phong thì vẫn mãi mãi là hàn Phong...vẫn luôn làm người ta có cảm giác sợ hãi khi ở bên cạnh. Hay chỉ cần nhìn một chút thôi cũng đủ đông cứng cả nội tạng rồi!

Hắn bình tĩnh nói tiếp:

- Hôm qua con nhóc này nói sợ ma. Nên tao mới khở sở sang đây ngủ đất này! Chúng mày nhìn này! Đau hết cả lưng!

Nó liền phản bác:

- Chứ không phải là anh sợ...um...um..

Lại bị bịt miệng nữa rồi! Kiểu này chắc nó chết vì ngạt thở quá!

Thiên và Khang cùng nhìn hắn nghi hoặc, rồi hỏi thêm:

- Vậy có cái gì xảy ra không đây?

Hắn buông tay mình ra khỏi miệng nó, nói:

- Làm gì có! / Không có đâu!

Hắn và nó đồng thanh.

Nghe đến đây bọn họ mới yên tâm không hỏi nữa...

- À mà Thiên này, hôm nay Vy Khánh không đi học được đâu nhé!- Hắn ý tứ vỗ vai Thiên

Anh nhú mày:

- Làm sao? Nhóc nghỉ hơn 1 tháng rồi đấy!

Hắn cười:

- Thì đã sao? Trường có luật nghỉ 45 ngày mới bị lưu ban cơ mà! Nhỏ mới có 35 ngày mà!

- Nhưng kiến thức rỗng thì sao?_ Minh Khang chen vào

- Tao sẽ dạy nhỏ!_ hắn tự tin

Lúc ấy, cả hai tia lửa điện cùng lúc phóng vào người hắn:

- Được không đó??

Hắn gạt đầu chắc nịch.

Hạo Thiên cũng gạt đầu, bảo:

- Vậy tao sẽ ở nhà cùng dạy em ấy!

Hắn phản đối ngay lập tức:

- Không được!

- Why?

- Chúng ta đã không đến trường cả tuần nay rồi! Mà tin chúng ta sẽ đến trường vào ngày mai đã đồng loạt đăng hết lên wed riêng của trường rồi. Mai mà không đến thì liệu có yên được không? Tao hay vắng mặt, thì cũng quen rồi! Còn hai đứa bay suốt ngày lướt tha lướt thướt ở trường, vắng lâu ngày như thế sao chúng nói không sinh nghi? Chúng mày cứ đi đi! Để tao ở nhà cũng được!

Hạo Thiên nghe mà đầu cứ ong ong, như phát hiện ra điều gì đó, anh la lên:

- Sao mấy nay mày nói nhiều thế nhỉ?

Hắn cũng chẳng biết tại sao mình có thể nói một câu dài dằng dặc, dài dòng văn tự trường giang đại hải như thế. Chỉ biết là hắn CÓ THỂ NÓI NHIỀU được rồi!

Nó đang dở dành Tiểu Bảo (bị hắn quát cho sợ) thì cũng ngược lên:

- Vậy anh Thiên với anh Khang đi trường đi! Để tên này ở nhà dạy em cũng được!

Lời nó nói như thánh chỉ đã ban, khó cãi. Hai anh đành ngậm ngùi gật đầu.

Nó vui vẻ:

- Vậy về ngủ đi! Mai còn đi học nữa!

Cả hai người tuân lệnh, bước xa dần. Bỗng nó nhìn hấn, rồi gọi ầm ỉ lên:

- Mà anh Thiên này!

Hạo Thiên nghe gọi quay ngoắt lại nhanh như tàu lửa:

- Gì vậy em?

- ANh cho tên này ngủ chung với! Em hết sợ ma rồi, chắc giờ đến lượt anh ta sợ đấy! Hihi..

Hấn bắt mắt lên tiếng:

- Ai nói với em tôi sợ ma hả?

- Vậy anh có giỏi thì về phòng anh mà ngủ! _ Nó trêu chọc

Tất nhiên hấn không dám về lại phòng mà! Có hai con quỷ cái ấy trên giường còn kinh hãi hơn là gặp ma tháng 7. Hấn nghĩ tới là đã rùng mình...

- Ê Khang! Cu cho anh ngủ chung đi!

Hấn gạ gẫm, nhưng giọng điệu bốn cọt thấy rõ.

- Này này tên kia! Mi bảo ai là cu này cu nọ? Ông mày lớn hơn mày những 1 tháng 23 ngày đấy nhá!

- Thế rút cuộc có cho tao ngủ chung không? _ hấn thay đổi thái độ nhanh như chớp

Khang lâm vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, thấp giọng:

- Ờ!!@#\$\$% (anh ta còn nói gì đó trong cổ nhưng không ai nghe được)

Nó lại xuất hiện, đuổi đàn người này về chuồng:

- Thôi thôi! Mời về giùm để người ta còn ngủ cái!

Thế là lần này, 3 người về phòng thật, không bị nó gọi giật lại như mấy lần trước nữa!

Ở cùng với bọn hấn, nó càng ngày càng thấy...

Ba tên này thật rắc rối!!

Suốt ngày chỉ chóc nhau tùm lùm. Khác hẳn với vẻ uy nghi lạnh lùng ở trường.

Cái này nên gọi là gì nhỉ>?? Ừm..đạo đức giả chăng? (^_^)

_____Hết chap 35_____

Chap này hơi ngắn, nội dung max xàm xuôn. Sodi nhiều lắm!

20/8/2017

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Số nhỏ

Sáng...

Hạo Thiên đang lục đục tỉnh dậy. Đánh răng, rửa mặt xong, anh bỗng mỉm cười nhẹ. Anh liền chạy qua phòng nó. Phải chúc nó buổi sáng vui vẻ mới được!

Cánh cửa hé mở, Hạo Thiên he hé mắt dòm vào phòng. Nó...vẫn đang ngủ...

Rón rén, rón rén...thoảng cái anh đã đứng trước giường nó. Lặng lẽ ngồi xuống, anh cười tủm tỉm..

Chắc anh bị mắc bệnh cười rồi...

Chắc anh bị mắc bệnh biến thái như nó nói mất rồi...vì bây giờ tay anh đang vuốt ve khắp khuôn mặt của nó, vén những sợi tóc lòa xòa trước mặt nó giống kiểu tình nhân ấy...

Hình như...anh thích nó rồi! Ahuhu...

- Thích em, có được không?

Anh lại cười, nói nhỏ. Anh thích nó, nhưng liệu nó có thích anh không đây?? Anh cần câu trả lời. Nhưng sao...ngại quá! Tim anh bắt đầu đập dồn dập...

À mà khoan...có gì đó sai sai...

Thằng Khang...cũng thích Vy Khánh?? Mà lại là "yêu từ cái nhìn đầu tiên" nữa chứ?

Nghĩ đến đây anh lại bực mình. Nhờ nó thích Minh Khang thì sao? Hmm...

Anh chống cằm, tay vẫn vuốt ve khuôn mặt nó, mãi suy nghĩ mà ngón tay đã chạm đến đôi môi đỏ mọng. Môi nó ấm nóng, làm tay anh có cảm giác điện giật. Anh giật mình...

"Có nên "mì" nó một cái không nhỉ?"

Một lần nữa, đầu tranh tư tưởng lại bắt đầu nổi lên...

Lí trí: Mày điên à? Nhờ nhóc tỉnh dậy rồi chửi mày thì sao? Có khi nhóc còn ghét mày hơn đó!

Con tim:Chỉ một cái thôi mà! Hun trán thôi mà!

Lí trí: Mày biến thái vừa thôi tim ạ!

Con tim: Nhờ hun một cái sau nhóc thích mình luôn thì sao?

Lí trí: Mày còn tỉnh không? Nhờ nó không thích mày, mày làm thế có mà nhóc căm mày đến già đó con!

Con tim: Nhưng tao đang đập mạnh quá! Hix...nhờ tao chết thì sao??

"nhờ", "nhưng mà", "thì sao", "thế này"...anh đang rối lăm đấy!

Cuối cùng, phần thắng cũng thuộc về con tim. Anh mạnh dạn tiến tới gần nó hơn...

5cm...

..3cm...

....2cm.....

.....1cm....

.....Mặt anh đã bắt đầu đỏ lựng lên. Chưa bao giờ anh có cảm giác kì lạ này cả!

CẠCH!!

Cửa bật mở. Hạo Thiên giật mình. Không dám ngoài ra sau...

Người đằng sau cũng nghĩ anh đang giờ trò "không trong sáng" với bé con của mình. Liền chạy tới túm lấy Hạo Thiên, hét ầm lên:

- Aaaaaaaaaa!! Thiên biến thái!!

Hạo Thiên đang trong tình trạng chết lăm sàng, tim đập, chân run. Thời khắc sinh tử của anh có lẽ là đến rồi!!

Nó cũng vì thế mà giật mình tỉnh dậy:

- Đâu đâu? Thiên biến thái đâu? _ Nó liếc ngang liếc dọc, chuẩn bị "tung đòn"

Ôi sao mà số Thiên nhỏ vậy trời???

Lòng anh nôn nao lạ thường. Không thể để mối quan hệ của anh và nhóc con tan vỡ vậy được. Không bao giờ!!!

Anh cố gắng thoát ra khỏi đôi tay cứng rắn kia. Hân Phong vẫn lừ lừ giữ lấy Thiên. Hân không hiểu cái phản ứng này là gì nữa. Nhưng chắc trong mắt mọi người thì "điên rồ" lắm. Hân hôn!! Hân hôn nha!!

- Thằng chó này bỏ bố ra!!!

Thiên gãy dựa. Cuối cùng Hân Phong cũng phải buông anh ra. Anh phúi tay, lườm Phong một phát. Hân Phong gầm gừ:

- Vừa này mày đã làm gì? Hừ?

- Làm gì đâu? _ ANh cãi

- Còn chó? Này tao thấy mày hí hoáy gì ở chỗ con nhỏ đó!

Hân Phong chưa ngoa chỉ tay về phía nó. Vy Khanh tức giận, bẻ tay hân cái RẮC, hân hăm:

- Ai cho anh chỉ tay vào mặt tôi hả??

Hân là hân ngơ hết sức rồi. Ô kala...lạnh lùng ời? Kiểu ngạo ời về đây với hân đi!!

hân không nói gì, bặm môi nhìn Hạo Thiên, có ý nghe anh giải thích. hạo Thiên khàn khàn kể lể:

- Tao đang tìm...đang tìm cái...ừm...cái khuyên tai thánh giá của tao! Nó đâu mất rồi ý! Tao nhớ là hôm qua có vào phòng này nên tao mới vô tìm, thế thôi!

Wow...diễn viên của năm là đây!! Nói dối không chớp mắt. Thiên tài, thiên tài!!

hân nghi ngờ:

- Thế sao mày không gọi con nhỏ dậy?

- Tao không muốn đánh thức nhóc con! Mày đa nghi nó vừa thôi!

Hân quét qua người Hạo Thiên một luồng soi xét, rồi tạm tin lời anh nói là sự thật. Vy Khanh cũng mỉm cười, nó dễ tin người lắm!

- Có thể thôi mà làm ầm cả lên _ Nó than thở

Hân ngượng chín mặt. Từ bao giờ hân lại có thói đa nghi này nhỉ? Mất cả hình tượng!

- Xuống ăn sáng rồi đi học!

hân lảng sang chuyện khác rồi bỏ đi luôn. Tim vẫn đập bùm bụp.

- Hi..._ Nó như răng cười với Hạo Thiên

Hạo Thiên vẫn hơi sợ, may mà ứng biến được. Phù...

Anh cũng lảng ngay đi:

- Thôi anh đi ăn sáng nha!

Chưa để nó nói gì, anh chạy một mạch xuống nhà.

Sau cánh cửa, một bóng hình cao lớn đứng mỉm cười chưa chút. Vy Khanh! Chắc anh không đến lượt đâu. Nhì???

Bỗng người đó nhớ lại chuyện đêm qua...

đêm qua _____

Minh Khang (người đó) bước vào phòng nó, may mà nó chưa ngủ. Hi/...

- Vy Khánh này! Anh với em nói chuyện một chút được không?

Nó cười tươi, gật đầu:

- Được chứ! Anh nói đi!

- Ừm...em...thấy anh thế nào?

Nó hơi ngạc nhiên:

- Sao anh lại hỏi thế?

- Thì em cứ trả lời đi!

Nó nghĩ ngợi:

- Anh Khang...tốt bụng...đẹp trai...rất biết nịnh nọt nữa, á! Cái này em thấy đó nha! Đừng có chửi em! Hi..

- Còn gì nữa không?

- Ừm...anh còn rất ấm áp nữa! Hết rồi!

- Vậy còn thằng Thiên?

Mặt nó tươi tỉnh hẳn lên, làm cho Khang có chút buồn bã. Sao nhắc đến Hạo Thiên nó lại vui vẻ tới vậy??

Nhưng thực ra, nó là nó nghĩ "đã đến lúc nói xấu rồi, ahhihi"

- Anh Thiên thì chua ngoa, đánh đá. Còn tốt bụng thì cũng có, đẹp trai nữa, ừm thì...có chút ảo tưởng. Ahhihi..

- Còn thằng Phong thì sao?

Mặt nó mang cái biểu cảm gọi là "chán nản":

- Tên đó thì lạnh như băng á! Suốt ngày chửi em, sai em hết việc nọ việc kia. Rất chi nhỏ nhen nữa chứ! Hứ!

Mình Khang ôn nhu hỏi, một câu chủ chốt:

- Vậy em coi anh là gì?

- Tất nhiên là người anh trai tốt nhất hành tinh rồi! Hhihi..

Nó đáp không chút suy nghĩ.

"Anh trai sao? Em chỉ coi anh như anh trai em thôi sao?"

Mình Khang cảm thấy như bị đổ muối vào tim vậy, xót xa lắm. Anh gượng cười, đứng dậy:

- Thôi muộn lắm rồi, em tranh thủ ngủ đi! Anh về phòng đây!

Nó không hề biết là đang làm đau một người, cười tươi:

- Dạ. Anh ngủ ngon!!

Mình Khang gật đầu một cái, rồi lặng lẽ bước ra khỏi phòng nó. Thì ra bấy lâu, nó cũng chỉ coi anh là anh trai, không có bất kì một cảm xúc nào khác.

"Vậy thì...anh phải buông thôi! Anh trai chúc em hạnh phúc!"

Anh nói nhỏ, rồi về phòng. Hôm nay...thật tệ!

Hiện tại _____

Thiên và Khang ăn xong, khoác ba lô lên vai, nói vọng lên:

- Anh đi học nhe nhóc con!

- Em gái! Anh đi học nha! Em ở nhà ngoan đấy! _ Minh Khang buồn buồn

Hạo Thiên trố mắt...hửm? Em gái? ý gì đây??

Hàn Phong đuổi 2 tên kia đi học một cách trắng trợn:

- 7h đến nơi rồi! Muộn bây giờ! Chào hỏi gì mà ghê thế?

Hai tên kia vốn đã định đi, nghe thấy thế liền quay đầu lại, đồng thanh":

- Mà làm gì mà đuổi bọn tao ghê thế?

Hắn không chịu thua:

- Chúng mày làm gì mà đồng thanh ghê thế?

Hai tên kia lại đồng thanh:

- Mà làm sao phải chửi bọn tao ghê thế?

Từ trên tầng, vọng xuống một giọng nói chán nản:

- Mấy người làm gì mà cãi nhau ghê thế? Có đi học không mà cứ ghê thế với chả gớm thế? Hử?

Cả căn nhà lại vang lên tiếng cười rộn rã. Ai cũng thấy thật vui vẻ. Từ khi có nó căn nhà này đã nhộn nhịp hơn trước rất nhiều...

___hết chap 36___

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Bài văn bất hủ

Trong nhà chỉ còn nó và hắn, sau khi ăn sáng xong, nó đang định nhảy lên phòng thì bị hắn túm cổ lại:

- Học!

Nó nhăn mặt, lè nhè:

- Lát nữa không được sao??

- Không! Em đã muộn mất bao nhiêu là chương trình rồi!

Nghĩ ngợi một lát, nó gật đầu. Dù gì thì dù, thi học kì mà không qua thì chỉ có nước chết với ba!

Thế là hắn lôi sách Toán ra cho nó học, vì vốn kiến thức của nó khá rộng và học thêm hè nên đuổi kịp chương trình rất nhanh. Toán là môn "tủ" của nó cơ mà??

- Nhanh nhí? _hắn cười cười nhìn nó

Nó dương dương tự đắc:

- Hửm! Mạch Vy Khánh tôi mà lại...hìhì...

Hắn lại lôi ra một quyển nữa, nói riu rít hỏi:

- Môn gì thế?

- Ngữ Văn!

Mặt nó đột nhiên méo xệch...nó ghét nhất môn Văn đó! Lại còn ghét nhất môn Văn chỉ sau Địa Lý. Cứ đến tiết Văn là y như rằng nó lâm vào trạng thái tâm hồn treo lơ lửng, làm gì có chuyện nó nghe thầy giáo giảng văn đang huyền diệu cái gì cơ chứ!

Nó nài nỉ:

- Ôi, học môn khác đi!!

- Không!

- Đi mà!!!

- Tôi đã nói không là không! Học là học!

Hắn nghiêm túc. Nó vừa bĩu môi vừa méo máo khiến khuôn mặt méo xẹo. Hắn bật cười:

- Môn Văn của em ghê thế á??

- Tôi ghét nhất môn đó đó! Aiss!!

Cuối cùng thì nó cũng chịu học Văn của hắn. Nhưng chỉ canh chừng lúc hắn không để ý là nó gục ngay xuống bàn, sau đó lại bị hắn kéo lên cho một trận. Cứ thế học hết lý thuyết.

Đến lúc làm bài tập, hắn lại giao cho nó 1 đề oái ăm: "Em hãy viết những tâm tư, tình cảm và nguyện vọng của mình vào đây". Rồi cho 30p để làm, yêu cầu không cần hay, chỉ cần đủ ý là được. Giao xong đề, hắn lên phòng. Sở dĩ hắn cho nó đề này chỉ là để...hiểu nó hơn thôi. Hihi...

Nó hết cán bút rồi quay quắt cái bút, mãi không tài nào mà làm được. Bây giờ cũng là 9h 30p rồi, học nguyên buổi sáng không biết trưa hắn có cho nghỉ không nhỉ???

Bỗng nó nảy ra một ý tưởng...

Cười tùm tùm, nó vừa viết vừa cười khanh khách. Hắn ở trên phòng cũng phải ngó xuống xem nó làm cái gì...

Viết Văn mà cười như vậy, là có ý gì??

30p trôi qua, hắn vươn vai tỏ vẻ mình vừa trải qua một giấc ngủ ngon, đi xuống lầu...

- Em làm đến đâu rồi?

- Này! Nó đưa tờ giấy cho hắn, gì chi chút chữ là chữ.

Hắn nhìn qua, cười mỉm:

- Không tồi!

- Tất nhiên, nội dung còn phong phú nữa!

Hắn cũng đã tò mò lắm rồi, ho khan một tiếng rồi ngồi lên sofa "thường thức văn học"

hắn đọc từng dòng...từng dòng..

"Tôi là Vy Khánh, nữ học sinh của lớp 10A1, tính tình hiền lành, nhút nhát..."

Em mà hiền? Su tử còn chào thua em ý chứ!

Hắn đọc tiếp...

"Tâm tư: Tôi muốn anh Thiên, anh Khang không phải lo lắng hay ưu phiền gì về tôi. Cả tên Phong cả chón kia cũng thế"

What?? Nói xấu tôi sao??? Em giỏi lắm!

"Tên Phong đó chẳng tốt tính tẹo nào, suốt ngày mặt cứ lạnh như xác ướp Ai Cập. Nói gì cũng to tiếng, trái hẳn với anh Thiên và anh Khang tốt bụng..."

Càng đọc, khuôn mặt hắn càng tối thui, nhưng đọc đến phần nguyện vọng, hắn phá ra cười lăn cười bò..."

Em ngây thơ thật...hay giả đây??

Đoạn văn của nó là như thế này:

"Nguyện vọng của tôi là tôi muốn có một công việc rất ổn định. Tôi muốn ngoài công việc đó ra tôi còn mở một công ty chăn nuôi tắc kè và dế mèn. Nếu thành công, tôi sẽ cho mở xưởng chế biến ngay tại đó. Tôi muốn công ty của tôi vươn xa đến tầm cỡ quốc tế. Ngoài ra tôi còn muốn mở một nông trang chuyên sản xuất phân hữu cơ từ lá hữu cơ. Tôi sẽ làm nền Kinh Tế của quê hương mình phát triển. Và tôi còn muốn bố mẹ tôi đừng so sánh tôi với nhân viên văn phòng"

Nhìn hần cười, mặt nó cũng tươi tỉnh hần lên. Không phải là ngấm hần, mà nó chắc là...hần sẽ không bắt nói làm lại đâu nhỉ??

- Hay không?_ Nó nghiêng đầu hỏi

- Khụ khụ...em muốn nuôi tắc kè thật sao?

- Ừm!

- Haha...tôi nghĩ em nuôi con đó cũng hợp, vì lùn tí thế này mới không sợ nó nuốt chửng, nhỉ? Chứ nuôi con gì to hơn có ngày bị đè bẹp dí!

Nó chun mũi, lườm hần. Nhưng rồi lạ tở về không đâu:

- Kệ tôi! haizz za...hơn 10h rồi! Đi nấu gì ăn đi! Tôi đói bụng lắm rồi!!

Hần cũng chiều nó, cắt sách vở chui vào nhà bếp. Nó lon ton chạy theo sau...

_____ hết chap 37 _____

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Tôi chỉ...hơi hơi ghét thôi!

Ngó lên chạn, hần lắc đầu:

- Hết thức ăn rồi!

Nó ngồi ở bàn ăn, vừa nhóp nhép ăn hoa quả vừa nói:

- Đi...đi mua!

Hần ờ ờ rồi toan đi ra siêu thị, nhưng nhìn thấy con dao sắc bén nằm trên bàn kia, hần lại thấy bất an. hần chạy lại, kéo tay nó đi:

- Đi cùng tôi! Ở nhà không an toàn!

Nó không nói gì cũng đi theo hần. Ra cửa, nó thấy hần đi vào nhà xe, nhấn mặt:

- Định làm gì thế?

Hần thần nhiên:

- Lấy xe đi!

Nó thở hắt ra, bực mình nói:

- Anh đi xe thì đi một mình đi! Tôi đi bộ! Có đoạn thôi mà cũng xe xe pháo pháo, phiền phức!

Nói rồi nó ngúng nguẩy đi trước. Hần ở đằng sau tức xì khói:

- Nhỏ cứng đầu!

Nhưng mà, hần vẫn vút chìa khóa ở nhà và chạy theo nó ^-^

Nó vừa đi vừa hát ngâm nga, hần đi đằng sau cứ cười tủm tỉm. Nó hát...không đến nổi tệ đâu chứ nhỉ??

Xoay một vòng, đập vào mắt nó là hần đang đi đằng sau. Nó loạng choạng suýt ngã, ú ớ hỏi:

- Ó? Tường Dương thiếu không đi bộ chứ?

- Đột nhiên có nhả hứng ngắm cảnh. Vội lại để một con ngốc như em ra đường. Hát hò í ới, quay quắt ngang dọc như thế thì cũng không yên tâm!

Mặt nó tối thui lại...Nhả hứng cái đầu anh ý!

Cứ thế, nó và hấn cứ đi, không ai nói với ai một lời.

Và thế là...hấn là túi đồ di động của nó...

Nó nói là " vừa mới xuất viện, tình trạng sức khỏe không được tốt, nên nhờ anh 'giúp một tay'"

Mà đây là giết người chứ không có phải "giúp" nữa!

Nào khoai tây, trứng, rau củ, thịt các thứ đủ loại, hoa quả thì không phải nói rồi, vân vân và mây mây. Nó cứ chọn rồi vút lên người hấn. Hấn chỉ còn biết nuốt gợn chứ làm sao. Đợi nó đi xa rồi, hấn mới rút điện thoại ra:

- Cho người đến siêu thị X khiêng đồ về!

Nói xong, hấn tắt máy luôn. Người gì mà bất lịch sự thế không biết??

Hấn lại khom lưng xuống, khiêng đồ đuổi theo nó.

15p sau...

Nó ra ngoài đợi hấn, cười vui vẻ. Hôm nay cho anh mệt chết đi! Xiiii....

Nhưng...hấn...vẫn phong thái đó...lạnh lùng, bất cần. Tay rút túi quần thông thả đi ra.

Nó bất động...hấn...làm sao...

Nó gọi với lên:

- Ê!! THỨC ĂN ANH ĂN HẾT RỒI HẢ???

Hấn không trả lời, tiến lại gần nó. Khi khoảng cách là 1m rồi, nó lại hỏi:

- Đồ anh để đâu hết rồi? Tôi nói anh khiêng về cơ mà??

Hấn nhếch mép, nụ cười nửa miệng nhưng thật mê hồn làm nó...ngứa cả mắt.

Rồi...hấn hát hăm về phía trước...

Rồi...nó lại bắt động lần 2...

Rồi...1 đoàn người đi ra, khiêng trên tay những túi đồ to tướng..

Nó hết nhìn đoàn người kia lại nhìn hấn chăm chăm. Hấn bật cười, gian manh nói:

- Sao cứ nhìn tôi vậy? Bị tôi quyến rũ rồi à?

Vô sỉ! Quá vô sỉ! Sao trên đời lại có loại người như hấn ta cơ chứ?

- Anh điên à? Hứ!

- Em nghĩ tôi khờ đến mức khiêng từng ấy đồ về nhà sao??

Phải! Nó đã sai...

Sai khi nghĩ hấn ngốc như thế! Đáng ra nó phải lường trước tình huống này chứ!

Xấu hổ quá, nó liệng liệng chuyển chủ đề, xách dép chạy về (không đến mức đó đâu ahiih)

Do chạy nhanh quá, khi đi qua một bãi cỏ, nó vấp phải một cục đá rồi ngã lăn quay ra đấy...

Hấn thấy nó gã sóng soài, muốn đỡ nó dậy, nhưng chợt nảy ra một ý. hấn vẫn cứ thông thả đi qua.

Nó bất mãn hét lên:

- Dương Hàn Phong! Đồ vô nhân tính! Anh định bỏ mặc tôi ở đây đấy à??

Đến lúc này hấn mới quay lại, rồi vờ tròn mắt lên:

- Ó? Ra em vẫn ở đây à? Tưởng ai đó mắc cỡ quá nên vác cổ chạy về nhà rồi chứ?

Nó thảm nghĩ " Tên khốn! Dám nói móc bà nữa chứ! Ai zuuu....sao chân mình đau quá vậy nè? Huhu..."

hắn nói tiếp:

- Em cũng rảnh quá ha! Giờ này vẫn còn hứng thú hái hoa bắt bướm!

Nó giận tím mặt:

- Hái hoa bắt bướm? Hái cái đầu anh á! Rõ khùng!

- Thôi được rồi! Không đùa nữa! Đứng dậy đi!

- Tôi cũng muốn dậy lắm, nhưng cái chân của tôi...nó...nó...

Chưa để nó nói hết câu, hắn đã chạy đến chỗ nó. Nhìn chân nó, phán:

- Trật chân rồi!

- Xời ạ! Ai mà không biết! Đợi anh nói chắc!

Hắn tính bơ:

- Thế thì thôi! Định có lòng tốt cứu ai đó, nhưng ai đó biết rồi thì thôi vậy! Tôi về trước!

Hắn đứng lên, toan bỏ đi. Đi được ba bước thì có ý ngoài lại xem nó thế nào. Rồi lại hoảng hồn khi có một vài giọt nước ẩm trên khuôn mặt nó.

Hắn cất công chạy lại, cúi xuống:

- Nín đi! Ai làm gì em đâu mà khóc! Em mít ướt vừa thôi!

Trời ạ, nó cứ khóc thế này chắc hắn điên lên mất. Tim hắn cứ nhói nhói rồi giật giật vài cái làm hắn không chịu được. Chết tiệt! làm sao vậy chứ!

Nó lại càng khóc to hơn, hắn sững người, đột nhiên cảm thấy bản thân mình thật có lỗi.

- Xin lỗi! Tôi dọa em sợ rồi?

Nó không nói gì...đầu lắc liên tục.

Hắn thở dài, tay áp vào má nó:

- Tôi xin lỗi! Thôi, không khóc nữa! Đứng lên!

Rõ ràng là giọng nói thân thiện đấy, nhưng trong lòng thì cuống hết cả lên rồi!

Nó vật vờ đứng dậy, nhưng rồi lại suýt nữa thì ngã xuống, may mà có hắn đỡ, không thì đã hôn đất rồi!

hắn lại thở dài, rồi khom lưng lại:

- Leo lên!

- Hả?_ Nó nói, rồi lại nấc

- Tôi cõng em!

- Hờ?

- Tôi không đùa đâu đấy! Leo lên!

Hắn nghiêm túc quá, làm nó xém xiu nữa lại khóc nữa rồi...

Nó đành ngoan ngoãn leo lên lưng hắn. Giờ hắn hăm dọa thế thôi, chứ thật ra là sợ nó lắm rồi! Nó khóc thế chắc hắn không chịu nổi quá!

Nó thì cười tủm tỉm, không biết là vì cái gì nữa...

Đi được một đoạn, hắn quay lại hỏi:

- Bài văn vừa rồi...là em nói thật đấy à?
- Tôi đã nói rồi! Tôi thích tác kè đấy! Thì sao?
- Không phải! Ý tôi là...vụ...tôi hay cái gất các kiểu ấy!
- Ừ thì đúng rồi mà!

Hắn không hỏi nữa, tiếp tục đi.

Đi được một đoạn nữa, hắn lại hỏi:

- Này, bộ...em ghét tôi lắm hả?
- Còn phải nói! tất nhiên là rất rất ghét luôn!

Hắn buồn buồn nhưng vẫn ra về ta đây không quan tâm, lạnh giọng:

- Em nói gì? Tôi cho em xuống bây giờ!
- Ấy ấy...đừng mạnh động thế chứ! Thì, ghét cũng có ghét! Nhưng tôi chỉ...hơi ghét thôi à!
- Hơi hơi? Là sao?

- Thì anh suốt ngày la tôi, còn có ý hành hạ tôi nữa! Mà từ khi quen anh tôi chưa được hôm nào yên ổn cả. Cũng tại anh mà tôi phải nghỉ học đến hơn 1 tháng, lại còn vào viện liên miên nữa! Tất cả là tại mấy anh đó! Phải chi hôm đó tôi không ngửa miệng mà chửi anh là đồ "bình hoa di động", phải chi hôm đó tôi không đánh lại tụi kia thì đâu có quen biết tụi anh! Haizz...đúng là rắc rối mà!

Hắn im lặng không nói gì, hơi thở cũng lặng đi. Tim hắn hơi nhói thì phải! Hắn...đang đau sao??

Thấy không khí im lặng như thế, nó chẳng quen tí nào, lay lay vai hắn, hỏi nhỏ:

- Ê, này! Giận rồi à!

-.....

- Này!

-.....

- Ê! Này! Này! Làm gì mà dễ giận thế? _ Nó vùng vẫy

Hắn bỗng gất lên:

- Tôi không có thừa hơi mà đi giận hờn vu vơ như em! Im lặng đi!

Nó lại dỗi, không thèm nói câu nào nữa. Thời gian cứ thế trôi qua cho đến khi về đến nhà hắn..

_____hết Chap 38_____

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Món ngon nhất mà tôi từng ăn

Về đến nhà hắn, hắn thả nó cái BỘP xuống ghế sofa. Nó bị đau, kêu lên một tiếng rồi nhìn hắn oán trách. Hắn không quan tâm (GIẬN DAI) rồi đi xuống bếp.

Đồ đạc nó vứt cho hắn đã được bọn người kia khiêng về đến nhà. Hắn chăm chú thái thịt, nhặt rau, nấu cái nọ xào cái kia v.v...

Nó ngồi ở ghế cũng thấy buồn chán, ngó xuống nhà bếp thì nghe thấy tiếng cắt thái leng keng, vui vẻ định đi xuống. Nhưng chân nó vẫn chưa khỏi, vừa đặt xuống đất đã phải nhấc lên vì đau. Nó đành phải nhảy lò cò xuống dưới nhà bếp...

Lọc cọc...

Lạch cách...

- Em làm cái gì ở đây thế? _ Hấn liếc qua nó một cách thờ ơ rồi quay qua xào nấu tiếp

- Tôi...

Nó thực không biết làm thế nào. Hấn giận sao? Giận vì cái gì chứ? hấn hỏi thì nó trả lời thôi! Sự thật mắt lòng mà! Con người này thật là...

- Ở đây không có việc của em! Lên nhà đi! _ hấn vẫn không quay qua nhìn nó một cái

Nó khổ sở nói:

- Thôi mà! ở trên đó chán lắm!

- Tiểu Bảo Bảo đâu? Hai con mèo kinh dị ấy đâu? _ hấn vẫn chủ tâm cắt cắt thái thái, rồi lại bỏ vào chảo. Mặc nhiên không để ý đến nó.

Ngoài mặt thì không để ý thôi, nhưng thực ra muốn quay lại lắm rồi đấy!

Muốn nói với ai đó là hấn đang giận lắm, còn dám chọc tức hấn hả?

Muốn nói là hấn không tồi như nó nghĩ...

Muốn nói là nếu phải chọn lại từ ngày hôm ấy, hấn vẫn chọn cách bắt nó làm thư kí cho hấn.

Muốn nói với nó thật nhiều, nhưng mà....

...sẽ diện! Đánh chết cũng không được mắt!

Nó rầu rầu:

- Anh vốn dĩ coi tôi là đồ vô dụng, không làm được gì cả!

bây giờ hấn mới phui tay, quay lại nhìn nó một cái. Khuôn mặt tròn phúng phính kia méo xệch.

- Thì em làm được gì đâu cơ chứ?

- Anh đừng có phán đoán lung tung! Món này của tôi là tuyệt phẩm đấy nhá!

Nó phân bua.

- Món gì?

- Khoai tây chiên trứng!

- Hả?

Lần đầu hấn được nghe tên món ăn này, cảm thấy kì lạ, và cũng muốn "nếm" thử nữa, liền khiêu khích:

- vậy em làm thử tôi xem!

Nó cười nửa miệng, rồi khập khiễng đi lấy khoai.

Hấn nhìn theo, rồi đẩy nó ngồi xuống ghế:

- Đưa chân đây!

- Hả?

- Đưa cái chân bị đau ra đây!

Nó rón rén trưng cái chân lên. Cổ chân nó sưng vù, đỏ rát. Thấy vậy, hấn lại phán:

- Đi đứng cũng không cẩn thận nữa...haizz...

- Là vì chạy trốn an...h...

Nói đến đây, nó tịt luôn. Haiz...thật xấu hổ! Nó chẳng muốn nhắc lại nữa!

- Trốn ai cơ á?_ hần xấu xa, tỏ vẻ không hiểu.

- Trốn trốn cái đầu anh á! Tôi nói là tôi...chạy...nhón nháo ấy!

Hần cười như vỡ bụng trong lòng " Hahaa...chạy nhón nháo..."

Rồi hần cầm cái chân nó lên, bẻ một cái..

RẮC!!!

- AAAAAAAAAAAAA!!_ Nso vừa kêu vừa la (khác nhau không?) rồi quấy túi bụi:

- Huhu...đau quá!! Huhu...

- Giờ còn đau nữa không?_ Hần vội đứng lên để tránh tình trạng nó quấy "hăng" quá mà vào mặt thì khổ!

Nó cựa quậy cái chân. Oa...chân nó bình thường lại rồi!

- Sao anh không làm luôn từ lúc ở ngoài đường đi! Làm tôi đau nhứt cả tiếng! Rõ ràng là muốn hành hạ tôi mà!

Hần cũng không biết tại sao phải để về nhà rồi mới chữa chân cho nó nữa. Nhưng lúc ấy hần chỉ biết chia lưng cho nó leo lên, dù việc này đến Hoàng Yến cũng chưa bao giờ...

- Ủ! Là tôi muốn hành hạ em đấy!

Nó cầu nhàu:

- Tôi nói có sai đâu mà...

Nói xong, nó vùng dậy đi tìm khoai để gọt. Cầm con dao gọt hoa quả sáng loáng trong tay, đột nhiên cảm thấy chói mắt. Hần giăng lấy con dao, rồi đẩy nó ra:

- Tôi gọt cho! Mắc công lại "liệng" vào tay!

Nó lại được ăn không ngồi rồi. Ngồi chán, nó lại đi đánh trứng.

Hần gọt có 5 củ khoai tây to bụi choác. Nhưng tầm này không đủ cho nó ăn. Nó rêu rao:

- Có tí này tôi ăn sao đủ?

- Thì còn có món khác mà! Đây chỉ có món khoai tây của em đâu!

Nó bắt tay vào việc làm, kiểu như rất chuyên nghiệp. Nấu gì cũng dở tệ nhưng cái phần nấu ăn vặt này của nó thật là siêu đẳng. Cả 4 năm cấp hai nó toàn trốn mẹ giấu củ nọ củ kia đi để khi nào rảnh thì ăn vặt nên trình độ của nó đạt đến "siêu cấp" rồi!

Hần cũng vẫn làm, rồi nhìn món ăn kia. Mũi cứ hít hà...hít hà...không thôi. Mùi thơm kia cứ lờn vờn quanh mũi hần làm hần không tài nào tập trung nấu nướng được!

Nó vẫn chăm chú nấu ăn, nó quyết tâm rồi! Nấu cho bằng được...nấu bằng cả trái tim..

Chỉ 30p sau...

- Zê! bữa trưa đã xong!_ Nó kêu lên, rồi bụng một mâm đầy ụ thức ăn ra bàn.

Hần ngồi đối diện với nó, ánh sáng trưa chiếu vào không gắt lắm mà tạo ra một vệt sáng loáng, nhìn đẹp mắt vô cùng. Nó hãnh diện nhìn đĩa khai tây chiên trứng của mình:

- Đẹp không?

- Đẹp! Nhưng không nên trông mặt mà bắt hình dong chứ!_ hần vừa lấy chén vừa nói

- Ăn được mà!_ Nó cười

- Liệu có bị "tào tháo đuôi" không đây?

- Ngon mà! Anh cứ phải nói là yên tâm!_ Nó chắc nịch

- Thôi! Khỏi tự đắc đi! Ăn hộ cái!

hắn cũng phải nói là háo hức ăn món kì lạ của nó lắm rồi, nói xong liền xóc ngay lấy một miếng, ăn liền...^_^

- ừm...ngon...ngon quá!_hắn buột miệng khen

- Ngon hả?_ Nó hớn hơ

- Ủ! Quả nhiên em cũng được coi là hữu dụng!

- hừ! Không ăn thì đem đây!

Nó giăng đĩa khai tây về phía mình, hắn liền gạt lại:

- Ấy ấy, trả cho tôi chứ!

hắn cứ ăn hi hục, thoáng chốc đã hết sạch sành sanh đĩa khoai, lòng thật hối tiếc tại sao hắn chỉ gọt có 5 củ chứ! haizz..

- Anh ăn hết của tôi rồi!_ Nó phụng phịu

hắn nhét vào miệng nó một miếng thịt bò, cười tươi:

- Thôi! Ngoan! Lần sau lại làm cái này nữa nhá!

Nó nhai nhồm nhoàm, nói:

- Ngon...thế cơ...à?

hắn thật lòng:

- Ủ! Ngon lắm! Món ngon nhất mà tôi từng ăn luôn!

Nó sững người, lòng khẽ run lên vài cái.

- vậy hằng ngày tôi sẽ nấu!_ Nó cười

- Nhớ nhé! Giữ lời đấy!

- Ừm! Hứa!

Bữa ăn cứ thế vui vẻ trôi qua. Haizz...vừa gần một tiếng trước còn giận dỗi không thèm nhìn mặt nhau, bây giờ lại nằng nặc đòi người kia nấu cho mình ăn mỗi ngày. Hai người này...thật là...

_____ Hết chap 39 _____

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Kí ức

Xin lỗi mấy bạn vì hơn tháng nay không up truyện, lí do vì máy tính của Karry bị hỏng kết nối, hôm nay Karry phải ra net để viết a~.

Sau khi ăn uống no nê, nó cùng hắn dọn dẹp xong thì lên phòng ngủ. Hắn cũng về phòng nhưng chẳng thể ngủ nổi. Thế là hắn đánh liêu sang phòng nó.

Cốc cốc cốc...

Nó đang hiu hiu ngủ thì bị đánh thức, ức lắm liền bật dậy, chạy ra mở cửa.

- Lại gì nữa thế? Lại đói à?

Nó gất gỏng. Hắn chỉ cười hi hi rồi gạt đầu:

- Ủ! Lại đói. Dậy nấu cho tôi cái gì ăn đi!

Nó cần nhân:

- Tôi ở đây đâu phải làm osin cho nhà anh đâu! Hừ!

- Thế có đi nấu không? Đi nấu nhanh lên!

Nó xụ mắt xuống, bình bịch xuống nhà nấu cho hấn khoai tây kiểu trưa nay. Hi hục một lát, cuối cùng nó cũng hoàn thành. Vui vẻ nhìn thành quả của mình, rồi lại liếc tên trời đánh đang cười toe ngồi xem phim trên nhà. Nó lại thấy bức.

Người đầu mà vô duyên thế không biết? Đang ngủ mà kêu xuống làm đồ ăn. Rõ ràng là vừa ăn xong, hấn thành con lợn từ bao giờ thế?

Nó bung bát khoai tây to lên, đặt lên bàn, hất cằm nhìn hấn. Hấn vui vẻ cười, cầm lấy cái đũa, gấp một miếng lên.

Nó nhìn hấn, cảm thấy thiếu thiếu gì đó. Lúc trưa nó cũng thấy thiếu vị rồi mà vẫn không nhớ ra. Bây giờ thì nhớ rồi...

Thiếu gia vị!! Là tương ớt!

Hồi trước nó thích ăn cay lắm, nên ăn cái gì cũng cho cay xè lên. Nhớ ra, nó mắt sáng như mắt trâu ban đêm, giật lấy bát khoai tây của hấn, nó vội vàng nói:

- Còn thiếu, vẫn còn thiếu!

Hấn bị giật mắt miếng ăn liền há hốc mồm ra, nhìn nó cướp "bảo bối" đi.

Nói rồi nó chạy cong đít xuống dưới nhà bếp, lục tung mấy túi đồ hấn mua an sáng. Tìm mãi mới thấy chai tương ớt ở dưới đáy. Nó cười rạng rỡ:

- Ze! Tìm thấy rồi!

Nó lại chạy lên nhà, cầm lọ tương ớt cùng bát khoai trước mặt hấn. Hấn vui như bắt được vàng, nhưng nhìn lọ tương ớt, nét mặt hấn thoáng biến sắc.

- Đây là gì thế?

- Gia vị chỉ cần nêm 1 lần. Đậm đà hương vị đồng quê!_ Nó tự hào nói

- Ăn chung với cái này á?_ Hấn như vẫn không tin, ánh mắt vẫn găng hỏi

- Thật! Nhìn nè!

Nó lấy kéo cắt đầu lọ tương ớt ra, rồi lấy một miếng khoai, đồ đầy tương ớt lên.

- Ạm...măm măm...

Nó ăn ngon lành, đôi khi cay quá liền nuốt xoa...

Hấn nuốt nước bọt, trời ơi...nó ăn cay đến vậy sao? Nhìn thôi đã rùng mình rồi!

- Đó! Ăn thử đi! Ngon lắm!

Nó liền gấp một miếng khoai, đưa cho hấn. Hấn cũng cười nhạt cầm lọ tương ớt lên, cho một ít vào...

- Anh cho ít như thế thì không ngon đâu, phải như này này!

Nói đoạn, nó cũng cầm lấy lọ tương ớt trên tay hấn, bóp mạnh. Cả miếng khoai nhuộm màu đỏ chót.

- Hìhi...

Hấn cầm lên, cắn một miếng. Tuy không là gì nhưng cũng đủ làm hấn nhắm mắt lại. Nó lại cứ tưởng hấn vì ngon quá nên cười toe toét. Và thế là nó và hấn cứ thế mà xừ hết bát khoai to đùng. Hai đứa bây giờ đứa nào đứa nấy bụng đều no căng như bụng cóc.

Lại nói đến Thiên và Khang đến trường, Không ngoài dự đoán, cả đám fan girl của hai chàng xúm xít lại, hỏi thăm đủ kiểu. Dù chuông đã reo báo hiệu vào lớp, đám fan ấy vẫn không tán bớt được tạo nào. Đến khi thầy giám thị nổi tiếng khó tính nhất trường ra tay, họ mới giải tán.

Bảo Nhi thấy cả tháng nay không thấy cô bạn thân của mình đến trường, đến nhà lại còn nghe ba nó lảm nhảm gì mà học thêm với chả kí túc ở đâu đâu ấy thì hết sức lo lắng. Cả tháng nay ăn uống không yên, làm cậu bạn Thiên Bảo kia lo lắng quá trời.

Thiên Bảo sau khi tiếp xúc nhiều với Bảo Nhi, đem lòng để ý. bây giờ chỉ coi nó như bạn mà thôi.

Bảo Nhi thấy Hạo Thiên đứng ở cầu thang, định đi lên. Cô liền chạy ra một mạch, lo lắng hỏi:

- Phó hội trưởng?

Thiên quay lại, ngạc nhiên hỏi:

- Em là...?

- À...em là bạn thân của Vy Khánh!

Mắt Hạo Thiên sáng lên, hihi, quen biết với bạn thân nó cũng là lợi thế cho anh đây!

- À, anh nhớ rồi. À mà em tìm anh có chuyện gì vậy?

- Em chỉ muốn hỏi là Vy Khánh từ khi làm thư kí cho bọn anh liền mất tăm mất tích đi đâu ấy. Em hỏi xem bọn anh có biết nó ở đâu không thôi...

Hạo Thiên lúng túng không biết trả lời ra sao, anh cứ ập a ập ứng:

- À...chuyện này thì...em chỉ cần biết là em ấy vẫn tốt, không có chuyện gì xảy ra đâu!

bảo Nhi buồn buồn:

- Vậy bao giờ nó mới đi học lại vậy anh? Nó nghỉ lâu quá rồi em e là...

- Không có gì phải lo lắng đâu! Ngày mai em ấy sẽ đến trường như bình thường. À thôi, chào em nhé! Anh có việc rồi!

Hạo Thiên liền tính kế chuồn lẹ. "Phù...nhớ mai nó không đi học được thì mặt mũi đâu mà nhìn cô bé đó nữa chứ...haix!"

Ở nhà hần.....

- Ăn no chưa?_ Nó phỏng mang trọn má lên, nói

Hần nằm oài ra ghế, nhưng miệng vẫn cố nói:

- Nếu tôi nói với em là chưa no thì sao?

- Tôi sẽ nhét luôn quả bom nguyên tử vào mồm anh!_ Nó bực mình nói

Hần cười. Hần cũng chẳng biết cả ngày hôm nay hần đã cười bao nhiêu lần, chỉ biết là...hôm nay hần thực sự rất...hạnh phúc!

- Em lên trên phòng tôi lấy cho tôi cái laptop xuống đây!_ Hần lại giở chúng sai vật nó.

Nó lại chật vật lê người lên phòng hần lấy đồ cho hần. Sao nó cảm giác như hần là thực dân, còn nó là người da đen bị bóc lột thể nhĩ?

Mở được cánh cửa phòng hần ra, nó hơi run. Người gì mà ở lạnh thế này không biết? Cho máy lạnh ở mức độ thấp nhất như thế này...không biết hần có phải người không nữa...

Nó thực sự chẳng muốn vào chút nào. Không phải không muốn vào, mà là...không dám vào...

Nhưng mệnh lệnh vẫn là mệnh lệnh...

Nó run run bước vào. Căn phòng này chủ đạo là tông đen trắng nên có chút ảo huyền, với lại không khí lạnh như thế này khiến người ta...vừa rét vừa run...

Ngó nghiêng khắp phòng, cuối cùng cũng nhắm trúng mục tiêu...

Cái laptop, nó đang ở trên bàn!

Nó hớn hờ chạy lại, hihi vui quá! Cuối cùng cũng tìm được máy!

Nhưng...

Lại vô tình...

Nhìn thấy một khung ảnh nạm bạc ở dưới ngăn bàn bị mở...

Trong đó là một cô gái cực kỳ xinh đẹp, xinh đẹp đến mê hoặc lòng người...

Mắt tròn, to và sáng kì lạ, đôi môi đỏ mọng tự nhiên...

Dáng người thanh thoát, y như tiên nữ vậy.

Nhưng...cô gái này...có vẻ quen quen?>>>

Nó cố gắng lục lọi hết trí nhớ của mình để nhớ lại, "thiên thần" này lạc trôi ở phương nào...

Nhà nội? Không thể nào...

Nhà bà ngoại...hình như không phải...

Bạn cũ cấp 1 thì càng không...

Ở chợ, khả năng là con số âm

Họ hàng? Không phải luôn...

Hay...ở trường? Ở trường? Ở trường...ở phòng...

Phòng hội trường?

Nó đã nhớ ra, nó gặp thiên thần này ở đâu rồi...

Từng mảnh kí ức như một cuốn băng tua chậm, từng hồi từng hồi như xiết lấy tim nó...

Mắt nó đã ong óng một màn nước...cô gái này...là nguyên nhân của cái đánh hôm ấy...

Tuy nó không có tính đồ thừa, nhưng nó phải thừa nhận rằng, cô ấy là nguyên nhân của mọi chuyện...

Tay cầm laptop của nó trở nên run rẩy...

Hắn ở dưới thấy nó ở trên đó lâu quá. Mới nhớ ra là mình chưa tắt máy lạnh. Vì lo cho sức khỏe của nó mà chạy lên lầu...

Đến cửa phòng, hắn thấy nó đang đứng ngây ngốc cạnh bàn, có vẻ run run nữa. Hắn lo lắng gọi:

- Vy Khánh!

_____ Hết chap 40 _____

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Bí mật về cô gái trong ảnh

Nó nhìn ra, thấy hắn ngoài cửa. Chân tay nó cứ run cầm cập. Nghĩ lại cảnh vài tuần trước, thần trí nó rối loạn cả lên. Nó rất sợ hắn sẽ lại hung hãn như thế, sẽ hất hủi nó như thế. Cảm giác này...nó không quen chút nào!

Hắn lo lắng chạy tới, hỏi:

- Vy Khánh, em...

- A...tôi...tôi xin lỗi...tôi không cố ý định vào đồ của anh đâu mà...tôi xin lỗi!

Chưa gì nó đã khua khoắng tay chân loạn xạ, khóc ầm ĩ. Dường như dư âm của ngày hôm đó vẫn là một giấc mộng kinh hoàng đối với tâm hồn mỏng manh của nó.

- Vy Khánh...em sao vậy? - Giọng hắn lo lắng thấy rõ

- Anh...đừng mắng tôi mà...tôi...không cố ý đâu...- Nó gào lên

Hàn Phong cắn chặt môi, ôm nó vào lòng. Tiếng nức nở của nó cứ thút thít trong vòng tay hắn. Nhìn người con gái bé bỏng trong tay, ánh mắt Dương

Hàn Phong có phần bần loạn. Sự việc ngày hôm đó, đã ảnh hưởng đến nó lớn như vậy sao?

Sau một hồi suy nghĩ, Vy Khánh cũng đẩy hấn ra. Rồi tự lau nước mắt cho mình. Nó nhìn hấn với con mắt thâm thương, trên mi vẫn còn ướt át màu nước mắt.

- Vy Khánh. Em..

- Tôi xin lỗi. - Nó thò thè

- Em chẳng có lỗi gì cả - Hấn thở dài, nói tiếp - Lỗi là ở tôi, hôm đó tôi đã hành động quá ngông cuồng rồi!

Nó nhìn hấn, đầy sự thấu hiểu. Rồi bỗng nhìn lên khung ảnh trên bàn, tò mò hỏi:

- Cô gái đó...quan trọng với anh lắm sao?

Ảnh mắt hấn chợt trùng xuống. Hàng lông mi bỗng nhú lại. Thấy thế, nó vội chữa lời:

- Nếu anh không muốn kể cũng không sao!

- Không đâu. Nếu em muốn nghe, tôi sẽ kể!

Nó gật đầu, rồi trèo lên giường nghe hấn kể chuyện.

Khuôn mặt hấn đang bình thường tự nhiên trở nên bi thương lạ lùng. Hấn trầm giọng kể:

- Cô ấy...là người yêu cũ của tôi!

Người...người yêu cũ? Nó có nghe nhầm không vậy? Cô ấy là người hấn đem lòng yêu thương nhiều như vậy, chắc phải là người tốt lắm nhỉ? Nghĩ vậy, tim nó như bị một luồng điện chạy qua, khẽ nhói lên một cái.

- Cô ấy...thực sự...rất đẹp. Nhưng...3 năm trước, tôi đã đánh mất cô ấy...mãi mãi...

Giọng hấn có chút buồn bã. Hấn cúi đầu xuống, rồi kể tiếp:

- Cô ấy...vì vội đi mua quà sinh nhật cho tôi, mà bị một chiếc xe mất tay lái tông phải...

- Trời? - Nó thốt lên - Đau lòng vậy sao?

- Đúng là lúc đó...tôi...rất đau...rất đau...Và cũng từ đó...tôi sống khép mình suốt 3 năm...

Nó chợt thấy chạnh lòng. Cuộc tình của hấn có khi còn éo le hơn cả mối tình đầu như shit của nó. Người hấn yêu vì hấn mà chết, chứ còn người nó yêu...

Là vì yêu người khác nên bỏ rơi nó.

Còn cảm giác gì đau đớn hơn khi người mình yêu thương bấy lâu đột nhiên có một ngày, anh ta dẫn một cô gái đứng trước mặt bạn, và nói lời chia tay. Lúc ấy, bạn cười không được, khóc cũng không xong.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Hôn sao? Kinh nghiệm đầy mình nhé!

Nghe hấn kể xong, nó thở dài, vỗ vai hấn:

- Thôi. Chuyện cũng qua lâu rồi. Chẳng phải bây giờ anh đã có tôi hay sao?

Nó tỉnh nghịch nháy mắt. Hấn giật mình, theo bản năng nhìn nó chằm chằm...

- Uây...- Nó chớp mắt, gọi

Hấn vẫn nhìn nó...

- Đây...

Không có câu trả lời

- Dương Hàn Phong!

- Sao? - Đến câu thứ 3, hần mới lười biếng đáp

- Sao lại ngẩn ra nhìn tôi như thế?

- Em có biết là, em của hiện tại đang rất dụ dỗ tôi không? - Hần cười gian tà

- Dụ dỗ? - Nó nhú mày

- Con gái nhà lành. - Hần nói tiếp

Nó cần 5 giây để suy nghĩ về nghĩa của hai từ “ dụ dỗ ” này...

- Là sao? - Nó khó hiểu

Hần đứng dậy, phui tay:

- Nói chuyện với người có IQ thấp như em thật chán. Thôi, đi tìm cái gì đó chơi đi!

- Ê, anh nói ai có IQ thấp chứ hả? - Nó giãy nảy, gào lên.

- Vạn sự tùy IQ của em thôi! - Nói xong, hần chạy biến ra khỏi phòng.

Và bây giờ, phòng của hần đang bốc hỏa của Hỏa Diện Sơn với dung nham là những cái gối bay vèo vèo:

- Dương Hàn Phong! Anh là đồ con lợn! Đồ con lợn thối tha!!

Hần từ dưới lầu ló giọng lên:

- Phải. Nhưng kiếm được một con lợn vừa đẹp trai, vừa ga lăng, vừa thông minh, men-lý như tôi. Con gái các em phải khổ đấy!

Trời ơi là trời. Sao dưới ánh mặt trời lại có một tên kiêu ngạo đến thế cơ chứ??

- Dương Hàn Phong! Anh cút đi! Về với hành tinh của anh đi!!!

Nghe tiếng hét như điên của nó ở trên tầng, hần khẽ cười, nhưng không đáp.

- - - - - 1 tiếng sau...- - - - -

Hần bê một đĩa hoa quả đứng trước cửa phòng nó, gõ cửa rất lịch sự:

- Vy Khánh!

Nó không trả lời...

Cạch...

Cánh cửa mở ra, đập vào mắt hần là một con heo lười đang quần chăn kín mít, mắt dính chặt vào màn hình TV.

Trên TV là một đôi nam nữ đang thực hiện một “sứ mệnh” đặc biệt: Hôn...

Hần mắt đầu thấy cô gái này...thật không trong sáng chút nào...

- Ày, cấm trẻ con dưới 18 tuổi nhé!

Hần bước tới, định tắt TV đi. Mắt nó tròn tròn như mắt ếch, héch lên tức giận. Vứt bỏ chiếc chăn “cà sa” trên người đi, nó hùng hổ:

- Dương Hàn Phong, anh dám tắt tôi dám giết!

- Giết? - Hần hỏi

- CÚT!!! ĐANG ĐOẠN GAY CẦN... - Nó tiếc nuốt đến sôi máu...

Hần nhún vai, rồi đành phải cho nó xem cái cảnh “ Không trong sáng ” kia. Ngồi xuống cạnh giường, vừa xem hần vừa bình luận:

- Ấy, thằng nam chính hôn ngu thế nhò?

Nó không nói gì, mắt dán chặt vào TV.

- Ayza...người ta hôn thì hôn nó từ từ thôi, đừng này như muốn nuốt cả hộp sọ của con kia vào mồm ấy! - Hấn le lưỡi.

Nó tức giận:

- Này, ai cho anh nói oppa của tôi là thằng? Đập cho cái bây giờ. Hôn thì người ta phải hôn như thế mới gọi là nghệ thuật. Hiểu chưa?

- Nghệ thuật nuốt hộp sọ à? - Hấn cười ha ha

- Tôi đập vỡ hộp sọ anh bây giờ. Anh nghĩ mình có nhiều kinh nghiệm lắm chắc? - Nó giờ cái gối lên

Hấn tự hào vỗ ngực:

- Trời, tưởng gì, chứ mấy cái giống hôn hít này ý, Dương Hàn Phong này kinh nghiệm đầy mình nhé!!

Nó cạ lòi. Quyết tâm không để ý đến hấn nữa, quyết định chuyển tâm xem hết bộ phim tình cảm này. Chứ nếu nghe hấn nói, chắc nó nuốt không trôi...

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Mối tình đầu

Chiều...căn nhà của Dương Hàn Phong thật vắng vẻ.

Hấn đang ngồi nhâm nhi ly cà phê đắng trong phòng. Một tay cầm ly cà phê, một tay điều khiển máy tính tanh tách...

Một tin nhắn đã lọt vào cửa sổ hấn...

Là của Hạo Thiên.

“Phong. Mày với nhóc con sao rồi?”

Buzz...Hấn rep

“Ồn”

Buzz...

“Ngày mai có đi học được không?” Hạo Thiên quan tâm

Buzz...

“Chắc được” Hấn trả lời

Buzz...

“Hôm nay bạn thân của nhóc con đến tìm tao, hỏi nhóc con đang ở đâu. Tao sợ thót tim mày ả...” Hạo Thiên gửi một icon ôm ngực...

Buzz...

“Không sao đâu. Bảo con bé đó giữ mồm giữ miệng là được!”

Buzz...

“Ồm...”

Buzz...

“Sao trong giờ học lại có thời gian online thế?” Hấn chăm chọc

Buzz...

“Mày biết tao mà...tao bùng...”

Cuộc nói chuyện còn diễn ra dài dài...

Hai ông này lúc tán phét thì lời cả chuyện trên thiên đình dưới đại dương lên mà tám. Lôi từ chuyện dưới 18 tầng địa ngục mà lên đến 9 tầng mây xanh. Xuyên quốc gia, thùng quốc tế.

Vy Khánh giờ này đang mơ về một giấc mơ...

Hình ảnh người con trai đó hiện ra ngày càng rõ hơn...

“Vyy Khánh...chia tay đi...”

“Khôngg có emm, anh vẫn sẽ hạnh phúc...”

Hình ảnh nập mờ một buổi mưa rào tháng 7. Thân ảnh nhỏ nhắn của nó đang dầm mình trong mưa, để đi tìm chàng trai đã nhấn tâm để nó leo cây ba tiếng đồng hồ ngoài mưa...

Đến khi nhìn thấy anh ta, thì bên cạnh anh ta lại là một người con gái khác, không phải nó...

“Ai vậy anh?” Cô gái đó thỏ thẻ hỏi chàng trai kia.

“Không là ai cả!” Anh ta tàn nhẫn nói

Vy Khánh lúc đó đã quá kiệt sức, thều thào hỏi câu cuối cùng:

“Xa em...anh...hạnh phúc chứ?”

“Tất nhiên rồi.”

“Ừ. Vậy...sống tốt, nhé!”

Cũng trong một ngày mưa tháng 7, ngày nước mắt hòa vào mưa. Nó cảm thấy闷窒. Chưa bao giờ nó thấy mình đau lòng đến vậy. Chưa bao giờ nó cảm thấy bị sỉ nhục như vậy. Và cũng chưa bao giờ, nó trở nên thâm hại như vậy.

Những rung cảm đầu đời của nó, mối tình đầu của nó, lại bị gạt đi không chút thương tiếc.

Nó ghét thứ được gọi là tình yêu.

Tình yêu chỉ làm cho con người ta đau khổ...Chỉ nhận lại cay đắng..

Mối tình đầu như dấu chân trên cát..

Bước thật nhẹ nhàng...

In dấu thật sâu...

Tình đầu như SHIT. Nó hay nói như thế. Sống khép mình suốt 1 năm, nó mới nhận ra, những điều nó làm thật vô vị. Vì sao phải vì một người không quan tâm, không để ý, không liên quan đến mình mà phải tự hành hạ bản thân mình chứ?

Nhưng đến khi gặp hắn, nó mới biết rằng...vẫn còn những tình cảnh đau lòng hơn cả nó. Thực sự chỉ muốn giết chết đối phương ngay tại đó, máu dồn lên não khiến người ta hành động bất chấp...

TÌNH YÊU LÀ SỰ HỦY DIỆT CỦA NHÂN LOẠI...

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Nếu vào được phòng hắn thì em đã là cao thủ rồi!

Sáng hôm sau...

Nó ưỡ ỏi tỉnh giấc. Không hiểu sao đêm qua nó ngủ không ngon chút nào. Cứ chốc chốc lại bị giật mình như có gì đó bất an. Hai mắt nó cũng thâm quầng như gấu trúc. Quờ quạng đi xuống cầu thang.

- Anh Khang...- Nó gõ cửa

Không thấy trả lời, nó mở cửa bước vào. Phòng Khang chủ yếu có tông màu xanh biển nên nhìn khá mát mẻ. Anh đang nằm ngủ rất say sưa trên cái giường cũng màu xanh nốt. Nó nhắm mắt nói:

- Anh Khang...dậy đi..

Đột nhiên, nó cảm thấy như có gì đó lạnh lạnh ở cổ...

Ánh dao sáng loáng kề cạnh. Nó nhắm tịt mắt lại, không nhúc nhích.

- Ngươi là ai? Sao dám trà trộn vào phòng ta? - Giọng Minh Khang khàn khàn hỏi

- Anh Khang...là em...- Nó dè dặt

Chiếc dao trên cổ nó rơi cái keng xuống đất. Minh Khang bước ra từ bóng tối, cười đưa đà:

- Ô, Vy Khánh. Sao em dậy sớm vậy? - Minh Khang tươi cười hỏi

- Hi...anh cũng vậy còn gì! Còn muốn dọa người nữa cơ mà. - Nó cười “nhẹ”.

- À, anh xin lỗi nha, hay em với anh đi gọi hai thằng đẩy dậy đi!

- Vâng!

Minh Khang dẫn nó tới phòng đầu tiên của cầu thang đi xuống. Đó là phòng của ma vương Hạo Thiên.

Đúng như dự đoán, anh chàng rất mê ngủ, càng ghét những đứa phá hỏng giấc ngủ của mình nên đã khóa cửa kín mít. Bên ngoài còn dán khẩu hiệu: KHÔNG PHẬN SỰ, MIỄN VÀO.

Nó im lặng nhìn vào tờ giấy...

- Mở đi! - Minh Khang hát cầm

Nó gạt đầu, rồi lấy sức mở khóa cánh cửa. Khí lạnh trong phòng ào ạt đổ ra, khiến nó lạnh cả xương sườn.

Phòng Thiên khá sáng với cái rèm cửa màu vàng nắng, nhưng lại bị Hạo Thiên che thêm một tấm mỏng màu đen ở bên ngoài. Nó mỉm cười, lay lay tay Thiên:

- Dậy...

Theo bản năng, Hạo Thiên vùng phát dậy, mảnh chai sáng quắc khẽ soi vào mặt nó.

- Ha...ngươi phải to gan lắm thì mới dám đột nhập vào phòng ta! - Hạo Thiên cất giọng man rợ.

- Là emmm...! - Giọng nó có chút run run, vì mảnh chai đó đã sát gần khuôn mặt của nó.

- Em nào?? - Hình như anh vẫn chưa tỉnh ngủ.

Nó tìm cách với lấy chiếc đèn pin trên bàn. Rọi thẳng vào mặt mình:

- LÀ EMMMM!!!

- Ôi gòi oiiiiiii! - Hạo Thiên lăn đùng ra, bất tỉnh.

Nó tức nghẹn cổ, lỗi anh dậy. Lấy mảnh chai vừa rồi soi soi lên mặt anh:

- Trịnh Hạo Thiên. Dậy mau!

Hạo Thiên lồm cồm bò dậy, mắt lác lên tận trần nhà:

- Vy Khánh, hức...vừa nãy...anh nhìn thấy...ma...

BỘP!

- Anh nói ai là ma hả? - Nó cầm quyền sách đánh cho Hạo Thiên một cái.

- Thật mà...

Sau khi đã chắc chắn Minh Khang và Hạo Thiên đã tỉnh táo, không còn lơ ngơ chuẩn bị giết người nữa. Nó mới bắt đầu than vãn:

- Trời ạ. Ngày gì mà xui dữ vậy? Sáng ra đã bị dọa cắt cổ, xén rạch mặt. Haiz...hai anh bình thường đã như vậy rồi. Nếu...vào phòng tên Phong dờ hơi kia thì sẽ bị thế nào?

Hạo Thiên lập tức phản ứng như axit gặp nước:

- Phòng của tên đó, tuyệt đối em đừng nên vào!

Minh Khang chèn thêm:

- Nếu vào được phòng của hắn thì em đã là cao thủ rồi!

Nó bủi môi nghĩ ngợi: “Thực ra, ngày hôm qua em đã vào phòng hắn rồi!”

Dương Hàn Phong có vẻ chăm chỉ hơn hai thằng bạn. Vừa xuống bếp đã thấy hắn bày biện đồ ăn lên bàn:

- Ăn sáng đi!

Hắn nói.

Nó hăm hở ngồi vào bàn, hí hửng:

- Ăn xong rồi đi học đi! Nhớ quá rồi!

Hạo Thiên và Minh Khang nhanh chóng ngồi vào bàn. Bữa sáng kết thúc và 4 người cùng đến trường.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Gặp lại bạn thân

Trên đường đi...

Nó đang ngồi gặm snack, vẻ mặt bình thản. Hắn nhìn qua gương chiếu hậu, hỏi:

- “Chuẩn bị chưa? ”

- “What? ” Nó nhồm nhoàm hỏi lại.

- “Đi học, dù sao cũng mới trở lại trường mà! ”

Nó cười phá lên:

- “Haha...anh nghĩ tôi là con nít hả? Đây đâu có phải ngày đầu đi học đâu chứ? Giữa năm học rồi đó! ”

Hắn quē một cục, hậm hực tăng tốc độ. Nó theo quán tính liền đâm sầm vào hàng ghế trước. Tức quá hét lên:

- “Dương Hàn Phong! ”

Hạo Thiên quan tâm hỏi:

- “Vy Khánh, em có sao không? ”

- “Em không sao...” Nó vừa trả lời vừa nhìn hắn ai oán.

Con tức chưa tởa, hắn lại bơ nó nên nó cao hứng chầm chọc:

- “Này, nói mới nhớ nha. Anh đủ tuổi chưa mà lái ô tô đến trường thế? Anh đã bị công an còng đầu chưa hả? Chắc rồi chứ nhỉ? Sao anh không...”

- “Im lặng chút đi! ” Hấn nói to

Nó phụng phịu quay ngoắt lại, không thèm nói nửa lời. Đi đến giữa đường, đột nhiên, nó kêu lên:

- Dừng xe!

Hấn phanh lại:

- Có chuyện gì?

- Cho tôi xuống... - Nó khoác ba lô lên vai.

- Ai cho em xuống? - Hấn hơi khó chịu

- Vậy anh nghĩ tôi có thể chống nổi những con mắt nhìn chằm chằm khi cùng mấy anh bước vào trường à? Xin lỗi, tôi không đủ dũng khí!

Hấn không nói gì nữa, đứng dậy mở cửa xe cho nó. Rồi lại lái xe đi, vèo một cái, mất hút...

In the school...

Sau một tháng không đến trường, thực sự, nó thấy nhớ quá đi! Nhớ cả con bitch bạn thân Bảo Nhi của nó nữa. Hihi..

Bước vào cửa lớp, nó đã bị một vật thể màu trắng đè lên người:

- Aaaaa! Vy Khánh!! Mày đi đâu mà cả tháng nay không đến trường vậy hả? Có biết tao nhớ mày lắm không?

Bảo Nhi hét toáng lên, ôm chặt nó không có đường thở.

Nó ho ọc ạch rồi gỡ tay Bảo Nhi ra:

- Nhi...khụ...khụ...

Bảo Nhi buông nó ra, hỏi:

- Mày đã ở đâu hả?

- Tao...tao bệnh! - Nó nó

- Mày không ở nhà mày! - Bảo Nhi nghi ngờ

- Tao ra ngoại ô chữa bệnh mà!

Bảo Nhi nhìn nó một cách đáng nghi, rồi vỗ vai:

- Thôi, mặc kệ là vì chuyện gì đi nữa, mày về là tốt rồi!

Nó và Nhi cứ tiếp tục nói chuyện mãi như thế, bạn thân lâu ngày không gặp, bệnh nhiều chuyện sẽ tái phát mà!

Cô bé bí thư lớp 10A1 hốt hải chạy vào lớp, nhìn quanh như tìm một người nào đó, rồi chạy đến đập vào bàn của nó:

- Bạn học Mịch Vy Khánh!

Nó nghiêng đầu:

- Bạn học Tuyệt Anh. Có chuyện gì sao?

Tuyệt Anh thở hắt hắt:

- Bạn học này...hiệu trưởng muốn gặp cậu!

Nó ngạc nhiên:

- Hiệu trưởng? Gặp tôi?

- Ủ, giờ cậu xuống đó liền đi!

- Được. Bão Nhi, mày ở đây. Tao đi một lát sẽ về!

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Xã hội đen

Nó lo lắng trên đường đi xuống phòng hiệu trưởng. Chân tay bứt rứt khó chịu vô cùng.

- Thừa thầy...- Nó gõ cửa

- Vào đi! - Tiếng thầy hiệu trưởng lạnh ngắt làm nó lạnh người.

Nó kéo cửa, bước vào. Đứng đối diện với ông hiệu trưởng già, chân run cầm cập...

- Em là Mạch Vy Khánh? - Hiệu trưởng tháo bỏ mắt kính ra, nhìn nó chăm chăm.

- Vâng...- Nó lí nhí

- Em đã nghỉ học hơn một tháng nay? - Thầy ta vừa đi đi lại lại quanh người nó, vừa cầm quyển sách gỗ gõ.

- Dạ...vâng!

Quyển sách trên tay thầy ta đập mạnh xuống bàn, làm nó giật nảy mình. Thầy ta mặt hung dữ hơn cả hổ cái, trợn trừng mắt nhìn nó:

- Em có biết việc làm của em là sai quá sai không?

- Dạ...thưa thầy...tại vì...em...em bị...bị bệnh! - Nó run run nói

- Bị bệnh? Không có lí do gì hết! Đường đường là thành viên của lớp chuyên A1. Sao em có thể hành động vô kỉ luật như vậy?

- Nhưng em...

- Không nhưng gì cả! Em không xứng làm thành viên của A1. Và lại, vốn kiến thức rộng của em trong một tháng cũng quá nhiều, không thể theo kịp các bạn trong lớp ấy!

Nó thở ra một hơi sợ hãi, lấy dũng khí nhìn thẳng vào mắt thầy ta:

- Vậy...thầy muốn phạt em ra sao?

Thầy ta quay lưng đi, trầm giọng:

- Em...phải chuyển lớp!

_____

Trên đường về lớp, đầu óc nó cứ ong ong hết cả lên...đâu đó vẫn thoang thoảng lời của thầy hiệu trưởng:

- Em phải chuyển lớp!

- Em phải chuyển lớp!

- Em phải chuyển lớp!

- Hôm nay em hãy thu dọn đi, ngày mai em sẽ chuyển sang lớp A3!

Á!!! Nó buồn không tả nổi...

Nhưng...cũng tại nó chứ tại ai. Nó làm thì nó chịu.

Về lớp, nó kể cho Nhi nghe. Cô nàng rơi nước mắt:

- Sao kì vậy? Mới quay lại mà đã phải đi rồi sao?

Nó cười khỏ:

- Tao làm thì tao chịu thôi!

- Ừ chịu, ừ chịu. Tao đi kiện ông hiệu trưởng!

- Nhì! Cũng không có gì to tát, A1 với A3 chỉ cách nhau vài phòng thôi mà, sau này mày vẫn có thể sang chơi với tao!

- Nhưng...

- Thôi nào. Dù gì cũng là lỗi của tao mà...

Thuyết phục mãi, Bảo Nhi mới chịu nín khóc. Cô giúp nó thu dọn sách vở, rồi lưu luyến tạm biệt nó...

Nó mệt mỏi lê bước trên sân trường đầy nắng. Ánh mắt vô hồn khẽ buồn. Đôi chân lang thang vừa đi vừa đá vài chiếc lá rơi là tả. Tâm trạng của nó...phải nói là tệ hại thê thảm...

Về đến một ngõ nhỏ, đang đi, thì nó đâm sầm vào một đám người. Ngước mắt lên nhìn, thấy đám đó chẳng ra hồn nên nó vội lảng đi...

Đám đó vẫn cố tình treo người nó...

- Tránh ra! - Nó mất kiên nhẫn, hét lên.

Một tên cười khà ồ:

- Cô em có chuyện gì buồn sao? Nói cho tụi anh nghe, tụi anh sẽ giải quyết cho...haha...

Nó nghênh mặt lên:

- Vấn đề của tôi là mấy người đó! Tránh ra!

- Mạnh mẽ ghê nhỉ? Haha...để xem em chạy đằng nào...

Tên đó túm lấy nó, đưa tay sờ soạng hai cánh tay nó. Nó tức giận tát cho tên đó một bạt tai trời giáng.

Tên đó nổi cơn điên, lao vào túm tóc nó, gào lên:

- Con chó! Mày dám đánh bố mày...

- Thả tôi ra!

- Con chó này...

Tên đó đang định giơ tay lên tát lại, nó sợ quá nên nhắm tịt mắt lại. Khi khoảng cách giữa tay tên đó với má nó chỉ còn vài xentimet thì bị một giọng nói lạnh băng cản trở:

- Dừng lại!

Nó vội mở mắt ra nhìn vị nghi hiệp nào đã ra tay cứu mình. Ánh hào quang tỏa ra từ người cậu ấy vô cùng sáng lói, làm nó phải nheo mắt. Tuy vẫn ở khoảng cách xa nhưng nó có thể cảm nhận, khí chất người đó toát ra rất kinh người...

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Cậu ta từ từ bước đến bên cạnh nó, nhịp tim của nó dường như nhanh hơn...ôi mẹ ời, thiên thần, đẹp trai một cách kinh hồn, lông lộn luôn!

- Đại ca! - Đám hung thần ấy chào to.

- Chúng mày làm gì ở đây?

Cậu ta cất giọng khàn khàn. Mắt chăm chú nhìn vào nó đang run lẩy bẩy. Bất giác, nó nở một nụ cười trong vô thức. Cả đời nó chưa bao giờ thấy sức mạnh của sắc đẹp nó lại lớn lao như thế này.

- Dạ...tụi em...

- Lại đi trêu gái nữa à? Bộ tụi mày rảnh lắm hả?

Lời cậu ta nói chọt làm nó ầm hêt cả lòng. Hihi, người đâu mà vừa đẹp trai, vừa ga lăng nữa chứ! Soái ca là đây chứ đâu!

Cậu ta nói tiếp làm nó giật mình:

- Có gái thì gọi tao. Ai cho chúng mày tùy tiện làm phản hả?

Đất nước trời phật ơi!! Sao...sao soái ca lại thành lưu manh thế này?? Thật là...ông trời ban cho một chàng trai sắc đẹp thì sẽ lấy đi của thằng đó cái nhân tính mà! Nó thâm thán.

Cậu ta cười khà ồ, còn khà ồ hơn cả mấy thằng đàn em của hắn nữa. Cậu ta lại gần nó, nghiêng nghiêng đầu, “dịu dàng” hỏi:

- Chẳng hay...cô em có chuyện gì buồn mà mặt mày ỉu xìu thế?

Nó tiến thoái lưỡng nan, với sức lực của nó thì chống với đám người đầu trâu mặt ngựa này thì chẳng khác gì trứng chọi đá, có khi còn không toàn xác trở về nhà nữa. Nó bèn nghĩ đến cách...không cương được, thì nhu! Đánh phải sử dụng tài lẻ thôi!

Nó cố bẹo mình một cái thật đau, suýt nữa thì bật máu tay. “Ồi má ơi, đau voài!” Sụt sịt vài cái, nó nước mắt ngấn dài nói với tên đại ca béc giê kia:

- Huhu...anh...anh đại ca đẹp trai. Xin anh tha cho em, ở nhà em còn có mẹ già con thơ à không, mẹ già em thơ đang mong chờ em ở nhà. Nếu em không về thì chắc cả nhà em chết đói mất! Huhu...mong anh rủ lòng thương xót...mà tha cho em trở về với mẹ!

Tên béc giê nhếch mép:

- Cô nói tôi?

“Chứ ở đây còn thằng nào đẹp trai nữa à? Đại ca gì ngu thế? ” Nghĩ thế thôi nhưng nó vẫn nở nụ cười hình bán nguyệt, rộng tới mang tai và dài hơn cả lỗ mũi:

- Vâng! Hihi...xin anh...tha cho em!

Cậu ta rút điều thuốc từ trong túi ra, châm lửa hút phèo phèo. Thấy vậy, nó vội vàng can:

- Ê anh gì ơi anh gì ơi, hút thuốc có hại cho sức khỏe lắm a~!

- Hại? - Cậu ta nở một nụ cười chết người, hỏi nó.

- Vâng, hút thuốc lá gây tổn thương nhan sắc và TỒN THỌ lắm ạ! - Nó hào hứng kể

- Cô nói rõ hơn xem?

- Hút thuốc gây ung thư phổi, viêm phổi và đường hô hấp bla...bla...Và quan trọng nhất, người đứng gần người hút thuốc cũng sẽ “toét tò loe” theo!

Cậu ta vứt bỏ tàn thuốc đã gần hết, cúi xuống sát mặt nó, thủ thỉ:

- Xem ra cô cũng hiểu biết quá nhỉ?

- Hi hi, em là người có ích cho xã hội mà! - Nó cười nhe răng

- Vậy thì tôi càng muốn THỬ, xem kiểu người TRI THỨC sẽ có cảm giác thế nào!

Vừa nói, cậu ta vừa tiến lại gần mặt nó hơn. Một tay chặn trước mặt nó, một tay đút túi quần. Mặt nó đỏ như cà chua chín, mắt tròn ngược như mắt ếch, cái lỗ mũi nở phình ra hết cỡ. Làm sao đây, làm sao đây...Đang đâu gặp phải tên du côn này...làm sao đây??

- Ê! Ở đằng kia có gì kia! - Nó kêu lên, lấy tay chỉ về phía sau.

Cậu ta bỏ tay ra, quay lại nhìn về phía sau, nhân cơ hội đó, nó đá cho cậu ta một cái “triệt sản” rồi chạy như bay về nhà.

- Phù...phù...đáng sợ quá! Nhưng...hehe...vẫn không bắt nạt được bà đâu nha!

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 48: Tìm kiếm

Về đến nhà, tâm trạng nó ỉu xiu. Vứt chiếc cặp xuống đất, nó lục đục tìm giường ngủ. Giờ này bọn hắn chưa về, cứ tìm chỗ nào đánh một giấc đã...

Trong khi đó, ở một nơi nào đó, đang có một số người nào đó đàn điên cuồng tìm nó...

- Vy Khánh!

Hắn gọi ầm lên. Bên cạnh Hạo Thiên và Minh Khang cũng chẳng khá gì hơn. Chuyện là...

Chuông reo, hắn cùng hai người kia đi xuống khối 10 để tìm nó. Ba người đi đến đâu, nữ sinh đổ rầm rầm đến đó. Thoáng chốc đã đến trước cửa lớp 10A1...

Hắn gọi lại một cô gái làm cô nàng chìm đắm trong mộng tưởng:

- Cô kia!

- Dạ anh...anh Phong...- Cô nàng cười tươi

- Em có thể gọi bạn học Vy Khánh ra đây một chút giúp anh được không? - Hắn đang mang thứ cảm giác kinh dị tởm trong cổ họng nên Hạo Thiên đành phải ra tay nói giúp.

Cô gái đó gãi đầu, ngó ngó vào lớp rồi ngập thơ nói:

- À, từ tiết hai em đã không thấy bạn ấy ở lớp nữa. Không biết bạn ấy đi đâu rồi nữa!

Hắn giật mình, quay ngoắt lại nhìn Thiên và Khang. Cả ba người cùng nhìn nhau, bối rối. Đã có chuyện gì xảy ra với nó rồi?

Thế rồi không kịp nói gì, ba người lao ra sân như vũ bão. Vừa đi vừa ngó nghiêng tìm bóng dáng nhỏ bé của nó.

Hắn vừa thở vừa nói:

- Thiên, mày gọi điện về nhà chưa?

- Rồi. Không ai nghe máy cả! - Giọng Hạo Thiên lo lắng thấy rõ.

- Chết tiệt. Con bé đó đâu rồi cơ chứ?

Minh Khang lục lọi khắp các lớp, tâm trí anh như rối bời hết lên. Hơi thở anh khá gấp gáp, nhịp tim chưa bao giờ đập nhanh như thế này...

- Em có thấy bạn gái này ở đâu không?

Anh vừa nói vừa lấy điện thoại ra, màn hình chính là một cô bé xinh xắn, đôi môi hồng với bộ váy trắng tinh khiết - Mạch Vy Khánh.

- Dạ, em không thấy!

Mặc dù mọi người vô cùng khó hiểu và cũng không biết cô gái trên màn hình của soái ca học đường đó là ai. Nhưng họ biết rằng, cô gái đó nhất định phải rất quan trọng với anh...

Tại lớp 10A1, Bảo Nhi đang ngồi buồn một góc thì một cô bạn gái vỗ vai:

- Ê Nhi, cậu có thấy Vy Khánh lớp mình đâu không?

Cô ngược đôi mắt buồn rầu lên rồi cất tiếng:

- Về rồi!

- A, mấy anh trong hội học sinh đang tìm cậu ấy điên cuồng đấy. Giờ này cả trường như muốn loạn lên rồi!

- Cái gì? - Bảo Nhi mở to mắt.

- Không tin cậu xuống dưới sân thử xem!

Bảo Nhi vội vàng chạy xuống sân trường. Không biết vô tình hay cố ý mà đụng phải Huỳnh Lệ Anh - hotgirl có tiếng của trường cùng đàn em của cô ấy:

- Ê con nhỏ kia! Mày không có mắt à?

Lệ Anh cất giọng chua ngoa hỏi:

Bảo Nhi không thèm trả lời, ba chân bốn cẳng chạy thục mạng. Một người trong đám nữ sinh đó bấu môi:

- Làm gì mà chạy như ma đuổi vậy chứ? Xí!

Huỳnh Lệ Anh hơi nhíu mày:

- Đó chẳng phải...là...

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Lo lắng và tình yêu

Bảo Nhi hoa mắt với bốn bề rộng lớn của ngôi trường. Biết tìm đâu ra hai người đó (Hạo Thiên và Hàn Phong) để thông báo bây giờ?!?

Cô chạy lên phòng hội trường, thì bất ngờ va phải Minh Khang. Cô không biết trong hội học sinh còn có người thứ ba vì Minh Khang vừa về nước lúc nó bị nạn. Thoáng chốc, cô hơi choáng váng với vẻ đẹp không tì vết của anh. Nhưng rồi nghĩ đến công việc chính của mình, cô nhanh chóng xin lỗi anh rồi tháo vát tìm kiếm.

Minh Khang giữ tay Nhi lại, hỏi:

- Bạn học này, em có thấy cô bé trong ảnh này không?

Bảo Nhi bất ngờ khi nhìn thấy hình ảnh cô bạn thân Vy Khánh của mình đang hiện lên trên màn hình chính của anh chàng soái ca quốc dân này. Không kịp suy nghĩ, cô lắp bắp:

- Vy...Vy Khánh!

- Em quen em ấy hả? - Minh Khang lo lắng rồi chuyển sang mừng rỡ.

- Nó là bạn thân của em!

- Vậy em có thấy em ấy đi đâu rồi không?

- Lúc hết tiết một nó bị thầy hiệu trưởng gọi xuống phòng. Trờ lên thì nói nó bị đuổi học...

- Đuổi học? - Anh sốc.

- Không như anh nghĩ đâu. Chỉ là...bị chuyển lớp không cho học A1 nữa thôi!

- Vậy em biết bây giờ em ấy đang ở đâu không?

- Em không biết nữa. Nó thu dọn sách vở rồi nói về nhà, nhưng em không biết nó có về nhà không..

Minh Khang gật đầu rồi gọi điện cho hai tên kia:

- Phong. Về nhà đi!

- Có chuyện gì à? - Giọng hấn mặt nhai chứa đầy lo sợ.

- Về nhà rồi nói.

Cũng như vậy, anh gọi cho Thiên. Xong việc, anh tạm biệt Bảo Nhi:

- Cảm ơn em. Bây giờ anh có việc rồi, lần sau gặp lại. Chào!

- Tạm biệt anh!

1 phút sau, chiếc xe Lamborghini đen của ba người đó đã đỗ trước cổng trường. Minh Khang vội leo lên, mắt hút...

Bảo Nhi ngẩn ngơ:

- Anh ấy là ai nhỉ? Tại sao màn hình điện thoại của anh ấy lại là hình Vy Khánh?

Trên xe, hấn vừa lái xe vừa hỏi Minh Khang:

- Có tin gì rồi?

- Vy Khánh về nhà rồi!

- Ai nói?

- Một cô bé nào đó nói là hiệu trưởng đuổi học con bé rồi!

Hạo Thiên + Hấn cùng hét lên, đặc biệt là hấn - buông cả tay lái:

- CÁI GÌ? ĐUỔI HỌC??

- Lái xe đi! Lại lao vào đâu chết thẳng cẳng ra! - Minh Khang bình thản.

- Vậy mày nói nghiêm túc ra xem! - Hạo Thiên cắn môi.

Minh Khang thở dài:

- Đuổi học ở A1. Chứ con bé bị chuyển lớp thôi!

- Sao lại...

- Nghi một tháng như vậy là còn nhẹ đấy. Cái tao lo nhất bây giờ là không chắc Vy Khánh sẽ về nhà.

- Con nhỏ đó là có chuyện gì, chắc tao...- Hấn nói nửa chừng.

Hạo Thiên tò mò tọc mạch:

- Mày làm sao?

- Thì...tao...thôi về nhanh đi!

- Thì mày không lo lái xe nhanh lên còn kêu ải? - Hạo Thiên châm chọc.

Minh Khang ngồi suy nghĩ một lúc lâu. Vy Khanh đối với ba người họ là một thành phần không thể thiếu. Anh cũng nhận ra tình cảm khác lạ của hai thằng bạn dành cho người con gái ấy.

Yêu đơn phương, một thứ cảm giác vô cùng Yomost...

Nó gặm nhấm từng cảm xúc của ta bất kì vui, hay buồn.

Đột nhiên, lại tự ảo tưởng rằng người ta cũng thích và để ý đến mình. Vì những hành động của người ta vô cùng thân thiện và quan tâm...

Sau này mới nhận ra, hóa ra, từ trước đến giờ, mình đều là người suy nghĩ nhiều. Hóa ra...với ai, cô ấy cũng làm như vậy cả!

Về đến nhà, hấn xông thẳng vào nhà tìm nó. Trong lòng hấn như bị lửa đốt đến cháy lòng, như bị kiến cắn mà không biết ở chỗ nào để bắt nó đi...

- Vy Khánh!

Tiếng gọi oang oang khắp căn nhà. Nếu như ngôi biệt thự này không có hệ thống cách âm quá tốt thì chắc người qua đường đã tưởng bọn hấn là người điên...

Cạchh...phòng nó bật mở, một tiếng thờ phào nhẹ nhõm phát ra từ Hạo Thiên...anh...đến trước hai tên kia một bước rồi!

Nhìn cô gái đang ngủ ngon trước mắt, bỗng nhiên, trong lòng anh dâng lên cảm giác ảm áp lạ thường. Cảm giác như ta đang đói, mà nhìn thấy một đồng đũa gà trước mắt. Cảm giác như trong mùa đông lạnh buốt lại được ngồi trước lò sưởi ấm áp. Cảm giác như hàng ngàn trái tim đang nảy ra trong tâm trí anh. Cảm giác như dòng nước ấm áp đang chảy trong tim anh.

Cảm giác như...mình đang yêu một người vậy...

Mà không phải như nữa, mà thực sự, anh “yêu” một cô gái rồi!

YÊU - thứ cảm giác mà anh chưa từng biết tới. Bây giờ lại đến một cách đột ngột như vậy...

Khẽ đóng cửa một cách bình lặng, anh rút điện thoại ra, nhắn tin cho hai người kia dù khoảng cách chỉ trong mấy bước chân:

- Nhóc con đang ngủ trên phòng. Không cần lo nữa đâu. Nấu cái gì ăn đi. Đói rồi!

Thì ra, tình yêu có thể đến một cách giản dị và đột ngột như vậy...

Nó như một liều thuốc tiên, không cần uống mà vẫn vui vẻ cả ngày.

Một tảng băng không biết động lòng như Hạo Thiên, đây là mối tình đầu của anh. Cảm giác đầu đời như mọi thứ xung quanh đều tươi đẹp. Nhưng khi người đó bước tới, mọi cảnh sắc quanh anh đều lu mờ, làm nền cho người đó. Thích một người, là khi người đó vui, ta vui cùng người đó, bất chấp thành người tâm thần. Khi người đó buồn khóc, ta có thể nhốt mình cả ngày trong phòng để buồn thay cô ấy...

Khi cô ấy được an toàn, một thứ cảm giác bình yên lại nảy ra trong thâm tâm của ta...

Hạo Thiên khẽ mỉm cười bước về phòng của mình.

Có lẽ, anh YÊU thật rồi!

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Wanyang potato? Món ăn bí mật

Trưa, mọi thứ im lặng khác thường...

Nó tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài, khẽ vươn vai đi vào nhà tắm. Trời, con bé nào trong gương thế kia?

Trông nó...thảm hại đến thế sao?

Ôi trời, để ba tên kia nhìn thấy khuôn mặt đáng thương này của nó thì...chắc không yên quá!

Nó rửa mặt, rửa thật kĩ để nước làm trôi đi nỗi buồn của nó. Khẽ lắc đầu, nhìn vào gương, nó chỉnh lại đầu tóc, quần áo rồi xuống nhà.

Dưới nhà, bàn ăn đã được bày biện đầy đủ. Hấn đang chăm chú bê những bát thức ăn từ trong nhà bếp ra.

- A! Vy Khánh! Em dậy rồi à? - Minh Khang cười tươi

- Vâng! Máy giờ rồi anh?

- Um...hơn 11 giờ rồi! - Anh ngó chiếc đồng hồ trên tay

- Dạ...

Nó bước xuống nhà, chạm phải ánh mắt của hấn. Lại thật đây, hấn nhìn nó chẳng giống mọi ngày tẹo nào. Lạnh ngắt...

Ngồi xuống ăn cơm, hấn cũng không thêm nói nửa câu. Nó cúi đầu xuống, ăn chậm chậm...

Hạo Thiên đẩy đầu nó lên:

- Vy Khánh. Em ăn kiểu gì thế? Ngẩng cao cái đầu lên!

Nó gật đầu rồi nhìn hơn một chút...

Cảm giá vẫn rất...khó chịu.

Mãi một lúc lâu sau, hấn mới buông đũa, hỏi nó:

- Nghe nói em bị đuổi học ở A1?

Nó lăm lét nhìn quanh, giật mình. Nhìn ánh mắt hần chứa toàn đá lạnh, nó sợ sệt gật đầu.

- Sao em không nói với tôi? - Hần nói tiếp

- Tôi...thì tôi về, định để trưa mới nói. Ai dè, các anh nhanh như chó săn ấy, thoát cái đã biết chuyện rồi..

Hạo Thiên gác đầu, thờ dài:

- Em về nhà không báo, làm bọn anh tìm em suốt cả sáng nay có biết không hả?

- Sao? Sao lại tìm em? - Nó sững sờ

- Vì...sợ em lại xảy ra chuyện gì...

- Haizzz...em không sao đâu mà. Chẳng lẽ em vô dụng đến nỗi bản thân mình cũng không tự bảo vệ được?

Hần đập bàn, đứng dậy:

- Tôi phải đi tìm hiệu trưởng!

Nó vội vàng can:

- Tên điên này, anh định làm gì hả?

- Hỏi ông ta cho ra lẽ!

- Không cần đâu. Không phải vì tôi nghỉ học nên bị đuổi, mà là...thiếu kiến thức thôi. Anh nghĩ xem, nếu với cái lượng kiến thức như này thì theo thể nào kịp với A1.

Nó nói một câu, hết hơi.

- Nhưng...

- Dù sao cũng chuyển sang A3 thôi mà. Có gì to tát chứ! Sang bên ấy có khi tôi còn được thư giãn đầu óc hơn.

- Thôi được rồi! - Hần bắt lực nói.

Nhìn vẻ mặt của ba tên đó lúc này, nó không thể nào nuốt nổi hột cơm nào cả. Bèn cố tình cười lớn:

- Haha...nhìn bản mặt mấy anh kia! Mắc cười quá! Tươi lên cho đời tôi nó sáng cái coi!

Hần thờ dài, rồi cùng Hạo Thiên và Minh Khang lên phòng.

Từ trưa đến chiều, nó nằm trong phòng xem phim, chán thì chơi game, đọc truyện. Nó không tài nào ngủ được cho đến năm giờ chiều. Hôm nay nó làm sao vậy nhỉ?

Đang hát vu vơ mấy bài hát ngán ngời thì nó giật mình nghe gọi:

- Heo lùn! Dậy nấu cơm mau!

Nó song sóc dậy, tuôn xuống cầu thang, vừa hay thấy hần đang đứng như trời trồng ở đó.

- Anh đi nấu đi, đi mà! - Nó phụng phịu, cả đời nó ghét nhất là nấu ăn và chăm sóc trẻ. Điều này nói lên nó chẳng có tí nào gọi là “thực nữ” cả.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Minh Khang, anh phải đi thật rồi sao?

Ăn cơm, cái không khí lúc trưa cũng dịu xuống hần, cái bản mặt hần cũng đỡ đỡ hơn. Nó cũng có thể ngồi ăn bình thường được rồi.

Thế nhưng, Minh Khang hôm nay lại rất trầm tư, có vẻ như anh có chuyện gì đó không vui. Càng ngày, nó càng lo lắng cho nét mặt của Minh Khang.

Nó cắn một miếng thịt, rồi buông đũa, chống cằm hỏi:

- Minh Khang, hôm nay anh lạ lắm. Từ chiều đến giờ rồi.

Hạo Thiên nhòm nhoàm hùa theo:

- Ồ, nhóc con nói tao mới để ý, bộ mày có chuyện gì à!?

- Có chuyện gì thì nói cho anh em biết. - Hấn trầm tĩnh nói.

Minh Khang thở dài thườn thượt, chép miệng một cái đau lòng, nãy nê trả lời:

- Thật là, chuyện gì cũng không giấu được em...

- Có chuyện gì sao? - Nó lo lắng

- Ừm...chuyện là...sáng ngày mai, anh phải lên đường trở về Mĩ rồi.

Có tiếng đồ vỡ vang lên:

- CÁI GÌ? - Đồng thanh

- Chiều nay mẹ anh đã gọi điện, nói rằng công ty đang có một dự án trang sức lớn, nên bắt anh về mới chịu.

Nó bất bình:

- Sao...sao...

Hạo Thiên ngạc nhiên:

- Dự án quan trọng thế cơ à?

- Ừm. Liên quan đến công ty Hải Yến!

Minh Khang từ tốn nói. Nghe đến hai từ “Hải Yến”, trong lòng ba người con trai tự dưng thất lên.

- Lại là Hải Yến à? - Hấn bình tĩnh hỏi

- Ừ. Họ muốn giành cổ đông với Nhật Minh (công ty nhà Minh Khang). - Khang hơi giận, mặt mũi đỏ bừng.

Hạo Thiên đập bàn:

- Từ bao giờ nhà họ lại thành ra như vậy cơ chứ?

Nó nãy giờ ngồi nghe mà chẳng hiểu chuyện gì, cứ gióng tai lên nghe, chốc chốc lại gật gật ra vẻ hiểu biết. Chứ thật ra, đến Nhật Minh nó còn không biết là công ty của Minh Khang chứ đừng nói đến Hải Yến.

- Nhật Minh, Hải Yến là cái gì thế? - Nó hỏi

Hạo Thiên trả lời:

- Nhật Minh hay còn gọi là Victory Sun. Là công ty trang sức nổi tiếng, thuộc gia đình của Minh Khang. Còn Hải Yến...

Hấn ngắt lời:

- Thôi không cần giải thích nữa. Dù gì cũng phải về thôi.

Nó cảm thấy rất khó hiểu, tại sao khi nghe thấy hai từ “Hải Yến”, hấn lại tái mặt như vậy? Liệu...Hải Yến có liên quan gì đến cô gái mang tên Hoàng Yến kia không?

Phòng khách, tình hình đang căng như dây đàn...

- Mày đi bao lâu? - Hấn đặt ly vodka lên bàn, nhìn vào mắt Minh Khang.

Anh nãy lòng:

- Chắc tầm...trước Tết tao mới về được!

Nó giật mình, nhảy chồm chồm lên như con ếch giờ hơi:

- Sao? Vậy là...3 tháng nữa anh mới...

- Sớm nhất là như vậy. - Anh thử dài.

Không khí trong phòng không dễ thở chút nào. Trong lòng mỗi người đuối theo một suy nghĩ riêng. Việc Minh Khang ra đi lần này không đơn thuần chỉ là vì công việc, mà còn vì...nó. Anh không thể tập trung vào bất kỳ một thứ gì nếu cứ để tình cảm này giày vò. Rõ ràng là yêu đơn phương, cảm giác sao lại khó chịu đến vậy. Anh đi lần này là muốn quên đi phần nào hình bóng của nó. Nhưng, thời gian ba tháng là quá dài, liệu, anh có vì quá nhớ nó mà đột ngột bay qua nửa vòng Trái đất để quay về không?

- Vy Khánh! - Khang bắt ngờ gọi nó

- Dạ? - Nó buồn rầu đáp

- Bây giờ đi ra đây với anh. Anh có chuyện muốn nói với em!

Hấn và Hạo Thiên giật mình, đồng thanh hỏi:

- Đi đâu?

- Một chỗ. Vy Khánh, em đi một mình thôi, hai thằng mày ở nhà ngủ sớm đi!

Một lát sau, nó đã cùng ngồi trên moto của Minh Khang, lướt như bay trên con đường cao tốc. Gió cuối thu đầu đông mát lạnh, phả vào mặt nó. Lúc đó, nó cảm nhận được hơi ấm từ con tim người ấy...

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Tổ tình

Anh dẫn nó đến một công viên đêm. Dòng chữ NIGHT PARK nổi hiện rõ trên cánh cổng to lớn.

Minh Khang cầm lấy bàn tay nó, kéo lên Đu quay trên không, hay còn gọi là trò lồng trướng. Nó để Minh Khang kéo đi như vậy, cũng chẳng có cảm giác gì, bởi vì nó đang rất buồn. Xa một người tốt như Minh Khang những ba tháng, liệu...

- Chúng ta lên cái đó nhé! - Anh chỉ tay vào một cái lồng màu xanh dương, đèn led chiếu sáng lấp lánh. Nó gật đầu, nhẹ nhàng đi theo.

Ngồi trên lồng trướng, nó tha hồ ngắm cảnh đẹp. Cả thành phố như thu nhỏ vào mắt nó, ánh đèn lấp lánh như kim cương ở mỗi khu phố làm cho công cuộc ngắm cảnh của nó càng thêm thi vị.

- Vy Khánh! - Một lần nữa, Minh Khang lại bắt ngờ gọi tên nó.

Nó quay lại, ngờ nghệch hỏi:

- Dạ anh?

- Ngồi xuống đi! Anh có chuyện muốn nói với em!

Nó ngoan ngoãn gật đầu rồi ngồi đối diện anh. Bỗng thấy trong ánh mắt của Minh Khang, chứa cả một biển trời âm áp. Nó hơi lo lắng cho vấn đề mà anh sắp nói rồi.

Minh Khang hít một hơi dài, rồi nhìn vào mắt nó, cầm lấy tay trái nó, cầm thật chặt:

- Vy Khánh...anh...thích em!

Nó đống người, mặt hồng ửng vì câu nói của Minh Khang. Nó không ngờ rằng có một ngày, anh lại nói với nó những điều như vậy. Ánh mắt nó ánh lên sự bối rối nhẹ:

- Sao...sao ạ?

Minh Khang quả thật hơi đau lòng vì phản ứng của nó. Dù gì trong thâm tâm anh, cũng đã từng tưởng tượng ra cảnh này rồi. Nhưng sao, nó còn đau lòng hơn những gì anh nghĩ. Lỡ sau hôm nay, ánh mắt nó nhìn anh sẽ thay đổi? Nó sẽ chẳng còn nhí nhố hồn nhiên mỗi khi núp sau bóng của anh nữa, nó sẽ không còn phụng phịu ôm cổ anh bắt anh nấu cơm nữa, hay nó sẽ chẳng bao giờ chấp nhận nhìn mặt anh nữa?

Minh Khang gỡ rối bằng một câu nói dối khá khó tin:

- Haha... Vy Khánh. Em còn dễ dãi quá. Anh đùa có xú mà đã...
- Anh này...- Nó giật dỗi hất tay Minh Khang ra, ngay lập tức lại bị anh bắt lấy.
- Vy Khánh này, em thấy trong 3 người bọn anh, ai là người tốt nhất?

Nó ngây ngô trả lời:

- Tất nhiên là anh rồi, Minh Khang!
- Thật chứ?
- Thật mà!
- Vậy...sau này, em có ghét anh không? - Anh hỏi, ánh mắt da diết nhìn nó.
- No! Never! Anh tốt như vậy, ai mà thêm ghét chứ! Hehe...

Nó vừa kể chuyện vừa cười nắc nẻ trên lồng trướng. Sau đó, hai người còn chơi thêm vài trò nữa. Đối với Minh Khang, có lẽ, đêm nay là đêm đáng nhớ nhất cuộc đời anh. Nhìn cô bé ngây thơ, trong sáng như giọt nước trước mặt, anh thấy hơi chạnh lòng. Thôi thì, chúc em hạnh phúc nhé! Mối tình đầu!

Hai người trở về, cả hai cùng im lặng, anh biết, nó đang ngủ gục trên vai anh. Anh ước như thời gian có thể dừng lại, không quay nữa, để thời khắc này là mãi mãi không bao giờ trôi qua. Cảm giác hạnh phúc len lỏi nơi trái tim băng giá của một đại thiếu gia ác ma chưa từng biết vị ngọt của tình yêu. Anh hiểu rằng, cảm giác này từ ngày mai sẽ biến mất, anh sẽ phải tập sống trong cô đơn, cách xa người con gái anh yêu những nửa vòng Trái Đất. Nhưng ít ra, làm vậy, anh sẽ bớt đau lòng, cũng có khi quên đi một phần kí ức về nó.

Đêm hôm ấy, nó nằm ngủ ngon lành trong chăn ấm. Chẳng ai biết, có một người thức trần trọc không ngủ được. Chỉ có trời đất, ma quỷ mới biết, trong đêm tối, có một người con trai đang rơi nước mắt vì tình yêu đầu đời của mình. Đáng, rất đáng. Lần đầu tiên anh khóc vì một người đã từng rất xa lạ. Với Minh Khang xưa nay chưa từng bị khuất phục trước một ai, bây giờ lại bị thu phục bởi một cô bé nghịch ngợm và đáng yêu như vậy. Ngày anh gặp nó, cái vẻ hồn nhiên, tinh nghịch ánh lên trong đôi mắt của nó đã để lại cho anh một ấn tượng sâu sắc. Cảm giác ấy anh chưa từng có bao giờ, nay lại trào dâng thật mạnh mẽ.

Đêm, một người không ngủ, để đào mộ chôn lấp tình yêu của mình. Nhưng anh không thể, lại cố gắng bới nó lên.

Buông bỏ, là một cảm giác không thể diễn tả được.

Bạn đọc biết không? Hôm nay Zy ngược Minh Khang như vậy, là có lý do cả đấy.

Hôm nay, Zy thất tình. Hihi ☐

Đau thật các bạn ạ.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Gặp lại người cũ

Sáng hôm ấy, 7h 30 Minh Khang bắt đầu bay. Mặc dù biết hôm nay là ngày chuyển sang lớp mới, nhưng nó vẫn nặng nề đòi đi tiễn anh cho bằng được.

Sân bay quốc tế Nội Bài...

- Tạm biệt nhé! Hẹn ngày gặp lại! - Minh Khang mỉm cười vẫy tay chào ba con người đang thất thần trước mặt. Anh chạy lại nói từng người một, đầu tiên là Hàn Phong với lời nhắc đừng có nhớ anh quá mà bay sang Mĩ làm gì. Ngay lập tức đã bị hấn cho một cước suýt ngã. Tiếp theo là Hạo Thiên.

Cuối cùng, nhìn nó, đôi nhiên, anh đang tay ôm chặt lấy nó vào lòng.

Nó hơi bất ngờ, nhưng cũng bất giác đưa tay lên, ôm lấy anh. Nó khóc rồi.

Trong cái se se lạnh của đầu đông xứ Hà Thành, lại nghe đâu có mùi dấm chua loen loét. Quay đầu lại mới biết Hạo Thiên và Hàn Phong đang nhìn hai người kia với ánh mắt tòe lửa.

Minh Khang ghé tai nó, nói nhỏ:

- Thật ra, tôi qua, anh nói thật đấy!

Cũng chỉ đủ cho nó nghe được.

Nó hơi hoang mang, nhưng rồi lại mỉm cười buông anh ra. Tạm biệt anh, hẹn ngày gặp lại!

Máy bay từ từ cất cánh...

Trên máy bay, một người con trai không ngừng dõi theo bóng dáng bé nhỏ của một cô gái đang xa dần, trên môi khẽ nở nụ cười chua chát.

- Nhóc con, anh biết tình cảm em dành cho anh là gì. Kể cả hai thằng kia cũng vậy. Nhưng chắc...người có thể cho em hạnh phúc lại không phải là anh. Nữ chính cuộc đời này là em, nhưng tiếc rằng, anh không phải nam chính. Với tư cách là một người anh trai, anh thật lòng chúc em hạnh phúc. Nhưng nếu một trong hai thằng kia làm tổn thương em, anh nhất định sẽ quay lại theo đuổi em, với một thân phận khác, không phải là anh trai!

Trường học. Chuông vào lớp đã điểm được hơn một tiếng, nó cũng vội vã mới đến trường. Khoác ba lô trên vai, nó hít thở thật sâu, nhìn lên phòng học có ghi rõ A3. Sau này, căn phòng đó sẽ là tổ ấm của nó, nó sẽ phải có cuộc sống mới thôi.

Đến cửa phòng, nó rón rén ở ngoài cửa lớp. Cô chủ nhiệm đã nhận ra nó, vui vẻ đón nhận nó như một người đã quen lâu năm:

- Vào lớp đi em!

Học sinh A3 nổi tiếng là chúa soi mói, nên vụ có học sinh mới chuyển đến không thể qua mắt được bọn họ. Từ sáng đến giờ, lớp cứ ồn ào như chợ vỡ, tò mò nhìn mặt thành viên mới.

- Các em chào mừng thành viên mới của lớp chúng ta nào! - Cô chủ nhiệm cười tươi.

Nó bước vào, hàng trăm con mắt đổ dồn lên người nó. “Người chứ có phải khủng long đâu mà nhìn ghê thế? Có tin tôi móc mắt mấy người ra không?” Nó thầm nghĩ.

Nó nhẹ nhàng cúi xuống, lễ phép chào hỏi ra dáng một cô gái ngoan hiền:

- Chào các bạn. Mình tên là Mạch Vy Khánh, chuyển từ A1 xuống đây. Mong các bạn giúp đỡ.

Đám con trai hò reo ầm ĩ:

- Được!

- Dễ thương thế?!

- Thiên thần của tao đây rồi!!!

.....

Nó chọn cho mình một chỗ ngồi ở góc khuất của căn phòng. Lập tức, những ánh mắt hiền lành trước kia liền biến thành ghê tợn, nhắm thẳng vào nó mà bắn. Chỗ này tuy hơi khó nhìn một chút nhưng cũng đỡ hơn là ngồi dưới cái nhìn soi mói đầy hung tợn của đám con gái trong lớp. Lát sau, vì đây là mộ

Bóng dáng một người con trai cao lớn bước vào lớp...

Trong lớp nổi lên những tiếng xì xào không hề nhỏ, làm cho nó kể cả lúc ngủ vẫn hơi bị khó chịu.

- Lâm Thiên Khánh! Em lại đi học muộn nữa. Em...

Tiếng cô chủ nhiệm hơi khó chịu một chút.

- Có liên quan đến cô không? - Chàng trai tên Lâm Thiên Khánh kia nhếch mép trả lời, lại tạo cơ hội cho đám nữ hò hét ầm ĩ lên.

Nó khẽ lắc đầu, ngủ tiếp.

Cô chủ nhiệm tức đến nỗi không nói được gì, bèn tiếp tục quay lên bảng làm nhảm một mình. Lâm Thiên Khánh nhíu mày khi thấy chỗ ngồi thường ngày của mình lại bị lấp trống bởi một cô gái lạ hoắc lạ hươ. Cậu từ từ tiến lại bàn của mình, chống hai tay lên mặt bàn, nhìn rõ khuôn mặt của người con gái đó. Rõ ràng trong cái lớp này, cô giáo chủ nhiệm tên gì cậu cũng chẳng biết đừng nói đến cái mặt của từng người trong lớp, nhưng tại sao khi nhìn thấy cô gái này, cậu lại có một cảm giác vô cùng thân thuộc.

Trực giác không lành, nó liền mở mắt ra. Đập vào mắt nó là một cậu bạn vô cùng đẹp trai, vẻ mặt lạnh lùng không chút biểu cảm. Nó nhìn chăm chăm vào cậu, lập tức, nó nhận ra, cậu bạn này...là...

Cũng một giây sau đó, cậu bạn kia cũng hét lên:

- Là cô/anh?

_____

Có mem nào đoán được Lâm Thiên Khánh là ai không nè? Có quà nha!!

Quà tinh thần vui vẻ nè. Chứ nay bạn tác giả buồn quá, không viết được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Oan gia đối đầu

Nó há hốc mồm nhìn tên đó...đúng là oan gia ngõ hẹp mà!

Nó quắc mắt:

- Lại là anh sao? Tên đại ca béc giê kia?

Cậu ta tỉnh bơ:

- Lại là cô sao? Cô gái CÓ ÍCH CHO XÃ HỘI?

- Anh...

- Tôi làm sao? Đẹp trai quá à?

Thần linh ơi, không ngờ ngoài ba tên kia ra, trên đời vẫn còn những tên tự ki cấp độ max như thế này.

Nó đứng dậy:

- Phiền anh ra chỗ khác để tôi còn học! - Nó bức xúc nói.

- Chỗ của tôi, cô có quyền đuổi tôi đi sao?

- Anh...

- Bằng tuổi. Đừng có anh anh như thế. Có biết là lố lăm không? - Cậu cười nửa miệng.

Nó cắn răng canh cách:

- Tường tôi thêm lăm chắc? Bằng tuổi, cậu đừng có cô cô như vậy. Có biết là tòm lăm không? - Nó nhại lại câu nói của cậu ta.

Cả lớp tròn mắt nhìn cô học sinh mới chuyển đến, ăn gan trời trướng trâu gì đó rồi nên mới dám đấu khẩu tay đôi với thiếu gia Lâm Thiên Khánh. Ai cũng biết, cậu nổi tiếng sát gái, tàn nhẫn và lạnh lùng, một trong những thành phần khó dạy nhất trường cấp ba Hoàng Kỳ này. Vậy mà, hôm nay lại có người dám đứng dậy giảng đạo cho cậu cơ đấy. Thật gan mà!

Cô giáo quay xuống, giọng nói khó nghe thấy rõ:

- Lâm Thiên Khánh! Mạch Vy Khánh! Đề nghị hai em giữ trật tự để tôi còn giảng dạy!

Nó nghe xong, giật mình, quay sang nhìn cậu:

- Cậu...cũng tên Khánh?

- Thì sao?

- Haiza, thật ô nhục thanh danh của cái tên Khánh đẹp đẽ của tôi quá đi!- Nó than vãn, nhìn cậu một cái sắc lẹm.

Cậu ta vụt cặp xuống ghế, lạnh lùng ngồi xuống. Trầm giọng nói:

- Nể tình cậu là người cùng tên, tôi cho cậu ngồi cùng. Nền nhớ, bàn này, tôi là chủ. Cậu không có quyền gì ở bàn này hết.

- Tại sao tôi phải nghe lời cậu? Cậu tưởng tôi không còn chỗ nào để ngồi nữa à? - Nó khinh khỉnh

- Vậy cậu thử tìm xem, còn chỗ nào khác để cậu ngồi nữa không?? - Cậu ta thách thức.

Nó nhìn cậu ta, ra vẻ không đầu rồi đứng phắt dậy, nói với giáo viên:

- Em thưa cô...

- Chuyện gì vậy em? - Cô giáo quay xuống lần n.

- Em...muốn chuyển chỗ!

Cả lớp xì xào to nhỏ vì chưa thấy ai có phúc mà không biết hưởng như nó. Trước giờ, Lâm Thiên Khánh chưa từng đồng ý cho một người nào ngồi cạnh cậu ấy, đến cả để nhờ cái cặp cũng không được. Hôm nay, cô gái mới vào lớp này lại được phúc phần đó, vậy mà còn đòi chuyển. Thật là...

Cô giáo ngó nghiêng tìm kiếm chỗ thích hợp cho nó. Một lát sau, cô giáo hỏi:

- Em muốn ngồi chỗ nào?

- Chỗ nào cũng được, cô ạ!

Vừa nói, nó vừa nhìn cậu ta với ánh mắt chứa bom. Ngay lập tức, cậu ta bầm bầm ngón tay xuống bàn, giọng lạnh âm °C:

- Ai dám chứa con bé này?

Cả lớp im phăng phắc, không còn những tiếng xì xào to nhỏ, bây giờ, một con muỗi bay qua cũng có thể nghe thấy tiếng vỗ cánh. Giọng điệu này của cậu tức là rất khó chịu rồi, cả lớp ai chẳng biết. Thế nên, từng tiếng trả lời vang lên thưa thớt rồi to dần:

- Không chứa!

- Thích thì sang lớp khác học đi!

- Ngồi chỗ đó rồi còn muốn sao nữa?

- Con bé này đúng là không có não mà!

-...

Nó ngó người, không ngờ sức ảnh hưởng của tên này cũng không kém gì ba tên tứ đại ma vương kia. Vậy mà mấy ngày học đầu năm nó lại chẳng nghe ai kể chuyện về tên này cả.

Lâm Thiên Khánh kéo tay nó xuống, nhếch mép:

- Yên phận đi!

Nó hậm hực ngồi phịch xuống, hai tay bẻ cái bút gần gãy làm đôi. Ánh mắt tóe lửa nhìn cậu đang cười đắc ý. Một góc nghiêng thần thánh! Đẹp tuyệt vời luôn! Nhưng, hữu thù bất báo không thể mê trai đẹp, nó tự trấn an mình, rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Giờ ra chơi...

Nó đang vội xuống Canteen, quay sang nói với cậu:

- Cậu làm ơn, dé ra cho tôi đi qua!

- Không rảnh. - Vừa nói cậu vừa đeo tai nghe vào.

Nó cũng không rảnh để đôi co với cậu, bèn chạy nhanh qua bàn, vô ý va phải mấy quyển sách của cậu làm chúng rơi vãi tứ tung xuống sàn nhà.

Nó thu người xuống, nhặt những quyển sách đó lên, đặt ngay ngắn lên bàn như cũ. Tưởng rằng chuyện đã êm xuôi, ai ngờ, Lâm Thiên Khánh mở mắt ra, cảm mấy quyển sách đó lên, vứt thẳng vào thùng rác.

Nó tức giận:

- Cậu làm gì vậy hả?

- Đồ bẩn rồi, giữ làm gì...- Cậu bình tĩnh đi.

- Cậu...trở trên!

Nó quát lên rồi bực bội bỏ xuống Canteen, nó cần cấp cứu bởi trà sữa gấp, vì tên này làm nó nuốt không nổi. Người gì mà khinh người như vậy chứ? Thật không coi ai ra gì mà!

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Rắc rối với đám hậu cung

Nó uống một lúc gần hết 3 cốc trà sữa, thấy tâm trạng khá ổn rồi nên lục đục lên lớp. Đang đi thì tự nhiên, Canteen chật kín người, những cô gái trước mặt đều vang lên những giọng nói chảy nước:

- Aaaa...anh Phong kìa! Lâu lắm rồi mới thấy anh đến trường đó!

- Soái ca quốc dân là anh mà anh Phong ơi!

- Cấp...cấp cứu! Tao mất máu rồi! Mẹ ơi, sơ mi trắng kìa!!

- Anh ấy hôm qua có đến, nhưng giữa buổi lại bỏ về mà!

- Ôi trời, đẹp gì đẹp dữ vậy? Mẹ anh ấy cho anh ăn cái gì mà đẹp vậy hả trời?

Đã bực mình lại thêm bực mình, nó đẩy cô gái vừa nói ra một góc, hờ hững phàn:

- Hắn ta tắm cám lợn đó mà!

Nói xong, nó ngừng ngây đi luôn. Cô gái vừa bị đẩy ngã vùng dậy, kéo nó lại:

- Ê con kia! Ai cho mày dám sỉ nhục anh Phong của bọn tao? Có tin tao làm cho mày vĩnh viễn không nói được luôn không?

Nó hất tay cô ta ra:

- Anh ta là ai mà tôi không dám?

- Anh ấy là ai à? Hội trưởng hội học sinh, người có quyền lực nhất trường này, hơn cả hiệu trưởng. Thành tích học tập cực tốt, gia cảnh cực khủng. Sở hữu vẻ đẹp ác ma và một fan club hùng mạnh mang tên Windy Love. Muốn biết gì nữa không? - Cô ta hất cằm hỏi.

Nó không ngờ tiếng tăm của hắn trong trường lại lớn đến mức này. Thế mà trong hơn một tháng ở chung với hắn, nó toàn phát hiện ra điểm xấu chứ chẳng nhìn ra mặt tốt nào!

Nó nhìn cô ta:

- Chẳng qua cũng chỉ là hảo danh!

- Mày...

Cô ta giơ tay lên, định tát cho nó một cái thì hắn bước tới. Lập tức, cô ta thay đổi 180°. Cúi mặt xuống, thu mình lại như con chó sắp bị chủ đánh.

- Có chuyện gì? - Hắn lãnh đạm hỏi, ánh mắt thích thú dán lên người nó. Nó cảm hận nhìn hắn, cũng tại hắn mà nó thành ra như thế này đây.

- Anh Phong, con bé này sỉ nhục anh! Nói anh tắm bằng cám lợn, ăn cám lợn mới có được vẻ đẹp như thế này. Còn nói những danh vị của anh hiện tại

toàn là hảo huyền, không đáng một xu!

Cô ta vừa chu mỏ lên, vừa nói. Tức thật chứ. Nó có nói thế à? Thêm làm gì lắm muối thế? Mặn chát rồi đây này. Nó khinh bỉ nhìn cô ta:

- Mặn quá rồi bạn êi. Bạn thêm nhiều mắm muối quá rồi. À mà, còn khăm khăm mùi mắm tôm nữa đấy!

- Mày nói gì? Mày...

Cô ta tức run cả chân tay, chỉ hận không thể ra tay với nó. Hắn này giờ vẫn im lặng lắng nghe nó đầu khẩu, nụ cười kín đáo được hắn giấu đi sau lớp mặt nạ lạnh lùng kia.

- Giải tán đi. Mạch Vy Khánh. Lát lên phòng hội trường, CÓ VIỆC CỦA MỘT THƯ KÍ!

Nói rồi hắn kiêu hãnh bước qua, đi thẳng. Nó cũng về lớp. Trong cùng một ngày mà có những hai chuyện bực mình. Hôm nay đúng là ngày sao chổi mà!

Nó không hề hay biết, từ xa, có hai ánh mắt đang nhìn nó chằm chằm.

Một là, của cô gái đứng trên sân thượng. Cô ấy cười nhếch, cắn răng ken kết:

- Mày vẫn không chừa? Được thôi, muốn ăn đánh thì cứ tiếp tục.

Một ánh mắt khác, là của một chàng trai.

Chap này nội dung hơi xàm, độc giả xin thứ lỗi cho bạn tác giả. Bạn tác giả vừa lạnh vừa buồn ngủ nên não load hơi chậm.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Song Khánh? Khái niệm gì vậy?

Về lớp, đập vào mắt nó là cái tên Lâm Thiên Khánh mặc dịch đang kiêu ngạo ngồi nghe nhạc. Máu nó sôi sùng sục lên, cổ bình tâm nén giận, nó coi cậu ta như vô hình mà bước qua.

Ai ngờ, lại vô tình dẫm vào chân cậu. Lâm Thiên Khánh giãy nảy lên, quăng thẳng cái tai phone xuống đất:

- Mạch Vy Khánh. Cậu đi đứng kiểu gì vậy hả?

Nó bình tĩnh đáp:

- Xin lỗi cậu nha. Haiza dạo này thị lực của tôi không được tốt lắm, cái chân của con khi lông lá to đùng như vậy mà cũng dẫm phải. Xin lỗi nha!

- Cậu...

Đây là lần thứ hai trong ngày, Lâm Thiên Khánh cứng họng với cô gái bướng bỉnh này. Không khí cả lớp trùng xuống, mọi sự sống đều tùy thuộc vào nét mặt của cậu ta.

Đang trong giờ học, cậu ta quay qua, đổi giọng nghe thật “dễ mến”:

- Cậu cũng gan nhỉ? Đến Dương Hàn Phong mà cũng dám đụng đến.

Nó tự đắc cười nhếch một cái:

- Sao? Hắn ta là ai mà tôi phải kiêng dè?

- Cậu nghe nói đến tứ đại mỹ nam của trường này chưa? - Lâm Thiên Khánh tựa lưng ra đằng sau, khoanh tay lại, nghiêng đầu nhìn nó.

- Tứ đại mỹ nam? Lại còn có trò đấy nữa cơ! - Nó nhún vai.

- Tất nhiên. Cậu có muốn nghe tiểu sử không?

- Tiểu sử về Hàn Phong à? - Nó chán nản.

- Ủ!

- Thôi khỏi đi. Tên đó thì tôi chẳng lạ cái quái gì nữa.

- Cậu biết những gì? - Lâm Thiên Khánh thích thú hỏi.

- Dương Hàn Phong à? Một tên sát gái cấp cao, mang vẻ đẹp có thể nói là hoàn hảo. Không sợ trời, không sợ đất, ngoài hai thứ đó ra thì cái gì cũng sợ. Có mối thù với mèo từ kiếp trước. Mặt nào cũng perfect, trứ giọng hát không thể dở tệ hơn.

Nó không suy nghĩ mà tuôn một tràng dài. Đó là những suy nghĩ của nó về hắn, qua những ngày sống chung với nhau, những gì đọng lại chỉ có nhiều đó. Tất nhiên là trừ mấy cái CHUYỆN ĐÁNG XẤU HỔ kia ra.

Lâm Thiên Khánh chống khuỷu tay xuống bàn, mặt không cảm xúc:

- Biết nhiều ghê nhỉ?

Nó gật gật đầu cười, rồi chăm chú nghe giảng. Buổi học hôm ấy kết thúc nhanh chóng.

Nó đang tung tăng khoác cặp đi về thì bắt gặp Lâm Thiên Khánh đang đi ngay bên cạnh:

- Giật mình. - Nó bình thản đáp

- Giật mình? - Cậu nhướn mày.

- Ủ, giật mình.

- Chắc là giật mình.

Cuộc nói chuyện không đầu không cuối của nó và cậu làm cậu bật cười. Nó quay qua, phán một câu xanh rờn:

- Oan gia.

- Cái gì chứ. Oan gia cái gì! - Cậu hươ hươ cái tay lên, ra hình nắm đấm.

Nó cười nửa miệng:

- Du côn.

- Cậu...- Cậu ta tức đỏ mặt, hậm hực nhìn cô gái trước mặt.

Nó mỉm cười, khoác cặp nhanh nhẹn đi trước, bỗng nghe phía sau có tiếng gọi...

-... Khánh...!

Nó quay lại, môi nở một nụ cười nhẹ nhàng khi nhìn thấy Thiên Bảo-cậu bạn dễ thương ngày xưa.

Nó chạy tới lại, vỗ mạnh lên vai cậu ta:

- Thiên Bảo. Haha, lâu quá không gặp!

- O, Vy Khánh. Sao cậu lại...- Nét mặt Thiên Bảo lơ ngơ thấy rõ.

- Chẳng phải cậu gọi tôi sao?

- Không có. Tôi gọi...anh trai tôi mà! - Vừa nói Thiên Bảo vừa chỉ tay lên phía trước, hóa ra là...Lâm Thiên Khánh.

À, thì ra là thế. Thảo nào khi nghe tên họ của tên đại ca béc giê ấy nó lại thấy quen quen. Hóa ra là anh em họ hàng với Thiên Bảo.

Lâm Thiên Khánh từ từ bước lại gần hai người, cười một cái như chọc tức nó:

- Nhận vợ rồi. Quê quá!

Nó tức xì khói, cắn răng ken két nhìn cậu ta. Sau đó, ngún ngoãn hỏi Thiên Bảo:

- Hai người...là...anh em?

- Phải! - Đồng thanh.

- Sao...sao lại...- Nó chớp mắt suy nghĩ, sao có thể chứ? Tính cách hai tên này hoàn toàn đối lập nhau.

- Có gì không ổn à? - Lâm Thiên Bảo cười tươi.

Nó ôm ngực, lắc đầu để đánh chính lại thông tin mình vừa nhận được. Nó nhăn trán nhìn hai tên đó:

- Nhưng hai người hoàn toàn khác nhau, từ ngoại hình đến tính cách!

Lâm Thiên Bảo cười nhẹ, cảm giác có vẻ gượng hơn nụ cười trước:

- À, hai chúng tôi...cùng cha khác mẹ.

- Ồ...- Đột nhiên, nó cảm thấy tội lỗi vô cùng. Cảm giác như đang đâm dao vào tim người khác vậy.

Nó lại cười một cái như gỡ rối tâm trạng của cả ba:

- Haha, thảo nào, Thiên Bảo dễ thương như vậy mà cái tên kia thì ngược lại hoàn toàn.

Thiên Bảo cười lớn:

- Haha, bạn học Vy Khánh và anh trai Thiên Khánh. Nói mới nhớ, hai người cùng tên luôn nha. Cùng lớp nữa...

- Cùng bàn. - Nó và Lâm Thiên Khánh cùng đồng thanh.

- Đây! Họp nhau very much! Hay là, sau này tôi gọi hai người là...Song Khánh đi nhỉ? Haha, dễ thương! Kute!

Lâm Thiên Khánh nhếch môi, vẻ đẹp nghiêng thùng đồ thùng hiện hữu trên gương mặt cậu:

- Song Khánh là thứ quái gì chứ.

Tìm nó đập liên hồi, chưa bao giờ nó chịu cảm giác bối rối như vậy. Vẻ đẹp này có thể nói là sánh ngang ngửa với Dương Hàn Phong. Một vẻ đẹp chết người, chết vật. Nhưng đối với hắn, ngay từ đầu đã không có thiện cảm, nên tiếp xúc bao nhiêu cũng không có cảm giác. Nhưng đối với tên Lâm Thiên Khánh này, một cảm giác như luồng điện chạy qua dọc sống lưng khiến nó phải rùng mình.

Nó hơi run run, âm ục bình luận:

- Lâm Thiên Bảo, cậu cũng rảnh quá ha. Tên Khánh của tôi cao quý như vậy, sao cậu lại ghép lung tung với cái tên của cậu ta thế hả?

Lâm Thiên Khánh hay tay vẫn đút túi quần, bình thản nhìn nó:

- Đừng quên tôi và cậu cùng tên!

- Tên của tôi tiến hóa hơn cậu! - Nó cãi bướng.

Lâm Thiên Khánh: “-_-!”

Oan gia ngàn năm vẫn là oan gia, mặc dù hồi nãy trong lớp, nó và cậu nói chuyện rất chính nhân quân tử. Thế mà vào phút sau đã trở mặt thành giặc.

Nó tạm biệt Thiên Bảo, quắc mắt nhìn Thiên Khánh rồi ôm cặp chạy lên phòng hội trường. Sáng nay hắn nói có việc cho nó làm, không biết chuyện gì đây.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Đã nghiệm lại còn ngại

Nó chạy hòng học lên phòng hội trường, nhìn thấy hắn đang ngồi ngủ chễm chệ trên chiếc ghế xoay tròn, cười nham hiểm, rón rén lại gần...

“Haha, ta xoay, ta xoay cho mi chết!” Nó nghĩ thầm, nhưng khi đến gần, nhìn kĩ khuôn mặt hắn thì lại...ngẩn ngơ.

Kì lạ, từ bao giờ nó lại thích ngắm hắn ngủ như thế này nhỉ? Lại còn vụ tim đập rộn ràng lúc thấy Lâm Thiên Khánh cười nữa chứ. Nó...bị bệnh rồi à?

Ngắm hán được một lúc, rồi nó chẳng còn hứng chọc hán nữa. Một quá, ngồi xuống ghế nghỉ ngơi, chớp mắt một lúc đã!

Ai ngờ, “một lúc” của nó, lại là cả buổi trưa.

Khi mở mắt ra đã là hơn một giờ chiều, nó ưỡ ẹo vươn vai, nhìn quanh không thấy hán đâu, liền đứng dậy đi tìm. Căn phòng này rất rộng, muốn đi hết cũng phải mất một khoảng thời gian.

Xuống nhà bếp, nó giật mình khi thấy hán trong bộ đồ đầu bếp đang loay hoay nấu nướng gì đó. Mím cười một cách gian tà, nó bước thật nhẹ, thật nhẹ tới gần hán...

- Hú ồa!

Nó kêu to lên. Hán có vẻ như giật mình thật, quay ngoắt lại phía sau, va phải nó làm nó loạng choạng, chới với suýt ngã ra đằng sau. Hán nhanh tay đỡ nó, tình cảnh giống như trong phim ngôn tình vậy. □.

Nó đỡ người, được nhìn hán với góc cạnh như thế này quả thực, rất đẹp. Đột nhiên, lời của Lâm Thiên Khánh lại thoang thoảng qua tai nó: “Tứ đại mỹ nam”.

Hán cũng chẳng kém gì nó, máu dồn lên não rồi đổ xuống mặt làm mặt hán đỏ bừng. Một tay đỡ nó, tay kia run bần bật. Nhìn nó từ độ cao như thế này, chẳng khác gì nó đang dụ dỗ con trai nhà lành cả.

Khoảng cách giữa hai người là rất nhỏ, từ chân lên cổ như dính chặt vào nhau, khuôn mặt chỉ cách nhau vài xentimet.

Hán buông nó ra, ho khan vài tiếng cho tỉnh táo. Nó cũng vậy, lắc đầu ngán ngẩm và tự vỗ vỗ trán mình mấy cái liền.

Thế nhưng, tình trạng ngại ngùng ấy chẳng kéo dài được bao lâu. Vài phút sau, nó đã bĩu môi, chê lên chê xuống mấy món của hán:

- Trời ạ, sao cái này...nhạt thế?

- Nước hầm chả lẽ đổ cả lọ muối vào?

Hán ngao ngán trả lời, rõ ràng cô bé này đang muốn chọc phá hán mà.

Nó lấy đũa chọc chọc vào một cái bát khác, đưa lên miệng, lại há mồm ra kêu:

- Trời ơi là trời. Anh có biết nấu ăn không vậy? Sao lại mặn thế này?

- Thịt kho chẳng lẽ cho cả thùng nước vào?

Nó bị hán đim cho hết đường chạy, bèn ngoan ngoãn ăn, không dám ngược nhìn lên.

Nhận thấy không gian bao phủ bởi sự im lặng, hán mới gọi chuyện:

- Hạo Thiên đi Bar chơi rồi, nên hôm nay không cần về nhà đâu.

- Ừm. - Nó vừa ăn vừa nói.

Hán lại ngược lên, nghĩ ra chuyện nào là nói luôn chuyện ấy. Sau khi ăn no, hán mới cười cười bảo nó:

- Đáng ra gọi em lên đây để bắt em nấu cơm cho tôi. Ai ngờ, lại ngủ như chết ở sofa, hành tôi phải nấu nướng cực khổ như vậy.

Nó chu mỏ:

- Tôi thì nấu được cái gì chứ?

- Thì...cái món khoai gì gì ấy! - Hán cố gắng nhớ, khuôn mặt dễ thương vô cùng.

- Wanyang potato. Đó là cả một công trình khoa học về ẩm thực nước nhà của đầu bếp Vy Khánh cô nương. Được chiết xuất từ... - Nó quảng cáo.

- Dừng. Khởi nêu công đoạn đi. Cũng thường thôi! - Hán cười cười - Cũng không thể sánh bằng những món ăn của tôi được.

Nó gân cổ lên:

- Vậy sao còn đòi ăn cho bằng được?

- Thì...- Hán tắc đường giải thích.

Nó cười hìhì:

- Đã nghiện lại còn ngại. Thấy ghét! Haha...

Nó và hần cứ thế người qua tiếng lại, đến tận ba giờ chiều mới xong. Nó thu dọn đồ đạc về nhà chuẩn bị bài vở, bởi ngày mai có tiết thực hành hóa học quan trọng. Nó khoác cặp lên, cắn một miếng bimbim rồi vẫy tay:

- Thôi, tôi về đây!

- Ở lại đây đi! - Hần giữ nó lại, thực sự không hần cũng không hiểu hần giữ nó lại làm cái gì.

- Thôi, mai tôi có tiết thực hành hóa học đầu tiên luôn á! Mà anh biết rồi đấy, tôi dốt mà.

Hần gật gật:

- Vậy cũng được. Về cẩn thận.

- Ồ!

Nó đi khuất, hần mới móc điện thoại ra, gọi cho một người...

- Ngày mai chuyển tiết Hóa lên đầu, học thực hành.

- Vâng, nhưng...ngày mai có một lớp cũng thực hành ở phòng hóa chất rồi. Lớp 10A3 thì phải! - Người bên kia đầu dây e ngại trả lời.

- Thì hai lớp học chung, có vấn đề gì đâu! - Hần vui vẻ đáp, hần làm việc này cũng chỉ vì...

- Hay là, tôi chuyển tiết hóa của 10A3 sang tiết 2 nhé? - Đầu dây bên kia thương lượng.

Hần nhảy chồm chồm lên:

- Không được, bằng mọi cách phải để 11A1 và 10A3 phải cùng thực hành hóa học. Nếu không cậu chết với tôi!

Nói xong, hần dập máy. Một nụ cười ẩn hiện trên môi hần...

Tiếp xúc ở nhà chưa đủ, ở trường hần cũng muốn kiểm soát thời gian của nó.

Vì cái gì chứ?

Dương Hàn Phong “ I don't know. Anh thích thì anh làm thôi! ”

Bạn tác giả:!!!

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Sự cố phòng hóa chất

Sáng hôm sau, nó đi học rất sớm. Hạo Thiên vừa ngủ dậy, đã thấy nó lục đục sắp xếp sách vở chuẩn bị đi học.

Anh dụi mắt:

- Vy Khánh, sao hôm nay em dậy sớm vậy?

Nó mỉm cười:

- Tiết đầu bọn em là thực hành hóa học.

- Cũng đâu nhất thiết phải vội vàng thế. - Anh lơ lửng - Rồi em có định ăn gì không?

- Em đến trường ăn cũng được. Thôi nha, bye bye anh!

Nó nói rồi chạy tốt ra cửa, Hạo Thiên chỉ biết đứng đó lắc đầu ngán ngẩm.

Vẫn là bước ra từ trong xe buýt, nó vươn vai hít thở không khí trong lành này. Ai ngờ, trong cái “ngõ hẹp” này, lại gặp phải “oan gia”.

Lâm Thiên Khánh cao ngạo đi bên cạnh nó, làm nó thấy tự ti vô cùng. Cậu ta ít nhất cũng phải 1m 80. Nó chỉ có 1m 54. Tính ra nó đi cạnh cậu ta chỉ đứng đến vai cậu.

- Cậu đang đi hàng tôi đấy à? - Nó liếc.

- Gì mà đi chứ. Được đi chung với một mỹ nam nổi tiếng như tôi là niềm vinh hạnh cho cậu đấy! - Cậu ta tự kỷ.

- Mỹ nam tai tiếng thì có! - Nó nói móc.

- Tai tiếng hay nổi tiếng thì cũng vẫn là mỹ nam, đúng không?

- Cậu...

Lần đầu tiên nó chịu thua trong một cuộc đấu võ miệng với người nào đó nhất là con trai. Nó bước chân nhanh hơn, bỏ xa Lâm Thiên Khánh.

Giờ học bắt đầu...

Nó đang ngồi trong phòng hóa chất với một đồng vật liệu trên khay. Căn phòng này vốn dĩ rất rộng, nên mỗi học sinh có thể tự do chọn chỗ. Lớp 10A3 đang nháo nhào lên thì mấy bà tám the thé lên như thể chuột bị mèo vồ:

- Ôi! Nhìn kia chúng mày ơi!!

- Anh...anh Phong? Anh Thiên?

- Đây có phải lần đầu tiên ba mỹ nam trong trường cùng tụ họp không ta?

- Từ đại mỹ nam, vậy còn một người nữa đâu?

-...

Ồn ào, chen lấn, xô đẩy, tất cả mọi người từ trai đến gái, công hay thụ đều thi nhau ra chiêm ngưỡng vẻ đẹp hút hồn của mấy tên giết người không cần dao ấy.

Hóa ra, hôm nay, hai lớp thực hành cùng nhau.

Lâm Thiên Khánh bê khay thí nghiệm trên tay, bước tới cạnh nó, đặt xuống. Cậu ta tự nhiên như ruồi làm nó hơi bực mình:

- Lâm Thiên Khánh, ai cho cậu đứng đây hả? Đi ra chỗ khác!

- Mạch Vy Khánh, ai cho cậu đuổi tôi đi hả? Đây là của chung.

Nó thôi không bắt bẻ cậu nữa, bắt tay vào pha chế axit. Cậu nhìn nó, cười nhẹ.

Từ ngày Vy Khánh chuyển vào lớp, nói thẳng ra là vừa hôm qua xong, cả lớp đã ngầm ngầm gắn ghép cặp đôi “Song Khánh” này lại với nhau rồi. Lần đầu tiên có một người con gái làm Thiên Khánh cười, cũng là lần đầu tiên có người dám gây gổ với cậu mà không bị xách đít ra khỏi trường. Chuyện này ai mà không thấy lạ cơ chứ.

Dương Hàn Phong bước vào, không khí bao trùm bởi một sự im lặng nguy hiểm. Hạo Thiên đi phía sau cũng tỏa ra một lượng hàn khí không kém.

Nó lẩm bẩm: “Ở nhà thì nhây lầy không chịu được, nói nhiều vô kể. Vậy mà ở chốn đông người thì cạy miệng chả nói câu nào...”

Tiếng thầy quản lý phòng hóa chất vang lên ở phía trên bục:

- Chào các bạn học của lớp 10A3 và 11A1. Hôm nay, cả hai lớp sẽ cùng thực hành một nội dung, đó là pha chế axit sunfuric (H_2SO_4 : Một loại axit mạnh, nguy hiểm). Các bạn học cần thận với đồ dùng thí nghiệm của mình và pha chế thật cẩn thận, nếu không sẽ có hậu quả khôn lường. Các bạn đã hiểu hết chưa?

- RỒI Ạ!

- Vậy thì các bạn hãy bắt đầu làm!

Nó hí hục đổ nước vào trong ống thí nghiệm, lắc lắc. Khi thấy bọt nổi sùng sục lên, nó cười ha hả thích thú. Thực sự trò này khá vui.

Lâm Thiên Khánh cầm lấy ống thí nghiệm của nó, đổ hết đi. Nó tròn mắt, gân cổ lên:

- Lâm Thiên Khánh! Cậu làm gì vậy hả?

Nó nói hơi to khiến mọi người đều quay lại, nhìn chăm chăm vào hai người chúng nó. Tất nhiên không trừ Hàn Phong và Hạo Thiên.

Lâm Thiên Khánh cười mà như không cười:

- Cậu đang làm gì vậy hả?

- Pha chế hóa học chứ làm gì! - Nó giấy này lên.

Cậu bẹo má nó một cái:

- Tôi còn tưởng là cậu định pha thuốc chuột chứ!

- Cậu...ơ mà, thuốc chuột không phải là chất hóa học à? - Nó le lưỡi nhìn cậu.

Cảnh tượng đó đều thu vào trong tầm mắt của hai người con trai khác, họ đều đang muốn làm nổ cái phòng thí nghiệm này ngay và luôn.

Trong khi nó và cậu đang mãi đùa nghịch, Huỳnh Lê Anh đã dịch lại gần nó từ bao giờ. Nó đang khuấy bột sunfat, quay sang phải bỗng giật mình:

- Á!

Huỳnh Lê Anh cười hiền lành:

- Chào em. Chị có thể ngồi đây chứ?

Đây rõ ràng là đóng kịch mà, rõ ràng là cô ta đang diễn một vai nữ chính bánh bèo. Hàn Phong nhìn nó, bỗng thấy tình hình nguy hiểm liền đổi chỗ gần nó hơn.

Nếu Lê Anh đã có tâm diễn như vậy, thì sao nó phải phá hỏng vở kịch bày nhĩ? Nó cũng phải nhận lấy một vai thôi!

Nó cười hiền dịu hơn Lê Anh gấp nghìn lần, cúi đầu:

- Chẳng phải chị đã ngồi rồi sao?

Lần này, Lê Anh không khỏi tức giận, nhưng cô ta lại cố cười nhẹ một cái, rồi định xoa đầu nó:

- Cảm ơn em!

Lập tức, tay của cô ấy đã bị nó hất tung ra một cách không thương tiếc. Nó nhếch mép khinh thường:

- Đòi không trả cát-xê nên chị không phải diễn!

Huỳnh Lê Anh tay nắm chặt thành quyền, gương mặt đã lấm tấm mồ hôi nhưng nụ cười vẫn tròn xoe:

- Vy Khánh, sao em lại có thành kiến với chị như vậy nhờ?

- Chẳng có cái quái gì trên đời này không có lý do cả, đàn chị ạ. - Nó vẫn chăm chú pha chế. Bên cạnh, Lâm Thiên Khánh thấy có mùi khá nghi nên lặng lẽ quan sát. Dương Hàn Phong cũng đã theo dõi hành động của Huỳnh Lê Anh và nó từ nãy giờ.

Nếu bây giờ, Huỳnh Lê Anh cô ta mà nổi cơn lên, thì lọ axit 50° kia sẽ gây nguy hiểm cho nó mất!

Cả hai người con trai cùng nhìn nó, cùng theo đuổi ý nghĩ của mình.

Huỳnh Lê Anh cũng không nói chuyện nữa, nhanh tay pha chế một lọ axit đặc. Lúc này, cơn mắt của Thiên Khánh và Hàn Phong nóng rực lên, tìm hai người đập tình thích.

Nó vẫn đang mãi mê pha pha trộn trộn, chẳng hề quan tâm con hồ ly kia đang định làm gì.

Huỳnh Lê Anh vội lấy chiếc khăn tay, cố ý hắt lọ axit đỏ ra, văng lên tung tóe. Vy Khánh giật mình, chưa kịp phản kháng đã bị Lâm Thiên Khánh kéo mạnh ra ngoài.

Trái tim của những người có mặt ở đó như sắp vỡ vụn...

Dương Hàn Phong thẫn thờ, hần lại chậm một bước rồi.

Huỳnh Lê Anh không thực hiện được âm mưu của mình, tức tối thấy rõ. Cô ta nghiêng răng nhìn nó đang được Lâm Thiên Khánh dùng khăn lau những giọt axit không may rơi trúng áo nó.

- Cậu không sao chứ? - Thiên Khánh nhủ thầm hỏi.

- Không...không sao. - Nó hơi run run trả lời - Tại tôi quá bất cẩn, không nhận ra âm mưu của chị ta thôi!

- Lần sau nhớ cẩn thận với loại người như Huỳnh Lệ Anh, cô ta không phải dạng vừa đâu. - Lâm Thiên Khánh nhắc nhở nó.

Nó nhìn khuôn mặt cậu chăm chăm, ngây ngô hỏi:

- Sao hôm nay cậu tốt với tôi vậy?

Cậu giật mình, ánh mắt bối rối nhìn nó. Một lát sau, cậu ta lại cười “mắc dịch” như thường:

- Cậu lại nghĩ xa quá rồi. Đồ ảo tưởng sức mạnh ẹ. Ai ở trong tình cảnh này cũng sẽ làm như tôi thôi. Nghĩ tôi để ý đến cậu sao? Đừng có mơ!

Nó bĩu môi:

- Ai nói tôi nghĩ cậu để ý tôi? Không thêm nha. Tôi đâu có mù mà nhìn trúng cậu...

Dương Hàn Phong hai tay xiết lại, ánh mắt chứa tia phóng xạ lia qua hai người kia. Không biết đây là cảm giác gì nhưng hắn không hề dễ chịu chút nào, thực sự rất...vướng mắt.

Quyết định sắp xếp cho hai lớp thực hành chung của hắn coi như đổ vỡ.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Đừng bao giờ để tôi lo lắng nữa

Chiều, hắn một mực đòi chở nó về mặc dù nó đã cố bám trên xe buýt, thế nhưng, hắn vẫn gỡ nó ra, vứt vào xe.

Nó vùng vằng, không cả thất đảm an toàn:

- Dương Hàn Phong, hôm nay anh làm sao vậy hả?

Hắn im lặng, tiếp tục lái xe. Ánh mắt chứa cả Bắc Cực, lạnh xuyên thấu, lạnh thủng cả không gian, thời gian. Hắn đang đợi...

Nó bực bội ngồi không yên, cứ trần trọc quanh cái ghế. Cuộc chốc lại nhìn hắn bằng một con mắt sắc lạnh.

“Hắn lại nổi cơn điên hay sao...” Nó nhăn nhó nghĩ thầm.

Thấy nó mãi không nhúc nhích hay hé miệng nói một câu, hắn dần mất kiên nhẫn. Dừng xe lại một cách gấp gáp, hắn cộc cằn hỏi:

- Hôm nay, em biết nguy hiểm thế nào không hả? Sao lại để Huỳnh Lệ Anh đến gần như vậy? Nhờ hôm nay cô ta hất lọ axit 50° ấy vào người em thì em tính sao?

- Anh có nhất thiết phải gào lên như vậy không? Dù sao tôi cũng an toàn rồi mà. - Nó hơi bực.

- Làm sao mà tôi không gất lên được? Em có hiểu được tâm trạng của người chứng kiến sự nguy hiểm ấy không? Cảm giác ấy, em mãi mãi không hiểu được.

Nó im lặng nhìn hắn đang gất gao bên cạnh với tâm trạng không hiểu nổi. Từ lúc nó chuyển đến nhà hắn, đây là lần đầu tiên hắn trở nên bực tức tột độ như vậy. Trước kia, dù có bực mình nó đến thế nào chăng nữa, thì hắn cũng chẳng bao giờ nói to tiếng với nó như thế.

- Hàn Phong, hôm nay anh làm sao vậy hả? - Nó bất ngờ hỏi.

Hắn bắt lực tựa người ra phía sau, mắt nhắm lại. Hắn cũng chẳng hiểu tại sao hắn lại lớn tiếng với nó như vậy, không phải tiếng nói của sự tức giận, mà là lời gửi chân thành từ trái tim, xuất phát từ lòng lo lắng vô bờ tự thâm tâm hắn.

Hắn thở hắt ra, trầm giọng:

- Xin lỗi.

- Tại sao? Hôm nay anh lạ lắm. - Nó nhăn trán.

- Không sao. Tôi hơi nóng tính thôi.

- Nhưng trước giờ anh chưa bao giờ làm vậy. Dù trong hoàn cảnh nào anh cũng vẫn rất bình tĩnh cơ mà. - Nó khó hiểu nhìn hấn.

Hấn không nói gì nữa, tiếp tục lái xe. Đi được một quãng, hấn lại dừng lại:

- Sau này đừng làm tôi lo lắng nữa, được không?

Nó ngẩn người, nhìn vào sâu trong mắt hấn. Mắt hấn màu xám, một màu xám xịt, u tối nhưng lại vô cùng sâu, đôi mắt ấy như kéo nó xuống một bờ vực thẳm, không làm sao lên được.

Nó gạt đầu sau một thời gian đứng đờ như bị điểm huyết. Hấn cười nhẹ, lại tiếp tục lái xe.

Chuông điện thoại hấn reo dữ dội, hấn vẫn chẳng hề hấn hay có ý định bắt máy. Nó nhìn cái điện thoại, khều khều vai hấn:

- Sao anh không nghe đi?

- Em nghe đi.

- Tại sao lại là tôi? - Nó ngờ nghệch hỏi lại.

- Tại sao không phải là em? - Hấn nhàn nhạt đáp.

Nó không nói nữa, cầm điện thoại hấn lên, nhìn thấy một dãy số lạ hoắc, lại không ghi tên người gọi. Nó bắt máy. Đầu dây bên kia là một phụ nữ. Nó vừa áp lên tai, đã nghe thấy giọng của bà ấy vang lên:

- Dương Hàn Phong, con định để mẹ đợi điện thoại chết khô à?

- Dạ...bác...- Nó lắp bắp

- Cô là ai? - Bên kia nghi ngờ.

- Dạ, cháu là bạn của Hàn Phong.

- Bạn? Thăng Phong nhà tôi trước giờ chưa từng kết bạn với con gái! - Bên kia sùng sỏ.

- Dạ...thật...thật mà bác!

Im lặng một lúc, bên kia mới đáp lại, giọng nói vui vẻ hơn nhiều:

- À, vậy à. Vậy thì tốt. Nhờ con đưa máy cho Thăng Phong giùm bác.

Nó nghe theo lời bà ấy, đưa điện thoại cho Hàn Phong. Hấn thờ dài nhìn vào điện thoại, rồi miễn cưỡng áp lên nghe:

- Mẹ.

- Hê, con trai, con có bạn mới à? Cô bé nào thế? Cái giọng dễ thương gì đâu... - Mẹ Hàn Phong vui vẻ.

- Một con bé khóa dưới thôi. Mà mẹ gọi con có việc gì không? - Hấn không nóng không lạnh nói.

- Thôi thôi, nếu con không rảnh thì để lúc khác nói chuyện. Thôi nhé, tạm biệt con!

Mẹ Hàn Phong tắt máy, hấn cũng vứt điện thoại ra một xó, lại lái xe về. Nó tò mò hỏi:

- Anh biết đó là mẹ anh rồi à?

- Ừm.

- Sao anh không ghi tên?

- Số của bà ấy, tôi đã sớm thuộc rồi.

- Vậy là anh tính đem tôi ra để làm bao đỡ đạn cho anh hả? Đã bao lâu rồi anh chưa gọi điện về nhà?

Hấn vẫn ung dung lái xe:

- Không nhớ.

- Thật tức chết với anh mà!

Nó chun mũi, thì ra, Dương Hàn Phong hẳn vẫn sợ một thứ. Đó là...mẹ hắn.

Nó bỗng mỉm cười một mình...

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Phạt

Sáng hôm sau, nó tung tăng đến trường mà không để ý, xung quanh là những con mắt soi mói đổ dồn lên người nó.

- Con nhỏ đó hôm qua suýt nữa thì bị chị Lê Anh tạt cho một lọ axit. Ghê thật.

- Nó làm cái gì mà chị ấy ghét nó thế?

- Haz, chắc là cái vụ làm thư kí cho anh Phong với anh Thiên ấy mà. Chị ấy vốn ghét đứa nào bám lấy hai anh mà!

- Cơ mà hôm qua người cứu nó là anh Khánh đấy. Nhỏ này sướng thật, toàn được hotboy bảo vệ.

-...

Nó chẳng quan tâm, miệng lưỡi thế gian không hề làm nó lay chuyển được tinh thần. Thân thiết với một người là có tội sao? Vô lí thật đấy!

Vào lớp, tiết đầu là tiết Ngữ Văn của thầy phụ trách. Thầy ra đã đứng tuổi, rõ ràng là U40 rồi mà vẫn cứ mặc sơ mi thắt cà vạt, tóc vuốt vuốt. Cả lớp này ngán ông ta đến tận cổ.

Cơ mà, ngán nhưng vẫn phải sợ. Cả lớp nín thin thít, không ai dám hé răng nửa lời. Kiểm tra bài cũ...

Tiếng sột soạt giờ sổ ghi điểm của thầy ta vang lên như tiếng máy chém phăm phăm. Cả lớp như ngồi trên ngọn lửa, căng thẳng như sắp đứt dây. Thầy phụ trách là một con người kì quặc, kiểm tra duy nhất một người, mà lại chuyên hỏi mấy câu ở đâu đâu...

- MẠCH VY KHÁNH...

Thầy ta vừa dứt, tóc tai nó cứ dựng đứng hết cả lên. Tuy chưa bao giờ bị kiểm tra bởi thầy quang quác này nhưng nghe lời kể của mấy cô bạn nữ dễ thương trong lớp này, nó cũng đủ sợ trong lần kiểm tra này, huống hồ đó là môn Ngữ Văn - môn nó dốt đặc cán mai.

Nó run run cầm cuốn vở bài tập lên, đi qua Lâm Thiên Khánh, cậu ta nháy mắt một cái, làm như về sẽ giúp đỡ nó.

Đứng trên bục giảng, tìm nó đập nhanh như muốn xổ ra ngoài, nhưng ngoài mặt vẫn cố tỏ ra bình tĩnh đến lạ.

Thầy ta lấy ra một bức tranh, trên đó vẽ một con chó vàng đứng trước một căn nhà tranh rách, từ trong nhà, những làn khói nghi ngút bay ra. Dán lên bảng, rồi hỏi nó:

- Nhìn bức tranh này khiến em liên tưởng đến tác phẩm nào đã học ở cấp hai?

Nó giật thót, cái gì chứ? Kiểm tra cả kiến thức cấp hai? Ông thầy này quả thực đầu óc có vấn đề. Và điều quan trọng là, nó KHÔNG HỀ BIẾT tác phẩm cổ quái ấy là cái gì giống gì.

- Thưa thầy...tác phẩm đó...là...

Nó ứ ớ nói rồi nhìn Lâm Thiên Khánh cầu cứu. Cậu ta cũng đang làm trò cứu giúp nó. Cậu lấy tay vuốt vuốt cằm, rồi dang hai cánh ra bay bay. Chủ yếu là muốn ám chỉ nó là LÃO HẠC.

Nhưng không hiểu nào bộ load thông tin thế nào, mà nó lại nghĩ thành Alibaba mới sợ chứ!

- Thưa thầy...đó là tác phẩm...Alibaba và con chó vàng.

Cả lớp nghe xong, cười muốn lẹo lưỡi. Thầy ta ánh mắt trừng đi, hắng giọng:

- Thôi thì bây giờ không để ý đến tên tác phẩm nữa. Em cho tôi biết, tác giả của tác phẩm ấy là ai?

Một lần nữa, nó lại phải mặt dày đi cầu cứu Lâm Thiên Khánh.

Cậu chán nản thay cho đáp án quái gở của nó lần trước. Nên lần này cậu nhắc rất rõ. Cậu lấy tay vỗ vỗ vào ngực mình, nhắc chữ NAM rồi lại vurun lên trên đầu đo chiều cao, nhắc chữ CAO.

Cơ mà, nó một lần nữa lại load sai, NAM CAO lập tức biến thành TÂM ĐẦU.

- Cửa nhà văn Tâm Đầu ạ!

Cả lớp lại cười ha hả, riêng thầy phụ trách là điên lắm rồi. Cái gì mà Alibaba và con chó vàng, cái gì mà Tâm Đầu cơ chứ!

Lâm Thiên Khánh đang trong tình trạng chết lâm sàng. Người đầu mà ngốc thế không biết.

Thầy ta cho nó một cơ hội cuối cùng để gỡ điểm:

- Chị Dậu là nữ chính trong truyện ngắn nào?

Lâm Thiên Khánh không dám chỉ nó nữa. Cậu sợ nó lại xuyên tạc lung tung mấy cái truyện đó nữa. Nam Cao hay Ngô Tất Tố mà còn sống thì chắc nó phải ‘tạm biệt hàm nhé, răng đi đây’ luôn quá.

Nhưng nhìn thấy nó lúng túng trên bảng, cậu lại thấy tội tội. Thôi thì, lần này cố gắng cứu nó vậy. Cậu đưa tay ra, ấn ấn vài cái (chữ TẮT), tay kia chỉ lên cái bóng đèn.

Cậu chắc mẩm lần này nó sẽ đoán được.

Y như rằng, nó hồn nhiên trả lời:

- Tác phẩm...Bật Đèn ạ!

Thôi, lần này Lâm Thiên Khánh chết thật, chứ không thiết sống nữa.

Ngốc thì ngốc vừa vừa thôi chứ.

Thầy ta cau tiết lên, đập bàn một cái mạnh rồi chỉ thẳng mặt nó:

- Em! Ra ngoài phạt chạy 15 vòng cho tôi!

- Dạ? - Nó ngạc nhiên lẫn bức xúc.

Tại sao chứ? Ở đâu ra cái quy định phạt chạy như thế này chứ?

- Em nghe không rõ à? Thế giờ muốn chạy hay muốn được điểm 0? - Thầy ra hăm he.

Nó thấy tức ở lồng ngực, nghiến răng:

- Em...chạy...

- Vậy đi mau!

Nó phần uất nhìn thầy ta lần cuối, rồi bỏ ra ngoài sân vận động. Lâm Thiên Khánh cũng rời khỏi lớp, chạy theo nó. Không biết nó có bị sao không nữa...

Đi qua lớp 11A1, thấy nó chạy qua vó về bức tức, hấn hơi nhíu mày lại, tự động tới khỏi lớp.

Hạo Thiên thấy hấn ra ngoài không lí do, cũng chạy theo hấn.

Nó bức tức nhìn sân vận động từ trên tầng 3. Sân này rất rất to. Chạy một vòng cũng là cả một vấn đề rồi, chứ đừng nói là 15 vòng.

Lần này, nó nghĩ sẽ chết mất!

Nhưng sân vận động có camera, nó không thể trốn chạy được.

Nó thở một cái lấy hơi, bắt đầu chạy...

1 mét...3 mét...7 mét...

Từng bước chân của nó đặt lên sân, mệt mỏi, khó thở...từng cảm giác lần lượt ập xuống người nó.

Một vòng...

Thật khó thở, tất cả sức nặng của cơ thể dường như tập trung hết vào hai chân nó khiến nó không thể nhấc nổi lên.

Lâm Thiên Khánh đã nhìn thấy nó, trong tim bỗng cảm thấy xót xa. Cậu thực đau lòng khi thấy nó phải chống chịu một mình như vậy. Lỗi cũng tại cậu, nếu cậu nhắc nó kĩ hơn thì có lẽ sẽ không xảy ra chuyện này rồi.

Cậu đuổi theo nó, cố sức gọi với lên:

- Mạch Vy Khánh, dừng lại đi!

Nó không quay lại, vẫn cố gắng chạy, và chạy:

- Tôi còn hơn 10 vòng nữa. Nếu không chạy...thì sẽ...không kịp...học tiết sau mắt!

Nó nói đứt quãng, cổ họng nó khô rát, không có một giọt nước. Đầu nó bắt đầu đau nhức lên, mắt hoa dần đi. Thế nhưng, nó vẫn chạy.

Lâm Thiên Khánh hét to:

- Cậu bị điên à? Cậu chạy thêm 1 vòng nữa là cậu sẽ chết đó!

- Chết...thì chết!

Nó vẫn cố gắng chạy, từ xa, bóng dáng Hàn Phong hiện rõ dần trên sân vận động. Hấn khó chịu:

- Lại là tên đó à?

Lâm Thiên Khánh không chịu được nữa, xông đến bế thốc nó lên. Ngay lập tức, tứ chi nó rã rời, hai mắt đỏ sục xuống, nó ngất đi.

Cậu vừa bế nó lên phòng y tế, vừa nhìn nó với ánh mắt đau lòng:

- Sao trên đời lại có người ngốc như cậu cơ chứ? Đúng là đại ngốc, đại ngốc mà!

Nhưng thật không may, cảnh tượng lãng mạn ấy lại bị thiêu đốt trong cái nhìn của đại thiếu gia Hàn Phong:

- Cậu ta...

Hạo Thiên vừa bước đến bên Hàn Phong, cũng đủ để thấy cảnh ngọt ngào ấy.

- Tên đó là ai vậy? - Hạo Thiên khó chịu hỏi. Dám đụng vào người nhóc con của anh, anh còn chưa một lần đụng vào mà cậu ta dám...

Hàn Phong trả lời, ánh mắt chứa đầy sát khí:

- Không biết.

Hấn quay lại, đi thẳng. Bực tức, khó chịu, muốn giết người. Đây là những cảm xúc xuất hiện đầu tiên trong đầu hấn.

Phải chăng, hấn đang...

- Mà điều tra cho tao kẻ nào đã bắt Vy Khánh chạy bộ như vậy.

Hấn nói rồi đi thẳng lên phòng hội trường, chẳng nói thêm lời nào.

Hạo Thiên đứng nhìn bóng hấn khuất dần. Anh mỉm cười lạnh nhạt:

- Hóa ra, tình địch của tao không chỉ có Minh Khang...

Bốn người, mỗi người một hướng. Nó thì đang bất tỉnh trên tay Lâm Thiên Khánh.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Lâm Thiên Khánh

Phòng y tế...

Sau một hồi bất động trên giường, nó đã mở được mắt. Cái cảm giác vừa chói chói vừa lả lẩm át lên đôi mắt nó. Hai chân như bại liệt, không tài nào nhúc nhích nổi.

Lâm Thiên Khánh đỡ nó ngồi dậy, rồi lấy nước cho nó.

- Này, uống đi!

- Không!

Nó hất tay cậu ra làm cốc nước rơi xuống, vỡ tan. Nó giật mình, khuôn mặt Lâm Thiên Khánh bây giờ cũng xám xịt màu tro, nhìn nó.

- Tôi...

Nó mở miệng, định nói gì đó nhưng lại thôi.

Lâm Thiên Khánh không thấp không cao hỏi:

- Nói tiếp.

- Nè, Lâm Thiên Khánh! Tôi biết cậu ghét tôi, hay thậm chí rất ghét tôi. Nhưng cậu cũng đừng lấy chuyện công để báo thù tư chứ! - Được đa nó cong mồm lên, nói rất hăng.

Lâm Thiên Khánh hơi khó hiểu:

- Tôi ghét cậu? Chuyện công báo thù tư?

- Chẳng như vậy thì là gì. Cậu cố tình nhắc sai tôi, cậu còn chối?

- Tôi nhắc sai cho cậu? Mạch Vy Khánh, cậu có bị ngốc không vậy? - Lâm Thiên Khánh hơi mất bình tĩnh.

Đối diện với cậu trong tình trạng này, nó cũng hơi sờ sợ. Nó cố nói tiếp câu sau cho dù cổ họng đang dính lại với nhau:

- Lâm Thiên Khánh!

- Đầu tiên, bài Lão Hạc, tôi đã làm trò ông già và cánh chim hạc bay bay, vậy mà cậu nghĩ gì? Alibaba á? Trong đầu cậu chỉ có mấy chữ “Hôm nay Alibaba mặc quần đi tắt đứng trên tầng ba” thôi à?

- Tôi...- Nó hơi bối rối, haizz...rõ ràng là nó sai thật rồi.

- Còn nữa, tác giả Nam Cao, tôi đã cố tình chỉ vào người tôi (Nam) và chiều cao của tôi (Cao). Thế mà cậu dịch thành Tâm Đầu Tâm Cuối gì đó thì tôi cũng chịu rồi!

- Thôi được rồi, tôi sai! Được chưa?

Nó phụng phịu hét lên. Chu cái mồm đỏ của nó ra. Lâm Thiên Khánh hơi rợn người, cười hi hi một cái rồi vỗ vai nó:

- Mạch Vy Khánh, đôi môi của cậu thật giống một bông hoa...

Nó được khen, mặt mũi đỏ lựng hết cả lên. Lâm Thiên Khánh khá bất ngờ, vì lần đầu thấy cô gái này lại nhạy cảm đến vậy.

- Thật sao...hi...tôi cũng bình thường thôi...- Nó gãi đầu.

- Đúng vậy, môi của cậu rất giống một bông hoa, một bông hoa nở toe nở toét ra ấy!

Lâm Thiên Khánh cười lớn. Nó bị quê một cục, tức quá liền ném hết tất cả những thứ trong phòng y tế vào mặt cậu.

Lâm Thiên Khánh cười ngật nghẻo, cuối cùng gờ tay xin hàng:

- Thôi thôi, tôi chịu thua!

Nó dừng lại, ngồi xuống thở dốc. Mãi sau, nó mới vu vơ hỏi:

- Này Lâm Thiên Khánh!

- Gì?

- Cái hôm gặp đầu tiên ấy...- Nó nhưn mày.

- Thì sao?

- Cậu...

Nó nuốt nước bọt, cố kiềm chế cơn giận của mình. Tên này hay thật đấy, lúc hỏi thì không trả lời, lúc không hỏi thì cứ há mồm ra mà nói.

Lâm Thiên Khánh thờ dài, xoa đầu nó:

- Thôi, đừng làm cái mặt đó nữa, tôi ăn không tiêu đâu.

- Cậu không tiêu được thì liên quan gì đến tôi?

- Haiz...cậu muốn hỏi gì? - Lâm Thiên Khánh ngồi xuống cạnh giường bệnh.

Nó tươi tỉnh:

- À, cái bọn đầu trọc ấy, là người của cậu à?

- Đầu trọc? - Cậu nhìn nó.

- Cái hôm gặp đầu tiên ấy.

- À, đàn em thôi!

Nó ngờ ngợ:

- Cậu cầm đầu à?

- Ừm.

- Có đánh nhau không?

- Từng giết qua.

- Hà??? - Nó tròn mắt, run run chỉ vào mặt cậu.

Lâm Thiên Khánh cười nhẹ, đẹp một cách kinh hồn:

- Giết chó mèo gà vịt thôi, cậu không cần nghĩ xa quá nhe thế đâu.

Nó thở phào, đúng là ở thời buổi dài rút không tin được cậu quần này thì...không tin được bố con thằng nào.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Dàn hotboy hội tụ trong phòng y tế

Thế là cả buổi hôm ấy nó ngủ tại phòng y tế, một là vì mệt, hai là vì quá, quá chán nản cái môn Ngữ Văn với Hóa Học rồi. Lâm Thiên Khánh cũng không lên lớp, ở lại cùng nó luôn.

Nó áy náy:

- Này Lâm Thiên Khánh, cậu lên lớp đi. Tôi cũng khỏe rồi.

- Không thích. - Cậu lạnh nhạt.

- Thực sự không cần cậu ở lại đâu, tôi tự chăm sóc bản thân mình được rồi. - Nó thực sự rất thấy có lỗi, vì nó mà cậu lại phải bưng tiết nữa.

Lâm Thiên Khánh cười lớn:

- Mạch Vy Khánh, cậu lại bị ảo tưởng sức bỏ à? Tôi ở dưới này cũng vì không muốn học thôi, ai thèm chăm sóc cậu chứ!

Nó bị què lần thứ $n+1$. Mặt đỏ bừng lên, tức không để đầu hết tức, nhục không để đầu hết nhục. Cái tên này lúc thì dễ thương thật đấy, nhưng nói chung là dễ ghét thì đúng hơn. Toàn làm người ta hụt. “Khuẩn nạn” thế chứ lại.

Nó im lặng, Lâm Thiên Khánh cũng im lặng. Ngồi được một lúc thì thiu thiu ngủ, hai mắt noa dử lại. Nhưng chưa kịp vào giấc ngủ thì nghe bên ngoài có tiếng động lớn.

Lâm Thiên Khánh tất nhiên không phải không nghe thấy, chỉ là, cậu đang nghe nhạc, không có thời gian để quan tâm mấy chuyện phù du chân chéo.

Từ ngoài cửa bước vào một bóng hình tròn tròn, béo béo, lùn lùn. Thoáng nhìn cái bóng, nó đã nhận ra Bảo Nhi. Cô nàng vội vã đến nỗi vác chân ở bậc cửa, ngã lăn ra đất.

Theo sau Bảo Nhi là Thiên Bảo đang mặt cắt không còn giọt máu, xót xa nhìn cô gái đang hôn đất thật âu yếm. Haiz...hai người này, không cần thể hiện tình cảm nơi công cộng vậy đâu. Ở đây toàn FA hẳn rằng ra thôi đấy.

Bảo Nhi lồm ngồm bò dậy, trèo lên giường bệnh của nó, tới táp hỏi:

- Vy Khánh, mày làm sao thế? Ai? Là ai đã hại mày ra nỗi này? Ôi giờ ơi bỏ ơi là bỏ, mày biết tao xót lắm không hả con kia!?

Nó nhảy tung tung theo từng nhịp điệu câu nói của Bảo Nhi, cười cười:

- Người vẫn đây, đã chết đâu. Sao phải xoắn ghê thế.

- Thế mày định để chết mới bảo tao đi thấp nhang à? - Bảo Nhi vặn lại nó.

- Ờ thì...haiz, số tao còn dài lắm, chết là chết thế nào. Nếu có chết thì cũng phải chết trong vinh quang, chết làm người hùng. Hiểu chưa?

Nó cười tươi, bẹo mũi Bảo Nhi, cô nàng kêu oai oái vì đau và nhột.

Sau nữa, nó nhìn thấy hai bóng người khác cao cao. Hạo Thiên nhanh nhẩu vào trước, xô tới cạnh giường nó:

- Nhóc con, em làm sao thế?

Anh hét ngó nghiêng xem nó có làm sao không đến lôi cổ nó xuống giường, xem xét chân tay đầu cổ nó.

- Vy Khánh, sao em lại thành ra thế này...??

Anh nhăn nhó nói. Đang yên đang lành bị lôi cổ xuống giường, nó điên người, đá văng cốc nước trên bàn xuống cái XOẢNG. Hạo Thiên sợ xanh mặt, tóc mai dựng thẳng như lông nhím.

- Trịnh Hạo Thiên, anh đến thăm em hay đến đòi nợ vậy hả??

Nó gào lên, ánh mắt tức giận nhìn thẳng vào Hạo Thiên.

Bảo Nhi định chạy tới đỡ nó, Hạo Thiên nhanh tay đã đến trước, bế nó lên giường bệnh lần hai.

Sau khi an tọa, nó đẩy anh ra, quát:

- Cút! Cút hết!

Hạo Thiên mặt nhăn như khi đột:

- Vy Khánh, em có sao không? Bị vậy sao không nói cho anh biết?

- Anh em con khi! - Nó đáp - Các anh còn ngao du hí hửng ở đâu đâu ấy!

Dương Hàn Phong lạnh lùng bước vào, ánh mắt lạnh xoẹt qua mặt nó.

Nó cảm thấy như có gió Đông thổi qua tai, rùng mình một cái. Nó ngước lên, thấy khuôn mặt không điểm chê của hấn thì giật mình.

Hấn trầm ngâm:

- Em nên đi tàu điện sáu ván (quan tài)?!

Ngay lập tức, nó ngồi dựng lên, sừng sỏ:

- Này Dương Hàn Phong, anh mới là người đi tàu ngầm đỏ (quan tài) ấy! Mồm miệng độc đến gáy!

Trong không khí căng như dây đàn (còn về phía đàn gì thì không biết) ấy, bất chợt, Bảo Nhi đưa tay bịt miệng, nói lắp bắp:

- Ba...ba người...hôm nay...

Ngón tay cô chỉ về phía Hàn Phong, Hạo Thiên và Thiên Khánh. Nghĩ cũng phải, chuyện ở phòng thí nghiệm hôm ấy cũng chưa có dịp để nói chuyện nhiều. Hôm nay, 3 hotboy của trường lại đổ về phòng y tế để thăm một cô gái. Đúng là thiên cơ.

Dương Hàn Phong thôi không móc méo nó nữa, quay sang nhìn Lâm Thiên Khánh:

- Lại là cậu nữa sao?

Lâm Thiên Khánh tháo tai nghe ra, nhếch môi cười thành một đường cong tuyệt mỹ, nhìn lại hắn. Hai mắt đối nhau:

- Sao lại dùng từ “lại”? Tôi có gặp anh rồi à?

Hắn đánh mặt lại, trở về với sự lạnh lùng vốn có của mình. Nếu như hàn lượng mà Lâm Thiên Khánh tỏa ra vừa nãy là 0°C thì bây giờ hàn lượng hắn tỏa ra là -1000°C:

- Không quen, chỉ là, thấy cậu cứ bám theo con bé này, thấy nhức mắt chút thôi.

- Nhức mắt? - Lâm Thiên Khánh ngả người ra sau, hững hờ hỏi.

- Là không quen mắt đó. - Hạo Thiên chồm miệng vào, ánh mắt khinh khinh nhìn Lâm Thiên Khánh.

Lâm Thiên Khánh cười một cái thật lạnh, sau đó đứng dậy, khoác balo lên vai, ánh mắt sát thủ quét qua người của Hạo Thiên và Hàn Phong:

- Vậy thì các anh phải luyện tập đi. Sau này sẽ quen thôi!

Dứt câu, cậu đã đi ra cửa. Đúng là cậu cảm thấy hơi khó chịu thật. Ở trong tình trạng như này chắc cậu không chết vì ngạt cũng chết vì chán quá.

Đoạn, cậu dừng lại, quay người lại, nói với nó:

- Chú ý giữ gìn sức khỏe!

Nói rồi, cậu đi mất. Hàn Phong giận sôi máu, tất cả các giác quan, các tế bào hay thậm chí cả các ADN trong người hắn đều sôi lên sùng sục. Hạo Thiên tức đỏ mặt, tên này đúng là ăn khoai lang bàn chuyện quốc tế mà.

Bảo Nhi nghe tiếng chuông reo, vội vàng tạm biệt nó rồi kéo Thiên Bảo lên lớp. Lúc này, trong phòng chỉ còn nó chống chọi với hai ánh mắt tóa lửa. Dương Hàn Phong lạnh lùng ngồi xuống ghế, hàn khí hắn tỏa ra vừa nãy vẫn chưa hết, làm nó rùng cả mình.

- Có sao không? - Hắn hỏi.

- Vẫn sống. - Nó trả lời.

Hắn nhìn nó, khí lạnh càng tỏa ra nhiều. Mặc dù chưa vào mùa đông, thời tiết vẫn rất nóng nhưng nó lại lạnh toát cả người. Nó vội vàng chữa lại câu của mình:

- À, không sao.

- Tên đó là ai? - Hắn hỏi tiếp, Hạo Thiên cũng gật đầu đồng ý rồi ngồi xuống ghế còn lại.

Nó lơ ngơ cười:

- Ý anh là Lâm Thiên Khánh à?

“Cười sao? Nhắc đến tên đó là em cười à? Em cảm nắng nó rồi à?” Hắn nhìn nó như muốn xỏ ra suy nghĩ của mình. Hạo Thiên tức phồng mũi, vênh tai nghe nó nói tiếp.

Hắn ho khan một cái rồi lại hỏi nữa:

- Tên đó thân với em lắm à?

- Không.

- Vậy giữa tôi và tên đó, ai dễ thương hơn? - Hắn vừa nói là một câu mà cả đời này hắn cũng không nghĩ ra được. Chắc là chàng lại GATO với ai kia nên vội vàng nói luôn. Đúng là mồm nhanh hơn não mà!

Nó và Hạo Thiên đờ người ra một lúc, rồi nó ậm ừ:

- Ủ thì...anh!

- Tốt lắm!

Hắn lại cười, hình như hắn vui lên rồi. Cái con người gì mà thay đổi thái độ thấy lạ.

Hắn kéo nó xuống giường, khoác balo lên vai rồi lôi nó đi.

- Anh lôi tôi đi đâu đấy? - Nó khó hiểu hỏi.

- Về nhà.

Hắn nói gọn, rồi nhắc Hạo Thiên nhớ cầm cặp giùm nó về. Hạo Thiên tuy tức lắm nhưng anh phải cố nhịn. Cười rộng miệng ra như muốn nuốt cả thế giới rồi Ừ lên một cái rõ to.

Hắn nhét nó lên ghế trước của xe hắn, rồi lái xe về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Mama tổng quản của tảng băng

Về đến nhà, đầu nó vẫn hơi ong ong. Ở cái thời tiết nắng nóng như này thì nhưc đầu lại càng thêm nhưc đầu. Hắn thấy nó đi đứng hơi loạng choạng, liền lại gần, bế nó lên. Giật mình, nó giãy nảy:

- Thả tôi xuống!

- Ngồi im!

- Tôi đâu có ngồi, là anh bế tôi đó chứ! Cho tôi xuống đi! - Nó phân bua.

- Im lặng.

Hắn bế nó vào đến nhà, đặt nó ngồi trên sofa. Cảnh tượng ấy thu gọn vào trong mắt của người phụ nữ đứng trên tầng hai. Một nụ cười tươi nở trên môi bà ấy...

Tiếng giày cao gót lộp cộp trên bậc thang, Hàn Phong nhìn lên. Hắn bắt ngờ đến nỗi, tay đang cởi giày cho nó liền buông thông ra. Nó cũng nhìn lên...Rồi giật mình kinh hãi. Sao lại...

Người phụ nữ ấy cười nhẹ nhàng:

- Hàn Phong, lâu rồi không gặp con!

- Mẹ...

Hắn nhăn nhó chào. Trốn đến nước này mà mama tổng quản của hắn vẫn lùng ra được. Thật là bá đạo mà!

- Hìhì, Hàn Phong, con giỏi thật đấy, đi biệt tích, không nói cho ba mẹ một câu.

Bà ấy cười "hìhì".

- Mẹ à, con xin lỗi! - Hắn chán chường nói.

- Không có thời gian gặp mặt thì cũng phải gọi điện về một cái chứ. Con không thấy tội nghiệp mẹ con bay từ Pháp về đây à? - Mẹ hắn trách yêu.

- Vậy chỉ có mẹ về thôi à? Ba đâu? - Hắn nhìn quanh.

- Ông ấy không về đâu, đừng kiếm!

Bà ấy nói rồi quay sang nhìn nó làm nó giật mình. Load qua nã với ánh mắt dò xét, mẹ hắn dùng đĩnh hỏi:

- Cô bé này là cô bé nghe điện thoại của con hôm qua hả?

- Vâng. - Hấn trả lời

- Xinh đẹp, ngoan ngoãn. - Bà ấy nhìn từ đầu xuống chân nó, phán ra bốn từ rất chi là đắt giá.

- Không như mẹ thấy đâu, con bé này mà ngoan cái nỗi gì! - Hấn bắt đầu nổi con nói xấu nó.

Mẹ hấn nhìn hấn tóa lửa:

- Im, xùy...

Rồi quay sang nó:

- Con gái, con tên là gì?

- Dạ, Mạch Vy Khánh ạ.

- Tên đẹp nhọ. Con bao nhiêu tuổi rồi?

- Dạ, 16 tuổi.

- Vậy là kém Hấn Phong nhà bác một tuổi thôi à? Đẹp, đẹp! - Bà ấy đắc chí.

Nó cười gượng, ánh mắt cầu cứu nhìn Dương Hấn Phong. Hấn cười nửa miệng nhưng không phải tỏ thái độ. Mà là nụ cười vui vẻ.

- Đây là mẹ tôi, tên Từ Văn Thư.

Nó gật đầu, nhìn bà Văn Thư cười nhẹ. Bà ấy cũng xoa đầu nó, thích thú nói:

- Vậy bây giờ con sống ở đâu?

Dương Hấn Phong ngắt lời nó:

- Ở nhà này.

- Hà?? Tiến triển nhanh vậy à? - Bà Văn Thư há hốc mồm, không ngờ con trai lại giỏi vậy. -.+

- Không, tại vì một sự cố không mong muốn nên con phải cho con bé này ở tạm nhà mình thôi. Tiến triển cái gì chứ, mẹ thật là...- Hấn chán nản lắc đầu, tuy vậy, tìm hấn đập nhanh đến lạ làm hấn không kiểm soát được.

- Vậy à, thế mà ta cứ tưởng...

Nó xin phép bà Văn Thư lên phòng nghỉ, rồi một hồi lên phòng. Nó rất bất ngờ khi mẹ hấn về đột ngột như vậy, làm nó có chút không tự nhiên. Tuy là mẹ hấn dễ thương thật đấy, nhưng nó vẫn thấy khoảng cách giữa nó và bà Văn Thư là rất xa.

Ở dưới nhà...

Bà Văn Thư vừa ăn táo vừa cười gian:

- Hấn Phong, con thật biết nhìn người. Ta thấy con bé này được lắm đấy. Có thể làm con dâu của ta.

Hấn đang ăn cam, phụt thẳng miếng cam đang cắn dở, nhí nhố tròn mắt hỏi bà Văn Thư:

- Cái gì? Không thể nào.

- Chính cái không thể mới thành cái có thể đấy. Ta nhìn thấy ánh mắt của con khi con nhìn nó. Đừng hòng qua mắt ta! - Bà cười, vắt chân chữ ngũ, tay vẫn cầm quả táo gặm gặm.

Dương Hấn Phong tìm đập tình thích, vội gỡ rối, giọng nói có phần ngượng ngập:

- Gì...gì chứ. Mẹ nhìn lầm rồi. Con mà thích nổi con bé đó á.

- Ta chưa hề nói con thích Vy Khánh nhé! Là con tự khai! - Bà cười nhẹ, trong nụ cười chứa đầy sự vui vẻ.

Dương Hấn Phong nuốt khan nước bọt một cái, mặt đỏ tịn mang tai, vội chối đưa chối đẩy, tìm cách chuồn khỏi đây.

- Mẹ...! Con nói cho mẹ biết nhé, con không thích con bé đó đâu nên mẹ đừng tưởng bở. Thôi, con mệt rồi. Con đi nghỉ đây.

Hắn nói xong thì chạy tót lên tầng, bỏ mặc bà Vân Thư đứng cười tủm tỉm một mình:

- Con trai thật giỏi, tìm cho ta đứa con dâu tốt như vậy. Haha...

Tiếng cười của bà vang khắp nhà. Bà không vui sao được khi thằng con trai sống khép mình suốt 3 năm của bà bây giờ đã vui vẻ trở lại. Bà nghĩ sự góp mặt của cô bé Vy Khánh đó sẽ là một bước ngoặt khá lớn cho cuộc đời của Hàn Phong con bà.

Chap này hơi ngắn với lại nội dung nhàm, cho nên Zy đã nghĩ ra một trò để chơi cho đỡ chán nè!

Choi kể chuyện đi!

Bắt đầu nào! Zy trước nhé!

Tôi kể người nghe, đòi Lan và Diệp một chuyện tình cay đắng...

Lúc tuổi còn thơ, Lan rủ Diệp nhảy dây nên lớn Diệp thành gay...

Tiếp nào!

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Hạo Thiên, anh cũng phải đi sao?

Hạo Thiên đang vật vã với hai cái cặp trên vai. Cặp anh nhẹ thì không sao chứ còn cặp của nó, nặng như đá. Không biết nó có vác bom đến trường hay không mà nặng khủng khiếp.

Đang nhăn nhó với hai cái cặp thì anh bị một đám người áo đen chặn lại, cung kính nói:

- Thiếu gia Hạo Thiên, lão gia triệu hồi cậu!

Hạo Thiên hơi ngạc nhiên và khó chịu. Ba anh lúc nào cũng vậy, không cho anh một chút tự do nào cả. Mới xa nhà có hơn một tháng mà đã lúng lúng khắp nơi để tìm anh.

- Tôi không về!

Anh giận dữ đáp. Anh nhanh chân luồn qua khe hở giữa mấy người đó, định chạy. Đám người đó lại chặn anh lại, cương quyết lặp lại câu vừa nói:

- Nếu cậu không về, thẻ ATM của cậu sẽ bị khóa.

Hạo Thiên sững người. Cố gắng lắm mới không đâm cho bọn kia một trận. Anh nén giận:

- Các người bảo với ba tôi là ông ấy cứ đợi đi, sáng mai tôi sẽ về.

Nói rồi anh đi nhanh về nhà hắn. Lòng tràn đầy tức giận. Ba anh...đúng là quá đáng mà!

Ở nhà hắn, bà Vân Thư ngồi giữa phòng khách để gọt trái cây. Vừa thấy Hạo Thiên hối hả bước vào nhà, bà vội bỏ dao, cười tươi:

- Hạo Thiên, con đến chơi đó à?

Hạo Thiên nghe thấy tiếng của bà Vân Thư, giật mình. Bây giờ anh mới nhìn thấy bà đang ngồi ở giữa phòng khách. Anh mỉm cười chào bà, rồi ngồi xuống bên cạnh.

- Bác về nước lâu chưa ạ? - Anh cười tươi.

- Bác vừa về lúc sáng. - Bà Vân Thư đưa miếng táo cho anh - Con ăn trái cây đi.

- Con cảm ơn!

Ngồi nói chuyện với bà một chút, Hạo Thiên cảm thấy đỡ lo hơn. Chắc là ba anh thấy bà Vân Thư về nước nên cũng về theo. Ba gia đình Hàn Phong - Hạo Thiên - Minh Khang từ trước đã có quan hệ rất thân thiết. Tuy nhiên lần này công ty nhà Minh Khang hơi có vấn đề nên anh phải sang giải quyết.

Chỉ có điều, nhân cơ đó mà mẹ hấn và ba Hạo Thiên lại trở về. Chắc lại vụ đi xem mắt.

- Hàn Phong, Hạo Thiên đến tìm con này!

Bà Vân Thư gọi lên, từ trên tầng, hấn chạy xuống, phía sau là nó.

Hấn ngồi xuống ghế:

- Đã về rồi à.

- Ủ!

Bà Vân Thư khó hiểu:

- Về?

- À, Hạo Thiên với Khang sống với con và Vy Khánh trong nhà này mà. - Hấn giải thích.

- À, đông vui nhỉ? - Bà Vân Thư cười đắng lòng. Vậy mà trước giờ bà vẫn tưởng chỉ có hấn và nó sống chung với nhau chứ?

Hạo Thiên thờ dài:

- Tao sắp phải về nhà rồi.

- Hà? - Hấn và nó đồng thanh.

- Ông già tao vừa gọi hồn về, nếu không thì bị khóa thẻ.- Hạo Thiên nhăn nhó.

- Anh Khang đi rồi, bây giờ đến lượt anh cũng bỏ em mà đi. Em sống sao nổi với tên này đây? - Nó nói nhỏ.

Nghe thế, mắt hấn sáng lên:

- Thế à, tiếc nhời! - Hấn nói giọng buồn buồn nhưng trời mới biết trong lòng hấn sướng cỡ nào. Hạo Thiên toàn làm kì đà cản mũi hấn và nó. Bây giờ đi rồi, thì...sẽ rất có lợi cho hấn để chiếm được cảm tình của Vy Khánh. Hấn biết rõ, Hạo Thiên thích nó mà!

Nhìn về mặt của Hàn Phong, Hạo Thiên nói tiếc nuối nhưng lại ản ý:

- Nhưng không sao, tao về nhà nhưng ngày nào tao cũng sẽ sang đây chơi với mày. Hết buồn chưa?

Haiz, có mà buồn thêm ý. Hấn đang tự nhủ trong lòng.

Tối hôm đó, Hạo Thiên ăn cơm chung với gia đình hấn. Bà Vân Thư nấu ăn rất ngon, ngon hơn những đầu bếp ở nhà hàng nhiều.

- Bác nấu ngon quá! - Nó suýt xoa.

- Vậy thì con ăn nhiều vào nha! - Bà cười tươi.

- Dạ. - Nó hí hửng định gấp thêm một miếng thịt bò thì bị hấn chặn đũa. Nó lườm nguýt hấn:

- Hàn Phong, yên đề tôi ăn cái coi!

- Nãy giờ tôi thấy em toàn ăn thịt bò thôi, nhiều đạm và protein quá không tốt cho sức khỏe đâu. Ăn thịt gà vào!

Nói rồi hấn đặt vào bát nó một miếng đùi gà to chà bá. Nó nhăn nhó nhìn vào bát cơm của mình:

- Tôi không thích ăn thịt gà!!

- Ăn hết cho tôi! - Hấn giọng.

Bà Vân Thư lấy đũa gấp miếng thịt gà ra khỏi bát của nó, nhìn Hàn Phong nghiêm túc:

- Vy Khánh đã không thích thì đừng ép nó. Con gái, con ăn nhiều thịt bò vào, đừng để ý đến nó nhé.

- Dạ. Bác dễ thương quá, chẳng bù cho tên Hàn Phong tí nào! - Nó nói xấu công khai.

- Vy Khánh, em vừa nói gì? - Hấn gằn giọng.

- Tôi đâu có nói gì đâu. - Nó tàng ló.

Bữa ăn diễn ra không được suôn sẻ cho lắm. Hạo Thiên có vẻ buồn nên không nói câu nào. Ăn xong, anh lặng lẽ lên phòng dọn đồ để sáng mai về nhà anh nữa.

Ngày mai, có lẽ là một ngày dài...

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Gia sư

Sáng hôm sau...

Nó thức dậy sau trăng gât dài hóng của hấn. Với mọi ngày, nó sẽ nằm lì trong giường thêm mấy phút nữa. Nhưng hôm nay, vì “sĩ diện” với mẹ hấn và muốn tạm biệt Hạo Thiên nên nó dậy khá nhanh. Hấn cũng không phải nói gì nhiều.

Hấn tiễn Hạo Thiên ra đến cửa, nó cũng lưu luyến nhìn theo. Anh bật cười, xoa đầu nó:

- Hmm. Anh về nhà chứ có phải sang Mỹ như thằng Khang đâu mà mặt em như đưa đám thế?

- Đâu có...- Nó chu môi.

Hạo Thiên cười, rồi móc trong túi áo ra một sợi dây chuyền lấp lánh. Quả thật nó rất đẹp, chắc chắn dad ngầm đặt hàng trước ở công ty của Minh Khang rồi. Sợi dây chuyền có mắt xích nhỏ xíu, bằng bạc sáng lấp lánh. Mặt dây chuyền là một hình trái tim nho nhỏ, trong lòng có hai chữ T-K được viết hòa vào nhau. Ở giữa có một viên thạch anh màu xanh biển. Anh nhẹ nhàng vén tóc nó lên, đeo vào cổ nó:

- Tặng em

- Nó đẹp quá, em...em không dám nhận đâu. - Nó nhìn sợi dây rồi nhìn anh.

Hấn khoanh tay đứng nhìn, nhưng hình như cũng không nhìn được nữa, đành phải bỏ vào trong nhà.

Hạo Thiên bẹo má nó:

- Nhận đi. Coi như là...quà 20-10 muộn.

- Hi...- Nó bật cười. Bây giờ là tháng 11 rồi, lại còn kiểm lí do tận tháng 10. Anh thật là...

Chiếc vòng được chiếu sáng trên cổ nó. Có vẻ nó rất hợp, nước da trắng ngần của nó được tôn lên rất nhiều.

- Cảm ơn anh.

Nó nói khi nhìn Hạo Thiên đã kéo vali ra khỏi nhà hấn. Anh quay lại, mỉm cười tạm biệt nó:

- Rõ ngốc...

Hạo Thiên phải về nhà, đồng nghĩa với việc anh phải nghỉ học cả một tuần. Vậy nên...cả tuần này chắc nó phải tự kỉ rồi.

Ở trường...

Hấn vẫn dừng xe ở chỗ cũ. Nó không muốn nhìn những ánh mắt dòm ngó khi đi cùng hấn vào trường. Hấn cũng không muốn tạo áp lực cho nó.

Lâm Thiên Khánh đã đến lớp, vẫn chỗ ngồi đó, vẫn dáng vẻ đó. Một vẻ đẹp hoàn hảo đến mê hồn.

- Hôm nay cô sẽ trả bài kiểm tra đợt vừa rồi.

Tiếng cô giáo “nhỏ nhẹ” trên bảng. Học sinh rúm ró ngồi co ro chờ kết quả. Nó cũng khá lo lắng, vì bài kiểm tra này nó làm rất tồi tệ. Nó ghi mất những một tháng trong khi kiến thức Hóa Học chỉ cần một phút không chú ý là mất gốc. Bây giờ, nó MÙ TỊT hóa học.

Nhận được bài kiểm tra từ tay cô lớp trưởng vui tính Ngọc Vy, nó chết sững. Hai má đỏ ửng lên, mồ hôi chảy dọc bên trán.

Bốn điểm

Như cái tát vào mặt, hai má nó tự dưng rất buốt. Khuôn mặt đỏ ửng lên và tím như ngừng đập. Cả đời nó...chưa từng...

Lâm Thiên Khánh hững hờ cầm bài kiểm tra trên tay, vo viên rồi nhét vào ngăn bàn. Không phải cậu bị điểm thấp, mà cậu chẳng quan tâm đến điểm số. Nhìn phản ứng của cô gái bên cạnh, cậu đã cảm thấy có vấn đề, liền cuống lấy bài kiểm tra của nó rồi nhìn vào.

Trán cậu đột nhiên nhăn lại, rồi từ từ dần ra.

Hít sâu một cái, nó giật lấy bài kiểm tra trên tay cậu, bóp nát rồi quăng vào thùng rác. Điểm số này...nó

...không thể chấp nhận.

Bà giáo khinh khỉnh đứng trên bục giảng, ngực ưỡn mông phớn, ánh mắt lăm le nhìn học sinh dưới lớp. Lúc sau, bà ấy cao giọng:

- Tôi thực sự rất thất vọng về các em. Nhất là bạn học Mạch Vy Khánh. Tôi biết em là học sinh A1, tâm lý A1 như thế nào, không phải tôi chưa từng trải. Nhưng đừng vì cậu mình là rác thải của A1 mà xuống A3 lại muốn làm bà hoàng. A1 hay A3 vẫn như nhau thôi, em đừng cho mình cái quyền được chảnh chọe. Đừng tưởng mình là học sinh A1 mà không quan tâm việc học. Đó là trước kia thôi, còn bây giờ, em là thành viên của lớp 10A3 này rồi. Học cách quên cái vị trí cao sang ấy đi, với lại...

Tất cả học sinh dưới lớp đều tức thay cho nó. Nó thì...

Mặt nó đỏ bừng vì giận, đôi mắt đục ngầu, giận dữ. Những tia máu trong mắt và trên mặt nổi lên vì phẫn nộ. Chân tay nó như ngừng hoạt động. Nó cứ đứng im như pho tượng. Lần đầu tiên trong đời nó bị giáo viên sỉ nhục như vậy. Như phản xạ, nước mắt nó ngập tràn, tuy đã cố nén lại nhưng trong mắt nó là một biển nước, không thể nhìn thấy nổi những thứ gì đang xảy ra trước mắt.

Lâm Thiên Khánh trước giờ chưa từng tức giận như vậy, hôm nay lại phẫn uất đập bàn, nói thẳng vào mặt bà cô già:

- Cô đừng nghĩ ai cũng như cô chứ!

Bà cô dừng lại, nhìn Lâm Thiên Khánh như muốn lòi cả con mắt:

- Cậu kia, ai cho cậu cái quyền nói với giáo viên như thế hả?

- Còn cô, ai cho cô cái quyền sỉ nhục học sinh như thế hả? Nếu như chuyện này mà lọt ra ngoài dư luận, cô sẽ phải ngồi tù giam xương vì tội phỉ báng người khác đó ạ.

Lâm Thiên Khánh cười nhếch, tất cả thành viên trong lớp đều hú hét leenz vỗ tay rào rào. Nó thì không kim được nước mắt nữa, vừa lau mắt vừa kéo cậu xuống:

- Lâm Thiên Khánh, chuyện của tôi, không liên quan đến cậu.

- Không liên quan? Đúng là không liên quan đến tôi nhưng tôi không thể chịu nổi cách ăn nói của bà cô này. Cái này người ta gọi là bà bán tôm bán tép cứ giáo viên cái gì.

Lâm Thiên Khánh nói như quát vào mặt nó rồi kéo nó đứng dậy, cầm lấy tay nó, đưa lên cao:

- Nếu cô không hài lòng, em sẽ làm gia sư dạy kèm cho cậu ấy. Và cô làm ơn bớt giùm cái giọng hàng thùng hàng chậu ấy đi, khó nghe lắm.

Bà giáo ấy như không tin vào tai mình, hást mặt lên nhìn hai con người trước mắt:

- Hừ, cậu tưởng cậu học hành hơn ai? Đòi làm gia sư dạy kèm sao? Cũng được đấy, hai thành phần chảnh chọe này có thể dạy dỗ lẫn nhau mà. Hai em chỉ làm chặt cái xã hội này thêm thôi.

Con giận của Lâm Thiên Khánh đã đến đỉnh điểm, nó cũng chẳng kém. Nó hình như còn nghe tiếng nghiến răng ken két của cậu nữa. Thế nhưng, cậu luôn biết giữ bình tĩnh hơn nó. Dù tức giận thế nào nhưng sắc mặt cậu vẫn lạnh tanh. Cậu cười nhếch môi một cái thật khinh bỉ rồi nhìn vào bà giáo đang đứng cong mông trên bục:

- Vâng. Mạng âm phủ kém quá nên mới không đưa cô về đúng lúc được. Nhưng cô cứ đợi đi, em sẽ chống mắt lên xem cô còn ở lại cái trường này được bao lâu.

- Em...- Bà cô tức giận chỉ tay vào mặt cậu.

Cả đời cậu ghét nhất bị chỉ thẳng vào mặt, cậu chỉ cười, hást lọn tóc mai đang xõa xuống một cách quỵến rũ kia lên, lạnh nhạt đến âm độ:

- Làm ơn bỏ cái tay của cô xuống. Bây giờ em không làm phiền cô giảng dạy nữa. Chúc cô dạy học vui vẻ.

Nói đoạn, cậu kéo nó đi ra cửa. Bà giáo nhìn theo, tức nổ mắt. Đám học sinh thì nhau xì xào đủ chuyện, sau buổi hôm nay, chắc sẽ có mấy tin vịt được truyền đi trong trường. Có khi ngày mai nó và cậu sẽ là điểm nóng của trường ấy chứ...

Nó bị kéo đi, liền giẫy đành đạch:

- Thiên Khánh, cậu buông tôi ra!

- Im lặng chút đi.

Ánh mắt Thiên Khánh đột nhiên ảm áp lạ thường. Nó nhìn thẳng vào mắt cậu ta, bỗng như bị một thứ gì đó thôi miên, cứ để cậu ta kéo đi trong vô thức. (Cái này là dễ bị bắt cóc lắm nè!)

Thoáng chốc, nó đã được dẫn đến một vườn hoa đẹp lung linh. Thảm cỏ non xanh bát ngát, lung linh trong nắng sớm. Dàn hoa hồng nhung đỏ thắm như trong cổ tích. Hàng bạch đàn kim xào xạc trong gió, tỏa ra hương thơm lạ thường. Cánh đồng hoa diên vũ đẹp đến mê mẩn, nó chưa từng biết, phía sau trường học lại có một nơi tuyệt vời như thế này.

Lâm Thiên Khánh bước tới bên cạnh nó, cười nhẹ:

- Lau nước miêng đi kia.

Nó sực tỉnh, lắc đầu mấy cái để tỉnh táo hơn.

Cậu ta rút tay vào túi quần, đi lên phía trước:

- Đẹp chứ?

- Ừm. Đẹp lắm. Trước giờ tôi chưa từng biết là sau trường có một nơi như thế này đây.

Nó nghe thấy tiếng cười của Thiên Khánh ở phía trước. lát sau, cậu mới nói tiếp:

- Nơi này...không phải ai cũng biết.

- Là sao?

Cậu ta bật cười, nhìn cô gái đang ngây ngô gãi đầu trước mắt.

- Sao chậm tiêu thế nhớ? - Cậu đùa.

- Cậu nói ai chậm tiêu chứ? - Nó lườm, rồi bước tới một gốc bạch đàn lớn, ngả lưng ở đó.

Lâm Thiên Khánh cũng đến bên cạnh, ngồi sát nó. Mái tóc nâu như sáng lên trong ánh nắng. Vẻ đẹp của cậu chưa từng sáng lóe đến mức này.

Trong khung cảnh như thần thoại, dưới gốc cây to lớn, một người con gái đang nhìn lên bầu trời, mỉm cười dịu dàng mà không biết, người con trai bên cạnh lại đang nhìn nụ cười ấy một cách say sưa.

Nó...đẹp thật.

Lâm Thiên Khánh khẽ cười, không suy nghĩ đưa tay lên vuốt nhẹ mái tóc nó. Nó giật mình, quay đầu lại...

Hai ánh mắt chạm nhau...

Bùng cháy.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Anh đừng quan tâm tôi nữa được không?

Nó nhìn vào mắt cậu. Một màu nâu đầy quyến rũ. Trái hẳn với màu mắt của Dương Hàn Phong. Lâm Thiên Khánh mang một vẻ cao ngạo nhưng lại ảm áp, nóng bỏng chứ không lạnh giá quanh năm như hắn. Nó nhìn sâu vào đôi mắt ấy, không có chỗ nào để thoát ra.

Cậu cũng nhìn nó, tim bỗng đập nhanh một cách không thể kìm hãm được. Mắt nó đen láy, một màu đen huyền bí và thuần khiết...

Định thần lại, nó quay đầu nhìn sang hướng khác. Cậu cũng thôi nhìn nó. Không khí tự nhiên nặng nề lạ, đến cả hơi thở gấp rút của hai người cũng hòa vào không gian, tại người này có thể nghe thấy nhịp thở và nhịp tim của người kia.

Nó ngửa mặt lên nhìn bầu trời. Hôm nay, mặt trời nhỏ bé đến bất ngờ. Đường như chẳng có ánh nắng mặt trời xuyên qua tầng lá dày ấy khiến đôi mắt nó càng thêm trong veo.

- Cậu nói xem, tôi có thể vượt qua kì thi học kì I không hả?

Nó lăm lăm nói, quay sang nhìn Lâm Thiên Khánh.

Cậu bật cười:

- Cậu là học sinh A1, lo gì việc thi học kì chứ?

- Đó là trước kia thôi. Bây giờ việc học của tôi kém như vậy, e là...- Nó cười khỏ.

- Trước kia hay bây giờ sẽ vẫn như vậy. Chẳng phải cậu đã có tôi hay sao? Cậu nghĩ tôi sẽ để chúng ta thua vụ cá cược này à? - Lâm Thiên Khánh cười nham hiểm.

Nó nham nhở nhìn cậu:

- Cá cược?

- Lúc này ở trên lớp, những lời tôi nói với bà cô đó giống như một vụ cá cược. Cậu nhất định sẽ phải tiến bộ hơn, thể hiện trong điểm số của học kì này. Như vậy, chẳng phải bà ta thua đậm hay sao? Lúc ấy không cần đuổi, bà ta cũng sẽ tự quắp đuôi rời khỏi trường này thôi.

Miệng cậu nở một nụ cười thật gian manh. Còn nó, mắt tròn mồm há mà nhìn cậu như một cao nhân hạ phàm:

- Woa...cậu thật cao tay, cao tay!

Lâm Thiên Khánh chỉ cười, không nói gì thêm nữa. Ánh mắt cậu nhìn ra xa, không còn nhìn nó nữa. Nó cũng buồn ngủ rồi, nhanh chóng thiếp đi.

Cả buổi học hôm ấy, nó dành thời gian để ngủ. Bên cạnh là đại ca Lâm Thiên Khánh.

Trưa, mặt trời chói chang lên nhiều. Tán lá bạch đàn rộng là thế nhưng cũng đã bị ánh sáng xuyên thủng, lọt vào trong, chiếu lên khuôn mặt nó. Lâm Thiên Khánh lay nó dậy:

- Dậy đi, người đâu mà như lợn thế hả. Trưa đến nơi rồi.

Nó dụi dụi mắt để thích nghi với ánh nắng bên ngoài. Lim dim nhìn bản mặt phóng to của cậu, giật mình lùi ra xa:

- Aaaa...Lâm Thiên Khánh, cậu...haiz...làm tôi tưởng ma xó ở đâu chui ra chứ. Hết hồn.

- Ma cái đầu cậu. Đứng lên, đi về.

Lâm Thiên Khánh đỡ nó dậy, khoác cặp lên vai rồi đi trước. Nó cũng lẳng lặng đi theo. Đi đoạn, cậu quay lại nói với nó:

- Để không thua vụ cá cược này thì ngay lập tức cậu phải dìm đầu vào học cho tôi. Chiều nay, đến nhà tôi. OK?

Nó lắc đầu:

- Đến nhà cậu làm gì?

- Học.

- Cũng không nhất thiết phải nhanh vậy chứ. - Nó nhăn nhó.

- Vậy cậu định đến khi trượt tốt nghiệp thì mới là không nhanh à? - Lâm Thiên Khánh quắc mắt làm nó rợn cả tóc gáy.

- Thì...- Nó e dè.

- Không nói nhiều. Chiều nay, 2 giờ. Nếu có thể, tôi sẽ miễn cưỡng đến đón cậu.

Lâm Thiên Khánh khề cười, chủ yếu là cậu muốn biết nhà nó thôi, chứ dùng hai từ MIỄN CƯỖNG là hơi quá.

- À, không cần miễn cưỡng, không cần miễn cưỡng. Đưa tôi địa chỉ nhà cậu, tôi sẽ tự mò đến!

Nó cười, xua xua tay. Bây giờ mà để người trong trường phát hiện nó ở chung một nhà với Dương Hàn Phong thì đời nó coi như nát hơn tương băm.

- Được rồi.

Cậu đưa cho nó một mảnh giấy nhỏ, ghi địa chỉ lên đó rồi dặn nó lại một lần nữa. Nó ậm ừ rồi rút thẳng.

Về nhà, cái thứ nó nhìn thấy đầu tiên là bàn mặt nhẵn nhụi dầy của hắn. Hắn đang ngồi vắt chân lên bàn, mắt cắm vào TV. Nó nhận lúc hắn không để ý thì rón rén đi nhẹ nhẹ, chạy lên tầng. Chưa được ba bước thì đã bị giọng nói của hắn làm cho gãy xương sườn:

- Đi đâu về?

Nó nhe răng cười:

- Đi...đi học chứ đi đâu.

- Ở lớp không thấy. - Hắn đều giọng.

- Ờ...thì...ra sau trường thư giãn chút! - Nó vận não kiếm cớ.

- Thư giãn mắt cả buổi sáng? - Hắn nói tiếp, lại vừa rời khỏi ghế sofa, tiến dần về phía nó.

- Anh...theo dõi tôi? - Nó sần si nhìn hắn, trong ánh mắt có một sự nguy hiểm không hề nhẹ.

Đôi mắt xám khói của hắn ánh lên sự bối rối nhẹ, nhưng một giây sau đó đã biến mất theo cái chớp mắt đầy uy quyền. Hắn túm lấy cổ áo nó bằng hai ngón tay:

- Bùng tiết? Vì lý do gì chứ?

Nó cắn môi suy nghĩ. Có nên nói cho hắn biết không nhỉ?? Lỡ hắn lại làm lớn chuyện lên như đợt thầy dạy Ngữ Văn thì sao? Thầy ấy bây giờ cũng đã đủ thâm rồi, nếu nói cho hắn biết chuyện lần này nữa thì...

- Không gì. Thấy chán quá thôi.

Nó nuốt nước bọt, nhưng mỗi lần nói dối, tai và má nó lại đỏ cả lên. Tim đập mạnh như muốn xỏ ra ngoài. Hắn buông cổ áo nó ra, ánh mắt như muốn chìm nó xuống đất:

- Nói thật đi. Cho nói lại.

- Thật mà. Sao anh lại có vẻ thích xen vào chuyện của người khác vậy nhỉ?

Hắn như tức lên:

- Bởi vì trách nhiệm, em có biết đánh vần hai chữ trách nhiệm không? Thành tích học tập của em tụt dốc, tôi là người gánh hậu quả đó, em hiểu không hả?

Nó cảm thấy hơi đau ở lồng ngực. Hóa ra...hắn quan tâm nó cũng chỉ vì chữ “trách nhiệm” mà hắn tự gán cho mình. Thì ra, vốn dĩ những điều hắn làm cho nó trước giờ cũng chỉ vì “trách nhiệm”. À, nó hiểu rồi!

Nó cười như không, cố cất giọng nói với hắn:

- Vậy thì anh đừng mãi đeo bên mình hai chữ đó nữa. Tôi cũng đâu có bắt anh giữ trách nhiệm gì với tôi đâu? Việc học của tôi có ra sao, anh cũng không cần bận tâm.

- Em...đừng phát biểu ngông cuồng. Tôi không nhịn em đâu!

Trái tim hắn nghẹn lại, cơn đau truyền từ não bộ xuống khắp cơ thể. Không cần hắn bận tâm? Hắn không bận tâm chuyện của nó thì bận tâm chuyện của ai đây? Rốt cuộc hắn là gì trong mắt nó vậy?

Nó cũng tức giận không kém, cổ họng như ngập nước. Chịu đựng hai cú sốc trong một ngày là quá sức đối với nó. Tay nó như lạnh đi:

- Trước giờ tôi cũng không nói cần anh nhịn. Anh làm ơn, đừng quan tâm đến tôi nữa được không?

Hắn nắm chặt tay như muốn bóp chết người con gái trước mặt. Hắn biết nó rất bùng, bùng kiểu nhiệt tình chứ không phải dạng bình thường. Thế nhưng, cách ăn nói liều lĩnh của nó khiến hắn thật sự khó chịu. Hắn không thích cái tính này của nó tẹo nào.

- Em...được lắm. Nếu em muốn, tôi sẽ cho em toại nguyện. Từ bây giờ việc của em, tôi sẽ không quan tâm đến nữa. Hài lòng chưa?

Hắn nói xong, lập tức lên phòng. Tiếng cửa đập mạnh khiến nó giật mình.

Nó...có nói hơi quá không nhỉ? Nghĩ lại, thấy những lời mình nói có hơi nặng. Nhưng...tại hắn trước. Tại hắn không coi nó ra gì trước nên chuyện này không phải lỗi của nó. Nó cắn răng, bỏ lên phòng.

Bà Vân Thư này giờ ở dưới bếp đã nghe được toàn bộ câu chuyện. Bà lắc đầu:

- Haizzz...lại cắn nhau nữa rồi. Bọn trẻ thời này đúng là...

Hai căn phòng sát nhau, hai con người đang theo đuổi hai ý nghĩ khác nhau. Trong lòng ai cũng tràn đầy lửa giận. Nhất là hấn.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Nhà Lâm Thiên Khánh

Chiều, một giờ, nó ra khỏi phòng chuẩn bị đến nhà Lâm Thiên Khánh. Xuống nhà, thấy bà Vân Thư đang ngồi xem TV, nó liền hỏi:

- Bác ơi, Hàn Phong đâu ạ?

- Nó ra ngoài từ mười hai giờ rồi con. Không biết có chuyện gì mà trông mặt nó dữ lắm. Bác lo quá...

Bà Vân Thư giả vờ như không biết. Kéo nó ngồi xuống ghế. Nó ngoan ngoãn ngồi xuống theo. Bà vuốt ve mái tóc nó rồi ù dột:

- Con có biết làm sao mà con bác nó giận thế không? Nhìn mặt nó là bác thấy hơi căng rồi đấy.

Nó mím chặt môi nghĩ ngợi. Dù gì chuyện riêng của nó và hấn, nó sẽ tự giải quyết. Không cần lôi cả mẹ hấn vào cuộc làm gì.

- Con cũng không biết. Thôi bây giờ con bận rồi, tôi nói chuyện tiếp nha.

Nó xách túi chạy ra ngoài. Lăn theo địa chỉ mà Lâm Thiên Khánh ghi trong tờ giấy. Nửa tiếng sau mới đến nơi. Nó choáng ngợp trước vẻ huy hoàng của căn nhà này.

- Wow...không thua kém gì nhà của tên Phong mặt lạnh đó.

Cả căn nhà là một tòa biệt thự lớn màu trắng sữa, cửa sổ màu vàng kim, rèm cửa cũng màu trắng nên không gian trong nhà đều rất thoáng đãng. Nhưng cái nhà này lớn quá, tìm bao lâu mới thấy Lâm Thiên Khánh?

Nó cứ lẩn quẩn vòng đi vòng lại trước cửa ra vào mà không dám đi vào trong. Mãi sau, nó mới nhìn thấy một ông lão tầm 60 tuổi, hình như là quản gia của ngôi biệt thự này.

Ông lão không để nó vào thế chủ động liền cười tươi:

- Cô là tiểu thư Mạch Vy Khánh ạ?

Nó cười nhẹ đáp lại:

- Dạ, chào ông.

- Cô lên phòng đại thiếu gia đi, cậu ấy đang ngồi đợi cô! - Vừa nói, ông vừa đi trước để nó đi theo sau.

Càng vào trong, nó càng bị lóa mắt. Căn nhà này...quá tinh tế và sang trọng.

Ông quản gia dẫn nó lên một cánh cửa làm bằng gỗ lim, khác hẳn với những phòng khác chỉ có cửa kính hoặc kim loại. Ông chỉ vào trong:

- Thưa tiểu thư, đây là phòng của đại thiếu gia.

Nó hơi ngượng:

- Ông ơi, sau này ông hãy gọi cháu là Vy Khánh thôi ạ, cháu không quen được gọi là tiểu thư.

Ông chỉ cười không nói gì, rồi ra dấu cho nó bước vào trong phòng. Nó chậm rãi mở cửa, rồi đóng cửa.

Trời, phòng gì mà...tôi thui thế này??

Mò nằm trong bóng tối tầm 5 phút, nó mới tìm thấy công tắc bật đèn. Vừa bật lên, căn phòng trở nên sáng lấp lánh. Không gian dễ thở hẳn.

Nhưng, chẳng thấy Lâm Thiên Khánh đâu cả.

Nó vừa tìm vừa ngó nghiêng khắp phòng. Sau một hồi bật vô âm tín, nó mới ngồi lên giường của cậu. Lại nhìn thấy trên kệ sách có rất, rất nhiều sách, mắt nó sáng như tàu xe, chạy như bay đến đọc.

Lâm Thiên Khánh vừa mới tắm xong, chỉ khoác một lớp áo tắm mỏng. Mái tóc vừa gội còn vương vài giọt nước. Nó nghe tiếng động cũng quay lại nhìn, thấy cậu...liền đỏ mặt.

Nó chưa từng nhìn ai như thế, có chăng cũng chỉ nhìn ba nó. Nhưng ba nó béo ị, bụng to nên khi còi trần cũng không có cảm giác gì. Còn cậu..

Nó thật không dám nhìn nữa.

- Cậu...đi mặc quần áo vào cho tôi!

Lâm Thiên Khánh cười lớn:

- Mặc cho cậu?

- Cậu...đi mặc vào nhanh lên! - Nó ngượng ngập nói khi bị cậu đáp hớ như vậy.

- Rồi, cứ từ từ, làm sao phải...- Lâm Thiên Khánh vừa nói vừa kéo cái khăn tắm ra.

- Aaaa...đồ biến thái! Cậu...tôi không ngờ cậu là loại người như vậy đấy. Đồ biến thái, bệnh hoạn, dâm dê dề tiện, v.v...

Nó vừa nói vừa đánh không khí túi bụi như bơi ếch. Cậu nhìn cảnh đó, không nhịn nổi cười. Vừa giữ tay nó vừa nói to cho nó nghe:

- Thôi được rồi, nãy giờ tôi chỉ chọc cậu thôi. Cậu nghĩ sao mà tôi có thể để tắm thân vàng ngọc này ra cho cậu xem, hử?

- Vào thay đồ! Nhanh! - Nó hét lên, mặt đỏ ửng. Lâm Thiên Khánh nhăn nhó, rồi cũng bị đá vào trong phòng tắm.

Cậu lồm bồm:

- Con gái gì mà...mà cậu ta cũng nhạy cảm...

Một lúc sau, Lâm Thiên Khánh bước ra từ trong phòng tắm, mặc bộ quần áo đen thui lù, thế nhưng lại làm tăng vẻ soái ca, ngầu lòi của cậu.

Thấy nó đang say sưa đọc sách, cậu liền lại gần, đứng phía sau. Nó bất ngờ quay lại, thì tắm thân lồn của cậu vừa ở trước mặt.

- Aa...Lâm Thiên Khánh, cậu tính hại tôi chết vì truy tìm đúng không?

Nó vừa ôm ngực, vừa nói. Cậu tỉnh bơ:

- Tại cậu thôi.

- Gì mà tại tôi chứ?

- Haiz, không cãi với cậu nữa. Học bài nào!

Lâm Thiên Khánh bắt đầu tiến lên gần cái bàn, sách vở đã được bày sẵn trên đó. Ra hiệu cho nó lại gần, cậu nghiêm túc giờ quyền sách ra.

Nó cảm thấy...có không khí lạnh tràn về rồi.

Cậu ta lúc nghiêm túc này...ôi trời, đẹp và đẹp. Không từ ngữ nào tả nổi.

Nó thoáng nghĩ đến Dương Hàn Phong, trước kia, hắn cũng từng kèm nó học như thế này.

Haiz, nó lại nghĩ đến hắn rồi, vừa nói hắn đừng quan tâm đến việc của nó nữa, bây giờ nó lại để ý đến chuyện của hắn.

Nó đang suy nghĩ vu vơ thì nhận ngay cái cốc đầu của Lâm Thiên Khánh:

- Đây, có chú ý vào không?

- Có...

Nó gạt phăng hình ảnh của hắn ở trong đầu ra, chăm chú học bài.

Đến hơn năm giờ chiều, cậu mới tha cho nó. Toàn thân nó mệt rũ rùi, không nhúc nhích được cái chân ra khỏi tấm nệm. Cậu thầm cười nhẹ, rồi ra khỏi phòng:

- Cậu ở đây đợi tôi một lát.

Cậu vừa đi vừa nói vọng lại.

Lát sau, Lâm Thiên Khánh trở về với hai ly ca cao nóng trên tay. Nó buồn ngủ quá, nên đã gục đầu ngủ từ bao giờ không biết.

Nhìn từ góc nghiêng này, nó còn đẹp hơn lúc sáng, lúc ngồi dưới gốc cây nữa.

Lâm Thiên Khánh mỉm cười, đặt hai ly ca cao xuống bàn. Ngồi “bệnh hoạn” ngắm nó ngủ.

- Mi dài, mũi to, môi đỏ. Thật chẳng ra làm sao.

Cậu lẩm bẩm.

Gần nửa tiếng sau, cậu mới gọi nó dậy. Nó dụi dụi mắt:

- Tôi ngủ được bao lâu rồi hả?

- Ừm...gần 10 phút thôi. - Cậu đưa một ly ca cao cho nó - Uống đi.

Nó cầm lấy ly, thấy nhiệt độ hơi xuống, bèn hỏi:

- Sao...

- Uống như vậy là vừa tầm rồi.

Lâm Thiên Khánh vừa nói vừa uống, nó cũng gật đầu. Nó và cậu lại ngồi tám chuyện một lúc nữa. Lúc ấy, cũng khoảng 6 giờ tối.

Miệng nó lem nhem bởi ca cao, Lâm Thiên Khánh nhìn vào, lấy khăn định lau đi. Nhưng nhìn thấy ánh mắt kinh khủng của nó, cậu lại vớt cho nó cái khăn lau:

- Tự lau đi. Làm gì mà nhìn ghê thế không biết.

Nó cầm lấy cái khăn.

Sáu giờ ba mươi phút tối..

Nó bất chợt nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy trời đã tối hẳn liền thảng thốt:

- Chết, tối rồi. Tôi về đây.

- Để tôi đưa cậu về.

- Không, không cần đâu. Tôi tự về được.

Chưa kịp để cậu nói thêm câu nào nữa, nó đã chạy như bay ra khỏi phòng cậu. Tối quá rồi, không biết hấn và mẹ hấn có lo lắng gì không nữa.

Để hấn đợi lâu quá, hấn lại không thích, lại giận thì sao??

Suy nghĩ tái diễn trong đầu, nó bắt taxi, phóng về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Lạnh lẽo

Về đến nhà, lại không như nó tưởng tượng..

Căn nhà sáng trưng, nhưng không có ai ở phòng khách cả. Nó tự cười bản thân mình, lại quá ảo tưởng rồi. Nó cứ nghĩ rằng hấn đang ở trong phòng khách đợi nó. Nhưng không phải.

Nó bước lên bậc cầu thang, tiếng giày vang xa đến lạ. Chưa bao giờ nó có cảm giác trống vắng như thế này.

Tối, lúc ăn cơm, hấn cũng không xuống ăn cùng. Bà Vân Thư bèn lấy một phần cơm cho hấn, bảo nó đem lên.

Nó cũng không muốn đi cho lắm:

- Thôi ạ, tốt nhất bác nên đem lên cho anh ta.

- Hai con đã xảy ra chuyện gì à?

Bà Vân Thư cũng đã biết mọi chuyện, nhưng bà không ngờ lại đến mức này. Con trai bà chưa bao giờ giận mấy cái chuyện vu vơ lung tung đó. Hôm nay lại vì lời nói lúc nóng cuồng mà giận dỗi cả ngày.

- Không ạ. - Nó ù dột trả lời.

- Vậy thì con đem cơm cho nó đi.

Bà đưa cho nó phần cơm, nó miễn cưỡng phải lên phòng hấn.

Đứng trước cửa, nó không biết làm cách nào. Lúng túng một lúc, nó mới gõ cửa.

Cộc...cộc...cộc...

- Ai? - Tiếng hấn trong phòng vang ra.

- Mẹ anh đem cơm lên cho anh này, tôi để ngoài cửa, anh ra lấy mà ăn đi.

Nó trầm ngâm nói:

Hấn lại vọng ra:

- Đem đi.

Nó không nói gì, lẳng lặng quay về phòng, không cả ăn uống gì nữa. Nó mệt mỏi lắm rồi, đau lắm rồi. Lúc này, hấn chẳng muốn gặp nó, thì nó cũng chẳng buồn gặp ai cả.

Giá mà có Hạo Thiên hay Minh Khang ở đây thì tốt.

Hấn đang chăm chú vào màn hình laptop, khi nghe nó nói thì không thể chú tâm vào cái gì được nữa. Bực qua hấn bèn mở cửa ra ngoài. Mấy giây sau, nhìn thấy khay thức ăn được để gọn một góc.

- Con bé này...

Hấn cầm khay thức ăn xuống nhà. Bà Vân Thư vẫn đang ăn. Thấy mẹ, hấn liền hỏi:

- Con bé kia đâu rồi mẹ?

- Trên phòng ý. - Bà trả lời

- Ăn uống gì chưa? - Hấn cộc lốc hỏi.

- Chưa thấy ăn gì cả. Bữa trưa cũng vậy.

Hấn hét toáng lên:

- Bình thường thì...sáng nó không ăn, hôm nay lại còn cả trưa cả tối không ăn gì nữa, con bé đó muốn chết hả??

Bà nhún vai:

- Lỗi tại ai??

Nói xong, bà ngung nguỷ đi vào trong phòng, gọi người làm từ nhà dưới lên dọn. Hấn cứ đứng đơ ở đó...

Hấn chẳng hiểu mình sai ở đâu. Phải, hấn không sai. Hấn không sai!

Cho nên, nếu nó không ăn cả ngày hôm nay, thì cũng chẳng phải lỗi của hấn.

Hấn chẳng xin lỗi đâu, cái "tôi" của hấn lớn lắm. Nhưng lần này là do nó to tiếng trước, phải cho nó một bài học.

Cho nên...cứ để nó như vậy đi.

Hắn cũng bỏ bữa, lên phòng.

Sáng hôm sau...

Nó thức dậy trong sự tự giác, hắn hôm nay cũng không gọi nó dậy. Nó cũng đã đoán được mà.

Hắn thực sự...không quan tâm đến chuyện của nó nữa rồi.

Đó là đề nghị của nó, nhưng tại sao...nó lại thấy đau như thế này??

Xuống nhà, bà Vân Thư nói hắn đã đi học từ sớm, lòng nó càng nặng trĩu. Chắc là hắn không muốn nhìn thấy nó nữa.

Nó chào bà rồi khoác cặp đi học, không ăn uống gì luôn.

Bà Vân Thư nhìn theo, lắc đầu ngán ngẩm

- Haiz, hai cái đứa này, giận dai thế không biết.

Đến trường, không khí vẫn như thế, vẫn như hôm qua, hôm kia thôi mà sao giữa nó và hắn lại có sự thay đổi lớn như vậy?

Nó hít sâu một hơi, bước vào lớp. Lâm Thiên Khánh nhìn ra, kéo nó xuống canteen.

Ngồi trên bàn ăn ở canteen, nó ừ dột, mắt cụp xuống. Lâm Thiên Khánh bắt đầu thấy lạ, hỏi:

- Hôm nay cậu sao thế?

- Không sao.

- Hay là hôm qua tôi ép học quá à?

- Không phải.

- Cậu...làm sao thế?

- Không có gì.

Những câu phủ nhận được nó đem đi trả lời. Nó chỉ ăn một cái bánh mì và uống một hộp sữa, rồi thất thần về lớp.

Lâm Thiên Khánh nhìn theo, cuối cùng không hiểu gì cũng chạy về lớp.

Trên tầng hai, phòng hội trường, có một bóng hình đang nhìn nó không rời mắt.

Hắn mệt mỏi tựa lưng ra sau ghế, tay xoa xoa thái dương. Hắn cũng chẳng thích sự thờ ơ này chút nào. Hắn cũng chẳng muốn quan tâm đến chuyện của nó nữa, nhưng lại không làm được. Hắn vẫn dõi theo nó.

- Mình làm như thế có quá đáng rồi không?

Trong sự ừ dột của cả hai bên, nhưng có một phần tử rất vui khi thấy cảnh này. Đó là nhóm Huỳnh Lệ Anh. Cô ta đặc ý xoay xoay cái điện thoại, cười nhếch mép:

- Haha... anh Hàn Phong không còn quan tâm đến con nhỏ đó nữa, thời cơ của chúng ta đã đến...

Nó gạt đi hình ảnh hắn ở trong đầu, chú tâm vào việc học. Nhưng cũng không gạt được nỗi buồn đang chìm sâu trong đôi mắt nó.

Gặp hắn ở canteen, nó cũng quay đầu đi về hướng khác. Tạm thời hắn chưa muốn gặp nó, cho nên, nó giành cho mình thế chủ động.

Hắn nhìn theo, đau lòng thật đấy.

Trong đầu hắn chợt lóe ra một ý nghĩ “Hay là mình nên xin lỗi trước?”

Chứ cứ kiểu này, hắn không sống được.

Rồi lại bị hắn dập đi không thương tiếc. Phải, hắn không được mềm lòng, phải cho nó biết, hắn KHÔNG QUAN TÂM đến chuyện của nó nữa, phải cho nó một bài học.

Cả hai đều tránh mặt nhau suốt ba ngày sau đó. Nó muốn tránh hắn, để giành thế chủ động trong đợt chiến tranh lạnh này. Còn hắn muốn tránh nó, là vì muốn dạy cho nó một bài học.

Thế nhưng, chẳng biết nó có được bài học nào không, nhưng hẳn thì được nhiều rồi đây. Mấy ngày nay không nhìn thấy khuôn mặt dễ thương của nó, làm hẳn nhớ đến phát điên lên được. Không có nó ngày ngày mè nheo ở bên cạnh, hẳn cảm thấy trống vắng như thiếu mất một thứ gì đó rất quan trọng.

Hắn chẳng thích chiến thắng như vậy chút nào. Hắn biết mình thắng rồi đây, không quan tâm nó nữa là thắng rồi. Nhưng hẳn...bây giờ lại...muốn thua hơn.

Hắn tự nhiên lại nghĩ đến lời xin lỗi...

Về phía nó, ba ngày nay luôn đến nhà Lâm Thiên Khánh. Vừa để học, vừa để tránh mặt hắn. Cái tội của nó không lớn, nhưng nếu không tránh mặt, thì lỡ như gặp nhau ở đâu đó, lại bị hắn lạnh nhạt nói “Đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa”. Thì nó không chịu được.

Lâm Thiên Khánh cũng không hiểu có chuyện gì xảy ra, suốt ngày chỉ cố sức làm nó cười lên một tẹo, nhưng cũng vô ích.

Ngày thứ tư...

Nó vẫn một mình đến trường như mọi ngày, nhưng hôm nay, những ánh mắt kia không còn nhìn nó như xưa nữa. Mọi người khinh bỉ nhìn nó, xì xào:

- Hình như anh Hàn Phong đá nhỏ kia rồi hay sao ấy.
- Anh ấy có quen nhỏ đó bao giờ mà bảo đá. Là con nhỏ đó đắc tội với anh ấy nên bị đuổi việc rồi chứ gì?
- Thấy chưa, tao đã bảo con nhỏ thư kí này chẳng được lâu đâu.
- Chị Lệ Anh cũng sắp làm gì con này rồi hay sao ấy, đáng đời.

-...

Nó cắn môi, chạy về lớp. Chưa đi được bao nhiêu thì lại đụng trúng nhóm Huỳnh Lệ Anh. Một con bé mặt mũi hung hãn như chó săn, tóc nhuộm bảy màu như cầu vồng tiến lên, chua ngoa nói:

- Con nhỏ kia, mày không có mắt à? Đi trúng bọn tao rồi ngẩn mặt ra như thế hả?
- Là mấy người đụng tôi trước. - Nó lạnh lùng trả lời.
- Mày...- À ra đưa tay lên.

Huỳnh Lệ Anh tiến lên, nắm lấy tay của đàn em:

- Thôi nào, Như Quỳnh, dù gì chị cũng có việc tìm nó.

Con bé tên Như Quỳnh đó lùi xuống, đắc chí cười lệch.

Huỳnh Lệ Anh đến gần nó, cười khẩy:

- Bị anh Phong hất hủi rồi mà vẫn có thể kiêu căng như thế cơ à?
- Gì cơ? - Nó hỏi.

Huỳnh Lệ Anh khoanh tay, đi vòng vòng quanh nó:

- Ngày trước ve vãn, tán tỉnh anh Phong, ăn may được anh ấy cho làm thư ký hội học sinh nên vênh vào trong trường. Bây giờ bị đuổi rồi mà vẫn mặt dày như vậy à?

Nó cười nhếch môi:

- Ai ve vãn ai? Chị ăn nói cho cẩn thận. Không phải ai cũng như chị, chỉ có ve vãn, tán tỉnh mới kiêu căng. Và nhắc lại cho chị nhớ, tôi luôn vênh vào như vậy, nhất là đối với loại người như chị.
- Mày...

Huỳnh Lệ Anh tức tối đưa cánh tay lên, định tát nó một cái, nhưng lại bị bàn tay của ai kia giữ lại, đẩy mạnh ra...

Tác giả không biết cho Hàn Phong cứu nó hay Thiên Khánh cứu nó nữa. Hoang mang quá..

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 69: Làm lành

Cánh tay của Huỳnh Lệ Anh chẳng mấy chốc gần như nát vụn. Cô ta kêu thét lên mấy tiếng rồi hét lên:

- Aa...anh Phong, bỏ em ra!

Dương Hàn Phong vẫn cứ bóp chặt cánh tay cô ta. Nét mặt lạnh đến đáng sợ. Sau đó, hấn đẩy Lệ Anh ra xa, nhìn cô ta chăm chăm bằng con mắt phun ra lửa.

Huỳnh Lệ Anh nuốt con đau, bức xúc nói:

- Anh Phong, em đang giúp anh trừng trị cô ta!

- Việc của tôi, cần cô xen vào à?

Hấn khàn khàn nói, ánh mắt như con dao sắc có thể chặt đứt đôi người Huỳnh Lệ Anh.

- Nhưng...- Cô ta cần em.

- Cút.

Huỳnh Lệ Anh kéo cả lũ đi về trong con tức không tả nổi. Trước khi đi còn cố tình lườm nó một cái sắc lẹm.

Mặt nó không cảm xúc nhìn xuống đất. Nếu là người khác, có thể nó sẽ nhào tới cảm ơn họ ngay lập tức. Nhưng...người này là...hấn - Dương Hàn Phong.

Nó quay đi, bước tiếp về phía trước. Vừa đi vừa nói:

- Cảm ơn.

Hấn không biểu lộ cảm xúc gì trên gương mặt, nhưng trong đầu hấn đang đấu tranh tư tưởng rất nặng.

- Dừng lại.

Hấn đổi giọng nghiêm nghị gọi nó.

Bước chân đang vội vã của nó bỗng nhiên dừng lại, hai bàn tay vô thức xiết chặt vào nhau. Nó nói mà không quay đầu lại:

- Có chuyện gì?

- Tôi là người đã cứu em đó. - Hấn trầm ngâm bước về phía nó. Hấn quyết định rồi, không thể giữ cái tôi khi ở bên nó được. Cái tôi là lý do duy nhất để làm tan vỡ một mối quan hệ. Và im lặng chính là cách nhanh nhất để kết thúc một mối quan hệ.

Nó rất cứng đầu, và lại, sức chịu đựng cái lạnh mà hấn tỏa ra cũng rất tốt. Hấn có làm gì cũng vô ích thôi.

Nó cười nhẹ:

- Không phải vì anh tôi mới bị bọn họ bắt nạt sao?

Hấn cảm bật. Đúng, tại hấn thật. Nhưng lần này là hấn thành tâm muốn làm hòa với nó trước.

Hấn chẳng nói gì nữa, bước tới và kéo nó đi. Nó vùng vẫy:

- Buông ra...

- Theo tôi đến một nơi.

Hấn nói. Nó xụ mặt rồi cứ như một con cún mà đi theo hấn. Nhắc mới nhớ, số nó dạo này là số con chó hay sao, suốt ngày bị người ta kéo đi. Lần trước là Lâm Thiên Khánh, lần này lại là Dương Hàn Phong.

Nhưng, địa điểm bị kéo tới hoàn toàn không giống nhau.

Nếu như Lâm Thiên Khánh đưa nó tới một vườn hoa đẹp lộng lẫy thì Dương Hàn Phong lại đưa nó đến một quán cafe sang lộng lẫy. Nó hơi ngượng khi bước vào, nó không quen với chốn đông người và sang trọng như thế này. Đường như cảm thấy, bản thân không thuộc về nơi này vậy.

Hắn cũng biết nó hướng nội, nên dẫn nó lên tầng cao nhất. Nơi đó chỉ có một bàn ăn duy nhất dành cho hắn và nó.

Ngồi xuống đối diện nhau, nó cứ cúi gằm mặt xuống, không dám nhìn lên. Đến lúc Dương Hàn Phong gọi nó mới he hé mắt nhìn:

- Mạch Vy Khánh. Em ngồi đằng hoàng chút được không?

Nó nhìn hắn bằng ánh mắt ngây ngô, rồi ngồi thẳng lên một chút. Sau khi chỉnh sửa dáng người, nó vẫn cụp mắt xuống.

Hắn thờ dài "Người gì mà khó chiều thế không biết".

- Ăn kem nhé?

Hắn ôn nhu hỏi. Nói thật, nó thực sự không quen với cái giọng này của hắn. Tuy nó ngọt và ấm thật đấy nhưng...nó lại thấy cứ...ghê ghê.

- Làm ơn đừng dùng cái giọng đó nói chuyện với tôi. Mất hình tượng.

Nó nhàn nhạt nhìn lên.

Hắn chốt dạ: "Chẳng lẽ cái giọng đó của mình tởm lắm sao?"

Hắn ho khan một tiếng:

- E hèm, ăn gì không?

- Ủ.

- Kem?

- Ủ.

Cuộc đối thoại ngắn gọn diễn ra trong chốc lát. Chẳng mấy phút sau, những ly kem lấp lánh đã ở trước mặt nó.

Nó cầm thìa lên, múc một miếng kem cho vào miệng, rồi đặt thìa xuống. Không ăn thêm nữa.

Hắn cũng bỏ thìa xuống, hỏi:

- Không ngon sao?

- Không phải, chỉ là...tôi không ăn được kem dâu.

Hắn bèn đổi ly của mình sang ly của nó, trầm giọng:

- Tôi cũng không thích matcha cho lắm. Tôi thích dâu. Đổi đi.

Hắn đang tỏ là ga lăng và soái ca đây mà. Hắn cũng chẳng ưa gì kem dâu cho lắm. Vốn dĩ hắn đã là một soái ca rồi nên có làm gì cũng thành soái hết. Nhưng...

Nó nhìn ly kem matcha xanh mát trên bàn, lắc đầu:

- Tôi cũng không ăn được matcha.

Hắn lại ngán ngẩm buông thìa, chống cằm hỏi:

- Em còn không ăn được vị gì nữa không?

- Ngoài dâu và matcha ra thì vị gì tôi cũng ăn được. - Nó cười tinh nghịch.

Hắn xoa xoa hai thái dương, nó thế này là định chọc hắn đây??

- Vậy hương cam nhé.

Hắn nói rồi quay sang phục vụ:

- Phục vụ, cho 2 ly kem hương cam, 1 ly kem socola với một ly cafe nguyên chất.

Nó tròn mắt:

- Cà phê nguyên chất mà cũng uống được sao?
- Bình thường. - Hấn mỉm cười.

Nó trầm ngâm nhìn ra ngoài cửa sổ, thời gian này có lẽ đã vào lớp rồi nên nó khá lo. Thành tích của nó đã yếu như vậy, giờ còn cúp bao nhiêu tiết học nữa, không biết có qua nổi học kì này không.

- Có gì nói nhanh để tôi còn về học.

Nó dứt khoát nhìn thẳng vào mắt Dương Hàn Phong.

Hấn hít một hơi sâu:

- Lúc đầu là tôi giận em, nhưng bây giờ thì em giận lại tôi. Em ăn vạ quá đấy.
- Tôi ăn vạ thế đấy, thì sao? - Nó nổi quạu.
- Thì thôi, có làm sao đâu. - Hấn nhún vai.
- Không có gì nữa thì tôi về đây.

Nói đoạn, nó xách ba lô lên vai, đứng dậy đi về. Hàn Phong cũng đứng lên, giữ cổ áo nó kéo lại.

- Ở lại đi. Chưa nói xong mà em đi đâu hả? - Hấn đẩy nó ngồi xuống ghế.
- Vậy thì nói nhanh đi, tôi còn phải về. - Nó ngồi xuống ghế, vắt chân chữ ngũ. Hihi, cuối cùng thì hấn vẫn phải khuất phục trước nó thôi.

Hấn đẩy ly kem hương cam về phía nó, hất mặt:

- Ăn đi rồi nói chuyện.
- Nói gì thì nhanh lên. - Nó trừng mắt.
- Có ăn không? Hay là để tôi dứt cho?
- Ăn...thì ăn...

Cảnh này làm nó liên tưởng tới ngày hôm đó, hấn cũng ép nó ăn cháo như thế này. Haiz, cuối cùng hấn cũng phải khuất phục trước nó nhưng cuối cùng thì nó vẫn phải sợ cái khí chất dọa nạt của hấn thôi, vậy là hòa, không ai sợ ai.

Nó ăn ngoan ngoãn như một con mèo nhỏ, còn hấn chỉ ăn vài miếng đầu, uống cà phê rồi ngồi khoanh tay nhìn nó ăn. Nó ăn không thiết sĩ diện, đến nỗi người phục vụ phải rời rã hai chân khi chạy lên chạy xuống ở cái tầng 5 này để lấy kem cho nó.

Thương người quá, hấn mới nhăn nhó nhắc khẽ:

- Đây, em ăn cũng từ từ thôi. Thở diện em để đi đâu hả?

Nó ngước mắt lên, chớp chớp trả lời:

- Thở diện rồi cuộc bao nhiêu tiền một cân?

Hấn đúng là bó tay với bệnh ham ăn của con bé này mất.

Đang ăn, tự nhiên thấy khóe miệng nó dính kem, hấn nghĩ thầm “Đây là thời cơ để mình thể hiện sự ga lăng, haha”. Đây là lần đầu hấn làm như thế với con gái, nên giọng nói còn ngượng ngập:

- Miệng em dính kem kìa!

Chưa kịp để hấn lấy khăn lau, nó đã “ngây thơ” đáp:

- Anh muốn ăn à?

Hấn cụt hứng đến tận cuống rốn, không thèm thể hiện gì nữa. Ga lăng à? Đối với nó thì không bao giờ thể hiện được nhé!

Nửa tiếng sau, lúc cái bàn ăn sang trọng kia đã chất đầy những ly kem đủ màu thì nó mới thôi. Gọi phục vụ dọn dẹp xong, hấn mới thờ dãi:

- Tôi chưa từng thấy ai đi ăn với bạn khác giới như em đâu. Người ta ăn gọn gàng từ tốn, cũng không có ăn nhiều như em.

- Anh sợ tốn tiền chứ gì?

Bị đụng đến lòng tự trọng, hấn nổi đóa lên:

- Cái gì? Cho em nói lại!

Nó im re, mãi sau mới thò cổ lên phát biểu:

- Anh không biết đó thôi, khi anh chưa đến, mấy đứa đó đã ăn một núi thức ăn rồi. Tôi là tôi thật thà, ăn trước mặt cho anh sáng mắt ra thôi.

Hấn thở dài...hấn còn một với con bé này dài dài.

Dương Hàn Phong dường như nhớ ra mục đích kéo nó tới đây, liền mở mồm:

- Thực ra, hôm nay tôi mời em đến đây là để nói với em một chuyện...

- Là anh kéo tôi tới đây mà, làm gì mời. - Nó chun mũi.

- Em...vậy có nghe không thì bảo!! - Hấn đang bình thường trở nên cáu gắt.

- Ồ, anh nói đi, tôi nghe!

Hấn cắn cắn môi trên một cách đầy quyến rũ làm nó không cả muốn mở mắt ra nhìn luôn. Hồi sau, hấn mới chống khuỷu tay xuống bàn, trầm ngâm:

- Hơn ba ngày nay, em tránh mặt tôi như vậy là đủ rồi đấy.

- Tôi có tránh mặt anh à? - Nó tròn mắt.

- Tôi đang nói nghiêm túc. - Hấn bỗng đứng nhìn lên, chạm vào ánh mắt nó, hai ánh mắt nhìn nhau như muốn đốt cháy không gian.

- Tôi đang cũng nghiêm túc mà. Thực ra, nếu anh không trung cái vẻ mặt “nhìn thấy mà muốn đập” của anh ra thì chắc gì tôi phải tránh anh chứ?

Nó cũng nghiêm trọng nói.

Hấn hơi khó chịu:

- Cái gì mà nhìn thấy là muốn đập? Em ăn nói lấc cấc vừa thôi. Chính vì cái tính mềm mỏng hơn não mà tôi phải làm thế với em đấy.

- Mềm mỏng hơn não? Tôi lại nghĩ bốn từ này nên dành cho anh thì đúng hơn. Cũng chính vì cái tính hay đánh giá người khác mà tôi phải giận lại anh đấy.

Nó cũng chẳng vừa.

Tình hình là sắp sửa diễn ra một cuộc chiến tranh thế giới thứ n. Hai người ai cũng muốn bảo vệ ý kiến của riêng mình, không ai nhường ai.

Cuối cùng, Dương Hàn Phong vẫn là kẻ đứng ra đầu hàng trước:

- Thôi, tôi không muốn chấp vật trẻ con như em nữa. Chúng ta làm lành, được chứ?

- Anh nói cái gì? Ai là trẻ con? Hơn người ta bao nhiêu tuổi mà kêu tôi trẻ con chứ? - Nó hình như vẫn chưa muốn đập tắt cuộc chiến này.

- Hơn 360 ngày. - Hấn hơi nhếch hai bên mép.

- Anh...- Nó cứng họng.

Hấn cười miễn cưỡng:

- Thôi, vậy hòa nhé. Không ai giận ai, chúng ta về, mẹ đang đợi.

Haiz, cách nói này của hấn làm nó tưởng như hấn và nó là một gia đình vậy...

Hấn bước lên trước, nó lon ton chạy theo sau. Thế là sau hơn ba ngày chiến tranh lạnh, hai bên đã bắt tay làm hòa. Cả hai hiện tại cũng đang rất vui, không biết vì cái gì nữa.

Nhưng...

Nó nào biết...

Ở một nơi nào đó, có một người đang điên cuồng tìm nó.

- Mạch Vy Khánh, cậu chết ở đâu rồi? Chúng mày, lục lọi mọi ngõ ngách của thành phố này lên, bằng mọi giá phải tìm thấy con bé đó cho tao!

Mặt trời lên cao, trưa nắng nhẹ, phủ lên bờ vai của hai người đang sóng bước.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Quyết định rời xa

Nó và hấn về nhà, trên đường đi cứ cười cười nói nói, chốc chốc lại đẩy nhau vài cái khiến bà Vân Thư nhăn nhó ra công đón:

- Hai đứa về rồi đấy à?

- Vâng - Nó và Phong đồng thanh.

- Thế...- Bà nhưn mày nhìn hấn - chuyện mẹ bảo, mày làm chưa nhỉ?

Hấn cười tươi:

- Xong hết rồi. Con bé này cứng đầu lắm, mãi mới dỗ được.

Nó căn nhẹ môi, chớp chớp mắt:

- Hai người nói cái gì vậy?

Hấn và bà Vân Thư chỉ cười trừ, không nói gì rồi bước vào nhà. Đi được vài bước, bộ não cá vàng của nó mới phát hiện ra một điều...

- Aaaaaaa...

Nó hét toáng lên, suýt chút nữa thì làm hai người đi trước trụ tim.

- Em làm sao thế? - Hấn cười đến sợ.

- Thì ra mẹ đã giúp anh cái vụ này hả?? Thảo nào, tôi biết mà, anh làm gì nghĩ ra được những chiêu trò như thế.

Hấn suy nghĩ một lúc, rồi tiến lại sát gần nó:

- Nếu như tôi nghe không lầm, thì vừa nãy em gọi mẹ tôi là...mẹ?!

Nó giật mình, mắt đảo hơn lạc rang, lắp bắp:

- Tôi...tôi...vô ý nói nhầm. Được chưa!!

- Haiz, ai biết là vô ý hay cố tình chứ...- Hấn cười gian, lắc đầu rồi nháy mắt với bà Vân Thư. Bà chỉ cười, thằng con trai quý của bà thật biết nắm bắt thời cơ...

Nó gầy đành dạch:

- Đã nói là tôi không cố ý mà.

- Em không cố ý, em chỉ cố tình thôi.

- Anh...

Bà Vân Thư cắt ngang cuộc cãi nhau của hai đứa:

- Thôi nào, bây giờ vô tình hay cố ý thì cũng có giải quyết được cái gì đâu. Còn Vy Khánh, từ giờ con cứ gọi ta là mẹ cũng được.

- Con...- Nó đỏ mặt

- Không sao cả, cứ coi ta là mẹ của con. Ta biết con rất nhớ gia đình mà, phải không?

Nó chần chừ, gọi như vậy...có bị hiểu lầm không ta? Dù gì thì bà ấy cũng có con trai, nó gọi “mẹ” thì chẳng khác nào...

Hắn véo má nó:

- Em lại tưởng bỏ đấy à?

- Ais...đau, có mà anh tưởng bỏ ấy - Nó gằm gừ.

- Thôi, quyết định vậy đi. Nhốt em ở nhà lâu quá rồi, em lại nhớ gia đình. Bây giờ có mẹ tôi thì cũng bớt.

Nó gật đầu, rồi quay sang mỉm cười với bà Vân Thư:

- Cảm ơn mẹ.

Hắn cũng cười toe:

- Cảm ơn mẹ.

Nó liếc:

- Hửm?

- À không, không có gì. Hắn cười xuề xòa, xua tay rồi kéo bà Vân Thư vào nhà. Vừa đi vừa thì thầm:

- Mẹ cao tay thật đấy.

Bà bữu môi nhìn quý công tử:

- Mẹ mà không làm thế, đến lúc có thằng khác cướp mất thì tha hồ mà ngồi than trời than đất nhé.

- Gì chứ, cô ta có bị ai cướp mất thì cũng có liên quan gì đến con? - Hắn buông cánh tay bà ra, hai tay đút vào túi quần chạy lên trước.

Bà không nói gì thêm. Con trai bà, bà hiểu rất rõ. Dù thích cái gì cũng không bao giờ chịu mở miệng ra nói, nhưng bằng bất cứ giá nào cũng phải có thứ đó bằng được.

Như trước kia với con bé Hồ Hoàng Yến cũng vậy...

Ăn trưa, bà múc cho nó quá trời là canh cá, nó ăn mãi không hết, bèn rụt rè:

- Bác ơi, con không ăn nữa ạ...

- Gọi là mẹ chứ. - Bà dịu dàng nhắc nhở

- Dạ...mẹ, con không ăn được nữa, no quá rồi...- Nó cười.

- Được rồi...- Bà cũng buông đũa.

Nó suy nghĩ mãi, câu nói này nó muốn nói ra từ rất lâu rồi nhưng không có cơ hội, quan trọng hơn là không có dũng khí. Nhưng bây giờ... Nó phải nói ra thôi!

Nó hít một hơi sâu, rồi nghiêm túc nói:

- Mẹ, Hàn Phong, con có chuyện muốn nói...

- Con cứ nói đi - Bà nhìn nó

- Có chuyện gì? - Hắn cũng nhìn nó.

Cảm thấy như hai luồng khí từ đằng sau thổi lên, nó nói mà không dám ngược nhìn lên:

- Thời gian này, sức khỏe của con đã ổn hơn rồi. Con xa nhà cũng khá lâu, gia đình con chỉ có con và đứa em trai đang học cấp hai. Con sợ ba mẹ con sẽ không có ai chăm sóc...nên...có lẽ, Tết năm nay con về thăm nhà, và ở lại luôn...

Sắc mặt hắn bỗng trầm xuống, hai tai không biết tự khi nào đã đỏ ửng lên. Nhanh thật đấy, thoáng cái đã gần hai tháng nó ở nhà hắn rồi. Nhưng...hắn

thực sự...không muốn để nó đi chút nào.

- Ủm...ý con thế nào? - Bà Vân Thư nhìn Hàn Phong, ánh mắt buồn rầu.

Hắn không nói được gì, trầm ngâm một hồi lâu.

Cuối cùng, bà cười nhẹ, xoa đầu nó:

- Nếu con muốn thì có thể đi, nhưng...trong một tháng ở nhà ta thì con phải thật vui vẻ đấy.

Nó cười tươi:

- Dạ. Dù gì cũng chỉ còn một tháng ở lại nữa thôi, việc gì con phải buồn chứ. Chỉ sợ...cái tên kia bắt nạt con thôi.

Nó chỉ chỉ vào Hàn Phong vẫn đang ngậm một cục gặm trong miệng. Nghe thế, hắn quang quác lên:

- Ai thêm bắt nạt em chứ.

- Nhớ đấy, bắt nạt tôi là tôi méc mẹ!

- Được.

Hắn dứt khoát. Dù gì hắn cũng chỉ còn một tháng để ở cạnh nó, trong một tháng này...hắn sẽ phải...

Cuộc nói chuyện trôi qua nhanh chóng. Ngày mai là chủ nhật, nó không phải đi học nên buổi chiều nó và hắn sẽ đi đến thư viện đọc sách. Qua Tết một chút là thi học kì rồi, nó phải thật cố gắng.

Nằm trên giường, đầu óc nó cứ lâng lâng. Mặc dù nó rất nhớ ba mẹ, nhớ em nhưng nó cũng không muốn rời xa căn nhà này. Bao nhiêu kỉ niệm buồn vui của nó, căn nhà này đều được chứng kiến. Và...có một người nó chẳng hề rời xa...

Điện thoại reo, nó lười biếng nhấc máy. Vừa áp lên tai, nó đã suýt thủng màng nhĩ...

Đầu bên kia hùng hỏ:

- Mạch Vy Khánh! Cậu chết ở xó nào rồi hả??

Nó ngây thơ trả lời:

- Cho hỏi, ai ở đầu dây vậy?

- Thế cho hỏi, ai ở đít dây vậy? - Bên kia sùng sỏ.

Nó chớp mắt không hiểu:

- Nay, ai vậy hả?

- Là tôi!! Đại ca của cậu đây!!

- À...hóa ra là Thiên Khánh đại ca. À mà sao cậu có số điện thoại của tôi vậy? - Nó thông náo.

- Chuyện đó không quan trọng. Quan trọng là từ sáng tới giờ cậu đi đâu mà tôi gọi hay nhắn tin cũng bật vô âm tín thế hả??

- Ồ...tôi đi đâu là việc của tôi. Sao cậu phải lo làm gì.

- Cậu...- Lâm Thiên Khánh nhất thời chưa nghĩ ra lí do - Thế cậu muốn trượt tốt nghiệp à? Sao? Chiều nay mang sách vở sang nhà tôi ngay!

Nó hét lên:

- Cái gì? Không được, chiều nay tôi bận rồi!

- Bận cái gì? Có chuyện gì còn quan trọng hơn cả việc học của cậu à?

- Tôi...chiều nay tôi cũng phải đi đọc sách ở thư viện.

- Thư viện nào?

- Thư viện trường ấy.

- Thôi được rồi, cho cậu nghỉ buổi chiều hôm nay.

Lâm Thiên Khánh nói rồi cúp máy.

Nó ở đầu dây bên kia khẽ bĩu môi một cách quen thuộc. Hóa ra...ngoài Dương Hàn Phong thì vẫn có người vô duyên như vậy.

Đó chính là đại ca Lâm Thiên Khánh.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Gặp nhau ở thư viện

Chiều...

Theo như lời hẹn, chiều nay, hắn và nó sẽ đi đọc sách ở thư viện...

Ngồi trên xe, nó cứ ngâm nga hát mấy bài hát mà chẳng hề thuộc lời, cứ ư ừ vài câu nhai đi nhai lại. Hắn thấy thế bèn quay sang nói:

- Giọng hát của em xứng tầm huy diệt đấy.

- Hừ, anh tưởng anh được hơn ai?? - Nó bĩu môi.

- Em...- Hắn bí hòng.

Nó cười tùm tùm, bỗng, hắn có điện thoại. Vừa nghe được ba giây, hắn đã hét toáng lên:

- Cái gì?

Nó giật cả mình, ngồi vuốt ngực với ánh mắt kinh dị nhìn hắn.

Càng lúc sắc mặt hắn càng tệ, lạnh đến đáng sợ, đáng kinh khủng. Nó nhìn mà lạnh cả xương sống...

Hắn phanh gấp, quát lên mà không để ý rằng nó đang ở cạnh:

- Chết tiệt. Việc nhỏ xiu vậy mà chúng mày không tự giải quyết được à? Vô dụng!

Nó chuyển từ kinh ngạc sang sợ hãi. Thái độ này của hắn...làm nó...sợ, rất sợ. Y như ngày hôm đó, trong phòng hội trường, hắn đã...quát lên với nó y như vậy.

Dương Hàn Phong bực tức cúp máy, chợt thấy như mình đã dọa chết con bé bên cạnh, ánh mắt sợ sệt của nó như dán vào mặt hắn, liền nghiêm túc nói:

- Không có gì đâu. Cũng gần tới trường rồi, em vào trước đi. Tôi có việc, lát nữa sẽ đến tìm em sau.

Nó gật đầu rồi xuống xe. Nhìn chiếc xe lao nhanh hơn tên lửa trong không khí mà lòng nó chợt rạo rục, cứ như có chuyện gì đó sắp xảy ra vậy.

Thư viện trường...

Nó đang loay hoay với đám sách thiên văn thì nghe có tiếng bước chân đằng sau. Vì hôm nay là thứ bảy, mai được nghỉ nên rất hiếm người mò đến thư viện. Ví dụ như là tình hình bây giờ, trong thư viện chỉ có mình nó với bốn bức tường vây quanh, bốn bề toán sách và sách.

Nó vốn sợ ở một mình. Lại nghe nói thư viện có ma nên càng sợ hơn. Trong thư viện rộng lớn như vậy, thỉnh thoảng lại nghe tiếng lạo xạo của lũ chuột làm nó rợn cả tóc gáy.

Nghe tiếng bước chân, nó cứ tưởng là Dương Hàn Phong nên vui mừng quay lại, nói to:

- Dương Hàn...

Nhưng không, trước mặt nó không phải hắn. Mà là...

Đại ca!!

Lâm Thiên Khánh cao ngạo bước tới bên cạnh nó, buồn buồn:

- Trong đầu cậu chỉ biết tới hần ta thôi à?

Nó vội chối bỏ:

- Không có. Chỉ là...cứ tưởng hần ta thôi. Tại vì hôm nay chỉ có tôi và Dương Hàn Phong ở đây thôi à.

- Cậu đang tìm sách gì vậy? - Lâm Thiên Khánh chuyển chủ đề, cậu không muốn nhắc lại chủ đề này nữa. Nghĩ đến cái tên Dương Hàn Phong là cậu muốn sát sanh rồi.

- Um...chẳng biết. Ở đây nhiều sách quá, tôi không biết chọn cuốn nào.- Nó khó nghĩ nói.

Lâm Thiên Khánh đi lên trước, xem xét mấy quyển sách rồi ném cho nó.

- Cầm hết mấy cuốn này đi.

Thế là vừa đi cậu vừa vớt sách cho, còn nó thì lon ton chạy sau để bắt được sách. Nó than thở:

- Đây, cậu chọn thì chọn những quyển bình thường thôi, đừng có lấy trình độ của cậu mà chọn sách cho tôi chứ.

Lâm Thiên Khánh không quay đầu lại, lạnh lùng phán:

- Tôi biết IQ cậu là bao nhiêu, yên tâm.

Nó cảm như hén, quyết không nói thêm lời nào. Nói chuyện với những người như cậu chỉ tỏ hạ thấp danh dự của nó thôi.

Đoạn, cậu quay sang nó, thì thầm:

- Đọc cuốn này đi, rất tốt cho thi tốt nghiệp.

- Ồ, cảm ơn nha. - Nó chán nản

- Cảm ơn thế à? - Cậu bắt bẻ

- Chứ cậu còn muốn thế nào? - Nó chán chường.

- Muốn thế này!

Đứt câu, Lâm Thiên Khánh cúi xuống sát mặt nó. Nó khẽ giật mình, mắt nhìn mất...

Khi khoảng cách giữa hai người chỉ còn vài xentimet, Lâm Thiên Khánh mới thôi nhay, cậu véo mũi nó một cái, cười lớn:

- Đúng là ngốc mà.

Nó đứng đơ như pho tượng...có chết nó cũng không tưởng tượng được...nó...có thể gần một thằng con trai như vậy...ít nhất là khi tỉnh táo.

Bỗng nhiên, từ ngoài truyền vào một bước chân khác. Hít hà... Hít hà... Nó nghe có mùi giấm chua ở đây. Một thùng giấm

Không phải giấm bình thường, mà là giấm cực phẩm, dấm mấy nghìn năm rồi chứ không...

Dương Hàn Phong lững lững bước vào, hai tay đứt tuit:

- Thư viện để học chứ không phải nơi để thể hiện tình cảm

Nó giật mình, Lâm Thiên Khánh cũng quay đầu lại. Thấy hần, Lâm Thiên Khánh khẽ nở một nụ cười xảo trá:

- Lại gặp nhau rồi.

Hần cười nửa miệng:

- Gặp tôi cậu vui lắm sao?

- Tất nhiên là không. - Cậu nhàn nhạt đáp

- Vậy sao lại cười?

- Không phải lúc nào cười cũng là vui, anh hiểu chứ? - Lâm Thiên Khánh cười nửa miệng y như hần. Hai bên nhìn nhau như hai thế lực đang chèn ép nhau. Một bên là lửa, một bên là băng, không bên nào chịu khuất phục bên nào.

Người thấy mùi giấm càng ngày càng chua, nó đoán chắc không phải một thùng nữa, mà là hai thùng giấm đổ ở đâu đây...

- Thôi, hai người không găm giữ nhau không sống được à? Làm gì như hai con hổ đang tranh một miếng mồi thế.

Nó giải vây, méo mặt nhìn hai tên đó.

- Chính xác là như vậy.

Hàn Phong & Thiên Khánh đồng thanh trả lời.

Nó chắc khiếp sợ cái khí độc mà hai tên đó tỏa ra. Ai chứ hai coldboy của trường Hoàng Kỳ đấu đá nhau thì thế giới chắc loạn mất.

Nó chấp tay lại:

- Coi như tôi xin hai người, tôi đến để học chứ không phải xem đấu bò tót. À mà hai người đã nghe câu “Trâu bò húc nhau, ruồi muỗi chết” chưa? Đấy, cái tình hình bây giờ nó y như thế đấy.

Đến lúc ấy, hần và cậu mới thôi khỏi hăm hè nhau nữa, nhưng vẫn quăng cho người kia một ánh nhìn không mấy thiện cảm.

Cuối cùng, trong cuộc chiến này thì nó là người khổ sở nhất. Hai chuyên gia tư vấn sách, mỗi người một quan điểm riêng.

- Vy Khánh, cậu cầm lấy quyển này đi. - Lâm Thiên Khánh quăng cho nó một cuốn sách dày bất chấp.

Nó nhăn mặt đỡ lấy, rồi phụng phịu định nhét vào ba lô. Ai ngờ, Dương Hàn Phong lại cướp lấy quyển sách ấy, quăng ra một xô khác:

- Cuốn đó không hay, chọn cuốn này đi.

Vừa nói hần vừa nhét vào tay nó một quyển sách khác. Quyển này còn dày đến bất tử cơ.

Nó mặt nhăn hơn đít khi, cầu nhàu một lúc rồi cầm lấy cuốn sách. Vừa định nhét vào ba lô thì Lâm Thiên Khánh xô tới, cướp luôn cuốn sách rồi thần nhiên:

- Cuốn này tôi chưa từng đọc. Để tôi về nghiên cứu rồi cho cậu học sau. OK??

Hai mắt hần và cậu nhìn nhau, găm giữ như hổ đói. Nó đứng giữa như bị dè bẹp, rồi lẳng lặng ngồi xuống nhìn hai con bò đội nón kia đấu mắt.

Cả buổi chiều hôm ấy, nó bị gọi hồn không biết là bao nhiêu lần. Chỉ biết là, Dương Hàn Phong hướng Đông, Lâm Thiên Khánh hướng Tây, nó phải chạy vòng vòng từ Đông sang Tây rồi từ Tây về Đông. Hoạt động như một cái máy khiến chân tay nó ê ẩm. Hai con bò tót vẫn găm ghè nhau, không lúc nào yên.

Chắc kiếp trước nó tạo nghiệp chướng gì với hai tên này nên bây giờ ông trời mới trừng trừng nó thế này đây.

Mỗi người chọn cho nó một loại sách riêng, vậy nên, quyển nào nó cũng lấy, xếp đầy ngăn cặp. Có khi nó phải ôm cả cái thư viện này về nhà mất.

- Quyển này nữa. - Hần háng giọng

- Quyển đó tôi lấy cho cậu ta rồi. - Cậu lẳng lặng trả lời

- Đó là cậu lấy cho cô ta, chứ không phải tôi. OK? Vy Khánh, cầm lấy cuốn này! - Hần nhìn cậu chăm chăm.

Nó đành cắn răng chịu đựng dư âm của cuộc đấu bò này. Mặc dù là người ngoài cuộc, nhưng kẻ bị ảnh chụp nhiều nhất, chính là nó.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Ngày đèn đỏ

Sáng chủ nhật, khi ánh nắng không còn chói chang của bầu trời đầu tháng 12 rọi lên mặt, nó mới vươn vai thức giấc. Chợt...

Ga giường hôm nay...sao vậy nhỉ??

Nó lồm bồm một mình rồi nhìn quanh phòng, không có ai. Nó mới lật tấm chăn trắng xóa lên...

Ôi mẹ ơi!!!

Lũ tràn bờ đê!!

Nó gần như muốn hét toáng lên khi nhìn thấy một vùng chất lỏng đỏ chói thắm trên ga giường. Và cái thứ chất lỏng “đáng yêu” ấy...là...

Nó thật không dám nghĩ nữa.

Kì sinh lý của nó đã chậm mất hai tháng kể từ ngày chuyển về đây. Chắc do dư âm của vụ tai nạn mà nó mất máu nhiều nên kì sinh lý hoạt động chậm lại một chút. Nó không đề phòng, cũng không nhớ chính xác là ngày bao nhiêu. Nên...

Bây giờ lũ ập tới thì làm thế nào??

Nó cố trấn an tinh thần, rồi bình tĩnh ngồi suy nghĩ để giải quyết vụ việc. Trước hết, cần vào nhà vệ sinh và thay bộ quần áo đang mặc dở đi đã.

Đúng rồi, có thể thay quần áo, rồi tính sau vậy.

Nó gạt gù rồi trèo xuống giường, rón rén đi ra phòng tắm. Chưa đi được ba bước thì nghe tiếng đập cửa:

- Vy Khánh, mở cửa nào. Dậy mau!

Tiếng Dương Hàn Phong oang oang ngoài hành lang. Khoảng cách từ đây tới phòng tắm là quá xa, nên nó đã mất bình tĩnh mà leo tót trở lại giường.

Một giây sau, cánh cửa hé mở, bản mặt đẹp như tượng khắc của hấn hiện rõ mồn một trong con mắt mờ mờ của nó. Ôi trời ơi...

Hấn đến bên cạnh giường, tẹ hon là...hấn còn đang...ngồi lên giường của nó. Nếu bình thường thì nó sẽ ngoan ngoãn thức dậy, nhưng...hôm nay thì...

Hấn giật giật mép chần nó:

- Dậy đi, chủ nhật nhưng vẫn phải học chứ!

Nó kéo lại chiếc chăn bằng lực mạnh hơn nhiều:

- Buông ra!!!

Hấn hơi giật mình:

- Hôm nay em làm sao vậy hả? Dậy đi.

- Huhu, Hàn Phong, anh ra ngoài đi mà, dù chỉ một lúc thôi cũng được. Đi ra đi...- Nó vờ khóc lóc, chứ để hấn phát hiện...thì...

Hấn thấy lạ, bèn lật luôn cái chăn nó đang giữ khư khư trong tay ra:

- Có chuyện gì thì ngồi dậy nói ra xem nào.

- Á!! Dương Hàn Phong, chuyện là ở anh đó, đi ra đi, làm ơn!! - Nó khóc khan, bàn tay dính với chiếc chăn như keo.

Hấn hoảng quá, tưởng nó làm sao, vội vàng kéo mạnh cái chăn ra khỏi người nó. Thoáng chốc, chiếc chăn trắng muốt đã yên vị trong góc phòng...

Nó chết lặng...tim như ngừng đập...

Hấn ngạc nhiên đến mức...tim cũng muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Cái vùng đỏ đỏ loang lổ trên giường kia...là...gì nhỉ??

Đến nước này, nó khóc thật:

- Huhu, Dương Hàn Phong, anh để lại cho tôi chút tự tôn cuối cùng có được không hả??

Hấn áp úng:

- Vậy...cái đó...là cái gì thế?

- Đến tháng.

- Tháng gì cơ? - Hấn khó hiểu

- Cái...đó đó!!! - Nó nóng nảy.

- Cái đó...là cái gì?? - Hấn ngậy ngốc hỏi lại.

Nó hít một hơi dài, lấy chiếc gối trắng kia che đi vùng chát lông dưới chân rồi hét lên:

- Cái mà cậu không có ấy!!

Hấn ngậy ra một lúc lâu, bộ não bạc tỷ của hấn cần load lại cái thứ kiến thức mà nó vừa nhắc đến...

Mãi sau, hấn mới gật gù:

- Thôi kệ đi, dậy dậy!

- Tôi...làm sao mà đứng lên được!! - Nó nhăn nhó nhìn xuống dưới chân mình.

Hấn cởi chiếc áo khoác đang mặc trên người ra:

- Dậy nhanh đi, mặc vào!!

Không cần nó đỡ lấy chiếc áo, hấn nhanh tay luồn chiếc áo vào người nó. Vừa mặc vừa dỗ dành:

- Mặc nhanh lên, đứng dậy nào, đứng dậy!

Nó khó khăn, sập sênh đứng lên. Nhưng...cái chỗ đồ chơi ấy không tài nào mà qua khỏi tầm mắt của hai đứa nó được. Hấn không cố ý nhưng vẫn nhìn chăm chăm...

- Anh không được nhìn!!

Nó gào lên, miệng méo mào như con nít.

Hấn gật đầu:

- Được rồi được rồi, tôi không nhìn nữa, được chứ? Đứng dậy, ngồi lên ghế này cho tôi!

Hấn đỡ nó ngồi lên cái ghế xoay, nó khó khăn ngồi xuống. Chân tay run run đến lạnh đi. Hấn rót cho nó một ly nước, rồi lắc đầu:

- Con gái đúng là phiền phức mà.

Nó cắn răng:

- Nếu được sinh ra lần nữa, tôi thề sẽ không bao giờ chọn làm con gái. Đã mệt mỏi, buồn ngủ lại còn...đau nữa.

- Khó chịu lắm à? - Hấn lo lắng hỏi, thực sự hấn chưa gặp trường hợp này bao giờ.

Nó không nói gì nữa, dù gì đây cũng là việc riêng của con gái, không nên để đám đàn ông đó hiểu sâu quá làm gì.

Tự dưng, hấn kêu lên thật thảm thiết:

- Em...bác sĩ nói em bị bệnh không cầm được máu. Vậy bây giờ “bị” cái này, nó có...tháo hết máu của em đi không? Sau đó em sẽ chết à?

Nó hoang mang:

- Tôi...tôi không biết.

Cả hai chìm vào khoảng lo sợ thấp thòm, liệu...căn bệnh ấy nó có “thu thuốc” cả ngày đèn đỏ không ta??

Năm cấp hai, hấn có học qua loa vài chương sinh học. Tuy nhiên, đến bây giờ là...quên sạch, không còn sót một tẹo nào. Hấn nghĩ sẽ không bao giờ phải tìm hiểu về mấy cái linh tinh ấy, vậy mà...

- Vậy...giờ làm thế nào? - Hấn hỏi.

- Tôi cần...cái đó.

Nó e dè đáp. Bây giờ đi ra tiệm tạp hóa để mua “cái đó” thì cũng mất một khoảng thời gian. Đến lúc ấy thì...haizz...

Chỉ còn một cách...

Nó nhìn hấn.

Hắn có vẻ ngại, hai má đỏ cả lên, may mà nó không nhìn thấy. Suy nghĩ một lúc thì hắn quả quyết:

- Được rồi, hôm nay bốn thiếu gia đây sẽ đi tham quan thực tế xem sao.

Nó đưa ánh mắt cún con lên nhìn hắn, rồi, hắn dứt áo ra đi.

Nó thở phào “ Dương Hàn Phong, đội ơn trời đừng để ai nhìn thấy anh ở tiệm tạp hóa...”

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Tôi thích em

Dương Hàn Phong là lần đầu đi mua “cái đó” cho con gái, nên khi bước xuống xe, hắn đã bắt đầu cảm thấy lo lắng. Mức độ nổi tiếng của hắn như thế nào, không phải hắn không biết. Hắn tuy không sợ người ngoài sẽ dòm ngó rồi nói này nói nọ hắn nhưng rồi sẽ có tin đồn là hắn có bạn gái, rồi...nó sẽ gặp rắc rối hơi to với đám fangirl - Windy Love của hắn.

Trước tiệm tạp hóa, tìm hắn cứ đập thình thịch. Đây là gian đồ gia dụng này, đây là gian rau củ này, đây là gian thức ăn nhanh này, còn...gian dành cho phụ nữ đầu nhĩ??

À, chắc là gian đồ dùng cá nhân rồi.

Hắn đỏ mặt bước tới gian hàng đồ dùng cá nhân, đưa mắt tìm kiếm một thứ gì đó “lạ lạ”.

Hắn lẩm nhẩm “ Là cái thứ hay quảng cáo trên TV đó sao? ”.

Dầu gội này, dầu xả này, sữa tắm, sữa rửa mặt. Đây đủ hết. Có cả...mấy cái như Dạ Hương, Quý Thi, Quy quy zét zét gì đó nữa cơ, hắn nuốt khan, cố để khuôn mặt trắng đẹp hoàn hảo của hắn không bị đỏ hóa.

Hắn đi đi lại lại, nhưng vẫn không tìm thấy thứ được gọi là “cái thứ hay quảng cáo trên TV”. Rồi, cuối cùng hắn cũng nhìn thấy một đồng, một lũ những gói nhỏ nhỏ con con ấy.

Tìm thấy mục tiêu, hắn thấy nhẹ nhõm hẳn ra, nhưng...nhiều loại như thế này, biết chọn cái nào nhĩ?

- “Cái nào dùng tốt nhất đây nhĩ?” Hắn gãi đầu, nói nhỏ.

Xung quanh hình như không có người, hắn bắt đầu thấy nản, không ngờ việc chọn mấy thứ này lại khó đến thế. Dù sao cũng chỉ dùng cho một việc, làm sao phải sản xuất ra nhiều loại thế này? Hắn là đàn ông con trai, làm sao mà chọn??

Hắn đưa tay sờ nhẹ một gói nhỏ màu hồng nhạt.

Chọt chọt...

Tiếng kêu “ Bíp...bíp...” nghe thật dễ thương. Hắn cười gượng, rút tay ra, đút vào túi quần. Sau đó lại thấy một gói nhỏ nữa màu xanh dương..

Bóp bóp...

Mềm thật đấy.

Hihi..

Còn gói màu vàng này thì sao nhĩ??

Xẹt...xẹt...

Mát thật...

Hôhồ...

Hắn cứ chọt thử hết tất cả các “gói màu” trong tiệm tạp hóa, chọt nghĩ đến nó đang quần quai ở nhà, bèn giật mình chọn đại lấy một gói. À, không, mỗi loại chọn một gói. Ahii..

Ra đến cửa tiệm, mặc dù đã được chủ quán cho thêm chiếc túi ni lông đen nhưng hắn vẫn cảm thấy ngại, những con mắt hiếu kì và đám đuôi cứ nhìn hắn

chăm chăm.

Cái điện thoại đâu rồi? Mày có thể che giúp ta khuôn mặt.

Thế là hần giờ điện thoại ra, rồi giả vờ làm như đang nghe điện thoại, che hết cả một phần mặt bên phải, rồi nhanh chóng lái xe về nhà.

Công cuộc đi mua mấy thứ này thật vất vả và gian lao biết chừng nào. Chết thật đấy.

Về nhà, bà Vân Thư đã đi salon từ sớm. Căn nhà vắng lặng. Tiếng bước giày lộp cộp, lộp cộp của hần nện lên cầu thang.

Cốc cốc... Hần gõ cửa.

- Vy Khánh, em có trong phòng không?

- Cóoooooooo! - Nó chật vật kêu lên - Anh ngủ ở cửa hàng nhà người ta hả??

Hần thở dài:

- Tôi là con trai, đâu biết gì về thứ này.

- Còn lèm bèm không đem vào đây? Tôi sắp chết đến nơi rồi đây này!!!

Nghe giọng của nó gắt gao quá, hần mới nò vào phòng. Không ngờ con gái khi đến “tháng” lại có thêm cái tính cách kì quặc nữa.

Đó là từ một người bình thường lại đột nhiên biến thành sư tử.

Hần bước vào phòng nhưng không thấy một ai, hần lại hỏi:

- Em ở đâu?

- Phòng tắm. Anh hé cửa ra, vút vào đây!! Sao lè mề vậy?

Hần hé hé cửa, một khoảng trống chỉ đủ vừa cái túi. Hần vút vào, hét to:

- Đấy, của em cả. Đúng là mệ mà, đã có on mua hộ mà còn bị chửi nữa.

Không có tiếng trả lời, hần bèn ngó vào trong phòng, năm giây sau liền suýt bị tạt cho một xô nước lạnh vào mặt:

- Aa...Dương Hàn Phong, anh là loại khốn nạn, biến thái, háo sắc. Hồi nãy vừa mới thấy anh đứng ngoài, sao giờ đã ngó vào đây rồi? Anh có ý đồ gì hả?

Nó một tay giữ khăn tắm, một tay đánh hần túi bụi. Hần kêu lên vài tiếng rồi đẩy nó ra, khó chịu:

- Em bị điên à? Nhìn dáng dấp em xem, tôi chẳng có hứng thú với dáng của em đâu. Đừng tưởng bở.

- Anh...cái đồ biến thái dơ bẩn, cút ngay ra cho tôi.

Chưa kịp để hần nói thêm câu nào, nó đã đóng khóa cửa đến BÀNH một cái.

Hần lắc đầu, đi ra giường nó ngồi xem TV...

Chợt, tin nhắn từ điện thoại nó reo lên. Hần tò mò cầm máy. Vì điện thoại nó không khóa nên hần dễ dàng mở được. Vào mục tin nhắn xem sao...

Mặt Dương Hàn Phong lập tức trở nên đen thui.

- Lại là cái thằng tên Lâm Thiên Khánh ấy à?

Hần bực bội càu nhàu. Cái gì vậy chứ? Cho nhau số điện thoại rồi hờ ra cái là chất chít với nhau à?

Điên rồi đấy.

Hần lại còn tức điên khi nội dung tin nhắn là:

[Vy Khánh đàn em, hôm nay chủ nhật, đại ca không bắt chú học nữa. Chiều nay nếu rảnh qua nhà đại ca, đại ca đưa đi chơi.

Ký tên: Đại ca của em]

Hần càng đọc, máu trong người hần càng sôi lên sùng sục. Vốn đã chẳng có vấn đề gì, nhưng khi nghe đến năm tiếng “đại ca đưa đi chơi” đã thấy tức

rồi. Lại còn bonus thêm câu “đại ca của EM” nữa mới oách chứ. Lâm Thiên Khánh dù sao cũng chỉ bằng tuổi nó, tư cách gì gọi nó bằng em? Lại còn đại ca nữa, nó chưa gọi hấn bằng cái tên đó bao giờ.

Hàng trăm câu hỏi cứ dồn dập trong đầu hấn. Hai người này rốt cuộc là mối quan hệ gì đây? Có phải như lời mẹ nói, sẽ có thằng cướp mất Vy Khánh từ tay hấn không??

Không được, hấn không thể làm mất nó. Ba năm trước, tuột mất Hoàng Yến đã là nỗi đau kinh hoàng của hấn rồi, bây giờ mà còn không giữ được nó, thì hấn sống làm gì nữa? What the mục đích sống??

Được rồi, lát nữa nó ra thì hấn sẽ nói, nói hết.

Một lát sau, nó trở ra. Vừa ôm bụng vừa đá Dương Hán Phong ra khỏi phòng:

- Này. Hết việc của anh rồi. Về phòng đi.

Hấn nghiêm nghị đặt tay lên vai nó, cúi nó ngồi xuống giường. Nó ngạc nhiên nhưng không tiện phản ứng. Hấn đặt nó ngồi ở đầu giường, rồi hấn xuống đuôi giường ngồi. Hít hơi một cái lấy tinh thần, hấn thật lòng nói:

- Vy Khánh.

- Tôi nghe. - Nó từ tốn trả lời.

- Tôi có chuyện rất muốn nói rõ với em, mà không có thời gian. Nhưng hôm nay, tôi quyết định sẽ bộc lộ hết cho em biết.

- Ừ, nói đi.

Tiếng nó bắt đầu nhỏ dần...

Hấn nói một hơi:

- Mạch Vy Khánh, em là một con người rất đặc biệt. Lần đầu gặp, em biết em khó ưa lắm không hả? “Bình hoa di động”, cái biệt danh này của em cho tôi...hay lắm. Lúc bắt em làm thư ký cho hội học sinh, mục đích chỉ là hành hạ em thôi. Nhưng không hiểu sao...sau này, hay là đến bây giờ, cái mục đích đó lại khác đi nhiều lắm..Tôi muốn ở bên cạnh em nhiều hơn, lúc nào cũng cau có, tức giận với em. Nhất là cái hôm đó, tôi đã...

Hấn cười nhạt, rồi làm bầm kẻ tiếp:

- Từ sau hôm đó, tôi mới biết em quan trọng với tôi như thế nào. Không phải chỉ riêng tôi, mà còn đối với Minh Khang, Hạo Thiên nữa. Tôi muốn đưa em về nhà để chăm sóc em, muốn gây sự với em, là để em đừng làm nger tôi, muốn cau có, tức giận với em, là để em luôn nhớ đến bản mặt đẹp trai của tôi. Tôi muốn làm tất cả vì em, thật đấy. Cả đời tôi chưa bao giờ nói được những câu thể này đâu, mất hình tượng thật....

Không trả lời...

Hấn vẫn hăng say kẻ tiếp:

- Thực ra, vấn đề tôi muốn nói là...tôi...không phải vì ghét em nên mới làm như thế với em. Mà ngược lại, tôi...t.h.í.c...h em. Mạch Vy Khánh, tôi thích em đó. Em có nghe không hả?

Hấn quay lại nhìn nó, nó vẫn ngồi im như trời trồng, không một chút nhúc nhích. Hấn cười nhẹ, lay lay vai nó:

- Này, không phải em vì xúc động quá nên bị câm tạm thời rồi chứ?

Nó lắc người làm tay hấn tuột hấn ra, hấn chép miệng:

- Ngại rồi à? Haiza, đúng là, con gái các em...vậy thì, nếu đồng ý, thì quay lại, gật đầu nhé. Nào, 1, 2,...

Nó vẫn không quay lại, hấn hơi lo sợ. Có phải... Nó...không thích hấn không? Nhưng, trên đời này làm gì có ai không thích hấn cơ chứ??

Hấn nói lớn:

- NÀY!!

Đến giờ, nó mới nhăn nhó quay đầu lại, nhìn hấn với con mắt bi thảm:

- Đau...bụng...quá...

Hấn giật mình, nuốt nước bọt gặng hỏi nó:

- Em có nghe tôi nói gì không đấy?

Nó vừa ôm bụng vừa trả lời:

- Nói...gì...chứ?Đau...bụng...bỏ...mẹ...ra...đây...này...

Hắn chột dạ:

- Vậy là...tất cả những lời nói lúc ấy, em đều...không nghe thấy sao??

- Nghe gì chứ? Đau bụng chết đây...

Hắn ức chế:

- Mạch Vy Khánh, em là đang đùa tôi, đúng không???

- Anh...làm gì mà to tiếng vậy chứ?

- Em..

Hắn không chịu được nữa, ép nó xuống giường. Hắn như đè lên người nó, ai chân quỳ xuống ga giường, hai khuôn mặt chỉ cách nhau 30 cm..

- Mạch Vy Khánh, hôm nay tôi không cho em biết thế nào là lễ độ, tôi không tên là Dương Hàn Phong!

Nói rồi, hắn từ từ cúi xuống, đặt xuống môi nó một nụ hôn nhẹ...

Đọc bình luận thấy có bạn bảo nên cho hai người yêu nhau nên...hôm nay để hắn tỏ tình luôn. Nhưng nó có đồng ý không thì chưa biết nhé.

Ahihi...

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Độc quyền chiếm hữu

Khoảnh khắc hai đôi môi sát gần nhau, nó dường như không cưỡng lại được, nhưng vẫn có chút ý chí đẩy hắn ra. Hắn không những không mảy may để ý đến lực đẩy nhỏ xíu của nó, mà ngược lại còn hôn sâu hơn, giống như muốn nuốt nó vào trong tim, không cho đi đâu nữa.

Môi của hắn ngọt đến nổi, hệ thần kinh vốn rất minh mẫn và liêm thanh của nó tự dừng lại bị tê liệt, tứ chi rã rời không nhúc nhích nổi. Cứ như bị mưa chước bởi một thứ thuốc nào đó. Nụ hôn đầu của nó, first kiss của nó...ôi mẹ ơi...

Nhưng cảm giác đầu môi được ủ ấm như thế này, thực sự rất thoải mái. Tim nó đập mạnh liên hồi, nhịp thở cũng nhanh dần. Cả hắn cũng vậy, nó có thể nghe thấy tiếng đập loạn nhịp từ con tim của hắn như hòa vào nhịp đập của nó. Một cảm giác ấm áp lan tỏa khắp toàn thân.

Nó vội vàng thở dốc, dường như lại tạo cơ hội cho hắn làm loạn. Hắn cắn lấy đôi môi anh đào của nó, thanh âm ấy lại kích thích lên đại não của nó. Nó dùng hết sức lực cuối cùng để đẩy hắn ra, một tay giơ lên định cho hắn một cái tát.

Hắn rời môi nó, một tay nhanh chóng bắt lấy đôi tay yếu ớt của nó trên không trung:

- Mạch Vy Khánh, em làm loạn vậy đủ rồi đấy.

- Dương Hàn Phong, anh là đồ khốn nạn, đồ lợi dụng, đồ vô sỉ nhà anh...- Nó thờ hồn hèn.

Dương Hàn Phong nhếch mép, cúi xuống gần nó:

- Em còn nói nữa, tôi hôn em đấy.

- Thịnh anh tự trọng. - Nó tức giận vùng vẫy nhưng vẫn không thoát khỏi vòng tay rắn chắc của gã vô sỉ kia.

Hắn nhìn nó, ánh mắt chứa đầy gian tà:

- Nụ hôn vừa rồi là tự trọng của tôi.

- Anh...hôm nay anh uống lộn thuốc hay do tôi làm cảm vậy hả?? - Nó thều thào.
- Mạch Vy Khánh. Tôi đã nói rồi, hôm nay tôi không cho em biết thế nào là lễ độ, tôi không tên là Dương Hàn Phong.
- Vậy...anh hôn tôi, là lễ độ à?
- Là việc nên làm thôi. Sau này chúng ta sẽ còn làm nhiều hơn thế nữa. - Hắn giờ giọng “biến thái” nhìn nó.

Nó run rẩy nhìn khuôn mặt phóng đại của hắn ở trước mặt. Hắn chắc chắn bị ma nhập rồi, hay sáng nay ra tiệm tạp hóa chắc ăn nhầm bả chó bả chuột gì đó rồi. Không hơi đâu tự dưng đi làm mấy chuyện này cả.

Nó từ từ đưa tay lên, cảm tưởng như sắp vuốt má hắn. Nhưng không, nó đặt tay lên trán hắn, cau mày:

- Không có sốt mà. Anh hôm nay ăn phải thứ gì vậy hả!
- Suyt thì ăn được em - Hắn cười.
- Anh...tôi lạy anh đấy. Rốt cuộc thì anh cần gì hả?
- Cần em thôi. - Hắn vui vẻ.
- Anh điên rồi, đồ biến thái, bệnh hoạn, vô sỉ, ti tiện...cút ra ngoài cho tôi!
- Chán chưa?
- Chưa.
- Vậy thì sao tôi phải cút. - Hắn tỉnh bơ.

Nó bất lực, thôi không đấu võ mồm với hắn nữa. Không biết từ khi nào hắn lại trở thành một tên biến thái loại nặng như thế này. Trước kia, hắn làm gì cũng tỏa ra mùi sát khí không cho ai đến gần, thế mà...

Hắn vẫn giữ nguyên tư thế trên người nó, hai tay chồng xuống ga giường, trằm mặc chiếm hữu:

- Mạch Vy Khánh, em nghe đây. Từ bây giờ, em sống là người của tôi, chết cũng là ma của tôi. Vậy nên em phải nghe lời tôi.
- Không. - Nó bức xúc, cái thể loại này là ép duyên sao?
- Em không muốn? Yêu tôi thôi mà, có gì không tốt chứ? - Hắn nhiu mày
- Thực sự đây vào anh chẳng có điều gì tốt cả.

Nó đẩy hắn ra, nhưng hắn vẫn chống cự lại, ép nó xuống, nói tiếp:

- Tôi không thích em hay đi ra đường, vậy nên chiều nay em ở nhà đi. Tôi không thích em nói chuyện với thằng đàn ông khác, vậy nên em hạn chế mở miệng, nhất là với tên Lâm Thiên Khánh gì đó.

Nó cười nhạt:

- Anh lấy tư cách gì sai khiến tôi?
- Chồng tương lai.
- Anh mơ hả? Tôi nói cho anh biết, tôi không bao giờ chấp nhận đâu!
- Bây giờ chưa chấp nhận thì sau này chấp nhận.
- Anh...anh đang bị tưởng bở à? Cút, cút khỏi phòng tôi ngay!!!

Vừa nói, nó vừa đẩy hắn một cái thật mạnh. Hắn lần này có vẻ nản, không chống được liền bị ngã văng ra sàn. Ngay lập tức, những cái gối trên giường đều tìm nơi hạ cánh - là mặt hắn. Nó ném hết các đồ vật trên giường vào người hắn coi như trả thù cho “phốt kít” của nó.

Dương Hàn Phong nhẹ nhàng bắt lấy một cái gối ôm, nắm chặt tay rồi ném mạnh cái gối xuống đất.

Hắn bất lực:

- Em thôi cứng đầu được không hả??

Nó gào lên:

- Tôi nói anh rút khỏi phòng tôi. Tôi không muốn nhìn thấy mặt anh nữa.

Nhịp thở của hắn hơi gấp gáp. Đây là lần đầu hắn bị cự tuyệt một cách nhục nhã thế này. Hắn nhìn nó, cười nhạt:

- Được thôi.

Rồi hắn ra khỏi phòng nó, cánh cửa đóng RẦM một cái. Cửa phòng nó làm bằng thủy tinh loại đắt, nhưng vẫn không chịu được lực đập mạnh như thế. Tiếng đổ vỡ CHOANG một cái. Dưới sàn lổm ngổm những mảnh thủy tinh vỡ vương vãi. Mặt nó biến sắc, nhìn đồng hồ nát trước mặt.

- Tại sao anh luôn làm theo ý của mình vậy hả. Anh chẳng bao giờ để tâm đến cảm xúc của tôi.

Hắn phóng xe một mạch đến bar Whisk. Đây là một quán bar lớn thuộc chi nhánh công ty nhà hắn. Tâm trạng không tốt tí nào, cũng lâu lắm rồi không lướt ra bar. Hôm nay hắn định ra giải sầu rồi tìm lời khuyên từ mấy thằng đàn em chuyên gia tán gái của mình.

Tốc độ phóng xe nhanh như ánh sáng trên đường cao tốc làm mọi người xung quanh khiếp sợ. Đã lâu lắm hắn không đi với tốc độ trời cho này, hôm nay bắt đầu lại, cảm xúc không khác đi tẹo nào.

Thực sự rất kích thích.

Bar Whisk hôm nay nhộn nhịp lạ thường. Đã vậy từ khi có bóng dáng hắn bước vào cửa, cả quán bar như náo loạn cả lên. Những khách làng chơi cũng bị đuổi về hết sạch để tránh gây sự với thiếu gia nhà này. Hắn đi đến đâu, tiếng đổ vỡ vang lên đến đó. Nhìn thấy thằng oắt nào ngửa mặt là hắn tiện tay đập thẳng.

Hắn thực sự rất bức.

Ngồi vào một góc khuất của bar, ánh mắt lạnh xuyên thấu của hắn tia ra ngoài cửa. Tiếng nhạc sập sinh tràn vào tai hắn. Một lát sau, một bóng hình cao lớn nữa xuất hiện. Anh ta lễ phép cúi gập người, chào một cách lễ độ:

- Lão Đại. Lâu quá rồi anh mới ghé bar.

- Ủ. - Hắn buông một câu nhạt nhách.

- Phải chăng hôm nay Lão Đại có chuyện gì bức tức? - Anh ta nhìn vào mắt hắn, tò mò hỏi.

Hắn ngược lên, cười nhếch một cái:

- Quả thực không giấu được cậu. Hôm nay tôi hơi bức thật.

Anh ta cười nhẹ, ngồi xuống bên cạnh hắn. Nói bóng gió:

- Vậy Lão Đại có thể nói cho em biết không? Biết đâu...em có thể giúp anh được một phần??

Vừa dứt câu, anh ta đã thấy hối hận vì câu nói quá ngu ngốc của mình. Lão Đại của anh ta thì có gì mà không làm được chứ? Cũng càng không có chuyện cần đến sự giúp đỡ của anh ta. Lần này coi như...thảm rồi.

Ánh mắt sắc lạnh của hắn nhìn chằm chằm vào Gấu Trắng (biệt danh của anh ta). Một lúc sau mới dám mở miệng:

- Cậu có ghê giúp tôi à?

- Dạ...nếu việc đó không nằm ngoài khả năng của em

- Nghe nói, cậu là dân sát gái? - Hắn hỏi.

Gấu Trắng hơi ngạc nhiên vì chủ đề Dương Hàn Phong vừa nhắc tới, nhưng không để hắn chờ lâu, anh ta ngại ngần đáp:

- Cũng...cũng bình thường thôi ạ. Anh đang gặp rắc rối về tình cảm sao?

Hắn thờ dãi:

- Không giấu gì cậu. Tôi vừa bị một con bé cứng đầu cự tuyệt.

BỊCH một cái, Gấu Trắng ngã lún xuống sàn nhà. Miệng còn lắp bắp gì đó không thôi. Lão Đại...bị...cự tuyệt sao? Mặt Trời hôm nay mọc hướng Tây hay người ngoài hành tinh xuất hiện vậy??

Đứng dậy ngồi lên ghế, Gấu Trắng mới bình tĩnh hỏi lại hắn:

- Cô gái đó...

- Nó rất cứng đầu. Tôi không biết cô ấy đó có thích tôi không nữa. Hiện tại tôi đang rất hoang mang. Cô ấy cũng giận tôi luôn rồi. Vì tôi lỡ...cường hôn cô ấy.

- Cái gì?? Lão Đại...anh...cường hôn??

Gấu Trắng suốt thì đứng tim mà chết lản quèo ra sàn. Trời ạ, Lão Đại của anh mặt nào cũng giỏi. Nhưng sao về vấn đề tình cảm này lại vụng thối vụng nát như thế cơ chứ.

Hắn thờ dài lần hai:

- Nghĩ lại rồi mới thấy hối hận. Thực sự tôi rất muốn biết, cô ấy có thích tôi hay không. Cậu có kế nào không?

Gấu Trắng trầm ngâm một lúc, rồi mỉm cười. Đặt tay lên vai hắn:

- Muốn biết một cô gái có thích anh hay không, anh chỉ cần làm cho cô ấy...ghen là được.

- Ghen?? - Hắn trở mặt hỏi.

- Chính xác. Nếu một cô gái thực sự thích anh, thì chắc chắn cô ấy sẽ ghen lồng lộn lên khi thấy anh thân mật với người con gái khác thôi. - Gấu Trắng truyền tải đạo lý “nỗi ghen” của con gái.

- À...ra vậy. Tôi biết rồi. - Hắn gật gù.

Hắn cười nhạt, lắc nhẹ ly Volka trên tay. Làm cho nó ghen à? Trong đầu hắn bắt đầu xuất hiện một hình ảnh...

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Tôi sẽ cố gắng tránh xa anh, yên tâm đi

Hắn quậy phá ở bar Whisk đến gần tám giờ tối mới về. Tuy uống rất nhiều rượu, nhưng sắc mặt hắn vẫn lạnh lùng tỉnh táo như không hề có tí men trong người. Về đến cửa, thấy bà Vân Thư đang ngồi ăn cơm với Vy Khánh, hắn cười cười ngồi vào bàn. Ngay lập tức, nó bật dậy, nhỏ giọng:

- Mẹ, con no rồi. Con xin phép lên phòng!

Hắn ngạc nhiên... Con bé này, giận dai ghê vậy. Nhìn theo nó lên phòng nhưng không đóng cửa vì cánh cửa đã bị bắn làm cho tan nát từ sáng, hắn mới mất tròn mắt dẹt...sáng nay hắn đã quạ tay đến thế sao?

Bà Vân Thư cũng nhìn theo nó, đập mạnh cái bát xuống bàn tưởng chừng như bị vỡ ra:

- Con lại gây ra chuyện gì rồi?

- Con...haizz...

Hắn lắc đầu rồi lao lên tầng. Bây giờ là thời khắc quan trọng, cần làm theo lời của Gấu Trắng gấp.

Nhưng vì không thể nhớ hết lời của “đại ca sát gái” Gấu Trắng truyền dạy nên hắn như chép ra một miếng giấy. Nội dung hắn cần đạt được trong tối hôm nay là:

- Phủ nhận tình cảm vừa thổ lộ sáng nay.

Hắn lẩm nhẩm, cho dù hắn chẳng hiểu làm thế để làm gì nhưng vẫn nghe theo, vì tương lai con em của chúng ta mà!

Vì không có cửa nên hắn dễ dàng đi vào được phòng của nó. Nhìn thấy hắn, nó đang ngồi trên giường đọc sách thì vứt nguyên quyển sách ra ngoài rồi trằm chằm ngủ. Hắn thờ dài kéo chăn nó ra. Nó hẳn học:

- Đi ra ngoài!

- Nghe tôi nói đã! - Hắn bình thường, không trầm không bổng nói.

- Tôi chẳng muốn nghe gì hết. Đi đi!

- Em vẫn nghĩ những lời tôi nói sáng nay là thật sao? - Hấn đổi giọng giễu cợt.

Nó đờ người một lúc, nghi ngờ hỏi:

- Ý anh là sao?

Hấn nặn ra nụ cười đều giả, mỉa mai:

- Haizz, sáng nay tôi chỉ là thử thách em chút thôi. Ai ngờ...vẫn có ai đó tưởng thật, haiz, lại làm cho em mất ngủ rồi. Thực sự xin lỗi.

Cả bầu trời như sụp đổ xuống đầu nó. Gì chứ? Đùa? Thử thách? Tình cảm của nó, cảm giác của nó là thứ để hấn đem ra đùa sao?

Hụt hẫng, một cảm giác truyền đến mọi giác quan trong cơ thể nó. Sao nó lại hụt hẫng như vậy? Nó không biết. Sáng nay, khi nghe hấn nói có ý muốn thay đổi mối quan hệ của hai đứa thành “yêu đương”, dù ngoài mặt không tỏ ra nhưng trong người nó cứ rạo rức không thôi. Nhưng tất cả mọi cảm giác sáng giờ đều tiêu biến khi hấn nhắc đến hai từ “đùa” và “thử thách”.

Nó lẳng lặng không nói gì. Hai mắt như phủ một tầng nước mỏng. Có lẽ, hấn sẽ không nhìn thấy đâu. Còn hấn, hấn cứ nhìn thái độ của nó mà lo lắng khôn nguôi...không biết có xảy ra chuyện gì không nữa. Hấn thấy cái cách này không ổn cho lắm, như là đi xúc phạm người khác vậy.

Hấn nén lại cảm xúc trong người, nghiêng đầu hỏi:

- Sao cảm rồi?

- Đi đi. - Nó mệt mỏi nói.

- Có phải hụt hẫng quá không? Haha, xin lỗi nha! - Hấn cười gượng, trong lòng rối bời. Nhìn thái độ nó như thế này, hấn không sao yên tâm nổi.

Nhìn thấy nó đang mỉm cười một cách gượng gạo trên giường, không hiểu sao tim hấn giống như bị ai đó hung hăng bóp chặt.

Chẳng lẽ...

Hấn trầm ngâm nói:

- Em không có lời gì để nói với tôi sao?

Nó không nhìn hấn chằm chằm, cũng không cúi mặt xuống đất. Chỉ trầm mặc mở miệng, nói một câu:

- Anh ghét tôi lắm à?

- Gì chứ? - Hấn sững sốt. Hấn có mơ cũng không ngờ tới hậu quả sẽ như thế này.

Nó cũng chỉ vì quá tức giận khi bị lôi ra làm trò đùa cho hấn. Trong đầu nó cũng chỉ có từng ấy câu, đứng một lúc rồi ngẩng đầu lên nói:

- Nếu anh làm việc này chỉ để đùa tôi, thì xin lỗi, nếu lúc trước tôi có làm việc gì quá đáng với anh, tôi xin lỗi. Anh yên tâm đi, sau này tôi sẽ cố gắng không để anh cảm thấy chướng mắt, càng cố gắng để tránh xa anh. Dù gì cũng chỉ còn một tháng sống trong căn nhà này, anh không cần phải tỏ rõ thái độ muốn đá tôi đi đâu. Nếu không vì lời hứa với mẹ Vân Thư thì tôi cũng không cần sống ở đây để anh chướng mắt làm gì.

Nó nói mà chẳng chú ý tới sắc mặt hấn đang từ ngạc nhiên đến tột độ chuyển sang u ám không một chút ánh sáng.

Gì hả? “Không để anh cảm thấy chướng mắt? Càng cố gắng tránh xa anh? Tò thái độ đá tôi ra căn nhà này? Nếu không vì mẹ thì cũng không cần sống chung để anh chướng mắt?” Con bé này đang nói cái quái gì vậy? Hoàn toàn không liên quan đến vấn đề hấn đang cố giải thích. Những lời này trong mắt hấn cứ như là lời sỉ nhục, mỗi câu đều tượng trưng cho sự chán ghét.

Mạch Vy Khánh, em...giỏi lắm!

- Mạch Vy Khánh, có phải em tới tháng là mất trí rồi không? - Khẩu khí Dương Hàn Phong lạnh như băng, không khí xung quanh nó như ngưng đọng lại. Nó nhìn hấn, thấy khóe môi hấn hơi động đậy, hấn...là đang tức giận sao?

Nó mỉm cười dịu dàng:

- Hàn Phong đại thiếu gia, nếu không có việc gì nữa, mời anh về phòng. Tôi đang rất mệt.

Những lời nói này trong mắt hấn lại là một câu xua đuổi. Hấn không sai, nó cũng không sai, cái sai căn bản là...thái độ của hấn. Tại sao có thể diễn sâu thế để nó hiểu lầm thành đang “cố sức tỏ ý đá vắng” nó ra khỏi nhà được chứ?

Hừ lạnh một tiếng, Dương Hàn Phong không nói gì nữa, quay đầu lẳng lặng bước đi. Hấn tuyệt nhiên không nghĩ tới trường hợp cực đoan này. Tất cả là

tại thằng Gấu Trắng. Chuyên xui đại con nhà người ta. Hôm nào có gặp phải xử chết!

Tiếng đóng cửa vang lên một cái, tâm tình nó cũng như sập lại. Nó mệt rồi, sao cái gì cũng lòi nó ra để làm thú vui vậy?

Nó nhắc điện thoại lên:

- Lâm Thiên Khánh...

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Cuộc thi

Sáng hôm sau, nó tỉnh giấc với một cơn thịnh nộ khá lớn. Giờ...nó không còn hứng xuống nhà mà nhìn mặt hấn nữa. Cứ thấy hấn là máu nó sôi sùng sục rồi.

Đi học cũng không yên nữa.

Ngồi ăn sáng, nó vẫn là cái tướng ăn không thể yêu thương nổi - cúi gằm mặt xuống và lặng lẽ ăn. Hấn không nói gì, vì hấn nghĩ, nếu mở miệng ra là hỏng hết kế hoạch. Tối qua hấn đã nghĩ thông rồi, để nó giận dữ như vậy sẽ tạo điều kiện thuận lợi hơn cho kế hoạch của hấn.

Cửa mở, một bóng người bước vào nhà. Nó không quay mặt ra nhìn, hấn cũng vậy, chỉ có bà Vân Thư ngó ra. Bà vui vẻ cười, nói to:

- Hạo Thiên, con đến chơi hả?

Nó quay ngoắt ra, nhìn thấy anh thì nở một nụ cười vô thức. May thật, trong lúc khốn đốn lại được Hạo Thiên giải cứu. Anh thật là vị thần mặt trời của đời nó mà.

Nó không ăn nữa, chạy như bay lại gần Hạo Thiên.

- Anh Thiên!!!

- Vy Khánh, lâu không gặp. Nhớ em quá rồi...- Hạo Thiên ôm nó vào lòng.

Nó hơi sững sờ, nhưng cũng ôm lại anh.

Trên bàn, bát cơm đã bị hấn đặt mạnh xuống bàn không thương tiếc. Hấn nhìn hai người kia bằng ánh mắt tóe lửa. Ôm nhau ha, tình cảm ha...

Nó buông anh ra, cười tí mắt. Ni non lắc tay anh:

- Anh đưa em đi học nha!

- Đang định bảo em...- Anh cười rồi quay sang hấn:

- Thôi, tao với nhóc đi học trước. Mày đi sau nhé.

Rồi mỉm cười với bà Vân Thư:

- Con chào bác!

Nó nhanh chóng lượn lấy cái ba lô, nhí nhố tạm biệt:

- Con đi học nhé mẹ.

Bóng hai người đã khuất sau cánh cổng to lớn, hấn mới hậm hực bỏ lên phòng. Con bé này, cũng quá nhiều vệ tinh bên cạnh, tiêu diệt được tên này, lại rắc rối với tên khác. Đối phó với những vệ tinh xung quanh nó cũng không phải chuyện dễ.

Đầu đầu thật đấy.

Trên xe, nó vui vẻ ngồi nghe nhạc. Bỗng, Hạo Thiên quay qua, hỏi nó:

- Vừa nãy...anh nghe em gọi mẹ thằng Phong...là...mẹ...?

Nó cười:

- Bác ấy nói em có thể gọi như vậy, để cho em đỡ nhớ nhà ấy mà. Anh...đừng có hiểu lầm đấy...
- À...- Hạo Thiên thở ra một cái cười sáng khoái. Ahihi, thì ra là thế, làm anh cứ tưởng..

Ngồi im lặng một lúc nữa, anh lại hỏi:

- Vy Khánh này...
- Sao anh?
- Chiếc vòng cổ anh tặng...em...có đeo không?
- Có chứ. Đây này!

Nó vừa nói vừa lấy ra sợi dây chuyền lung linh trên cổ. Hạo Thiên mỉm cười:

- Vậy là tốt rồi. À mà...khi đi tắm...em..tháo nó ra nhé!

Nó khó hiểu:

- Sao phải tháo ra ạ?
- À thì...nếu không tháo...sẽ xảy ra án mạng đấy...
- Anh đừng làm em sợ...- Mặt nó trắng bệch...

Hạo Thiên chỉ cười, xoa đầu nó:

- Không phải như em nghĩ đâu. Nhưng cứ phải tháo ra cho anh, lúc tắm xong thì đeo vào. Em chỉ cần biết như vậy là được rồi.
- Ừm...- Nó gật đầu, chứ thật ra nó chả hiểu cái quần xì gì.

Đến trường..

Nó vẫn bắt Hạo Thiên thả nó ở chỗ cũ...nó chẳng muốn bị rắc rối đâu.

Sân trường hôm nay náo nhiệt lạ thường. Mọi ngày vẫn rất náo nhiệt, nhưng hôm nay lại vừa náo, vừa loạn, vừa nhiệt. Cứ như có tin tổng thống Donald Trumps sắp về hay có ngôi sao điện ảnh nổi tiếng sắp hạ máy bay xuống sân trường vậy.

Nó không quan tâm mấy chuyện này cho lắm, cứ bơ đi mà qua. Nhưng đông quá, tốc độ đi cũng chậm hơn rất nhiều. Mãi mới lách qua được đám người ấy, nó vội vàng hít thở không khí, trong cái đám kia có gì mà không cả cho người ta chút oxy để thở vậy chứ?

Đang đi, nó có cảm giác như có người theo sau mình. Cảm giác vừa xong, một giây sau, hai vai nó đã bị người khác quàng lấy. Là Lâm Thiên Khánh. Cậu vừa vui vẻ choàng tay qua cổ nó, vừa đưa cho nó một hộp sữa dâu:

- Uống sữa vào để cho lớn nhé. Lùn thế này thì..

Nó hết nhìn hộp sữa lại nhìn đến chủ nhân của nó. Đây là si nhục một cách công khai chiều cao của người khác à? Nhưng...dù gì cũng là ý tốt của người ta, không nhận thì có bị cho là bất lịch sự không nhỉ?

Nó vừa đưa tay định nhận lấy hộp sữa thì không biết hần từ đâu chui ra, cướp tọt hộp sữa trên tay Lâm Thiên Khánh rồi đồng dục:

- Vy Khánh không uống được vị dâu.

Lâm Thiên Khánh không có gì là khó chịu, ngược lại còn ân cần hỏi nó:

- Cậu không uống được vị dâu à?

Nó hơi ngại:

- Ừ thì...không uống được.
- Vậy sao không nói với tôi. Được rồi, tôi sẽ rút kinh nghiệm lần sau. Lên lớp thôi..

Nó và cậu cứ cứ nhiên mà bơ hần, coi hần như không khí mà bước qua. Còn hần thì tức không để đâu hết tức, con khó chịu lan tỏa trong người. Hm...lại còn có “lần sau” cơ đấy.

Chuông reng, nó vui vẻ ngồi tám chuyện với Lâm Thiên Khánh. Tiết đầu là của cô chủ nhiệm. Tuy nó gặp rất nhiều rắc rối ở lớp này nhưng quan hệ với cô chủ nhiệm thì rất tốt, nó rất thoải mái với cô.

Cô giáo hôm nay cũng có vẻ vui, bước vào lớp đã cười toe toét. Cô cười tươi, hoan hoan hi hi nói với cả lớp:

- Chắc hẳn ai trong lớp cũng biết đến cuộc thi rồi chứ?

- Rồi ạ!!

Đám học sinh đồng thanh. Tiếng xì xào bàn tán nổi lên khắp nơi. Riêng nó thì chẳng hiểu cái mô tê gì. Ngó sang Lâm Thiên Khánh, cậu cũng nhún vai. Tính của cậu vốn đã không quan tâm đến mấy cái chuyện bờ rào nhà người ta rồi.

Nó gọi Ngọc Vy - cô lớp trưởng vui vẻ. Ngọc Vy khá mến nó, bởi vì cái kiểu nói chuyện hài hước của nó làm cô cười không ngậm được mồm. Nó mở miệng hỏi:

- Ngọc Vy, bọn họ đang nói đến cuộc thi nào vậy?

Ngọc Vy có vẻ sốc:

- Bạn học Mạch Vy Khánh, cậu có phải từ trên trời rơi xuống không hả? Đến cả “King and Queen” mà cậu cũng không biết?

Nó ngó người:

- King...King and Queen là cái giống gì?

- Là cuộc thi sắp tới trường ta sẽ tổ chức đó. Đó là cuộc thi để chọn ra cặp đôi King and Queen đẹp nhất của trường, nhưng để làm được điều đó không phải dễ đâu nhé...

Tiếng cô chủ nhiệm cắt lời Ngọc Vy:

- Thôi nào, cả lớp im lặng để cô phổ biến thể lệ cuộc thi!

Ngọc Vy quay sang nó:

- Nghe cô nói sẽ tốt hơn.

Nó gật đầu, rồi quay lên bảng nhìn và nghe cô phổ biến.

Cô giáo hắng giọng rồi nói một tràng, nhưng dường như lại rất dễ hiểu:

- “King and Queen” là một cuộc thi dành cho tuổi teen lần đầu được tổ chức ở trường ta. Thể lệ: Mỗi lớp chọn ra một đôi nam nữ xuất sắc để dự thi. Các đôi dự thi phải thông qua ba vòng: Sơ loại, bán kết và chung kết. Vòng sơ loại được chọn ra 5 cặp đôi xuất sắc nhất, vòng bán kết chọn ra 2 và chung kết sẽ là King và Queen của trường. Sẽ phải thi ba phần bắt buộc:

Phần 1 cũng là phần sơ loại: Âm thực. Mỗi cặp đôi sẽ cùng nhau chế biến một món ăn bất kì, kể cả kem và sinh tố. Miễn là ăn và uống được. Ban giám khảo sẽ thưởng thức và chấm điểm. Tổng điểm phần này là 30.

Phần 2 cũng là vòng bán kết: Trình diễn thời trang. Năm cặp lọt vào vòng này sẽ đi trên sân khấu như trên sàn Catwalk. Hai cặp nào có thần thái, có tự tin và được sự ủng hộ của khán giả sẽ lọt vào chung kết.

Phần 3 cũng là vòng quan trọng để chọn ra King và Queen: Đối đáp. Hai cặp cuối cùng có số điểm bằng nhau sẽ thi đối đáp với nhau. Lí lẽ bên nào hay, được ban giám khảo và khán giả đồng tình sẽ được cộng điểm. Tổng phần này là 30 điểm.

Còn một phần cuối cùng, đó chính là hai cặp ở phần chung kết. Tuy là phần phụ nhưng là phần quyết định King và Queen của năm. Ở phần thi này, mỗi cặp sẽ cử ra một bạn để dự thi. Tốt nhất là bạn nữ. Bạn nữ đó sẽ được chấm điểm theo đúng chuẩn mực của người phụ nữ xưa. Bạn sẽ được chọn một môn trong bộ tứ Cầm, kì, thi, họa để dự thi. Phần này 100% chấm điểm theo khán giả, ai được nhiều người ủng hộ hơn sẽ được cộng điểm. Tổng phần này là 10 điểm.

Như vậy, trong 3 phần thi chính và một vòng phụ, cặp đôi King and Queen của năm sẽ được chọn ra. Còn về mức thưởng thì khá lớn, cô không biết là bao nhiêu nhưng đây là lần đầu tổ chức, nhà trường sẽ chi ra một khoản lớn đó.

Những lời trên là lời phổ biến của cô giáo hết đó...

Cô dừng lại thở. Trời ạ, làm sao phải nói hùng hục một lúc được lắm thế nhỡ? Xem ra cô cũng rất có hứng thú với chủ đề này.

Ngọc Vy ôm cảm mơ mộng:

- Hìhì, nghe đã thích rồi. Vụ này có vẻ là đào trai đẹp trong trường ra cho mà xem. Lúc ấy thì tha hồ mà ngắm, ahihi...

Nó thở dài:

- Trước giờ trường chưa bao giờ tổ chức cuộc thi này phải không?

- Đúng rồi đó. Chắc hôm qua thầy hiệu trưởng về, nhà bị chập điện nên nào thầy cũng chập luôn. Nhưng như vậy cũng tốt. Ahihi...- Ngọc Vy cười toe.

Nó thở dài lần hai rồi quay sang nhìn Lâm Thiên Khánh. Cậu ta đang chống cằm nghĩ ngợi gì đó. Đừng nói là...cậu ta muốn...tham dự cuộc thi đó nha?

Ý nghĩ đó vừa len lỏi trong não nó thì bị dập tắt ngay lập tức. Nghĩ sao mà Lâm Thiên Khánh tham gia mấy cái trò vớ vẩn này chứ? Cậu ta chỉ có hứng thú đánh nhau thôi. Nếu trường tổ chức thi đấu bò hay đánh nhau với lợn rừng thì may ta cậu mới để tâm.

Cô giáo lại nhìn học sinh, hỏi:

- Các em thấy lớp mình cặp nào là hợp lý nhất?

Đám học sinh xôn xao một hồi, tiếng cười hú hí rồi lại tiếng hét ầm ĩ lần lượt vang lên. Cuối cùng, một cô bạn đeo cặp kính hồng thơ mộng đứng dậy. Là Mai Anh - lớp phó văn thể của lớp. Cô ấy cười đến rưng cả quai hàm, chỉ chỉ trỏ trỏ:

- Theo em...hay là...đề...Song Khánh đi cô ạ!

Cô ấy vừa dứt lời, đám học sinh gật đầu như gà mổ thóc, gật muốn rưng cả cổ:

- Đúng đó cô ơi! Song Khánh! Song Khánh! Song Khánh!

Cô giáo hướng ánh mắt vui vẻ nhìn nó và Lâm Thiên Khánh. Còn nó thì hướng ánh mắt hận thù về phía mấy đứa bạn ham hố bán lương tâm. Nó đi thi cái này á? Không ổn...

- Song Khánh, ý các em thế nào? - Cô giáo nhẹ nhàng hỏi.

Nó phản đối kịch liệt:

- Không được cô ơi!! Tuyệt đối không!!

Cô giáo ân cần:

- Tại sao vậy? Vy Khánh, cô nghĩ em nên tham gia cuộc thi này. Nó sẽ giúp ích rất nhiều cho thành tích của em cuối học kì này cũng như cuối năm nay. Cô cũng biết dạo gần đây thành tích của em không được tốt lắm, vậy tại sao em không nắm bắt cơ hội này để nâng cao thành tích của em?

Nó tròn mắt...tham gia cái này được cộng cả điểm thành tích sao? Ôi mẹ ơi, còn gì thích hơn khi không phải vất óc học hành mà vẫn được thành tích cơ chứ???

Cô giáo lại hỏi Lâm Thiên Khánh:

- Thiên Khánh, ý em thế nào?

- Mạch Vy Khánh tham gia thì em sẽ tham gia. - Cậu trầm trầm nói.

Nói xong thì cả lớp lại ồ ra một bản tình ca muôn thuở. Nào là “Đấy, lại bảo hai người đó không có gì đi!”, nào là “Chàng đã nói thế rồi thì nàng cũng đồng ý đi chứ!”, nào là “Song Khánh nhà mình mà đi thi thì bọn kia có mà xách dép chạy! ”.

Nó hơi bối rối trước những ánh mắt cầu khẩn của mọi người. Nhưng...thì cái này thì có gì không tốt chứ? Lại được cộng thành tích. Có phải quá hời hợt??

- Thôi được rồi. Tôi sẽ vì các bạn, xông pha ra trận mạc một lần!!

Cả lớp vỗ tay rào rào, tưởng như người đi bộ dưới phố kia cũng nghe thấy được, cả tiếng hú hét trong sung sướng nữa. Tất cả học sinh đều ngoác mồm ra cười. Một bạn nam có tiếng vui tính trong lớp đứng lên:

- Vậy thì chuyện đại sự này giao hết cho Song Khánh nhé. Cả lớp mong chờ vào thành công của hai người. Phải làm cho cả trường biết được, 10A3 không dễ chơi nhé. Thành công để chúng tôi còn hiên ngang vênh mặt lên trời mà nhìn chúng nó. Hahaha...

Tiếng cười rộn khắp lớp. Một cô bạn xinh xắn đứng lên, móc méo cậu ta:

- Bạn học Bảo Dương, cậu nói vênh mặt lên trời nhìn chúng nó. Vậy chúng nó là mấy con chim sẽ bay lẻ tẻ à?

Một bạn nữ khác cũng xen vào:

- Haha, vênh mặt lên trời không nhìn đất thì ngã sml chứ ở đây mà hiên ngang...

Cả lớp dường như rất vui về cuộc thi này. Ai cũng cười ngoác cả cổ họng, có khi trợn mắt về không cả ngậm được miệng. Còn Lâm Thiên Khánh, cậu ra cũng cười nhẹ một cái nhìn nó. Nó cũng nhìn cậu ta. Ai ngờ oan gia lại có ngày trở thành “bạn thân” một cách nhanh chóng như thế này.

Cuộc thi King and Queen...được tổ chức vào tuần sau...

Tính là để hết tuần, tức là qua Rằm tháng riêng mới viết tiếp. Nhưng ngồi không mà nhớ truyện quá, ahaha...

Sắp phải lên thớt rồi...

- VinZy-

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Quyết tâm

Ra chơi, cả lớp ủa xuống canteen một cách dồn dập. Hôm nay nó không muốn xuống thật, vì... Vẫn còn ngày đèn đỏ cơ mà, đi đứng nhiều không tiện cho lắm

Lâm Thiên Khánh vỗ vai nó:

- Uống nước không?

- Thôi, cậu đi đi, hôm nay tôi không đi được. - Nó uể oải đáp.

- Sao vậy? Bệnh à? - Cậu lo lắng

- Ờ... - Nó nói cho qua chuyện.

Lâm Thiên Khánh lại ngồi xuống ghế, chống cằm hỏi:

- Đau ở đâu à?

- Không...

- Vừa tới qua còn nói chuyện bình thường lắm mà, sao giờ lại bệnh rồi?- Cậu nghi ngờ hỏi. Làm gì có loại bệnh nào nhanh chóng tới vậy, nếu có cũng chỉ là...

Cậu nhìn nó, ánh mắt đầy thăm dò. Nó cũng nhìn cậu, hai mắt đối nhau. Nhìn sắc mặt nó ngày càng nhợt nhạt, cậu lo lắng kéo tay nó lên:

- Nếu không khoẻ thì xuống phòng y tế với tôi.

- Thôi...không cần đâu. - Nó lảm lì, rồi cũng đứng dậy - Tôi đi vệ sinh chút.

Nói rồi nó chạy ra khỏi lớp một cách nhanh nhất có thể.

Bước ra từ nhà vệ sinh, nó thở ra nhẹ nhõm. Mấy ngày như thế này đúng thật là mệt mỏi. Lật đật chạy lên lớp cũng chả phải chuyện dễ, đang đi, điện thoại trong túi nó rung lên, áp lên tai, nó thông thả trả lời:

- Alo?

- Em lên phòng hội trường đi.- Giọng Hạo Thiên vui vẻ.

- Vâng - Nó cúp máy, rồi lại lon ton chạy lên phòng hội trường. Mặc dù không biết để làm gì nhưng nó hơi khó chịu, lên phòng đó là phải chạm mặt Hàn Phong, nó không thích.

Đúng như nó nghĩ, vừa mở cửa thì đã thấy hán ngồi lù lù một đống ở ghế, còn Hạo Thiên thì bận rộn tới mắt với cái laptop.

- Anh Thiên, gọi em có gì không? - Nó chạy đến gần Hạo Thiên, ngó vào laptop xem ké.

- À, em chắc biết về cuộc thi lần này chứ? - Anh nói, tay không ngừng gõ liên tục.

- Biết chứ, em còn được tham gia mà.

Nó cười tít mắt.

2 giây sau, cả Hạo Thiên và hấn đều bật dậy như bị điều khiển. Cả hai đồng thanh hét lớn:

- Cái gì??

Nó tròn mắt nhìn, haiz, khinh nó thì cũng vừa vừa thôi chứ, lần này nó tham gia cũng đâu phải tội ác của nhân loại mà anh và hấn phải phản ứng gay gắt như vậy.

- Mấy người ngạc nhiên lắm à? Bộ tui không có quyền tham gia hả?

Nó chu mỏ phụng phịu. Làm gì phải làm như nó đi thi hoa hậu không bằng thế?...

Hạo Thiên đẩy nó ngồi xuống ghế, rót cho nó một ly nước cam rồi hỏi hấn:

- Em tham gia, vậy người nam là ai?

- Lâm Thiên Khánh - Nó hồn nhiên đáp mà chẳng hề biết hai người con trai bên cạnh đang đen xì mặt.

“Lại là thằng ôn con Lâm Thiên Khánh đó.”

Đó là suy nghĩ của hai người ngay lúc đó. Càng ngày, Lâm Thiên Khánh càng làm hai người họ chướng mắt.

Thấy bầu không khí im lặng khác thường, nó mới đập bàn một cái. Lúc này, hấn và Thiên mới thôi ghen ghét với Lâm Thiên Khánh.

- Anh Thiên, anh có tham gia không?- Nó hỏi. Với nhan sắc từng này của Thiên thì việc đoạt danh hiệu King của năm cũng không phải chuyện khó khăn gì.

- Không. Năm nào anh cũng phải nhận chức MC. - Anh chán nản nói.

- Vậy lớp anh là cặp nào thế? - Nó tò mò hỏi. Vốn dĩ mọi ngày nó không quan tâm đến mấy việc này cho lắm nhưng không hiểu sao hôm nay, có một điều gì đó thôi thúc nó hỏi câu này.

Hạo Thiên hát cầm về phía hấn:

- Thằng Phong.

Nó đang thông thả uống ly nước cam Thiên vừa rót hộ, vừa nghe xong thì phụt hết tất cả nước trong mồm ra đến nỗi sặc cả lên mũi. Trời đất quỷ thần thiên địa ơi, hấn...cũng có ngày tham gia mấy cái thi thố vớ vẩn này sao?

Sao từ sáng đến giờ nó toàn gặp chuyện sốc tim vậy trời? Ban đầu là Lâm Thiên Khánh cũng đã làm nó ngạc nhiên lắm rồi, bây giờ đến hấn cũng tham gia, nhồi máu cơ tim, méo động mạch vành mất!!

Nó cố bình tĩnh hỏi:

- Vậy...người nữ là...ai?

- Huỳnh Lê Anh chứ còn ai vào đây. - Hạo Thiên chán chường trả lời. Anh vốn không ưa gì Huỳnh Lê Anh.

Sắc mặt nó hơi trùng xuống. Không hiểu sao khi tương tượng hấn cùng Huỳnh Lê Anh khoác tay nhau vui vẻ tiến lên sân khấu, nhịp thở của nó cũng bắt đầu gấp hơn. Thực sự rất khó chịu, khó chịu.

Hấn nhìn về mặt nó lúc này thì cười không ngớt. Haha, có vẻ như nó đang...ghen rồi.

Hấn cố ý nhưn mày lên, nói bóng gió:

- Thiên, mày ăn nói căng thế. Cái tên của người ta mà mày nói như bị ai bóp cổ ấy à?

Nó không biết đã mắc mưu hấn, theo tâm trạng lâu bầu trong đầu “Lại còn bênh nhau nữa cơ. Bữa đó ai nói thích tôi chứ, đúng là đồ hai mặt mà.”

Hạo Thiên ngán ngánr

- Tao không ưa con nhỏ đó.

- Trước tao cũng không ưa đâu, nhưng giờ tiếp xúc cũng thấy nhỏ ĐỂ THƯỜNG phết đấy chứ. - Hắn cố tình châm dầu vào lửa để con tức trong người nó bùng phát.

Không ngoài dự đoán của hắn, nó nghe xong thì mặt tối sầm, lạnh nhạt nói:

- Còn việc gì nữa không? Em về lớp đây.

- Sao về vội thế? Mới ở đây được có hơn 5 phút thôi mà? Hay là có CẢM XÚC gì muốn che giấu à? - Hắn cười gian, cuối cùng thì con thô trắng là nó cũng mắc mưu của con sói già là hắn thôi.

Nó cười nhẹ:

- Lâm Thiên Khánh đi mua nước. Tôi không muốn cậu ấy đợi.

Nói xong, nó đi lên lớp. Bỏ lại hắn đang tức nghẹn đến tận cổ. Cứ tưởng chọc nó ghen thì thắng, ai ngờ lại bị nó chọc lại. Đúng là tức chết mà!

_____

Nó lên lớp, ngồi phịch xuống ghế. Lâm Thiên Khánh đưa cho nó một cốc trà sữa socola rồi hỏi:

- Sao? Lại bức mình gì à?

- Không. - Nó chán nản nói - Tại hơi hơi hộp cuộc thi thôi.

- Thua cũng được mà thắng thì càng tốt. Cậu không cần suy nghĩ nhiều vậy đâu. - Cậu ngồi cạnh nó trấn an.

Nhưng không, nếu lần này Dương Hàn Phong không đi thi thì nó chấp nhận thua cũng không sao. Nhưng hắn - Dương Hàn Phong một hai muốn đấu với nó ván này, đã vậy người nữ kia còn là Huỳnh Lệ Anh, nếu thua thì chẳng khác gì nó tự nhận mình kém cỏi sao?

Nó bật dậy, giọng nói đanh lại:

- Không, lần này, chúng ta nhất định phải thắng!

Lâm Thiên Khánh ngạc nhiên:

- Chẳng phải cậu không có hứng thú với cuộc thi này sao?

- Giờ thì có rồi. Lâm Thiên Khánh, lần này coi như là vụ cá cược đó đi. Chúng ta nhất định phải giành chiến thắng! - Nó hùng hồn tuyên bố.

Lâm Thiên Khánh khẽ cười:

- Được, nếu cậu đã quyết tâm như thế thì chiều nay đến nhà tôi học nấu ăn. Vòng đầu là ẩm thực.

Nó gật đầu rồi nhìn ra ngoài cửa sổ.

Một cặp mà có những hai kẻ địch, nếu thua, nó sẽ bị hắn chọc đến chết mất.

Tệ hại hơn, nếu thua, Huỳnh Lệ Anh sẽ chẳng bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để phá đám dè bieu nó. Không, nó không để chuyện đó xảy ra đâu.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Khả năng nấu ăn ở mức âm

2:30 chiều...

Nó đang loay hoay với đám rau củ và thịt trên bàn ăn nhà Lâm Thiên Khánh. Còn cậu thì cũng vật vờ với đám hành tỏi, vừa làm, nước mắt vừa chảy ra như suối.

Nó chán nản than vãn:

- Lâm Thiên Khánh, cậu có biết nấu ăn không vậy?

- Không biết. - Cậu trả lời gọn lỏn.

- Trời...tôi không biết nấu, cậu không biết nấu. Vậy làm sao thì? - Nó nhăn nhó.

- Thì học. - Lâm Thiên Khánh rút con dao xuống đất làm nó hơi giật mình.

- Thì...ai dạy? - Nó thắc mắc.

- Có một trung tâm dạy nấu ăn hơi bị nổi tiếng ở gần nhà tôi đấy. Hôm nào tôi dắt cậu đi. - Cậu đồ hết chỗ hành tây vào đĩa - Giờ thì thử nấu xem trình độ thế nào.

Nó gật đầu, rồi lúi húi xào xào nấu nấu.

Món đầu tiên nó và cậu nấu đó chính là...canh gà...

Sau một hồi nấu nướng dưới bếp, nó cũng bê được khay canh gà lên bàn ăn. Mùi hương thơm vô cùng làm Lâm Thiên Khánh hít lấy hít để.

- Tôi nghĩ là mình chẳng cần đi học nấu ăn nữa.

Cậu ngồi xuống bàn, phán một câu như thế. Nó không tự chủ mà lỗ mũi cứ nó phình phình. Cái mặt cũng bắt đầu nghênh ngáo hết cả lên.

- Ăn thử đi. - Nó cũng ngồi xuống, lấy thìa múc cho cậu một muống canh gà - Rồi cho nhận xét.

Cậu cười nhẹ, đưa một muống canh lên miệng. Một cảm giác thật khó tả len lỏi vào trong cổ họng cậu.

Nó phán khởi:

- Sao? Ngon không?

- Ngon lắm, muốn ăn thử không?

Rồi cậu không để nó tự múc, liền dứt cho nó một miếng canh gà vào miệng. Một giây sau, toàn bộ canh gà trong miệng nó phụt hết ra ngoài.

- Oẹ oẹ, cái thứ gì khó ăn thế? Kinh tôm, oẹ...oẹ...

Nó nôn thốc nôn tháo. Canh gà của nó mặn đến khó tả, cứ như nó đổ muối ở biển Chết vào vậy.

Lâm Thiên Khánh uống ừng ực một cốc nước, nhăn nhó:

- Tại sao cậu lại có thể nấu được một cái món mà nó gọi là...cực phẩm như thế nhở?

- Tôi...

- Cậu có phải dốc hết cả tài muối vào đó không?

- Tôi...tôi chỉ cho có...ba thìa muối thôi mà. - Nó giải thích rồi đưa ra một cái thìa to bự choảng.

- Trời má...cái thìa này của cậu đem đi xức đất được đấy. - Lâm Thiên Khánh tối tăm mặt mày.

Nó ừ ừ ngồi chống tay suy nghĩ, Lâm Thiên Khánh thì trầm ngâm ngời thiền. Cảnh tượng bây giờ giống kiểu như là “một phút mặc niệm” trong truyền thuyết.

Cuối cùng, Lâm Thiên Khánh mở tủ lạnh, đưa cho nó một cốc nước cam:

- Ngày mai đến đây, tôi dẫn cậu đi học. Còn bây giờ thì xem xét cái vụ bán kết gì đó đi đã.

- Nấu ăn dở như thế thì sơ loại còn không được, lo xa thế làm gì. - Nó chán nản - Tôi thực sự không đủ khả năng để đối đầu với họ, nhất là hai người đó.

Lâm Thiên Khánh nhíu mày:

- Hai người đó?

Nó lắc đầu:

- Không có gì.

Sau đó không lâu, nó rời nhà Lâm Thiên Khánh, về nhà mình. Hấn đã ra khỏi nhà từ chiều, chắc lại đi với Huỳnh Lệ Anh. Sáng nay còn khen cô ấy dễ thương cơ mà.

Nó ỉu xìu ngồi gặm táo:

- Dương Hàn Phong, anh vô tâm vừa thôi. Rõ ràng nói thích tôi, bây giờ lại đóng cặp với một cô gái khác. Tôi sẽ không bao giờ tin anh nữa. Đồ lừa đảo.

Nó hết chọc ngoáy quả táo rồi lại nằm bẹp xuống sofa. Chắc giờ này hấn và Huỳnh Lệ Anh đang vui vẻ lắm. Càng nghĩ, nó lại càng thấy ảo não.

- Bực mình thật mà.

Trong cơn tức, nó có ý định đi nấu ăn một cái gì đó. Nhưng vừa bước vào cửa bếp, nó vội vàng quay đi.

- Mình sẽ đốt nhà hấn mất. Thôi, chịu đói lên phòng ngủ đã.

Thế là nó ôm con đói đi ngủ. Trong giấc mơ, nó vẫn thấy nụ cười của Dương Hàn Phong nở rộ trong ánh nắng, nhưng lại hướng về người còn khác, không phải nó.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Học nấu ăn

Hôm sau, tan học một cái nó đã vội vàng chạy về. Đang đi, nhìn thấy Dương Hàn Phong, cánh tay nó vô thức đưa lên vẫy hấn. Hấn cũng nhìn thấy, cười nhẹ về phía nó. Nó nhìn hấn cười toe toét. Chợt, nụ cười trên môi nó méo mó dần rồi tắt hấn. Huỳnh Lệ Anh từ phía sau nó phi lên như thật, ôm lấy cánh tay hấn. Hấn dịu dàng đầu tay lên cánh tay cô ấy. Cả hai có vẻ như...đang rất hạnh phúc. Hai mắt nó cứ nhìn chăm chăm vào cặp đôi nam nữ đang hoà mình trong dòng người trước mặt. Thì ra...nụ cười đó không hề dành cho nó, nụ cười ấy là dành cho Lệ Anh. Vậy mà nó cứ tưởng...

Nó tự tặng cho mình một nụ cười khinh bỉ. Mạch Vy Khánh, mày làm sao thế này, bình tĩnh đi.

Nó cứ đứng đối diện với hấn và Huỳnh Lệ Anh một lúc lâu. Mãi cho tới lúc Lâm Thiên Khánh vội vàng chạy ra, đâm sầm vào nó thì ánh mắt đó mới thôi nhìn hai người kia. Ngược lại, hai người đó bây giờ lại nhìn về phía nó.

- Ái! Cậu đi đứng thế hả? - Nó càu nhàu, nhặt chiếc cặp bị Lâm Thiên Khánh đụng cho rơi xuống đất. Cậu chỉ cười, giật chiếc cặp trên tay nó. Khoác lên vai mình:

- Người thì bé mà cặp thì to. Sẽ có ngày nó đè cậu chết mất.

Nó cười nhẹ, nhìn cậu. Thật ra...Lâm Thiên Khánh còn tốt hơn Dương Hàn Phong gấp nhiều lần. Cậu cũng không phải lạnh lùng, tàn nhẫn, xấu xa như nó tưởng.

Lâm Thiên Khánh xoa nhẹ đầu nó:

- Nhớ, chiều nay, 2 giờ.

- Nhớ rồi. Nhưng cậu đừng có xoa đầu tôi như thế, có biết công chải tóc của tôi là bao nhiêu không hả? - Nó bấu môi giận dữ. Mái tóc vốn đã hơi rối của nó nhờ cậu mà trở thành tổ chim rồi.

Hấn hơi chạnh lòng nhìn Lâm Thiên Khánh xoa đầu nó như vậy. Đến hấn còn chưa từng..

Hấn là người nóng tính, không dễ dàng điều khiển cảm xúc như Lâm Thiên Khánh, cơn giận không bùng mà nó khiến hấn lên giọng mỉa mai:

- Không biết từ khi nào cái trường này lại thành nơi thể hiện tình cảm vậy?

Nó đang cười, nghe xong sắc mặt liền lạnh tanh. Nó quay lại, nói bằng giọng mỉa mai không kém:

- Vậy tại sao anh không nhìn lại mình đi?

Đến giờ hấn mới để ý biểu cảm quá lộ của mình: Một tay cầm tay Huỳnh Lệ Anh, tay kia vòng qua eo cô ấy. Còn Lệ Anh thì từ trên xuống dưới dính sát vào người hấn. Hấn buông cô ấy ra, nói bằng giọng trầm trầm:

- Lệ Anh, em về trước đi.

Huỳnh Lệ Anh nũng nịu:

- Người ta muốn anh đưa về cơ...

Hắn thật không chịu nổi cái vẻ mặt này của cô ta. Nó thật khiến hắn buồn nôn mà không nôn được.

“Lúc này nếu không vì chinh phục Mạch Vy Khánh thì tôi đã giết cô lâu rồi, kinh tởm...” Hắn thầm nghĩ.

Hắn vẫn chưa vội trả lời ngay, ánh mắt nhìn nó như muốn bóp chặt Lâm Thiên Khánh vậy. Lâm Thiên Khánh thấy tình hình không ổn liền đánh bài chuẩn:

- Vậy tôi không phiền anh đưa cô ta về nữa. Vy Khánh, tôi đưa cậu về.

- Cũng được. - Nó trả lời.

Hắn bây giờ đã hất hất tay Huỳnh Lệ Anh ra khỏi người, cười lạnh:

- Cậu biết bây giờ Mạch Vy Khánh đang ở đâu không?

- Ở đây! - Cậu ngây thơ kéo tay nó ra trước mặt hắn - Cậu ta vẫn ở đây mà, đã đi đâu đâu.

Hắn đưa tay lên, xoa xoa hai thái dương. Lâm Thiên Khánh không phải là kẻ ngốc như nó, cậu hoàn toàn có thể hiểu được ý nói của hắn. Nhưng cậu lại cố tình tỏ ra không hiểu, có ý gì đây?

Hắn thờ dãi:

- Ý tôi là...

- Thôi, các người có biết mấy giờ rồi không? Trưa rồi mà ra rồi còn đứng đây cãi lộn hả? Lâm Thiên Khánh, về thôi. - Nó bực mình kéo tay Lâm Thiên Khánh đi thẳng ra cổng. Bây giờ, cái dạ dày không biết nghe lời của nó cứ réo ầm ĩ. Nếu ở thêm một lúc nữa, nó sẽ mất mặt chết mất.

Trên đường về, nó mới nhận ra...ồ, nó không có nhà. Bây giờ chẳng lẽ lại dẫn Lâm Thiên Khánh về nhà Dương Hàn Phong? Có điên mới làm việc này.

Quẹo vào con đường phía trước là tới nhà hắn, nó rối loạn không biết làm thế nào. Khoảng cách từ đây tới nhà hắn còn chưa đầy 100m. Nhờ...Lâm Thiên Khánh biết chuyện hắn và nó ở chung nhà thì sao?

Oh My God!

Thật không thể tưởng tượng được chuyện gì sẽ xảy ra.

Đi thêm 5 bước nữa, nó kéo tay cậu lại, ngập ngừng nói:

- Cậu đưa tôi về đến đây được rồi,

nhà tôi ở ngay kia thôi. Cậu về đi.

Cậu trầm ngâm:

- Nếu ở ngay kia thì tôi đưa cậu về đến nhà luôn cho biết. Tiện đường mà, đúng không?

Tiện, tiện cái đầu nhà cậu.

Đi thêm 10 bước nữa, ruột gan nó như múa cả lên. Giữ tay cậu lại, nó lắp bắp:

- Thôi, để đây được rồi. Hàng xóm nhà tôi ghé xóm lăm, thấy cậu đưa tôi về là thế nào họ lại bàn tán này nọ cho mà xem.

- Có tôi ở đây, ai dám bàn tán cậu?

Đi thêm 15 bước nữa, chỉ cần thêm 5m nữa là đến cổng nhà Dương Hàn Phong. Nó liều mình đẩy cậu lùi lại, áp úng:

- Lâm Thiên Khánh, ba mẹ tôi rất nghiêm khắc. Trước giờ ba tôi rất ghét con trai lẳng vẳng trước cổng nhà tôi. Vậy nên...đưa tôi về đến đây được rồi.

- Thì chỉ cần nói tôi không phải con trai là được. - Cậu vui vẻ.

Nó giật mình, lông tay lông chân dựng hết cả lên:

- Cậu mới nói gì cơ?

- Đùa thôi. Cậu vào nhà đi rồi tôi sẽ về.

Nó gật đầu, đi vào trong nhà. Lâm Thiên Khánh đứng đó nhìn nó khuất bóng sau cánh cửa mới quay đầu, bước về nhà.

Chiều...

Đứng trước cổng nhà Lâm Thiên Khánh, không hiểu sao tim nó đập nhanh lạ thường. Dù gì cũng chỉ là học nấu ăn thôi mà, cũng có gì to tát đâu. Nhưng lạ lắm, lòng nó cứ nôn nao như sắp bắt đầu xảy ra cái gì vậy.

Lâm Thiên Khánh bước ra với bộ đồ đen huyền thoại. Mọi ngày style của cậu đều ra dáng đại ca nhưng hôm nay trông cậu có vẻ năng động và ngẫu nhiên hơn nhiều.

Hơi giống với...Dương Hàn Phong...

Aiss, nó lại nghĩ tới hần nữa rồi. Nó tự cốc mình một cái rồi ném hình ảnh của hần trong đầu sang một bên.

Với tốc độ lái xe hơn cả Tử Thần của Lâm Thiên Khánh thì 5 phút sau, cậu và nó đã có mặt ở trung tâm dạy nấu ăn. Nói là “trung tâm dạy nấu ăn” thôi chứ thực ra đây là một nhà hàng rất lớn, thuộc chi nhánh nhà Lâm Thiên Khánh. Thảo nào cậu lại dẫn nó đến đây.

Nó chẳng tưởng tượng được cái cảnh tượng nó hoành tráng đến thế nào đâu. Tất cả các nhân viên cấp cao trong nhà hàng đều đứng xếp hàng ở cửa, cúi đầu chào cậu ấy. Kể cả những nhân viên khác cũng lễ phép xếp thành hàng dài thẳng tắp từ cửa vào đến cầu thang đi lên.

Lâm Thiên Khánh kéo nó vào cửa, lập tức, cả đám người ấy cúi đầu cung kính, đồng thanh:

- Chào thiếu gia, chào tiểu thư!

Cậu gật đầu, sau đó, một người đàn ông có vóc dáng to lớn đi ra. Ông ấy cũng có nét giống ông quản gia nhà cậu, chỉ có cái nhà to cao hơn.

- Chào thiếu gia.

- Ủ. - Cậu lạnh lùng.

- Chào tiểu thư, tôi là Mã Viên, bếp trưởng ở nhà hàng này. Mời tiểu thư đi lối này. - Ông ta kính cẩn cúi chào nó làm nó hơi ngại.

- Vâng ạ...- Nó khe khẽ đáp.

Ông ta dẫn nó và cậu đến một gian bếp vô cùng sang trọng, chỉ có vài người phụ bếp nhưng sau khi nhìn thấy Lâm Thiên Khánh, họ lập tức chạy mất vía ra khỏi phòng bếp.

Bếp trưởng Mã Viên mỉm cười:

- Tôi đã nghe thiếu gia nói về tiểu thư rồi nên không vòng vo nhiều nữa. Chúng ta bắt đầu học, được chứ?

- Vâng ạ. - Nó hào hứng.

Mã Viên cười nhẹ lần nữa rồi đi chuẩn bị dụng cụ nấu ăn và thực phẩm. Khi tất cả đã ở trên bàn, ông mới giật mình dừng tay về chờ đợi. Nó tò mò hỏi:

- Bếp trưởng Mã, chúng ta bắt đầu luôn được chứ?

- Xin thất lễ, tiểu thư đợi tôi một lát. - Ông ấy náy.

- Dạ không sao. Mà ông đang đợi ai vậy? - Nó chớp mắt hỏi.

- Là...một người quan trọng. - Ông nghiêm túc.

Nó gật đầu rồi đi ra bàn ăn, ngồi nghịch nhau với Lâm Thiên Khánh. Cậu hình như chẳng quan tâm gì đến việc học nấu ăn này. Hôm nay dẫn nó đến chẳng qua muốn nó học được vài món đơn giản, chứ không hôm đi thi lại làm giám khảo ngộ độc thực phẩm thì toi.

5 phút sau, cánh cửa phòng bếp hé mở. Tiếng giày cao gót hoà với tiếng giày da gõ lộc cộc xuống nền gạch hoa sáng loáng. Nó ngược nhìn ra, rồi ngăn người khi nhận ra người vừa vào là ai.

Lâm Thiên Khánh nhìn ra, vẻ khó chịu lộ hẳn lên qua ánh mắt. Không biết từ bao giờ cậu lại ghét cái tên này như thế.

Mã Viên vừa nhìn thấy người đó thì vui mừng nói:

- Dương thiếu, cậu đến rồi!

Dương Hàn Phong cười nửa miệng, hai tay vẫn quàng qua cổ Huỳnh Lệ Anh. Cảnh này làm nó vô cùng ngứa mắt.

- Xin lỗi để mọi người phải đợi. - Hấn nhàn nhật nói.

Lâm Thiên Khánh đá ghế đứng dậy:

- Bếp trưởng Mã, ai cho anh ta đến đây?

Mã Viên bối rối:

- Thiếu gia, cậu và Dương thiếu đây có hiềm khích gì phải không? Tôi xin lỗi, nếu biết trước thì tôi sẽ sắp xếp lại lịch học cho hai cậu.

- Học cái gì? - Lâm Thiên Khánh bức tức.

- Nấu ăn ạ. - Ông trả lời.

Nó kéo tay áo Lâm Thiên Khánh, ra hiệu cho cậu đừng nói nữa. Nhìn ánh mắt của nó, cậu cũng hiểu là phản nào, đành ngồi xuống ghế. Đến lượt nó mĩa mai:

- Nghe nói trình độ nấu ăn của Dương thiếu đạt mức đầu bếp rồi mà? Cả Huỳnh tiểu thư đây cũng là một bậc nữ công gia chánh, việc nấu ăn dễ như trở bàn tay. Vậy xin hỏi hai người còn đến lớp học sơ cấp này để làm gì?

Câu hỏi đó Huỳnh Lệ Anh cũng đang muốn hỏi hấn đây, tại sao trình độ của cô và Dương Hàn Phong cao như vậy rồi mà còn phải đi học ở lớp sơ cấp này chứ?

Hấn lạnh lùng trả lời:

- Kiến thức gì thì cũng phải củng cố thì mới nhớ được lâu. Mà Mạch tiểu thư đây trình độ nấu ăn phải gọi là làm người khác phải “chết mệt”, vậy sao lại đến nơi này?

- Ý anh là làm người khác chết mệt chạy đi WC? - Nó cười nửa miệng.

- Tôi còn tưởng tiểu thư không hiểu chứ. Xem ra không coi thường em được.

Hấn châm chọc, nó nhìn hấn với con mắt chẳng mấy thiện cảm, rồi quay sang Mã Viên:

- Bếp trưởng, chúng ta bắt đầu thôi!

Mã Viên gật đầu, thật may là thế chiến thứ n tại đây vẫn chưa bùng nổ. Bước đầu, ông dạy 4 người học nấu những món cơ bản nhất. Nó chăm chú nghe ông giảng bài, vừa nghe vừa ghi chép vào cuốn sổ nhỏ. Cơ bản là vì không muốn thua trước mặt hai người đó. Chứ nếu hôm nay Dương Hàn Phong và Huỳnh Lệ Anh không xuất hiện thì giờ này hồn nó đang bay bổng lên thiên đình rồi.

Lâm Thiên Khánh cũng có vẻ rất chú tâm, cậu muốn kết hợp với nó một cách hoàn hảo nhất. Còn couple Hàn Phong - Lệ Anh thì nghe đến phát ngán. Mấy món này hai người nhắm mắt cũng có thể làm được.

Mã Viên lấy giẻ lau tay, rồi nói:

- Lí thuyết đã xong, bây giờ tôi cho bốn người thực hành. Mỗi cặp làm lại một trong hai món tôi vừa dạy, 1 tiếng sau tôi quay lại.

Cả bốn người gật đầu, rồi chia thành hai cặp. Cặp của nó - Lâm Thiên Khánh thì nấu sườn xào chua ngọt. Còn cặp Hàn Phong - Lệ Anh thì nấu thịt bò sốt kiểu Pháp.

Mỗi người một việc, sơ đồ chỗ đứng hiện nay là:

Lệ Anh - Hàn Phong - Nó - Thiên Khánh

Lâm Thiên Khánh đau lòng cảm mấy củ hành tây lên tay. Vừa chiều hôm qua cậu đã suýt mù mắt vì loại này, thế mà hôm nay nó vẫn như âm binh ám theo cậu. Khổ thật mà.

Nó nhìn cậu đang cắt hành đầy thương cảm, rồi giành lấy cái dao trong tay cậu, dúi lại vào tay cậu một khúc sườn, bắt cậu chặt ra. Chẳng cần phải nói, cậu vui sướng kinh khủng.

Nó cẩn thận cắt từng lát hành lên thớt, Dương Hàn Phong nhìn theo từng hành động của nó như muốn rút tim vậy.

- Cẩn thận thôi, cắt vào tay chảy máu là không cảm được đâu. - Hấn nhắc khẽ.

- Không sao. - Nó không lạnh không nóng nói.

Nói xong, nó lại hí húi cắt hành. Tìm hấn cứ như đang là củ hành trên thớt, bị bấm ra từng mảnh. Hấn sợ nó sẽ làm sao đấy, và lần này có lẽ...sẽ không được may mắn như những lần trước nữa.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Một tuần luyện tập không nghỉ

Hai cặp, bốn người, nhưng chỉ có hai người là bận rộn. Lâm Thiên Khánh dường như chỉ làm osin cho nó, nó kêu gì nghe nấy, bảo gì lấy đấy chứ không đụng vào một lát hành sợi rau. Còn Huỳnh Lệ Anh vì sợ hỏng móng tay nên đã để hấn làm một mình, cô nàng chỉ làm chức vụ lấy đồ cho hấn. Lâm Thiên Khánh và Huỳnh Lệ Anh đứng hai bên, nó và hấn đứng giữa cắt thái liên tục như cái máy. Được 15 phút, Huỳnh Lệ Anh chán nản nói với hấn:

- Anh Phong, em thấy hơi mệt. Em ra ngoài một chút, lát nữa em về.

- Ừ. - Hấn trả lời, sau đó Lệ Anh cởi bỏ bộ quần áo đầu bếp trên người, xí xốn chạy ra ngoài.

Giờ bên hấn chỉ còn hấn lẻ loi làm một mình, còn bên nó thì...

- Lâm Thiên Khánh, ớt...

- Ớt đến đây...

- Lấy cho tôi nước chanh!

- Nước chanh đây!

- Tỏi đâu?

- Muốn tỏi, tôi có ngay!!

- Suron?

- Suron đâu nhĩ? À đây!!

- Lấy cho tôi...

- Vy Khánh, tôi cũng là con người mà, đầu phải cái máy mà cậu sai vặt tôi liên tục vậy? Thôi, tôi ra ngoài chút. - Lâm Thiên Khánh nhăn mặt, trốn ra ngoài.

- Cậu...- Nó cứng họng. Cái tên này, học không học, thi cử cái gì cơ chứ!

Cả gian bếp lớn chìm trong im lặng, cả nó và hấn đều theo đuổi suy nghĩ riêng của mình. Đột nhiên, hấn dừng tay lại, đi ra đằng sau vừa tựa lưng vào gian handmade vừa uống nước.

Nó nhìn hấn, một giây sau liền quay lên. Hấn làm gì thì làm, liên quan gì đến nó chứ?

Hấn đặt ly nước xuống bàn, vô tình hỏi:

- Em thích tham gia cuộc thi này lắm à?

Suy nghĩ một chút, nó trả lời:

- Giống anh thôi.

- Sao tự nhiên lại đổi thái độ nhanh vậy? Chẳng phải hôm đó tôi đã nói là chỉ đùa thôi sao?

Nghe hấn nói vậy, bàn tay nó dừng hấn lại. Đây mới chính là lý do nó lạnh nhạt với hấn như thế. Nếu hấn không nói đùa, thì có lẽ...mối quan hệ giữa hai người đã có thể tiến thêm một bước nữa.

Nhưng...thực tế là, hấn đang đùa.

Nó không trả lời, tiếp tục công việc đang dang dở của mình. Hấn lại nói:

- Thực ra...những lời tôi nói hôm đó, cũng có một chút, một chút là sự thật.

Không chỉ một chút thôi đâu, tất cả những lời hằn thỏ lộ hôm ấy, đều là sự thật.

Nó cười nhẹ:

- Chi tiết anh rất ghét tôi à?

Hắn phủ nhận:

- Không phải.

- Vậy là câu bây giờ anh không ghét tôi như trước nữa chứ gì? - Nó vô tình nói.

- Mạch Vy Khánh, em thực sự không hiểu hay cố tình không hiểu vậy hả?

Hắn nổi giận, bờ lưng tựa vào tủ đồ bật dậy. Con bé này sao lại cứng đầu đến thế cơ chứ?

Nó vẫn lại không trả lời, giả tổng hợp tất cả những gia vị trong đĩa vừa rồi. Bao gồm cả ớt, hành tây, tỏi và cả hạt tiêu nữa.

Hắn rời tủ đồ, đi đến gần nó, nhìn thẳng vào mắt nó, giọng nói đầy nghiêm túc:

- Mạch Vy Khánh, có phải...em thích cái tên Lâm Thiên Khánh gì đó rồi phải không?

Nó giật mình, giả mạnh chày một cái. Một hạt ớt vô tình bay vào mắt nó cay xè. Đau, xót, rát, nó kêu lên:

- Á! Ớt văng vào mắt tôi rồi, đau quá!

Hắn khoanh tay nhìn nó:

- Tôi chỉ mới nhắc đến Lâm Thiên Khánh thôi, em làm gì phải làm như vậy chứ?

- Làm gì cái đầu anh. Aiss, đau quá!

Nhìn cái biểu cảm nhăn nhó trên mặt nó, hắn bỗng chuyển từ giận dữ sang lo lắng. Nó...bị ớt văng thật à?

- Này, có sao không thể? - Hắn nói khi nhìn nó đang đau khổ dụi mắt, nước mắt cứ chảy ra ròng ròng.

- Đau...kiếm cho tôi cái khăn! - Nó vội vàng nói.

Hắn nhanh chóng đi tìm khăn cho nó, nhưng khổ nỗi trong phòng không hề có một cái khăn nào. Hắn bối rối cởi chiếc áo đầu bếp mình đang mặc, đưa cánh tay ra cho nó dụi mắt.

Nó như vớ được vàng, vội vã nắm lấy cánh tay của hắn, dụi liên tục.

Tìm hắn như lỡ cả mấy chục nhịp...

Lần đầu tiên nó chủ động bám lấy tay hắn như thế này...

Mấy phút sau, nó vẫn chưa đỡ hơn tí nào, bèn chạy ra vòi nước rửa mặt liên tục. Mắt nó cay đến nỗi nó không nhìn thấy bất kỳ một thứ gì trước mặt. Cầm lấy chiếc khăn lau hắn vừa lấy ngoài kia về. Cuối cùng, nó cũng mở được mắt.

Hắn vồn vã hỏi:

- Còn đau nữa không?

- Đỡ chút chút rồi. - Nó vẫn đưa tay dụi mắt.

Hắn cầm lấy cánh tay nó đang dụi mắt kia, dịu dàng:

- Để tôi xem có hạt ớt nào trong mắt em không, đứng yên.

Nó ngoan ngoãn làm theo. Hắn vén nhẹ mấy sợi tóc loà xoà trước mặt nó, nhìn sâu vào mắt nó. Nó cũng nhìn lên hai mắt đối sát nhau. Người này có thể nghe được tiếng đập của trái tim người kia, cả hai trái tim đều như lỗi nhịp.

Cánh cửa khẽ động, Lâm Thiên Khánh bước vào, vừa hay nhìn thấy cảnh tượng đó. Cậu kêu lên:

- Hai người đang làm gì thế hả?

Nó vội hất tay hấn ra, mắt sụp xuống.

Lâm Thiên Khánh hùng hổ lại gần nó, sừng sỏ:

- Sao mắt cậu đỏ vậy? Hay là tên này lại bắt nạt cậu?

- Không, anh ta không làm gì tôi cả. Vừa nãy tôi bị ớt văng vào mắt. - Nó lí nhí.

- Ớt văng? Rồi có làm sao nữa không? Đâu, đưa tôi xem - Lâm Thiên Khánh cầm lấy hai cánh tay nó đang đưa lên cao rồi hạ xuống. Nó lắc đầu liên tục, cố sức gỡ tay cậu ra:

- Không, đỡ hơn rồi.

Nó gỡ tay cậu ra rồi quay về với công việc của mình. Lâm Thiên Khánh giành lấy chiếc chày trên tay nó, nhìn nó lo lắng:

- Thôi, cậu ra kia ngồi nghỉ đi. Việc ở đây để tôi làm cho.

Nó cười nhẹ, rồi cũng làm theo lời cậu. Đi ra ghế rồi ăn hoa quả, vừa ăn vừa cười nhìn hai anh chàng soái ca này đang chăm chú nấu ăn.

Nó cảm nắng mắt. Cả hai tên này đều đẹp một cách lạ thường. Con tim nó đang kêu gào thảm thiết, ôi mẹ ơi, lần đầu nó được ngắm cận cảnh soái ca nấu ăn mà trước giờ nó chỉ được ngắm qua màn hình ti vi hay điện thoại thôi.

Quả thực...rất cuốn hút.

Nó vừa nhìn vừa cười tủm tỉm. Hoá ra đứa con gái nào cũng thế cả, cuộc đời không trai đẹp? Không vui!

Haiza, tất cả là tại hấn, lúc trước chưa gặp hấn thì nó trong sáng như mặt trời, nhìn thấy trai đẹp thái độ rất bình thường. Thế mà sau gần hai tháng sống trong nhà hấn, mà nó đã thay đổi 180° như vậy. Bây giờ cứ gặp trai đẹp thì mắt lại sáng như đèn pha, miệng cười tủm tỉm. Haiza, hấn là hấn đang dạy hư nó, nhất định là thế!

Sau một thời gian cặm cụi nấu nướng, Dương Hàn Phong và Lâm Thiên Khánh cũng đã hoàn thành món ăn của mình. Thịt bò kiểu Pháp của hấn thì khỏi nói rồi, không chê vào đâu được. Huỳnh Lê Anh cứ ăn lấy ăn để, như chưa từng được ăn vậy. Nó vì trọng “cái tôi” nên không thèm đụng đũa, cố sức ăn sùron xào của Lâm Thiên Khánh.

Nhìn cũng...bắt mắt đấy chứ.

Nó nhìn cậu, rồi nở một nụ cười nhẹ, bất ngờ, nụ cười ấy lại bị bắn nhìn thấy, tay đang gấp thịt cho Huỳnh Lê Anh thì xiên lên mũi cô ta. Miếng thịt bò không vào miệng mà đậu ngay trên mũi của Lê Anh làm cô ấy suýt sặc mà chết. Tuy thế, Lê Anh vẫn nở nụ cười tươi như hoa héo nhìn hấn, quý tộc lau đi chỗ nước sốt dính trên mặt. Nó bụm miệng cười, sống vì thể diện thì có ngày chết.

Nó bắt đầu nếm thử sùron xào của cậu. Miếng sùron vừa vào đến miệng, một mùi vị cay cay, mặn mặn lan toả trên đầu lưỡi nó, toả ra mùi thơm thoang thoang. Nó gật đầu nhìn cậu, giơ ngón cái ra hiệu “like”. Cậu tự hào cười, nụ cười như ánh ban mai.

Nhưng sao khi miếng sùron trôi qua cổ họng nó lại có mùi lờ lợ làm nó muốn nôn ra ngoài. Quái thật...

Nó bụm miệng chạy vào nhà vệ sinh làm hấn và cậu lo lắng nhìn theo. Hấn quát mắt nhìn Lâm Thiên Khánh:

- Sao? Nấu bỏ gì vào nhà con nhóc đó lại phải chạy vệ sinh?

- Chắc ngon quá, sung sướng quá nên vào nhà vệ sinh để cười. - Cậu thần nhiên tự sướng.

- Nói không chừng lại ngộ độc thực phẩm. - Hấn nói bóng gió.

Vừa lúc ấy, nó từ trong nhà vệ sinh bước ra, cậu không nói gì nữa, hỏi nó:

- Sao?

- Không gì. - Nó uống ừng ực ly nước.

- Chắc tại tôi nấu ngon quá đấy mà. - Cậu cười toe.

- Còn kém canh gà của tôi. - Nó rùng mình.

- Tệ vậy cơ. - Cậu chán nản - Tuần sau thi rồi phải không?

Nó chưa kịp trả lời, hấn đã cắt ngang:

- Nhận thua đi là vừa. Nấu không biết nấu thì thi thố cái gì cơ chứ.

Nó cười khẩy, chống hai tay lên bàn, nhìn vào mắt hắn, bá đạo nói tròn vành, rõ chữ:

- Tôi không phải là người dễ nhận thua, anh cũng biết mà. Ba mươi chưa phải là Tết, anh và Huỳnh tiểu thư đây đừng vội mừng.

- Được rồi, tôi sẽ xem em thắng bọn tôi như thế nào. - Hắn nở nụ cười ngọt ngào. Từ khi tham gia cuộc thi này, hắn đã thay đổi rất nhiều. Tuy thay đổi vì nó nhưng lại luôn hướng về phía Huỳnh Lệ Anh làm nó không ưa tẹo nào.

Cả mấy buổi chiều tiếp theo nó đều đến nhà hàng này học. Hàn Phong và Lệ Anh từ hôm đó cũng không đến nữa, điều này làm nó dễ chịu hơn nhiều. Trình độ nấu ăn của nó ngày càng phát triển, bộ não tuy cá vàng nhưng tiếp thu nhanh của nó chẳng mấy chốc đã luyện đến mức tuyệt đối. Ngày cuối cùng, nó đến đây, làm một món cá, đưa cho bếp trưởng Mã Viên nếm thử. Ăn xong, ông cười tươi:

- Tiểu thư quả thực tiếp thu rất nhanh.

Nó cười hạnh phúc, cắt một miếng cho Lâm Thiên Khánh. Lần đầu tiên cậu nổi hứng khen nó:

- Ngon lắm.

Nó thờ phào. Ngày mai thi rồi, nhất định phải lọt vào top 5. Nếu không vì thể diện thì cũng phải vì tương lai của nó, được cộng điểm thành tích cơ mà.

Đêm hôm ấy, nó mất ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Vòng sơ loại

Sáng sớm hôm thi, nó lục đục dậy từ sớm. Mặc dù chán với gối cứ kéo lấy nó (thật ra là bà kéo lấy chăn gối thôi) nhưng nó vẫn nhất quyết dứt áo ra đi mà rằng:

- Anh chăn, anh gối, hôm nay, em phụ hai anh. Nếu có đêm mai, em tình nguyện ngủ đến 8 giờ mới dậy!

Rồi nó xò dép, đánh răng rửa mặt xong liền chạy xuống cầu thang. Chưa có ai thức dậy cả. Nó lấy điện thoại gọi cho Lâm Thiên Khánh...

Tăng tăng tăng tăng tăng tăng tăng tăng tăng...

Chuông điện thoại Lâm Thiên Khánh reo lên khá lâu rồi nhưng vẫn chưa ai nhấc máy. Nó điên người đập máy, lại gọi lại lần nữa. Lâm Thiên Khánh, cậu phải biết hôm nay đi thi rồi, sao còn ngủ nướng được chứ hả?

Nó gọi đi gọi lại đến ba lần mới được nghe thấy cái giọng ngái ngủ của cậu.

- À lô?? - Lâm Thiên Khánh dụi mắt.

- Lâm Thiên Khánh!!! Cậu chết ở đâu rồi hả? Tôi gọi cậu không nghe máy, cậu biết hôm nay là ngày gì không??

Nó quát lên bên kia điện thoại. Cậu nuốt nước bọt, nhẹ nhàng đáp:

- Vy Khánh, cậu cũng đừng háo hức quá thế chứ. Tôi đảm bảo chúng ta sẽ được vào top 5 mà. Yên tâm.

- Gì chứ? Với trình độ của tôi với cậu mà còn đảm bảo vào được top 5? Lâm Thiên Khánh, cậu tỉnh ngủ chưa vậy? Cậu có biết cuộc thi này phân bố ở phạm vi toàn trường. Lớp 10 có 10 lớp, lớp 11 cũng có 10 lớp. Lớp 12 cũng có 10 lớp. Tất cả cộng lại là 30 lớp. Cậu còn đảm bảo chúng ta lọt vào top 5?

Nó sừng sỏ đáp. Thật ra cuộc thi lần này nó rất mất tự tin. Từ ngày nhận tham gia, lòng nó tự nhiên bất an lạ thường. Nếu thua, một là phụ lòng các bạn học trong lớp, hai là nhục nhã trước Dương Hàn Phong và Huỳnh Lệ Anh. Nó thực sự lo lắng.

Bên kia, Lâm Thiên Khánh trở nên im lặng. Có lẽ cậu cũng nhận ra đối thủ của mình là những ai, cũng hiểu được nỗi lo sợ trong lòng nó. Cậu an ủi:

- Không sao đâu. Vy Khánh, không lẽ cậu nghĩ tôi sẽ để cho công sức chúng ta bỏ ra trong tuần vừa qua coi như đổ sông đổ biển à?

Nó im lặng. Đúng vậy, tuần vừa rồi nó bỏ ra bao nhiêu công sức như vậy, không thể để nó tiêu tan trong tích tắc như thế được.

- Được. Lâm Thiên Khánh, chúng ta nhất định phải thắng.

- Tất nhiên rồi. - Cậu cười.

Nó cúp máy. Nhìn về phía trước, suy nghĩ hồi lâu rồi đến trường.

Hôm nay, sân trường THPT Hoàng Kỳ náo nhiệt và lung linh khác thường. Trên những tán lá xanh là những chùm đèn Led sáng lấp lánh. Cả sân trường được phủ kín bằng một cây dù lớn màu xanh da trời nhạt. Những dụng cụ nấu ăn đã được bày sẵn ở một góc thoáng khí của sân trường. Những quán hàng ăn vặt cũng xếp đầy công ra vào. Học sinh coi hôm nay như một buổi dã ngoại, ăn mặc thật đẹp và năng động.

Nó đợi tầm ba mươi phút sau khi giám khảo phổ biến thể lệ, cuộc thi bắt đầu. Những cặp nam nữ các lớp nhanh tay nấu ăn lẹ làng. Trùng hợp hơn là, cặp của nó đứng ngay cạnh cặp của Dương Hàn Phong và Huỳnh Lệ Anh. Cô à đưa ánh mắt khinh khi nhìn nó:

- Cần thận không lại làm cháy trường.

Nó cười mỉm:

- Chị không phải lo, nếu cháy thì học sinh bình thường sẽ biết chạy, còn chị thì...nếu thần kinh còn ổn định thì còn đỡ, chứ nếu...haiz..

- Em...- Huỳnh Lệ Anh nghiêng răng.

- Sao tự dưng hôm nay lại gọi chị xưng em thế? Đúng là não chị nay bị chập cháy mà.

- Vy Khánh, em đừng nghĩ tiêu cực về chị như thế chứ. Không phải ai cũng như em đâu...- Lệ Anh nói giọng thô con.

Nó cười khẩy, rồi mặc kệ cô ta. Thứ giả tạo như vậy không nên để tâm làm gì, không lại vấy bẩn cả “tâm hồn chong xáng” của nó.

Nó chăm chú nấu ăn một cách chuyên nghiệp. Lần thi này không chỉ chấm hương vị, mà còn chấm cả thái độ khi nấu ăn nữa. Lâm Thiên Khánh cũng cố gắng hết mình. Khi làm gần xong, trobng khi chờ đợi gà sôi, nó vuron vai nhìn những cặp xung quanh, giật mình phát hiện ra bên cạnh nó lại là nhóm của Bảo Nhi - Thiên Bảo.

Nó vui mừng:

- Nhi!!!

Bảo Nhi là một dân nấu ăn chuyên nghiệp, ngày xưa học cùng nhau nó và cô thường đi chơi, mọi việc nấu nướng ăn vặt đều do Bảo Nhi đảm nhiệm. Ngày ấy cũng là lần đầu tiên nó nướng bánh và làm khét cả rô bánh nhà Bảo Nhi.

Đang làm, nghe gọi, Bảo Nhi quay sang, nhìn thấy nó thì cũng vui mừng không kém:

- Khánh! Aaa, mày cũng tham gia cuộc thi này sao? Lạ à nha...

Cô nhìn nó mới ánh mắt nguy hiểm.

Nó cười toe:

- Thích. Ồ...thế mày với Bảo cũng đi thi đấy thôi. Eo oi, ghen tị ghê cơ. Hai bạn tính làm King and Queen à?

Nhi héch mũi:

- Nào dám. Đi thi cho có phong trào thôi. Cơ mà bạn Khánh cũng không vừa đâu, mới vào vào A3 một cái là đã bắt cặp ngay với soái ca học đường Lâm Thiên Khánh rồi.

Giọng Bảo Nhi khá lớn, vang đến cả chỗ hắn đang nấu ăn. Vô tình làm hắn đánh rơi một cái đĩa xuống đất, vỡ tan. Mọi người xì xào nhìn hắn như thể là sinh vật lạ vậy. Nhưng chỉ cần một cái nhìn lạnh toát của hắn, lập tức, những ánh mắt ấy liền biến đâu mất.

Nó huyếch tay Nhi:

- Ăn nói bậy bạ. Có tin tao nhét cái đĩa này vào mồm mày không?

- Ó...- Nhi ngơ ngác.

Hai cô nàng cứ ở đó tầm tị với nhau, để lại hai anh em cùng cha khác mẹ Lâm Thiên Khánh - Lâm Thiên Bảo đảm đương trách nhiệm nấu ăn một mình. Thiên Bảo đang rán cá, cậu cũng vốn không biết nấu ăn nên quay sang than vãn với anh trai:

- Anh Khánh. Anh học nấu ăn từ bao giờ vậy?

- Mới đây thôi. - Lâm Thiên Khánh trả lời, tay vẫn chuyên nghiệp cắt cắt.

- Cho cuộc thi này à?

- Ừ.

Nghe Thiên Khánh trả lời, Thiên Bảo suýt nữa truy tìm. Đây có phải anh trai cậu nữa không trời? Anh trai của Lâm Thiên Bảo chưa bao giờ biết thay đổi vì một ai. Vậy mà...

Ba mươi phút sau, thời gian thi đã kết thúc. Ba mươi cặp đôi lần lượt bày ra món ăn thật bắt mắt ra cái bàn trước mặt để ban giám khảo đến và chấm điểm. Nó hồi hộp nhìn món ăn của mình đang từ từ chui vào mồm của bà cô giám khảo, tim như rút ra từng đợt. Vừa nuốt trôi, bà ấy nhấn mặt lại làm nó lên cơn đau tim, nhưng rồi bà ta lại cúi xuống ăn miếng nữa. Thực sự nó không hiểu này là bà ấy thấy mình nấu ăn ngon quá hay phát hiện ra món ăn của chuột mới đây?

Thời gian chấm bài cũng là 1 tiếng đồng hồ, từng cặp đôi ngồi xuống hưởng thụ thành quả của mình. Nó cũng đã nếm thử vị của món ăn của nhóm nó, cũng không phải tệ lắm. Haiz, phải trong tình trạng đói bụng mới biết nó gấu gao như thế nào.

Công bố kết quả, couple Bảo Nhi - Thiên Bảo cứ tíu ta tíu tít với nhau làm nó hơi bị...ganh tị, hờn hờn lảng ra chỗ khác. Còn Lâm Thiên Khánh khá là bình tĩnh. Đã nói rồi, cậu là người biết kiềm nén cảm xúc trong mọi hoàn cảnh, dù có hồi hộp như thế nào thì cũng không làm cậu cuống lên được.

Dương Hàn Phong thì khỏi nói đi, với trình độ nấu ăn đạt cấp siêu sao như hân thì lo gì chứ.

Tiếng cô tổng phụ trách vang lên trên sân khấu:

- Sau hơn một tiếng hội thảo, hội đồng chấm thi chúng tôi đã đưa ra được kết quả. Kết quả này là trung bình giữa ba ban giám khảo và không có dấu tay của sự mất công bằng.

Tìm nó rộn lên...

- Và sau đây, không để thầy cô và các em chờ lâu nữa thì chúng tôi xin công bố kết quả cuộc thi...

Cô phụ trách nói liến thoắng nhưng lại không hề nhắc gì tới kết quả làm nó sốt ruột vô cùng.

- Đứng vị trí số 1, là cặp đôi của lớp...11A1, em Dương Hàn Phong và em Huỳnh Lệ Anh!!

Cả trường hét lớn, vỗ tay rào rào. Ai chẳng biết hai người này là một cặp trời sinh, hôm nay lại dự thi cùng nhau nữa, không nghi mới lạ.

Nó nhìn về phía hân với ánh mắt không vui...

- Chiếm vị trí số 2 là cặp đôi của lớp 12A7, Nguyễn Minh Trang và Trần Nhật Hải!!

vỗ tay Tìm nó lại rút đi một nấc...

- Vị trí số 3, là cặp đôi của lớp... 11A3, Hàn Thiên Tuyết và Hoàng Minh Khôi!!!

Tiếng hú hét vang lên một lần nữa.

- Số 4, chính là cặp đôi của lớp chọn năm nay, lớp 10A1, Nguyễn Hoàng Bảo Nhi và Lâm Thiên Bảo!!

Nó cười tươi chúc mừng cho Bảo Nhi, nhưng xem chừng nụ cười này có vài phần gượng gạo. Lâm Thiên Khánh chắc có lẽ đã cảm nhận được nó hơi run lên nên nhẹ nhàng cầm lấy tay nó trấn an. Nó sững sờ một lúc rồi cũng cảm thấy bình thường, chỉ là trấn an thôi mà.

- Cặp đôi cuối cùng của giải sơ loại ngày hôm nay...thuộc về...lớp...

Tiếng cô phụ trách nói làm tim nó gần rơi xuống đất...

- Lớp 11A3!!

Tiếng cô phụ trách nói to, rõ ràng làm nó như rơi xuống 18 tầng địa ngục. Vậy là...nó...đã thua sao?

Nó cười cay đắng nhìn Lâm Thiên Khánh, tự hỏi bản thân đã cố gắng như thế nào, vậy mà...

Sân trường tự nhiên náo loạn hẳn lên, đột nhiên có một tiếng nói từ dưới sân vọng lên:

- Cô ơi, lớp 11A3 xếp thứ 3 rồi mà cô??

Cô phụ trách giật mình xem lại bảng điểm, quả thực lớp 11A3 đứng thứ 3. Cô cười gượng, xoa tay:

- A, vừa nãy do có chút nhầm lẫn nên cô đọc sai kết quả. Và cặp đôi cuối cùng của vòng sơ loại là của lớp...10A3, Mạch Vy Khánh và...Lâm Thiên

Khánh!!

Nó như được kéo từ 18 tầng địa ngục lên 9 tầng mây xanh, bắt ngờ nhảy lên người Lâm Thiên Khánh một cách vui vẻ và tự nhiên hết mức. Cậu sững người, vòng tay ôm lấy nó.

Cả lớp 10A3 vui như vỡ chum, hét ầm lên khắp trường. Một tiếng “Song Khánh”, hai tiếng “Song Khánh” khiến nó ngại đỏ mặt. Còn vẻ mặt của Dương Hàn Phong chẳng khác gì táo bón, nhăn nhó đến lạ. Nhất là hành động của nó hồi nãy, không ưa mắt chút nào.

Hồ hết xong, cô phụ trách mới vui vẻ tuyên bố:

- Năm cặp đôi này sẽ là năm cặp bước vào vòng bán kết của cuộc thi King and Queen lần này. Thể lệ của bán kết là đi Catwalk, các cặp hãy chuẩn bị tốt cho ngày thi tuần sau!

Buổi lễ kết thúc, nó cười cười nói nó với Bảo Nhi rồi khoác tay cô nàng cút thẳng ra canteen. Có lẽ nó rất vui, và cả những người kia cũng vậy.

Nó đang vui vẻ ôm tay Bảo Nhi đi thì có một tiếng nổ phát ra làm nó giật mình. Hóa ra là học sinh 10A3 tổ chức phi vụ chúc mừng này cho cặp đôi Song Khánh. Lớp trưởng Ngọc Vy cười toe toét như chưa từng được cười, hí hửng nói với nó:

- Haha, hôm nay nhờ Song Khánh nên lớp 10A3 của chúng ta mới được nở mày nở mặt với các lớp khác. Chuyện này rất đáng chúc mừng, nào, chúng ta đi!

- ĐI! - Toàn bộ 43 con người 10A3 hét lên. Thế rồi bọn họ kéo cả nó, cả Lâm Thiên Khánh và couple Nhi - Bảo đi cùng. Nơi tụ tập là một quán cà phê khá lớn. Bọn nó cứ quây tung bùng quán nhà người ta lên làm chủ quán ra về mặt hối hận khi chứa bọn nó. Một bạn nam nâng ly, nói nhảm nhí như say rượu:

- Công lao to lớn này là của Song Khánh, nào Vy Khánh, tôi mời cậu một ly!

- Ê, sao công của Song Khánh lại chỉ mời có Vy Khánh thôi? Có ý gì đây? - Một bạn nữ hay bắt bẻ đáng dậy.

- Á à, Hoàng Nhật, đừng nói là cậu...thích Vy Khánh đó nha? Nâu nâu nâu, Vy Khánh là của Thiên Khánh rồi, cướp là ăn đập sml nghe chưa? - Lớp phó học tập lên tiếng.

- Đúng rồi, đúng rồi. Song Khánh, Song Khánh.

Bọn họ quây quá nên nó muốn ngại cũng không được, đành ngồi một góc ăn snack. Mãi sau, Lâm Thiên Khánh lại gần, dẫn nó đến mấy bàn ồn ào vừa nãy. Thấy nó, Ngọc Vy hào hứng:

- Hai bạn học Song Khánh, nhiệm vụ lần 1 của hai bạn đã hoàn thành. Giờ còn vòng bán kết nữa, mỗi cánh cửa nữa chờ chúng ta mở khóa. Hãy cố lên nhé!

- Cố lên, cố lên! - Đồng thanh.

Nó nói lớn:

- Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức!

Bạn nam vừa nãy đứng lên, làm nhảm:

- Đúng rồi, ai mà có thể thắng được tuyệt sắc mỹ nhân của 10A3 chứ??

Lại là bạn nữ hay bắt bẻ đứng lên:

- Hoàng Nhật, có cả soái ca 10A3 nữa. Cậu quên sao?

- À ừ, quên. Song Khánh, cố lên nhé!

Nhận được những lời động viên từ những bạn học, nó cảm thấy tự tin hơn vô cùng. Tuần sau thi Catwalk, tức là cả thời trang lẫn thần thái đều phải ổn. Nó sẽ phải cố gắng hơn lần này nhiều.

Nhưng...không sao rồi, có Lâm Thiên Khánh, cậu sẽ đi cạnh nó. Không biết tự bao giờ nó đã coi Lâm Thiên Khánh như là một điểm tựa, nơi nó có thể dựa vào.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Anh...không ăn được...

Chiều hôm đó, lớp 10A3 mới thôi tụ tập ăn uống linh đình. Đám con trai đã nốc hết ba két bia, thằng nào thằng nấy say lịm mất. Nó cũng chẳng khá hơn, sau một trận hành hạ rớt não ra ngoài, nó được tha bổng về quê, lật đật tìm đường về nhà. Lâm Thiên Khánh kéo mũ áo nó lại, nói bằng giọng nghiêm túc như chưa từng uống một lon bia nào:

- Tôi đưa cậu về.

Nó cười:

- Thôi, cậu lo cho cái xác cậu thì hơn. Cậu đưa tôi về mắc công tôi lại phải đưa cậu về thì khổ.

- Tôi đâu có say? - Cậu nhăn trán, con chống chế vừa nãy biến đi đâu mất. Cậu buồn ngủ quá...

- Cậu chỉ xin thôi. - Nó cốc trán cậu rồi nói to - Hoàng Nhật, phiền cậu đưa Lâm Thiên Khánh về nhà giùm tôi với. - Nó gọi Hoàng Nhật rồi đỡ Lâm Thiên Khánh ra chỗ anh ta. Hoàng Nhật cười méo xệch:

- Vy Khánh cô nương, cô đừng làm tổn thương trái tim bé bỏng của tôi vậy chứ. Lo cho ý chung nhân thì cũng một vừa hai phải thôi.

Nó cười méo mó:

- Lại gì nữa đây? Con trai các cậu khi say là thần kinh hết cả nút luôn à?

- Thôi, để tôi. Cậu về đi. - Hoàng Nhật méo máo đỡ lấy Lâm Thiên Khánh từ tay nó. Vừa đi vừa lăm bằm với cái xác là lứt Lâm Thiên Khánh đang ngủ khò khò trên vai:

- Lâm Thiên Khánh, mày có biết mày may mắn lắm không hả? Công chúa của tao, giờ nhờ mày chăm sóc, nghe chưa?

Lâm Thiên Khánh tất nhiên chẳng nghe thấy gì, vừa ngủ vừa gật gù trên vai Hoàng Nhật. Bản tính đại ca giang hồ của cậu đã biến đâu mất, bây giờ chỉ còn là một Lâm Thiên Khánh bình thường như bao người khác.

Nó về đến nhà, lập tức bắt gặp ánh mắt như hổ vồ mồi của Dương Hàn Phong. Nó nuốt khan nước bọt, cổ già mù lứt qua. Hắn đập nhẹ tay xuống bàn, chăm chọc:

- Lọt vào bán kết rồi mà sao cái mặt lại thế kia?

Nó sờ sờ lên mặt mình, ngơ ngác hỏi:

- Mặt tôi làm sao?

Hắn lắc đầu, thờ dãi rồi đến gần, vò tóc nó:

- Ngốc chết đi được.

- Aiss, anh bỏ cái tay ra khỏi đầu tôi mau! - Nó hầm hè nhìn hắn.

- Không ngờ trình độ nấu ăn dùng để mưu sát như em cũng lọt được vào top 5. - Hắn đã tha cho tóc nó nhưng lại bắt đầu hành hạ vai nó, hắn choàng một tay lên vai nó, kéo chặt vào người.

Nó không để ý cho lắm, nghênh mặt hãnh diện:

- Anh coi thường tôi quá rồi. À mà, anh đang lợi dụng tôi đó, buông ra!

Nhìn vẻ mặt nó đáng yêu hết chỗ nói như thế này, hắn không kìm được, tình nghịch bóp mũi nó, lắc lư:

- Tôi đã xem nhẹ em rồi.

- Aiss, đã bảo buông ra mà. - Nó đấm cho hắn một quả vào mặt. Hắn tuy không đau lắm nhưng vẫn vờ ôm mặt, kêu ca:

- Uê, con gái gì mà vũ phu thế.

- Nhảm, nhảm quá nhảm. Tôi là con gái, phải gọi là “vũ phụ” chứ. - Nó cười hehe.

Hắn bỗng đổi nụ cười dịu dàng, nhìn vào mắt nó làm tim nó đập “thịch” một cái, khuôn mặt không tự chủ mà dần đỏ cả lên.

Hắn xoa nhẹ đầu nó, nhẹ nhàng:

- Tôi cũng muốn nếm thử tay nghề của em. Vậy...bữa tối nhờ em

Nói xong, hắn cười gian xảo rồi vẩy vẩy tay nó, đi lên phòng. Còn nó vẫn chưa hết “thích...thích...” nên một lúc sau mới hoàn hồn:

- Bữa tối nhờ em?

Nó chớp chớp mắt rồi ngồi xuống bàn ăn hoa quả (tác giả bỗng nhận ra nhà Hàn Phong lăm quả ăn quá, hôm nào cũng có cái ăn). Suy nghĩ miên man một hồi nữa, nó tự cười:

- Được thôi.

Chiều hôm đó, nó lật tung cả nhà bếp lên, chuẩn bị đầy đủ tất cả những đồ dùng và thực phẩm cho buổi tối hôm nay. Nhìn nó bận rộn với công việc nấu ăn như vậy, Dương Hàn Phong cười như mếu, suýt nữa còn tưởng nó ăn phải bả gì rồi nên mới thế. Bà Vân Du chỉ cười, ngồi đọc báo ở bàn ăn.

Dương Hàn Phong cuối cùng cũng vì xót nó nên mới vào giúp nó một tay. Hai người làm rất nhanh, nhónh một cái đã xong cả bàn ăn thịnh soạn.

Nó cười toe toét, nói lớn:

- Bữa tối đã xong!

Nhưng có vẻ Dương Hàn Phong vẫn chưa xong hay còn đợi chờ một cái gì đó. Thấy nó đang dọn thức ăn lên bàn ăn, hắn rón rén tránh ánh mắt của mẹ rồi lò dò ghé tai nó:

- Xong rồi à?

- U, thế anh định bao giờ mới xong? - Nó hỏi.

- Em...không thấy...thiếu thiếu cái gì à? - Hắn ấp a ấp úng.

- Thiếu cái gì?

- Thì...cái đó...khoai... - Hắn mặt đỏ như gấc nói. Thực sự từ lúc sinh ra đến giờ, hắn chưa từng bị nghiền một món ăn nào đến thế. Cái món khoai tây chiên kia từ bao giờ đã trở thành khoái khẩu của hắn.

Nó suy nghĩ một lúc rồi phá ra cười:

- À...thì ra...anh thích món đó thế cơ à? Tôi không biết đấy...

Hắn ngượng quá bèn tìm cách chuồn đi. Nó nhìn theo bóng dáng lon ton đang vờ lên ra chỗ khác của hắn mà bật cười, gọi vói theo:

- Hôm nay không có món đó đâu, đừng chờ đợi quá.

Hắn không quay đầu lại:

- Tình cờ hỏi thôi.

Ngưng một lúc, hắn quay đầu lại, cười tình nghịch:

- Hôm nay tiểu Bảo lại đói rồi.

??? Ý nghĩa của câu nói đó là gì? Chẳng lẽ...hắn hỏi Wanyang Potato của nó là để làm thức ăn cho chó sao?

Thứ...súc vật!!!

Nó tức điên người, lực của bàn tay với mấy dụng cụ ăn uống cũng không còn nhẹ nhàng như trước nữa.

Ăn cơm..

Nó ngồi ăn trong sung sướng khi nhận được lời khen tối tấp từ bà Vân Du:

- Vy Khánh, con nấu ngon lắm

Nó cố giấu nụ cười vào bụng, khiêm tốn trả lời:

- Mẹ quá lời rồi.

Hắn bĩu môi, miệng vẫn còn lem nước sốt:

- Thích quá thì nói luôn đi, lại cò giả vờ...

- Anh... - Nó phỏng mũi nhìn hấn. Thật tức chết mà.

Dương Hàn Phong gấp cho nó một miếng thịt bò, nhướn mày:

- Món em thích nhất.

Nó cũng cười cười gấp cho hấn một con tôm, thực ra đây là tâm ý của nó, không có mưu đồ mưu kế gì cả.

Trước khi con tôm an toạ trong bát com của hấn, bà Văn Du hốt hoảng ngăn lại:

- Đừng, Hàn Phong nó không ăn được cay.

Nó ngậy người ra...hấn...không ăn được cay, vậy tại sao bao lâu nay nó không biết?

Nó nhìn hấn như thay câu hỏi. Hấn hiểu ý, thản nhiên nói:

- Tôi không ăn được cay.

Nó giật mình, thế mà thời gian qua nó đã cho hấn ăn bao nhiêu là đồ cay. Điển hình là món Wanyang Potato đó...độ cay của món đó phải tương đương với mì cay cấp độ 6.

Ôi trời...

Vậy mà...hấn lại không nói cho nó biết.

Nó cúi mặt xuống ăn và không nói thêm lời nào nữa. Khi dọn dẹp xong, nó mới chạy theo hấn lên phòng. Vừa kịp kéo hấn lại, nó hỏi, giọng hơi hối lỗi:

- Anh không ăn được cay, tại sao không nói với tôi?

Hấn cười nhẹ, búng vào trán nó một cái:

- Ngốc.

- Aiss, sao lúc nào anh cũng nói tôi ngốc hết vậy? Trả lời tôi, tại sao chứ? - Nó nổi đồng.

- Đáng ra là tôi nổi giận với em mới đúng, tại sao bây giờ lại thành em nổi giận với tôi rồi?

- Tôi... - Nó áy náy.

- Thôi, về ngủ đi. Chuyện đó...tôi hi sinh một chút cũng được.

Nói rồi hấn đóng cửa phòng, để lại nó đứng bần thần ở ngoài.

Cái gì mà hi sinh...

Cái gì mà nột chút...

Rõ ràng là không ăn được, tại sao vẫn cố ăn chứ.

Có ngày chết.

Haizzz...

Nó thở dài, rồi về phòng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Đột nhập

Sáng hôm sau...

Ở lớp 10A3, một con bé đang cố gắng lục lọi khắp nơi một cái gì đó với vẻ mặt táo bón.

Giương mặt nó xanh lè xanh lét, đôi mắt đã ngân ngấn một tầng nước. Sổ nhật kí của nó...đâu rồi?

Nó cố bình tĩnh giờ đi giờ lại mấy quyển sách trong cặp, nếu cơ may thì sổ gạo của nó còn kẹp trong đó. Nhưng không, nó chẳng tìm thấy gì cả.

Thấy Lâm Thiên Khánh bước vào khi đi mua hai ly nước chanh về, nó vội vàng kéo cậu ngồi xuống. Vừa lúc ấy thì chuông reo.

- Lâm Thiên Khánh, cậu có thấy sổ gạo của tôi đâu không? - Nó lo lắng hỏi.

- Có...có...- Lâm Thiên Khánh uống ừng ực ly nước chanh.

Nó vui như nhặt được vàng, lay lay người Lâm Thiên Khánh một cách mạnh bạo:

- Đâu? Ở đâu?

- Có...có thấy đâu - Lâm Thiên Khánh cười sặc.

Nó bị hất hăng một cú lớn, đẩy cậu ra, khuôn mặt hầm hầm. Cuốn sổ ấy mà rơi vào tay ai thì nó không còn mặt mũi nào mất.

Nhật ký à....

Vào giờ, nó cứ suy nghĩ miên man về quyển sổ gạo của mình. Nó thật không tưởng tượng được khi cuốn sổ ấy lọt vào tay một người trong cái trường này.

Kinh and Queen nó cũng không còn mặt mũi nào đi thi nữa.

Nhưng...rõ ràng lúc đến lớp vẫn còn mà. Sau đó...

Sau đó nó đút vào cặp. Có hai trường hợp: Một là còn ở trong cặp, hai là kẹp vào trong quyển sách nào đó. Nhưng trong cặp không có, cũng không kẹp trong quyển sách nào cả.

Khoan...hôm nay có Toán, mà hình như nó chưa kiểm tra đến vở bài tập Toán...thì chắc là quyển sổ kẹp trong quyển bài tập Toán...

Mà bài tập Toán thì...

Nộp cho thầy hiệu trưởng rồi (thầy hiệu trưởng dạy Toán)

Mà nộp cho thầy hiệu trưởng thì quyển sổ cũng đang ở phòng hiệu trưởng...

Ôi thôi, chết mẹ nó rồi...

Hiệu trưởng mà đọc được... Thì chỉ còn nước đóng gói về quê, không học hành gì nữa.

Nó hốt hoảng nói với Lâm Thiên Khánh:

- Chết rồi, quyển sổ gạo của tôi kẹp trong bài tập Toán nộp cho hiệu trưởng rồi, làm sao bây giờ??

Lâm Thiên Khánh nhíu mày một lúc, rồi cười gian:

- Có cách rồi. Lại đây nói nhỏ cho nghe...

Nó gật đầu, ghé tai nghe Lâm Thiên Khánh nói:

- Là thế này...@\$&#&&#@%2%2%&#&#&2%2%#&#%. Hiểu chưa?

Nó cười gât gù:

- Cậu cáo thật mà. Bái phục, bái phục...

Lâm Thiên Khánh chỉ cười lướt qua rồi nháy mắt với nó, bắt đầu thực hiện kế hoạch.

Ngước lên bảng một lúc, cả lớp 10A3 nhốn nháo lên khi nghe tiếng kêu thất thanh của nó:

- Aaaaa...đau bụng quá...

Tình hình lớp đang rất náo loạn, ai cũng biết vai trò của nó trong cuộc thi rất quan trọng, mà cuộc thi lại là danh dự của lớp. Ngọc Vy mặt trắng bệch,

chạy tới hỏi hạ mặc kệ cô dạy Địa đang ngo ngắc trên bảng:

- Vy Khánh, cậu ổn không?

- Đau bụng quá...hic... Vy ơi...

- Giờ...giờ sao? - Ngọc Vy lo lắng.

Cô giáo dạy Địa lý quát lớn:

- Cả lớp im lặng! Ngọc Vy, về chỗ đi.

Ngọc Vy tuy bất bình nhưng vẫn phải miễn cưỡng về chỗ. Nó vẫn nhăn nhó, rên lớn:

- Đau bụng quá, đau chết mất...huhu...

Cô giáo cũng phải hỏi han:

- Em kia, em bị làm sao?

- Đau...em...đau bụng cô ơi...

Lâm Thiên Khánh nhanh nhẩu chen vào:

- Chắc tại hôm qua ăn linh tinh nên giờ đau bụng đó cô ạ!

Cả lớp gật đầu rùm rụp, cô dạy Địa hoang mang:

- Ủm...bây giờ...em xuống phòng y tế nghỉ nhé, để bác sĩ khám cho. À, ai đưa bạn xuống phòng y tế giúp cô với.

Lâm Thiên Khánh chỉ chờ có thế, chồm lên:

- Để em cho cô ạ.

- Được rồi, Thiên Khánh, em đưa bạn xuống phòng y tế đi. - Cô giáo gật đầu.

Cậu dìu nó lên vai, nó vẫn cố làm ra vẻ đau đớn quặn thắt rồi kêu la ý ới. Cả lớp ai cũng xanh mặt vì lo cho nó.

Ra khỏi lớp được một đoạn, nó cười tinh nghịch nhìn Lâm Thiên Khánh:

- Hèhèhèhè...

- Rồi, hành động đi. - Cậu dáo dác nhìn.

Nó và cậu men theo bờ tường đến phòng hiệu trưởng, mắt đưa nào cũng thao láo như thằng trộm chó. Nó giật thót người khi thấy hiệu trưởng đang ngồi lật từng cuốn vở ra xem.

Nó hốt hoảng:

- Chết rồi Lâm Thiên Khánh! Thầy ta...thầy ta...

Cậu ngó vào cửa sổ và thấy cảnh tượng đó, cậu cũng hơi hoảng nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh. Cậu thở ra một cái rồi nắm lấy hai vai nó, nói:

- Để tôi đánh lạc hướng thầy, cậu vào lấy nhanh đi.

Nó gật đầu, nó biết cái phi vụ này nguy hiểm đến cỡ nào...

Lâm Thiên Khánh bắt đầu cầm lấy một tập giấy lên tay rồi lén lút đi ra phía sau.

Cậu đi đến cầu chì phòng hiệu trưởng, ngắt hết mọi nguồn điện...

Hiệu trưởng giật mình, tuy giờ là buổi sáng nhưng phòng hiệu trưởng được đặt ở nơi cách âm nên khá xa với trường học. Xung quanh là những hàng cây rậm rùm và đặc biệt hơn, hôm nay trời rất âm u nên trong phòng thầy khá tối.

Lâm Thiên Khánh cười nửa miệng rồi bật cầu chì lên.

Phòng thầy lại sáng..

Thầy hiệu trưởng thở phào rồi lại bắt đầu lấy mấy cuốn vở ra chấm nốt.

Lâm Thiên Khánh lại ngất cầu chì đi...

Lấp đi lấp lại mấy lần như vậy cũng đủ làm hiệu trưởng thót tim. Thầy run run khi thấy bóng điện cứ nhấp nha nhấp nháy, mặt trở nên xanh lè.

Lần cuối cùng, cậu mở cầu chì lên rồi bảo nó nắp vào một chỗ. Còn cậu thì đến bên phòng hiệu trưởng, gõ cửa:

- Thưa thầy...

Hiệu trưởng giật nảy mình, suýt nữa thì mông tiếp đất. Nhìn thấy Lâm Thiên Khánh đứng ngoài cửa, thầy ta chưa hết sợ nên vẫn lắp bắp:

- Thiên...Thiên Khánh đó hả em.

- Vâng ạ. Hội trưởng Dương Hàn Phong nói em đem công văn của sở đến cho thầy. - Cậu miến cưỡng nhắc đến Dương Hàn Phong vì phòng hội trưởng cách nơi này khá xa, có thể kéo dài thời gian cho nó.

- Ủ ừ, đưa thầy.

Lâm Thiên Khánh tìm trong tập giấy lủ này cầm trên tay, rồi giả vờ lo lắng:

- Chết rồi thầy ơi, em lỡ bỏ quên trên phòng hội trưởng rồi. Thầy đợi em một lát nhé.

Lâm Thiên Khánh định đi thì một cơn gió thổi bên cửa sổ, âm thanh truyền vào rất đáng sợ.

Hiệu trưởng cười méo xệch:

- Thôi thôi, để thầy đi lấy với em. Chứ ở trong phòng mãi...cũng...chán.

- À...ạ...cũng được ạ.

Thế là thầy hiệu trưởng đi theo Lâm Thiên Khánh đến phòng hội trưởng. Nó núp sau cánh cửa lúc này mới dám thò đầu ra, cười khâm phục:

- Lâm Thiên Khánh, cậu đúng là vừa gan vừa cáo mà!

Nó không làm mất thời gian, vội vàng đi vào lục lọi từ tung bản hiệu trưởng. Mấy cuốn vở vừa nảy thầy xem không phải của lớp nó. Vậy...rốt cuộc thầy đã đụng đến lớp nó hay chưa.

Nó đi tìm khắp tủ sách của thầy, trên đỉnh là một sổ quyển vở được xếp ngăn nắp. Vì chiều cao khiêm tốn nên nó chói với mãi, làm đổ cả chồng sách xuống sàn.

- Chết rồi!...- Nó hơi sợ, rồi cúi xuống tìm vở của mình.

Cả chồng sách đổ xuống vừa nảy cũng không có quyển nào của nó cả. Nó bắt đầu sờ sờ, thầy đã đi khá lâu nên chắc...cũng sắp trở về rồi.

Nó bất chợt nhìn thấy một chồng sách nữa để trên kệ tủ, ngăn nắp như sách đọc của thầy. Nhưng rất lạ, chồng sách đó toàn là vở ghi. Nó tò mò gỡ xuống xem. Trên đó toàn là vở của lớp 10A3.

Nó cười tươi, nhanh tay tìm vở của mình. Cuối cùng, nó cũng nhìn thấy cuốn sách thân yêu của nó.

- Oa...may quá, chắc thầy chưa đọc.

Nó lật từng trang quyển vở ra, không ngoài dự đoán, cuốn nhật kí của nó kẹp giữa quyển vở. Nó thờ phào ôm lấy quyển sách, định chuẩn.

Nhưng lúc nó vừa bước một chân định ra ngoài thì thấy Lâm Thiên Khánh cùng hiệu trưởng bước vào. Khuôn mặt cậu cười hả hê, còn thầy thì nhăn nhó như dít khi.

Nó vội vã chui vào gầm bàn, vì rỗng một bên và một bên bị che khuất nên không ai thấy được nó.

Lâm Thiên Khánh nói về hồi lỗi:

- Em xin lỗi, công văn đã chuyển về mà em cứ tưởng...

- Thôi, không sao đâu. - Thầy hiệu trưởng bước vào và suýt ướt quần vì cảnh tượng trước mắt: Toàn bộ sách vở được bày hết xuống sàn, bàn làm việc bị lục lọi lung tung lên cả.

Lâm Thiên Khánh giả vờ ngạc nhiên:

- Ôi trời ơi, chuyện gì xảy ra vậy?

Thầy hiệu trưởng sợ mất mặt, giọng run run:

- Từ sáng đến giờ thầy toàn gặp chuyện mờ ám. Đèn điện chập chòn, phòng thi đảo điên lộn xộn.

Nhận ra hàm ý trong lời nói của thầy, Lâm Thiên Khánh thật sự rất muốn cười thật to. Cậu chỉ dám bụm miệng, cố nín cười:

- Thưa thầy... Thầy có nghĩ phòng mình có...ma không ạ?

- Bậy nào, làm gì có ma với mô ở đây!

Thầy hiệu trưởng cố quát lớn để đỡ sợ, nhưng càng nói, tóc gáy thầy càng dựng đứng cả lên.

- À, nếu vậy thì em xin phép về lớp ạ.

Nói xong, cậu đi về lớp để thầy giáo ngồi một mình. Thầy ta vội lau mồ hôi ướt trên mặt, chỉnh lại nhịp tim, mắt đảo dáo dác nhìn quanh phòng.

Lâm Thiên Khánh đi được một đoạn, cũng bất chợt ngó vào phòng hiệu trưởng lần nữa. Bất gặp nó đang nhẩn nhó trốn trong gầm bàn mà suýt không nhìn được, bật cười thành tiếng.

Nó tức đỏ mặt, gằn lên những tiếng không phát ra âm thanh rồi khua tay nặng xị lên để cậu tìm cách cứu nó.

Lâm Thiên Khánh lắc đầu rồi cũng phải ra tay. Cậu bịt chặt một mũi, miệng cố giả giọng kêu:

- Meo...meo...

Một lần nữa làm hiệu trưởng đứng tim.

Thầy ta vội bật dậy, tìm khắp phòng xem con mèo quý quái ấy ở đâu. Lâm Thiên Khánh thấy bước chân của thầy chuẩn bị đến chỗ nó, vội kêu lên:

- Meo...ngao...ngào...

Thầy hiệu trưởng giơng tai lên nghe ngóng, rồi lật đật chạy ra cửa xem.

Nó nhân cơ hội ấy, phi thẳng ra cửa sau, kéo tay Lâm Thiên Khánh chạy mất xác.

Hiệu trưởng tìm toát mồ hôi vẫn không thấy con mèo, ngồi phịch xuống ghế, lau mồ hôi, thắc mắc:

- Chẳng lẽ phòng này có ma? Mà tiếng kêu của con mèo đó có gì đó lạ...

*

Lên lớp học, nó lại giả vờ mệt mỏi, tựa lưng Lâm Thiên Khánh vào lớp.

Cả lớp nháo nhác:

- Vỵ Khánh sao rồi?

- Đỡ hơn rồi - Lâm Thiên Khánh cũng phải bái phục vì độ diễn sâu của nó.

Hai đứa xin cô giáo về chỗ rồi ngồi cười tủm tỉm với nhau.

Sang tiết sau, nó đang ngồi cười hí húi cười nói với Lâm Thiên Khánh. Hiệu trưởng huy động cả cô tổng phụ trách và cô phó hiệu trưởng đến từng lớp hỏi thăm. Cô giáo đang giảng bài trên bảng thì dừng lại, cúi đầu chào khi thấy thầy hiệu trưởng đứng trước cửa phòng:

- Thấy hiệu trưởng...

- Em chào thầy! - Cả lớp đồng thanh.

Thầy hiệu trưởng xua tay ra về không cần chào, rồi đi thẳng vào vấn đề:

- Các em có ai nhìn thấy con mèo nào trong trường không?

- Không ạ. - Cả lớp từng người một nói.

Thầy hiệu trưởng ảo não:

- Thôi được rồi, nếu có thấy thì tránh xa nó ra và lên báo với thầy. Con mèo đó bệnh nặng lắm rồi đấy.

Nghe thầy nói đến đây, nó không chịu được cười thành tiếng, còn Lâm Thiên Khánh thì tức ứ chịu được.

Mèo bệnh?

Lại còn...nặng lắm rồi đấy?

Đây là trêu ngươi cậu à?

- Vâng ạ. - Cả lớp đồng thanh.

Thầy hiệu trưởng gật đầu rồi đi sang lớp khác, hỏi thăm.

Nó cười sặc sụa nhìn Lâm Thiên Khánh đang tức khoằm khoằm:

- Haha, mèo bệnh, mèo bệnh.

Lâm Thiên Khánh lườm nguýt nó:

- Nếu không vì cậu thì tôi có được trao tặng cái “biệt hiệu danh giá” đó không?

Nó cứ cười, trời ơi, buồn cười chết mất. Cái tên Lâm Thiên Khánh này khi giận dữ cũng đáng yêu chết đi được.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Chân lí

Trưa hôm đó, nó về nhà với vẻ mặt tủm tỉm cười. Mở cửa ra một cái, nó đã thấy Hạo Thiên và Hàn Phong ngồi rất chi là...chỉnh tề ở ghế sofa.

Nó cười cười với anh:

- Aaa. Anh Thiên. Sao anh nói anh làm MC mà sơ loại không thấy vậy?

Hạo Thiên kéo nó ngồi xuống ghế, vuốt ve bộ tóc dài của nó rồi nói:

- Vòng 1 nấu ăn thì cần gì MC hả con bé này. Anh làm MC ở bán kết với chung kết thôi.

- Ô, ra vậy. Em thật sự...rất muốn nhìn thần thái của anh lúc mặc vest trên sân khấu đấy. - Nó cười tí mắt, nói một câu bông đùa.

- Thật à? Bởi vì sao? Bởi anh đẹp trai quá mà. - Hạo Thiên cười sáng sủa tự sướng.

Hắn hãy giờ bị bơ trăm trọng, hèm lên một tiếng rồi nói bóng gió:

- E hèm, nhà này có hai người thôi a.

Hạo Thiên nhìn hắn nguy hiểm, nó ngồi giữa nhận ngay tia cực tím của hai tên đó bắn thẳng vào đầu. Nhấn mặt giăng hoà:

- Hìhì, Hàn Phong, anh Hạo Thiên. Hai người là bạn hay kẻ thù vậy a?

- Bạn. - Hai tên đó tiếp tục lườm nhau cháy mắt.

- Bạn mà nhìn nhau âu yếm vậy a. - Nó nói tiếp.

- Thế mới là bạn. - Lại đồng thanh và vẫn nhìn nhau như thế.

- Haiza, tôi mệt hai người quá. Nếu muốn nhìn nhau thế thì tôi không cản trở nữa.

Nó bực mình nói rồi vùng vằng đứng dậy, toan lên phòng. Lập tức hai tay nó liền bị hai người nắm chặt lại, mỗi người giữ một tay.

- Không đi đâu hết. - Lại đồng thanh tập ba.

Đồng thanh everywhere...

Nó lườm nguyệt rồi hất tay cả hai đưa ra, ngồi xuống.

Hạo Thiên lại chần chú nói chuyện với nó:

- Hầy, thế nào? Em chuẩn bị gì cho bán kết chưa? Nghe chừng hơi cầu kỳ đấy.

Nó ngán ngẩm lắc đầu:

- Chưa.

- Vậy thằng Phong? Mày chuẩn bị gì cho “công chúa” của mày chưa? - Hạo Thiên châm chọc.

Hắn nhìn anh một ánh mắt đầy khói thuốc súng:

- Ý mày là sao hả?

- Thì Huỳnh Lệ Anh đó. - Anh cười không ra cười.

- Cô ta thì liên quan gì đến tao?

- Hơ...Queen của mình mà lại không liên quan?

- Một mình cô ta cũng đã xí xốn chuẩn bị từ lâu rồi. - Hắn vói tay uống một ly nước cam.

- À, ra vậy. - Hạo Thiên gật gù. Chợt anh thấy sắc mặt của nó có gì đó...không vui.

Tim anh đột nhiên nhói lên một cái.

Giấu đi cảm giác ấy vào lòng, anh lại cười:

- A, Phong, mày cho tao mượn nhóc con một lát.

- Đi đâu? - Ánh mắt hắn chợt lóe lên tia lửa đạn.

- Chọn đồ cho cuộc thi nên mày tuyệt đối không được đi theo.

Hắn nghe tức lẩm nhưng vẫn tỏ ra bất cần:

- Tao rành chắc.

Rồi quay sang nói với nó:

- Nhớ về sớm.

Nó nhìn Hạo Thiên, anh bật cười:

- Rồi rồi, tao sẽ đưa con bé về trước bữa tối.

- Cái gì? Không được. - Hắn giãy nảy.

- Có gì không được à? - Hạo Thiên nghiêng đầu hỏi.

- Mượn quá. Chiều là phải về. Không được cãi.

Nói xong, hắn bọc bọc lên phòng, đóng rầm cửa.

Hạo Thiên cười tươi nhìn nó, nó cũng vì nụ cười ngọt như đường mật ấy mà cười theo. Hai người cứ nhìn nhau cười híp mắt như hai đứa hâm.

- Đi theo anh.

Thiên nói, rồi rồi anh dẫn nó ra xe, phóng vèo đến siêu thị Nhật Hạo.

Đến với siêu siêu thị Nhật Hạo, nó càng ngày càng cảm thấy choáng ngợp với vẻ mỹ lệ của toà siêu thị này...

Nó không giống với chi nhánh ngày trước Dương Hàn Phong dẫn nó đi. Ngày ấy nó đã đủ choáng váng trước sự to lớn và đẹp đến sáng sủa chói rồi. Toà siêu thị này còn là chi nhánh chính của công ty nhà Hạo Thiên. Không thể phủ nhận nó vô cùng, vô cùng sang trọng.

- Anh Hạo Thiên, những đồ đắt tiền như vậy em không thể nhận được đâu.

Nó khó xử nhìn Hạo Thiên trước hàng trăm bộ váy dạ hội đẹp lung linh. Đây là những mẫu mới nhất và đắt nhất của công ty. Mới nhìn vào giá tiền của một bộ váy ngoài cùng đã làm nó giật thót.

10 triệu...

Con số này đối với Hạo Thiên thì là nhỏ còn đối với nó thì cực kỳ cực kỳ lớn. Và nó không mặt dày đến nỗi đi nhận của người khác một thứ đồ đắt đỏ như thế.

Hạo Thiên dí đầu nó:

- Ngốc, đối với em thì anh tiếc cái gì chứ.

- Nhưng...haiz, em không nhận đâu. - Nó quả quyết - Lòng tự trọng của em còn lớn lắm.

- Việc tặng quà cho em cũng làm tổn thương lòng tự trọng sao? - Hạo Thiên trùng giọng xuống.

- Không phải ý đó - Nó thấy Hạo Thiên hiểu lầm ý của nó liền vội vàng giải thích.

- Vậy ý em là sao đây? - Anh khoanh tay trước ngực, tựa lưng vào tường chăm chú nhìn nó.

Nó đắn đo một lúc rồi lí nhí:

- Em...em với anh không phải họ hàng thân thích, cũng không có quan hệ gì gần gũi cho lắm nên việc nhận những thứ đắt như vậy thì...em không thể...

Sắc mặt Hạo Thiên sa sầm xuống. Không có mối quan hệ gì thân thiết? Đối với nó cũng không coi anh là người thân sao?

Hay chỉ là...anh trai thôi, cũng không sao?

Hạo Thiên hít một hơi dài, vẫn nhìn nó nhưng với một ánh mắt đượm buồn:

- Em coi anh là người ngoài à?

Nó chưa kịp nhận ra ánh mắt buồn rầu của anh nhưng đã nhận thức được lời nói của mình có sức sát thương như thế nào. Vội vàng giải thích:

- Không phải, ý em là...aizz, em...

Hạo Thiên nhìn vẻ lúng túng như sắp khóc của nó mà bật cười, nụ cười nhưng tim anh cảm thấy...đau:

- Rồi rồi, anh hiểu mà. Vậy thì chiều mai anh đưa em đi xem những kiểu khác.

- Dạ. - Nó mỉm cười

- Bây giờ đi ăn gì đi. Anh đói rồi, chắc em cũng thế phải không? - Hạo Thiên xoa đầu nó, khoác vai nó đi đến nhà hàng ngay bên cạnh - Nhật Hạo.

Nó ngồi đối diện anh, đưa mắt nhìn về tráng lệ của nhà hàng này. Hoá ra siêu thị được nối liền với nhà hàng. Cũng đúng, cục diện chính của công ty nhà Hạo Thiên mà, sao không sang trọng và tiện nghi được.

Hạo Thiên gõ gõ chiếc đĩa vào cái ly thủy tinh trước mặt:

- Làm gì mà mặt ngẩn ra thế cô nương?

- Đang nghĩ về một vấn đề...- Nó ra vẻ nghiêm túc suy nghĩ rồi gật đầu lia lịa, kiểu như Lê-ô-nác-đô tìm thấy hai quả trứng giống nhau trong hàng ngàn quả trứng hay Men-đen tìm thấy một thứ thực vật đơn giản để lai hơn là đậu Hà Lan.

Hạo Thiên bật cười trước vẻ ngây ngô ấy của nó:

- Nghĩ ra gì rồi?

- Em vừa phát hiện ra một chân lý. Anh biết gì không?

- Biết thì đã không phải hỏi em - Hạo Thiên cười ha ha.

Nó ỉu xiu lờm lờm anh, Hạo Thiên phải ra tay giảng hòa trước:

- Thôi được rồi, phát hiện ra chân lý gì nào?

Nó cao giọng, hào hứng kể:

- Em có thể đoán ra công ty của Dương Hàn Phong có tên là gì.
- Là gì? - Anh cười.
- Nhật Hàn. Đúng không?
- Sao em biết? Nó nói à?
- Không phải, tự em suy ra đấy. - Nó nói đầy tự hào.
- Suy ra như thế nào? - Anh tò mò.

Nó cười “e lệ” như kiểu được phỏng vấn:

- Hồi trước anh có nói là công ty anh Khang là Nhật Minh. Chữ “Minh” trong Minh Khang là tên đệm. Hôm nay công ty anh là Nhật Hạo, chữ “Hạo” trong Hạo Thiên, cũng là tên đệm. Thì em đoán công ty của Dương Hàn Phong là Nhật Hàn.

Anh vỗ tay:

- Nhóc thông minh quá.
- Hìhì - Nó cười nhe răng.
- Thôi ăn nhanh rồi về, không khéo thằng Phong lại lèm bèm điếc tai. - Hạo Thiên đẩy đến trước mặt nó một món ăn.

Nó gật đầu rồi cả hai cùng ăn vô cùng...vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Ngày đặc biệt

Sáng hôm sau...

Nó vẫn đến trường như mọi ngày, nhưng mọi việc nhìn nó với ánh mắt lạ hơn...

- Ưc... - Nó nuốt khan một cái, dường như cảm thấy luồng khí lạnh quanh quần đùi đây.

Nói chẳng bao giờ sai, lát sau Lâm Thiên Khánh đã chạy ra chỗ nó, khoác vai nhau thật tình tứ.

- Hey girl, are you love me? Oh oh oh...

Cậu vừa lẩm nhẩm mấy câu hát vừa nhảy tung tung làm người nó cũng lắc lư theo. Nó cười nhẹ rồi đẩy cậu ra:

- Thôi cho tôi xin, từ một đại ca giang hồ từ bao giờ cậu lại thành một kẻ tăng động như thế này hả?
- Từ lúc gặp cậu đó. - Lâm Thiên Khánh bốt nhảy - Nhưng nếu cần, tôi vẫn có được khí chất của một đại ca.
- Vậy cậu để dành khí chất “đại ca” ấy cho hôm nào đi Catwalk nhé. Biết ơn ghê cơ... - Nó mĩa mai.

Cậu nói lại với giọng mỉa mai không kém:

- Cậu nói tôi thì cậu đã xem lại mình chưa? Đi đôi giày năm phân đã ngã lăn quay ra thì Catwalk với chả Dogwalk cái gì.
- Ai nói hả? Tôi... - Nó bị bắt trúng tim đen, đỏ mặt, ấp úng cái lại.

Lâm Thiên Khánh cười như phá làng:

- Nhìn cái tướng chuyên đi giày thể thao không quá hai phân của cậu là tôi biết rồi. Thế này làm sao thắng nổi Huỳnh Lệ Anh đây? Thôi, chiều nay tôi sẽ có một buổi tập riêng cho cậu.

- Tập? - Nó tròn mắt.

- Tập đi đứng.

- Tôi biết đi từ lúc hai tuổi rồi. Không cần tập cũng được. - Nó ngán ngẩm, thế nào cậu ta cũng lại bắt nó đeo cái giày cao như cái sào vào chân cho mà xem..

Lâm Thiên Khánh chép miệng, ghé vào tai nó, nói nhỏ:

- Với cái dáng đi như khủng long sống lại của cậu thì ban giám khảo có mà chạy mất dép.

- Cậu..

Lập tức, chưa biết ban giám khảo có chạy mất dép hay không nhưng Lâm Thiên Khánh là đang chạy bay giày, bán sống bán chết rồi.

Haizzz..

Trong giờ học, có vẻ lớp 10A3 thời gian này không ai quan trọng việc học gì nữa cả, tất cả chỉ chăm chăm vào tiết của cô chủ nhiệm vì khi đó, cả lớp lại được nghe cô giáo kể kinh nghiệm khi đi Catwalk.

Cô chủ nhiệm cười tươi:

- Song Khánh này, chiều nay các em tới trường, nhà trường đã tổ chức một buổi tập giữa năm cấp lot vào bán kết. Hôm nay cô tổng phụ trách sẽ phổ biến và dạy các em một số kỹ thuật khi đi Catwalk. Chỉ có một buổi duy nhất là hôm nay thôi cho nên Song Khánh cố gắng đi tập luyện nhé.

- Vâng ạ. - Nó chán nản nhìn quanh lớp, nó là con gái nhà nông, đối với gái phố là vô cùng kém cỏi về mấy vụ đi đứng này. Cho nên, nó hơi ngại khi đứng giữa đông người.

Buổi học trôi qua nhanh chóng..

Chiều.

Trời không nắng, những ngọn gió đầu đông lạnh buốt phả lên mặt đường, rít bên xe đạp. Người đạp xe mặc một chiếc áo phông đen, đầu đội chiếc mũ con mèo xinh xắn. Khuôn mặt ửng đỏ vì gió mạnh.

Hôm nay, nó mượn được của Dương Hàn Phong một chiếc xe địa hình. Vì chiều cao không cho phép nên việc đi xe của nó khá khó khăn. Xập xành, tập tễnh mãi mới đi được vài vòng xe.

Kítítítítítít..

Tiếng xe đạp phanh gấp vang lên, không lâu sau thì đổ ruynh xuống đất.

Giọng nói chua ngoa của một người con gái hét ầm lên một khoảng công trường:

- Aaaa...Mạch Vy Khánh, mày định đâm chết chó nhà tao à??

Huỳnh Lê Anh hét lên chua loét. Hôm nay, cô ta mặc một chiếc áo lông trắng toát, mặc một chiếc quần da màu đen tôn lên đôi chân dài của cô ấy, đầu đội lệch một chiếc mũ điệu đàng, tay dắt một chú chó Corgi khá dễ thương.

Nó nhìn xuống, chân đã bị xước một mảnh nhưng không chảy máu. Nó thở phào, rồi nhìn Huỳnh Lê Anh:

- Chó nhà chị muốn đâm chết tôi thì có.

Nói rồi nó đứng dậy, phui phui quần áo, xuyt xoa vì vết thương đã tím bầm lên. Tuy không chảy máu nhưng đau nhức vô cùng.

Huỳnh Lê Anh tức giận, vút cả dây dắt chó ra:

- Mày...này, đã sai thì đừng có lên giọng, nếu mày không phanh kịp thì chó nhà tao cũng bị mày tông chết rồi.

Nó trừng mắt:

- Tôi còn tông chết cả chị nữa đấy. Nhiều lời..

- Mày...- Huỳnh Lê Anh định xô tới đẩy nó nhưng lại mắc vào dây dắt chó, chới vói cùng đôi giày cao năm phần làm cô ta suýt thì ngã dập mặt.

Nó phì cười:

- Nói rồi mà chị vẫn cố chấp vậy nhì. Haiz, đúng là IQ vốn đã thấp, EQ lại còn thấp hơn.

Huỳnh Lệ Anh lấy lại thăng bằng, dùng một giọng khinh bỉ nhìn nó:

- Khi nói chuyện đừng lồi mẩy cái IQ, EQ ra để nói người khác. Thứ tầm thường.

Nó cười nhẹ nhàng nhưng vẫn mang nét đánh đá vốn có:

- Kề ngu thường đánh giá thấp những gì nó không đủ trình độ để hiểu.

- Màý câý đi, con nhỏ này, màý...

Huỳnh Lệ Anh xô tới, hai tai đỏ bừng định xô nó xuống hồ nước sau lưng nó.

Nhìn vẻ mặt cô ta giận dữ đến làm loạn, nó bấn loạn nhìn cô ta như con hổ xổng chuồng, hai tay vớ đến bờ vai nó định xô nó xuống. Giật mình không kịp tránh, nó chới vói ngã lại phía sau, nhắm mắt lại, sẵn sàng cho một cuộc tắm nước hồ Hoàng Kỳ vào mùa đông.

Nhưng không, một bàn tay ai đó đã ôm được nó vào lòng, xoay người nó lại. Cùng lúc đó sai chân, đá đít Huỳnh Lệ Anh xuống hồ.

Không hiểu sao cái lan can hồ cao như thế mà chỉ với một cái đá, Huỳnh Lệ Anh không ngờ tới lại ngã lộn cổ xuống mặt hồ lạnh toát. Tiếng nước ẦM lên một tiếng, những bọt sóng nổi lên phềnh. Cô ta ré lên giận dữ, tay chân khua khoắng âm cả một vùng công trường.

Nó nằm gọn lôn trong vòng tay Dương Hàn Phong, nhìn về mặt hấn lúc này. Hấn nhìn nó, một cái nhìn ám áp chưa từng thấy.

Giọng nói trầm trầm của hấn vang bên tai nó:

- Có sao không?

Nó lắc đầu, bối rối quấy đạp trong ánh mắt của hấn. Nó cứ bị hút vào đôi mắt xám khói lạnh lùng ấy, đến nỗi không thể nào thoát ra được.

Tìm nó hằng một nhịp.

Người trong trường nghe tiếng hét thảm thiết của Huỳnh Lệ Anh thì cũng kéo ra xem. Nhìn thấy hoa khôi đương nhiệm của trường vùng vẫy dưới hồ, bộ áo lông trắng bị vấy bẩn, không ít người cảm thấy xót xa. Một nam sinh mạnh dạn nhảy xuống hồ, vớt cô ta lên.

Cô ta ho sặc sụa.

Hấn buông nó ra, tiến đến bên Huỳnh Lệ Anh, giọng nói vẫn lạnh lẽo muôn phần:

- Không sao chứ?

- Anh...anh Phong, em...không sao. - Dù cô ta thừa biết người đá đít cô ta xuống hồ là hấn nhưng vẫn không tránh móc nửa lời, cô ta đang được lòng hấn, tuyệt đối không được để hấn mất lòng.

- Ừ.

Hấn nói rồi quay đi, kéo nó đi theo với ánh mắt lạ lùng của mọi người.

Đi được một đoạn, nó gỡ tay Dương Hàn Phong ra. Hấn có vẻ không thích, nhìn nó.

- Tại sao...anh lại cứu tôi, thay vì...thay vì...cứu Huỳnh Lệ Anh.

Nó nói, dường như còn đang chờ đợi một điều gì đó. Nó đang đợi hấn nói một câu, chẳng hạn “Em quan trọng với tôi hơn là cô ta” hoặc “Em ngốc lắm, để cô ta bắt nạt hoài vậy à!”

Nhưng không, hấn chẳng nói gì cả, tiếp tục ung dung bước đi. Nó hơi khó chịu, lờ mắt nhìn hấn.

Một lúc lâu sau, đang đi, hấn quay lại làm mặt nó úp vào lồng ngực hấn. Nó giật mình nhìn lên, thấy nụ cười hơi nhếch lên của hấn đang nhìn nó:

- Em mà ngã xuống đó sẽ bị cảm, mẹ Vân Thư sẽ trách tôi.

Hấn nói rồi dứt tay túi quần, ung dung đi tiếp. Còn nó đứng thần thờ một mình, nó lại suy nghĩ linh tinh nữa.

Thì ra, nó lại tự cảm động chính mình rồi.

Lại bị ảo tưởng rồi.

Nó hự hăng, hự hăng đến tột cùng.

Giả như hần biết lúc ấy nó trông chờ một câu nói quan tâm của hần hơn là trách nhiệm thì có lẽ...

Có lẽ...hần và nó...sẽ...

Nhưng có lẽ cũng chỉ là có lẽ thôi.

Nó thở dài, đôi chân ngấn cùn lại bước đi từng bước chậm..

Dương Hàn Phong đang đi thì đứng khựng lại, mỗi mím cười dịu dàng chưa từng thấy.

Cái vẻ như cá chết cạn của nó, chắc chắn, chắc chắn là đang...ghen với Huỳnh Lệ Anh rồi.

Hần lại cười trong vô thức, trong nụ cười có hình bóng của nó...

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Tập luyện

Tất cả mười người - năm cặp đôi lọt vào bán kết - tụ họp đông đủ ở phòng đa chức năng. Cả MC - Trịnh Hạo Thiên cũng đã có mặt. Căn phòng này vốn dĩ để họp hội đồng cấp cao nhưng hôm nay lại để cho những học sinh dự thi vòng bán kết của King and Queen tập luyện ở đây thì rõ ràng đã cho thấy hội đồng nhà trường đã quan tâm đến cuộc thi này đến thế nào.

Cô tổng phụ trách bắt đầu điểm danh từng cặp của từng lớp một...

- Lớp 12A7, Nguyễn Minh Trang và Trần Nhật Hải. Hai bạn đã đến chưa?

- Có!

Tiếng nam nữ đồng thanh vang lên, nó đánh mắt nhìn sang cặp đôi của 12A7. Rõ ràng là họ đang yêu nhau, nhìn cứ chỉ điệu bộ là thấy rõ rồi.

- Tốt lắm. Lớp 11A3, Hàn Thiên Tuyết và Hoàng Minh Khôi?

- Có!

Cặp đôi này cũng không khác gì mấy, cũng tay bắt chân nắm âu âu yếm yếm nhau, thực làm người khác ganh tị!

Haiz, đến giờ nó mới vỡ lẽ, tất cả những cặp đôi dự thi King and Queen đều đang yêu nhau, có thể gọi là tình nhân. Trừ nó và Lâm Thiên Khánh. Hoặc là hần và...

Mà không ai mà biết được hần có thích Huỳnh Lệ Anh hay không chứ.

Nó bĩu môi...

- Lớp 11A1, Dương Hàn Phong và Huỳnh Lệ Anh?

- Có.

Tiếng báo danh uể oải của hần vang lên nơi góc phòng. Hần đang ngồi chơi game, nghe tiếng gọi mới bất giác trả lời.

- Lớp 11A1, bạn nữ chưa đến sao?

- Không biết. - Hần tỉnh bơ.

Cô phụ trách chép miệng, nhìn xuống bảng tên. Lại là cái tên Huỳnh Lệ Anh - hoa khôi đương nhiệm của trường Hoàng Kỳ khoá trước. Năm nay đột nhiên trường lại không tổ chức thi hoa khôi (học sinh thanh lịch) mà lại chuyển sang King and Queen, nhưng không sao, cuộc thi này có khi còn thú vị hơn đó chứ.

Tiếng giày cao gót lộp cộp trên nền đá lạnh ngày một gần. Chẳng mấy giây sau, Huỳnh Lệ Anh với bộ cánh mới ung dung bước vào.

À, ra là...về nhà thay đồ. Cũng phải, quần áo ướt tả tơi thế rồi cơ mà.

Nó cười thâm..

Style của Lê Anh lúc này là một chiếc áo choàng đen, vẫn là quần da đen tôn lên đôi chân dài hai mét ấy. Đầu không đội mũ nữa mà đội một chiếc vương miện nhỏ nhỏ trên mái tóc hạt dẻ xoăn bông bông.

Điều nó đặc biệt quan tâm là, đi phía sau Huỳnh Lê Anh là “Kính” của nó - Lâm Thiên Khánh.

Cậu mặc một bộ quần áo y chang như kiểu quần áo nó đang mặc trên người - áo phông đen liền với chiếc mũ đen con mèo.

Quả không hổ danh là mỹ nam A3 mà. Lúc này, quả thực cậu đẹp không góc chết.

- Hoa khôi đương nhiệm, em vào chỗ đi.

Cô phụ trách ái ngại, cả hai người cùng đến bên “người của mình”. Nhìn thấy cậu, nó cười giòn:

- Lúc sáng còn ham hố lắm mà. Sao đi muộn thế?!

- Ở nhà tu bổ nhan sắc thì mới khiến cậu nở mày nở mặt chứ. - Lâm Thiên Khánh cười rõ tươi. Nhưng nụ cười này lại làm cho Dương Hàn Phong nhếch lên một điệu khinh khỉnh.

Tổng phụ trách lại nói tiếp:

- Lớp 10A1, Nguyễn Hoàng Bảo Nhi và Lâm Thiên Bảo?

- Có mặt! - Nhi và Bảo đồng thanh rồi nhìn nhau, bật cười khanh khách.

- Cuối cùng, lớp 10A3, Lâm Thiên Khánh và Mạch Vy Khánh.

- Có ạ. - Nó và cậu cùng nói.

Cô phụ trách cười:

- Cả hai em cũng tên Khánh luôn à? Hợp nhau ghê.

- À...ạ... - Nó cười nhăn mặt nhìn cậu.

Dương Hàn Phong chồm miệng vào nói mĩa:

- Không phải lúc nào trùng tên cũng hợp nhau đâu. Có lẽ là thù địch cũng không chừng.

Nó liếc hần một cái sắc lẹm, hần lại dường như chẳng quan tâm gì đến ánh mắt của nó. Điều đó không quan trọng, quan trọng là hần đang rất bức bối.

Rồi năm cặp đôi ngồi xuống ghế, đối diện cô phụ trách. Cô vừa nói vừa giảng giải cho chúng nó những gì phải thi trong vòng bán kết này.

- Các em phải thi lần lượt từng cặp một. Lát nữa cô sẽ cho các em bốc thăm số thứ tự. Và bây giờ thì nghe cô phổ biến thể lệ của cuộc thi này đây. Trong các em chắc ai cũng biết đi Catwalk rồi chứ?

Nghe cô giáo hỏi, cả đám học sinh đồng loạt trả lời “Rồi ạ!” thật lớn. Còn nó, chỉ dám lí nhí nơi cổ họng. Nó đâu biết gì về thể loại này? Nhưng nếu chỉ mình nó học đi Catwalk thì chắc chắn sẽ bị họ cười, nếu vậy thì rất mất mặt cho lớp 10A3, nhất là Lâm Thiên Khánh. Nên thôi, để hôm nào bảo cậu dạy vậy.

- Trang phục Catwalk sẽ do các em tự quyết định, các em có thể chọn các trang phục biểu diễn truyền thống hoặc hiện đại. Hai cặp nào đẹp nhất, được nhiều phiếu bầu của các bạn nhất thì được thi vòng chung kết.

Tiếng xì xầm nổi lên ngày một lớn, nó nghe mưng mưng những câu hỏi dễ nghe của những cô bạn nữ hỏi bạn nam của mình “Cậu chọn hãng nào? Gucci hay Chanel? Cậu có thích Louis Vuitton không..”, “Chiều mai chúng mình đi chọn trang phục nhé!”, “Cậu muốn mặc trang phục truyền thống hay hiện đại?”, “Công ty thời trang lớn nhất thành phố này ở đâu ấy nhỉ?”...vân vân.

Nó thì bình thản ngồi hóng chuyện, Lâm Thiên Khánh thì ngồi nhìn nó hóng chúng nó nói chuyện. Còn Dương Hàn Phong bức tức ngồi nhìn Lâm Thiên Khánh ngăm nó hóng chúng nó nói chuyện. Huỳnh Lê Anh ghen ghét nhìn hần nhìn Lâm Thiên Khánh ngăm nó hóng chúng nó nói chuyện.

Đó là cả một câu chuyện dài...

Lâm Thiên Khánh không làm gì nữa, cô phụ trách cũng lên phòng hiệu trưởng có chút việc nên trong phòng đa chức năng chỉ còn lại 11 người: Năm cặp Kính and Queen và một MC - Hạo Thiên.

Bất chợt, Lâm Thiên Khánh thờ dài, than vãn với nó:

- Haiz...gái nhà người ta nhìn mà chảy nước miếng. Còn gái nhà mình nhìn mà chảy nước mắt. Haizzz...

Nó quắc mắt:

- Thích thì sang đó đổi cặp đi. Đứng rồi đấy, tôi có bằng ai đâu, đi với cậu chỉ tổ làm hại thanh danh của cậu thôi.

Cậu chột dạ, ách, con bé này nhanh giận thế cơ à? Không khéo cứ tình hình này đến hôm thi cũng không tập tành được gì mất. Thế là, cậu lại phải quắp đuôi đi năn nỉ:

- Ê...làm gì mà căng thế. Đùa tí làm sao mà...trong những đứa con gái ở đây thì cậu là xinh nhất rồi còn gì.

- Khỏi nịnh. - Nó bủn môi. Nó ghét nhất là nịnh hót người khác.

Lâm Thiên Khánh đổi giọng ngọt ngào, quay sang bả vai nó, thủ thỉ:

- Nói thật, ơ cái cậu này. Đấy, cậu nhìn xem (rồi Lâm Thiên Khánh chỉ tay về đằng trước, hướng chỉ của cậu là một cô gái, hình như của lớp 12A7 - Nguyễn Minh Trang). Đấy, cái mặt nó bệch thè lè như con cá chuối ấy thì đẹp dễ gì. Ôi dỗi ôi, mặt bệch chưa đủ nhá lại còn cộng thêm cái mũi tẹt lõm như cái bồn cầu thế kia. Tội lỗi, thảm họa thiên nhiên mà.

Nó suýt nữa thì bật cười với giọng nói hài hước của cậu. Quay lại nhìn chị gái Minh Trang. Quả là một foo gái rất đẹp, đôi mắt sáng nhưng...mặt...bệch thật. Cur nhiên vẫn không đến nỗi như Lâm Thiên Khánh tả. Nó vẫn kìm được tiếng cười, mặt lạnh tanh. Lâm Thiên Khánh lại chỉ về một cô gái nữa - Hàn Thiên Tuyết của 11A3:

- Còn con bé kia mặt như cái lưỡi cày thì đẹp nỗi gì. Ấy dà, lại còn khuyến mãi đôi lông mày như cái nãi chuối treo lên thế kia. Haiz..

Nó không nhịn được nữa phá ra cười sằng sặc. Lâm Thiên Khánh nhìn nó, cười theo. Rồi cậu dờ hơi, lục ra cái tính đi chấm điểm người khác. Cậu ngồi lăm bằm với nó:

- Còn Huỳnh Lệ Anh, Bảo Nhi với cậu thì tôi không chấm nữa. Hết con gái rồi, đến lượt con trai nhá. À kia, cậu thấy chưa? Cái thằng mặc áo đỏ như đồng bóng ấy. Giời ạ, với con mắt tình tường của tôi về nhìn người thì chắc chắn thằng này có tướng làm thầy cúng, cậu thấy cái kiểu nó nhảy nhón như động đồ rồi chống phao câu lên trời và vãi lạy như thực mả ấy không? Đấy, chính nó đấy.

Nó cười nghiêng ngả...

Lâm Thiên Khánh cực thích nhìn nó cười, được đã phán tiếp:

- Kia, nhìn thấy chưa? Đây mới là “Khuôn trăng đầy đặn” như trong thơ của cụ Du này. Cái mặt nó béo như cái mâm, ôi dỗi ôi, đau đốn thay, đau đốn thay là cái mồm nó. Ôi thấy chưa...dỗi ôi, đúng là ma chê quỷ hờn. Kinh khủng khiếp hơn là cái bộ đầu của nó kia. Mặt đã béo như cái mâm, mồm đã dày như quả chuối tiêu lại thêm cái bộ tóc phải nói là như cái thùng cảm ập sập chữ mà. Haiz, tuy không phải nhà tạo mẫu tóc, nhưng theo ý kiến của tôi thì cạo trọc cái đầu nó đi rồi úp cái gáo dừa lên còn đẹp hơn. Đúng là...

Nó cười đứt ruột vì cậu. Lâm Thiên Khánh à, tuy người ta không đẹp bằng cậu nhưng cũng được xếp vào hàng mỹ nam. Sao cậu có thể bóp méo vẻ đẹp của người ta thành một vẻ đẹp mà...quý không tiêu, mà không hoá vậy?

Chưa hết cuộc chém gió thì cô phụ trách bước vào. Trên tay cầm một hộp thủy tinh đựng mấy mảnh giấy gấp lại. À, chắc đây là bốc thăm số thứ tự đây mà.

- Hạo Thiên, em biết việc làm của em trong cuộc thi rồi chứ? - Cô phụ trách cười đẹp như hoa hướng dương nhìn anh. Anh gật đầu rồi nhận lấy trong tay cô một tập giấy, chắc là thuyết trình. Cô phụ trách đưa hộp thủy tinh cho Hạo Thiên, bảo anh cho các bạn học bốc.

- Đây đây, giấy đây. Nào nào, giờ tôi đọc đến lớp nào thì cử một bạn lên bốc thăm nhé. Nào, mời 12A7.

Cô bạn nữ “mặt bệch thè lè như con cá chuối, mũi tẹt lõm như cái bồn cầu”(trích lời Lâm Thiên Khánh) lên hăm hờ bốc thăm. Rồi cô ấy nhảy cẫng lên vì vui sướng:

- Zê...Số 3, số 3!!!

Hạo Thiên cười nham nhở với độ dờ hơi của cô gái này, anh tiếp:

- 11A1?

Dương Hàn Phong bước lên, ánh mắt xẹt một tia nguy hiểm sang chỗ Hạo Thiên. Anh chỉ cười, nghiêng đầu thách thức.

- Số 4. - Hân trầm giọng rồi lạnh lùng quay gót.

Hạo Thiên vẫn giữ y nguyên nụ cười vừa rồi:

- Lớp 11A3?

Vẫn là một anh chàng “mặt béo như cái mâm, mồm dày như quả chuối tiêu rồi tóc hợp với gạo dừa” (vẫn là trích dẫn lời bình của Lâm Thiên Khánh) bước lên. Những lời cậu nói chẳng đúng chút nào, anh ấy không những không xấu mà còn có nét...đẹp trai nữa. Bóc được mảnh giấy, anh ta sững sờ, buông lỏng tay rồi nói như vô hồn:

- Số 1...

Hạo Thiên tiếp:

- Lớp 10A1? Lớp 10A3? Hai lớp cùng lên đi.

Nó véo má Lâm Thiên Khánh một cái rồi hùng hồn bước lên bóc thăm. Thiên Bảo cũng nhường Bảo Nhi lên. Hai đứa bạn thân tút ta tút tit, đến bóc thăm cũng rất hiểu ý nhau. Nó chọn một mảnh giấy, tuyệt nhiên, Bảo Nhi cũng có ý định chọn mảnh giấy còn lại, hai người sinh ra đã trái tính nhau như vậy, thế mà không biết như thế nào mà chơi được với nhau suốt từ bé đến giờ.

Nó và Bảo Nhi đồng thanh:

- Số 5 / Số 2.

- Lớp 10A3 số 5, lớp 10A1 số 2 phải không?

- Vâng ạ. - Bảo Nhi gật đầu.

Bóc thăm kết thúc, mọi người đã biết số thứ tự của mình. Tất nhiên nó và Lâm Thiên Khánh vô cùng vui vẻ, cuối cùng mà. Tha hồ thời gian.

Cuối cùng, cô phụ trách tổng kết lại:

- Nếu ai trong các em cũng biết đi Catwalk rồi thì thôi, không dạy nữa. Các em về và tự luyện tập cho mình. Cô đọc lại số thứ tự thi, xem có lớp nào nhầm lẫn không: 12A7 thi số 3. 11A3 thi số 1, 11A1 thi số 4, 10A3 thi số 5 và 10A1 thi số 2? Đúng hết chưa?

- Rồi ạ. - Những giọng nói thích thú lẫn chán nản vang lên.

- Rồi, nếu không có ai thắc mắc gì nữa thì chúng ta tan sớm. Chào các em, chúc các em thi tốt!

- Chúng em chào cô!

Tan, nó thờ dài đi về, bỗng nhiên có một lực kéo lại từ đằng sau. Nó định nói đoá lên nhưng lại thôi vì nhìn thấy khuôn mặt khả ái của Hạo Thiên:

- Nhóc con, chiều mai anh đến nhà đón em đi mua đồ. Nhớ chuẩn bị.

- Dạ. - Nó mỉm cười trong ánh mắt, anh xoa đầu nó rồi về trước.

Nó chỉnh lại mái tóc rồi bước tiếp, Lâm Thiên Khánh lại từ sau chạy lên:

- Nói gì với nhau thế?

Nó đáp:

- À, Lâm Thiên Khánh, chiều mai tôi sẽ gửi địa chỉ cho cậu rồi đến mua đồ. Tôi phải biết cậu mặc đồ gì để còn phối hợp chứ.

- OK. Để tôi đưa cậu về.

Nó giật mình:

- Thôi thôi, hôm nay tôi hơi mệt, không tiếp cậu được. Để hôm khác.

- Ừ. Mệt thì về nghỉ đi. Đừng có cứ cắm mặt vào điện thoại ấy.

- Biết rồi.

Cậu lại “vô tình” xoa đầu nó lần nữa rồi về biển. Nó bực mình nhăn mặt, rửa trong lòng:

- Sao mấy người thích làm rối đầu người ta thế nhỉ? Thứ quái thai không à!

Nó lại mất công gỡ lại bộ tóc rối của nó, Dương Hàn Phong tay đút túi quần, tiến đến:

- Thì thăm to nhỏ với nhau cái gì đấy?

- Liên quan đến anh chắc.

Nó bực mình nên trút hết lên hắn, bực tức giẫm chân thùm thụp ra khỏi phòng. Chắc nó còn giận hồi nãy (phân cảnh hắn cứu nó chỉ vì trách nhiệm)

Haiz...nếu nói con gái giận dai thì nó là đại con gái luôn, giận dai hơn đĩa. Chịu

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Mua sắm

Chiều hôm sau...

Nó dụi dụi mắt tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài. Với lấy cái điện thoại để xem giờ, rồi...giật mình khi thấy con số hiện lên trên màn hình...

[14:30]

Thôi chết rồi, muộn lại để Hạo Thiên phải chờ mất.

Nó hấp tấp chạy vào nhà vệ sinh, vệ sinh cá nhân rồi thay đồ, phóng xuống nhà. Bà Vân Thư đã dọn bữa cơm chiều, nhìn thấy nó, mỉm cười dịu dàng:

- Vy Khánh, dậy rồi hả con. Ngồi xuống ăn chút gì đi.

Nó phân vân, giờ chẳng lẽ lại từ chối bà, thế thì khá vô lễ. Nó đành phải ngồi xuống nhanh chóng ăn hết bữa cơm chiều này.

Từ trên cầu thang, hắn cũng bước xuống. Ánh nhìn của hắn chạm phải nó đang vội vàng nhét bánh mì vào miệng. Hắn hơi cười hếch lên.

Dương Hàn Phong ngồi vào bàn, đối diện nó. Nhưng không như hắn mong đợi, nó chẳng đoái hoài gì đến sự hiện diện của hắn cả. Nó cứ thản nhiên ngồi ăn rất ư là...vô duyên.

Bà Vân Thư lo lắng:

- Vy Khánh, con ăn từ từ thôi kéo nghen.

Nó nhồm nhoàm trả lời:

- Dạ, con muộn mất. Hôm nay con có hẹn đi mua sắm với anh Hạo Thiên.

Bà Vân Thư tươi cười:

- À. Con cứ ăn từ từ thôi. Mẹ sẽ bảo Hàn Phong đưa con đi. Hàn Phong, con có rảnh không?

- Có thể vì trách nhiệm mà đưa em đi.

Hàn Phong cầm một lát bánh mì lên, bỏ vào miệng. Nó lắc đầu liên tục, uống nốt ly sữa trên bàn rồi xua tay:

- Không cần, không cần.

Rồi nó xỏ giày, lau miệng, vẫy tay chào bà:

- Thôi con đi nha mẹ.

Nói rồi nó phóng ra ngoài mất hút. Bà Vân Thư nhìn theo, rồi lại nhìn Dương Hàn Phong vẻ chán nản lắm. Thế rồi bà bỏ cơm, vừa đi lên cầu thang vừa nói bóng gió:

- Nhà họ Trịnh có đứa con dâu tốt quá...

Nghe thế, tóc gáy Dương Hàn Phong dựng lên rào rào. Ý của mẹ hắn là gì đây? Hmm...

Hắn cũng không thêm động đũa nữa, bực tức đứng dậy. Nó đi với Hạo Thiên, với Hạo Thiên...

Thì chỉ có nước đến Nhật Hạo. Trịnh Hạo Thiên đưa đứa con gái mình thích đi siêu thị, chắc chắn phải đến chi nhánh chính.

Thế là hần phóng xe đến chi nhánh chính của Nhật Hạo, không quên rủ Huỳnh Lệ Anh đi cùng.

*

Nó đã đến trước cửa công ty của Hạo Thiên, lấy điện thoại gọi cho Lâm Thiên Khánh:

- Lâm Thiên Khánh, cậu đến đi. Địa chỉ là đường số X...
- OK. Năm phút nữa tôi sẽ có mặt. - Lâm Thiên Khánh hào hứng.
- Đi cẩn thận, bye bye.
- Bye.

Cúp máy, Hạo Thiên nhìn nó cười rồi dắt nó vào trong. Lên tầng 3 của siêu siêu thị Nhật Hạo.

Trước mặt nó không còn là những mẫu mới nhất của Nhật Hạo, không còn là những bộ váy hàng trăm triệu hay thậm chí cả tỷ mà là một gian hàng tuy không sang trọng bằng gian hàng của những mẫu hot nhất nhưng cũng lấp lánh những bộ váy tuyệt đẹp. Nó nghĩ, nó sẽ hợp với những bộ này hơn. Ít ra chúng không quá hờ hang.

Quả thực năm phút sau, Lâm Thiên Khánh có mặt ở Nhật Hạo thật. Không cần chỉ đường, cậu tự biết mò lên tầng 3 của siêu thị này. Nhìn thấy cậu, ánh mắt Hạo Thiên có vẻ không vui.

Nó vui vẻ:

- Nhanh thế, còn biết mò lên đây nữa. Thật giỏi.
- Kì của cậu mà. - Lâm Thiên Khánh cười nhe răng.

Nhìn sang Hạo Thiên, thấy vẻ mặt anh có vẻ không vui, nó mới chột dạ. Aiss, anh Hạo Thiên không thích Lâm Thiên Khánh cho lắm. Lần này đi cùng anh ấy mà rủ cả cậu đi cùng nhưng không hỏi ý kiến anh, chắc chắn anh sẽ giận lắm.

- Em xin lỗi, em chỉ muốn biết cậu ta mặc đồ gì để em phối hợp thôi. - Nó lí nhí.

Hạo Thiên lại nở một nụ cười ngọt ngào, xoa đầu nó:

- Không sao.

Nó cười tươi nhìn anh. Hôm nay đành bỏ mặc Lâm Thiên Khánh để cậu đi một mình vậy.

Anh dẫn nó đi khắp tầng 3 để xem đồ, Lâm Thiên Khánh cứ lẻo đẻo đằng sau, vừa đi vừa lăm bằm cái gì không rõ lắm. Vừa chạm vào một bộ váy màu xanh da trời, tay nó chạm phải tay một cô gái. Bàn tay đó hơi gầy và có bộ móng dài và đẹp. Nó ngước nhìn...

- Aaa...Bảo Nhi. Mày cũng đi mua đồ hả?

Nó hét lớn khi nhìn thấy Bảo Nhi. Cô nàng cũng ngạc nhiên không kém.

- Aaaaa...trùng hợp thật đấy. Tao định mua một ít đồ cho cuộc thi. Mà mày cũng đi mua đồ sao?
- Ừ. - Nó phản kích. - Thiên Bảo à, cậu chiều Bảo Nhi quá rồi đấy. Trước đáng nó đẹp lắm mà giờ lại mồm nồm thế này...
- VY KHÁNH À...- Bảo Nhi gần lên từng tiếng qua kẽ răng - Mày có thể giữ cho tao chút danh dự được không hả?
- Bảo Nhi, mày cũng có danh dự hả? Trước giờ tao tưởng danh dự của mày bị chuột gặm rồi chứ. - Nó cười phá lên.

Nó và Bảo Nhi cứ đấm đấm đá đá nhau, quên mất rằng xung quanh có ba chàng trai đang đứng. Và họ không có hứng thú nhìn hai nàng cứ trêu chọc nhau mãi như thế.

Thiên Bảo khẽ ho khan vài tiếng. Lúc này, trận chiến giữa nó và Bảo Nhi mới dừng lại.

Bảo Nhi hơi ngước lên, nhìn thấy Hạo Thiên, bèn cúi đầu xuống, lí nhí chào:

- Hội phó...
- Không sao đâu, các em cứ tự nhiên đi. - Hạo Thiên bắt đầu thả thính bằng nụ cười tỏa nắng hút hồn người.

Cả nó và Bảo Nhi đều ngượng hết chỗ nói, cả hai không nói một lời nào nữa. Cuộc chiến kết thúc, nó lại cùng Hạo Thiên tung tăng đi mua đồ. Vẫn lại là Lâm Thiên Khánh lò dò bước đằng sau và sau cùng là couple Bảo Nhi - Thiên Bảo đang cười cười nói nói với nhau.

Hạo Thiên đưa cho nó một chiếc váy ren dài màu đỏ, nhìn nó ý hỏi có thích chiếc váy này không.

Nó nhìn qua một lượt chiếc váy...đường nét tinh xảo, hoa văn không đậm cũng không nhạt, nói chung rất vừa mắt. Nhưng...chiếc áo đỏ khoét một mảng lớn ở ngực và hai bên cánh tay, chỉ có một dây nhỏ vắt lên cổ. Nó rất ghét những cái áo hở như thế này.

- Không, nó...không được kín đáo cho lắm.

Hình như Hạo Thiên đã quên mất nó là một đứa sống trăm tính, thích phong cách kín cổng cao tường. Anh chỉ cười nhẹ:

- Anh xin lỗi, anh quên.

Nó cười lại, nhìn anh. Anh lại dắt nó đi tiếp, chọn hết chiếc này đến chiếc nọ mà vẫn không vừa ý nó.

Bảo Nhi hí hửng cầm một chân váy ren màu trắng và một chiếc áo sơ mi rộng, khoe với cả đám:

- Đẹp không?

- Đẹp, đẹp. - Thiên Bảo chán nản nhìn cô nàng. Ngay giờ Nhi cứ hỏi “Đẹp không” luôn miệng, đến nỗi Thiên Bảo hoa hết cả mắt nhưng vẫn chưa tìm được bộ nào hợp với cô nàng.

Lâm Thiên Khánh hai tay đút túi quần, lướt qua một bộ váy học sinh khá đang yêu. Cậu dừng lại, nhìn nó hồi lâu rồi cầm lấy bộ váy đó, đưa cho nó:

- Không phải cho cuộc thi, tặng cậu.

Nó nhìn qua, ừm, chân váy chỉ cao hơn đầu gối một chút, áo phong ở trên cũng bắt mắt. Nói chung...Lâm Thiên Khánh cũng khá hiểu tính cách của nó.

- Cảm ơn.

Nó nói khẽ.

Đi được một đoạn nữa, cả đám chợt khựng lại khi thấy bóng dáng của đại ma vương..

“Đương Hàn Phong? Anh ta đến đây làm gì?” Nó nhú mày, rồi chợt nhìn thấy cô gái đi cạnh hắn, lông mày nó giãn dần ra.

Thì ra là...đưa Queen đi mua đồ.

Thế mà nó cứ tưởng...

Nó cố bước đi từng bước chậm, nhưng chậm đến đâu...thì cũng phải chạm mặt nhau rồi.

Vừa nhìn thấy nó, Huỳnh Lê Anh khoác chặt tay hắn, kênh kiệu nhếch môi:

- Ayya...em cũng đi mua sắm sao Vy Khánh?

- Vâng. - Nó nở một nụ cười rất nguy hiểm - Chị cũng đi mua đồ nữa sao, tưởng nhà chị có hẳn một cửa hiệu chứ.

Huỳnh Lê Anh không biết thế nào lại cảm như hén. Ánh mắt Hạo Thiên nhìn Dương Hàn Phong cũng không kém phần nguy hiểm:

- Hàn Phong, cậu nói có cuộc họp quan trọng mà. Sao giờ đã ở đây rồi?

Hắn hơi bối rối nhưng giọng vẫn điềm tĩnh và đầy khí lạnh:

- Hết việc rồi. Cậu không nên đón tôi đến Nhật Hạo hay sao?

- Yooo...đâu có. Dương Hàn Phong, cậu nghĩ nhiều rồi. - Hạo Thiên nói, rồi anh nghĩ thầm “Mày được lắm, chơi trò hành động mật...”

Dương Hàn Phong bấm bụng “Thực ra tao muốn đến đây xem cách mày đối xử với con nhóc kia thôi. Muốn thoát khỏi sự kiểm soát của tao à...”

Nhìn hai đại ma vương cứ hăm hè “trao đổi ánh mắt”, nó gỡ rối:

- Thôi, ở nhà nhìn chưa chán hay sao mà đến đây vẫn nhìn hoài vậy.

Tất cả ánh mắt còn lại đổ dồn vào nó. Nó chột dạ, chết cha, họ vẫn chưa biết nó từng ở cùng nhà với cả hai đại ma vương kia. Cho nên câu nói của nó vừa này có gì đó...không bình thường.

- À à...ý tôi là...thấy hai người thân thiết như vậy thì chắc cũng đến nhà nhau chơi rồi. Rồi thì ở nhà nhìn chưa chán hay sao mà đến đây vẫn nhìn.

Nói xong câu đó, những ánh mắt kia mới thôi soi mói nó. Phù...suýt thì lộ bí mật.

Hạo Thiên bỗng trở nên hào hứng:

- Lâu lắm mới có cơ hội đi cùng nhau, hay đi chung đi. Có gì trao đổi cho tiện.

Ý kiến của anh lập tức được mọi người tán thưởng, riêng nó không nói câu nào. Thế là 7 người, mỗi người một cặp (trừ Lâm Thiên Khánh vẫn cô đơn lèo đèo chạy theo nó và Hạo Thiên) đi thành một tập đoàn. Đi đến đâu là thu hút sự chú ý đến đó vì toàn trai xinh gái đẹp. Nó không chắc là bọn họ có nhìn thấy gái xinh như Huỳnh Lệ Anh hay không nhưng chắc chắn một điều, bốn tên sát gái kia đã làm bao nhiêu cô nàng chảy nước miếng.

Huỳnh Lệ Anh ôm ấp cánh tay của hấn phát bực, định hất ra nhưng nhìn thấy nó đánh nhìn mình, Dương Hàn Phong lại ôm cô ả chặt hơn làm Lệ Anh khoái chí vô cùng. Sắc mặt nó không được tốt lắm, Hạo Thiên cũng đã nhìn ra.

- Hàn Phong, chiếc váy này có đẹp không? - Huỳnh Lệ Anh xun xoe khoe một chiếc váy màu xanh lá úa, nhìn mặt bằng chung thì khá là quyến rũ.

- Đẹp. - Hấn trả lời qua quýt.

- Vậy còn cái này thì sao?

- Được được.

- Thế cái này?

- OK, OK.

- Hàn Phong à, này giờ anh có nghe em nói gì không vậy? Anh cũng chọn đồ đi chứ.

Huỳnh Lệ Anh phụng phịu nói.

Dương Hàn Phong này giờ ánh mắt đều hướng đến con nhóc lanh chanh kia chứ có đoái hoài gì đến Huỳnh Lệ Anh đâu. Nghe nói thế, vì không muốn phiền phức nên trả lời đại:

- Em chọn trước đi, lát tôi sẽ phối hợp với đồ của em.

Miệng Lệ Anh cười rặng rờ rồi tung tăng đi kiếm đồ.

Nó đang vân vân, bối rối trước hai chiếc váy. Một chiếc màu trắng tinh khiết, dài trên mắt cá chân tầm mười phân. Hoa văn không nhiều nhưng chất liệu vải rất đẹp. Chiếc còn lại cũng màu trắng nhưng tà váy trên ngắn hơn tà váy dưới một khoảng tầm ba mươi phân. Tà dưới gần chạm mắt cá chân, tà trên chỉ thấp hơn đầu gối mười phân. Hoa văn có vẻ nhiều hơn chiếc kia một chút nhưng không bị lòe loẹt quá mức. Thực sự hai chiếc này đều rất vừa ý nó, nó không biết xử lý ra sao.

- Lấy cái này đi. - Hai tiếng nói phát ra từ hai bên khiến nó giật mình. Hạo Thiên và Lâm Thiên Khánh mỗi người chỉ một chiếc váy khác nhau. Hạo Thiên thích chiếc đầu tiên, còn Thiên Khánh thì chọn chiếc thứ hai.

- Haiz, đã phân vân thì lại bị hai người làm cho rối hơn. - Nó chán nản.

- Gợi chiếc váy này lại đi. - Một lần nữa Hạo Thiên và Lâm Thiên Khánh lại đồng thanh nói.

Đồ được gợi xong, mỗi người đưa một chiếc cho nó:

- Em/Cậu cầm lấy.

Nó hết nhìn hai túi đồ lại nhìn sang hai tên kia, mỗi người một sắc mặt.

- Thôi, không cần hai người mua hộ. Để em tự trả tiền.

Nói rồi nó tung tăng đến quầy thu ngân, hai tên kia không kịp can một câu.

- Chị ơi tính tiền hộ em.

- Đợi chị lát nhé. - Vừa lúc đó điện thoại của cô thu ngân rung chuông. Cô nhấc máy nghe.

-[Nếu cô bé đó nói hai túi đồ ấy giá bao nhiêu thì cứ nói giá thấp nhất vào. À, tầm 200k thôi. Số còn lại tôi sẽ trả] - Giọng Hạo Thiên vang lên bên kia đầu dây.

-[Vâng cậu chủ]

Nó đợi một lúc thì cô thu ngân bước ra, tươi cười:

- À, của em hết 200k.

Nó ngạc nhiên:

- Dạ? Chị...chị xem lại giùm em...có bị sai số ở đâu không ạ?

Hai chiếc váy này ở chi nhánh chính của Nhật Hạo, không thể có chuyện rẻ như vậy được. Nhất định là có gì mờ ám ở đây...

- Không đâu em, hai mẫu này là hai mẫu đang hot. Giám đốc nói nếu ai mua cùng lúc hai chiếc này thì chỉ lấy giá đó thôi mà.

- Ồ...

Dường như nó chưa tin cho lắm, nhưng cũng trả tiền nhanh rồi bước tới chỗ Hạo Thiên và Thiên Khánh.

Hạo Thiên xoa đầu nó:

- Đồ đã để em trả tiền rồi thì giày phải để anh. Không được từ chối.

- Nhưng...

- Tặng quà cho em

- Nhưng anh đã tặng em nhiều quà lắm rồi. - Nó nhìn xuống cổ, chiếc vòng cổ mà anh tặng nó vẫn lấp lánh sáng chói ngời. Hai chữ T-K quện vào nhau sáng rực lên, chiếu vào mắt anh. Anh cười mờ ám:

- Em chịu đeo chiếc vòng đó mới là món quà quý nhất đối với anh.

- Là sao ạ?

- À, không có gì. Chúng ta đi chọn giày thôi.

Rồi ba người lại theo nhau đến gian giày. Trời ơi, nhìn mà nó muốn khóc luôn. Đôi giày cao gót thấp nhất ở đây cũng khoảng 5 phân. Đã vậy gót còn nhỏ xíu, chỉ sợ nó vừa đeo lên đã gãy làm đôi.

Nó nhìn anh, rồi nhìn Lâm Thiên Khánh, cuối cùng nhìn sang mấy đôi giày cao chon vòn kia. Nó...không thể quát nổi loại này!

- Anh Thiên...có giày đế thấp hay giày búp bê không? Loại này em mang không nổi...

Hạo Thiên thở dài:

- Đi Catwalk ai lại mang giày đế thấp hay giày búp bê hả em. Thôi, cố gắng tập luyện đi.

Rồi anh chọn một đôi giày, đưa cho nó:

- Thử mang đôi này đi. Ngoan, cố gắng một chút.

Nó nhìn đôi giày cao gót một cách sợ sệt...Nó màu trắng xoá như tuyết, gót cũng phải cao chừng 6-7 phân. Trên bề mặt còn có hai quả cầu tuyết màu xanh huyền ảo. Hai bên đính những hạt đá trắng lấp lánh. Thực sự nó rất đẹp.

Nó cố xỏ đôi chân vào đôi giày, cũng không quá khó. Nhưng để đứng lên, nó mất khá nhiều công sức. Gót giày nhỏ quá, chỉ sợ gãy gọn.

- Em cứ đi như bình thường, không sao cả.

Hạo Thiên nhìn nó rồi chạy ra cách nó một khoảng không xa. Rồi vẫy tay ý muốn nó bước lại gần. Nó xập xễnh đi từng bước chậm, mấy lần suýt nữa thì ngã lăn ra.

Một lúc sau, nó đã lấy được cân bằng trên đôi giày cao gót. Không còn khom lưng chống đỡ nữa, nó đứng thẳng người lên, mắt nhìn về phía trước. Bước được một đoạn thì cổ chân nó nghẹo về một bên. Nó nhắm chặt mắt sẵn sàng cho cuộc hôn đất vĩ đại nhất đời nó.

Nhưng không, Dương Hàn Phong lại như một bóng ma lúc ẩn lúc hiện, thời khắc này lại đỡ lấy nó. Khoảng cách giữa hai người cũng không quá xa làm nó bỗng đồ bưng mặt.

Hạo Thiên vội vàng chạy lại, đỡ nó ra khỏi hần rồi sốt sắng hỏi han:

- Vy Khánh, em có sao không?

Nó lắc đầu, rồi ngồi tụt xuống sàn. Xoa xoa đôi chân đã đỏ ửng vì giày cao gót. Hần và Hạo Thiên cùng nhìn thấy, cùng nhau có cảm giác giật giật nơi

ngực trái.

Vừa lúc ấy, Lâm Thiên Khánh cầm trên tay một đôi giày khác, tiến vào. Đôi giày này khác với Hạo Thiên, nó trong xanh màu thủy tinh, bề mặt được đính pha lê nhỏ xíu vô cùng ưa nhìn. Gót giày chắc chỉ cao tầm 5 phân, lớn hơn đôi vừa này một chút. Dọc gót giày cũng được đính đá thành những hình trái tim lồng vào nhau. Toàn bộ đôi giày nhìn tưởng như trong suốt nhưng lại có màu, nhìn lâu lại tưởng như trong suốt. Thực sự rất tinh tế.

- Cậu thử đi đôi này trước đi. Tập luyện từ thấp đến cao sẽ tốt hơn. Tôi đã lấy sẵn cho cậu một số đôi giày từ 5 đến 10 phân. Từ từ mà học.

Nó nhăn mặt nhìn cậu, rồi lại xoa xoa đôi chân đau của mình. Cuộc thi này không dễ ăn như nó nghĩ, cũng phải khổ cực lắm chứ.

Bảo Nhi và Thiên Bảo cũng đã đến chỗ của bốn người. Cùng lúc đó Huỳnh Lệ Anh cũng đến. Tất cả tụ họp thật đông đủ tại gian giày cao gót.

Vừa nhìn thấy mấy đôi giày cả chục phân, lông lánh đắt tiền, Lệ Anh sáng cả mắt lên, xuyết xoa:

- Oaaaa...thật đẹp quá đi...

Rồi cô ta lấy liên tiếp những đôi giày cao khủng bố đó và thử hết. Nhìn cảnh Huỳnh Lệ Anh mang những đôi giày cả chục phân mà vẫn đi được thẳng, thậm chí còn xoay vòng vòng nhún nhảy lung tung nữa, nó liền cảm thấy khâm phục lẫn ghê rợn. Nó tưởng tượng ra cảnh Huỳnh Lệ Anh bước hụt một cái, gót giày bé như que tăm kia gây đến xước. Huỳnh Lệ Anh ngã úp mặt xuống đất, chổng mông ra ngoài. Giày mỗi chỗ văng một cái. Thế thì buồn cười chết mất.

Chưa bao giờ trong đời nó cảm thấy nể phục Huỳnh Lệ Anh như lúc này.

Không rảnh nhìn Lệ Anh xoay đi xoay lại mấy đôi giày cao gót, Lâm Thiên Khánh đã đi về phía nó, trước mặt Dương Hàn Phong. Cậu cúi xuống, nâng một chân của nó lên, nhìn vào vết thương đỏ ửng của nó, dịu dàng hỏi:

- Đau lắm nữa không?

- Đỡ hơn rồi. - Nó đáp.

- Mang đôi giày này đi, nó sẽ không làm cậu đau nữa.

Nói rồi cậu đưa cho nó đôi giày thủy tinh trong suốt ấy. Nó mỉm cười nhận lấy. Nhìn qua nó cũng khá thích đôi này.

- Để tôi mang cho cậu.

Lâm Thiên Khánh dịu dàng cầm lấy chân nó, xỏ vào đôi giày màu thủy tinh trong suốt kia. Đôi chân trắng muốt của nó nổi bật trong màu như không màu của đôi giày.

Nãy giờ, Dương Hàn Phong đứng đó đã thấy hết tất cả. Hắn không nói gì, cũng không làm gì. Chỉ đứng đó, và nhìn. Những cử chỉ dịu dàng như Lâm Thiên Khánh chắc chắn hắn không bao giờ làm được, cho nên ánh mắt an tâm của nó hồi nãy sẽ mãi không dành cho hắn.

Chọn đồ xong, trời cũng đã tối hẳn. Nó lo lắng nhìn lên bầu trời, có vẻ nó sắp đổ mưa. Ở đây có nhiều người chắc chắn không để Dương Hàn Phong hay Hạo Thiên đưa nó về được. Như vậy sẽ lộ mất. Mà nếu hai tên đó không đưa nó về, thì nó phải đi đâu?

Dương Hàn Phong nhìn lên trời, trầm tư:

- Trời tối và sắp mưa rồi. Hay chúng ta đi ăn đi.

Lời đề nghị của hắn được hưởng ứng nhiệt tình. Nhất là couple Bảo Nhi - Thiên Bảo. Bảo Nhi hí hửng cười toe toét:

- Đi chứ, được hội trường mời đi ăn đâu phải là chuyện dễ.

Nó thực sự không muốn đi chút nào. Hết nhìn Hạo Thiên, nhìn hắn rồi lại nhìn sang Lâm Thiên Khánh. Chẳng thấy ai phản bác, nó mới khẽ nói:

- Mọi người cứ đi đi. Tôi sẽ bắt taxi tự về được.

Nó toan đi thì Hạo Thiên đã nắm lấy cổ tay nó. (hành động này cũng lọt vào mắt xanh của Dương Hàn Phong và Lâm Thiên Khánh, hai người nhìn Thiên bằng ánh mắt sát thủ). Hạo Thiên giờ giọng năn nỉ:

- Em cũng đi với mọi người đi. Trời tối rồi, con gái như em về một mình nguy hiểm lắm. Rồi lỡ lại có ai bắt nạt thì...

- Em không bắt nạt chúng nó thì thôi, làm gì có ai bắt nạt được em. - Nó cười tươi.

- Nhưng trời cũng sắp mưa rồi, em nên ở lại cùng mọi người thì tốt hơn.

Hạo Thiên hết lời khuyên bảo nó nhưng hình như nó vẫn chẳng xoay chuyển. Cuối cùng, hắn cũng phải ra tay:

- Sao không dám đi? Em sợ gì hả?

Nó lập tức bị mắc bẫy của hắn:

- Sợ...sợ cái gì chứ.

- Vậy tại sao không dám đi?

- Chỉ là đi ăn thôi mà, được, đi thì đi.

Nó giẫm chân bình bịch chạy vọt lên trước, Hạo Thiên bật cười chạy theo. Lâm Thiên Khánh theo sát gót nó và anh. Tiếp theo là Dương Hàn Phong bị Huỳnh Lệ Anh bám như đĩa dính ngán năm. Hắn gỡ ra thế nào cũng không được. Cuối cùng là couple hạnh phúc Nhi - Bảo vừa đi vừa cười khanh khách.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Kế hoạch

Bảy người quây quần lại một chiếc bàn ăn rất lớn bằng thủy tinh trong suốt. Bên trên phủ một chiếc khăn trải bàn trắng tinh. Tuy chỉ là khăn trải bàn nhưng họa tiết trên chiếc khăn rất tinh tế. Quả thực ở đây cái gì cũng hoàn hảo.

Bọn họ bắt đầu gọi món. Nó tròn mắt nhìn Hàn Phong và Hạo Thiên lật đi lật lại menu trên tay. Hắn vất chân chữ ngũ, hất hàm hỏi Hạo Thiên:

- Thiên, nhà hàng của mày có gì ăn được không?

- Trừ bát đĩa ra thì cái gì cũng ăn được. - Hạo Thiên nhàn nhạt đáp, rồi quay sang hỏi nó - Em ăn gì?

- Dạ...

Nó lúng túng.

- Anh ăn gì thì em ăn cái đó.

Hạo Thiên gật đầu rồi bắt đầu gọi món.

- Tôn Khoác Long Bào, Vịt Quay Thượng Hạng, Bào Ngư, Tôm Chiên, Gà Tần, Bò Bít Tết, bla...bla...

Chắc anh biết rõ tính ham ăn của nó nên đã phòng bị trước, gọi cả tá món ăn ngon nhất ra. Nó nghe mà hơi chóng mặt, nhìn anh không chớp mắt.

- Nhìn ghê thế? Đói rồi à? - Anh chọc - Yên tâm, lát anh sẽ cho em ăn thỏa thích.

- Anh đâu cần đánh giá cái dạ dày của em như vậy. - Nó chu mỏ phụng phịu.

- Anh đùa thôi mà. Dạ dày của em dù lớn đến đâu anh vẫn có thể nuôi được. - Hạo Thiên cười toét miệng và ngay lập tức bị hắn véo một cái vào sườn, ngã lăn ra đất.

Anh lồm cồm bò dậy, nhăn nhó hét toáng lên:

- Mày làm gì thế hả?

- A, mình ngứa ngứa chân tay ý mà, Ý, xin lỗi nhé! - Hắn cười hả hê. Vừa lúc đó, nhân viên đã dọn đồ ăn lên bàn. Tất cả là 24 món, xếp chặt kín bàn ăn. Toàn là những món nó chưa từng thấy bao giờ...

Sau khi sắp xếp chỗ ngồi, mọi người ngồi vào thường thức. Bàn hình tròn nên mọi người ngồi khá gần nhau. Lâm Thiên Khánh ngồi cạnh nó, bên cạnh nó là Dương Hàn Phong rồi đến Huỳnh Lệ Anh rồi đến Hạo Thiên (đối diện nó). Cuối cùng là couple Bảo Nhi - Thiên Bảo đang dùng con mắt to tròn nhìn bàn ăn mà Hạo Thiên gọi lên.

Anh ta coi họ là lợn hay sao!

Nhưng...dù sao không mất gì mà cũng được ăn ngon, như vậy cũng đủ rồi. Híhí...

- Em ăn đi! - Hạo Thiên đẩy về phía nó một đĩa bò bít tết nhìn rất bắt mắt. Nó cười ngượng. Đối với những món ăn như thế này, nó làm gì biết ăn chứ!

Dao, đĩa, nó còn chẳng biết sử dụng nữa là...

Huỳnh Lệ Anh ăn một cách nho nhã và thanh thoát. Quả là gái phố, không giống bất kì ai. Vẻ xinh đẹp vốn có của cô ấy lại được tôn lên như một hoa hậu thực sự.

Nhưng chưa “hoa hậu” được bao lâu thì cô ta buông đĩa, uống nước. Nhìn thấy nó vẫn đang hí hoáy, chưa ăn được gì, cô ta liền giở giọng châm chọc:

- Vy Khánh, sao vậy em? Không biết ăn à?

Nó cắn môi nhìn Huỳnh Lệ Anh. Cô ta nghĩ nó là ai cơ chứ. Sao lại có loại người sống trong thế kỉ này mà còn khinh người thế này cơ chứ!

Nó cười lệch, nhìn cô ta rồi cầm đĩa lên, cố tình chứng minh cho cô ta biết nó không hề thua kém. Nhưng vừa cầm lên, nó lại lúng túng. Nhờ...có làm sao hay thế nào thì...mất mặt chết!

Bảo Nhi đang ăn, ngược lên nhìn nó, tròn mắt:

- Khánh, sao mày còn không ăn đi?

- À...không...không hợp khẩu vị cho lắm...- Nó lúng túng trả lời.

Nghe vậy, Hạo Thiên đứng bật dậy:

- Để anh đổi món cho em. Phục vụ...

- Thôi không cần đâu anh, em...vẫn ăn được mà! - Nó gạt mình xua tay.

- Em không ăn được thì để anh gọi món khác...

- Em ăn được, ăn được mà!

Nó cười một cách gượng gạo. Trong lúc nó đang hỗn loạn thần trí thì điện thoại Huỳnh Lệ Anh reo. Cô ấy lấy khăn lau tay, lau miệng rồi sang choảnh cầm lấy điện thoại, áp lên tai.

Nghe điện thoại xong, cô ấy đứng dậy. Mỉm cười dịu dàng làm nó không muốn nuốt cơm:

- Nhà em có khách đến. Mọi người ở lại vui vẻ nhé! Mong rằng chúng ta sẽ có những lần đi chơi như thế này. Hàn Phong, em về nhé!

Nó lẩm bẩm: “Lượn ngay đi cho nước nó trong. Bày đặt chào với chả hỏi...”

Huỳnh Lệ Anh đi rồi, nó mới thờ phào nhẹ nhõm, ngả người ra phía sau. Cô ta đi rồi, nó còn cần giữ thể diện gì nữa chứ! Chén thôi!

Nó vung tay cầm lấy miếng thịt bò, xé làm đôi rồi tẩm luôn vào miệng, nhai nhồm nhoàm. Rồi vớ lấy cốc nước, tu ừng ực.

Hàn Phong đã quá quen với cái tính vô duyên của nó, nên vẫn bình thản ăn. Còn Hạo Thiên, Thiên Khánh và Thiên Bảo thì nhìn nó như thể nó ăn mất phần của ông nội họ vậy.

Đang ăn rất hăng say, nó ngược lên, ngo ngác hỏi:

- Sao nhìn tôi ghê thế?

Bảo Nhi uống nước quý tộc, rồi thờ dài nhìn ba người con trai đang tròn mắt nhìn nó, chép miệng:

- Haiz, các anh thông cảm. Vy Khánh từ nhỏ đã không biết giữ thể diện, càng không có duyên. Cho nên cái tướng ăn nó hoi...

Bảo Nhi nhún vai rồi thờ dài thườn thượt, nói với nó:

- Còn mày nữa. Ăn uống thế này thì tối hôm đó đi thi thể quái nào được.

Nó mắc nghẹn trong cổ họng, vớ vội cốc nước, nhắm mắt nhắm mũi hỏi:

- Há? Thi cái gì cơ?

- Mày không biết à? Thi Catwalk xong trường sẽ tổ chức tiệc. Tất nhiên từng hành động của thí sinh cũng được giám khảo bí mật theo dõi. Mày ăn uống cái kiểu này thì có mà âm điểm.

“Phụt...” nó tuôn hết cốc nước ra ngoài:

- Cái gì cơ?

- Rốt cuộc là mày ngu hay bị chậm tiến vậy hả? Tối hôm đó có ba hoạt động: Đi Catwalk, tổ chức tiệc và nhảy. Chết rồi, tao thực sự lo cho mày Khánh ạ. Tưởng ăn thì “như một vị thần (king)”, tưởng đi thì như khủng long sống lại mà còn nhảy với nhót. Oh My Godddd!!

Bảo Nhi ca thán, sắc mặt lo lắng thấy rõ. Nó nghe mà trắng bệch cả mặt. Ồ, trước giờ nó cứ nghĩ là tối đó chỉ thi Catwalk thôi chứ? Ở đâu lòi ra thêm hai cái thứ tiệc tùng với nhảy nhót này vậy? Chết nó rồi, chết thật rồi!!

- Có thật không? - Nó nhìn Hàn Phong, Hạo Thiên và Thiên Khánh. Và ba chàng cùng gật đầu cái rụp.

- Sao mấy người không cho tôi biết sớm? - Nó hét lên.

- Tưởng em/cậu biết rồi! - Đồng thanh.

- Ahuhu, chết tôi rồi. Xong thật rồi, thi thố cái gì chứ? Ăn với uống, tiệc với tùng, nhảy với nhót. Giày cao gót tôi còn đi không nổi, nói gì nhảy tung tung trên cái giày đó chứ!!

Nó khóc ròng. Lần này thì hay rồi, thi toàn vào những cái nó chả hiểu mù tịt gì.

Hạo Thiên dỗ dành:

- Thôi ngoan. Anh có thể dạy em nhảy!

- Thôi, dạy cũng thế thôi. Em sẽ đâm bẹp chân anh mất! - Nó méo mào.

- Không sao cả. Còn 4 ngày nữa cơ mà. Học nhảy hai ngày là cùng. Còn học cách ngồi trong bàn tiệc thì...đành nhờ thằng PHONG dạy em vậy.

Hạo Thiên lập kế hoạch thật chi tiết.

- Tại sao tao phải dạy con bé này? - Hấn dù rất thích nhưng vẫn cố ngang giọng dửng dưng. Thấy thế, Hạo Thiên bèn nói:

- Thế thôi vậy. Thiên Khánh, nhờ cậu khoản dạy nhóc này...

- Ấy ấy, mạnh động thế. Tao nói thế thôi mà! - Hấn chặn ngang lời nói của Hạo Thiên. Suýt nữa thì mất phần lời.

- Thế mày có dạy không? - Hạo Thiên cười

- Dạy mà, dạy mà. Sao mà gắt thế.

Hấn nhăn nhó trả lời.

Lâm Thiên Khánh bắt mắt nhìn Hạo Thiên:

- Vậy thì tôi phải làm gì?

- Việc của cậu chỉ ở nhà tập hết những gì đã nói ở trên. Và phối hợp đồ với nhóc con. Vậy thôi. - Hạo Thiên đang cố hết sức làm giảm thời gian gần nhau của nó và cậu.

- Ừm...- Cậu có vẻ không thích lắm nhưng kế hoạch đã định sẵn. Phán lại thì không hay.

Hạo Thiên nhìn nó:

- Xong. Giờ còn lo lắng nữa không?

- Đờ hơn rồi. Nhưng...

- Thôi, không phải lo lắng gì cả. Ăn đi nào. Hôm nay là ngày cuối cùng cho em ăn kiểu “vị thần” này đây.

Nó bèn ngoan ngoãn ăn hết phần của mình.

Bốn ngày nữa thực sự sẽ là những ngày rất vất vả và đầy kỉ niệm trong lòng nó!

Tập nhảy với Hạo Thiên, tập ăn với Hàn Phong. Cái nào khó hơn nhỉ?

Haiz...không nghĩ về vấn đề đó nữa. Nó phải về “tập ngữ” đây.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 89: Giày cao gót

(Mấy nhiệm vụ học hành không có gì mới nên tua nhanh nhé)

Chiều, hôm nay là lịch tập nhảy với Hạo Thiên. Trước khi tập nhảy là phải tập đi giày cao gót.

Haiz, nghĩ tới đã nản.

Nó thở dài rồi nhìn chiếc giày 5 phân trước mặt. Nhiệm vụ của nó là phải vác đôi giày này đến phòng tập của Hạo Thiên.

Nghe thì dễ đấy, nhưng thực hành thì...

--

Nó loạng quạng đi trên đôi giày đó. Mặc bộ váy học sinh mà Lâm Thiên Khánh tặng cho hôm qua. Ahihi, khá dễ thương nha...

Bỏ đôi giày đi là hoàn hảo rồi.

Haiz...

Vì đây là việc luyện tập của từng nhóm nên không thể nhờ Dương Hàn Phong đưa đi được. Nó đành làm phiền đến Lâm Thiên Khánh, bắt cậu phải ra trạm xe buýt đón nó. Nhất định không cho cậu vào nhà.

Còn lí do thì...

Đến trước cổng phòng tập của Hạo Thiên (phòng tập của Hạo Thiên ở bên ngoài, không phải ở nhà), nó bước xuống và tẹo nữa thì vỡ mồm vì trượt chân. May mà có Lâm Thiên Khánh đỡ, không thì...mất thi.

Hạo Thiên vui vẻ nồng nhiệt đón nó vào, nhưng lại nhìn Lâm Thiên Khánh với ánh mắt chẳng mấy đón tiếp. Điều này cậu có thể hiểu. Nhìn ánh mắt của Hạo Thiên nhìn nó cậu đã biết được anh đang nghĩ gì mà.

Nhưng thật tiếc cho Hạo Thiên, Lâm Thiên Khánh cậu đây cũng rất thích nó.

Nếu là những thứ khác, hay bất kể cái gì cậu đều có thể nhường cho mọi người. Nhưng nó thì không. Dù có mất tất cả, cậu cũng không thể mất nó được.

Đầu tiên, anh tập nó đi thẳng người trên giày cao gót. Anh đặt một quyển vở trên đầu nó, cho nó đeo giày cao với chiều cao gót tăng dần từ 5-7 phân.

Mặt nó căng hết sức, mắt tròn to để xác định phương hướng. Điều này làm anh và cậu đều phải phá ra cười.

- Nào, dẫn mặt ra! Làm gì mà căng như sắp đi đánh giặc thế?!

Hạo Thiên nói rồi lăn ra cười. Lâm Thiên Khánh cũng chẳng nể nang, ngồi cười hết công suất. Nó tức tím mặt, giậm chân bình bịch. Mà quên rằng...nó đang "đứng" trên một cái sào được gọi tắt là giày cao gót!

Quả như dự đoán, nó chơi với một lúc rồi ngã sấp xuống đất. Nhìn bộ dạng nó thảm hơn bao giờ hết: Hai chân chống ngược lên, giày cao gót mỗi chiếc bay một nơi, mặt úp xuống đất, hai tay áp sát nền gạch hoa. Trông nó bây giờ chẳng khác nào con sâu đang bò bò...

Hạo Thiên kinh ngạc mở to mắt. Trời ơi, bé con của anh...sao lại thảm đến vậy! Ngã đến không thấy quê hương luôn. Anh định chạy để đỡ, thấy nó cũng tội ghê nhưng mà...nhặt mồm cái đã!

Nó bị ấn một cú ngã lịch sử, không còn mặt mũi nào. Thế mà hai tên con trai kia cứ nhìn nó cười không ngấm được mồm. Đau đớn đứng dậy, nó hét lên, to đến nỗi phòng tập của Hạo Thiên dù cách âm đến mấy cũng không có tác dụng:

- Anh còn tình người nữa không hả Hạo Thiên? Còn cậu nữa, Lâm Thiên Khánh. Tôi là Queen của cậu đó. Cậu nữ lòng nào để hoàng hậu của mình chết không nhắm mắt?! Hai người...đứng là máu lạnh mà! Tôi thật vô phúc, vô phúc mới đi kết bạn với mấy người!

Hạo Thiên ho khan rồi chạy đến đưa cho nó ly nước:

- Nào dám...Vỵ Khánh. Em bớt giận, hạ hỏa, hạ hỏa. Anh nào dám làm phiền. Chỉ là...cảnh tượng ngàn năm có một ấy buồn cười ừ chịu được...

- Đi ra! Anh...anh còn dám chế nhạo em! Huhu, tôi bất hạnh quá mà!

Lâm Thiên Khánh cũng nhập cuộc:

- Kích động quá Queen của tôi ơi. Chuyện còn con nít vậy sao lại khiến cậu nổi nóng rồi. Cậu cứ như thế này thì làm sao mà tập được. Không tập được thì sẽ không thi được. Không thi được thì không được giải King and Queen. Không được giải King and Queen thì sẽ rất có lỗi với lớp...

- Dừng! - Nó chặn họng Lâm Thiên Khánh - Cậu nói nhiều quá!

Rồi nó lại kiêu hãnh đứng lên, rồi lại suyt ngã. Hai thằng "nghiệt nhân" kia lại bụm miệng cười. Nó lại suyt nữa cõi giày ra mà phang cho mỗi thằng một nhát...

Thật tức chết mà!

Nó đi trên đôi giày cao đó đến sừng đỏ cả chân mà vẫn chỉ lết đệt được vài bước ở đôi giày năm phân. Quả thực học cái này còn khó khăn hơn cả học Hoá.

Hạo Thiên cho nó 2 tiếng nghỉ lấy sức và ăn chiều. Còn anh phải về nhà để giải quyết một số công việc gì đó. Nó và Lâm Thiên Khánh bèn gọi com hộp.

Nếu như là nó của bao ngày khác, gặp những chuyện ăn uống bình thường như thế này thì nó sẽ xử lý khác. Nhưng hôm nay nó hơi khác, cho nên nó xử lý không mấy bình thường.

Nó chỉ động đũa vài miếng rồi bỏ dở, ngồi tự ki ở một xó. Lâm Thiên Khánh vốn đã không ăn nhiều, cũng đem hộp com đi cho mấy chú chó lang thang.

Sắc mặt nó chẳng có gì là vui vẻ, vừa ỉu xiu vừa lo lắng vừa đau khổ. Tập đến thế nào chẳng nữa, thì nó vẫn không đi được trên giày cao gót. Huống hồ còn nhảy chung với cả Lâm Thiên Khánh.

Cuộc thi này...chắc nó phải bỏ cuộc thôi.

- Không được bỏ cuộc! - Lâm Thiên Khánh như đọc được ý nghĩ của nó, đập bàn nói lớn làm nó hơi giật mình.

- Dù gì tôi cũng không học được. Chỉ còn hơn ba ngày nữa, mà nhảy tôi còn chưa biết, lại còn vụ ăn uống cho lịch sự sang chảnh. Tôi...không làm được!

Nó bất lực nói. Trước giờ chưa có gì làm nó bất lực như thế này. Kể cả việc nhóm bạn thân của nó mấy năm trước tan rã, trong khi nó là nhóm trưởng nhưng không giữ được nhóm. Chuyện này quả thực nó không làm được, dù cố gắng đến mấy, cũng không thể được...

- Cậu nỡ để lớp chúng ta bị cười nhạo? Còn lớp trưởng Ngọc Vy, Hoàng Nhật, cô chủ nhiệm thì sao? Cậu nỡ phụ lòng tin của họ?

- Nhưng...tôi không thể... - Nó rơm rớm nước mắt.

- Không gì là không thể cả. Mọi chuyện đều trông có vẻ bất khả thi cho đến lúc nó được hoàn thành. Cố lên, còn có tôi bên cậu mà! - Lâm Thiên Khánh xoa đầu nó, an ủi.

- Thật không? - Nó sụt sùi.

- Thật. Nào, đứng lên. Tôi dạy cậu. Trông cách dạy của Hạo Thiên khá nặng nề. Yên tâm, sẽ không đau chân như hồi sáng nữa.

Lâm Thiên Khánh đỡ nó dậy rồi tháo đôi giày ra, đeo vào cho nó một đôi dép bông xinh xắn. Cậu lấy dầu xoa chân cho nó. Nhìn dáng vẻ chú tâm này của cậu...thật chẳng giống ân tượng ban đầu của nó tí nào.

Cuối cùng thì cậu vẫn là một tên đại ca dịu dàng.

Nó bất giác mỉm cười...

Nửa tiếng sau, cậu lại "bắt" nó đeo lại chiếc giày cao gót kia. Nhưng lại lót vào hai bên hai chiếc khăn lau mềm. Việc này sẽ không làm đau chân nó nữa.

Nó bước đi từng bước nhỏ theo sự chỉ dẫn của Lâm Thiên Khánh. Cậu đi sát bên cạnh nó, chỉ bảo từng li từng tí một. Khi nó chơi với sắp ngã, cậu lại đỡ nó, bắt nó đứng thẳng lên. Chẳng mấy chốc, nó đã đi thành thạo trên đôi giày năm phân.

Lâm Thiên Khánh nhìn thành quả do mình đào tạo ra, mỉm cười:

- Cậu thấy chưa. Tôi nói rồi mà, cậu nhất định sẽ làm được.

- Không tin được. Nhanh thật đấy, mới có nửa tiếng thôi! - Nó tự hào nhìn đồng hồ.

- Vậy giờ chúng ta chuyển lên giày bảy phân nhé! - Chóp nhanh lấy cơ hội, cậu đưa ra trước mặt nó một đôi giày cao gót nữa.

Nó chán nản, rồi cũng gật đầu. Phương pháp dạy của Lâm Thiên Khánh cũng khá ổn, chân nó cũng không còn đau như sáng nữa.

Bốn giờ chiều, Hạo Thiên mới lái xe đến nơi. Vừa vào đế cửa, đã thấy nó đứng vô cùng tự tin trên chiếc giày bầy phân. Anh ngạc nhiên:

- Nhóc con à, em..

- Em đi được rồi! Hihi... - Nó vui mừng nhảy nhót, gót giày ngoẹo về một bên nhưng nhanh chóng được giữ thẳng bằng.

Hạo Thiên mỉm cười khen:

- Nhóc con, em giỏi lắm

- Điều là nhờ Lâm Thiên Khánh đã dạy em suốt buổi trưa đó. Phương pháp của cậu ta rất tốt. - Nó kể công, rồi nhìn Lâm Thiên Khánh.

Hạo Thiên nhìn cậu, không vui. Nhưng dù gì cậu ta cũng đã giúp anh dạy nhóc con. Không có cơ gì để anh bực mình cả.

- Cảm ơn cậu. - Anh khe khẽ.

- Có gì đâu. Cậu ta là Queen của tôi mà. - Lâm Thiên Khánh cười nhẹ.

Buổi tập tan tầm vào 5 giờ chiều. Hạo Thiên đưa nó về nhà, hẹn nó ngày mai sẽ cùng anh tập nhảy. Nó gật đầu, trầm tư nhìn ra xa.

Chắc giờ này hấn và Huỳnh Lê Anh đã rất ấn ý trong việc phối hợp với nhau rồi. Họ đều là dân thượng lưu, đối với mấy việc như thế này đã chẳng có gì xa lạ nữa.

Nó không chắc có thắng được Huỳnh Lê Anh hay không, nhưng tỉ số giữa nó và Huỳnh Lê Anh chênh nhau khá lớn. Một bên là học sinh khoá đầu tiên, chưa có kinh nghiệm và không có tên tuổi gì trong trường. Còn một bên là học sinh khoá giữa, rất xinh đẹp, thành thạo và vô cùng nổi tiếng trong trường - hoa khôi khoá trước cơ mà.

Đây là không kể mấy anh chị lớp 12, lớp 11 và cả couple Nhi - Bảo nữa.

Haiz, khó ăn thật

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Tương xứng với cậu hay hấn

Chiều hôm thứ năm, lịch tập nhảy (hay còn gọi là khiêu vũ) với Hạo Thiên. Lâm Thiên Khánh tất nhiên cũng đi theo. Nó lê cái xác đau ê ẩm, dư âm của buổi tập đi giày cao gót ngày hôm qua. Hai mắt cá chân nó như sưng phù lên, nhức nhối.

Nhưng vẫn phải vội vàng lết xuống nhà khi nghe tiếng còi xe của Lâm Thiên Khánh ầm ầm trước cổng. Chết rồi, không thể để Lâm Thiên Khánh vào nhà rồi nhìn thấy hấn đang ngồi nhón nhơ xem TV được.

Dưới nhà, hấn quả nhiên đàn ngồi gọt táo xem TV. Thấy nó xuống thì buông dao, nhưng ánh mắt vẫn không rời cái TV:

- Tập nhảy đó hả?

- Ủ! - Nó trả lời vội.

- Cẩn thận ngày mai thằng Thiên lại phải bó bột bàn chân đấy. - Hấn tùm tùm, cắn miếng táo “rộp” một cái.

- Tôi đảm anh giờ. Khẩu nghiệp!

Nó nói xong thì lướt vội ra cổng, hấn ngồi trong nhà thôi xem TV, cũng vút miếng táo xuống nhà. Không nói không rằng bỏ lên phòng.

Ngồi trên xe Lâm Thiên Khánh, nó có chút buồn ngủ. Gà gật hết bên này sang bên kia, cuối cùng buồn ngủ quá chúi về phía trước.

Cộp...

Tiếng va chạm giữa đầu nó với phần trước của ô tô khá lớn làm nó tỉnh ngủ hấn. Tay nó cảm nhận thấy quả ối to đùng mọc trên trán nó ngày một đỏ rát, nó không khỏi meo meo nhìn cậu. Lâm Thiên Khánh dừng xe, quay sang nhìn nó, cậu bật cười:

- Chừa cái tội đầu cũng vạ ngủ được.
- Lâm Thiên Khánh... - Nó nhăn nhó, xoa xoa cục sưng trên trán.
- Đùa thế, ngồi yên. Tôi băng vết thương cho.

Cậu lục trong ngăn tủ trước mặt một miếng băng dán cá nhân. Hình như chỉ có cậu có miếng băng kiểu này. Vì trên đó có vài nét chữ lơ mờ “Thiên Khánh” và hai cái chuông ở dưới. Cậu cẩn thận bóc ra và dán lên cho nó.

- Người đầu mà vụng về thế không biết...

Cậu vừa dán vừa nói, hình như lực có mạnh hơn chút làm nó kêu lên:

- Đây là giết người không cần dao a~!
- Tại cậu chứ tại ai!

Lâm Thiên Khánh nói, rồi lại tập trung lái xe.

Phòng tập của Hạo Thiên...

Hai người đến nơi, Hạo Thiên đã đến là bao giờ. Nhìn thấy nó cùng vết thương đang được băng trên trán, anh lo lắng:

- Nhóc con, em sao vậy?
- A, không gì. Bất cẩn xiu à... - Nó cười.

“Hạo đầu. Em cứ thế này làm sao anh yên tâm đây...” - Hạo Thiên lo lắng nghĩ. Cô gái này còn ngây thơ quá, ngoài xã hội kia không đơn giản như cô ấy nghĩ. Cuộc thi này không đơn giản chỉ chọn ra King and Queen, cũng như buổi dạ vũ tối hôm đó không đơn giản là thi đấu giữa những cặp đôi.

Mà là...cuộc tranh chấp giữa những người có quyền lực và địa vị với những người tầm thường. Học sinh trường Hoàng Kỳ nổi tiếng chơi rất thâm và độc. Một cô gái như nó tại sao lại chọn thi vào trường như thế này.

Công nhận là trường Hoàng Kỳ chuẩn quốc gia rồi đấy, cơ sở vật chất và chất lượng học tập bậc nhất thành phố nhưng cái gì cũng có mặt trái của nó. Ở Hoàng Kỳ, phân biệt giai cấp rất rõ ràng.

Thấy vẻ mặt Hạo Thiên có vẻ âu tư, nó tinh nghịch hỏi anh:

- Sao? Đang tương tư em nào rồi?

Anh cười, véo mũi nó:

- Làm gì có cô nào. Nếu có thì...
- Thì sao hả? - Nó cười lớn.
- Thì là em thôi. - Anh trả lời làm nó cụt giọng, thôi cười.
- Sao? Căng thế. Nào, bắt đầu tập đi.

Thế là hiện trường vẫn như hôm qua: Nó và Hạo Thiên tập, nhưng khác cái là nay tập nhảy. Còn Lâm Thiên Khánh ngồi ngoài có nhiệm vụ nhìn, mà không muốn nhìn thì thôi (Hạo Thiên không cấm cản) và rót nước.

Lâm Thiên Khánh đường đường là đại ca giang hồ, thế mà nay lại phải đi rót nước cho người khác. Thật là chẳng biết để mặt vào đâu.

Hạo Thiên tập cho nó nhảy bằng chân không trước. Nó vì không có vấn đề gì nên nhip theo bước nhảy của anh rất ăn ý. Nó nghĩ “Thật ra nhảy còn dễ hơn đi giày cao gót đấy chứ!”

Nó đã làm, làm hoàn toàn. Ý nghĩ đó vừa chiếm hữu đầu nó được vài phút thì Hạo Thiên buông nó ra.

- Rồi, khởi động như thế được rồi. Đeo giày vào.

Anh hát hăm về phía mấy đôi giày cao gót trên giá để giày. Nó mặt xanh như đất nhái, nuốt nước bọt một cách khó khăn. Lâm Thiên Khánh thấy tình hình như này là nó không đi lấy, nên đã tự mình lấy một đôi giày ra cho nó.

“Lâm Thiên Khánh, hôm nay cậu lại muốn đối đầu với tôi à?” Ánh mắt nó nhìn cậu như muốn đốt sống cậu vậy.

“Phải tập!” Cậu kiên định nhìn nó.

Rồi Hạo Thiên đeo giày vào cho nó, thật nhẹ nhàng, thật dịu dàng. Rồi cho nó đứng dậy.

Không vấn đề.

Anh bắt đầu nhảy những bước đầu tiên. Anh chìa tay ra, mời nó đặt tay lên. Nó hơi ngớ người ra, không biết làm thế nào. Hạo Thiên dịu dàng:

- Đưa tay cho anh!

Nó chưa kịp đặt tay lên thì Lâm Thiên Khánh ở ngoài nói lớn:

- Khoan!!!

Nó dừng lại, nhìn cậu đầy khó hiểu. Một lúc sau, cậu lấy ra một chiếc găng tay trắng mịn, đưa cho nó:

- Đeo găng tay vào. Cầm tay sẽ lây rất nhiều vi khuẩn.

Trời ạ.

Lâm Thiên Khánh, cậu từ bao giờ đã mắc bệnh sạch sẽ vậy?

Tuy thế nó cũng ngoan ngoãn đeo găng tay vào theo ý cậu. Về mặt Hạo Thiên có vẻ không vui...

- Lâm Thiên Khánh, ý cậu là tôi bẩn?

Hạo Thiên buông nó ra, tiến lại gần Lâm Thiên Khánh, khắp người tỏa ra nồng nặc sát khí.

- Tôi không có! - Cậu thản nhiên đáp, và cũng thản nhiên nói tiếp - Chỉ là lo cho sức khỏe của Vy Khánh thôi.

- Cậu...- Hạo Thiên mím môi.

Thấy tình hình căng thẳng như sắp đánh nhau to, nó vội can ngăn:

- Thôi thôi. Anh Hạo Thiên, là em. Em sợ tay em bẩn sẽ lây vi khuẩn sang anh. Hai người đừng cãi nhau nữa.

Không hiểu sao hai cái người này, động một tí là xích mích.

- Em là đang bảo chữa cho cậu ta! - Tuy nói vậy nhưng anh cũng đã thôi lăm lăm nắm đấm vào mặt Lâm Thiên Khánh.

- Thật mà. - Nó cười - Chúng ta bắt đầu thôi!

Anh lại đưa tay ra, nó đặt tay lên bàn tay lớn của anh. Thật sự...hết lời dễ tả.

Tuy đã đeo găng tay nhưng phần cổ tay của nó còn không bằng cổ tay của Hạo Thiên.

Thực sự...không trắng bằng, không đẹp bằng.

Nó thăm than.

Anh bước đi những bước nhảy đầu tiên, yêu cầu nó phải bước theo anh. Nó chân được chân mất, lăm lăm lại vẹo chân về một bên, ngã sóng soài ra đất.

Anh lại dịu dàng đưa tay ra, như một thiên sứ.

Nó cố gắng đứng dậy, bước nhịp bước theo điệu nhảy của anh.

- Một, hai, ba...xuống, xuống một chút nữa...nào. Cố lên, làm lại nhé. Một...hai...

Anh kiên nhẫn dạy nó nhảy từng bước. Nhưng hình như nó không theo kịp, cứ chân vưng chân ngã, chốc chốc lại tưởng như sắp ngã.

- Nhanh, nhanh chút nữa. Cố gắng lên, xoay, xoay nào...

Hạo Thiên có vẻ dịu dàng hơn rất nhiều so với lần tập đi giày cao gót hôm qua. Anh không còn quá gắt gao việc bắt ép nó phải đi thật thành thạo, mà bây giờ lại chuyển hướng sang làm thế nào để học nhanh và thoải mái nhất.

- Xoay, xoay nhanh hơn một chút. Nào...

Nó cố gắng xoay nhanh hơn như lời anh nói. Nhưng thật không may...nó trượt chân, và một chiếc giày đã không theo ý nó, nhả thẳng vào khuôn mặt

đất giá của anh.

Nói cho chính xác là nó vừa đá vào mặt Hạo Thiên một cú...KHÔNG HỀ NHE!

Miệng nó há hốc ngạc nhiên, rồi vội vàng tới đỡ anh dậy. Nó nói hơi lắp bắp, có lẽ do quá hoảng:

- Hạo Thiên...anh...anh có sao không? Chết rồi, em...em xin lỗi...

- Anh...không sao! - Hạo Thiên hơi đau (không phải hơi đau bà con ạ) trả lời nó.

- Em biết là rất đau mà. Cái gót giày này gõ thùng mặt chứ chả chơi. - Nó e ngại nhìn anh.

- Đồ ngốc này. - Hạo Thiên bật cười - Anh không biết là em đang lo lắng hay hù dọa anh nữa.

- Thôi. Anh ra kia ngồi nghỉ chút đi. Đề Lâm Thiên Khánh dạy em cũng được. Tình hình này anh còn tiếp tục thì chắc...viện chính hình chào đón anh đấy.

Nó đúng là đang vừa lo lắng vừa hù dọa Hạo Thiên thật.

Anh gạt đầu rồi ra hàng ghế chờ ngồi xem. Lâm Thiên Khánh mỉm cười nhẹ nhàng nhìn anh, rồi bắt đầu dạy nó.

*

- Dẫm lên chân tôi đi! - Sau khi thấy nó nhảy cơ bản khá thành thạo rồi, cậu bắt đầu tập cho nó những bước nhảy khó dần.

- Không được. Sẽ...nát chân cậu đấy!

Nó nghĩ Lâm Thiên Khánh hình như bị điên rồi, nó mà dẫm lên thì không què cũng quặt cho mà xem.

- Cứ dẫm lên đi! - Ánh mắt cậu kiên định thấy rõ - Như vậy cậu mới tập được động tác này.

- Chúng ta có thể...không tập động tác này nữa, có được không? Sẽ làm đau cậu đấy. - Nó khó khăn nặn ra từng tiếng.

Cả đời nó rất sợ làm đau người khác. Nhưng bấy lâu nay, hình như chẳng ai sợ làm nó đau lòng cả.

- Không sao cả. Cứ dẫm lên đi. - Lâm Thiên Khánh không hề có ý định thay đổi quyết định.

Nó hơi run thào đôi giày cao gót ra. Đang tháo đến chiếc thứ hai thì bị Lâm Thiên Khánh ngăn lại:

- Đi cả giày cao gót. Dẫm lên chân tôi.

Lần này thì nó sốc nặng. Cái gì? Lâm Thiên Khánh hôm nay ăn nhầm cái gì à? Chân không của nó dẫm lên chân cậu cũng đủ làm cậu không què cũng quặt rồi. Nếu còn thêm đôi giày cao gót này nữa thì chắc không bại liệt thì cũng tàn phế mất!

- Cậu điên rồi sao Lâm Thiên Khánh?

Nó tức giận pha lẫn thương xót nhìn Lâm Thiên Khánh. Cậu mỉm cười:

- Hi sinh cho cuộc thi một chút thôi. Có sao đâu!

Lâm Thiên Khánh hi sinh cho cuộc thi này nhiều đến thế, vậy mà nó...

Không được.

Phải tập luyện cho đẳng hoàng để không phải xấu hổ khi đứng trước một tâm hồn cao cả như cậu!

Nó cố dùng hết sức nâng người lên, để trọng lượng đỡ tựa bàn chân nó. Còn cậu? Chắc là đau lắm, vì trong nháy mắt nó thấy Lâm Thiên Khánh khẽ run lên.

Nó thực sự đau lòng rồi.

Cuối cùng trong cả buổi chiều ngày hôm ấy, nó, Lâm Thiên Khánh và Hạo Thiên cũng đã hoàn thành nhiệm vụ học nhảy. Nó có thể nhảy tốt những bước cơ bản và biết một chút về những điệu nhảy điệu luyện.

Đổi lại cả hai chân nó đều đau nhức rã rời, như muốn lìa ra khỏi thân xác nó vậy.

Buổi tập kết thúc, Hạo Thiên bị nó đuổi về dưỡng thương nên đã bị mấy anh áo đen hộ tống về nhà.

Nó nhìn Lâm Thiên Khánh đang ngồi trên hàng ghế trắng lạnh lẽo, vẻ khá mệt mỏi. Nó đòi xem chân cậu, nhưng cậu nhất quyết không cho.

Cậu chắc không đi nổi nữa, bèn gọi tài xế riêng đưa nó về nhà trước. Còn mình thì tự bắt taxi về nhà.

*

Nhà Dương Hàn Phong...

Nó về đến nhà, lòng tràn ngập lo lắng. Không biết vết thương của Lâm Thiên Khánh như thế nào rồi.

Nó nhìn xuống chân mình, aiss, đau chết được.

Nó lê về phòng mình. Bà Vân Thư chắc lại đi Spa nên không thấy có trong nhà. Nó khó khăn lắm mới leo lên được chiếc cầu thang, mở cửa phòng mình, nó ngạc nhiên khi thấy Dương Hàn Phong ngồi lù lù đọc sách trên bàn học của nó.

Nhưng vì chân đau, nên nó không nói gì hần cả. Xập xènh lét xác về giường, nó nằm vật ra, lảm nhảm:

- Tùy anh muốn làm gì thì làm. Tôi mệt rồi. Không còn sức để...

Nó chưa nói hết câu, Dương Hàn Phong đã quăng quyển sách xuống đất. Âm mị tiến lại gần nó. Ngửi thấy mùi ám khí, nó bật dậy. Giật mình khi thấy khuôn mặt đẹp trai không tì vết của hần đang ngày càng gần mình.

- Ê...ê...Dương...Dương Hàn Phong. Vừa nãy là tôi nói nhảm, tôi lỡ lời... Anh...đừng manh động. Bình tĩnh...

Dương Hàn Phong cười nhếch soái thần một cái, dí đầu nó:

- Nghĩ vớ nghĩ vẩn!

Nói rồi gấn cúi xuống, nhìn vào đôi chân đau của nó:

- Đau ở đây phải không?

Nó gật đầu.

Hần cẩn thận xem xét “vết thương”. Tuy chỉ là vài vết trầy xước, chủ yếu là đau bên trong nhưng hần vẫn bẻ quặt bẻ queo gì đó. Rồi xoa xoa nắn nắn gì đó nó không rõ. Nhưng chỉ tầm năm phút sau, chân nó thoải mái hơn hần.

- Đỡ hơn chưa?

Vâng, đây là tiếng nói của hần. Chính xác là của hần - Dương Hàn Phong.

Từ thời cha sinh mẹ đẻ đến giờ, à nhầm, từ thời quen hần đến giờ nó chưa bao giờ nhìn thấy hần ôn nhu một cách kì lạ như thế này.

Tuy dễ thương thật đấy nhưng vẫn cảm thấy...lạ lạ.

Không ngờ Dương Hàn Phong cũng có thể chăm sóc con gái dịu dàng như thế này.

Nó nhìn hần mãi, dường như là không chớp mắt. Thế rồi hần ngẩng lên, bật cười:

- Sao? Lại tưởng bỏ gì rồi?

- Làm...làm gì có...

Nó vội đánh trống lảng...

Xin lỗi đọc giả vì ra truyện hơi chậm. Vì cuối năm rồi, tác giả lại là học sinh cuối cấp nên phải ôn thi nhiều ời là nhiều. So-ni ha!

Đừng vì thế mà bỏ rơi truyện nha, tội Zy lắm.

Thế nha, yêu các cậu nhiều nhiều.

#VinZy

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Có việc ăn thôi cũng không xong

Sáng hôm sau...

Nó gần như bị bại liệt, nằm lì một chỗ không dậy nổi. Vừa hôm qua chỉ mới đau ở chân thôi, hôm nay đã ê ẩm khắp người.

Vừa mở cửa phòng nó, Dương Hàn Phong ngán ngẩm nhìn con sâu đang cuộn tròn trong chăn. Không biết vì lười, hay vì đau nhức.

- Vy Khánh, dậy...

Tiếng hắt khàn khàn vọng vào từ ngoài giường.

- Dương Hàn Phong...anh...xin phép cho tôi nghỉ học hôm nay đi. Thực sự...tôi không dậy nổi nữa...

Nó lăm nhăm trong đau thương.

Hắn thở dài một cái, rồi ngồi lên mép giường nó, định hất tung cái chăn ra:

- Được rồi. Không đi học thì cũng phải dậy. Em quên hôm nay mình phải làm gì à?

Nó lờ mờ mở mắt, nhìn hắn, rồi lại nhắm mắt ngủ tiếp:

- Làm gì chứ...

- Tập ăn. - Hắn nói như đi chơi.

- Trời ạ, có việc ăn thôi mà cũng phải tập. Tôi không dậy, không dậy...

Nó mè nheo, kéo chăn trùm kín đầu. Hắn thở dài lần 2 rồi vờ đi ra cửa, rút điện thoại ra gọi cho ai đó:

- À, Lê Anh...

Vừa nghe thấy hai tiếng “Lê Anh”, con buồn ngủ của nó trôi đi đâu mất tiêu. Mắt nó mở to, hơi kéo chăn ra để nghe xem hai người đó đang nói gì.

- Em nói anh qua đó hôm nay sao...

Nó khê bữ mỗi một cái. Gì chứ Dương Hàn Phong sang chỗ của Huỳnh Lê Anh thì chỉ có nước bị cô ta dụ dỗ chứ tập tành được gì. Rõ ràng là bảo hôm nay ở nhà dạy nó tập ăn tập uống gì đó, bây giờ có Huỳnh Lê Anh rồi thì muốn bỏ rơi nó ở nhà chứ gì.

- Xin lỗi em, hôm nay anh RẤT BẬN vì có công việc quan trọng cần phải giải quyết.

Nghe đến đây nó bất giác bật cười một cái. Hắn từ chối Huỳnh Lê Anh là vì nó? Trời ơi, thật không thể tin nổi. Lại còn “công việc quan trọng”? Việc liên quan đến nó quan trọng vậy sao?

Nó không biết cảm giác hiện giờ là gì, nhưng thực sự nó cảm thấy rất được an ủi. Cái chân nó dường như cũng bớt đau rồi.

Hắn cúp điện thoại, nó lại vội vàng chui vào trong chăn giả vờ ngủ tiếp.

Hắn biết tổng nó đã nghe được gì, cho nên lại giả vờ băng quơ:

- Mà con nhóc này cũng đâu có chịu dậy tập chứ. Hay là đến chỗ của Lê Anh nhỉ?

Nó giật mình, bật dậy, hất tung cả chăn ra ngoài, mở to mắt nhìn hắn:

- Tôi...tôi...haizza, tôi đã nhận được tầm quan trọng của việc tập ăn rồi. Tôi dậy rồi, chúng ta cũng nên...tập luyện như kế hoạch chứ nhỉ?

Nói rồi nó chui vào phòng tắm để vệ sinh cá nhân buổi sáng với tốc độ nhanh như ánh sáng.

Hắn gượng lắm mới không bật cười vì thái độ của nó, giờ không gắng nổi nữa ngồi xuống giường cười một mình.

*

Sau một thời gian chuẩn bị, hắn đã hoàn thành bàn tiệc đầy sang trọng. Nó quả thực rất bị loá mắt. Mới ngồi xem TV có 1 tiếng thôi mà hắn đã làm được cả một bàn tiệc như thế này, thật đáng ngưỡng mộ.

- Là anh tự tay làm sao?
- Đúng vậy. Có gì không ổn à?

Khẩu miệng nó thành hình chữ O to tướng. Hấn nhìn nó, cười nhẹ:

- Miệng em lúc này đủ để nhét vừa hai quả bi-a đấy.

Nó ngậm ngay miệng lại, cắn cắn môi nhìn bàn thức ăn. Thức ăn ở đây rất không giống thức ăn bình thường, mỗi đĩa chỉ có một món ít tí tẹo.

- Bình thường thì người ta ăn món nào thì mới đem ra, nhưng em là lần đầu tiên, cho nên tôi đã mang cả một lượt lên cho dễ.

Hấn nói.

Nó gật gật, tỏ vẻ dễ hiểu lắm.

Cửa mở, bà Vân Thư hình như vừa đi đâu đó về. Hấn và nó đồng thanh:

- Mẹ!

Bà cười tươi, tiến lại gần hai đứa:

- Các con đang làm gì vậy?

Hấn giải thích:

- Thực ra là trường con đang có cuộc thi...
- Mẹ biết...- Bà cười cười cắt ngang lời hấn - Và ngày kia là cuộc thi được tổ chức chứ gì.
- Tốc độ nắm bắt tin tức của mẹ chẳng khác xưa là mấy...- Hấn hướng ánh mắt nguy hiểm nhìn mẹ hấn.

Bà Vân Thư cười tà mị, ghé tai hấn nói nhỏ:

- Không nắm bắt tin tức nhanh thì làm sao biết được con đang nuôi con dâu mẹ trong nhà chứ...
- Mẹ...- Hấn hằm hè nhìn bà.

Bà cười tinh nghịch rồi đến gần nó, hỏi:

- Con đang học cách ăn uống trên bàn tiệc phải không?
- Dạ.

Nó gật đầu.

- Vậy được. Hấn Phong sẽ dạy con, còn ta sẽ ngồi giữa nhìn hai đứa đề...đề...ừm...có gì thì nhắc nhở.
- OK!

*

Tình hình hiện tại là nó ngồi đối diện Dương Hấn Phong, còn bà Vân Thư ngồi giữa khoảng cách hai người. Hấn nhìn nó, mặt nghiêm trọng.

Nhìn 6 món ăn được hấn dọn lên bàn trước, nó tò mò hỏi bà:

- Mẹ ơi...
- Sao con?
- Khi vào tiệc, người ta ăn ít như vậy sao mẹ? Không sợ đói sao?

Nó hướng ánh mắt thô con vào mấy món ăn tẹo teo trên đĩa. Bà Vân Thư và hấn bật cười.

- Không phải con ạ. Chúng ta vẫn còn rất rất nhiều món ăn khác chưa được dùng đến. Đây mới là món khai vị, sau món khai vị là món chính, cuối cùng là món tráng miệng.

Nó gật gù:

- Haizz, rắc rối ghê. Sao người ta không dọn lên một thê luôn mẹ nhỉ?

Nó ăn món khai vị, ừm, cũng không đến nỗi nào. Nó vẫn chống đỡ được những quả ăn xúp quý tộc hay bánh mì. Nhưng món chín quả là làm khó nó rồi.

Hắn luôn nhớ sở thích của nó, cho nên đặc biệt dành cho nó món bò bít tết. Nó vui không tả được, định xông vào sâu xé em bò thì bị hắn ngăn lại:

- Từ từ...

Nó ịu xiu. Thức ăn đến miệng rồi mà vẫn chưa được ăn, nó phải chờ đến bao giờ đây? Haizz...

Hắn đặt trước mặt nó bộ dụng cụ ăn uống gồm dao, đĩa, thìa...nói chung đủ cả, xếp đầy cả một ngăn. Lần lượt hắn và bà Vân Thư cũng vậy. Nó hỏi:

- Cần nhiều dụng cụ như vậy để làm gì? Không sợ bị rơi vào chân à?

Hắn giải thích:

- Mỗi món ăn dùng với một bộ dụng cụ khác nhau. Ví dụ như muỗng này, để dùng món xúp. Dạng xúp này là xúp chính, chứ không phải xúp khai vị. Dao và đĩa dùng ăn món chính làm từ thịt hoặc cá...

Nó gật gù. Hắn lại nói:

- Bây giờ em ăn thử đi!

Mắt nó sáng lên rồi cầm đĩa ăn ngay lập tức. Nhìn cách nó cầm cái đĩa chống ngược mà gượng gạo đến vô cùng, cả hắn và bà Vân Thư nhìn nó với vẻ mặt táo bón. Rồi hai người cũng ăn.

Nhìn cách hắn và bà Vân Thư cầm dao cắt, rồi lấy đĩa ăn, nó cảm thấy dễ học vô cùng, bèn ra tay bắt chước.

Nhưng sao...thịt dai vậy nhỉ?

Cắt...cắt...cắt...

“Sao mà vẫn chưa đứt nữa...” Nó nhăn mặt.

- Làm được không con? - Bà Vân Thư, vẻ mặt không mấy tin tưởng nhìn nó, kiểu như bà sợ nó sẽ quăng cả cái đĩa thức ăn này vào mồm con bà mất.

Hắn nhìn nó:

- Đầu tiên, em phải dùng đĩa để cố định thức ăn, rồi lấy dao cắt nó ra. Như thế này này...

Hắn làm lại một lần nữa cho nó xem, nó ô a một chút rồi làm lại. Nhưng thực sự...thịt bò dai khủng khiếp, nó cắt mạnh tay lắm rồi nhưng mãi mà vẫn chưa đứt.

Cắt...cắt...cắt...

Chưa đứt.

Mạnh tay hơn nữa..cắt...cắt...cắt...

Hừm, vẫn chưa đứt. Mạnh tay hơn nữa!

CẮT...CẮT...

VÉO....

Miếng thịt không lìa ra nhưng cũng không còn ở trên đĩa của nó, toàn bộ miếng bò bít tết to đùng ấy nhờ “sức mạnh” to lớn của nó mà bay thẳng vào mặt Dương Hàn Phong...

Không gian như nín lại, mặt nó và bà Vân Thư nghén lại như táo bón. Gỡ được miếng thịt bò trên mặt ra, Dương Hàn Phong mới lãnh đạm đọc lớn từng chữ:

- MẠCH...VY...KHÁNH!!!

Nó cười trừ, nhe răng nhăn mặt nhìn hắn. Không ngờ cái việc ăn uống này cũng khó đến vậy, nó nghĩ chỉ cần học một tiếng đồng hồ là hoàn tất. Nhưng này giờ đã quá 30p rồi mà nó vẫn chưa học được cách ăn món chính. Haiz...

Để tránh tình trạng hồi nẩy tiếp diễn lần thứ hai, Dương Hàn Phong đổi chỗ ngồi, lại gần nó hơn một chút. Hắn lại càng tỉ mỉ tận mẫn trong việc dạy nó cách ăn uống. Vừa dạy, hắn vừa cầm cái đĩa trên tay như thể nhắc nhở “Em không học hẳn hoi thì tôi sẽ lấy cái đĩa này xiên cho em một phát từ chân lên đầu”.

Cả buổi chiều hôm đấy, chỉ có bà Vân Thư chịu khổ. Ngồi ngắm hai đứa con quánh lộn nhau không biết bao nhiêu lần, rồi lại hoà giải ngồi học ăn như thật.

Có định cho bà đi ngủ không đây?

Nhưng có vẻ học với hắn rất hiệu quả. Nếu như nó không cố tình chọc tức bản bằng việc giả vờ không làm được thì trình độ “giả làm con nhà tử tế” và “thái độ sang chảnh trong bàn tiệc” của nó đã đạt level max.

Nó đã tự tin cho bữa tiệc tối ngày kia rồi...

Chap này hơi ngắn, nội dung cũng không được hay. Thực sự xin lỗi độc giả vì vừa qua kì thi tốt nghiệp kinh khủng và bạn tác giả còn bị ốm nữa. Nhưng thấy bỏ truyện lâu quá rồi nên cố viết được một chút, chất lượng không cao.

Chỗ nào sai sót các bạn cứ comment hoặc inbox trực tiếp đến cho mình để mình sửa lỗi. Mình rất vui và mong chờ những góp ý từ các bạn

#VinZy

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Cô ta là chương ngại vật

Sáng hôm sau...

Trường học...

- Song Khánh!!!

Nó vừa đặt mông xuống ghế, chưa kịp làm gì đã bị lời kêu gọi toàn quốc kháng chiến của mấy cái loa phát thanh 10A3 làm cho giật mình. Mấy người cứ làm như thế thì có khi chưa thì nó đã chết ngộp vì đau tim rồi.

- Vy Khánh...- Lớp trưởng tăng động Ngọc Vy cười dịu dàng gọi tên nó, đồng thời chạy đến xoa bóp vai các kiểu, làm nó thấy hơi nhột nhột mà cũng hơi sờ sợ...Có ý gì đây?

- Hèm, Ngọc Vy. Cậu định làm gì hả? - Nó ngao ngán cầm lấy tay Ngọc Vy, bỏ xuống. Cô nàng tinh nghịch ngồi xuống ghế, làm vẻ trang trọng:

- Vy Khánh, tối ngày mai thi vòng bán kết rồi.

- Thì sao? - Nó thản nhiên.

- Cậu...- Ngọc Vy phụng phịu - Vy Khánh bảo bố, sáng mai được nghỉ nữa, cậu phải giữ gìn sức khoẻ cẩn thận, đừng để bị bệnh nghe chưa. Thức ăn cũng cần kiểm tra kĩ càng nữa, nhớ không được ăn đồ linh tinh đấy, còn nữa...

- Thôi được rồi! - Nó nhanh chóng cắt ngang lời Ngọc Vy, nếu cứ ở đây nghe thì đến sáng mai cũng không hết.

- Vy Khánh à, người ta là đang rất lo lắng cho cậu a~! - Ngọc Vy chu môi thỏ con nhìn nó. Nó bật cười:

- Lo cho sức khoẻ của tôi hay lo cho cái gì khác nữa đây...

Cô nàng đỏ mặt, đưa tay đánh yêu nó:

- Ấy dà, gì cũng bị cậu phát hiện. Hihi, tối mai cậu và Thiên Khánh nhất định phải thật xinh đẹp, phải thật đẹp nhớ chưa. Để tôi còn nở mày nở mặt với mấy anh soái ca khoá trên...

Nó thờ dãi. Ngọc Vy ơi là Ngọc Vy, cậu không thể quan tâm tôi một chút mà không nhắc đến soái ca được hay sao?

Vừa lúc ấy, Lâm Thiên Khánh cũng vào lớp. Cậu đặt cặp xuống một cách nhẹ nhàng, và cũng nhẹ nhàng nói:

- Ngọc Vy, ai cho cậu bắt nạt Queen của tôi thế hả?

Cô nàng ỉu xiu:

- Thôi, trả Vy Khánh cho cậu. Hừm, cậu cứ coi chừng đấy, có ngày tôi quay lại cướp Vy Khánh từ tay cậu.

Nó và cậu cùng cười vui vẻ nhìn Ngọc Vy ngúng nguẩy chạy đi chơi. Một lát sau, nó ngó xuống đôi chân cậu, hỏi:

- Lâm Thiên Khánh, chân cậu...

- Không sao. - Cậu dứt khoát.

- Nhưng mà tôi thấy đáng đi của cậu hôm nay hơi...có vấn đề...- Nó nhìn kĩ chân cậu - Có thật là không sao không?

Lâm Thiên Khánh dù đã đeo giày cổ cao nhưng vẫn không qua được mắt nó, ậm ừ:

- Không sao đâu. Đảm bảo tối mai lại đẹp trai như bình thường.

Nó cười, đánh nhẹ cậu một cái. Cậu được đà ăn vạ, kêu lên:

- Vy Khánh, cậu thực sự đang làm thổ huyết tôi rồi.

- Có cần tôi cho máu đổ ngược lại không? - Nó hươ hươ nắm đầm.

- Ấy, không cần, không cần.

*

Giờ học.

Vẫn như mọi khi, lớp 10A3 đối với môn Ngữ Văn đều không có hứng thú, cho nên, giáo viên vẫn cứ giảng, còn học sinh vẫn cứ nghịch ngợm.

Một bóng học sinh nữ thấp thoáng ở cửa lớp, cô chủ nhiệm cười tươi, vẫy tay gọi:

- Em, vào đây đi!

Bình thường thì tốc độ dò tin tức của học sinh A3 là vô cùng nhanh chóng, nhưng tự nhiên hôm nay có học sinh mới chuyển đến mà không ai trong lớp biết gì. Lạ thật.

Chắc là do quá hồi hộp về cuộc thi tối mai.

Nhắc lại bạn học nữ vừa rồi, khi nghe cô giáo gọi thì bước vào. Quả là một mỹ nữ...

Mái tóc dài được làm cầu kì, thả ra hai bên. Cô mang chiếc cặp con thỏ nhỏ nhắn xinh xắn và một chiếc giày thủy tinh màu hồng nhạt. Màu son môi cũng hồng mộng mơ nốt. Lúc đứng trên bục giảng còn cố tình nháy mắt một cái.

- Chào các bạn, mình là Nguyễn Thanh Thảo, học sinh mới. Mong các bạn giúp đỡ.

Cô nàng Thanh Thảo cười hiền, đám con trai tất nhiên vẫn ồ lên như mọi khi, nhưng đám con gái nhìn, mỗi người một ánh mắt.

Thanh Thảo bắt đầu chọn chỗ ngồi. Hướng nhìn của cô bắt đầu tia thẳng vào chỗ của nó. Bước chân cô chậm chậm tiến lại gần nó, đồng thời những ánh mắt của học sinh trong lớp cũng bắt đầu tối dần...

- Bạn học nữ này, tôi muốn ngồi chỗ của cậu. Cậu có thể nhường chỗ cho tôi được chứ?

Thanh Thảo cất giọng nói dễ thương. Nó ngược nhìn, ánh mắt không mấy thiện cảm:

- Bàn trên còn chỗ trống mà?

Đúng, rõ ràng bàn trên bỏ trống, không có ai ngồi hết mà. Tại sao Thanh Thảo lại muốn ngồi chỗ của nó chứ?

Đám học sinh dõi theo từng hành động của hai người, không chớp mắt.

- Nhưng mà...tôi muốn ngồi chỗ của cậu hơn. Nó rất...đẹp.

Lại cười, được rồi, cô ấy muốn đánh bại nó bằng nụ cười chứ gì. Mà khoan đã, “nó rất đẹp”. Rốt cuộc “nó” ở đây là chỉ phong cảnh xung quanh hay chỉ

Lâm Thiên Khánh đây?

Nhưng nói sao thì nói, bạn học mới vào lớp ai lại đi bắt bẻ bao giờ. Nó đành đứng dậy, thu dọn sách vở rồi ngồi lên bàn trên. Tất nhiên, Thanh Thảo nhận được vô vàn ánh mắt kinh dị của mọi người. Nhưng cô nàng không quan trọng cho lắm, cười hờ hờ ngồi xuống.

Mọi ánh mắt của hơn 40 học sinh vẫn không rời Thanh Thảo và Song Khánh.

Thấy Lâm Thiên Khánh không nói không rằng, cô nàng nghĩ cậu cũng đang không biết nói gì để làm quen nên mở lời trước:

- Bạn học này, cậu tên gì?

Lâm Thiên Khánh này giờ vẫn đang ngủ rất say sưa, tự dưng thấy mùi hương thường ngày không còn, thay vào đó là mùi nước hoa con gái khá đậm. Cậu ngước lên, nhìn Thanh Thảo khó chịu:

- Cậu là ai?

Cô nàng nở nụ cười tươi rói:

- Mình là Thanh Thảo, học sinh mới chuyển đến...

- Vy Khánh đâu? - Không để Thanh Thảo nói hết câu, cậu đã ngắt lời cô bằng một câu hỏi ngắn gọn.

- Vy Khánh? - Cô nàng chưa hiểu lắm nên gắng hỏi lại. Lập tức, hơn 40 cái miệng đồng thanh:

- Ở trên ấy!

Lâm Thiên Khánh hướng ánh mắt lên bàn trên, thấy nó đang ngồi lúi một xó, khuôn mặt không mấy dễ chịu. Lâm Thiên Khánh cười nhẹ, xách cặp lên bàn trên một cách rất tự nhiên:

- Đây, làm gì mà cái mặt khó coi thế kia? Xa tôi vài phút mà đã thế rồi à?

- Con khi. - Nó trả lời.

- Thôi nào, tôi đây này, có đi đâu mắt đâu. Nãy ngủ quên xiu. - Cậu cười cười nhìn nó - Mà cậu khó chịu cái gì hả? Ghen à ghen à?

- Ghen cái đầu cậu! - Nó lấy quyển sách đánh cậu một cái - Chỉ là...chỉ là...tính chiếm hữu của tôi hơi cao thôi.

- Là tính chiếm hữu hơi cao, là tính chiếm hữu hơi cao...- Lâm Thiên Khánh vừa cười hí hí vừa nhại lại câu nói của nó.

Thanh Thảo bị bỏ lại không thương tiếc thì tức giận đến nổi khí nóng toả ra khắp người. Trời đang lạnh, cô nàng mặc mỗi cái áo sơ mi mỏng manh, mắt căm căm hờn hờn nhìn người con trai trước mặt. Từ trước đến giờ chưa có người con trai nào từ chối cô, vậy mà...

Chàng trai này, cô đã nhầm, thì phải có bằng được.

*

Tan học, học sinh đã ra về gần hết, chỉ còn Song Khánh và vài cán bộ lớp ở lại chuẩn bị một số thứ cho ngày mai. Ngọc Vy với vẻ mặt khá ưu tư sồn sồn chạy đến:

- Vy Khánh, Thiên Khánh. Cậu có thấy con bé học sinh mới có gì đó rất khả nghi không?

- Là sao? - Nó trả lời, ánh mắt hơi động.

- Vy Khánh, cậu không thấy ánh mắt con nhỏ Thanh Thảo đó có gì đó...gian tà à? Tôi nghĩ nó có thể là chướng ngại vật lớn nhất giữa hai người. Cứ cẩn thận đó. - Ngọc Vy bức xúc, uống ồng ộc chai nước khoáng.

Mai Anh chen vào:

- Đúng rồi. Lúc thấy nhỏ đó đi về phía hai người tôi đã thấy nghi lắm rồi. Lần này phải cực kì cẩn thận.

Lâm Thiên Khánh cười trừ:

- Các cậu có phải lo xa quá rồi không?

Ngọc Vy và Mai Anh giận dữ đập bàn đứng dậy:

- Con trai các cậu làm sao hiểu được lòng dạ mấy loại con gái đó.

Nó ngả lưng lại đằng sau:

- Haizz...tôi nghĩ các cậu xem nhiều phim thần tượng quá rồi đấy. Cậu ấy cũng chỉ là mới vào lớp nên không biết thôi, các cậu cứ làm quá...

- Không phải làm quá đâu! - Ngọc Vy đe - Thường thường thì những kiểu con gái như thế sẽ dần dần lộ ra bản mặt xấu xa rồi hãm hại nữ chính để cướp nam chính. Song Khánh, cậu cứ chờ xem

Lâm Thiên Khánh và nó chỉ cười băng quơ, xem lời của hai cô nàng cuồng phim thần tượng Ngọc Vy và Mai Anh nói liên thiên. Cuối cùng, Mai Anh chột một câu:

- Nếu con nhỏ đó dám sấn si đến một sợi tóc của Vy Khánh, nếu không xé háng nó tôi không tên là Hoàng Mai Anh. Hừ...thôi, giải tán đi!

Trên đường về, nó nghĩ vu vơ mãi đến những lời nói của hai cô nàng. Thực sự nó cũng có cảm giác không lành khi nhìn vào mắt Thanh Thảo.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Du ngoạn (1)

2:00 chiều hôm đó.

Trời xanh, gió nhẹ, không có nắng.

Lâm Thiên Khánh đang chỉnh lại bộ sơ mi trắng cho ngầu ngầu một chút. Thực sự lâu lắm rồi cậu mới mặc sơ mi trắng, hầu hết toàn mặc đồ đen nên giờ mặc lại thấy...hoi lạ.

- Hôm nay phải cho Vy Khánh một bất ngờ mới được.

Cậu nhìn vào gương, cười thâm, sau đó phóng xe đến cái nhà mà cậu coi là nhà của nó!

Đứng trước cửa, cậu hồi hộp một chút, chỉnh lại quần áo tóc tai rồi bấm chuông:

- Kính koong...kính koong...

- Ai thế?

Nó từ trong nhà nói vọng ra. Nó đang ngồi xem phim với Dương Hàn Phong. Đang đến đoạn gay cấn thì bị gọi, tụt hứng thật chứ.

Hắn nói, mắt không rời tivi:

- Ra mở cửa đi.

Nó gật đầu rồi chạy ra mở cửa, chưa kịp nhìn đầu tóc mặt mũi cậu ra sao, nó đã hét toáng lên:

- Ai vậy...áaaaaaaa!!!

Nó vội đóng sầm cửa lại, ánh mắt hốt hoảng vô cùng. Lâm Thiên Khánh mà biết nó ở cùng với Dương Hàn Phong thì lớn chuyện cho mà xem!

Hắn quay sang, nhúu mày nhìn nó:

- Ai đến mà em sợ như gặp zombie thế?

Nó thờ gáp, chạy đến kéo Dương Hàn Phong vào trong phòng. Không khéo Thiên Khánh vào nhà mà thấy hắn đang ung dung xem tivi thì...

- Đi đâu? - Hắn nói lớn.

- Suyt...Lâm Thiên Khánh đến! - Nó nhẩn mặt.

- Gì? Cậu ta đến đây làm gì? - Da gà của hắn nổi hết lên. Không hiểu sao nhắc đến cái tên Lâm Thiên Khánh là hắn ớn cả người.

- VY KHÁNH!!

Từ ngoài cửa vọng vào tiếng gọi không mấy dễ chịu của Lâm Thiên Khánh. Nó hoảng hồn, nói vọng ra:

- Cậu...đợi tôi một chút. Một chút thôi!

Nói rồi nó kéo hần lên phòng. Để trong phòng nó thì không ổn, cho nên nhét vào phòng hần là OK nhất.

- Anh ở yên đây. Không được nhúc nhích, không được phát ra tiếng động, không được thở. - Nó thì thầm.

- Em điên à? - Hần nhăn mày.

- Ừm...thôi được. Anh thở đi. Không cho anh thở thì chết mất.

Nó đi ra ngoài, mở cửa cho Lâm Thiên Khánh:

- Hihi...Thiên Khánh...cậu đến đây làm gì? - Nó cười như rặn ề ề.

- Bất ngờ không? Tôi muốn cho cậu một niềm vui bất ngờ! - Cậu đưa cho nó bó hoa hồng đỏ rực.

“Sự sợ hãi bất ngờ thì có...” Nó nhìn bó hoa với vẻ mặt táo bón, nhưng cũng nhận lấy.

- Cảm ơn. - Nó đứng ra một bên cho cậu vào nhà.

Lâm Thiên Khánh đi một bước, nó lại đau tim một lần. Trời ơi, hôm nay mà cậu phát hiện ra thì...những ngày tháng sau này nó sống làm sao trong cái trường đó đây?

- Không ngờ nhà cậu cũng đẹp quá đấy.

Cậu gật gật, đi về phía cái bàn để những đĩa hoa quả và nước.

- Cậu vừa xem tivi à? - Cậu hỏi.

- Ồ...phải! - Nó ậm ừ trả lời.

- Sao lại có những hai cốc nước? - Cậu hỏi, làm nó giật thót mình. Chết rồi, lần này giấu đi đâu...

Lâm Thiên Khánh chưa để nó trả lời, lại cười phá lên:

- Giờ tôi mới biết cậu không những ham ăn, mà còn ham uống nữa. Những hai cốc nước.

Nó thở phào:

- Ồ phải phải...

Lâm Thiên Khánh nhảy nhót hết chỗ này đến chỗ khác, cuối cùng chưa cả hỏi ý nó, đã leo tót lên phòng nó.

- Cậu đi đâu vậy hả? - Nó hét toáng lên khi thấy cậu đi về hướng phòng nó và hần (vì phòng nó và phòng hần đối diện nhau)

- Lên phòng cậu tham quan một chút! - Cậu hi hi ha ha trả lời.

- Không được chạy lung tung đấy! - Nó thở phào.

Mới nhắm mắt thở một hơi, dây thần kinh nó lại dựng ngược lên: Lâm Thiên Khánh là đang đi nhằm vào phòng hần!! Chết rồi!!

Nó ba chân bốn cẳng chạy theo, nhưng không kịp mất rồi. Lâm Thiên Khánh vừa kịp mở cửa phòng hần ra!

Không khí lạnh trong phòng tràn ra ồ ạt. Mặc dù trời đang lạnh nhưng Dương Hàn Phong vẫn thích nằm ngủ dưới điều hoà. Thế nên Lâm Thiên Khánh mới quắc mắt:

- Mạch Vy Khánh. Ai cho cậu ngủ dưới nhiệt độ như thế này hả???

Nó lúc đó mới đi lên hết cầu thang, chưa kịp thở đã vội vàng trả lời:

- Cậu...cậu...đi nhằm...phòng...rồi.

- Nhằm phòng? Tôi nhớ là cậu làm gì có anh chị nào nhỉ? - Cậu chớp mắt nghi hoặc.

- Ồ thì...phòng của em trai tôi!

- Em trai cậu? Lốp mấy rồi?

- Lóp...lóp 6...
- Lóp 6 mà ngủ được ở nhiệt độ này á? Em cậu cũng siêu nhân thật đấy.
- Ồ thì...cũng...đúp mấy năm...- Nói xong nó mới thấy lời nói phét của mình thật ngớ ngẩn.
- Haiz...trương lai cậu chắc cũng tương tự...- Cậu thờ dài.

Nó lôi kéo:

- Rồi cậu...đi ra đi. Không khéo nó về thi phiền lắm!
- Ồ...- Lâm Thiên Khánh đang đóng cửa lại.

Bụp bụp...

Lâm Thiên Khánh giật mình quay ngoắt lại. Tìm nó như bị kéo lên trên trời vậy, toàn thân cứng đờ.

Trong phòng, Dương Hàn Phong bực bội chửi thề một câu:

- Mẹ nó, đúng là xui xẻo mà!

Hoá ra tiếng động vừa nãy là do hần lộn lờ trong tủ sách, vô tình làm rơi một quyển sách xuống đất.

Lâm Thiên Khánh nghiêm trọng hỏi:

- Trong phòng đó có người à?
- Làm...làm gì có...- Nó lấp bắp trả lời. Hiện giờ khuôn mặt nó cũng tái xanh như đất nhái, hai tai thì đỏ bừng lên như vừa bị ai nhét ốt.
- Vậy...tiếng động đó từ đâu ra? - Cậu hoài nghi.
- Làm...làm gì có tiếng động nào chứ. Cậu...cậu nghe nhầm rồi đó.
- Không chừng là kẻ trộm, không ổn rồi!

Nói xong cậu mở khoá lao vào phòng như đội tuần tra mật. Nó ở ngoài như muốn xông vào lôi cậu ra đập cho một trận.

- LÂM THIÊN KHÁNH!!!

***

Cậu chui vào phòng, ngó nghiêng khắp chỗ này chỗ kia. Dương Hàn Phong trốn trong đường trống giữa hai kệ sách đang tức lộn ruột. Hần ghét nhất thằng nào dám xông vào phòng hần, lại còn thám thính khắp phòng nữa. Thật muốn xông ra bóp chết Lâm Thiên Khánh mà!

- Sao không tìm thấy gì nhỉ? - Cậu nhăn trán tò mò.
- Đã bảo có gì đâu mà...- Nó run run.
- Haiz, chẳng lẽ một người như tôi lại có lúc sai? - Lâm Thiên Khánh đi đi lại lại quanh phòng, lăm bà lăm bầm gì đó không rõ. Nó nhìn theo từng bước chân của cậu, tìm thỉnh thỉnh thỉnh mãi không chậm lại.

Nó chuyển hướng ánh mắt ra chỗ kệ sách, nhìn thấy hần đang ung dung đứng tựa vào đó. Chỉ cần Lâm Thiên Khánh nhìn qua một chút là phát hiện ra ngay.

Không thể chống cự được nữa, nó run đến nổi ngã đến ruynh xuống đất.

Lâm Thiên Khánh vội vàng chạy lại, đỡ nó dậy, đặt nó ngồi lên cái ghế xoay của hần. Dương Hàn Phong thấy thế cũng ngửa mặt mà chui hần vào trong.

- Cậu làm sao vậy?
- Không...không sao. Chúng ta đi ra khỏi phòng này đi, được không? - Nó bám lấy tay cậu, khẩn khoản nói như đang nhờ vả việc gì.
- Ồ...được...được...- Cậu tuy hơi khó hiểu vì hành động của nó nhưng thấy nó như vậy, cậu cũng không đành lòng điều tra thêm - Nhưng đội tôi đi rửa tay cái đã, nãy tìm kiếm bản quá.
- Đi đi...nhà tắm ở cuối hành lang..

Mặc dù phòng hán cũng có phòng tắm riêng nhưng để cậu rửa tay ở đây thì nguy hiểm quá.

Lâm Thiên Khánh đi rồi, nó mới thờ phào trượt xuống đất. Việc này giấu đi giấu lại cũng không giấu được mãi, không sớm thì muộn Lâm Thiên Khánh cũng phát hiện ra thôi.

Dương Hàn Phong hùng hục đi ra từ khe kệ sách, mặt không có chút vui vẻ nào. Vừa đi ra hán vừa vung tay hất đổ mấy quyển sách xuống đất. Quanh người hán khí toả ra nồng nặc. Hán chạy tới, kéo nó lên rồi lúi vào trong khe hổng giữa hai kệ sách, lấy thân mình ép chặt lấy nó.

- Anh...anh thả tôi ra! Khó...khó thở!

Nó vùng vẫy, nhưng lại càng bị hán ép chặt. Hán ghì chặt hai tay nó sang hai bên, lạnh lùng nói:

- Sao em lại để tên ngốc đó vào phòng tôi, hả?

- Tôi...tôi có biết đâu...Cậu ta...tự mình xông vào đó chứ! Anh có...có làm gì thì đi...tìm...cậu ta ấy...

- Em để cậu ta vào nhà, lại còn ngáo đá xông vào phòng tôi. Không trừng phạt em thì tôi phải làm sao? - Hán cúi xuống, nói nhỏ vào mặt nó. Nó hơi rợn người, dùng hết sức đẩy hán ra:

- Đồ biến thái, buông ra. Dương Hàn Phong, buông tôi ra!!!

Hán cười yêu nghiệt một cái, rồi nhẹ nhàng cúi xuống. Điểm đáp xuống của hán là...môi nó!

- Vy Khánh!

Chỉ còn 1 giây nữa là chạm, “chuyện tốt” của hán lại bị Lâm Thiên Khánh phá tan tành. Hán hơi buông nó ra, khuôn mặt tức tối thấy rõ.

Lâm Thiên Khánh đúng là khắc tinh đời hán, lúc nào cũng phá chuyện tốt của hán cả

Nó thờ dốt, Lâm Thiên Khánh, hôm nay cậu đúng là cứu tinh của đời tôi!!

Nụ hôn đầu đã bị Dương Hàn Phong cướp mất, nụ hôn thứ hai chắc chắn nó phải để dành để trao cho anh chồng đẹp trai của nó!

- Vy Khánh!

Lâm Thiên Khánh vừa đi rửa tay về đã thấy nó mặt tích, chẳng lẽ xuống nhà rồi?

- Đi nhanh thật đấy!

Nói xong cậu đóng cửa lại, đi xuống nhà.

Khi chắc chắn Lâm Thiên Khánh không còn lượn lờ quanh đây nữa, hán mới lấy tay kẹp cổ nó, kéo ra ngoài.

- Nguy hiểm thật đấy...- Nó ngó nghiêng khắp nơi, hình như vẫn hơi sờ sợ.

Hán nhìn nó, rồi lại trầm ngâm một lúc. Sau đó, hán lại kéo tay nó, đi thật nhẹ ra ngoài.

Cạch...

Hán cố mở cửa nhẹ hết mức, nhưng vẫn tạo ra tiếng động nhỏ. Rồi nhanh chóng kéo nó chạy về phía phòng bà Văn Thư...

- Nhanh lên. - Hán quay lại nhắc nhở nó mà không nhìn phía trước. Lúc quay đầu lại chạy tiếp, được ba bước, hán cảm thấy như va phải một cái gì đó...

Cái gì đó...

Cái gì đó...

Hán ngược mắt lên, vì chạy trong tư thế cúi người nên trông hán khá thấp hơn Lâm Thiên Khánh.

Nhưng người bất ngờ nhất không phải hán, cũng không phải nó. Mà là Lâm Thiên Khánh. Cậu đờ người, dường như không thể nhúc nhích được. Mắt tròn tròn, bất động. Mãi sau cậu mới mở miệng nói một câu cứng ngắt:

- Oh...My...Chuối!!!

***

- Chuyện là như thế đó. Vì vậy nên tôi mới phải đến ở nhờ nhà anh ta.

Sau một hồi ngồi kể lại chuyện từ hồi xưa đến bây giờ, nó mới giải thích được đề Lâm Thiên Khánh đủ hiểu. Cậu vẫn chưa thôi hướng ánh mắt kinh dị về phía Dương Hàn Phong. Hắn cũng không kém. Hai bên găm ghè nhau như hai thằng đại, nếu không có nó thì chắc xông vào cắn nhau toi bời luôn rồi.

- Cậu đừng nói cho ai biết chuyện này. Được không?

Nó nói như cầu xin cậu.

- Được rồi. - Ánh mắt vẫn không rời Dương Hàn Phong.

Nó thấy bây giờ tình hình quan trọng không phải chuyện của nó nữa, mà là làm cách nào để hai tên này thôi găm ghè nhau.

- Hìhì, hai người...nhìn nhau đăm đăm vậy à~...

Nó nói bóng gió...

Vẫn nhìn.

- Hìhì, Lâm Thiên Khánh, cậu mất công tới đây, hay để tôi dẫn cậu đi chơi ở nơi này nha. Cực kì thú vị, nhân tiện mua hoa bách hợp để tặng ban giám khảo tối ngày mai nữa.

Quả thực rất có hiệu quả. Nghe xong Lâm Thiên Khánh liền cười út mắt, gật đầu rùm rụp:

- Được được. Chúng ta đi.

- Đi thôi!

Nó vừa nói xong, định cùng Lâm Thiên Khánh ra ngoài thì hắn lên tiếng:

- Còn tôi thì sao?

- Có thể đi cùng, nếu anh muốn. - Nó quay lại.

- Ồm...vì an nguy của em, tôi mới miễn cưỡng đi theo. - Dù vô cùng thích thú nhưng hắn vẫn cố rặn ra một lý do.

- Hừ...- Nó bĩu môi - Anh thay đồ đi, tốt nhất là đồ dễ chịu một chút. Lát nữa chúng ta đi.

- Được rồi.

***

Dưới nhà, ba con người, sáu ánh mắt nhìn chằm chằm vào nhau.

Lâm Thiên Khánh mặc sơ mi trắng..

Nó mặc sơ mi trắng..

Dương Hàn Phong cũng...sơ mi trắng...

Thế này là thế quái nào? Áo ba à?

Nhưng dù gì cũng phải đi cho nhanh nên chả ai nào bị chấp cheng mà đi thay quần áo cả.

- Gần trưa rồi, đi sớm còn về sớm. Tốt nhất là trước bữa tối. Vì đường đến đó cũng khá xa.

Nó nói.

Lên đường..

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Du ngoạn (2)

Xe của Dương Hàn Phong băng băng chạy trên đường, đã ngồi trên xe 2 tiếng rồi mà vẫn chưa đến nơi khiến hấn và cậu nản người.

- Vy Khánh à, bao lâu nữa thì mới đến đây? Tòì ngồi đến sắp trĩ rồi đây này...

Lâm Thiên Khánh toang toác kêu, vắn vẹo người mấy cái. Nó chán nản nhìn cậu:

- Một lát nữa là đến rồi. Dương Hàn Phong, anh đi thẳng, rồi rẽ trái. Gửi xe ở một tiệm nào đó. Chúng ta đi bộ.

- Sao? Đi bộ? - Hấn kinh ngạc kêu lên.

- Đường đi nhỏ lắm, ô tô khó lách vào được.

- Trời ơi...- Hấn và cậu đồng thanh.

Cuối cùng thì 3 người cũng an toàn gửi được chiếc xe ở một nhà ông lão nông dân tốt bụng. Nó hào hứng vừa đi vừa tung tăng chạy nhảy, còn hấn và cậu thì trề trề đi phía sau.

- Này, hai người là con trai sao mà sức yếu quá vậy? Còn thua cả một đứa con gái như tôi nữa...

- Em là con quái vật chứ con gái gì!

Dương Hàn Phong bắt đầu kêu lên. Nói gì thì nói ngồi lái xe hơn 2 tiếng cũng làm hấn đủ nản rồi, giờ lại còn phải đi bộ ở con đường cỏ chật hẹp này nữa. Thật ép người quá đáng mà!

- Anh...đi nhanh lên, không thì tôi bỏ lại hai người bây giờ đó!

Nó bực bội rào bước nhanh dần, hai tên con trai eo lá đằng sau vừa bước vừa mắt tròn mắt dẹt nhìn trời, rõ chán.

Nó dẫn hai người kia đến một bờ sông lớn, nước sông dâng đến nỗi không nhìn thấu đáy, đứng từ bờ bên này không thể nhìn thấy bờ bên kia. Dương Hàn Phong nhìn thấy nước, tâm tình vui vẻ hẳn lên. Hấn cười:

- Đến rồi sao?

- Gần đến rồi.

Nó không để ý, phía sau nó và hấn, sắc mặt của Lâm Thiên Khánh không được tốt lắm. Mặt cậu trắng bệch như táo bón, miệng quèo quèo không nở nổi một nụ cười.

- Vy Khánh, chúng ta...chơi ở bờ bên này à? - Cậu run run hỏi.

Nó dường như chưa nhìn thấy sự “sờ sợ” của cậu, vui vẻ:

- Không, chúng ta sẽ sang bờ bên kia.

Lâm Thiên Khánh nuốt chút nữa thì ngã khụy xuống, may mà có nó đỡ được. Nó nhú mày:

- Này Lâm Thiên Khánh, cậu không khỏe ở đâu à?

- À...không...không...

Nó tạm thời tin cậu, đứng gần bờ sông hơn một chút để đợi thuyền tới.

Dương Hàn Phong đứng gần chạm tới vực nước, hấn khoan khoái hít thở không khí trong lành ở nơi đây. Vùng sông nước này thật sự rất đẹp, quang cảnh xung quanh cũng rất đẹp.

Lâm Thiên Khánh đi từng bước chậm, đến gần nó. Đứng im như pho tượng nhìn dòng nước chảy xiết. Nó cười dịu dàng, thốt lên:

- Đẹp quá, phải không?

Không nghe tiếng trả lời, nó bèn quay sang nhìn cậu.

- Lâm Thiên Khánh...

Cậu vẫn không trả lời, đứng im nhìn nước sông chảy như muốn cuốn cả cậu đi.

- Này, Lâm Thiên Khánh!!!

- À...Hả...hả??? - Cậu sực tỉnh, quay sang lắp bắp.

- Cậu đang nghĩ cái gì vậy hả? - Nó khó hiểu.

- À...hihi, mọi người thường hay chọc tôi là sợ nước. Nhưng mà người ta toàn nói quá lên thôi ý chứ...già mà sợ nước chứ...hê hê...tôi không có sợ đâu...hê hê...chỉ là chuyện nhỏ thôi mà...có gì đâu mà sợ...hê hê...

Cậu cười một cách miễn cưỡng, cơ mặt căng đen đét.

Nó cười tủm tỉm, hóa ra một tên đại ca giang hồ như Lâm Thiên Khánh lại là một kẻ...sợ nước...

Chiếc thuyền bằng gỗ nhỏ dần dần tiến đến gần ba người họ, nó mỉm cười gọi hắn:

- Dương Hàn Phong, lại đây. Thuyền đến rồi.

Hắn vội vàng chạy đến chỗ của nó. Nhưng câu nói này kích động không ít đến thần kinh của Lâm Thiên Khánh.

- À...ơ...thuyền...thuyền...thuyền...

Trần tình lại một lúc, Lâm Thiên Khánh mới hỏi lại:

- Thuyền...thuyền mà cậu nói...là...là cái thuyền này hả?

- Đúng rồi đó. - Nó cười.

- À...ơ...đúng là chiếc thuyền này...hihi...là chiếc thuyền này...ôi trời...

Khuôn mặt của cậu căng như hôm nay là ngày tận thế vậy.

Hắn chẳng thích lúc này nó cười với Lâm Thiên Khánh chút nào, bèn hậm hực:

- Thuyền đến rồi, xuống mau.

Ba đứa đứng đợi thuyền đến gần bờ, Dương Hàn Phong nhanh nhẩu chạy xuống trước. Hắn nhảy đến tùm cái xuống thuyền làm con thuyền lắc lư điên đảo.

- Cậu có chắc...là...là chiếc thuyền này không?

Nhìn thấy con thuyền lắc lư thấy gợn, cậu lắp bắp hỏi. Mồ hôi túa ra như tắm.

- Chắc chắn... - Nó nhìn cậu - Cậu sợ à?

Như bị động đến lòng tự trọng, cậu nhảy căng lên:

- Sợ gì chứ!!! - Cậu nổi đóa - Chiếc thuyền này tuy nhỏ...nhưng nó...rất dễ thương...giống như cậu vậy...ơ ơ...nhưng mà...thuyền thì vẫn là thuyền có đúng không...hihi...

Nó quay lại phía sau lên cười một cái. Dáng vẻ lúc sợ hãi của Lâm Thiên Khánh dễ thương không chịu được.

- Chiếc thuyền này an toàn lắm, không sao đâu.

Để trấn an cậu, nó bèn nói mấy câu đảm bảo này nọ. Cậu cười méo xệch:

- Nếu cậu nói như vậy...đúng là chiếc thuyền này rồi...hi hi...được...

- Vậy...chúng ta đi thôi!

Nó đi lên trước vài ba bước, quay lại vẫn thấy Lâm Thiên Khánh đứng im, mồm lắp bắp cái gì mà:

- Đi...đi...đi chúng ta...chúng ta lên thuyền...lên thuyền...

- Đây Lâm Thiên Khánh, đi thôi! - Nó nói lớn.

- À...đi...đi lên thuyền thôi phải không... Đi...đi thôi...

Lâm Thiên Khánh bước đi những bước cực nhỏ như sợ trượt chân.

Nó thấy cậu chịu đi thì cũng nhanh chân chạy về phía mạn thuyền, chưa gì đã nghe tiếng nói khó nghe của Dương Hàn Phong:

- Em và cậu ta bán muối trên đây à? Lâu thế...

- Lâm Thiên Khánh có vẻ sợ...

Nó quay lại nhìn cậu.

Lâm Thiên Khánh run run, nhìn về phía nó:

- Đi còn không thèm đợi mình nữa... - Cậu lèm bèm.

“Mạnh dạn lên Lâm Thiên Khánh, mày đường đường là gì chứ, đại ca, là đại ca, mày sợ gì mấy cái trò sông nước vớ vẩn này cơ chứ...”

Cậu nuốt nước bọt nghĩ, hồi lâu sau mới đến được chỗ của nó.

Cũng như trước, chưa gì Dương Hàn Phong đã chòi mồm ra:

- Cậu là rùa hay người vậy hả? Có việc đi đứng thôi cũng không xong.

Lâm Thiên Khánh không còn tâm trạng đầu mà đôi co với hắn. Cậu chỉ cầu mong có thể vượt qua khúc sông này một cách an toàn, vậy thôi.

Nó cũng bước xuống thuyền, nhưng nhẹ nhàng hơn Dương Hàn Phong nhiều, ít ra cũng không làm thuyền lắc lư như hắn. Nó nói với lên:

- Xuống thuyền đi Lâm Thiên Khánh!

Cậu sờ sờ lau mồ hôi, cười cười mà như khóc đến nơi:

- Phải...phải xuống thuyền hả...

- Đúng vậy. Xuống đây đi, nào!

Nó chìa tay ra để cậu nắm lấy, kèm với nụ cười dịu dàng chưa từng thấy. Dương Hàn Phong rất chi là không ưa được, bèn hất tay nó ra:

- Em nhỏ con như vậy, cậu ta lôi em xuống sông mất.

Rồi hắn đưa tay hắn ra, ý nói Lâm Thiên Khánh bám vào.

Tất nhiên, Lâm Thiên Khánh cũng chẳng ưa gì hành động vừa nãy của hắn. Cái tên Dương Hàn Phong này, toàn đi phá game của người khác không à...

Nhưng rốt cục, cậu vẫn phải bám lấy tay của hắn mà trèo xuống thuyền...

Lắc lư...

- Ôi dồi ơi...

Cậu la toáng lên, hai tay buông lỏng nhảy xuống.

- Á...- Nó kêu lên, vì bây giờ người Lâm Thiên Khánh hoàn toàn dựa trên người nó. Nói trắng ra, là cậu đang ôm chặt lấy nó.

Dương Hàn Phong tức nổ mắt, mau chóng gỡ tay cậu ra, chen vào giữa:

- Tôi ngồi giữa.

- Anh tránh ra đi, tôi muốn ngồi với Vy Khánh! - Cậu hướng ánh mắt chủ game nhìn hắn.

- Thôi, Dương Hàn Phong, anh về chỗ cũ đi. Để tôi ngồi giữa. - Nó chen vào.

Miền cưỡng, Dương Hàn Phong là miền cưỡng về chỗ cũ.

Lâm Thiên Khánh thở phào một cái, may thật, cậu đã an toàn xuống thuyền mà chưa ướt quần...

***

Nó ngồi giữa hai tên con trai, một tên về mặt hầm hằm giận dữ, mắt không rời hai người kia. Còn tên còn lại thì sợ co vùi, mắt lảng lảng, tay bám chặt vào thành thuyền.

Thấy chiếc thuyền bình yên, không lắc lư điên đảo nữa, Lâm Thiên Khánh mới từ từ buông tay ra.

“Mình an toàn rồi...”

Nhưng vừa buông được cánh tay thứ hai ra, thuyền bỗng như va phải hòn đá dưới sông nhô lên hay cái gì mà lắc nhẹ một cái.

- Ôi trời ơi ôi trời ơi! - Lâm Thiên Khánh sợ dựng ngược tóc gáy, hét toáng lên.

Dương Hàn Phong giật mình, nó cũng vậy. Hấn cọc cần cần nhả:

- Thuyền rung một chút thôi cũng sợ, đồ yếu vía!

Nó phang lại:

- Con mèo mà anh còn sợ, nói gì người khác!

Dương Hàn Phong lập tức mất lười.

Lâm Thiên Khánh nhắm chặt mắt lại, hỏi nó:

- Có thật sự an toàn không vậy hả???

- Cậu yên tâm, không lật đâu mà lo!

Nó ngòi tùm tùm cười.

Dương Hàn Phong tức tối, mắt không rời nó và cậu.

Lâm Thiên Khánh trong tình trạng lúc nào cũng cảnh giác, chỉ cần rung nhẹ một tí thôi cũng đủ làm cậu rụng tim.

Ba người cứ như vậy đi suốt đoạn đường dài. Mãi sau, cười chán, nó nản người nhìn hai tên lớn xác mà trẻ con kia:

- Đây, hai người thả lỏng ra có được không? Nhìn quang cảnh xung quanh kìa!

Dương Hàn Phong và Lâm Thiên Khánh cùng nhìn ra một phía, và cũng đồng loạt kêu lên:

- Đẹp thật.

Nó cười nhẹ.

- Ai cho anh bắt chước tôi?!!

- Là cậu bắt chước tôi thì có!

- Đây, anh bắt chước tôi thì nhận đi!

- Tôi lại và cho cậu lộn đầu xuống sông bây giờ, ai bắt chước ai chứ?

Ayza, hai cái tên này không lúc nào là không gây chiếc với nhau. Rảnh ra một chút là gặm gừ nhau rồi.

***

Ngồi thuyền hơn 15 phút, cả nhóm đã sang đến bờ bên kia. Lâm Thiên Khánh không bị con thuyền và dòng sông ám nữa, tâm trạng lại như bình thường. Nói gọn lại là lại dương dương tự đắc như bình thường.

- Chị ơi, đóa hoàng thảo này bao nhiêu ạ?

Nó nhẹ nhàng hỏi một tiểu tỷ xinh đẹp ngồi bán hoa bên bờ sông. Chị ấy dịu dàng trả lời:

- 160.000 em ạ. Hoàng thảo hoa đẹp như vậy, không mua uống lắm!

Nó cười tươi, đúng là mồm miệng kẻ bán hàng, rất mùi lòng khách.

Nhưng...nó lại không thích màu sắc này cho lắm. Mục đích đến đây là mua hoa bách hợp nổi tiếng bao đời kia. Nhưng nếu muốn mua được loài hoa này loại đẹp nhất, cần phải đến một nhà ông lão xa xôi. Từ đây đến chỗ đó cũng phải mất 3 - 4 km.

- Hay mua hoa hồng luôn đi, đỡ mất công.

Lâm Thiên Khánh mệt đứt hơi nói. Cậu đi săn lùng tất cả hàng hoa gần bờ sông rồi nhưng không hàng nào bán loại hoa bách hợp kia cả.

- Không được. Nhất định phải là loài bách hợp, tôi rất hiểu mấy cô giáo đó mà. Rất thích loài hoa trang trọng và tinh khiết. Nhưng tặng hoa hồng thì

không có gì đặc biệt cả. Cậu hiểu không?

- Nhưng có gì phải tặng hoa chứ, có ai ra điều lệ này đâu.

- Cậu IQ thì cao mà EQ thì thấp vậy hả? Cậu không biết động não à? Cậu không để ý mỗi cái bàn của giám khảo đều có rất rất nhiều bình hoa hoặc bó hoa đó sao? Không phải do ban tổ chức tự mua đâu, là được tặng cả đấy. - Nó giải thích - Không tặng cũng không phải là tội, nhưng để lại ấn tượng xấu với đội ngũ giám khảo. Có khi họ cho rằng chúng ta không chuyên tâm nữa ấy chứ.

- À...đồ con lợn như cậu cũng có ngày thông minh như thế này à?

- Xí...- Nó ngó nghiêng - Dương Hàn Phong đâu?

Nói mới nhớ, Dương Hàn Phong từ nãy đến giờ chẳng thấy đâu cả làm nó có chút hụt hẫng. Đòi đi chơi với nó mag giờ lại chạy đâu mấy tiêu.

- Kệ anh ta đi.

Lâm Thiên Khánh kéo nó đi xem mấy lời hoa đẹp nữa. Hai người đi xa dần, xa dần. Có vẻ như chân đã mỏi nhưng không ngừng bước được. Nó đi trước, cậu đi sau, miệng nó không ngừng liên thiên về mấy loài hoa đẹp như cổ tích ở đây.

- Lâm Thiên Khánh, cậu biết không, hoa ở đây đã đẹp, quả ở đây cũng không kém đâu. Vừa ngọt vừa tươi, cậu có muốn...

Nó vui vẻ quay đầu lại, gạt mình khi không thấy Lâm Thiên Khánh ở phía sau nữa.

Quang cảnh xung quanh nó hoàn toàn lạ lẫm, không một bóng người. Vấn đề là nó không biết nhà ông bán hoa bách hợp ở đâu cả, định vừa đi vừa hỏi. Ai ngờ lại lạc cả cậu lẫn hần. Nó hơi sợ, nhưng rồi lại mỉm cười:

- Có sao đâu, mình còn điện thoại mà!

Nó mở điện thoại ra, gọi cho Lâm Thiên Khánh...

- Sao? Không có sóng? Làm gì có chỗ nào không có sóng thế này chứ!!! - Nó hét toáng lên khi nhận được thông báo “ngoài vùng phủ sóng”.

- Chết rồi, làm...làm sao đây...

Nó cứ đứng trơ bên vệ đường, chỗ này ngoài mấy con ong vò vò bay lè xè ra thì chẳng còn ai ngoài nó cả. Nó chỉ còn biết kiên nhẫn đợi xem có ai đi qua để hỏi đường đến nhà ông lão hoa bách hợp.

- Êh, có một chiếc xe đang tới...- Mắt nó sáng lên, đưa tay vẫy vẫy - Giúp tôi với! Giúp tôi với!

Chiếc xe sang trọng kia đi đến gần nó từ từ, từ từ rồi đột nhiên tăng tốc phóng thẳng. Nó tức tối nhìn theo, mồm toang toác:

- Tốt bụng quá ha!

Nó lại đợi một chiếc xe khác trong 10 phút tiếp theo.

- Giúp tôi với! Cứu mạng!

Nó lại há mồm ra kêu thật to với một cái giọng không dễ nghe một chút nào.

Chiếc xe từ từ dừng lại trước mặt nó, rồi một người đàn ông ăn mặc lấm lem bước xuống.

- Cô gái, tôi có thể giúp gì cho cô không?

- Bác ơi cho cháu hỏi bác có biết đường đến nhà ông lão bán hoa bách hợp đẹp nhất vùng này không?

Bác nông dân thở dài, xua tay:

- Haiza, ngày hôm nay đã 2 người hỏi đi con đường này rồi. Tôi không biết đâu.

- Dạ...vậy...phiền bác rồi. Cảm ơn bác.

- Không có gì. Mà cô nên đi nhanh lên đi. Trời cũng tối rồi, lại còn sắp mưa nữa.

- Cảm ơn bác. - Nó nhìn lên bầu trời, quả thật trời đen mịt mù, báo hiệu một cơn mưa lớn sắp đến.

Nó lang thang bước đi trên con đường vắng lặng gió. Tiết trời tối tháng 12 chẳng dễ chịu chút nào. Nó thì mặc mỗi cái áo sơ mi khá mỏng nên mỗi đợt gió lùa vào làm nó rùng cả mình.

- Có xe nữa...- Nó lại ra tín hiệu giống như trước, chiếc xe lại dừng lại. Nó có linh cảm như sắp được cứu rồi.

Bước từ trên xe xuống là gã đàn ông tuổi đã trung niên, râu ria lồm xồm phát sợ. Mặt thì gian gian kiểu mấy thanh niên trộm chó lâu năm.

- Cô em xinh đẹp, có muốn bọn anh giúp gì không? Hay là...lên xe với anh đi, anh sẽ giúp em về nhà.

Tên đó cất giọng cười khả ố.

Nó hồi hận vô cùng vì đã gọi chiếc xe này lại, lập tức không trả lời tên yêu râu xanh đó mà vội lấy điện thoại, cố tình nói lớn:

- Alo chồng yêu ơi, anh mau đến đón em đi. Trời tối rồi, nhanh lên nhé anh. Hả? Anh nói 2 phút nữa đến sao? OK nè, mà anh nhớ dẫn theo NHIỀU cảnh sát vào nhé.

Tên đàn ông vội chui tọt vào trong xe, lảm bảm:

- Trẻ vậy mà đã có chồng rồi sao...

Ông ta phóng đi nhanh như gió. Nó không dám quay đầu lại nhìn nên vẫn chưa biết ông ta đã đi, vẫn cứ luyên thuyên với chiếc điện thoại chẳng đến ai:

- Chồng yêu à, anh nhanh lên nhé...

Một bàn tay lớn bỗng đặt lên vai nó làm nó giật mình hét toáng lên, mắt nhắm nghiền:

- Á...um..

Anh ta bịt miệng nó lại, xoay người để nó nhìn rõ mặt mình:

- Vy Khánh, là tôi. Dương Hàn Phong đây.

Nó mở mắt ra. Thật đúng là Dương Hàn Phong rồi, cái bản mặt sát gái này, đúng là hắn rồi!

Hắn buông tay bịt miệng nó ra, nó như sắp khóc ôm lấy hắn:

- Huhu...Dương Hàn Phong, anh đã bỏ đi đâu vậy hả? Có biết tôi sợ lắm không...huhu...

Hắn mỉm cười, xoa đầu nó:

- Tôi đây, yên tâm đi, không có kẻ xấu làm hại em nữa đâu.

Bù lu bù loa một lúc, nó chợt nhận ra mình đang làm gì, bèn đẩy hắn ra:

- Xin lỗi...

Hắn cũng ngại không kém, mắt nhìn lên trời, không dám nhìn nó:

- Không...không sao.

Hắn lấy lại hình tượng, đưa tay lên gạt nước mắt cho nó:

- Sao lại khóc nữa rồi. Em đúng là chúa mít ướt mà.

- Anh có biết...lúc phát hiện ra lạc cả anh, cả Lâm Thiên Khánh tôi đã sợ như thế nào không...một mình tôi, lại gặp đám người đó...nếu...

- Nào, không nói nữa. - Hắn chặn nó lại - Chuyện đó chỉ là “nếu” thôi. Còn bây giờ chẳng phải tôi đã ở đây rồi sao? Em còn sợ cái gì?

- Nhưng...Lâm Thiên Khánh lạc đâu mất rồi...không thấy cậu ấy đâu hết. - Nó sụt sùi.

“Em lo cho cậu ta đến vậy sao?” Hắn đau lòng nghĩ. Nhưng vẫn cố nặn ra một nụ cười:

- Người như cậu ta có phải đàn đầu mà không biết mò đi tìm em chứ. Cậu ta sẽ không sao đâu. Đừng lo lắng quá.

Ầm...ầm...rũnh...rũnh...

Trời đổ mưa...

- Phải quay lại bờ sông mới được.

Hắn nhìn trời mưa, nói.

Nó kịp cản:

- Không được. Trời mưa không có thuyền chạy trên sông đâu.
- Thế phải làm thế nào? Lâm Thiên Khánh còn chưa tìm được ra. - Hấn nhú mày suy nghĩ.

Nó và hấn vội chạy đến một ngôi nhà gần đó, xin trú tạm. Chủ nhà là một bà góa tốt bụng, căn nhà khá lớn với bên trong là hai ngôi nhà tách biệt nhau. Một căn nhà lát gạch ở trên, một căn nhà nền đất phía dưới. Có lẽ đây là nơi nuôi chó mèo của bà thời trước.

- Hai cháu cứ ở nhà trên đi, còn nhà dưới bà xuống ngủ cũng được.
- Không được đâu bà ạ. - Nó nói - Chúng cháu ngủ ở nhà dưới được rồi, chúng cháu xin ngủ tạm mà để bà ngủ ở đó thật không phải phép...

Nằm nì mãi, bà lão mới chịu đi ngủ ở nhà trên. Còn nó và hấn kéo nhau xuống căn nhà nền đất. Ở đây không có giường, chỉ có một cái chiếu cũ dưới nền nhà và một chiếc chăn bông cũ mềm. Bên cạnh có một cái đèn bão vẫn sáng.

- Chúng ta đành qua đêm ở đây thôi, còn Lâm Thiên Khánh...không biết cậu ta ra sao rồi.

Hấn vừa nói vừa trải rộng cái chiếu ra, lót thêm mấy mớ rom ở dưới. Áo của hai người đã ướt nhẹp, nhưng không có đồ để thay.

Nó quay qua nhìn Dương Hàn Phong, hét lên:

- Á!!! Đồ cuồng biến thái, anh làm gì vậy hả???

Sờ đi nó hét lên như vậy là vì...hấn đang cởi áo ra và vắt nước đi cho ráo.

- Em ngại cái gì chứ! Chẳng phải...body của tôi cũng bị em nhìn rồi sao?

Hấn mặt dày cười. Nó vẫn hai tay che mắt, giọng run lẩy bẩy:

- Đồ biến thái...huhu...không biết tôi có thể sống sót sau đêm nay không nữa...huhu...

Hấn vắt chiếc áo lên xả nhà, rồi ngồi xuống chiếu, thì thầm vào tai nó:

- Em nghĩ với đáng về...như thế này của em thì có thể ừm...hấp dẫn được tôi sao?
- Anh...- Nó nghiêng răng.

Dương Hàn Phong nhìn lại một lượt đáng người nó, rồi thờ dài:

- Haiz...lùn lùn...mập mập, ba vòng cây cau, IQ còn thấp...
- Tôi khâu mõm anh giờ! - Nó quay sang bóp miệng hấn. Dương Hàn Phong ứ ớ kêu lên:
- Bỏ...bỏ tay em ra...hông...hông mặt tôi...

Nó buông tay ra, dẫu mới nhìn hấn.

Không đùa với hấn nữa, nó vẫn ngồi ở đó trầm ngâm. Dương Hàn Phong nằm xuống nhưng chốc chốc lại giật mình dậy, vẫn thấy nó ngồi đó, nhìn vào ngọn đèn bão sáng mập mờ. Hấn lo lắng ngồi dậy:

- Sao em vẫn chưa ngủ đi?
- Lâm Thiên Khánh...không biết cậu ta bây giờ ra sao rồi. Tôi lo lắm..

Khuôn mặt của nó hiện rõ hai chữ ưu tư. Hấn trầm hấn đi, mắt sụp xuống. Trái tim đau như bị cái gì đâm vào rồi lại hung hăng xát muối lên.

“Em lo lắng cho cậu ta đến vậy sao?”

Trước tiên mình gửi lời xin lỗi đến các bạn độc giả vì viết chậm truyện. Trong thời gian thi cử nên mình hơi bận.

Thứ hai, ở chap trước có một đoạn mình viết vô cùng vô lý. Đó là đoạn mới vào, mình viết “2:00 chiều hôm đó...” rồi đến đoạn cuối, mình lại để Vy Khánh nói “gần trưa rồi”. Do mình viết một chap trong nhiều ngày nên có sơ suất, ở sà truyện mình đã sửa lại còn ở những web truyện khác vẫn chưa sửa được. Mong bạn đọc đừng chất vấn nhiều quá. Quân tử làm đại sự không nên chú trọng tiểu tiết, đúng không?

Cười toe toét.

#VinZy

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Ngôi sao sáng nhất trong đêm

15 phút, 30 phút...rồi một tiếng trôi qua...

- Rốt cuộc em có định ngủ không? - Dương Hàn Phong bật dậy, tức mình nói. Nãy giờ hần cũng định ngủ nhưng cứ thấy nó ngồi đó mãi, con giận trong lòng hần lại trời dậy, làm con buồn ngủ phấn xéo đi đâu mất. Nó lo cho Lâm Thiên Khánh thì cũng vừa vừa thôi, cứ ngồi thức thì Lâm Thiên Khánh sẽ tự xuất hiện trước mặt nó chắc?

Nó thờ dài:

- Tôi không ngủ được...hắt xì...

- Đã bảo em rồi, thấy chưa, giờ bị cảm rồi đây, còn mấy tiếng đồng hồ nữa thôi là thi, em định vừa thi vừa lau nước mũi à? - Hần nổi đóa lên, nhưng vẫn không ngừng tay đi tìm một ít rom, đốt lửa lên sưởi.

- Tôi...- Nó đưa tay dụi mũi liên tục, hần nói đúng. Chỉ còn vài tiếng đồng hồ nữa là thi, nhưng lại bị cảm thế này...thi thổ gì cơ chứ?

Hần cuối cùng cũng ép nó nằm xuống, lấy chiếc chăn cũ đắp lên cho nó. Mãi sau, nó mới chợp mắt được một lát. Còn hần, hần cứ mãi ngồi im bên cạnh nó, mắt không rời người con gái đang ngủ.

- Em có biết...em cứ như thế này...tôi đau lòng lắm không?

***

Sáng...

Sau khi từ biệt bà lão tốt bụng, nó và hần cũng đã hỏi được đường đến nhà ông lão hoa bách hợp. Đi được vài mét nữa, cuối cùng nó và hần cũng đến tới đích. Cảm bó hoa bách hợp đẹp đến mê hồn trên tay, nó mỉm cười, bệnh tật ở đâu bay đi hết. Đang định quay gót đi về thì nghe tiếng ngáp dài sau lưng.

Nó và hần đồng loạt quay lại, thì nhìn thấy Lâm Thiên Khánh uể oải tựa lưng vào cửa, mắt vẫn lim dim như lợn con. Nó vội đưa bó hoa cho Dương Hàn Phong, kêu lên:

- Lâm Thiên Khánh!!!

Cậu lười biếng mở mắt, khi nhìn thấy vóc dáng quen thuộc thì tỉnh ngủ hần, nhảy cẫng lên sung sướng:

- Vy Khánh, haha, tìm được cậu rồi. Haiza, hờ ra là cậu đã đi tận đâu đâu rồi, làm tôi phải tự mò đường đến nhà ông lão này. Thấy tôi thông minh không? Hí hí...

- Thông minh cái đầu cậu! - Nó cốc nhẹ vào đầu cậu một cái - Làm tôi khổ sở suốt đêm lo cậu có bị ai vớt xuống sông không, cậu đi đâu thì phải nói tôi một tiếng chứ!

- Haha...sorry, so sorry.

Trên đường về, nó vẫn là phải đi giữa để tránh xảy ra án mạng trước khi thi.

- Vy Khánh, ngày hôm qua tôi đã hỏi ông lão hoa bách hợp rồi. Có một con đường rừng về được tới nhà mà không cần đi qua con sông kinh tởm đó. Cậu đi với tôi không?

Lâm Thiên Khánh hí hửng nói. Ừ thì...cậu hí hửng cũng phải thôi, tìm ra con đường bộ mà không phải băng qua sông thì cũng quá tốt rồi.

- Cũng được đấy! - Nó cười.

Dương Hàn Phong lập tức phản bác lại:

- Không được. Đi đường rừng nguy hiểm lắm, nhớ lại lạc đâu trong rừng hay xảy ra chuyện gì thì biết làm sao? Tốt hơn là vẫn nên đi đường cũ.

Nó gật gù:

- Cũng đúng..

Thế là cuộc chiến đường bộ - đường thủy diễn ra ác liệt.

- Tôi đã bảo đi đường rừng đó. Không lạc đâu mà lo.

- Cậu có chắc chắn không? Tôi nay thì rồi mà cậu vẫn còn để Vy Khánh mạo hiểm như vậy, lỡ không về kịp thì sao?

- Có tôi ở đây, cậu ấy làm sao mà lạc được.

- Vậy hôm qua thế nào? Cậu vẫn để con nhóc đó đi lạc...

Nó tức điên người vì hai tên này, nếu không vì đang cầm bó hoa bách hợp đẹp để thì nó đã nhảy lên đấm cho mỗi thằng một phát gãy hết cả hàm răng lâu rồi.

- Thôi, hai người cãi nhau đủ chưa?

Nó gất lên, ánh mắt có lửa đang hùng hực nhìn hai tên thần kinh đó.

- Đi theo tôi! - Dương Hàn Phong và Lâm Thiên Khánh đồng thanh, rồi cùng một động tác: cầm lấy một tay nó, dẫn đi.

Nhưng ngờ đâu nó đã tiến lên một bước, cho nên hai thằng nắm hụt. Tình hình bây giờ là: Dương Hàn Phong và Lâm Thiên Khánh đang...nắm tay nhau. Nhưng vì nắm phía sau nên hai chàng chẳng ai biết gì.

Nó đứng lại, từ từ xoay người lại. Lúc này hai đại ca mới phát giác: Hàu tay nó đang cầm bó hoa rồi, vậy còn...tay mình đang nắm...chẳng lẽ là của...

Nó nhìn chằm chằm, hai tên này mới đồng loạt bỏ tay nhau ra.

Cảnh tượng này...quả thực hơi làm nó...khụ khụ...

- À...tôi...tôi sẽ chân thành tác hợp cho hai người. Tôi...đi trước đây.

Nó nói xong, ôm hoa chạy biến. Còn hai tên phía sau mặt đỏ như gà tây, chạy phía sau.

***

Về đến nhà cũng đã 10h trưa, nó tắm xong, nằm ngủ ruỳnh một cái, không thèm ăn uống gì cả. Khổ lắm Dương Hàn Phong mới lôi được nó dậy, nhét cho vài miếng cơm và vài viên thuốc cảm.

- Giờ uống chắc tôi không sao nữa đâu. Nghỉ ngơi tốt đi. - Hấn trầm trầm nói.

Gật đầu. - Nó làm một động tác đơn giản thể hiện sự đồng ý.

- Ngoan lắm. - Hấn mỉm cười, xoa đầu nó rồi ra khỏi phòng. Nó ngả lưng ra phía sau, nhủ thầm "Bệnh cảm thì hết rồi, bây giờ lại đến bệnh tim là sao".

***

5h chiều, xe của Lâm Thiên Khánh đã đỗ trước cổng nhà hấn. Bấm chuông một cách lịch thiệp, cậu chào bà Vân Thư một cách lịch sự. Sau đó được cho phép lên phòng nó.

Cốc cốc cốc...

Cậu vẫn luôn là người phép tắc, trước khi vào vẫn cần gõ cửa. Chứ không như Dương Hàn Phong, cứ thế xông vào chẳng bao giờ hỏi ai.

Không có tiếng trả lời, cậu chắc mẩm nó đang ngủ ngon lành bèn mở cửa, bước vào.

- Vy Khánh bảo bảo, dậy nhanh!

Cậu lay nó dậy, đúng lúc ấy thì Dương Hàn Phong bước vào.

- Lâm Thiên Khánh. Để yên cho con nhóc đó ngủ đi. Nó mới bị cảm, chắc vẫn chưa hết mệt đâu.

Hấn trầm trầm nói. Lâm Thiên Khánh hốt hoảng:

- Vy Khánh bị cảm?
- Ủ. Tôi hôm qua dính mưa, bị cảm nhẹ.
- Anh ở cùng cô ấy mà lại để cô ấy bị cảm như thế này à? - Cậu bức tức.
- Vì tìm kiếm cậu nên Vy Khánh mới dính mưa, giờ cậu còn trách ai?

Hai tên con trai không nói gì nữa, cùng đi ra ngoài để nó ngủ thêm một lúc nữa. Trong thời gian đó, không biết hai tên đã nói gì với nhau nhưng lúc trở vào, mặt thẳng nào cũng hầm hầm sát khí.

5 giờ 30 phút. Nó ngủ dậy, giật mình nhớ đến cuộc thi tối nay, nó vội vàng lao xuống nhà. Thấy Lâm Thiên Khánh đang ngồi ở bàn tiếp khách, nó hớn hơ:

- Thiên Khánh, cậu đến bao giờ vậy?
- Vừa đến thôi. Cậu hết mệt chưa? - Cậu ân cần hỏi han.
- Khoẻ. Khoẻ lắm rồi.
- Vậy chúng ta đi đến phòng chuẩn bị đi. Dương Hàn Phong, anh cũng chuẩn bị đi chưa nhỉ? - Cậu nhìn Dương Hàn Phong bằng ánh mắt trêu ngạo.

Hắn cũng nhìn lại cậu bằng ánh mắt tương tự:

- Tất nhiên.
- Vậy xin phép, tôi đưa Vy Khánh đi trước.

Nói xong, cậu để lại một nụ cười nửa miệng rồi kéo nó ra xe, phóng đến phòng chuẩn bị.

Còn hắn thì đứng bật dậy, tâm trạng không tốt, liền gọi điện cho Huỳnh Lê Anh:

- Cô đến phòng chuẩn bị đi.
- Anh Phong, anh đến đón em đi... - Bên kia đầu dây điện thoại, Huỳnh Lê Anh không nhẽo làm nũng.
- Cô bị què hay tàn phế? - Hắn lớn tiếng.
- Em...em biết rồi. 15 phút nữa em đến ngay.

Dương Hàn Phong bỏ điện thoại xuống, đôi mắt xám khói u tối đó chợt sáng lên...

***

Lâm Thiên Khánh không đưa nó đến phòng chuẩn bị sớm, vì ở đó quá nhiều người. Cậu đưa nó tới một phòng makeup của một chuyên gia của nhà cậu.

- Lâm Thiên Khánh, makeup nhẹ thôi, không cần phải phiền đến chuyên gia đâu. - Nó nhăn mặt.
- Ngồi yên đi. Cậu muốn thua à?

Thế là nó phải ngồi yên cho ông chuyên gia đó makeup, nhưng chưa được một phút, ông chuyên gia đó đã bị đuổi ra khỏi phòng:

- Tìm người makeup nữ cho tôi.
- Không cần phiền phức thế đâu, chuyên gia đây làm cũng ổn mà. - Nó ngược lên nhìn cậu.
- Ông ta ở gần cậu như vậy, tôi không thích.

Thế là, nó lại phải ngồi đợi makeup nữ đến. Khi hoàn thành xong cũng là 6 giờ tối, cuộc thi 7 giờ mới bắt đầu. Tiết trời tháng 12 khá lạnh làm nó phải mặc thêm chiếc áo gió ở ngoài.

- Cậu mặc đi! - Lâm Thiên Khánh đưa cho nó một bộ váy học sinh cực đáng yêu và một đôi giày thể thao màu trắng nhỏ xinh. Nó trề môi:
- Lại nữa...
- Cậu...
- Thôi được rồi, tôi mặc, được chưa?

Cũng may cho nó, bộ váy học sinh đó còn có một chiếc áo khoác len dài ở ngoài. Mặc cũng không lạnh lắm.

- Đi thôi!

Nó và cậu trên đường tới trường, tìm nó cứ thỉnh thoảng không thôi. Căng thẳng làm nó không còn tự tin được nữa.

- Ăn thôi chocolate này đi. Nó sẽ giúp cậu giảm căng thẳng.

Nó cầm lấy, bỏ vào miệng. Vị chocolate đắng lại tan ra, ngọt ngào tràn ngập trong khoang miệng.

***

Phòng chuẩn bị...

Người người tập nập, nào người makeup, nào người làm tóc, nào người chuẩn bị trang phục và vô vàn những kiểu người khác đang chạy nhón nháo. Lâm Thiên Khánh đặt nó ngồi trên một cái ghế, nhỏ giọng:

- lát nữa sẽ có người đến làm tóc và đem trang phục đến cho cậu, ngồi yên đây. Tôi đi mua nước.

Nó gật đầu, rồi nhìn chăm chú vào con người trong gương kia. Kia...có phải là nó không?

Thực sự lạ lắm, rất lạ lắm.

Đang mơ màng trong hình bóng chiếc gương, Huỳnh Lê Anh từ đâu bước đến cạnh nó, kiêu kì cất cao giọng:

- Chuẩn bị tinh thần thua chưa, Mạch Vy Khánh?

Nó đứng dậy, nở một nụ cười nửa miệng, nhìn thẳng vào mắt cô ta:

- Chưa biết ai là người thua cuộc, Huỳnh Lê Anh, chị đừng quá tự phụ.

Cô ta cười phá lên:

- Xem ra mày vẫn chưa biết chỗ của mày ở đâu à? Được rồi, tao sẽ chống mắt lên nhìn mày vĩnh viễn được bao lâu!

- Tôi cũng sẽ chống mắt lên nhìn chị chống mắt nhìn tôi được bao lâu. - Nó không nóng không lạnh, nhìn Huỳnh Lê Anh như muốn thiêu đốt cô ta. Cảm thấy không còn có thể mở miệng, Huỳnh Lê Anh ngừng nguẩy đi ra chỗ khác.

Trang phục cũng đã được đem đến, nó đang ngồi thiền niệm phật trong thời gian làm tóc. Mái tóc đen dài tự nhiên của nó nay được làm xoắn nhẹ, phần mái được thả xuống hai lọn tóc duyên dáng, rủ xuống cằm.

***

- Chào mừng các quý thầy cô, các ban giám khảo và toàn thể các bạn học đã có mặt tại buổi tối ngày hôm nay!

Giọng nói trầm ấm của Hạo Thiên vang lên vào lúc 7 giờ. Báo hiệu cuộc thi đã bắt đầu. Trường THPT Hoàng Kỳ sáng tựa một viên ngọc bị đốt cháy giữa dòng sông. Khuôn viên trường được trang trí tinh xảo, được lắp đặt lò sưởi bán lớn nên rất ấm áp. Tối hôm nay vô cùng đông đúc, có lẽ hơn 1500 học sinh đều đến đủ cả. Phần lớn đều mặc trên mình những bộ váy đẹp rạng rỡ. Trên bàn, những chiếc ly thủy tinh trắng trong suốt được đặt nối tiếp nhau. Nước ngọt, soda hay cả rượu vang đều được rót sẵn. Trông bây giờ y hệt như một bữa tiệc sang trọng chứ không còn là một cuộc thi nữa rồi.

Dưới một góc sân trường, nhóm Ngọc Vy, Mai Anh, Hoàng Nhật đang ngồi tám chuyện. Hôm nay hai cô nàng Vy và Anh đều vô cùng xinh xắn. Ngọc Vy thì diện một chiếc váy ngắn màu xanh da trời, chân đeo đôi giày búp bê cũng màu xanh nốt. Còn Mai Anh thích phong cách cá tính nên cô nàng mặc nguyên một bộ váy lửng màu đen và đi đôi giày cao cổ đen. Hoàng Nhật...mọi ngày nhí nhố là thế, nhưng khi chàng quất bộ vest đen lên người thì không chê vào đâu được. Ba người nói chuyện thật rôm rả.

Đang vui, bỗng nhiên sắc mặt Ngọc Vy sa sầm xuống. Ánh nhìn cô như muốn đốt cháy người trong mắt thành hàng nghìn mảnh tro. Cô nàng day nghiêng:

- Lại là con nhỏ Thanh Thảo đó.

Mai Anh và Hoàng Nhật nhìn theo mắt cô, phía cổng trường. Thanh Thảo vừa bước ra từ một chiếc xe màu đỏ sẫm điệu. Cô nàng diện một bộ váy khoét nách màu đỏ tươi, xung quanh đính những viên đá quý tuyệt đẹp. Mái tóc nhuộm màu đỏ sọc làm xoắn cỡ lớn bông bênh lên. Màu son môi không phải là hồng mộng mơ nữa, mà là đỏ quyến rũ. Thanh Thảo, từ trên xuống dưới, toàn đồ.

Mai Anh là người nóng tính, không bao giờ kìm chế được như Ngọc Vy. Vừa nhìn thấy Thanh Thảo cô nàng đã muốn động thủ nhưng lại bị Hoàng Nhật ngăn cản:

- Đứng, Mai Anh.

- Cậu không thấy con bé đó vô cùng nguy hiểm à? Lỡ nó gây ra rắc rối gì cho Vy Khánh thì sao? Cái hôm đầu tiên nó đi học tôi đã thấy rất có vấn đề rồi. Vy Khánh là công chúa trong mộng của cậu mà cậu lại dễ yên như vậy à?

Mai Anh nổi đóa lên, khuôn mặt mạnh mẽ đã đỏ lên vì tức giận

Ngọc Vy nhỏ nhẹ:

- Bình tĩnh đã. Bây giờ, Hoàng Nhật, cậu đi theo sát gót Thanh Thảo xem cô ta định làm trò gì.

- Được.

Hoàng Nhật lần la đến gần bàn Thanh Thảo đang đứng, nói nhăng nhít một lúc để bắt chuyện.

***

- Hôm nay, vòng bán kết của cuộc thi King and Queen được tổ chức lần đầu tiên ở trường ta. Trước tiên tôi xin thay mặt cho toàn thể các bạn học sinh gửi đến các thầy cô và ban giám khảo một lời chúc sức khỏe, chúc buổi thi hôm nay thành công rực rỡ.

Hạo Thiên vừa ngái ngủ vừa nói. Mấy kiểu dẫn chương trình này anh đã học thuộc mấy trăm lần rồi, giờ vừa ngủ vừa đọc cũng chẳng có vấn đề gì.

- Sau đây tôi xin trân trọng giới thiệu 9 ban giám khảo ngồi tại 3 chiếc bàn lớn ngay dưới sân khấu. Trân trọng giới thiệu bà Thôi Thị Từ Thi, bà Trần Thị Như Lạc, bà Dương Thị Cốc, ông Hà Long Phần, ông Thẩm Lập Cập, bà Hoàng Lâm Cẩm, bà Bành Sa Mãi, bà Trương Liên Thiên và ông Nguyễn Hữu Xoèng.

Nói xong, anh than thở “Tên gì mà đọc đau cả mồm”...

Giới thiệu ban giám khảo xong, anh nói lớn:

- Sau đây là phần tự giới thiệu của các cặp đôi trong buổi tối ngày hôm nay. Mở đầu là cặp đôi của lớp 11A3, Hàn Thiên Tuyết và Hoàng Minh Khôi.

Tiếng hú hét vang lên ngập trời, tưởng như chỉ cần vào tích tắc nữa là cái trường này sẽ nổ tung vậy. Mảnh rèm mỏng được kéo ra hai bên để cặp đôi của lớp 11A3 từ trong bước ra. Trông hai người y như hoàng tử và công chúa bước ra từ truyện thần thoại vậy.

Màn giới thiệu của 11A3 đã kết thúc, tiếp theo là đến couple lớp 10A1, Bảo Nhi và Thiên Bảo. Hai người phối hợp vô cùng ăn ý, trang phục cũng rất dễ thương tạo nên vẻ nhí nhảnh cho cặp đôi này.

Tiếp theo, couple lớp 12A7 cũng vậy. Mặc dù cuối cấp nhưng anh chị vẫn rất chịu chơi. Bạn nữ Hàn Thiên Tuyết quỳn rũ trong bộ váy ngắn màu tím. Bên cạnh là Hoàng Minh Khôi chừng chạc và soái ca.

- Tiếp theo, xin mời cặp đôi của lớp 11A1, Dương Hàn Phong và Huỳnh Lệ Anh bước lên sân khấu.

Giọng Hạo Thiên vừa trầm ấm nhưng lại mang một vẻ rất thú vị dành cho cặp đôi này. Lập tức, Huỳnh Lệ Anh trong bộ váy trắng ngắn khoác tay Dương Hàn Phong thật tình tứ bước ra sân khấu. Hàng nghìn con mắt cả ngưỡng mộ lẫn ghen tị nhìn hai người. Dương Hàn Phong thì khỏi phải nói, hấn mặc một bộ đồ đơn giản: sơ mi trắng - quần âu đen - giày thể thao trắng nhưng vẫn làm nổi bật vẻ đẹp trai vốn có. Huỳnh Lệ Anh makeup khá cầu kì, bộ váy trắng vừa cúp ngực vừa ngắn khiến cô nóng bỏng hơn bao giờ hết.

Giới thiệu xong, hai người lại đi về đứng phía góc sân khấu để chờ đợi cặp đôi cuối cùng cùng với 3 cặp còn lại.

Phía dưới khán đài, Ngọc Vy đưa con mắt thèm muốn lên sân khấu, miệng hét to:

- Trời ơi, anh Phong đẹp trai chết đi mất. Hú hú...

- Đôi này đẹp quá, không biết Song Khánh nhà mình có bì kịp không nữa....- Giọng Hoàng Nhật trầm trọng.

Hạo Thiên lanh chanh nói, giọng ngọt ngào chưa từng thấy:

- Và cuối cùng, cặp đôi của lớp 10A3, Mạch Vy Khánh và Lâm Thiên Khánh!

Hàng chục con mắt của từng thành viên lớp 10A3 háo hức chờ đợi, không ngoại trừ Nguyễn Thanh Thảo. Cô ta không ngờ hai người này lại là đại diện để thi cuộc thi này.

Nhưng từ phía trong tấm rèm mỏng, bước ra chỉ có mỗi Lâm Thiên Khánh. Bộ cánh của cậu là áo phông nam cá tính, quần ống nhỏ và đôi giày trắng quen thuộc. Cả dàn khán giả hoang mang. Người nữ đâu rồi?

30 giây sau, bàn tay của Lâm Thiên Khánh chìa ra đón lấy đôi tay thanh thoát của nó. Cả hội trường rúng rờn, bất động...Quá hoàn hảo, quá ngọt ngào rồi!

Nói đến lớp 10A3 nói riêng, hơn 40 cái loa phát thanh không màng thể diện mà gầm rú như mấy con thú đại:

- Hú!!! Song Khánh! Song Khánh! Song Khánh!

Cả hội trường rộ lên, cậu và nó bước ra như một cặp thiên sứ. Bộ váy học sinh Lâm Thiên Khánh chọn cho nó thực sự vô cùng tinh tế, làm tôn lên vẻ học giả của nó. Mái tóc dài ngắn nhiều, dưới ánh đèn lại như màu nâu socola xoăn nhẹ, cộng thêm hai lọn tóc xoắn xuống cằm. Hôm nay, thực sự nó đẹp một cách lạ lùng, không có điểm chê.

Ngọc Vy suýt chút nữa ngã ngửa, cô ôm tim, nhắm mắt nói:

- Huhu, hôm nay Vy Khánh đẹp chết mất. Đẹp hơn hoa khôi Huỳnh Lệ Anh kia là cái chắc!

- Chuẩn rồi. Như thiên thần vậy! - Hoàng Nhật mỉm cười.

- Nhìn vẻ mặt con bé Thanh Thảo đó kìa, trời ơi, há há, sướng thế không biết! - Mai Anh cười tự đắc nhìn Thanh Thảo. Cô nàng Thanh Thảo này hơi thờ bất đầu có chút gấp gáp, mồ hôi túa ra trên trán. Cô không ngờ nó lại có ngày hôm nay.

Nhưng...người bất ngờ nhất không phải những người đó, mà là Dương Hàn Phong. Hắn đứng bất động, đôi mắt không rời dáng người nhỏ bé đó. Nó đẹp quá sức tưởng tượng đối với hắn, tạm thời hắn chưa thể tin được, người con gái đó, không ngờ sẽ có ngày đánh bại trái tim hắn như thế này.

Lâm Thiên Khánh cầm tay nó đi đến góc sân khấu, cùng chỗ với bốn cặp kia. Nó đứng gần Dương Hàn Phong, nghe hắn thì thầm:

- Không ngờ trang điểm lên em lại đẹp như vậy. Không biết lát nữa sẽ như thế nào nhỉ?

Nó cười lạnh lùng, trên sân khấu nó không thể đánh mất khí chất:

- Cảm ơn.

Hạo Thiên thấy năm cặp đã đông đủ, cất tiếng nói mở đầu màn trình diễn:

- Năm cặp đôi của chúng ta đã có mặt đủ. Vậy ngay sau đây là màn trình diễn Catwalk của từng cặp!

Mỗi cặp đôi đi về một hướng sau tấm rèm cửa. Vừa đi, Lâm Thiên Khánh mỉm cười nhìn nó. Công chúa của cậu quả thực rất đẹp, đẹp một cách dễ thương chứ không bị bóp méo. Trông nó lúc nghiêm túc, góc nghiêng hoàn hảo không góc chết.

Giữa vũ trụ bao la rộng lớn này, mỗi ngôi sao sáng đều xoay vòng quanh em..

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Đừng bao giờ khóc khi có tôi bên cạnh

Vào phòng chuẩn bị, hai bộ váy trắng hôm nọ và mấy đôi giày thủy tinh đã được đem đến cho nó. Chưa kịp định hình chuyện gì đang xảy ra, nó đã bị mấy cô gái lạ hoắc lôi vào trong phòng vệ sinh thay trang phục. Cả đời nó ghét nhất và sợ nhất thay đồ khi có người, kể cả bạn cùng giới. Tay cô gái đó vừa chạm vào vai, nó đã giật mình hét ra:

- Chị...chị...em có thể tự làm được. Chị có thể ra ngoài được không?

- Nhưng mà nhanh lên nhé! - Cô gái nghiêm túc.

- Vâng.

Chỉ một lát sau, nó đã mặc bộ váy tà lệch hôm nọ và đôi giày xanh nhạt. Chân nó không dài nên tốt nhất mặc kiểu váy này để ẩn gian chiều cao một chút. Lâm Thiên Khánh cũng đi thay đồ nên chỉ còn mình nó cố gắng giữ bình tĩnh trong phòng.

Những cặp còn lại cũng chạy đôn chạy đáo để thay trang phục. Dương Hàn Phong đã nhanh chóng thay xong. Nó chợt nhìn lướt qua nhưng cũng đủ làm đứng tim nó.

Có phải là...quá hoàn hảo rồi không? Dương Hàn Phong bây giờ...thật làm người ta muốn nghẹt thở mà.

***

Cả sân trường nhộn nhịp, náo loạn. Các học sinh ngồi chật kín các ghế đá và ghế đợi trong trường. Số còn lại đứng lên để nhìn được rõ hơn. Hạo Thiên

vừa kịp giới thiệu sơ qua về lớp 11A3.

Từ sau tấm rèm, mỹ nữ của 11A3 kiêu diễm bước ra. Cô gái xinh đẹp chân bước thật nhịp nhàng, chuyên nghiệp. Đầu ngẩng cao, ánh mắt đẹp sáng long lanh. Bộ váy cô đang mặc cũng vô cùng sang trọng: Váy dạ hội chạm gót màu hồng nhạt, trên cổ đính những đường diềm đẹp mà mịn làm lộ ra cánh tay trắng trẻo và cặp xương quai xanh quyến rũ. Ngay sau đó, nam nhân cực soái cũng thanh lịch bước ra. Hai người sánh bước bên nhau thật đẹp, thật xứng đôi. Đứng trước khán đài, cô gái kiêu hãnh ngẩng cao đầu, cười nhẹ rồi khoác tay người con trai quay về. Cả hội trường rộ lên những tràng vỗ tay kịch liệt dành cho màn đầu tiên.

Và 2 cặp đôi tiếp theo cũng vậy. Bảo Nhi vẫn cái vẻ đáng yêu vốn có sánh bước bên Thiên Bảo nhìn thật cute. Hai anh chị lớp 12A7 nhìn chừng chặc hơn một chút, mỹ nữ này rất quyến rũ trong bộ váy cúp ngực màu xanh biển dài quá đầu gối. Còn người con trai rất ra dáng tổng tài trong bộ vest xanh tím. Mỗi cặp đôi đều vô cùng được khán giả và ban giám khảo ủng hộ.

Hạo Thiên nhí nhảnh dẫn tiếp:

- Và bây giờ các bạn học sinh và ban giám khảo đã chuẩn bị sẵn tinh thần để chiêm ngưỡng màn biểu diễn của cặp đôi của lớp 11A1, trong đó có đệ nhất mỹ nam Dương Hàn Phong và đương kim hoa khôi Huỳnh Lệ Anh chưa?

Tiếng reo hò vang lên khắp bốn phía, Huỳnh Lệ Anh quả thực không phụ sự kì vọng của mọi người và tự mình khẳng định cô xứng đáng là hoa khôi của toàn trường. Bộ váy cô ta đang mặc thực sự còn nóng bỏng hơn chị gái lớp 12 kia nhiều. Tất nhiên, đối với một vài người nhìn thấy rất bông mắt. Với thân hình 1m68 và đôi chân thon dài, bộ váy này đã tôn lên tất cả những đường cong trên cơ thể cô. Vẫn là kiểu cúp ngực nhưng khoét rất sâu, chân váy thất lại ở vùng hông và xẻ dọc xuống tận gót chân. Đôi gầy cao gót chắc cũng tầm 7-8 cm khiến cô bây giờ cao chừng 1m76.

Dương Hàn Phong bước ra, nữ sinh toàn trường hét to và giật lên như bị kích điện. Khắp đầu đầu có nữ sinh, nơi đó có tiếng hét tên hấn. Ngọc Vy và Mai Anh cũng sững sờ, hệ thần kinh miễn nhiễm với trai đẹp của cô nàng mạnh mẽ Hoàng Mai Anh cũng bị vô hiệu hóa.

- Trời ơi, người đầu mà đẹpppppppp thế không biết!!! - Ngọc Vy thèm chảy dãi.

- Lần đầu tiên tao muốn lấy chồng trong đời đấy mày ạ. - Mai Anh cười tủm tỉm, mắt sáng lên.

- Ma lực...ma lực...- Hoàng Nhật bị hai cô gái này làm cho lép vế, tui thân ngồi lăm nhảm

Thanh Thảo mắt không rời người con trai trên sân khấu. Anh ta còn đẹp hơn cả cậu bạn Lâm Thiên Khánh gì đó làm cô phải thèm thuồng. Lát nữa xuống nhập tiệc, phải làm cách gì đó để bắt chuyện mới được.

Quay lại với sân khấu, Huỳnh Lệ Anh bắt đầu khoác tay quay lưng đi về, dáng đi kiêu hãnh như một siêu mẫu.

“Cạch”. Một thứ gì đó trên người Huỳnh Lệ Anh rơi xuống sàn Catwalk. Đôi môi đỏ sặc sảo của cô khẽ nhếch lên một cái. Nhưng tình tiết vụn vặt này không ai để ý, kể cả Dương Hàn Phong.

- Đã gần đến thời khắc quyết định, và bây giờ chúng ta hãy chào đón cặp đôi cuối cùng. Lớp 10A3!

Tấm rèm mở ra, không gian như ngưng đọng lại. Nó y như một nàng công chúa bước ra từ trong lâu đài. Bộ váy trắng thuần khiết cùng với đôi gầy cao 6 phân khiến chiều cao của nó được cải thiện lên đến 1m60. Trên mái tóc xoắn dài cài một chiếc vương miện bằng bạc sáng lấp lánh. Chiếc vòng của Hạo Thiên tặng sáng chói trên cổ. Nó ngẩng cao đầu, bước đi.

“Sinh ra không nhất thiết phải là một công chúa, nhưng nhất định phải sống như một nữ hoàng”.

Khi nó đứng trên khán đài một cách kiêu diễm và thật kiêu ngạo, khắp bốn bề đều rộ lên những tiếng hú hét vang trời.

- Đẹp quá...

- Mỹ nữ này trong trường mà bao lâu mình không biết nhỉ?

- Không ngờ con nhỏ thư kí hội học sinh này cũng xinh đáo để...

- Thế này thảo nào Huỳnh Lệ Anh hại sống hại chết...

- ...

Ngọc Vy ngạc nhiên tột độ, trời đất, dung nhan vừa nãy cũng đủ làm cô suýt ngất rồi, bây giờ...thật khiến người ta muốn chết đi cho xong!

- Mai Anh...- Ngọc Vy tựa vào vai cô nàng, thủ thi.

- Hừm? - Mai Anh chăm chú nhìn lên sân khấu.

- Mà biết tao muốn làm gì bây giờ không?

- Làm gì?

- Làm les!

- Mày tránh xa tao ra! - Mai Anh vờ hất người Ngọc Vy ra, hai đứa cười khanh khách.

Nhưng chưa hết ngạc nhiên, tạo hình của Lâm Thiên Khánh còn khiến hai cô nàng ngạc nhiên hơn. Không ngoại trừ Thanh Thảo.

Lâm Thiên Khánh bao ngày đại ca bất cần như thế, nhưng hôm nay lại giống như thiên thần giáng thế, không vương một chút bụi trần. Cậu mặc bộ vest trắng thanh lịch, trên ngực trái còn có một bông tuyết trắng làm bằng bạc đính đá sáng lấp lánh. Cậu từ từ, nhẹ nhàng đưa tay cho nó khoác lấy. Và cũng không một chút đắn dả, nó cũng mỉm cười, khoác tay cậu.

Quay đầu đi về được ba bước, nó dẫm phải một thứ dây gì đó đầy những hạt tròn tròn. Do không đề phòng, giày lại cao, nó lập tức trượt chân một khoảng dài trên sân Catwalk. Một khoảng khắc làm tim nó như ngừng đập...

Lâm Thiên Khánh cảm thấy cánh tay đang khoác lên tay mình dần tuột xuống, nhanh tay đỡ lấy nó, kéo nó về một bên trong lúc nó sắp tiếp đất. Cảnh tượng ngọt ngào ấy diễn ra trước mặt toàn thể ban dân thiên hạ.

Toàn bộ khán giả đều “Ồ” lên một tiếng rồi hú hét vang trời. Nhất là mấy con quạ của 10A3. Nhưng trong đó, chỉ có sắc mặt Thanh Thảo sa sầm xuống. Những tiếng hét vẫn vang lên dồn dập:

- Aaa...tình cảm quá đi!

- Anh ý tâm lý chưa kia! Á!!!

- Hai người này là một đôi, chắc luôn!

Thanh Thảo tức lắm, nghiêng răng nghiêng lợi kèn kẹt. Cả hội đồng ban giám khảo đều gật gù:

- Tốt lắm, xử lý tình huống rất tốt!

Lâm Thiên Khánh để nó đứng dậy, rồi mọi chuyện vẫn diễn ra như bình thường. Nó và cậu an toàn về đến nơi chuẩn bị.

Sau đó, cả năm cặp đôi cùng nhau bước ra khỏi cánh gà, khoác tay nhau bước trên sân khấu. Khán giả vỗ tay reo hò như sấm nổ, và cùng bình chọn 2 cặp đôi xuất sắc nhất.

Màn trình diễn kết thúc, Hạo Thiên lại được lộ mặt ra. Sắc mặt anh hớn hờ:

- Wow...các bạn đã nhìn thấy màn biểu diễn của các cặp đôi chưa ạ?

- RỒI! - Tiếng đồng thanh của hầu hết khán giả bên dưới làm náo động cả một vùng.

- Vậy các bạn đã quyết định sẽ bầu chọn cho cặp đôi nào chưa?

- RỒI!

- Vậy thì màn nhảy đôi mà các bạn đã chờ đợi bao lâu xin được phép bắt đầu! Xin mời ban giám khảo về phòng hội đồng để chấm điểm. Các camera an ninh và người theo dõi mặt các thí sinh bắt đầu làm việc!

Khúc nhạc du dương vang lên trên sân trường, hàng trăm cặp đôi khác đang đứng tụ họp ở dưới sân chờ đợi hai diễn viên chính để nhảy những bước nhảy đầu tiên. Đó chính là đệ nhất mỹ nam tử và đương kim hoa khôi của THPT Hoàng Kỳ.

Thay đồ ra khỏi phòng chuẩn bị, tất nhiên, nó lại mặc bộ váy trắng còn lại và chiếc vương miện nhỏ nhún trên mái tóc. Lâm Thiên Khánh sánh bước bên nó xuống sân trường, thì thào:

- Lát nữa dù có ra sao thì cậu cũng đừng làm gì cả. Có người theo dõi mặt, làm bậy có nguy cơ trừ tiết điểm đấy.

- Được.

***

Bước ra đến sân trường, Hạo Thiên đã bị bao vây bởi vô số các nữ sinh. Anh chạy như chạy giặc, cố gắng hét to vào cái mic:

- Nào, các bạn yên lặng, yên lặng để còn tiếp tục chương trình nào. Nếu cứ lộn xộn như thế này thì dẹp luôn đi, về nhà ngủ cho lành.

Không khí đã bớt ngạt hẳn, tiếng ồn cũng vơi đi nhiều. Hạo Thiên mới sửa lại bộ trang phục đã hơi nhăn nhúm, miệng lại tươi như hoa, hưng phấn nói:

- Hôm nay, có lẽ là ngày vui nhất của trường chúng ta, các bạn học có thấy như vậy không?

- ĐÚNG!

- Tất cả chúng ta cùng đứng dưới sân trường, vui vẻ chơi bởi tuy sắp phải chào đón kì thi học kì sắp tới. Nhưng các bạn có thấy mệt không?

- KHÔNG!

- Vậy thì, chương trình tập thể đầu tiên của buổi tối ngày hôm nay là nhảy đôi. Các bạn đã sẵn sàng để vui vẻ cùng bạn nhảy của mình chưa?

Nói đến đây, không gian bỗng im lặng, hai hình bóng đẹp đẽ bỗng nhiên từ từ tiến tới, thu hút ánh nhìn người khác. Cô gái mặc bộ váy ren xanh sát nách trên đầu gối 10 phân. Chàng trai diện bộ vest đen, bên trong là sơ mi trắng thắt cà vạt. Hai người đi để đầu là gây sự chú ý đến đó.

- Đẹp đôi thật đấy.

- Hoa khôi quyền rũ đây phải không? Nói chứ vừa nãy nhìn cô ấy trên sân khấu bóng hết cả mắt.

- Chiếc váy kia là bản giới hạn đó, nghe nói đắt cực kì.

- Anh Phong còn đẹp gấp nghìn lần mọi ngày nữa, mọi khi anh ý đã là cực phẩm soái rồi, mà hôm nay...ừ huhu, muốn rụng trứng mà!

- Hai người này là đại diện cho trường nhảy khúc nhạc đầu tiên sao?

-...

Hạo Thiên cũng nhếch mép cười nhìn hấn mà suýt quên nhiệm vụ của mình. Anh giật mình, lại nói tiếp:

- Như các bạn đã nhìn thấy, cặp đôi trước mặt là...

Không gian lại từ ồn ào trở nên im lặng như tờ, tiếng bước chân một lần nữa lại vang lên. Mọi ánh nhìn của mọi người đều nhắm vào nơi phát ra âm thanh, không ngoại trừ hấn, Lê Anh và Hạo Thiên.

Nó bước vào kiều hãnh như một nàng công chúa, tay khoác lên tay Lâm Thiên Khánh. Bộ váy trắng trên người như khoác lên mình nó một nét đẹp thuần khiết. Lâm Thiên Khánh, vẫn là bộ vest trắng thắt cà vạt đỏ nhưng lại ra dáng CEO. Nhận ra mình là tâm điểm của mọi sự chú ý, nó hít thở sâu, nở một nụ cười tươi như thay lời chào. Lâm Thiên Khánh lãnh đạm lạnh lùng đến tê cứng, khí chất cậu cất giấu bao lâu được cậu bộc lộ ra hết.

- Woa...nhìn lại thì đôi này còn đẹp hơn nhiều này.

- Anh chàng soái ca kia nhìn cũng đẹp không kém anh Phong đâu nhỉ?

- Mà không biết Lâm Thiên Khánh à? Trước là học sinh quậy phá kinh lắm mà, nhưng giờ tự nhiên thay đổi chóng mặt, cả học lực lẫn hạnh kiểm.

- Chắc là có thêm gia vị tình yêu chứ gì?

-...

Hấn và Hạo Thiên đương nhiên nghe thấy những lời bàn tán đó, sắc mặt cả hai không tốt tí nào. Đến lúc cậu dẫn nó đến trước mặt hấn và Huỳnh Lê Anh, hấn mới giật mình bất giác.

- Chào đại mỹ nam và đại hoa khôi. Hôm nay hai người sáng nhất rồi đấy.

Lâm Thiên Khánh cười xã giao nhìn hai người đó, hấn bất buộc phải chào lại:

- Chẳng phải cậu và con nhóc đó cũng nổi không kém sao?

- Lại còn phải “kém” cơ à, anh cũng quá là khinh địch đi. - Cậu cười.

- Đó là tự tin. - Hấn nhìn cậu.

- Tự tin quá thành tự phụ đấy.

- Từ trước đến nay tôi đều thế, không có vấn đề gì xảy ra cả. - Hấn cắn chặt răng.

Lâm Thiên Khánh chỉ cười nhẹ, rồi cầm tay nó lướt qua hấn...

Khoảnh khắc cậu kéo nó nhẹ nhàng lướt qua, đã lỡ chạm nhẹ vào cánh tay hấn. Dương Hàn Phong chỉ hận, tại sao hấn không giữ tay nó lại, tại sao hấn không thể đối diện với ánh mắt của nó khi ấy...

Hạo Thiên nở một nụ cười - nụ cười mà anh luôn cho là giả tạo nhất, cất giọng vui vẻ:

- Và bây giờ, xin mời đại mỹ nam và đương kim hoa khôi, vừa hay là couple của lớp 11A1, lên nhảy điệu nhảy đầu tiên.

Dương Hàn Phong buông cánh tay Huỳnh Lệ Anh ra, tự mình bước ra giữa sân trường - nơi dành cho cặp nam nữ chính của bữa tiệc. Huỳnh Lệ Anh ngờ ngàng, tiến về phía nó đứng. Hắn cầm lấy một cái mic, giọng hắn trầm ngọt thật muốn làm tan chảy bao trái tim thiếu nữ:

- Chào mọi người. Tôi là Dương Hàn Phong...

Chưa để hắn nói hết câu, tiếng hét ầm trời đã làm kinh động cả sân trường.

Hắn cười nhạt, rồi nói tiếp:

- Tôi là người không thích nói vòng vo, mọi người ai cũng biết. Bây giờ, tôi muốn mời bạn nhảy của tôi, nhảy với tôi điệu nhạc đầu tiên. Xin em hãy đưa tay cho tôi!

Trái tim nó rung lên thật mạnh, bàn tay đang nắm chặt Lâm Thiên Khánh từ từ tuột xuống...

Huỳnh Lệ Anh cười tươi, chìa đôi bàn tay ngọc ngà ra phía trước. Dương Hàn Phong cười lạnh lùng, tiến về phía đó.

Năm bước...ba bước...một bước...

Khoảng cách giữa nó và hắn đang chỉ còn là một bước chân. Hắn bỗng dừng nhìn nó lâu, lâu thật lâu làm nó bỗng tự cảm thấy...người hắn muốn mời làm bạn nhảy, chính là nó.

Trong khoảnh khắc ấy, nó tuyệt nhiên không biết làm gì, chỉ còn biết đứng trơ, tay khoác Lâm Thiên Khánh cũng đã buông hắn ra. Cậu cũng đã cảm nhận được, liền nhìn nó, trong lòng bỗng tràn ngập nỗi xót xa.

“Cậu thích anh ta đến vậy sao?”

Đã qua một lúc lâu rồi, hắn vẫn đi từng bước nhỏ không đáng kể, vẫn cứ nhìn nó như vậy. Điều này thôi thúc nó hãy đưa tay ra, để nhảy điệu nhảy đầu tiên với hắn! Nó mạnh dạn thở gấp, bàn tay có chút ngượng ngập, chậm rãi rời cánh tay của Lâm Thiên Khánh.

Đến lúc này, hắn lại không còn nhìn về phía nó nữa. Đôi chân có tiến bộ đi nhanh về phía trước, đón lấy bàn tay trắng trẻo của Huỳnh Lệ Anh. Nó bất động, cánh tay đang đưa lên không trung buông thõng xuống.

Lần này, lại là nó tự mình đa tình rồi...

Cũng không phải lỗi tại hắn, là vì nó. Tự biên, tự diễn, tự làm, tự chịu.

Mọi người xì xào:

- Con nhỏ đó vừa định đưa tay cho anh Phong phải không? Đúng là thứ lẳng nhăng, bạn nhảy của mình ở ngay bên cạnh mà còn dám...

- Nó nghĩ anh Phong thích nó chắc?

- Tội nghiệp Lâm Thiên Khánh, bị bạn nhảy của mình cấm cho cái sừng thật lớn...

Mắt nó đã hơi ngấn một tầng nước, một phần là vì tủi thân, phần lớn là thấy có lỗi với Lâm Thiên Khánh. Họ nói đúng, nó đúng là đưa con gái không ra gì...

Hắn đã nắm tay Huỳnh Lệ Anh bước ra giữa sân trường, hai bóng dáng xinh đẹp nhảy cùng nhau giữa muôn vàn ánh đèn sáng lung linh.

Khóc sao? Khóc cái gì chứ, chẳng phải là tự mày đa tình sao?

Nó cố ghì chặt nước mắt sắp rơi ra và thứ gì đó nghèn nghẹn trong cổ họng. Hắn vốn đã không có tình cảm gì với nó, vậy mà...

Bây giờ còn định khóc, khóc cái gì!

Dương Hàn Phong nhảy cùng Huỳnh Lệ Anh, nhưng ánh mắt lại không ngừng dõi theo người con gái bị hắn làm hụt hẫng khi nãy. Hắn không biết làm thế nó sẽ tổn thương, càng không hiểu nó đang cố gắng kìm nén nỗi đau đớn trong trái tim.

Quá trình mạnh mẽ thành công, nó đã không khóc, nhưng sắc mặt lạnh tanh, không chút biểu cảm. Có lẽ nếu nói thêm một câu hoặc cười nhẹ một cái, nó sẽ không kìm chế được cảm xúc của mình. Lâm Thiên Khánh cười đắng, dường như cậu đã nhìn thấy hết cảnh tượng vừa rồi. Trái tim cậu đau đến nỗi không thể thở được, cậu xoay người nó lại, mạnh mẽ ôm vào lòng.

Mọi người xung quanh như bị đông cứng, động tác nhảy của Dương Hàn Phong cũng ngừng lại. Tất cả đều đang chú ý vào hai bóng dáng kia. Dương Hàn Phong bị sốc, vội vã buông tay Huỳnh Lệ Anh ra. Hạo Thiên không thể mở nổi miệng, chân tay anh cứng đờ, mic cầm trên tay cũng rơi xuống.

Nó ngạc nhiên đến tột độ, cố gắng dùng sức đẩy cậu ra. Nhưng sức của nó đối với cậu chỉ là mèo gãi ngứa không đáng nói.

- Lâm Thiên Khánh... - Quả không sai dự đoán, vừa mở miệng nói được một câu, nước mắt cổ kìm hãm này giờ bỗng từ đâu lại như nước lũ ập đổ về. Nó không nén nổi nữa, giọt nước mắt đầu tiên từ từ rơi xuống gò má...

Xung quanh lại xì xào:

- Lại tỏ vẻ gì nữa đây?

- Tò ra đáng thương gì chứ, đúng là đồ hai mặt mà...

- Lâm Thiên Khánh kia cũng ngốc thật chứ...

Lâm Thiên Khánh không quan tâm, buông nó ra, mỉm cười lau đi nước mắt trên má nó:

- Nhớ kĩ, đừng bao giờ khóc khi có tôi bên cạnh.

Nó gật đầu, nở một nụ cười trong nước mắt. Tình cảm đối với Dương Hàn Phong có lẽ cũng chỉ là đơn phương. Nếu một việc gì đó khởi đầu đã không có hi vọng, thì hơn hết nên sớm buông bỏ.

Nó cũng nên sớm buông bỏ tình cảm này thôi.

Buổi tiệc bắt đầu, từng cặp đôi đều háo hức chạy ra sân nhảy. Dương Hàn Phong hấp tấp đi về phía nó đang chuẩn bị nhảy cùng Lâm Thiên Khánh. Hắn kéo tay nó:

- Khi này vì sao em khóc?

Nó không trả lời, nói đúng là chưa để nó trả lời, Lâm Thiên Khánh đã xô tới, hất tay hắn ra:

- Tránh xa Vy Khánh ra.

Hắn nắm chặt bàn tay, giọng đầy sát khí:

- Cậu có quyền gì?

- Vy Khánh là bạn của tôi, cũng là bảo bối của tôi. Tất nhiên, bảo bối của tôi không phải thứ để anh tùy tiện đụng vào, càng không phải thứ để anh tùy tiện làm tổn thương.

Nói rồi cậu dắt nó lướt qua mặt hắn một cách lạnh nhạt và vô tình. Nó đi theo bước chân của cậu, cố gắng không nhìn hắn một cái nào.

Nhưng...cuối cùng thì nó vẫn nhìn hắn!

Tiết mục nhảy kết thúc, tâm trạng của nó đã được ổn định. Bây giờ nó có thể nói mà không bị ảnh hưởng cảm xúc, để có thể thắng được Huỳnh Lệ Anh ở vòng này, nó tuyệt đối không được yếu đuối lần nữa!

Mọi người đang thưởng thức những món ăn trên bàn hay những ly nước đầy quyến rũ. Ngọc Vy vui vẻ đến bên cạnh nó, chọc:

- Aiya, vừa này hai bạn Song Khánh làm gì mà ngọt ngào vậy a. Làm người ta ghen tị chết đi được.

- Đúng đó đúng đó, thế nào sáng ngày mai hai người sẽ thành mục HOT của trường đó nha...- Mai Anh từ đâu về liền nhảy vào cuộc trò chuyện.

Hoàng Nhật vừa cầm ly soda trên tay, vừa vỗ vai Lâm Thiên Khánh:

- Lúc cậu vừa ôm Vy Khánh, sắc mặt của đại mỹ nam Dương Hàn Phong gì đó biến đổi dữ dội. Có phải...có chuyện gì không?

Không biết Lâm Thiên Khánh có phản ứng gì không, nhưng vừa nghe xong câu đó, cơ thể nó đã phản ứng kịch liệt. Trái tim còn rung mạnh hơn lần trước nữa.

Nhưng càng rung động, càng đau lòng.

- Không biết. - Cậu lạnh nhạt trả lời, nhét vào mồm Hoàng Nhật một miếng thịt lớn - Cậu ăn đi và đừng nói lung tung nữa.

Đang cười vui vẻ, hì hì haha gì với nhau, Lâm Thiên Khánh bảo nó:

- Đợi tôi ở đây, tôi đi vệ sinh chút.

Nó mỉm cười gật đầu, rồi cùng nhập tiệc với các bạn. Ngọc Vy và Mai Anh bị hút lên đàn trai xinh gái đẹp lớp 11, cứ ra đó truyện trò như thể đã quen biết lâu năm. Hoàng Nhật cũng không ở cạnh nó lâu, đi ra cạ ly với mấy người bạn trí cốt.

Chỉ chờ có vậy, Thanh Thảo cầm trên tay ly rượu vang đỏ, từ từ tiến lại gần nó với nụ cười đắc ý. Nó cũng phát hiện ra nhưng không mấy đề phòng. Thanh Thảo cười, rồi hất ly rượu lên người nó.

- A...- Nó kêu lên.

- Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi. Tại...tại tôi đi hơi gấp, xin lỗi...- Thanh Thảo giả vờ cẩn trọng lấy khăn lau chỗ bị dính rượu vang trên người nó. Nhưng càng lau, chỗ rượu càng loang ra. Bộ váy trắng thuần khiết của nó đã bị dính màu đỏ của rượu.

Thanh Thảo cười thích thú, dù là người gây ra chuyện nhưng vẫn cố tình làm người tốt:

- Chết rồi, làm sao đây? Người cô bẩn hết rồi kia, nhìn thấy ghê quá. Nếu tôi là cô bây giờ á, thì tôi sẽ mất mặt chết mất và muốn tìm một cái lỗ chui xuống ngay lập tức đó...

Mọi người xung quanh đều chú ý vào nó và bộ váy nó đang mặc, mỗi người bình luận một kiểu. Đa số là những lời nói ác ý. Nó nắm chặt tay như muốn bẻ gãy từng chiếc xương của người đối diện. Thanh Thảo vẫn nhìn nó, cười đắc thắng.

- Nhìn kia, cô gái vừa nãy nhìn giống như thiên thần, mà bây giờ chiếc váy bẩn rồi...

- Mất mặt quá đi...

- Thảm thật đó...

- Đáng đời, cái thứ hồ ly hai lòng thì bị vậy đã thấm gì chứ...

Những tiếng cười đùa phát ra ngày một nhiều, những ánh mắt cùng với những chỉ trỏ của mọi người đều hướng về nó.

Nó bị những người xung quanh ảnh hưởng, lại không có ai bên cạnh nên tủi thân chạy đi. Ngọc Vy và Mai Anh vừa tới nơi, Lâm Thiên Khánh cũng vừa về.

- Cô đã làm gì với Vy Khánh? - Giọng Lâm Thiên Khánh bây giờ nghe đáng sợ hơn bao giờ hết.

- Tôi có làm gì đâu...- Thanh Thảo dùng đấm.

Cậu nắm chặt bàn tay, định chạy theo nó nhưng bị Thanh Thảo ngăn lại:

- Lâm Thiên Khánh, nếu bây giờ cậu đuổi theo cô ta thì cậu sẽ rất mất mặt đấy biết không hả?

- Đừng để tôi thấy mặt cô lần nào nữa.

Lâm Thiên Khánh đẩy mạnh Thanh Thảo ra làm cô ngã xuống đất. Không được kết quả như mong muốn, cô ta bực tức gào to, đập hết những chiếc ly thủy tinh trên bàn. Bảo vệ lập tức lôi cô ta ra như kẻ thần kinh, mặc cho cô ra kêu gào ầm ĩ.

Nó vừa chạy vừa khóc, bộ váy đã bẩn như vậy rồi, thể diện cũng mất hẳn rồi. Cuộc thi này, nó thua chắc rồi.

Mọi công sức, cố gắng của nó. Mọi hi sinh của Lâm Thiên Khánh đều đổ sông đổ biển. Lần này nó không kìm nén nữa mà oà khóc. Nó đã hứa với 10A3 rằng nhất định sẽ không làm lớp bề mặt, sẽ không làm ai phải xấu hổ. Vậy mà chính bản thân nó còn đang xấu hổ vì nó...

Nó ngồi sụp xuống, chiếc vương miện trên đầu rơi xuống đất...

Tuyệt vọng...

Dương Hàn Phong về mặt lo lắng thấy rõ, vội vàng chạy tới bên cạnh nó. Thì ra từ lúc nó chạy đi hắn đã chạy theo nó rồi. Thấy nó khóc như vậy, hắn cũng chẳng thể cười nổi, bèn lau nước mắt đi cho nó. Nó kịp nhận thức được liền hất tay hắn ra:

- Tránh xa tôi ra...

- Em không sao chứ? - Hắn đỡ nó đứng dậy.

- Tôi bảo anh tránh xa tôi ra! - Nó lớn giọng.

- Tôi cứ không tránh xa đấy, em làm gì tôi? - Hắn nhặt chiếc vương miện lên.

- Anh...- Lời nói của nó như bị ai đó chặn mất.

Hắn tự nhiên nổi cáu:

- Em cứ như thế này, bảo sao tôi không lo lắng? Để con bé đó bắt nạt mà không biết phản kháng lại à?

- Tôi...

- Em là Mạch Vy Khánh, Mạch Vy Khánh không hề biết đến hai chữ “yếu đuối”. Em mạnh mẽ, không để ai bắt nạt. Vậy mà tại sao chỉ trong buổi tối hôm nay tôi đã thấy em khóc những hai lần?

- Tôi...

Hắn chỉnh cho nó đứng thẳng người lên, đưa tay vuốt nhẹ mái tóc nó. Rồi cài chiếc vương miện lên:

- Đừng cúi đầu, vương miện sẽ rơi.

Nó nhìn hắn, nhìn vào đôi mắt xám khói u tối của hắn. Dường như trong đôi mắt ấy bây giờ lại có chút ấm áp...

Tại sao lúc nào nó quyết định buông bỏ, hắn lại làm nó rung động chứ...

Dương Hàn Phong, anh là đồ đáng ghét!

Vừa lúc ấy, Lâm Thiên Khánh hốt hải chạy tới, xô hắn ra:

- Anh tránh xa cậu ấy ra một chút.

Hắn nhún vai, rồi lững thững đi vào trong. Khi đi qua nó còn ghé tai, nói nhỏ:

- Cẩn thận hơn với bạn bè của Huỳnh Lệ Anh nữa.

Bóng dáng hắn khuất sau cánh cửa, Lâm Thiên Khánh mới vồn vã hỏi:

- Nguyễn Thanh Thảo đã làm gì với cậu? Nói đi.

- Nhìn chiếc váy này là cậu đủ hiểu.

- Sao cậu không cho cô ta một đấm? - Cậu giầy này.

- Có camera và nhân viên theo dõi mật. Cậu nói không được làm vậy nên tôi phải chịu thôi.

- Nhưng...thật quá quắt...- Lâm Thiên Khánh tức giận.

- Tôi thua rồi. - Nó sụp mắt xuống, lồng ngực nhói lên từng hồi.

- Không sao mà, đi vào thay bộ váy vừa này là xong. Chúng ta có 2 chiếc váy trắng mà.

- Đúng rồi...- Nó sức nhớ ra rồi cười.

- Đi thôi.

Lâm Thiên Khánh cởi chiếc áo khoác ngoài ra, khoác lên người nó.

Bên trong sân trường vẫn ồn ào, tiếng nhạc âm ỉ khiến tai người ta khó thích ứng.

Nó với bộ váy trắng còn lại bước vào, Ngọc Vy hấp tấp chạy đến:

- Vy Khánh! Cậu có sao không vậy? Làm tôi sợ hết hồn...

- Không sao đâu, may mà có 2 chiếc váy.

- Con nhỏ Thanh Thảo đó...Hoàng Nhật, tôi nói cậu theo sát nó xem nó định làm gì cơ mà, cậu bỏ đi đâu vậy hả?

Ngọc Vy kéo tai Hoàng Nhật, gắt gỏng. Anh chàng kêu oai oái:

- Có phải lúc nào tôi cũng theo sát cô ta được đâu.

- Mai Anh nó tức lắm rồi, đi vệ sinh từ nãy đến giờ vẫn chưa ra. - Ngọc Vy bỏ tai Hoàng Nhật ra, khoanh tay nói.

Nó lo lắng:

- Ai đi tìm Mai Anh đi, không khéo cô ấy lại làm gì Thanh Thảo thì sao?

- Kệ nó, nếu tìm được Thanh Thảo tôi cũng cho cô ta một trận thừa sống thiếu chết luôn. - Ngọc Vy ưỡn ngực.

- Vấn đề không phải ở đó, nếu như Mai Anh làm gì cô ta thì cô ta có dễ yên không? Gần thi rồi, cẩn thận hạnh kiểm thi hơn.

- Tôi nghĩ thấy cũng đúng đó. - Hoàng Nhật gật gù - Với bản tính của Mai Anh thì không có chuyện bỏ qua đâu.

Nó nghiêm trọng:

- Hoàng Nhật, Thiên Khánh. Hai cậu mau đi tìm Mai Anh đi.

- Nhưng...- Lâm Thiên Khánh phản đối.

- Yên tâm đi, có Ngọc Vy ở đây với tôi rồi mà.

- Cũng được. Ngọc Vy, cậu ở lại với Vy Khánh. Hoàng Nhật, đi theo tôi!

Hai người vội vàng chạy ra ngoài cổng trường, đi tìm Mai Anh. Nó ở lại mà lo lắng toát mồ hôi, vội cầm lấy một cốc nước ngọt uống.

Trên loa thông báo bỗng vang lên tiếng nói:

- Mời hội trường hội học sinh lên văn phòng, hiệu trưởng có việc tìm gấp.

Dương Hàn Phong tuy không hiểu chuyện gì, bất mãn chạy nhanh lên văn phòng.

Một bạn học của 10A3 chạy đến chỗ nó và Ngọc Vy:

- Vy Khánh, vừa nãy cậu có sao không?

- Tôi không sao. - Nó cười.

- Vậy...cậu cho tôi mượn lớp trường một lát nhé. - Cậu bạn gái đầu.

Nó cười tươi nhìn cậu ta, vừa nhìn đã biết cậu ta định làm gì rồi.

- Được, được chứ. Ngọc Vy, cậu đi nhanh đi.

- Nhưng cậu...

- Đi đi, không khéo lại lỡ chuyện. - Nó cười tinh nghịch.

- Chuyện gì cơ?

- Cậu đi nhanh đi.

Cuối cùng Ngọc Vy vẫn phải đi theo cậu bạn kia. Nó ở lại một mình, cao ngạo ngồi một góc.

Không gian vẫn không giảm bớt ồn ào. Một nhóm nữ vừa cười đùa vừa đi tới chỗ của nó. Nó nhìn thấy, nhưng không làm gì cả.

Nó chắc đây là bạn bè của Huỳnh Lê Anh đây.

- Wow...em gái này, em đẹp lắm đó.

Một giọng nói chảy nước vang lên bên tai nó. Nó cười xã giao:

- Chị quá khen.

- Em ít nói thế cơ à, vừa nãy mắt mặt như vậy vẫn không làm em nhận thua sao? Chịu đựng giỏi nhì.

- Quá lời. - Nó cười nửa miệng.

- Được, để chị xem em chịu đựng giỏi đến mức nào.

Cô gái đó nói xong, liền nghiêng gót giày lên chân nó. Từng đợt đau đớn, nhức nhối như xuyên thủng lớp da của nó. Nó cắn chặt răng, bàn tay nắm chặt thành nắm đấm, từng cơ khớp kêu lên răng rắc.

Thấy nó vẫn chỉ nổi lên phản ứng nhẹ, cô ta dẫm mạnh chân rồi nghiêng thật mạnh từng hồi. Lần này đã quá sức chịu đựng của nó. Nhưng phải hành động sao cho không bị phát hiện nhất.

Nó giả vờ ngã về phía trước, lấy tay hất hết mấy cốc nước ngọt vào người cô ta. Quả nhiên, cô ta bỏ chân ra, hét toáng lên:

- Aaaaa...bộ váy...váy của tao...mày...

- Ô...em xin lỗi chị, em không cố ý đâu.

Nói xong nó lại cười nửa miệng, dẫm một phát vào chân cô ta, cô ta liền ngã lún ra đất.

Nó cũng vờ ngồi xuống, hót hải:

- Có ĐAU không? Bà chị?

- Mày...mày...

- Chẳng phải chị thích dẫm lắm sao?

Cô ta thấy Dương Hàn Phong đã từ trên văn phòng trở vào, vội lui đi chỗ khác. Nó thờ gáp, ngồi tụt xuống đất.

Vết thương xem ra không nhẹ, lại còn là giày cao gót dẫm phải. Nhìn y như bị đinh nung nóng rồi ấn lên vậy.

Nó kêu lên nho nhỏ, cổ cắn chặt răng chịu đựng. Vết thương đã hơi rỉ máu, mặt nó trắng bệch ra. Chảy máu như vậy...có ảnh hưởng gì đến lát nữa không...

Nó vội khập khiễng đi vào nhà vệ sinh. Dương Hàn Phong trông thấy, đang nói chuyện cũng bỏ ly soda xuống, chạy theo.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Kết quả

Nó chạy vào nhà vệ sinh, vết thương chảy máu nhiều hơn. Nhưng vì không thể cầm máu nên nó vô cùng hoảng sợ. Xả mạnh vòi nước, nó coi bỏ đôi giày để nước chảy cho trôi bớt máu.

Dương Hàn Phong mở bật cửa nhà vệ sinh, chạy như điên vào. Nó giật mình, chân đặt trên bồn cũng trượt xuống suýt thì ngã sấp mặt.

- Em có sao không?

Hắn chạy đến đỡ nó dậy, nó mở to con mắt, nhìn hắn với ánh mắt “không thể tin nổi”:

- Nhà vệ sinh nữ? Anh dám..

- Nói nhỏ chút! - Hắn lấy tay bịt miệng nó - Em có muốn bị đánh vào tin đồn ở cùng tôi trong nhà vệ sinh nữ không? Há?

Nó im lặng, kéo tay hắn ra. Hắn lúc này mới nhìn xuống vết thương, lo lắng:

- Em bị làm sao? Có đau lắm không?

- Không thấy à mà còn hỏi.

- Đi, theo tôi đến phòng y tế.

- Phòng y tế hôm nay có mở đâu.

- Đến bệnh viện đi, máu của em không cầm được. - Hắn khoác tay nó lên vai, định bế nó trên tay.

- Không được. - Nó đẩy hắn ra. - Sẽ...muộn mất.

- Em điên à? Tính mạng quan trọng hay kết quả cuộc thi quan trọng?

Nó không nói gì cả, đẩy nhẹ hắn ra rồi lại xả nước vào vết thương. Từng tế bào trong người hắn như tan ra, nhũn đi như dòng nước vô tình kia.

Hắn gọi điện nhờ một người nào đó đến tiệm tạp hoá mua tất cả những dụng cụ sơ cứu đến nhà vệ sinh. Hắn nâng chân nó lên, đổ vào vết thương một chút chất chống nhiễm khuẩn rồi băng bó cho nó. Hắn cảm nhận thấy đôi vai nhỏ ấy đang run lên dừng đọt, đôi môi xinh đẹp ghì chặt để tránh tạo ra tiếng kêu.

Vết thương có vẻ đã đỡ hơn, nhưng máu vẫn không ngừng chảy. Có điều chảy chậm lại một chút. Nhưng nó không đi được giày cao gót nữa, đành phải vào phòng chuẩn bị lấy đôi giày thể thao kia đeo tạm.

***

Đã có kết quả cuộc thi, ban tổ chức và ban giám khảo ngồi đông đủ trên khán đài. 5 cặp đôi đứng trước quần chúng một chút. 3 cặp kia đã đông đủ, chỉ còn thiếu nó và Dương Hàn Phong.

Chưa để mọi người rì rầm, 30 giây sau, hần từ đầu bước ra, đứng cạnh Huỳnh Lệ Anh. Trên nét mặt lộ rõ sự lo lắng tột cùng.

Vậy...nó đâu?

Câu hỏi này xuất hiện đầu tiên trong đầu Lâm Thiên Khánh. Cậu vốn nghĩ nó bị hần đưa đi nên vô cùng tức giận. Nhưng thấy hần đi một mình, cậu lại chuyển sang lo lắng.

Vài phút sau, nó được một người phụ nữ trẻ dìu ra, chân khập khiễng. Cậu vội chạy đến đỡ nó, miệng run run:

- Vy Khánh, cậu làm sao thế hả? Vừa rồi cậu đi đâu?

- Tôi không sao. - Nó dựa hần vào người cậu.

Lâm Thiên Khánh mặt lạnh như băng: "Rốt cuộc ai làm chuyện này? Lát nữa phải xem lại camera."

Hạo Thiên vẫn đứng trên sân khấu, nhưng nét mặt không còn vui vẻ như trước. Anh trầm trầm:

- Đã có kết quả cuộc thi Catwalk ngày hôm nay, xin mời các bạn học ổn định chỗ ngồi để ban giám khảo thông báo kết quả rõ ràng nhất.

Đại diện ban giám khảo, bà Thôi Thị Từ Thi lên thông báo kết quả thi. Bà luyện tha luyện thuyên một lúc lâu, mãi vẫn chưa vào vấn đề chính. Vết thương ở chân nó vẫn rỉ máu, miếng băng trắng quanh cũng nhuộm màu đỏ. Khuôn mặt nó không còn tự nhiên nữa mà trắng bệch ra...

Mãi sau, bà Từ Thi mới thông báo kết quả - cũng chính là phần được mong đợi nhất tối nay:

- Sau đây, thay mặt cho đoàn giám khảo tôi xin thông báo kết quả cuộc thi.

Bà ấy cầm tờ kết quả trên tay làm bao con tim muốn tan chảy trong lồng ngực:

- Lớp 11A3, phần giới thiệu 7 điểm, phần đi Catwalk 13 điểm. Tổng 20 điểm.

Tiếng vỗ tay nổi lên rầm rầm.

- Lớp 10A1, phần giới thiệu 6 điểm, phần đi Catwalk 15 điểm. Tổng 21 điểm.

Tiếng vỗ tay nổi lên rùm rùm.

- Lớp 12A7, phần giới thiệu 7 điểm, phần đi Catwalk 15 điểm, tổng 22 điểm.

Tiếng vỗ tay nổi lên như đàn.

- Lớp 11A1...

Nói đến đây, bà cô đột nhiên dừng lại làm cho cả hội trường nín thở. Những tiếng vỗ tay và hò hét vang lên, báo hiệu cho 1 cặp đôi cao điểm trong đêm.

- Lớp 11A1, phần giới thiệu 9 điểm, phần đi Catwalk 17 điểm, tổng 26 điểm.

Những tràng vỗ tay và kêu hét vang lên ngập trời. Huỳnh Lệ Anh cười tươi như hoa, tay khoác tay Dương Hàn Phong. Hần mặt lạnh như tiền, tâm trí của hần đều đổ lên người con gái đang dần mất sức dựa trên người Lâm Thiên Khánh kia.

- Lớp 10A3...phần giới thiệu 8.5 điểm, phần đi Catwalk 17 điểm. Tổng 25.5 điểm.

Toàn bộ dãy thần kinh của lớp 10A3 thì nhau chổng ngược lên. Họ hò hét toác cả cổ họng, miệng hô to:

- Song Khánh! Song Khánh! Song Khánh!

Nó mỉm cười, gục trên vai cậu.

Bà cô mỉm cười:

- Hai cặp đôi được đi vào chung kết, các em đã rõ rồi chứ? Chính là quán quân - lớp 11A1 và á quân - lớp 10A3. Mời hai em đại diện của hai lớp lên nhận thưởng.

Huỳnh Lệ Anh khoác tay Dương Hàn Phong cười toe toét đi lên như kiểu đạt giải hoa hậu thế giới. Hắn cố tình đi nhanh để có thể nhìn thấy tình trạng của nó.

Lớp 11A1 lên rồi, sao 10A3 vẫn chưa lên?

Đây là câu hỏi của hầu hết khán giả. Dương Hàn Phong nhìn chăm chăm vào nó, có vẻ nó quá mất sức rồi. Hai hàng lông mày nhú vào nhau, bàn tay hắn nắm chặt lại.

Bất ngờ, Lâm Thiên Khánh nhấc bổng nó lên, bế trên tay, bước lên sân khấu. Cái đám hòng to của 10A3 và hầu hết những người có mặt hôm đó đều nức mắt kinh ngạc. Không ngoại trừ Dương Hàn Phong. Hắn ngoài kinh ngạc ra, còn một cảm xúc không lời khác. Trong lòng bứt rứt khó chịu đến điên lên được.

Trao giải xong, cậu bế nó xuống, định đặt nó đứng xuống đất. Nhưng khi đôi chân vừa đặt xuống, nó liền ngất đi, ngã vào người Dương Hàn Phong đang đi bên cạnh. Hắn cùng cậu hoảng hốt, liền định đưa nó đến bệnh viện. Nhưng cậu đã chậm một bước.

Hắn đã kịp bế nó trên tay, miệng gấp gáp:

- Cậu, đi xem camera an ninh. Tôi sẽ đưa Vy Khánh đến bệnh viện.

Dù không thích chút nào nhưng cậu biết tình hình đang rất gấp, và có lẽ hắn hiểu nó hơn:

- Được.

Không khí bỗng trở nên căng thẳng khi người con gái đó bỗng đứng ngã khụy. Huỳnh Lệ Anh vô cùng tò mò lẫn ghen tức. Nó bị thế có phải do người của cô làm không?

***

Bệnh viện...

Hắn đã đợi ngoài này được 30 phút, cánh cửa kia vẫn chưa mở ra. Lâm Thiên Khánh đem theo một con chip ghi hình cậu vừa lấy được trong phòng bảo vệ. Hắn vội vàng làm thủ tục kết nối giữa con chip và laptop. Chẳng mấy phút sau, hình ảnh đã được chiếu lên.

Từng cảnh, từng cảnh khiến hắn và cậu giận sôi máu. Cả hai mặt đỏ bừng, cơ khớp tay kêu lên răng rắc.

- Anh nghĩ đám người này có thể do ai kêu tới? - Lâm Thiên Khánh mặt trầm trọng, nói như rít qua kẽ răng.

- 95% là Huỳnh Lệ Anh.

Có tiếng thở dữ dội của Lâm Thiên Khánh. Cậu vốn không muốn động thủ với cô ta, nhưng cô ta cứ muốn động vào người con gái của cậu. Không cho cô ta một bài học có lẽ cô ta không sáng mắt ra được.

Bác sĩ đã ra ngoài, nói rằng nó tuy đã qua nguy hiểm nhưng nhân mạng không bao giờ được để nó có một vết thương nào nữa. Hôm nay nếu không đưa đến kịp thì có lẽ nó đã mất máu mà chết luôn rồi!

Chắc phải để nó ở lại bệnh viện hết ngày mai để xem tình hình. Cả hai người con trai đêm ấy đều ở lại bệnh viện nhưng không ngủ được. Hai người đều gục đầu trên giường bệnh của một người con gái...

Tình cảm quá sâu sắc, cả hai người đều không sao rút chân khỏi bể tình này rồi.

Sáng hôm sau...

Tin Dương Hàn Phong, Lâm Thiên Khánh và nó nghỉ học đang hot khắp trường.

Ở lớp 10A3, mọi người còn lo lắng hơn. Cặp đôi vàng của lớp nghỉ học ngay sau khi nhận giải, có biến chăng?

10 giờ trưa...

Nó tỉnh dậy, thấy hai tên con trai dờ dơi nhất hành tinh đang ngủ gục bên cạnh nó.

Dương Hàn Phong, mỗi khi nó quyết định từ bỏ thì hắn lại trở nên vô cùng ảm áp, không cho nó rời khỏi. Còn Lâm Thiên Khánh, với nó chỉ là tình cảm bình thường, như giữa hai người bạn tri kỷ mà thôi.

19 giờ tối hôm đó, nó xuất viện. Dương Hàn Phong và Lâm Thiên Khánh đưa nó về nhà

Chương 98: Lâu rồi không gặp

Sáng hôm sau. Chủ nhật. Trời lạnh, không có nắng.

Nó mơ màng mở mắt, vừa định kéo chăn ngủ tiếp thì “được” một giọng nói lạnh băng cùng hành động lôi em chăn thân yêu ra khỏi người làm cho bừng tỉnh:

- Vy Khánh, dậy tôi xem nào.
- Không...tôi vẫn còn mệt lắm...- Nó giật lại tấm chăn.
- Ngoan, hôm nay chủ nhật. Tôi đưa em đi ngắm cảnh. - Hấn dõ chiều “dụ dỗ”
- Chăn bị bệnh rồi, nó cần tôi chăm sóc...- Nó thò đầu ra, ôm lấy ôm để cái chăn.

Dương Hàn Phong phì cười, đỡ nó dậy:

- Em lảm lí do quá đấy. Nhanh lên, mẹ đang chờ dưới nhà.

Nó...nếu không vì nể tình mẹ Vân Thư thì còn lâu mới chịu xuống nhà. Hmm..

Dưới nhà...

- Vy Khánh, con dậy rồi à? Sao không nghỉ thêm chút nữa...- Bà Vân Thư ngồi trên bàn ăn, cầm thìa lên nhìn nó.

Nó liếc Dương Hàn Phong một cái, rồi cười nhẹ:

- Con đỡ hơn nhiều rồi ạ.
- Nào, ngồi xuống ăn cơm đi con. Hàn Phong, mẹ lấy thiếu bát rồi. Con xuống lấy đi.

Hấn bất mãn định nói gì đó, nhưng nhìn ánh mắt của bà Vân Thư, hấn đành ngậm đắng nuốt cay xuống nhà bếp lấy thêm một cái bát nữa.

“Riết rồi thì mẹ cưng Vy Khánh hơn con trai ruột nữa...” Hấn nhủ thầm trong bụng.

Ngồi vào bàn ăn, hấn nhìn thấy một cái bát vẫn còn trống trên bàn, lạ lùng hỏi:

- Mẹ, có thiếu bát đâu.
- Lát nữa có khách. Hàn Phong, con chuẩn bị tinh thần chưa? Có một người con vô cùng thân thiết sẽ đến nhà ta đấy. - Bà Vân Thư cười tươi.
- Là ai vậy mẹ? - Hấn nhú mày, trong tâm bỗng nảy ra một hình ảnh.
- Không nói cho con biết đâu. - Bà cười tủm tỉm.

Nó từ từ đặt bát xuống, hàng lông mi khẽ cụp xuống. Nó cũng đang nghĩ đến một hình ảnh...

Bà Vân Thư thấy không gian yên ắng liền nối tiếp câu chuyện:

- Hàn Phong, con có hồi hộp không? Năm năm không gặp rồi...

Tim hấn đập thành thịch.

Nó buông hẳn thìa xuống, mấy năm không gặp thì chắc không phải Minh Khang. Vậy...người đó...

- Chào mọi người!!!

Một giọng nói vang lên ngoài cửa khiến nó và hấn giật mình, vội quay sang nhìn. Bà Vân Thư cười tươi, buông bát xuống ra đón tiếp nồng hậu.

- Nhật Huy, con đi đường có mệt lắm không?

- Con không mệt đâu bác. Hàn Phong...- Chàng trai tên Nhật Huy ấy nhìn quanh nhà, ánh mắt chạm phải Dương Hàn Phong đang đứng đơ một góc cùng một người con gái khá dễ thương.

- Đại ca...- Anh ta lao đến trước mặt Dương Hàn Phong. Hắn đơ một lúc rồi ôm chặt lấy chàng trai tên Nhật Huy kia:

- Thằng chết, lâu quá không gặp!

Nó sững sờ nhìn hai tên con trai ôm nhau tình tứ, nghĩ bụng “Tên này có sức hút tam giới luôn hay sao...”

Mãi sau hai thằng mới buông nhau ra, hần cười tươi, hồ hởi:

- Thằng này, sao giờ lại lên đây thế?

Bà Vân Thư xoa đầu Nhật Huy rồi kể:

- Thím nó sinh em bé, di Hạnh phải về quê trông cháu nên nhờ Nhật Huy lên chơi cùng con cho đỡ buồn.

- Tốt quá rồi. - Hần vỗ vai Nhật Huy bồm bộp.

Ánh mắt Nhật Huy chĩa về phía nó, nó giật mình nhìn thẳng vào mắt cậu.

- Chị dâu?

Hai từ, chỉ hai từ đó làm nó giật nảy mình. Dương Hàn Phong cũng hơi đỏ mặt, nhảy lên đánh vào cánh tay cậu:

- Chị dâu cái gì. Thằng này mới lên đây đã láo thế này rồi à? Con bé này...nói thế nào cho đúng nhỉ?

Nó gỡ rối:

- Em chào anh, em là...ừm...gọi là gì được nhỉ? Em là...ờ...ờ nhờ.

- Ờ nhờ? - Nhật Huy mắt có ý cười, nhìn nó làm nó đỏ cả mặt. Tất nhiên, anh chàng này cũng khá đẹp trai đấy chứ.

Dù là Nhật Huy nhưng hần cũng không khỏi ghen tị, tình huống gì đây?

Nó giải đầu:

- Chuyện dài lắm, nói chung là bây giờ em bị ở nhờ nhà Hàn Phong. Chắc tầm nửa tháng nữa em về nhà.

- À...- Nhật Huy cười tươi - Anh là Hoàng Nhật Huy, có mối quan hệ lung tung với đại ca.

- Vâng. - Nó cười.

Cả bốn người cùng ngồi vào bàn ăn, vừa ăn cơm vừa nói chuyện rất vui vẻ. Bà Vân Thư hỏi chuyện:

- Vậy con lên đây nhập học luôn à?

- Vâng.

- Vậy lát nữa Hàn Phong đưa Nhật Huy đi đăng ký hồ sơ nhập học nhé. Tiện thể mai đi học luôn.

Hần nói sau khi nuốt chửng quả trứng:

- Chủ nhật có ai ở trường không nhỉ?

- Cứ đi đi, khác có người.

Ăn xong cơm, hần và Nhật Huy kéo nhau lên phòng nói chuyện. Nó cũng lên phòng, bà Vân Thư đi làm công chuyện nên căn nhà khá yên ắng.

30 phút sau...

- Vy Khánh, em có đi lên trường chơi tí không?

Hần ngần cổ lên gọi, hiếm khi hần được dễ thương như thế này, đến Nhật Huy cũng phải ngỡ ngàng vì sự thay đổi lớn của đại ca cậu.

- Không đi. - Nó nói.

- Ồ, vậy ở nhà ngoan nhá, không chạy lung tung đấy. - Hấn dặn dò y như dặn đứa trẻ con ba tuổi.

- Biết rồi, khổ quá...

Hấn và Nhật Huy đi ra đến cửa, cậu tò mò hỏi hấn:

- Cô bé Vy Khánh ấy dễ thương nhỉ?

Hấn giật thót:

- Ừ thì cũng...mà chú hỏi làm gì?

- Em...em có làm gì đâu...

- Anh nói chú biết nhá, con bé ấy ngốc lắm, đừng làm gì nó. Nhá! - Hấn mở cửa xe.

- Ờ...đại ca, anh nói xem có phải anh thích Vy Khánh rồi không? - Nhật Huy cười tinh nghịch, nháy mắt.

- Bớt nói linh tinh. - Hấn chui vào xe, đóng cửa lại cái rầm.

Nhật Huy cười tủm tỉm trèo lên ghế sau, đại ca của cậu dốt nhất ở khoản nói láo, vì thế chuyện gì của hấn cậu cũng nắm trong lòng bàn tay.

***

Một tiếng sau...

Xe của hấn đỗ trước cổng, vừa bước vào nhà, hấn đã gọi í ới:

- Vy Khánh!

- Vy Khánh?

Không thấy trả lời, hấn vội lên tầng xem. Nhật Huy cũng vội vàng sát gót.

Kết quả...

Hấn tức nổ người với dòng chữ nó dán trên cửa kính:

- Dương Hàn Phong, tôi đi ăn vặt với Lâm Thiên Khánh một lúc. Không cần lo lắng cho tôi đâu.

Nhật Huy lò dò thò mặt ra đằng trước, ngó xem. Đọc xong đồng thời nhìn xong phản ứng của Dương Hàn Phong, cậu cười nắc nẻ:

- Đại ca, thế này mà anh chứ chối bay chối biến quai. Thích người ta thì tỏ tình đê, dần dà lại bị thằng khác ăn mất thì toi.

Hấn xé tờ giấy dán trên cửa, vo tròn lại, mím môi:

- Nào phải chưa tỏ tình...

- Anh tỏ tình rồi á? - Nhật Huy mắt tròn như ốc nhồi. - Thế sao tình hình vẫn cứ...

- Là tỏ tình không đúng cách. - Hấn thở dài.

- Thế nào mà không đúng cách? - Nhật Huy gặng hỏi. Thực ra cậu cũng là một sát thủ tình trường đó chứ.

Hấn ừ dột, tiến về phía giường ngồi phịch xuống:

- Hôm ấy anh thổ lộ, rồi...lờ...cường hôn...

- Ngu người. - Theo bản năng, Nhật Huy kêu lên một tiếng, nhận ra ánh mắt của hấn đang đẳng đẳng sát khí bèn cười hi hi. - Em xin lỗi, em quen mồm..

Hấn thở hắt ra, vứt tờ giấy trong tay đi. Nhật Huy tò mò hỏi tiếp:

- Thế nào nữa đại ca?

- Sau đó Vy Khánh đập cho anh mày một trận, tức quá anh đi ra, anh đóng cửa mạnh quá làm vỡ cả kính...

Nhật Huy đưa tay lên che miệng, nếu không che thì miệng cậu giờ này chắc nhét đủ cả quả mít. Dương Hàn Phong lại nhìn cậu, cậu bỏ tay ra, cười hi hi:

- Em ngạc nhiên quá ý mà, rồi...thế nào nữa?

- Haizzz...tôi về anh mà nghe lời xui của thằng Gấu Trắng, chối bay chối biến lời tỏ tình lúc sáng. Còn nói đó chỉ là chỉ thách thức cô ấy thôi...

Đến nước này thì Nhật Huy bật dậy, hét to:

- Oh shit! Đại ca, anh...

- Khô thế chứ...- Hấn nằm ườn xuống giường.

- Thiên linh linh địa linh linh, cầu cho chúa Giê-su thánh A-la và hội thánh đức chúa gòi phù hộ cho đại ca của em - Vừa nói Nhật Huy vừa lắc đầu liên tục.

- Anh mày đã thế, chú không an ủi hay nghĩ cách thì thôi, lại còn...- Hấn nói như hát tuồng.

- Em chịu, trước giờ em chưa thấy thằng nào tán gái ngu như anh.

- Hừ? - Hấn nhồm dậy. Cái thằng này, thả rông lâu năm sinh ra cái tính nghĩ gì nói đấy rồi à?

Cậu lại gãi đầu, cười hi hi part n+1:

- Em cứ bị quen nồm. Đại ca, anh yên tâm. Có em ở đây rồi, thôi thì tùy cơ ứng biến.

Hấn ngồi bật dậy:

- Nhật Huy, anh nói cho chú biết. Mai đi học mà còn cứ câu trước câu sau như này thì chết với anh.

- Đại ca yên tâm, em vẫn y như lúc bé. Vậy mai xưng hô như nào?

- Như trước.

- Vâng, thiếu gia.

Hai thằng con trai cứ như thế mà nói chuyện suốt buổi sáng, một thằng thì ngóng người về, một thằng buồn ngủ sắp rụng cổ đến nơi...

Hèm, em biết là mấy thím vừa nãy nghĩ nhầm Nhật Huy là ai đó đó nha...□□

Yên tâm, người đó sẽ có ngày trở về.

#VinZy

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Chuẩn bị - Bắt đầu

Sáng thứ hai.

- Thừa mẹ con đi học.

Tiếng đồng thanh của nó và hấn vang lên, lúc đó, Nhật Huy mới hấp tấp trèo xuống cầu thang. Cậu nhăn mặt, gọi với lên:

- Đại ca, chị dâu, hai người đợi em với!

Hấn quay ngoắt lại, nhìn cậu với ánh mắt lạ lùng. Nhưng dường như trong ánh mắt ấy có ý cười không hề nhẹ. Nó cũng quay lại, lúc đó hấn mới giờ giọng:

- Bớt nói nhảm.

Nhật Huy nhún vai: “Đại ca thế này thì bao giờ mới cura được chị dâu...thích thì nói đi, lằng nhằng!”

Trường trung học phổ thông Hoàng Kỳ...

Lớp 10A3.

Nó vừa đặt chân vào cửa lớp, hàng chục bước chân đã dồn dập ra chặn nó lại. Đầu tiên, lớp trưởng Ngọc Vy xì xón hỏi han:

- Vy Khánh! Hôm nọ cậu và Thiên Khánh làm sao mà nghỉ học vậy? Khoan đã, chân cậu làm sao mà phải băng bó như này?
- Sức khỏe không tốt lắm, giờ ổn rồi.

Nó cười.

- Vậy nghỉ ngơi nữa đi nha, cuối tuần là chung kết King and Queen rồi đó...

Vừa nói cô nàng vừa dìu nó về chỗ, vừa hay Lâm Thiên Khánh cũng vừa đến lớp. Chưa ngồi vào ghế, cậu đã hỏi:

- Đờ hơn chưa?
- Chưa đặt đít đã đặt mồm rồi...- Nó lắc đầu.
- Tội hỏi. - Lâm Thiên Khánh dường như chẳng quan tâm điều nó vừa nhắc, cậu chỉ muốn biết điều cậu đã hỏi mà thôi.
- Ổn hơn nhiều rồi, cảm ơn đã quan tâm!

Nó vỗ vai cậu cười tươi. Mấy ánh mắt híp lại của mấy cô nàng mơ mộng 10A3 tràn đầy vui vẻ. Đột nhiên không biết từ đâu, Mai Anh xông đến, túm cổ Lâm Thiên Khánh vớt ra một xỏ, tự mình sờ khắp đầu tóc cổ tay chân nó:

- Cậu không sao chứ? Tôi nhớ cậu chết đi được...
- Không sao không sao. Tay chân không mất cái nào, đầu còn trên cổ đây. Cậu làm như không gặp mấy năm rồi ấy...- Nó lại cười.

Từ khi vào 10A3, cuộc sống của nó trở nên tươi đẹp hẳn. Có bạn bè thực sự quan tâm lo lắng cho mình, có cậu bạn cùng bàn cực soái và cô chủ nhiệm dễ thương. Thật là một cuộc sống mà ai cũng muốn có.

Lâm Thiên Khánh như nhớ ra điều gì đó, quay sang nói rất nghiêm túc:

- Nhà trường huỷ bỏ cuộc thi thứ tư rồi, hình như là phần thi nữ ấy, bỏ rồi. Cho nên chỉ cần qua vòng 3 này thì sẽ phân thắng bại luôn.
- Vậy sao? Tốt quá, may mà không phải đứng ra so đo với Huỳnh Lệ Anh. Nếu so sánh ra, tôi thua chắc.

-!!!

Lâm Thiên Khánh không biết an ủi nó thế nào, nhưng suy cho cùng, nếu đem nó và Huỳnh Lệ Anh đặt trên bàn cân thì xem ra...90% bàn thắng sẽ nghiêng về phía cô hoa khôi kia.

Nó trầm ngâm ngồi đọc sách, cậu ngồi ngắm nó. Vốn không thích người khác nhìn mình chằm chằm, nó quay sang nhìn cậu, nói bóng gió:

- Cậu đang ngủ à?
- Tôi đang ngủ...- Lâm Thiên Khánh bị phát hiện, vội cụp đầu vào cánh tay vờ ngủ.

Nó cười, tròng ọ, Lâm Thiên Khánh dễ thương như thế này cơ mà!

- Cậu ngủ mà mắt vất lên trời à? Mắt cậu bị lé rồi sao? - Nó mĩa mồm.
- Chỉ là...tôi hôm qua mới học được món ảo thuật mắt lé, cho nên muốn thử! - Cậu ngượng ngịu đáp.
- Ồ...- Nó gật đầu cười, rồi tiếp tục đọc sách.

***

Nói đến hân và Nhật Huy, lần này hai chàng lại làm náo loạn một vùng khi đi cùng nhau. Nhan sắc Dương Hàn Phong vốn có thừa, cộng thêm vẻ đẹp lao vùn vụt như máy bay không người lái của Nhật Huy lại làm văng tung tóe trái tim của bao nữ sinh trong trường.

Hạo Thiên từ trên tầng nhìn xuống. Thấy một bóng dáng khá quen thuộc nhưng nghĩ đến công nào anh cũng không tài nào nhớ ra nổi. Anh chạy xuống chỗ hai người đó. Hàn Phong hất hàm:

- Nhớ thằng này không?

Hạo Thiên ngài ngài lắc đầu làm Nhật Huy có chút hụt hẫng. Hàn Phong, Hạo Thiên, Minh Khang chơi thân với nhau từ nhỏ, chuyện này ai cũng biết. Nhưng giữa tình bạn này còn có người thứ tư, đó là Hoàng Nhật Huy. Ngày ấy cậu mới 7 tuổi, được bà nội - tức dì Hạnh - đem lên chơi cùng ba đại thiếu gia kia. Bốn người thân nhau như hình với bóng, tuy nhiên suốt ngày ba người bắt Nhật Huy gọi là thiếu gia. Sống trong nhà Hàn Phong đến năm 12 tuổi, cậu phải về quê chăm sóc em gái mới sinh của mẹ mình. Từ đó mất hẳn liên hệ.

Ngặt Huy thôi không hồi tưởng nữa, cậu cười một cái toả nắng rồi gãi đầu:

- Thiếu gia Hạo Thiên, anh quên em rồi à?

- Thiếu gia?

Hạo Thiên nhăn mày suy nghĩ, rất lâu rồi ngoài mấy thằng thuộc hạ ất ơ của bố anh thì Hạo Thiên chưa được nghe ai gọi anh bằng hai từ này. Cách gọi này thì chỉ có...

- Nhật Huy! - Anh reo lên rồi ôm nhẹ lấy cậu. Hai người chạm vai nhau rồi trò chuyện rí rít.

- Mới có 5 năm mà anh đã quên em rồi.

Ngặt Huy cười trách móc.

- Tại chú mày lớn đẹp trai quá, anh mày không nhận ra. Trước mày đen thui lúi như chó thui cơ mà...- Hạo Thiên cũng cười.

Ngặt Huy được tuyển vào lớp 11A1 - cùng lớp với hai tên kia nên tình anh em lẫn tình bạn ngày càng sâu sắc. Ngày ngày anh, hấn và cậu đều đi tự ôn với nhau. Hấn có vẻ rất thích vòng chung kết này, vì đó là vòng thi đối đáp.

Bên nó và Lâm Thiên Khánh cũng siêng không kém, sáng đi học, những buổi chiều không phải đi học thêm thì nó đều sang nhà Lâm Thiên Khánh để ôn thi. Nếu pà vòng thi đối đáp thì nó không lo lắng gì mấy, cùng lắm thì lòi mất lý lẽ cùn của nó ra dùng thôi!

Một tuần nhanh chóng trôi qua...thoáng chốc, trường trung học phổ thông Hoàng Kỳ lại tổ chức vòng chung kết cho cuộc thi King and Queen. Quang cảnh trường không được trang hoàng như vòng hai nhưng mang vẻ trang trọng đến lạ. Hôm nay, hàng nghìn học sinh đều đến tụ tập. Bởi lẽ, họ chào đón màn trình diễn IQ của nam thần học đường Dương Hàn Phong nhất. Ngoài ra còn đến xem xem, cô gái lớp 10 này có thể đánh bại đương kim hoa khôi Huỳnh Lệ Anh hay không..

Buổi thi bắt đầu. Ban giám khảo hình như vẫn là 9 thầy cô hôm nọ, nhưng chỗ ngồi bị đổi. Ban giám khảo ngồi dưới khán đài, để dễ dàng nhìn thấy biểu hiện của thí sinh hơn.

Hạo Thiên hôm nay lại trình sơ mi trắng khiến anh trở nên thư sinh hơn nhiều. Vẫn là chiêu “cười toả nắng” dùng đi dùng lại nhưng vẫn rất hiệu quả với hàng trăm nữ sinh.

- Chào mừng các bạn đã quay lại với cuộc thi King and Queen...

Anh chán nản đứng lăm lăm mấy bài tình ca muôn thuở của mấy thầy cô phụ trách. Đọc xong bài diễn thuyết dài dằng dặc, anh trút hơi thở cuối cùng:

- Sau đây đã đến giờ làm việc, mời hai bên thí sinh ngồi vào bàn thi!

Trên khán đài có đặt hai cái bàn và bốn chiếc ghế nhỏ, để cho hai cặp đôi ngồi đối diện nhau. Hạo Thiên đứng giữa để dễ đọc câu hỏi. Câu hỏi hôm nay một phần là do ban tổ chức, một phần là do anh cố ý sửa cho vui. Nó và Lâm Thiên Khánh ngồi ở đây bàn bên phải, cùng lúc đó hấn và Huỳnh Lệ Anh ngồi vào đây bàn bên trái.

- Như các bạn nhìn thấy, phía bên tay trái của tôi là cặp đôi quán quân của lớp 11A1 - Dương Hàn Phong và Huỳnh Lệ Anh!

Tiếng vỗ tay reo lên như sấm cùng với tiếng gọi tên như mưa đổ. Hạo Thiên nhăn mũi, nói tiếp:

- Còn phía bên phải của tôi là cặp đôi á quân, Mạch Vy Khánh và Lâm Thiên Khánh của lớp 10A3.

Lớp 10A3 ra sức vỗ tay vỗ chân và kêu gào hết công suất. Bảo Nhi cũng đứng vào hàng ngũ này, cô nàng phát phơ chiếc bông múa trên tay cổ vũ. Khung cảnh hỗn loạn. Nhật Huy thấy tình hình lạ vãi, ngăn người ra:

- Rốt cuộc mình phải ủng hộ cho đại ca hay chị dâu đây?

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Thắng bại bất phân

Đám học sinh phía dưới im lặng như tờ khi nghe tiếng chuông ra hiệu bắt đầu cuộc thi. Hạo Thiên giờ tờ giấy ghi 10 câu hỏi điên rồ nhất mà anh từng đọc (hay ít nhất đó là suy nghĩ của anh) làm nó hơi căng thẳng. Lâm Thiên Khánh mỉm cười trấn an nó. Tất nhiên, điều này làm hắn chẳng vừa mất chút nào!

Hạo Thiên bỏ tờ giấy xuống, lại nói tiếp:

- Chúng ta hãy phân hai bên thành hai nhóm. Lớp 11A1, hai người muốn đặt tên nhóm là gì?

- Windy. - Hắn trầm giọng nói.

- Không đề thêm tên nữ sao? - Hạo Thiên cười gian tà.

Nhận được ánh mắt sắc hơn dao của hắn, Hạo Thiên mới thôi châm chọc, rồi quay sang hỏi tiếp:

- Còn lớp 10A3 thì sao?

- Song Khánh ạ. - Không hên mà nó và Lâm Thiên Khánh đồng thanh, rồi cùng nhìn nhau cười. Lần này không chỉ hắn cảm thấy khó chịu nữa mà Hạo Thiên cũng thấy bức mình. Anh trung ra bộ mặt không mấy thích thú, nói tiếp:

- Sau đây là những câu hỏi đầu tiên cho hai nhóm Windy và Song Khánh. Câu hỏi thứ nhất là câu hỏi đồ vui: Có 5 người trong phòng. Nam đang đọc sách, Minh xem TV, Hoàng đang ăn cơm, Tú đang chơi cờ. Hỏi người còn lại trong phòng - Huy đang làm gì? Các bạn có 30 giây để suy nghĩ rồi viết đáp án vào tờ giấy để sẵn trên bàn, sau 30 giây tôi sẽ đến thu và đọc kết quả. 30 giây bắt đầu.

Với câu hỏi mở đầu dễ quẹo như thế này thì hắn và Lâm Thiên Khánh chưa đến 5 giây đã phát hiện ra đáp án. Trên môi hai người đều nở nụ cười đắc ý.

Ba mươi giây trôi qua, Hạo Thiên đi đến từng nhóm thu kết quả. Anh không hề ngạc nhiên khi thấy hai tờ giấy có kết quả y như nhau:

- Wow...tôi đoán không lầm, hai bạn nam ở hai nhóm có thần giao cách cảm nhỉ? Kết quả y như nhau! Đó chính là chơi cờ (chơi cờ cùng Tú).

Đám học sinh ở dưới hò hét ồn ào, mới vào đầu trận đã chứng tỏ không ai hơn ai làm họ cảm thấy vô cùng thích thú.

Hạo Thiên cười, hùa theo đám đông:

- Cả hai nhóm đã được cộng 5 điểm. Sau đây là câu hỏi thứ hai. Bắt đầu từ câu hỏi này ai là người giờ cầm bảng trên bàn trước thì giành phần trả lời trước. Câu hỏi thứ hai là: Có hai con chó đang chơi bóng với nhau ngoài công viên, con chó trắng tên Đen và con chó đen tên Trắng. Nam thấy hai chú chó này quá dễ thương nên đã ném quả bóng chúng đang chơi ra xa rồi bảo “Đen, đi nhặt trái bóng”. Hỏi con nào sẽ đi nhặt bóng?

Vừa dứt câu hỏi, Huỳnh Lệ Anh đã hấp tấp giờ cao chiếc bảng trả lời trên tay. Hạo Thiên cười nhẹ:

- Bạn nữ của nhóm Windy, xin mời đọc kết quả!

- Tất nhiên là con chó màu trắng đi nhặt rồi, vì nó tên Đen mà!

Hầu hết những người có mặt ở đó đều nghĩ đó là câu trả lời đúng, kể cả Huỳnh Lệ Anh cũng rất tự tin vì câu trả lời này. Thế nhưng, Hạo Thiên cười lớn:

- Quả không hổ danh là đương kim hoa khôi của trường. Trả lời một cái là...sai luôn!

Cả hội trường bỗng cười ồm lên làm cho Huỳnh Lệ Anh xấu hổ tím cả mặt. Dương Hàn Phong cũng nhú mày, không hiểu vì sao câu trả lời đó lại sai. Hắn cũng nghĩ câu trả lời như vậy. Đúng lúc đó, nó nở một nụ cười trên môi rồi giờ cao tấm bảng trả lời. Hạo Thiên tươi tỉnh:

- Mời em, Vy Khánh!

- Sẽ chẳng có con chó nào đi nhặt bóng cả, ngược lại Nam sẽ phải đi nhặt dép vì chạy không kịp bởi Nam không phải chủ của chúng, cướp đồ chơi của chúng thì chúng đuổi chạy mất dép thôi.

Cả hội trường rộ lên những tràng pháo tay vì câu trả lời độc nhất vô nhị của nó. Hạo Thiên cười nắc nẻ:

- Chúc mừng em. Đó là câu trả lời chính xác! Nhóm Song Khánh được cộng thêm 5 điểm.

Lâm Thiên Khánh giương cao cây cờ thần phục. Còn bên Hàn Phong, tuy thua nó một trận nhưng hắn vẫn mỉm cười suốt: “Chỉ có cái đầu như em mới nghĩ ra câu trả lời như thế...”.

- Câu hỏi số ba là câu hỏi sinh học. Từ câu hỏi này tôi sẽ tham khảo cả hai ý kiến của hai nhóm rồi đưa ra câu trả lời: Hãy giải thích yếu tố di truyền và yếu tố môi trường là như thế nào?

Hắn lại giờ cao tấm bảng trong sự cao ngạo vốn có. Hạo Thiên xi một cái rồ dài trong bụng nhưng miệng vẫn tươi cười:

- Mời nhóm Windy.

- Yếu tố di truyền là hiện tượng chuyển những tính trạng của cha mẹ cho con cái thông qua gen của cha mẹ. Yếu tố môi trường là những ảnh hưởng trực tiếp đến gen như là tính cách, sức khỏe, tâm lý, giáo dục...

Quả không hổ là Dương Hàn Phong, mở miệng ra là nói lý lẽ. Ở dưới rộ lên những lời bàn tán sâu sắc về bộ não bạc tỷ của hắn.

Hạo Thiên nuốt nước bọt rồi mời:

- Mời Song Khánh.

Tất nhiên, nó và Lâm Thiên Khánh không ai ôn lý thuyết gì cả. Nó đánh giờ chiều cuối cùng - chém gió:

- Em chẳng biết trả lời gì hơn. Nhưng trả lời theo cách của anh Hàn Phong nhóm bên thì có vẻ hơi dài dòng.

- Vậy em sẽ trả lời như thế nào? - Hạo Thiên hỏi.

- Đơn giản hơn như sinh con ra giống bố là yếu tố di truyền, còn giống ông hàng xóm là yếu tố môi trường.

Lần này không ai trong phạm vi công trường đến khán đài là không ôm bụng cười. Hạo Thiên sau một tràng cười mất hết hình tượng, mới ho khan nói tiếp:

- Em thật là một cô bé dễ thương. Anh thấy câu trả lời của hai nhóm đều rất chính xác đó chứ, phải không?

- PHẢI! - Nhóm học sinh phía dưới gào ầm lên.

- Vì vậy ở câu số ba này, cả hai nhóm sẽ được cộng thêm 5 điểm.

Tất nhiên, hội đồng ban giám khảo chẳng ai thích ý kiến của nó. Mấy ông bà nhìn nhau...

Lâm Thiên Khánh lại được một phen hết hồn vì câu trả lời có một không hai của nó, cậu thì thầm:

- Boss, cậu thật giỏi.

Nó nhìn cậu, cười vui vẻ.

Hạo Thiên tiếp tục đọc câu hỏi tiếp theo:

- Câu hỏi số 4, vẫn là câu hỏi đồ vui nhưng hai bên có thể tranh luận với nhau, nếu cần: Hấp 3 cái bánh bao mất 6 phút, hỏi hấp 15 cái bánh bao mất bao nhiêu phút?

Nó nhanh nhẩu giơ bảng trả lời, Hạo Thiên vui vẻ:

- Mời nhóm Song Khánh.

- Mất 30 phút ạ.

Cả đám học sinh cười rộ lên. Tưởng cô gái này thông minh xuất chúng như thế nào, hoá ra cũng chỉ là kẻ ngốc như vậy thôi.

- Mời nhóm Windy.

- Mất 6 phút thôi. - Hàn Phong vừa cười vừa trả lời.

Nó đứng bật dậy:

- Tại sao chứ?

- Em ngốc thật, có ai đi hấp từng cái bánh một không?

Nó cup mi suy nghĩ, một lúc sau mới ngồi xuống, hỏi Hạo Thiên:

- Em xin hỏi có được hỏi lại anh Phong không ạ?

Tim hắn đập mạnh, nó gọi hắn là “anh Phong” cơ đấy.

Hạo Thiên nhìn ban giám khảo, họ gật đầu tỏ ý bằng lòng. Nó khoanh tay hỏi hắn:

- Vậy theo như anh nói, ví dụ ăn một cái bánh hết 1 phút thì ăn 10 cái bánh hết bao nhiêu phút?

- 10 phút. Em tưởng ai cũng ngốc như em chắc? - Hấn cười mỉa mai.

- 10 phút ăn hết 10 cái bánh bao, dạ dày anh đúng là thùng phuy không đáy!

Hấn câm lặng, cả hội trường cũng câm lặng, không ai có thể ngờ nó lại vặn hấn trong tình huống như thế này.

Nó cười “Dù gì cũng không được điểm thì cũng phải giữ lấy thanh danh của mình chứ...”

Cuối cùng, vì trả lời đúng lý thuyết, bên hấn được cộng 5 điểm..

Hạo Thiên thở ra một tiếng, nhẹ giọng:

- Đây là câu hỏi cuối cùng trong 5 câu hỏi tư duy. Câu hỏi có nội dung: Có một con sói và một con cừu uống nước ở một khúc sông. Con sói rất muốn ăn thịt cừu cho nên nó đã nghĩ ra một mưu mẹo. Nó mon men lại gần cừu rồi nói: “Nghe đây, ta sẽ cho ngươi 1 phút để trả lời 50 câu hỏi. Nếu ngươi không trả lời được, ta sẽ ăn thịt ngươi”. Nói rồi con sói kể ra một loạt 50 câu hỏi về mọi vấn đề. Nó chắc mẩm phen này sẽ ăn được cừu. Không ngờ, cừu chỉ trả lời đúng 1 câu mà đã giải quyết xong 50 câu hỏi của sói.

Hỏi, cừu đã trả lời câu gì?

Hấn nuốt nước bọt “Câu hỏi kiểu gì vậy trời...”

IQ của hấn cao như thế còn không nghĩ ra, huống gì là Huỳnh Lệ Anh. Bên nhóm Windy câm như tờ, không có động tĩnh gì.

- Thế nào? Hai nhóm đã có câu trả lời chưa?

Nó từ từ giơ cao tấm bảng trả lời. Hấn chốt dạ “Lần này lại là câu trả lời gây yếu tim gì nữa đây...”

Lâm Thiên Khánh nãy giờ chưa trả lời được câu nào, cậu thấy mình như hòn đá vậy. Xấu hổ quá.

Hạo Thiên cười:

- Mời Song Khánh.

- Con cừu trả lời: “Tao không biết...”. Chỉ một câu, giải quyết cả 50 câu hỏi.

Tiếng hò hét và vỗ tay reo lên từ bốn phía, cô gái này mở miệng ra là nói những phát ngôn gây sốc nhất thời đại, không ai tưởng tượng được.

- Wow...em tuy không giỏi mấy kiểu lý thuyết bài học nhưng tư duy hoạt động khá nhanh nhỉ? Chúc mừng em, nhóm của em được cộng thêm 5 điểm.

Sau vòng câu hỏi tư duy là câu hỏi ứng xử, Hạo Thiên tổng kết kết quả của vòng đầu:

- Sau vòng đầu tiên, chúng ta đã có kết quả. Nhóm Windy đạt 15 điểm. Nhóm Song Khánh cũng đạt 15 điểm. Tỉ số hiện tại đang bị san bằng. Và chúng ta cùng đến với vòng thi thứ hai - ứng xử.

Sau 5 phút nghỉ tại chỗ, cuộc thi cũng bắt đầu. Hạo Thiên vẫn vai trò đó, đọc câu hỏi:

- Câu đầu tiên: Bạn làm việc ở tầng 60 của toà nhà 100 tầng. Bạn bước vào phòng làm việc và thấy một quả bom đang đặt trên ghế. Đồng hồ trên quả bom đếm ngược chỉ còn 90 giây. Bạn sẽ làm thế nào?

Quả là hack não, hack não!

Dương Hàn Phong đang lăm nhăm tính toán gì đó. Thời gian chỉ có 30 giây, nó và Lâm Thiên Khánh cũng bí hòng.

Trong đầu nó toàn những câu trả lời điên rồ như “Nhét quả bom vào bồn cầu”, “quăng xuống tầng trệt giết đứa mình ghét...”, “đặt vào thang máy, đưa nào xấu số thì...”

Và câu trả lời của hấn là...

- Quăng ra ngoài cửa sổ. Nếu cho 60 tầng, mỗi tầng cao 5m thì 60 tầng cao 300m. Tính ra 7s trái bom sẽ đi được 150m vì thế 14s nó mới đi hết quãng đường 60 tầng kia. Vì vậy cứ thoải mái ăn chơi 80s kia đi, canh chừng khi nào đồng hồ còn 10s thì ném đi thật xa, trái bom 10s không thể đi hết quãng đường 300m nên sẽ nổ trên không trung.

- Ồ....

Những tiếng ồ phát ra cùng hàng trăm cái mồm đang há hốc vì câu trả lời của hấn. Chỉ trong 30s, hấn đã tính ra được câu trả lời. Thiên tài, thiên tài.

Hạo Thiên chẳng bắt ngờ gì mấy, anh chỉ tò mò câu trả lời của nhóm nó thôi.

- Còn Song Khánh thì sao?

Nó lắc đầu nhìn Lâm Thiên Khánh, cậu cũng tặc lưỡi nhìn nó. Câu hỏi gì mà kì cục, đầu óc nó đã chậm chạp hơn người khác lại còn...

“Tôi hiểu nhé...” Ánh mắt Lâm Thiên Khánh nhìn nó như muốn nói.

Nó khẽ chớp mi mất một cái. Dù gì cả hai đứa cũng không có câu trả lời đàng hoàng nên...chém gió một tí cho vui vậy.

Lâm Thiên Khánh lấy giọng:

- Ừm...em nghĩ là...kẹp quả bom vào mông và bạn sẽ có một màn trình diễn bay trên không thật ngoạn mục.

Những tiếng cười lớn nhỏ thi nhau phát ra ngay sau khi Lâm Thiên Khánh dứt lời, nó thì sốc đến mức suýt thì ngã ruyền xuống đất. Lâm Thiên Khánh, cậu cũng lấy lòi không kém ai.

Tất nhiên, câu hỏi này Dương Hàn Phong ăn chắc 5 điểm.

- Câu hỏi thứ hai trong vòng thi ứng xử: Nếu trên xe buýt có một người đang hút thuốc. Bạn tỏ ra khó chịu và người ấy hỏi “Tôi có thể hút nốt điếu thuốc này được không?” thì các bạn sẽ làm như thế nào?

Huỳnh Lệ Anh nhanh tay trả lời trước:

- Riêng em thì em chắc chắn sẽ không đồng ý, hút thuốc lá vô cùng có hại cho sức khỏe của người hút lẫn người hít. Nếu người đó vẫn hút, em sẽ yêu cầu người đó xuống xe buýt ngay lập tức.

Hoa khôi vẫn đứng là hoa khôi, nói những câu sắc mùi văn hoá...

Suy nghĩ của nó khác với cô ta. Nó nói như đùa:

- Em sẽ nói “Hút thì được, nhưng đừng nhả ra”.

“Quả chỉ có em mới nghĩ ra những câu trả lời như thế...” Hấn và Hạo Thiên cùng nghĩ thầm trong bụng.

Lần này, cả hai nhóm đều được cộng 5 điểm.

- Câu hỏi số 3 trong vòng thi ứng xử: Có một anh chàng nghèo khổ muốn lấy công chúa. Nhà vua đồng ý với điều kiện ông sẽ đưa ra hai mảnh giấy. Một tờ ghi chữ “có” và một tờ “không”. Anh chàng này phải bốc thăm và công khai trước cả làng. Nếu bốc phải tờ giấy ghi chữ “có”, anh sẽ được lấy công chúa. Còn nếu bốc phải từ “không” thì anh sẽ bị chém đầu.

Đêm trước ngày diễn ra, một người lính đã nói với anh nhà vua sẽ viết từ “không” trên cả hai tờ giấy. Làm thế nào để anh chàng này có thể lấy được công chúa mà không bị chém? Câu hỏi này ưu tiên hai bạn nam ở hai nhóm nhé.

Lâm Thiên Khánh cười tong tong và giờ bâng trả lời trong khi Dương Hàn Phong đang bối rối, không biết làm thế nào:

- Anh chàng đó chỉ cần bốc một tờ giấy rồi bỏ vào miệng nhai. Sau đó bảo nhà vua lên đọc từ được ghi trên mảnh giấy còn lại. Chắc chắn mảnh giấy đó ghi từ “không” nên mọi người sẽ đều nghĩ mảnh giấy anh ta vừa nuốt ghi từ “có”. Như vậy hiển nhiên, anh ta sẽ được cưới công chúa.

Câu trả lời của Lâm Thiên Khánh quả nhiên không sai tạo nào. Còn bên hấn thì cảm lạnh, hấn đâu có giỏi về mấy vụ hỏi cưới công chúa này chứ.

Song Khánh được cộng 5 điểm.

Trận đấu ngày càng gay gắt. Vòng hai có khi tỉ số lại bị san bằng mất. Mọi người ở dưới đều đang toát mồ hôi hột, không một ánh mắt nào lơ đãng khỏi sân khấu.

- Câu số 4 trong vòng thi ứng xử: Nếu một ngày nào đó có một bạn khác giới gửi thư “riêng tư” cho bạn nhưng bạn không muốn tiến xa hơn nhưng vẫn muốn giữ lại tình bạn thì bạn sẽ làm như thế nào?

Hội đồng ban giám khảo đơ người...câu hỏi này làm gì có trong danh sách?

Chỉ có Hạo Thiên biết, anh đã thêm câu hỏi này vào cho vui thôi =)))

Bên nhóm Windy, người được tỏ tình như com bữa không ai khác là Dương Hàn Phong. Hấn trầm tĩnh:

- Trước giờ tôi chưa từ chối ai mà vẫn giữ được tình bạn cả. Nhưng mà nếu có, tôi sẽ nói “Học sinh cấp ba không được yêu sớm đâu. Chúng ta chỉ là bạn thôi, được không?”

Hứ, sắc mùi giả tạo. Dương Hàn Phong mà cũng nói được câu đấy cơ à? Có mà người ta chưa tỏ tình đã bị hấn xé tan tành hi vọng, hoặc là bị phũ một cách không thể phũ hơn.

Nó nhoen miệng cười với câu trả lời của hấn:

- Bên em thì có ý kiến khác. Từ đại tuyệt chiêu:

1: Mặt mộc gặp hấn.

2: Hôi vay tiền.

3: Mặt mộc gặp hấn hỏi vay tiền.

4: Say rượu, mặt mộc gặp hấn hỏi vay tiền.

Chỉ trong chưa đến một tuần, hấn ta sẽ tự lui thôi.

Câu này chấm điểm theo ý kiến của khán giả nên Hạo Thiên nhanh chóng vào câu hỏi cuối cùng, cũng chính là câu hỏi đối đáp của cuộc thi:

- Các bạn nghĩ thế nào về việc nam nữ ở thử trước hôn nhân của sinh viên hiện nay?

Nó chau mày “Học sinh cấp ba không nên hỏi những câu vượt xa trí tưởng tượng thế này chứ...”

Cả bốn người đều không ngờ nhà trường có thể ra câu hỏi “lớn lao” như thế này. Hội ý diễn ra trong 5 phút.

Đầu tiên, về phía Dương Hàn Phong và Huỳnh Lệ Anh, hai người có hai ý kiến trái ngược nhau. Hàn Phong coi việc đó chẳng có vấn đề gì nhưng Huỳnh Lệ Anh thì không thể chấp nhận được. Còn nó và Lâm Thiên Khánh đồng quan điểm: Sống thử là phương pháp tốt.

- Nhóm em nghĩ việc sống thử trước hôn nhân là hoàn toàn đúng đắn. - Nó mở đầu cho cuộc tranh luận.

- Tôi phản đối! - Huỳnh Lệ Anh lớn giọng. - Nam nữ chưa kết hôn ở chung một nhà, mặc dù là có tình yêu nhưng cũng không thể được.

Nó và Dương Hàn Phong cùng lúc thấy giật mình thon thót.

- Tại sao lại sai chứ? Việc sống thử có liên quan đến việc có nên tiếp tục mối quan hệ đó nữa hay không. Mỗi góc cạnh của một con người khi tiếp xúc ngoài đường ta chỉ nhìn thấy một khía cạnh nào đó, khó mà nhìn thấy những khía cạnh khác của người ta. Nhưng nếu ở chung một nhà thì chẳng mấy mà hiểu được nhau cũng như thông cảm cho nhau và quyết định có nên tiếp tục mối quan hệ này nữa hay không. - Nó nói liền một mạch.

Huỳnh Lệ Anh cũng nhanh không kém:

- Đó chính là điểm mấu chốt. Nếu ở cùng thì sẽ biết hết những vấn đề tuyệt mật của nhau. Ví dụ như hai người rất yêu nhau, khi ở thử như vậy, phát hiện ra tật xấu của nhau thì trở nên chán nản, dẫn đến tình cảm đổ vỡ. Cho nên, việc sống thử trước hôn nhân là hoàn toàn sai lầm, nó có thể làm tan vỡ hạnh phúc của nhiều người và sẽ gây trở ngại hôn nhân của những người đó về sau.

Ờ...Dương Hàn Phong và Lâm Thiên Khánh là đang trở tròn mắt nhìn hai chị nhà đầu khẩu. Hoàn toàn không có chữ nào trong đầu.

Nó mỉm cười:

- Tôi không đồng tình với ý kiến đó. Nếu như sống thử đã cảm thấy chán nản, muốn từ bỏ mối quan hệ thì sau khi tiến tới hôn nhân sẽ ra sao? Trước sau gì cũng sẽ phát hiện ra nhiều tật xấu của nhau thì nên để người ta biết sớm. Nếu không, khi đi vào hôn nhân cũng sẽ dẫn đến những cuộc cãi vã không đáng có, kết quả cũng dẫn đến việc tan vỡ hạnh phúc gia đình. Nếu như sống thử đã không chấp nhận được những tật xấu của bạn thì nên kết thúc sớm thôi, vì không sớm thì muộn cũng có ngày bị ép đến chết.

- Nhưng khi sống thử không chỉ có vậy, nó còn kéo theo vô số những gì không đáng có nữa. Những thứ đó ảnh hưởng đến việc học hành, nhất là với học sinh, sinh viên. - Huỳnh Lệ Anh tỏ ra phản đối gay gắt.

- Cho nên khi sống thử phải biết giữ chừng mực, không làm những việc quá đáng là được. Điều này cũng là một cách để rèn luyện tính độc lập và chăm lo gia đình cho cả hai người đó.

Huỳnh Lệ Anh nghiêng răng bặm lưỡi, không biết trả lời như thế nào...

Cuộc thi đối đáp kết thúc nhanh chóng với hai ý kiến khác nhau. Trong thời gian bỏ phiếu, đồng thời cũng trong thời gian chấm điểm của giám khảo. Hai đội đi rồi về khu nghỉ ngơi.

30 phút sau...

Kết quả cuộc thi đã có, ban giám khảo lên sân khấu để đọc điểm và số phiếu bầu. Nó, Lâm Thiên Khánh, Dương Hàn Phong và Huỳnh Lệ Anh đứng thành một hàng cạnh khán đài, số khán giả thì xếp hàng chật ních cả sân trường.

Vẫn là cái tên cũ, bà Thôi Thị Từ Thi cầm tờ kết quả lên đọc rất hoành tráng. Nhưng bên cạnh bà còn có thêm bà Hoàng Lâm Cẩm làm thư kí. Sau khi huyền thuyên mấy bài diễn văn từ thời con trâu còn biết ngồi thì bà Từ Thi cũng nói đến vấn đề chính:

- Số điểm và số phiếu bầu đều được kiểm tra kĩ càng, không hề có gian lận nên mong các em tôn trọng.

Nhóm Windy, vòng một 15 điểm, vòng hai 21 điểm. Tổng 36.

Nhóm Song Khánh, vòng một 15 điểm, vòng hai 21 điểm. Tổng 36.

Thật không ngờ được, hai nhóm lại có số điểm bằng nhau!

Nó chau mày “Sao lại có thể như thế được?” Phần thi đối đáp rõ ràng nó đã làm cho Huỳnh Lệ Anh phải câm nín, thế mà số điểm vẫn bằng nhau. Sao có thể chứ?

- Còn số phiếu bầu được thống kê lại như sau:

Nhóm Windy được 770 phiếu.

Nhóm Song Khánh được 765 phiếu.

Những tiếng hò hét vang lên, thời khắc phân thắng bại đã đến. Nó thất vọng, buông thông hai tay xuống. Ông trời đã an bài nó thua Huỳnh Lệ Anh rồi..

Nhưng...

- Cô ơi, vẫn còn 5 phiếu bầu cho Song Khánh!

Bạn nam kiểm phiếu hốt hải chạy lên khán đài, đưa ra 5 lá phiếu. Bà Từ Thi tỏ ra phân vân:

- Vậy là điểm hai nhóm bằng nhau, số phiếu bầu cũng bằng nhau.

Ồn ào. Hai từ này đủ để diễn tả hiện trạng ở sân trường Hoàng Kỳ bây giờ. Đây quả là cuộc chiến không hồi kết, thắng bại bất phân.

Nó mím chặt môi chờ kết quả, tim run lên từng đợt hoà cùng làn gió lạnh giữa đông. Sân trường rực lửa, chia làm hai phe tranh đấu với nhau, cãi nhau như vẹt, càng cãi càng hăng.

Một nhân vật xuất hiện gần khán đài khiến nó giật mình. À mà không chỉ nó, Lâm Thiên Khánh, Ngọc Vy, Mai Anh, Hoàng Nhật và hầu hết các học sinh lớp 10A3 đều cảm thấy lo lắng.

Đó là Thanh Thảo.

Cô nàng từ sau buổi dạ vũ hôm đó thì nghỉ học suốt một tuần. Đến một phút trước vẫn chưa hề xuất hiện. Bây giờ lại đột ngột quay về khiến tình hình nhóm Song Khánh bất lợi.

- Thừa cô, em có thể bầu chọn được không? - Thanh Thảo cười vui vẻ nhìn bà Từ Thi rồi nhìn sang Lâm Thiên Khánh.

- Được chứ, phiếu bầu của em sẽ là điểm quyết định. - Bà cô mừng như mở cờ trong bụng.

- Em chọn...

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101: Em chọn...

Em chọn...

Khoảnh khắc này, giây phút này...tất cả mọi hành động diễn ra trên sân trường như dừng lại. Trái tim bốn người dự thi cũng chậm lại, nhịp thở bắt đầu lệch lạc đi...

- Em chọn...Windy ạ. - Thanh Thảo kiêu hãnh trả lời.

Ngay sau đó chưa đầy nửa giây, một nửa đám khán giả reo hò ầm ĩ, nửa còn lại ừ ừ như mắc cúm gia cầm. Nhất là tập đoàn lớp 10A3, không ai trên

mặt đều hiện lên hai chữ: GIẾT NÓ!

Rõ ràng Thanh Thảo là lớp 10A3, dù sao cũng vì lớp mà ủng hộ cho lớp chứ. Đẳng này...

Bà Từ Thi miệng cười toe toét:

- Vậy là kết quả đã rõ ràng. Nhóm Windy 771 phiếu. Nhóm Song Khánh 770 phiếu. Kết quả: Windy chính là nhóm được nhận giải King and Queen đầu tiên của trường ta.

Huỳnh Lê Anh miệng cười rộng đến mang tai, mắt híp lại đến nỗi dính cả vào nhau. Dương Hàn Phong có vẻ không bình thường, ánh mắt như dính chặt vào cặp đôi còn lại.

Còn Song Khánh thì...

Ngay sau giây đầu tiên, nó như lặn người đi, không nhúc nhích. Nhịp thở khe khẽ dần. Nó đã tuyệt vọng từ lúc thấy kém Windy 5 phiếu, nhưng sau đó lại được gieo rắc thêm hi vọng. Nó đã kì vọng rất nhiều, rất nhiều...để rồi

...

Để rồi lại thất vọng gấp bội lần.

Chẳng thà năm phiếu bầu sau kia không xuất hiện, chẳng thà không có sự góp mặt của Thanh Thảo, thì nó có lẽ cũng chẳng hụt hẫng đến mức này!

- Vy Khánh...không sao đâu, dù gì chúng ta cũng chỉ kém họ...- Lâm Thiên Khánh xoa đầu nó an ủi. Nó cười nhạt, ngược lên nhìn cậu:

- Tôi không sao.

Lũ Ngọc Vy và Mai Anh vừa điên vừa tức, họ kiên quyết lát nữa phải giết chết con bé Thanh Thảo kia mới hả dạ.

Bà Từ Thi lại xuất hiện:

- Mời cả hai nhóm lên nhận giải.

Đang trong thời gian hai nhóm lên nhận giải, Huỳnh Lê Anh vẫn cười toe khoác tay Dương Hàn Phong tỉnh tú. Còn nó và Lâm Thiên Khánh mặt lạnh như tiền nhưng vẫn cố nặn ra một nụ cười giả tạo.

- Vì hai nhóm có số phiếu xấp xỉ bằng nhau, cho nên phần thưởng cho hai nhóm cũng sẽ xấp xỉ bằng nhau. Sau khi kì thi kết thúc, trong khi toàn trường cùng đi tham quan ở một nơi thì hai nhóm sẽ được đi chơi riêng. Địa điểm sẽ được thông báo sau kì thi. Riêng nhóm Windy ngoài việc đi chơi riêng cùng Song Khánh thì được nhận một chiếc Cup King And Queen khoá đầu tiên của trường ta.

vỗ tay...vỗ tay

Hội thi kết thúc, kết thúc cả ba tuần vui vẻ của trường Hoàng Kỳ. Tan tầm xong, Mai Anh hùng hờ lên xách cổ Thanh Thảo xuống, nói như tát nước vào mặt:

- Nguyễn...Thanh...Thảo...

- Sao? - Cô ấy vênh mặt lên, cười tự đắc.

- Cậu học ở lớp nào? - Mai Anh nghiêng răng ken két.

- 10A3, cậu bị lú rồi à? - Thanh Thảo trừng mắt.

- Cậu biết cậu học 10A3, sao còn bầu chọn cho 11A1, cậu có biết phiếu bầu của cậu quyết định mọi chuyện không? Cậu có biết Song Khánh đã vất vả như thế nào để đổ vào cuộc thi này không? Há??? - Mai Anh gắt gao.

Thanh Thảo nhún vai:

- Bầu chọn cho ai là quyết định của tôi, tôi thích nhóm nào thì bầu cho nhóm đó. Chuyện này chẳng có gì sai cả...

- Cậu...- Mai Anh định tung ra nắm đấm cho Thanh Thảo tan mặt thì bị Hoàng Nhật ngăn lại, cậu trầm tĩnh:

- Mai Anh, không cần chấp loại người như vậy, dù gì sau này cậu ta cũng không còn là người của lớp mình nữa rồi.

Nói xong cậu kéo Mai Anh đi ra chỗ nó và Thiên Khánh.

- Vy Khánh, cậu không sao chứ? - Tất cả đồng thanh.

Nó ủ rũ, rồi đột nhiên nở nụ cười tinh nghịch:

- Mọi người nghĩ thế nào?

- Cậu còn cười được à? - Máu nóng trong người Mai Anh lại sôi lên sùng sục.

- Lúc mới dự thi, tôi còn không nghĩ được lọt vào top 5. Dù sao thì tôi cũng không bằng Huỳnh Lệ Anh, thì Windy được quán quân cũng là chuyện đương nhiên. Chủ yếu chúng ta thi để mở rộng tầm mắt, chứ không phải đạt King And Queen. Với lại, làm “Queen” của toàn trường có phải chuyện dễ? Đi đâu cũng phải chú ý hành động cử chỉ, rõ là mệt.

- Cậu thật sự nghĩ như vậy à? - Ngọc Vy lo lắng.

- Thật mà.

- Vậy...chúng ta đi ăn mừng nào!!!

Lớp 10A3 nhanh chóng thay đổi cảm xúc, từ hụt hẫng, tức giận sang đến vui vẻ. Mọi người dắt nhau đi quây phá tung bùng đến tận chiều tối.

Khi thức ăn, nước ngọt hay bia bọt đã thấm vào cơ thể, Hoàng Nhật mới liệng lạng ra chỗ Lâm Thiên Khánh, lăm nhăm:

- King And Queen kết thúc rồi. Cậu có ý định gì chưa?

- Ý định gì? - Lâm Thiên Khánh lăm nhăm không kém.

- Thì...cậu có thích Vy Khánh hommmm? - Hoàng Nhật cười man rợ.

- Tất nhiên là...có! - Lâm Thiên Khánh cười hớ hớ.

- Thích...thì tỏ tình đi...

- Tò...tình? - Mắt Lâm Thiên Khánh lơ đã lơ đã, hếch lên nhìn Hoàng Nhật.

- Ờ.

- Được, tôi quyết định! - Lâm Thiên Khánh cầm lon nước, giơ cao lên trời, rồi lại cười hớ hớ, ngồi xuống, nói nhỏ với Hoàng Nhật - Ra Tết tôi sẽ tỏ tình với cậu ấy!

- Thế chứ lại...hề hề hề...- Hoàng Nhật cụng ly - Anh em tốt, nhè.

- Là anh em tốt à? - Lâm Thiên Khánh ngệt mặt ra.

- Đúng rồi...

- Anh em tốt thì hôn cái...chu chu...- Lâm Thiên Khánh quả nhiên đã say, những lời này mà cũng nói ra được. Hai anh chàng đang trở thành tâm điểm của mọi sự chú ý.

- Hai thằng này...lần nào cũng say đầu tiên. - Một anh chàng cũng đang “trên mây” giờ chứng, phán.

- Cậu có khác gì đâu, cầm đi. - Ngọc Vy phát phát tờ giấy ăn trên tay.

Được, cậu quyết định rồi, thi xong, ra Tết, cậu nhất định phải tỏ tình với nó.

Trời đã tối mờ, tối mờ tối mịt, đã thế còn lạnh, nó phải khổ sức vác cái thân nghìn tấn Lâm Thiên Khánh về nhà, cậu đã ngủ từ lâu.

- Ông ơi. - Nó gọi quản gia. - Ông thay đồ và vệ sinh cá nhân cho cậu ấy nhè, cháu về đây ạ.

- Nhưng trời tối lắm rồi, hay là tiểu thư cứ ở lại đây đi. - Ông quản gia nhìn trời, lo lắng.

- Dạ thôi ạ, cháu còn về được. - Nó cười rồi tạm biệt ông quản gia.

Đường về khoảng 15 phút, nó nghĩ thế nào lúc về bà Vân Thư cũng loay quanh lo lắng cho mà xem.

Về đến nhà, đèn sáng trưng. Nó thò đầu vào rồi len lén chui vào nhà.

- Đi đâu mà bây giờ mới về?

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 102: Vì sợ nhầm lẫn

Nó giật mình quay sang nhìn thì thấy Dương Hàn Phong đứng trên cầu thang, mặt mày không được sáng sủa cho lắm. À ờ...không dễ chịu cho lắm.

- Đi đâu mà giờ mới về?

Nó thân nhiên:

- Ăn mừng. À mà, lớp anh được quán quân sao lại im lìm thế?

- Ừm...cũng...vừa về...- Hấn ấp úng. Vì không có hứng thú với việc tụ tập ăn uống chúc mừng cho nên lớp 11A1 dù đạt quán quân nhưng vẫn chưa có động tĩnh gì.

- Chúc mừng nhá. - Nó cười.

- Em không buồn à? - Hấn ngạc nhiên.

- Buồn làm gì, dù gì cũng không thắng nổi bọn anh. Với lại, tôi không thích là người bị cả trường soi mói.

- Ừm...

Nó đi lên phòng tắm rửa rồi nằm uỳnh xuống giường. Đầu nó lúc này đã hơi ong ong, rõ ràng vừa nãy chỉ uống một chút thôi mà...

- Vy Khánh, em ăn gì chưa? - Hấn ở ngoài gõ cửa ý tứ.

- Chưa. - Nó lười biếng mở mắt.

- Xuống nhà đi. Nhật Huy nấu cơm rồi.

Nghe thấy Nhật Huy nấu cơm, nó tỉnh hẳn, rồi lon ton xuống nhà thưởng thức tay nghề của anh chàng.

- Anh Nhật Huy, anh nấu ăn ngon thật đó! - Nó híp mắt lại, đưa tay ra hiệu “like”.

- Chị dâu, chị thích là được rồi. Đại ca, anh cũng ăn đi. - Nhật Huy ngồi vào bàn. - Bác gái đâu?

Dương Hàn Phong ngược mặt lên:

- Mẹ tôi có công chuyện nên về muộn tí. Thôi ăn đi.

Ba người ngồi ăn vui vẻ, vừa ăn vừa bàn tán về cuộc thi sáng nay.

- Chị dâu, sáng nay lúc trả lời câu hỏi, chị ngẫu thật đấy. Cô gái bên cạnh đại ca sánh không kịp luôn.

- Anh Nhật Huy, sao anh cứ gọi em là chị dâu thế? Trong khi em nhỏ tuổi hơn anh. - Nó tròn mắt.

Nhật Huy ấp úng nhìn hấn, còn hấn vẫn tỏ ra cái thái độ gọi là “liên quan đến anh mà chắc”.

- Cái này...cái này...là biệt hiệu, biệt hiệu! - Nhật Huy cười hơ hơ.

- Vậy sao...biệt hiệu lạ lùng thật đấy...- Nó chớp mắt suy nghĩ.

Trong lúc nói chuyện, hấn và Nhật Huy đều để ý rằng, khi đáp lại lời của cậu, nó đều trả lời “Anh Nhật Huy” chứ không chỉ gọi tên. Điều này làm cả hai chàng hết sức khó hiểu.

Cuối cùng, Nhật Huy cũng đành mở mồm trước:

- Chị dâu, em để ý sao chị cứ gọi em là “anh Nhật Huy” thế? Có thể gọi em là Huy, hoặc anh Huy cũng được mà? Sao cứ phải thêm cả tên đệm?

Nụ cười trên môi nó lập tức tắt ngúm, thay vào đó là khuôn mặt tái xanh, buồn thảm thảm. Nhận ra sự thay đổi này, Nhật Huy gắng hỏi:

- Chị dâu, chị sao thế?

- Em không sao.

- Vậy còn cách xưng hô...

- Em gọi anh như vậy, để tránh nhầm lẫn với một tên Huy khác...

Giọng nó buồn buồn xen lẫn đau lòng khiến hắn bất giác lạnh người. Một tên Huy khác...chẳng lẽ là...

Người tên Huy mà nó đã gọi tên vài tháng trước?

Càng ngày hắn càng tò mò về tên Huy này. Rốt cuộc tên đó là ai mà lại “được” nó coi trọng đến vậy? Tên đó là ai mà mỗi khi nhắc đến thái độ của nó lại trở nên như vậy?

Ăn cơm xong, hắn nói có việc nên lên phòng trước, nó cũng đi ngủ sớm. Chỉ có Nhật Huy chăm chỉ đi làm bài tập về nhà.

Sáng hôm sau...

Ngay sau cuộc thi lúc nào cũng là ngày chủ nhật. Sáng dậy nó đã không thấy hắn đâu, nghe Nhật Huy bảo có việc phải lên trường gấp.

Ăn sáng xong, có tiếng gõ cửa. Nhật Huy đang ở trên phòng nên nó không tiện nhò. Nó đành phải xuống mở cửa. Người với chả ngọm, chủ nhật mà còn mò tới nhà người ta quấy rối nữa.

Nhưng suy nghĩ đó của nó bị đập tắt ngay và luôn khi thấy người gõ cửa là ai.

- Anh Hạo Thiên! - Nó reo lên.

- Vy Khánh, chúc mừng em nhé. - Hạo Thiên ôm bó hoa hồng lớn tặng cho nó với vẻ mặt hớn hờ. Nó phẩy tay:

- Có gì đâu mà phải chúc mừng. Nhưng...cảm ơn anh nhé.

Nó và Hạo Thiên đi vào phòng khách, để bó hoa trên bàn rồi nói chuyện trên trời dưới đất. Bỗng Hạo Thiên kêu lên:

- À, lải nhải này giờ anh suýt quên mất chuyện chính.

- Chuyện gì anh? - Nó tròn mắt ăn cam.

- Bố anh muốn mời em đến nhà ăn trưa. Em xem có được không?

- Bố anh á? - Nó ngạc nhiên. - Sao tự nhiên bố anh lại mời em đến nhà làm gì?

- Tại vì anh hay kể về em với ông ấy, với lại cuộc thi hôm qua cũng truyền đến tai bố anh, ông ấy rất tò mò muốn biết em là ai cho nên...- Hạo Thiên cười vui vẻ.

- Ồ...vậy cũng được. Anh đợi em thay đồ đã.

- OK.

Nó nhảy chân sáo lên phòng thay đồ trong một nốt nhạc rồi nhảy xuống nhà.

- Đi thôi.

Nhật Huy trên tầng nhìn xuống, lắc đầu ngao ngán.

***

9:00

Dương Hàn Phong về đến nhà, chưa bước vào cửa đã gọi âm ỉ.

- Nhật Huy, Vy Khánh!

- Có emmmmm...- Nhật Huy gập cổ lên thật to.

Hắn bước vào nhà, ngồi bẹp xuống ghế sofa, cầm ly nước lên uống rồi hỏi:

- Vy Khánh đâu?

- Bị bắt đi rồi. - Nhật Huy tỉnh bơ.

Hắn sặc nước, phun hết ra ngoài, vội vàng hỏi tiếp:

- Hà? Bắt đi? Ai bắt đi?

- Anh Thiên. Nghe đâu bảo bố anh ấy mời chị dâu đến nhà ăn trưa đấy. Haiza, xem ra chị dâu rất được lòng mấy vị phụ huynh thì phải.

- Hờ? Hạo Thiên? Ăn trưa?

Hắn há mồm. Cái gì? Bố Hạo Thiên mời nhóc con nhà hắn đến nhà ăn trưa à? Thế thì chẳng khác nào...đi ra mất cả!

Ôi trời ơi, hắn tức lắm rồi.

Tức lắm rồi!

Tức lắm rồi!!!

Hắn vội vàng lao ra cửa định đi ra ngoài, thấy vậy Nhật Huy cười tủm tỉm:

- Đại ca, anh đi đâu đấy?

- Đi rình!

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103: Đi rình

Nó vui vẻ bước xuống xe của Hạo Thiên thì gặp ngay phụ huynh. Bố Hạo Thiên cười tươi:

- Chào con, con là Vy Khánh phải không?

- Con chào bác, đáng ra con phải chào trước mới đúng. Ai lại...- Nó ngượng ngùng.

- Hayza, ai chào trước cũng vậy thôi. Bác là bố của Hạo Thiên. Nó kể nhiều về con lắm đấy.

- Dạ...hihi. Bác gái đâu ạ?

- À, bác ấy đang nấu ăn trong bếp ấy. Nào, cháu vào nhà đi.

Đây là lần đầu tiên nó đến nhà Hạo Thiên. Căn nhà quả thực rất đẹp, rất rộng, trang trí cực kì bắt mắt.

Quay lại với "kẻ đi rình"...

Hắn chẳng mấy chốc đã đỗ xe ngay sát cổng nhà Hạo Thiên. Tuy chưa nhìn thấy gì nhưng căn nhà đã bị hắn ném cho một cái nhìn thấy ghét =))

"Cả đời Dương Hàn Phong mình chưa bao giờ lên lên lút lút như thằng trộm chó ở cổng nhà người ta bao giờ. Thế mà..." Hắn nghĩ bụng, rồi rón rén đi đến cổng chính, ngo đầu vào.

Reng...reng...reng...

Điện thoại hắn đột nhiên rung chuông khiến hắn giật mình muốn ngã nhào xuống đất. Tim đập thình thịch. Hắn bực mình bắt máy:

- Alo?

- Anh Hàn Phong. Bây giờ anh có rảnh không? Em...

- Không rảnh. - Nhận ra là giọng nói khó ưa của Huỳnh Lệ Anh, hắn càng bực tức hơn, cúp máy không chút suy nghĩ.

Hắn lại ngo vào cửa. Ồ...đâu rồi? Nghe điện thoại mấy giây mà nó đã biến đâu mất rồi?

Hừ, bực mình, bực mình, bực mình!

Hắn lại men theo hàng hoa lớn trước cổng nhà Hạo Thiên để nhìn qua những khe hở thông qua tường. Dòm ngó mãi sau mới thấy. Nó và gia đình Hạo Thiên đang ăn cơm trong phòng bếp.

- Hừ, ăn cơm vui về quá nhỉ. - Hắn nhăn mày, bấu môi, xì mũi, quăng ánh mắt hình viên gạch vào cửa sổ nhà Hạo Thiên.

***

- Đây toàn là những món số 1 của bác gái đấy, con xem - Bố Hạo Thiên hào hứng chỉ ra từng món một.

- Nhìn bắt mắt quá bác ạ. Chắc chắn sẽ ngon lắm. - Nó cười tít mắt.

- Nào, bà xã ngồi đi. Cả nhà ăn cơm vui về nhé. - Ông cẩn thận kéo ghế ra cho người vợ xinh đẹp của mình. Hạo Thiên ngồi ngay cạnh nó, cười một cách hạnh phúc khiến lúm đồng tiền bên má lộ ra dễ thương đến phát khóc.

- Em ăn cái này đi. - Hạo Thiên gấp cho nó một miếng tôm. Nó vâng dạ:

- Vâng.

Cứ tưởng nhà bên này có thói quen lúc ăn không được nói chuyện. Ai ngờ, mấy phút sau, cô vợ xinh đẹp của bố Hạo Thiên đã cởi mở hỏi chuyện nó:

- Con là cô bé Vy Khánh mà thằng Thiên nhà bác luôn mồm kể đấy hả?

- Dạ...vâng...- Nó hơi ngại, ai biết được Hạo Thiên lại kể nhiều về nó đến thế.

- Đúng là ngoan thật. - Bà gật đầu hài lòng.

Hèm...nó cảm thấy ánh mắt này, thần thái này, điệu bộ này khi nhìn nó...rất giống với mẹ của Hàn Phong a~...

Phía ngoài cổng, một phần Dương Hàn Phong đứng suốt thì bị muỗi cắn chết, phần lớn là thấy nó còn đang vui về ăn cơm với Hạo Thiên, hắn bực mình đâm vào tường mấy cái. Nhưng chưa được bao lâu, hắn lại phải dòm tiếp xem có gì...

Nó và nhà Hạo Thiên xem ra khá hợp nhau cho nên nói chuyện chưa được bao lâu đã tỏ ra rất thân thiết. Một ít sốt chua cay dính ở miệng nó khi ăn tôm, Hạo Thiên đã kịp thời nhận ra. Anh lấy khăn giấy lau đi vết lem trên miệng nó làm nó hơi giật mình.

- Trên miệng em có dính chút...- Anh giải thích.

- Ồ...- Nó ngại ngại cúi gầm mặt. Điều này làm cho bố mẹ Hạo Thiên cười thích thú.

Trái hẳn với không khí trong nhà, bên ngoài, Dương Hàn Phong bực tức há hốc mồm ra. Cứ thế này thì bố mẹ Hạo Thiên sẽ chấm nó trước mắt!

Hắn lại cuống cuống rình tiếp. Hai ngón tay gõ gõ liên tục lên tường về hấp tấp lắm.

Ồ...lại...đi đâu mất rồi? Nhà Hạo Thiên cũng ăn nhanh thật đấy!

Hắn lại lò dò dòm lên khe hở để nhìn thấy phòng khách. Nó đang ngồi uống trà ăn bánh nói chuyện với mẹ của Hạo Thiên. Và đặc biệt, nó và anh lại đang ngồi gần như sát vào nhau cơ chứ!

- Nghe nói con đang ở nhà của Hàn Phong à? - Mẹ Hạo Thiên cười hiền.

- Vâng, tầm nửa tháng nữa cháu sẽ về nhà.

- Nếu cháu không ngại...thì chuyển đến đây ở cũng được. - Thấy tình hình khá thuận nên mẹ Hạo Thiên nói toẹt ra luôn. Ngay sau đó, bà bị Hạo Thiên nhắc nhở bằng ánh mắt ngại ngùng nhẹ. Trời ơi, mẹ của anh...đúng là...

Nó cười:

- Dạ thôi ạ. Nhà con còn có người già, bố mẹ hay vắng nhà nên...

- Ừ, không sao đâu con.

Hắn ở ngoài tò mò chônchất tò mò, trong đầu chỉ quanh quẩn mấy câu “Đang nói cái gì thế?”, “Định hỏi cưới phu nhân nhà cháu à?”...

Bố Hạo Thiên cười cười rồi vỗ vai anh, nói với nó:

- Sau này ở trường có gì khó khăn cứ báo Hạo Thiên nhé. Nó không giúp được thì bác giúp.

Hạo Thiên được nước nghênh mặt lên, cầm lấy tay nó đặt lên đầu gối:

- Bỏ cứ phải nói là yên tâm

Nhìn thấy cảnh này, hấn tròn tròn con mắt to đến nỗi phải bằng mấy con ốc sên, cái gì thế kia? Không ổn rồi, chuẩn bị hỏi cưới thật rồi, phải xông vào giải cứu phu nhân thôi!

Nghĩ là làm, hấn đạp tung một bên cửa nhỏ cạnh cổng chính rồi hùng hổ xông vào nhà Hạo Thiên. Khuôn mặt hằm hằm sát khí..

Nó giật mình...tên này đến đây làm gì mà mặt mày bặm trợn thế kia?

Nhìn thấy hấn, bố mẹ Hạo Thiên đều mừng rỡ:

- A, Hân Phong, con đến chơi đây à? Lại đây ngồi đi.

- Con đến có việc ạ. - Hấn thoát cái đã đến cạnh nó, kéo tay nó về phía mình. - Xin phép hai bác cho con đưa Vy Khánh về nhà trước.

- Việc gì thế hả con? - Hai người lo lắng, còn Hạo Thiên nhìn hấn với ánh mắt thích thú “Cuối cùng cũng lộ ra cái đuôi rồi nhé...”

- Việc riêng tư. - Hấn vừa nhìn nó vừa nói ba từ thật tròn vành, rõ tiếng rồi dắt nó về luôn. Nó còn chưa ứ ớ được gì, ngoài:

- Thật ngại quá, cháu xin phép...

***

- Đi chậm thôi, ngã bây giờ! - Nó loạng choạng theo bước chân của hấn. Chân hấn thì dài, còn chân nó...sao mà theo kịp!

- Có chuyện gì mà anh hành xử vô duyên thế? Mặt mặt chết đi được. - Nó vừa đi vừa lườm nhàu. Hấn lớn tiếng:

- Lên xe đi rồi nói.

Rồi hấn nhanh tay mở cửa rồi kéo nó vào trong xe. Chạy biến.

- Rồi, rốt cuộc có chuyện gì?

- Chả có gì cả. - Hấn tỉnh bơ.

- Không có chuyện gì? Thế sao anh lại xông vào nhà anh Hạo Thiên rồi dắt tôi về như con cún vậy hả? - Nó hơi bực, quay qua lớn giọng với hấn.

- Tôi không thích.

- Anh không thích? Được rồi, đồ bảo thủ! - Nó chẳng mấy vui vẻ, ngược lại còn hơi...à không, rất bực mình nói với hấn. Cứ thế cả hai im lặng cho tới khi về nhà. Có vẻ là nó đã giận rồi!

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Tôi nằm đâu trong tim em

Về đến nhà, chưa gì nó đã cục súc đẩy toang cánh cửa xe rồi đi thẳng vào nhà. Nhật Huy đang nghịch laptop giữa phòng khách, nhìn thấy nó liền vui vẻ chào:

- Chị dâu, chị về rồi à?

Có vẻ, nó khá bực Dương Hân Phong nên bơ luôn cả anh chàng. Nhật Huy chỉ còn biết ló ngó nhìn theo bóng dáng nó rồi nhìn ra cửa. Dương Hân Phong cũng vừa vào đến nhà.

- Đại ca, anh lại làm gì ngu người rồi? - Nhật Huy chép miệng.

Cậu chàng liền bị hấn ném cho một cái lườm nguýt vào mặt, biết mình lại “lỡ miệng”, cậu vội tính kế lâu dài:

- Aa...đại ca...em...em đi lên trường có việc tí. Xong việc em tạt sang nhà thằng bạn chơi tầm nửa đêm mới về. Anh...làm gì thì làm đi nhá.

Nói xong, cậu vội ôm laptop chuồn thẳng.

Hắn thở dài...nó đang giận như vậy, làm gì được chứ?

5:30 chiều. Trên phòng hắn.

Sau một giấc ngủ dài, hắn tỉnh dậy. Nhật Huy quả thực chưa về. Thời điểm này tốt nhất để hắn suy nghĩ làm thế nào để nó hết giận.

Rồi, một cảnh tượng hài không tả nổi diễn ra trong phòng hắn:

Một tên con trai đẹp như tranh vẽ đang ngồi trước gương, khuôn mặt thay đổi trạng thái 360°.

- Vy Khánh, tôi sai rồi, tôi xin lỗi, lần sau sẽ không dám thế nữa...

Hắn vừa chớp mắt dễ thương vừa nói. Xong, hắn nổi da gà:

- Sến quá, tởm chết được.

Rồi, hắn lại đổi trạng thái khác.

- Vy Khánh, em giận cái nỗi gì? Chuyện tôi nói cũng đã nói xong rồi, xin lỗi cũng đã xin lỗi rồi. Giờ em làm nào tùy em.

Diễn xong, hắn lại ôm đầu khóc lóc:

- Thế này không bị đập một phát bay ra ngoài cửa sổ mới lạ.

Hết cách. Hắn đành phải làm theo cách cũ xì và cò hủ nhất: Search Google.

- LÀM THẾ NÀO ĐỂ DỖ DÀNH CON GÁI.

Trời ạ, người quen của hắn mà thấy thì sau này ra đường, hắn phải đem theo cái quạt mo mát!

Hắn click vào một video, cái gì mà "Con gái giận cỡ nào cũng phải mỉm cười ôm lấy bạn". Trời đã lạnh, thêm cái tiêu đề nghe thấy ớn.

Nội dung clip xoay quanh việc một người đàn ông đi dỗ người phụ nữ. Anh ta mua một chai coca loại nhỏ rồi viết chữ lên vỏ chai, dặn người con gái phải uống từ từ. Người con gái uống thấy mỗi lần hiện ra một số chữ liền uống hết cả chai. Thấy mấy dòng chữ xin lỗi trên vỏ chai, nàng đã chịu tha thứ cho anh chàng!

Hắn xem xong, gật đầu suy nghĩ:

- Đúng là cái kết Happy Ending. Không biết phu nhân có thích uống nước mát không để còn tặng nàng chai Nam Ngư 900 ml...

Cứ thế, hắn vẫn chưa tìm ra cách nào hữu hiệu mà thời gian đã trôi nhanh như cắt. Thoáng cái đã gần 7 giờ tối, không có cách nào khác, hắn đành mò sang phòng nó.

Cạch...

Hắn rón rén mở cửa. Từ hồi rình mò nó với Hạo Thiên thì hắn có thể thành trộm chó chuyên nghiệp emnr...

- Vy Khánh? - Hắn gọi khẽ, rồi len lén ngó vào phòng. Không có ai hết, chỉ có con chó trắng ngày xưa - Tiểu Bảo Bảo đang nằm ỉn trên giường. Tiểu Bảo Bảo bây giờ đã lớn hơn nhiều, nhưng sắc thái hôm nay của nó có vẻ không được bình thường cho lắm.

Hắn chẳng quan tâm đến điều đó. Điều hắn quan tâm nhất bây giờ là...Đương Hàn Phong hắn đang bị nó cạch mặt, còn con chó này lại được nó nâng niu cho lên giường. Có bất công quá không?

Thế là, con dở hơi trong người hắn bùng phát. Hắn bắt đầu mon men đến bên giường, nói làm nhảm:

- Ờ, con chó kia! Ờ!

Hắn nói lớn quá nên chú chó giật mình tỉnh giấc. Vì bị phá giấc ngủ, Tiểu Bảo rên rĩ như trách móc. Hắn bực mình:

- Ông vào đây không phải để mày ăn vạ. Ông có chuyện muốn làm cho ra lẽ với mày đây. Vênh tai lên mà nghe!

Tiểu Bảo vẫn rên lên tội nghiệp và nhìn hắn với ánh mắt dễ thương. Nhưng hắn lại cảm thấy như con chó này đang thách thức hắn. Hắn bắt đầu kể tội:

- Tại sao? Hà? Tại sao mày lại được nằm trên giường của phu nhân nhà ông mà ông lại phải khổ công như này? Ai? Ai cho mày cái gan dám ngủ với vợ ông? Đến trèo lên giường phu nhân mà ông mới làm có một lần, còn mày suốt ngày được ngủ cùng vợ ông? Hà...

- Ai là vợ anh?

Chưa nói xong, hắn đã bị nó chặn miệng. Thôi xong..

Nó bước ra từ trong phòng tắm, mặc bộ đồ ngủ màu trắng con gấu rồi nhảy lên giường:

- Anh vừa làm nhảm gì đấy? Cái gì mà vợ anh?

- Có...có gì đâu? - Hắn ấp úng.

Hình như Tiểu Bảo biết được, chú chạy vào lòng nó rồi kêu lên những tiếng “ỉ...ỉ...” làm nó thương đứt ruột. Nó nhìn phất lên Dương Hàn Phong, hắn đang đỏ mặt hối hột!

“Cái con quý cái này, giờ mày lại còn ăn vạ với phu nhân nhà ông nữa...” - Hắn nghĩ thầm.

Nó nghiêm nghị:

- Anh lại làm gì nó rồi?

- Tôi...có làm gì đâu! - Hắn chối bay chối biến.

- Anh có biết Tiểu Bảo bị ốm từ sáng đến giờ rồi không hả? Khó lắm nó mới ngủ được lúc, thế mà anh lại...- Nó rít lên qua từng kẽ răng.

Hắn ghệt mặt ra:

- Ôm á?

- Chứ còn gì. Nói chứ mà, cả ngày hôm nay tôi đau đầu lắm rồi đấy.

Nói xong nó lại vuốt ve Tiểu Bảo thật nhẹ nhàng. Khi chú chó đã ngủ, nó trườn xuống đất vỗ về. Dương Hàn Phong từ mép giường bên kia cũng chạy sang, ngồi cạnh nó. Cũng bắt chước vuốt ve bộ lông trắng muốt của Tiểu Bảo.

- Anh làm nó thức bây giờ! - Nó hầy nhẹ khuỷu tay hắn.

- Thức thế nào được. Giờ đem vứt nó ra chuồng trâu nó cũng chả biết! - Hắn cười hà hà.

- Xi..

Ngồi thêm một lúc nữa, hắn mới đang mộng mơ về tình huống lúc này. Tiểu Bảo đang nằm trên giường ngủ ngon lành, còn nó và hắn ngồi cạnh nhau giống như...

- Vy Khánh! - Hắn bắt giắc gọi.

- Hử? - Nó vẫn vuốt ve chú chó nhỏ.

- Em có thấy...hai chúng ta bây giờ...rất giống... - Hắn mặt mờ.

- Giống gì?

- Giống một đôi vợ chồng đang chăm sóc con không?

Nó dừng ngay động tác âu yếm Tiểu Bảo, ngồi đơ ra suy nghĩ tầm 30 giây rồi cười phá lên:

- Hahaha...

Hắn có vẻ không vui:

- Em cười cái gì?

- Trí tưởng tượng của anh...cũng quá là phong phú đi. Anh có thấy đứa con nào có nhiều lông như thế này chưa?

Nghe thế, hai mắt hắn sáng bừng lên, rồi ghé sát mặt nó, hỏi nhỏ:

- Vậy sau này chúng ta sẽ sinh một đứa con ít lông nhé?

- Anh bị biến thái à? Phấn ngay! - Nó quắc mắt nhìn hắn rồi đuôi như đuôi tà. Hắn vẫn còn cố ý ở lại, phụng phịu như trẻ con:

- Vy Khánh...

- Cút về phòng, nhanh! - Nó đẩy hắn ra cửa.

- Vậy rốt cuộc trong tim em, tôi nằm ở chỗ nào vậy? - Hắn cố nán lại để hỏi nốt câu cuối.

- Tâm thất trái, tâm thất phải, tâm nhĩ trái, tâm nhĩ phải. Anh muốn nằm đâu cũng được. - Nói xong, nó đẩy hắn ra khỏi phòng, đóng cửa cái rầm.

Mặt nó bây giờ đã đỏ dần lên, trèo lên giường, ôm Tiểu Bảo vào lòng, thủ thủ:

- Tiểu Bảo, con nói xem, có phải...tên mặt lạnh đó cũng thích mẹ phải không?

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Chọn quà

Sáng hôm sau...

Nó mơ màng phui phui gì đó đang quấy trên mặt mình, mở mắt ra thì thấy cái đuôi của Tiểu Bảo. Không quan tâm chuyện này mấy, nó lại đắp chăn, quay sang bên kia ngủ tiếp.

Tuy hai mắt ngủ nhưng não nó tất nhiên vẫn đang phân tích. Hôm nay thứ mấy nhỉ, có phải đi đâu không nhỉ...

- Chết rồi! - Nó choàng tỉnh, bật dậy như gấn lò xo. Hôm nay thứ hai, đi mượn một cái là...

RẦM RẦM RẦM...

Tiếng bước chân của một con voi ma mút đang lăn dần xuống cầu thang. Nhật Huy đang nấu ăn bỗng giật mình quay lại, nghĩ nó vẫn còn giận đại thiếu gia nhà cậu nên không dám mở mồm.

- Anh Nhật Huy, chào buổi sáng! - Nó vui vẻ vẫy tay chào cậu.

- Ó...ơ...chào buổi sáng, chị dâu.

- Hàn Phong đâu?

- Đại ca...

Ngật Huy nhìn lên trên tầng, mặt cắt không còn một giọt máu. Nó tò mò...có gì mà bản mặt Nhật Huy lại khó coi như vậy?

3 giây sau...

- Cút ra! Tránh xa tao ra mấy con quỷ lông lá này...

Tiếng hắn thất thanh trên phòng. Nó thì ngo ngác nhìn lên. Cái tiếng la hét này nó đã nghe ở đâu một lần rồi...

À...

Nó mỉm cười đắc ý. Chắc chắn là hai con mèo đã làm phiền đến hắn. Tối nay nó sẽ dùng Hàn Phong mà dám ngủ một mình thì nó đi bằng lỗ mũi.

Hắn hồng hộc chạy xuống cầu thang, khuôn mặt xanh như tàu lá chuối.

- Vy Khánh...có...có...

- Mèo chứ gì!

Hắn gạt đầu trong sợ hãi, chân tay co rúm lại. Nó lắc đầu ngán ngẩm rồi đi dọn bàn ăn cơm.

Trường.

Bước vào lớp, nó đã nhìn thấy một cái mùi...kiểu như sắp đến lễ hội hay gì đó. Xem ra mấy cô bạn nữ thì đang cười thích thú lắm.

- Có chuyện gì mà họ cười dữ vậy? - Nó nhăn trán hỏi Ngọc Vy. Cô nàng tròn mắt:

- Vy Khánh, cậu dồn công sức vào King And Queen đến nỗi không nhớ ngày mai là Giáng Sinh à?

- Giáng...Giáng Sinh? - Nó ngạc nhiên. Quả thực từ khi bắt đầu cuộc thi, nó chẳng nhớ ngày tháng gì nữa cả.

- Đúng rồi. À...Vy Khánh nhà mình có định...tặng Thiên Khánh cái gì không đây? - Ngọc Vy chọc nó. Nó cười tươi một cái, rồi về chỗ ngồi của mình.

***

Tan học, nó vội vàng xách cặp về mà chẳng đợi Lâm Thiên Khánh đi cùng. Điều này làm cậu chàng mếu máo giận dữ.

Hoàng Nhật ngó nghiêng khắp lớp, rồi đến khoác vai Lâm Thiên Khánh, thì thào:

- Thiên Khánh, cậu đi với tôi một chút!

- Đi đâu? - Lâm Thiên Khánh vẫn còn hơi giận nên cậu uể oải chẳng buồn đi.

- Đi mua quà!

- Quà gì?

- Giáng Sinh.

- Hả?

Lâm Thiên Khánh tròn con mắt, nếu Hoàng Nhật không nói cậu cũng không nhớ ngày mai là Giáng Sinh. Haiza, suýt thì quên mất.

Hoàng Nhật lườm nguyệt:

- Cậu đừng nói là...cậu quên nhá?

- Ồ thì...

- Haizz...mệt cậu quá. Thôi, đi với tôi, sẵn tiện chọn quà cho Vy Khánh luôn. - Hoàng Nhật kéo cậu đi.

* Cửa hàng *

- Không ổn không ổn rồi, tôi chẳng biết chọn cái quái gì cho Vy Khánh cả! - Lâm Thiên Khánh mệt đứt hơi, vừa thở vừa ngồi bịch xuống đất. Chẳng hiểu sao chính Hoàng Nhật đã rủ cậu đi mà bây giờ cứ như Hoàng Nhật là quân sư quạu mo cho Lâm Thiên Khánh vậy.

- Cái này. - Hoàng Nhật cầm que kẹo mút to chà bá lên, cười mếu máo khoe với Lâm Thiên Khánh. Cậu thờ dãi:

- Cậu điên à, cái kẹo đấy có khi còn lớn hơn mặt Vy Khánh nhà tôi nữa.

- Từ nãy đến giờ chọn mất hai tiếng đồng hồ rồi đấy, đùa chứ tôi mệt lắm rồi. - Hoàng Nhật cũng ngồi phịch xuống bên cạnh.

- Haizaaaa...- Hai chàng cùng kêu lên chán chường.

Việc mua bán tiếp tục diễn ra một số tiếng đồng hồ nữa...

***

Quay lại với Vy Khánh, nó đang cầm trên tay một số những túi quà lớn nhỏ. Chủ yếu là cho nhóm Ngọc Vy, Mai Anh, Hoàng Nhật. Cho Nhật Huy và Hạo Thiên, cho Lâm Thiên Khánh và...Đương Hàn Phong.

Nó vui vẻ để hết vào trong cặp rồi tung tăng về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Giáng sinh (1)

Sáng ngày Giáng Sinh, thời tiết rất lạnh, rất lạnh. Nó dậy sớm hơn thường ngày nhiều vì còn phải đi gói quà nữa.

Xong xuôi, nó cầm một hộp quà nhỏ, vui vẻ nhảy lóc cóc trên lầu.

- Giáng Sinh vui vẻ! - Nó tung tăng nhảy xuống cầu thang, chìa ra trước mặt Nhật Huy một hộp quà. Anh chàng cảm động quá, sút sùi cảm ơn liên tục làm nó buồn cười muốn văng cả hàm răng ra ngoài. Bên trong hộp quà là một chiếc áo sơ mi trắng để ra Tết cậu mặc đi tán gái. Nhật Huy vô cùng “cảm kích” về ý nghĩa món quà này rồi lấy trong túi áo ra một hộp nhỏ:

- Chị dâu, em chẳng có bao nhiêu, chỉ tặng chị được cái này.

Nó mở ra, trong đó là một chiếc lắc tay màu trắng bạc gắn thêm 2 cái chuông nhỏ đẹp mê hồn. Nó vui vẻ:

- Đẹp quá, cảm ơn anh.

Nhật Huy cười rồi bảo nó lên phòng gọi Dương Hàn Phong dậy. Không hiểu sao hôm nay hắn lại dậy muộn đến thế.

Cốc cốc cốc...

Nó gõ cửa, không có câu trả lời, nó đành phải tự mở cửa đi vào. Phòng hắn hơi tối nhưng có ánh sáng đèn ngủ xanh mờ ảo khiến nó vẫn nhìn rõ đường đi.

Hắn vẫn đang cuộn trong chăn ngủ ngon lành, dường như tối qua hắn đi ngủ rất muộn. Nhìn khuôn mặt lúc ngủ của hắn thật dễ thương và yên bình, khác hẳn với lúc tỉnh dậy. Nó tự hỏi, rốt cuộc đâu mới là bộ mặt thật của hắn? Sự lạnh lùng giả dối kia có phải là hắn tự gây dựng nên?

Nó đến gần, nhìn thật kỹ khuôn mặt hắn. Chưa bao giờ nó nhìn hắn lâu như thế này. Cả người hắn toát ra một khí chất mê hồn như bùa mê không thể thoát.

- Ừm...- Hắn xoay người một cái làm nó giật cả mình, thoát khỏi sự cám dỗ không lời kia. Nhớ tới nhiệm vụ của mình khi lên đây, nó mới lay hắn dậy:

- Dương Hàn Phong...

- Hừm...- Hắn uể oải y như nó mọi hôm.

- Hôm nay anh làm sao thế? Dậy muộn hơn cả tôi nữa. - Nó càu nhàu.

-...

Thấy hắn không thèm trả lời, nó tức giận đá mấy phát vào người hắn nhưng không có tác dụng. Nó đành cố sức kéo chiếc chăn trên người hắn ra.

- Dậy!!!

Nó vừa kéo chăn vừa ngân dài chữ “dậy”. Cuối cùng, nó cũng thành công cướp chăn từ tay hắn. Chưa kịp mỉm cười trên chiến thắng thì...

- Á!

Vừa vút được cái chăn xuống đất, nó đã bị hắn kéo tay xuống giường. Hắn thì thầm:

- Em cướp chăn của tôi thì tôi đành phải lấy em làm chăn vậy.

- Buông ra! - Nó giãy giụa nhưng chẳng xi nhê gì so với hắn. Điền rồ mà, hắn mới 17 tuổi, cái thứ biến thái này!

- Tôi cảm thấy em còn ấm hơn cái chăn nữa...- Hắn ôm chặt nó hơn. Tim nó như loạn hết cả lên, hoàn toàn không điều chỉnh được.

- Buông ra!!!

Nói mãi không được, nó nảy ra một kế. Thôi kệ hắn, cứ để hắn ôm như này đi. Rồi nó lăn lộn xuống đất, kéo theo Dương Hàn Phong cũng ngã phịch xuống nền nhà.

- Đau...- Hắn lò dò mở mắt, trách móc.

- Dám lợi dụng tôi à? Đồ dê cù này!

- Cái gì mà dê cù, ăn nói lung tung - Hắn khép mắt lại, phu nhân nhà hắn cũng lão toét dần dần, không biết học ai.

- Mau xuống nhà ăn cơm đi.

Nó nói rồi chạy biến ra khỏi phòng, mặt đỏ từ nãy giờ nhưng chắc hắn còn buồn ngủ nên không thấy.

Vào...

Trường học.

- Giăng Sinh vui vẻ nhé tiểu chuông chuông! - Ngọc Vy chạy đến ôm chầm lấy nó.

- Tiểu Chuông chuông? - Nó nhú mồm vì biệt hiệu mới Ngọc Vy vừa tặng nó.

- Khánh trong tiếng việt là Chuông đấy. Quà của cậu. - Ngọc Vy dúi vào tay nó một món quà nhỏ, bên trong không biết là cái gì.

- Cảm ơn nha. Này, tặng cậu! - Nó đưa cho Vy một gói quà, bên trong là một đôi găng tay màu hồng phớt có diềm trắng diềm dứa. - Ngân khổ nhà nước cũng chỉ được có thế.

Không ngờ, Ngọc Vy lại sung sướng ôm lấy nó lần hai:

- Yêu Vy Khánh quá đi. Tớ thích món quà này lắm, moa moa.

- Thôi thôi...buông ra cái nào, nghệt chết tôi rồi!

Sau đó hai đứa tíu tít rủ nhau xuống canteen, gặp Mai Anh rồi kéo xuống luôn. Ngồi dưới mái hiên đầy nắng gió của canteen, nó bỗng có cảm giác lạnh lạnh nơi sống lưng.

- Vy Khánh, cái này cho cậu! - Mai Anh lôi một hộp kẹo lớn trong ba-lô ra, trong đó có đủ thứ kẹo trên đời, nào là sô-cô-la, bim bim, bánh gạo, bánh quy, kẹo mút...Nó vui vẻ:

- Ăn hết chỗ kẹo này của cậu chắc tôi tăng chục cân mất!

- Tăng thì cứ tăng, có sao đâu! - Cô nàng cười híp mắt.

Bỗng ở đâu lấp ló ra hai nam sinh, tướng tá thì cũng...ngon phết đấy. Hai cậu chàng cứ xô xô đẩy đẩy nhau, mãi không quyết định xem ai đi trước. Điều này làm ba đứa con gái đang ăn sáng hơi chú ý, hướng ánh mắt lại gần.

Cuối cùng, một nam sinh đã mạnh dạn tiến tới bàn của ba đứa nó, cúi đầu lí nhí:

- Ngọc...Ngọc Vy...giăng sinh vui vẻ. Cái này...anh...tặng em!

Thế là, chưa để Ngọc Vy kịp hó hé hay phát biểu cảm tưởng gì, anh chàng đã chạy mất dép làm cậu bạn "đồng môn" của mình run lập cập.

Nó và Mai Anh cùng xúm vào trêu chọc cô nàng, anh chàng còn lại lấy hết cam đảm, chạy tới nói lớn:

- Mai Anh. Anh thích em!

Rồi cũng chạy như bay giống anh bạn nọ. Hai nàng chưa kịp nhận thức được gì, nó đã than vãn:

- Êu ôi, ghen tị quá đi, lúc thì...Ngọc Vy, giăng sinh vui vẻ. Lúc thì...Mai Anh, anh thích em. Thật là ngược chết tôi mà! Sao một đứa FA không ai dòm ngó như tôi lại phải ở đây chịu cảnh như này chứ...

- Thiên Khánh nhà cậu đâu? - Hai nàng bị gọi hồn kia liền đồng thanh.

- Cái gì mà "Thiên Khánh nhà cậu"...- Nó lăm bầm. Đột nhiên, mắt nó sáng lên:

- Hai cậu...mở quà đi, xem trong đó có gì?

Ngọc Vy và Mai Anh nhìn nhau, rồi miễn cưỡng mở quà. Sau khi mở ra rồi thì cả ba người cùng há mồm kinh ngạc.

Cái gì thế này, hai tên này hẹn nhau đi mua à? Hai hộp quà y hệt nhau, đều là chiếc đồng hồ đính đá trắng toát. Nó che miệng cười khúc khích:

- Hai cậu...giờ có đồ đôi rồi nhé!

Hai cô nàng thờ dãi rồi cất vào cặp, tiếp tục ăn.

Đang ăn rất vui vẻ, thì đâu đó có luồng gió thoảng qua khiến nó thấy không ổn cho lắm. Vài giây sau, bất thình lình lại có hai bàn tay lạ đặt lên vai nó.

- Hú oà, hội chị em đang làm gì đấy?

Hoàng Nhật vui vẻ cười toe miệng hăm he định ngồi cùng thì bị Lâm Thiên Khánh xách cổ, vứt ra một xó:

- Chỗ này để tôi!

Hoàng Nhật than thở:

- Đòi thật bất công mà!

Thấy Hoàng Nhật nói cũng đúng, vì thế, hội chị em quyết định đá luôn hai tên này sang bàn bên cạnh cho đỡ chật đất.

Hai chàng nhìn nhau, khóc ròng...

Ăn uống xong xuôi, ba đứa con gái mỗi đứa một nét mặt từ từ bước ra khỏi bàn. Nó vừa đi vừa hí hửng trêu chọc hai cô nàng vừa được vé đồ đôi free. Bỗng nhiên, một chàng trai lạ hoắc bước tới trước mặt ba đứa. Nó lại chép miệng, khoanh tay nhướng mày nhìn hai cô bạn:

- Lại có người tìm kìa hai nàng!

Giọng nó tỏ rõ vẻ đùa giỡn khiến anh chàng đỏ hết cả mặt, hít một hơi thật sâu, anh chàng ngại ngùng ấp úng:

- Quà này...tặng em!

Anh ta đưa ra một hộp quà, có vẻ được gói rất kỹ, rất tỉ mỉ. Nó ngạc nhiên khi thấy hộp quà đó giờ ra trước mặt mình. Lâm Thiên Khánh nhìn thấy, tức sôi máu định bật ghế đứng dậy. Nhưng kịp thời đã bị ngăn lại bởi Hoàng Nhật. Có vẻ anh chàng này là học sinh khoá trên, cho nên không nên dây vào làm gì.

Nó mở to mắt rồi nhìn xung quanh:

- Tôi?

- Mong em có thể nhận! - Anh chàng cúi mặt xuống.

Hai cô nàng vừa bị trêu chọc đến đen mặt, bây giờ được nước liền kéo nhau đi trêu lại nó:

- Êiii...ghen tị nha...

- Ủ ôi, đáp lại đi kìa, người ta thành khẩn quá.

Nó liếc xéo hai cô bạn rồi cười gượng nhìn anh chàng:

- Hờ...anh...anh có bị nhầm tôi với ai rồi không? Hình như...tôi đâu có quen anh?

Chàng trai cười nhẹ như hoa hồng mới nở:

- Vy Khánh...có thể em không quen anh nhưng...anh thực sự...rất...thích em.

Nó há hốc miệng ngạc nhiên, con mắt cũng mở to đến sắp rơi ra khỏi tròng. Mai Anh bất ngờ, vô tình nói bật ra:

- Ôi giờ ới giờ...ý gì đây? Vy Khánh, người ta...

Đúng lúc ấy thì đám Nhật Huy, Hàn Phong cùng Hạo Thiên bước vào. Chắc ba bọn họ không định vào canteen đâu nhưng chắc Nhật Huy đã đánh hơi thấy mùi lạ nên đã dắt hai tên kia vào cùng. Ai ngờ lại gặp được cảnh tượng lãng mạn này.

Hắn tiến tới, đứng cách không gần cũng không xa chỗ nó. Khuôn mặt lộ rõ vẻ ghét cay ghét đắng nhưng tai vẫn vểnh lên nghe tiếp câu chuyện.

Nó không để ý hẳn lắm, vẫn bị rối trong chuyện này. Cái gì đây chứ, muốn trả lời phủ hay gì.

- Hờ hờ...anh...ý anh là...- Nó vẫn cố ý hỏi lại anh chàng, mong sao anh ta có thể hiểu được ý trong câu nói của nó mà tránh đi. Nếu cứ tiếp tục thì...anh ta có khi không còn mặt mũi nào nữa.

Ngọc Vy huyếch cánh tay nó:

- Tò tình chứ còn gì nữa...

Nó nhìn cô nàng một cái làm cô bỗng hiểu ra vấn đề, vội kéo Mai Anh chạy tụt lại đằng sau, chỗ của Hoàng Nhật và Thiên Khánh. Lâm Thiên Khánh lộ rõ sự ghen tuông ra mặt, chỉ cần tên con trai kia động chạm một xiu là cậu có thể nhảy ra đâm cho một phát.

Không phụ lòng mong mỏi của nó, anh chàng kia có nghe thấy điệu bộ muốn từ chối của nó, bèn cười:

- Ý anh là...giáng sinh vui vẻ! Mong em có thể nhận món quà này!

- Cảm ơn anh! - Nó trầm nghĩ "Tên này cũng biết suy nghĩ ra phết..."

Tuy tỏ tình thất bại nhưng cuối cùng nó cũng nhận quà của anh chàng. Chàng ta đứng đơ một chỗ rồi:

- Chào em, anh là...

- Xong việc rồi thì sao không cắt đi cho đỡ vướng mắt?

Anh chàng chưa kịp giới thiệu bản thân cho nó thì đã bị giọng nói khó nghe của hắn xen vào. Đồng thời cũng tiến lại gần nó hơn. Phát hiện ra đây là hội trưởng mang tiếng khó ở, anh chàng vội vàng chạy biến.

Nó nhìn hắn với ánh mắt đầy khó hiểu, thế mà chưa gì hắn đã làm căng, chẳng thèm liếc nhìn nó một cái. Hai cô nàng Ngọc Vy và Mai Anh cứ ngỡ nó đã chọc giận hội trưởng khó ở này rồi nên vội vàng giục nó chạy biến.

Nó nghe theo lời hai nàng, cũng đi lên lớp, nhưng chưa đi được ba bước đã bị các chị chạy xô tới chỗ Dương Hàn Phong quá quá đông nên bị mắc kẹt ở giữa. Nó thở dài than vãn nhìn sang, bên tai toàn những câu ngọt như đường mật:

- Á...anh Phong, anh nhận quà cho em vui!

- Anh Hàn Phong, em thích anh từ lâu lắm rồi!

- Anh Hạo Thiên, anh đẹp trai quá!

- Bạn Nhật Huy này, bạn mới vào trường nhưng đã thu hút tớ rồi, tặng cậu!

....

Xem ra sau hôm nay, ba tên kia có thể thuê xe tải chở quà về nhà mất...

Ba người con trai đang là tâm điểm của lũ con gái kia thì đầu nổi ba vạch đen. Họ quên không lường trước được việc này, có khi tình hình này kéo dài đến hết buổi mất! Hơi rắc rồi đây...

Nó và Mai Anh đang chen chúc để đi ra khỏi đám đông. Đùng hoi Ngọc Vy ở đâu...cô nàng vẫn đang cố gắng bon chen với dòng người xô bồ để chụp ảnh ba anh chàng có gương mặt tỏa sáng nằm trong top của trường. Nó đánh mắt sang chỗ Lâm Thiên Khánh và Hoàng Nhật, thấy hai người cũng đang bị đám đông vây kín. Hầu hết toàn con gái lớp 10.

Hết ba anh chàng lớp 11 nổi tiếng kia, giờ lại đến trai nhà mình. Nó và Mai Anh nhìn nhau, thật hết nói nổi.

- Cút, cút hết. Hai thằng này có người yêu rồi! - Mai Anh xông ra phá tan nát vòng tròn của đám con gái kia, nặng giọng nói. Ánh mắt của cô nàng có thể thiêu đốt hoàn toàn mấy cái xác khô bones họ. Nó nhìn Mai Anh như nhìn một vị nguyên soái phá tan vòng vây của địch.

Mai Anh vẫn ánh mắt đỏ nhìn đám con gái kia, đồng thời dắt mũi Hoàng Nhật đi. Lâm Thiên Khánh cũng theo sau.

Đám con gái kia chẳng làm được gì. Giải tán trong chốc lát.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Giáng sinh (2)

Về lớp, việc đầu tiên nó quan tâm là...

- Mai Anh, có phải cậu và Hoàng Nhật đang có gian tình gì đó không? Khai mau!

- Gian tình cái khi gió! Tôi ghét cậu ta còn chẳng hết...- Tuy miệng một chỏi hai bỏ nhưng mặt Mai Anh đã đỏ hết cả lên, kèm theo nụ cười hơi hơi nhếch lên bên khóe môi.

- Rồi rồi, yêu nhau lắm cắn nhau đau mà. - Nó cười tít mắt rồi bỏ sang lớp 10A1, đi tìm cô bạn thân yêu của nó, Bảo Nhi.

Quả không sai dự đoán, cô nàng Bảo Nhi một đứng hai trông cứ ngó mãi ở cửa. Nó trèo lên tầng ba, mệt đứt hơi. Tay cầm hộp quà cũng rung nhẹ. Nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt hớn hở của Bảo Nhi, nó lại như được tiếp thêm sức lực, nhảy bổ tới chỗ cô nàng:

- Bảo Nhi, Merry Christmas! Tao không biết tao nói đúng hay sai nhưng thôi kệ bà nó đi. Tóm lại là muốn chúc mừng giáng sinh vui vẻ và không bị ghê!

- Con này...tao nhớ mày vài chương luôn ý...- Bảo Nhi ôm lấy nó, không thèm để ý lời chúc xia xoi của cô bạn.

- Ồ...ơ...buông tao ra. Mày làm như không gặp tao mấy chục năm rồi ý! - Nó ngạc nhiên khi thấy thái độ của Bảo Nhi chợt lạ lùng.

- Có quà cho bà không? - Bảo Nhi mếu máo như trẻ con.

- Tất nhiên. - Nó đưa ra trước mặt cô nàng một hộp quà. - Một đôi bông tai to như cái móc khoá. Mày đeo vào tai trễ tận rón! - Nó review món quà như thật.

- Mày...- Bảo Nhi vừa cười vừa mếu cầm lấy hộp quà rồi đeo vào chân nó một thứ gì đó.

- Lắc chân, vừa đi nó vừa kêu, người ta tưởng mày đang gõ xích chó! - Bảo Nhi cũng review món quà của mình oách hơn cả nó.

Hai đứa chơi với nhau từ bé, không đếm được có bao nhiêu lần giận nhau rồi xích mích. Nhưng, mối quan hệ nào cũng phải qua sóng gió thì mới được bền lâu. Và tình bạn này, đã vượt ượt ngưỡng cửa của sóng gió!

***

Về lớp, đập vào mắt nó là cái bàn học đầy quà. Nó chắc chắn là quà của mấy cô bạn lớp bên cho Lâm Thiên Khánh. Nó xì một cái làm hai cô nàng lăm chuyện Ngọc Vy và Mai Anh bỗng quay xuống xem.

- Nhiều quà ghê nhỉ? - Nó nói mát.

- Tôi có thể cho cậu hết, nếu cậu thích! - Lâm Thiên Khánh nhìn về mặt không ưa gì của nó, cười tươi.

- Xì, thêm vào! - Nó gạt một số hộp quà của Lâm Thiên Khánh vào gầm bàn để lấy chỗ ngồi và nằm. Lâm Thiên Khánh cười nhẹ rồi lấy trong ba-lô ra một hộp Chocolate Noel hình trái tim khá to. Vòng tay qua người nó rồi khoe hộp Chocolate ra. Cảm tưởng như chỉ nhích thêm một chút nữa thôi, cảm của Lâm Thiên Khánh sẽ đặt lên vai nó một cách tình cảm không chịu được.

Nó giật mình vì hành động kì quặc của Lâm Thiên Khánh. Lập tức bật dậy, nhìn chằm chằm vào cậu. Lâm Thiên Khánh cười nhăn nhó:

- Kiến căn cậu à?

- Cậu làm gì vậy hả? - Nói cho cùng, nó cũng không thích đụng chạm thân thể chút nào. Với hành động của Lâm Thiên Khánh cũng vậy, không những thế còn gây hiểu lầm cho người khác nữa. Ví dụ như...à mà thôi.

- Tặng cậu chứ sao. - Cậu thân nhiên như chẳng làm gì cả.

- Của cậu...hay...của em gái nào...- Nó nhưn mày nhìn hộp Chocolate.

- Cả buổi chiều hôm qua của tôi mà cậu nói thế à? - Lâm Thiên Khánh bắt đầu giận dỗi.

- Thế á...cảm ơn nhiều nhá. Ai biết cậu lại tốt thế... - Nó ôm lấy hộp kẹo, lắc lư người Lâm Thiên Khánh nịnh nọt.

Vốn không định tha thứ đâu, nhưng không biết làm sao Mạch Vy Khánh học ở đâu cái trò nịnh hót này làm cậu hơi rùng mình.

- Thôi được rồi. - Cậu xua xua tay.

Nó lấy trong túi ra một hộp quà màu trắng sữa, trong đó có một chiếc khăn len màu xám bạc:

- Chú tâm vào cuộc thi quá nên tôi quên khuấy mất ngày Giáng Sinh. Nếu không tôi đã tự đan tặng cậu rồi...

Lâm Thiên Khánh bất giác nở nụ cười hạnh phúc đến báo động. Trước kia cậu nghe nói con gái tặng khăn cho con trai thì 90% là cô gái đó thích chàng trai kia rồi.

- Thanks người đẹp! - Lâm Thiên Khánh vui vẻ thà thính.

- Tôi ăn bả no rồi...- Nghe xong cuộc trò chuyện đầy “yêu thương” của cặp đôi Song Khánh, Ngọc Vy cùng Mai Anh ghen hòng thốt lên. Thật là ngược cầu FA quá đi!

Lúc đó, có một ánh mắt đầy ghen ghét của một người con gái ngoài cửa sổ. Thanh Thảo đã bị chuyển sang 10A4. Cô nàng xiết chặt hai tay, nhưng...cái kia cuối cùng cũng được gửi đi rồi.

***

Ra chơi tiết hai, nó ngồi ngẩn ở ghế suy nghĩ một lúc lâu. Mãi sau mới ra quyết định cầm hai hộp quà nữa lên phòng hội trường hội học sinh.

Lâm Thiên Khánh thấy vậy, bất giác chau mày, thò tay vào ngăn bàn găm nhăm mấy viên Chocolate. Hoàng Nhật ngó nghiêng khắp lớp, rình lúc ít người thì chạy vèo tới chỗ Lâm Thiên Khánh, lôi một mạch cậu xuống cầu thang.

- Hoàng Nhật, cậu sao đấy? - Đang yên đang lành bị người khác kéo xuống nơi như thế này làm Lâm Thiên Khánh có chút khó chịu.

Hoàng Nhật lại lảo liên nhìn quanh một cái rồi kéo Lâm Thiên Khánh ngồi xuống, lôi trong túi quần ra một lá thư. Vừa nhìn qua đã biết là thư tình. Rồi cẩn thận đưa cho Lâm Thiên Khánh, ánh mắt tràn ngập vẻ mong đợi.

Lập tức, mặt Lâm Thiên Khánh liền sa sầm xuống, đen hẳn một vùng. Lấy một giọng lắp bắp, run run cầm lấy lá thư, nhìn thẳng vào mắt người con trai đối diện:

- Hoàng...Hoàng Nhật, giữa chúng ta có phải có hiểu lầm gì không? Cái này...

Lời nói vừa mới thốt lên đã làm cho mặt Hoàng Nhật nổi rõ ba vạch đen, cũng hiểu ra Lâm Thiên Khánh vừa nghĩ cái gì. Cậu đập cho Lâm Thiên Khánh một cái rồi nhỏ giọng:

- Cậu điên à. Cái này tôi tìm thấy trong ngăn bàn của cậu vừa nãy. Tôi nghĩ là của...Vy Khánh.

- Cái gì? - Lâm Thiên Khánh bày ra bộ mặt thật không thể tin nổi.

- Cậu nhớ lúc Vy Khánh đẩy hết quả xuống gầm bàn cậu không? - Hoàng Nhật mặt nghiêm túc như đang quay phim truyền hình trình thám.

- Ừm...nhớ. Làm sao?

- Theo như tôi nghĩ thì lúc đó Vy Khánh đã thả bức thư này vào ngăn bàn của cậu. Lúc ra chơi tiết 1 lúc cậu và đám Vy Khánh xuống canteen mua nước, tôi lảng vảng ở đó định vứt rác vào ngăn bàn cậu, không ngờ lại thấy cái này.

- Cậu...có chắc là của Vy Khánh? - Lâm Thiên Khánh nhìn nét chữ trên bức thư, nghi ngờ hỏi.

- 80% là của Vy Khánh. Tin tôi đi! - Hoàng Nhật nói chắc nịch.

Lâm Thiên Khánh nhìn chằm chằm vào bức thư, trên môi khẽ nở một nụ cười vui vẻ.

***

Cùng lúc đó, phòng hội trường hội học sinh...

Dương Hàn Phong sau hai tiết học đầu đầu cũng lên phòng để nghỉ ngơi. Làm hội trường sướng thật, trong khi các học sinh khác mệt mỏi nằm thoi lòi trên bàn thì hẳn lại có một phòng riêng để nghỉ. Tất nhiên, Hạo Thiên cũng theo đuôi hẳn lên phòng hội trường nghỉ cùng. Cái này người ta gọi là "sướng lây".

Nhật Huy lang thang trên sân trường, chỉ tại anh bạn nói chuyện với gái, ngoài trước ngoài sau Hàn Phong cùng Hạo Thiên đã đi từ lúc nào, làm tội cậu phải một mình vác xác lên phòng hội trường như bị tội đánh nhau toác đầu chảy máu.

Nhưng thế này cũng không phải là xấu, vì cậu đi đến đâu, ánh mắt ngưỡng mộ và thèm muốn quần lấy đến đấy. Cái cảm giác này...quả thực không tệ.

Ý, ai kia? Trước mắt cậu hình như là Vy Khánh chị dâu đang chen trong đám đông. A, cũng tốt, lôi chị dâu lên phòng hội trường cùng cho vui.

Nghĩ là làm, cậu đến gần đám đông đang di chuyển kia, gọi lớn:

- Chị...

Nhận ra ánh mắt sắc như dao của nó đang bắn vào về phía mình cùng hàng trăm con mắt đang quay lại nhìn cậu, Nhật Huy lập tức rụt cổ lại, nghẹn giọng:

- Đàn...đàn em Mạch Vy Khánh. Hội trường có việc tìm gặp em.

Nó chen chân ra khỏi đám đông, tia mắt nhìn cậu như muốn nói "Anh mà không rút câu nói vừa nãy thì em sớm xuống Địa Ngục báo danh rồi!"

Nó không nói gì, lon ton đi theo Nhật Huy như một chú gà con. Đám người phía sau xì xầm, thì nhau bàn tán này nọ.

Đến cửa phòng hội trường, Nhật Huy lau mồ hôi:

- Chị dâu, em không ngờ chị lại có ánh mắt đáng sợ vậy.

- Sắp chết đến nơi không đáng sợ thì cái gì mới đáng sợ? - Nó nhìn Nhật Huy, đẩy cửa vào. - May mà em cũng đang định lên đây.

Bước vào phòng hội trường, cảm xúc đầu tiên hiện ra trong nó là...

- Ôi mẹ ời, lắm quà thế...

Nó mở to mắt đi về phía núi quà của ba tên kia. Quả thực làm người nổi tiếng rất sướng, lúc nào cũng có cái ăn sẵn mà không mất công nấu.

Nhìn về mặt thêm muốn của nó, Hạo Thiên cười:

- Không cần trưng ra cái bản mặt đó đâu, cô gái nhỏ ạ.

Nó quay lại:

- Các anh thuê xe tải chưa?

- Thuê xe tải làm gì? - Hạo Thiên và Nhật Huy cùng thắc mắc, chỉ có mỗi hấn vẫn đang ngả người ra phía sau chiếc ghế xoay, không một chút phản ứng.

- Chờ quà về. Nhiều như này, chẳng lẽ cứ chất ở đây?

Hạo Thiên bật cười:

- Cho em hết, nếu thích.

- Thôi, thành ý của người ta cả, anh lại cho đứa con gái khác. Máy chị xinh đẹp mà biết được thì chết em à?

Lúc này, mi mắt Dương Hàn Phong mới hơi động, hấn hình như vẫn bực chuyện lúc sáng, giọng nói không dễ chịu cho lắm:

- Tự nhiên chạy lên đây làm lòi thê?

Nó xù lông lên. Gì chứ? Lầm lòi? Biết vậy chẳng thà nó không chuẩn bị quà cáp gì nữa còn hơn. Có lòng như vậy lại bị người khác cho là lảm mồm. Thế có bực mình không cơ chứ?

- Anh tưởng anh Nhật Huy tự nhiên không kéo tôi lên đây thì tôi thêm đến làm chắc? - Nó gằm gừ nhìn hấn, cổ tình giấu hai hộp quà ra phía sau.

Nhật Huy tròn mắt, ngây thơ nói:

- Chị dâu, chẳng phải chị nói cũng có việc lên đây sao?

Bùm...nó nghe bom nổ đâu đây...cái tên Nhật Huy này, thật không biết dùng từ gì để hình dung nữa.

Đuôi mắt hấn hơi nhăn, lộ rõ ý cười. Hắng giọng lại, hấn hỏi:

- Thế lên đây có việc gì?

Nó bấm mạnh ngón tay vào một hộp quà, đột nhiên tươi tỉnh hấn. Nó lấy ra một hộp quà, đặt lên bàn:

- Quà Giáng Sinh cho anh Hạo Thiên.

Hạo Thiên cười không biết hở mấy cái răng, trông anh chẳng khác nào đứa trẻ con được cho kẹo.

- Cảm ơn em yêu, à, quà của em...thì...tôi nay nhé!

Phụt, một dây thần kinh của Dương Hàn Phong đột nhiên đứt tung một cái. Hấn cần thời gian phân tích ý đồ của Hạo Thiên thông qua câu nói kia.

Gì mà...em yêu...

Gì mà...quà của em thì tôi nay nhé...

Nói thế chẳng khác nào...

Hề, hấn công nhận là hấn “hoi” đến tôi, nhưng mà bất kì thằng đàn ông nào nghe xong câu này cũng nghĩ như hấn cả thôi.

Hạo Thiên và Nhật Huy tất nhiên cũng nằm trong số đó, thấy lời nói mình hơi sai sai, Hạo Thiên bèn chữa lại:

- Ý anh là tôi nay phiên Hàn Phong cho anh ăn ké một bữa, bất ngờ sẽ ở phía sau.

Nó gật gật, nó là sinh vật nào một chiều, không thể có ý nghĩ “sâu xa” như bầy sói kia được.

- Còn quà của tôi đâu? - Dương Hàn Phong cảm thấy mình như bị ngược, bèn lên tiếng.

- Anh á...hình như không có thì phải!

Nó tỉnh bơ nói với hấn rồi cong mông chạy về lớp. Ngay sau đó, Nhật Huy không giữ ý tứ, cười phá lên làm hấn tức nổ đom đóm mắt.

- Thằng ranh con kia, chú chắc gì đã có mà cười anh?

- Em á? Sao lại không có. Chị dâu mới sáng sớm đã xuống bếp đưa quà cho em rồi!- Nhật Huy cười rách mép, cổ tình châm chọc hần.

Dương Hàn Phong là...đang bị ngược thật rồi! Hai thằng nghiệt súc kia được phu nhân của hần tặng quà, còn hần lại mòm không...

Phu nhân, để xem về nhà tôi trừng phạt em thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Bữa tối ấm áp

Sau buổi sáng vất vả và một nửa buổi chiều lạnh cóng, cuối cùng cũng tan học một ngày ở THPT Hoàng Kỳ. Những con người như những bộ xương khô trong cánh áo đồng phục đang ưỡn oải bò ra khỏi lớp. Hôm nay là Giáng Sinh, Giáng Sinh đấy. Thế mà các thầy cô chẳng biết thương ngày tiết tháng mà vất kiệt sức chịu đựng của học sinh thế này...

Nó không khác gì các bạn học khác, thò đầu ra khỏi lớp đã muốn đông cứng lại. Trời gì mà lạnh khiếp, nhà trường chỉ cho mặc đồng phục. Hôm nay xách nhiều đồ quá mà nó quên đem áo khoác đi để tránh chiều rét.

Đang co ro trên sân trường thì bỗng có một luồng hơi ấm từ phía sau chạy lại, bao phủ khắp người nó. Nó giật mình quay lại:

- Lâm Thiên Khánh?

- Lạnh lắm à? Mặc áo khoác của tôi đi!

Nó nhìn xuống, do chênh lệch khá nhiều về chiều cao nên chiếc áo khoác của cậu nó mặc đã dài đến gần đầu gối. Cậu chỉ mặc chiếc áo len cao cổ và khoác đồng phục.

- Cậu không lạnh à? - Hỏi xong nó mới biết mình hỏi một câu ngu không tả được.

- Cậu nghĩ mình đồng da sắt như tôi cũng biết lạnh á? - Cậu cười tươi, một tay nhắc cặp nó xuống, khoác lên vai mình.

Nó cũng cười, trò chuyện với cậu suốt quãng đường cậu đi lấy xe. Thỉnh thoảng lại trêu đùa đu đẩy nhau, nhìn khá vui vẻ.

Nhưng trong đó có một người không hề vui chút nào - Dương Hàn Phong.

Hần đang cầm chiếc áo khoác màu xám tiến lại gần phía nó thì đã chậm một bước: Lâm Thiên Khánh đã kịp đưa áo cho nó trước. Hần đứng khựng lại, một tay đang cầm áo buông xuống. Cảm giác lúc này, vừa bức bối khó chịu vừa xen lẫn một chút mất mát, tủi hờn. Hần không thích phu nhân nhà hần như thế chút nào!

Không biết có phải do lẽ mề nói chuyện với Lâm Thiên Khánh hay không mà khi nó về đến nhà, Dương Hàn Phong đã ngồi trên ghế, sắc mặt không có vẻ tốt cho lắm.

- Hi, hội trưởng? - Nó giơ tay chào giống như vẫn còn ở trường khiến hần càng bức thêm. Ở nhà vẫn gọi hần là hội trưởng, em muốn xí xóa quan hệ của chúng ta?

- Giờ mới về đấy à? - Hần nhìn chăm chăm vào chiếc áo choàng đen trên người nó, trưng ra bộ mặt khó chịu.

Từ trên tầng, Hạo Thiên ngó xuống, thấy công chúa nhà mình đã về, anh vui vẻ:

- Vy Khánh, lên đây!

- Vâng, em lên ngay! - Nó ba chân bốn cẳng chạy lên tầng, không cả để ý mặt hần đã đen như đáy nồi.

Ngay như cắt, hần đã theo ngay sau nó. Hừ, không quan tâm cũng không được, lỡ như Hạo Thiên có ý đồ bất chính gì với nó thì sao?

Mức độ đen tối của hần tăng vọt...

Mở cửa, nhìn lên giường, nó ngạc nhiên đến mức vút cặp ở giữa lối ra vào rồi nhảy tót lên giường. Trên đó có một con gấu cực cực to đàn nằm chễm chệ. Quả nhiên, chỉ có Hạo Thiên mới nghĩ ra những món quà như thế này.

Hạo Thiên đứng ở một mép giường nhìn con bé tăng động trước mặt mà không khỏi phì cười:

- Thích không?

- Thích, rất thích, cực kỳ thích...- Nó cười.

Hạo Thiên mỉm cười rồi xoa đầu nó, nó cũng vui vẻ để anh xoa đầu như vậy. Hắn đứng ngoài cửa, nhìn thấy thì không khỏi quay đi, cười nhạt. Hết trêu đùa Lâm Thiên Khánh rồi đến chọc ghẹo Hạo Thiên, cô gái nhỏ này muốn bức hắn chết hay sao?

Tối, trong khi nó lục đục trong bếp thì hai anh cả Hạo Thiên và Nhật Huy đã bị hắn đuổi đi mua đồ, còn hắn vẫn ung dung nghịch điện thoại. Nó nhìn hắn với ánh mắt uất ức:

- Ê, cái tên vô nhân tính kia. Không thấy tôi cực khổ trong này như nào à mà vẫn còn ngồi chơi ở đây?

Khoé mũi hắn hơi nâng lên rồi vứt điện thoại chạy vào bếp. Nhìn vẻ cực khổ chịu đựng này của nó còn vui hơn nhìn nó trêu ghẹo thằng con trai khác.

Hắn bước vào bếp, đứng cạnh nó, cách nó nửa mét. Vừa nhanh tay xử lý thực phẩm, hắn vừa tranh thủ hóng hớt.

- Vy Khánh.

- Giê? - Nó thô bỉ trả lời.

- Hôm nay Giáng Sinh đây, em không có quà cho tôi thật à?

- Không có! - Nó trả lời tinh bơ làm hắn thất vọng đến tận gót chân. - Anh cũng có khác đâu.

- Ai nói tôi không có quà cho em? - Hắn buông con dao trên tay xuống, hướng người về phía nó.

- Quà đâu? - Nghe thế, nó hí hửng quay ngoắt sang. Thế là coi như hai người mặt đối mặt.

- Quà của tôi chính là...bữa tối vui vẻ này đây! - Hắn nhún vai rồi phá ra cười sặc sụa.

Nó được một phen hổ, bức mình quay sang làm tiếp. Hắn nhận ra mình đùa hơi quá, bèn gác sang một bên, tựa lưng vào tường, chăm chú nhìn nó.

Lại bị người ta nhìn, nó cáu:

- Không lo làm đi còn đứng đây nhìn tôi làm gì?

- Thích.

- Hơ...- Nó đến quỳ với câu trả lời trống tuếch trống toác của hắn, lại quay sang, tiếp tục bơ hắn.

Tuy vẻ ngoài hời hợt bình tĩnh thế nhưng trong tâm hắn đang đấu tranh kịch liệt. Sao đối với Lâm Thiên Khánh thì vui vẻ buông thả, với Trịnh Hạo Thiên thì ngoan ngoãn nghe lời, còn đối với hắn lại như ném cả một thùng phuy bơ vào mặt thế?

Càng nghĩ càng tức, hắn buột miệng nói một câu khá lớn:

- Mẹ nó, rốt cuộc em và bọn họ có quan hệ gì chứ?

Nó đang bặm bặm thì dừng lại, ngược mắt lên:

- Há? Bọn họ nào?

Dương Hàn Phong nắm lấy hai vai nó, cổ tình nhìn sâu vào mắt nó. Rồi lấy giọng đồng đặc:

- Hết Lâm Thiên Khánh lại đến Trịnh Hạo Thiên, cô gái nhỏ, em muốn tôi tức chết phải không?

Thần linh ơi, nó như này là bị sắc đẹp mê hoặc rồi. Cả thân thể cứng đờ không nhúc nhích nổi..

Hắn nói tiếp, ánh mắt dịu dàng:

- Sau này đừng đi trêu chọc bọn họ nữa, được không?

Ừ...đại ca, anh tung thính nhiều quá...cái mạng nhỏ này của nó không chống nổi đâu...

Nó như bị thôi miên, đứng bất động, mắt cũng không thoát ra nổi vẻ đẹp dịu dàng kia. Hắn nâng nhẹ cánh môi, từ từ...từ từ lại gần nó...

Mắt nó trợn trừng...trời ơi, Dương Hàn Phong, anh định làm gì?

Thế nhưng không hiểu sao đến một chút sức lực để phản kháng nó cũng không có, huhu, Dương Hàn Phong, anh là đồ đại ma vương đem sắc đi hại người mà!

Thấy nó không phản ứng lại, tâm tình Dương Hàn Phong rất tốt, lần này ăn đậu hũ của nó chắc không vấn đề gì...

5cm...3cm...1cm...

Ở khoảng cách này nó có thể cảm nhận được hơi thở của hắn đang bắt đầu nóng lên. Dương Hàn Phong thì nắm chắc cơ hội được “ăn” nó rồi!

Rầm...

- Ô...- Nhật Huy há hốc mồm, ô lên một tiếng. Thấy có tiếng động phát ra làm nó giật mình, một phát đẩy mạnh hắn ra. Ở khoảng cách xa cũng có thể nhìn thấy mặt hắn đang đen thui lù. Hừmmmm, đậu hũ đến mồm rồi mà lại bị rơi, tức chết hắn mà!!!

Nhật Huy mới đi chợ về vừa nhìn thấy thứ không nên nhìn thấy, vội vàng kêu lên:

- Đại ca, chị dâu, hai người...hai người làm tiếp đi...em không phiền!

Nói rồi anh chàng vút luôn giỏ đi chợ ở ngoài cửa, chạy biến lên trên phòng. Lần này thảm rồi, làm đại ca lỡ chuyện, không biết tới Giáng Sinh này cậu phải phát phơ cả lơ ở con đường nào nữa...

Trong bữa ăn, ánh mắt Dương Hàn Phong lạnh lẽo nhìn Nhật Huy. Anh chàng run đến nỗi tay cầm đũa cũng rơi keng một cái. Đại ca, em hứa lần sau sẽ tìm kẻ cho anh “ăn” chị dâu mà, xin anh đừng nhìn em với ánh mắt ấy...huhuhu...

Tan ăn, nó lục đục chạy lên phòng ngủ lấy gì đó rồi đột nhập vào phòng hắn. Phần quà sáng nay vẫn chưa tặng, nhân cơ hội này phải mang sang, dù gì cũng mua rồi, không tặng cũng uổng!

Hắn tựa lưng vào bàn ăn, chăm chú nhìn Nhật Huy...

- Đại ca, em biết sai rồi...- Nhật Huy kêu gào...

- Chú không sai. - Hắn mỉm cười.

Nhật Huy biết, khi hắn cười kiểu này thì chắc chắn...sắp có chuyện xảy ra với cậu rồi! Thảm rồi, chết không có chỗ chôn mất...

Nhật Huy vội vàng khóc than:

- Đại caaa...

- Chồng tài liệu trong phòng, anh nhờ chú xử lý. Sáng mai phải xong. Được không? - Hắn nhẹ nhàng nói mà như đâm vào tai cậu. Thế nhưng, Nhật Huy đâu dám từ chối.

- Vâng vâng...

Nhật Huy chạy lên phòng hắn lấy tài liệu. Vừa nhìn thấy cái đồng giấy tờ trên bàn, cậu chỉ muốn đi chết cho xong. Một chồng tài liệu học sinh chất cao như núi, dài như sông...

- Thế nào? Có nhiều không? - Từ ngoài cửa vọng vào tiếng của hắn. Hắn ung dung khoanh tay, dựa vào tường, mắt lim dim nhìn Nhật Huy.

- Không...thế này là đủ rồi...- Tuy miệng nói thế nhưng Nhật Huy lại nghĩ “Đại ca của em...Rốt cuộc anh có đào tiểu sử tám đời tổ tiên của học sinh trường mình không thế?”

- Chỉ là tài liệu học sinh hai năm nay thôi, không nhiều. - Lời hắn nhẹ như mây bay làm Nhật Huy suyt ngất. Trời, hoá ra ngày nào hắn cũng nhón nhor chơi bởi làm cậu trưởng việc của hội học sinh quá ít. Ai ngờ hắn lại chất một đồng việc vào một xó rồi chờ thời cơ tìm người làm thay.

Độc ác lắm luôn á!

Nhật Huy ôm chồng tài liệu về phòng trong ngậm ngùi. Chị dâu, chỉ ở đâu về đây cứu em với!

Hắn mỉm cười đóng cửa phòng lại, ánh mắt chạm phải chiếc hộp màu trắng dưới gầm bàn.

Mở ra, là một chiếc đồng hồ nam nhìn khá bắt mắt. Bên cạnh còn có dòng chữ viết nắn nót: “Giáng Sinh an lành, đại ma vương...”

Vừa nhìn cách nói lẫn cách viết, hắn đã nhận ra là phong cách của nó. Nụ cười trên môi hắn tươi tắn hẳn lên. Chưa bao giờ hắn thấy một chiếc đồng hồ bình thường lại đẹp đến như vậy.

Đột nhiên thấy thương Nhật Huy ghê, nhưng mà thôi, chạy sang phòng của phu nhân đã!

Cốc cốc cốc...

- Vy Khánh!!!

- Gì đấy? - Nó cất giọng ngái ngủ, vừa chớp mắt được một lúc đã bị phá, bực mình thật.

- Mở cửa cho tôi. - Hấn nhẹ nhàng.

Nó uể oải ra mở cửa, nhìn hấn. Hấn vui vẻ giơ hộp quà ra trước mặt nó:

- Cái này là của em?

- Ồ. - Nó lìm đim gục luôn ở cửa. Hấn đành phải lôi nó vào giường.

Cốp...

- Ázzz...Đương Hàn Phong, anh giết người à? - Nó thất thanh kêu lên, con buồn ngủ tan biến từ lúc nào.

Chuyện là, trong quá trình diu nó vào giường thì Dương Hàn Phong đã va đầu nó vào cánh cửa. Ôi, quả đầu của tôi...

- Xin lỗi xin lỗi, tôi kích động quá!

- Azzz, anh qua đây chỉ hỏi chuyện về hộp quà thôi á? - Nó cục cằn.

- Không, có quà cho em!

- Hừ? Gì thế?

Nó ngồi xuống đệm giường, trơ mắt lên nhìn hấn. Hấn đặt ra trước mắt nó một hộp khá lớn, khi mở ra, bên trong là một đôi giày Adidas màu trắng cực đẹp.

- Woaw...tặng tôi thật á? - Nó ngạc nhiên nhìn đôi giày rồi đến chủ nhân của nó. Hấn khếch gật đầu, khoe miệng nở một nụ cười đầy vẻ mong đợi.

Nó vui vẻ cầm lên ngắm nghía...

Suy nghĩ gì đó một lúc lâu, sắc mặt nó bỗng trầm xuống. Nó đặt đôi giày xuống sàn, buồn buồn nói:

- Người ta nói...tặng giày...là khởi đầu của sự chia cắt đấy...

- Chẳng phải gần hai tuần nữa em phải trở về nhà rồi sao? - Hấn tắt hấn nụ cười trên môi.

- Ủ...- Nó cụp mắt xuống, suy nghĩ. Nhanh thật đấy, thoát cái nó đã gắn bó với ngôi nhà này đã được 3 tháng. Haizz, nó phải trở về nhà thôi.

Nhìn nó buồn như vậy, hấn đột nhiên muốn chọc nó một chút để tâm tình khá lên...

- Đây, tôi có 1 yêu cầu nho nhỏ.

- Yêu cầu gì? - Nó ngược lên.

- Tôi muốn hoàn thành nũ hôn còn đang dở vừa này!

- Cút ra ngoài! - Nó đứng bật dậy như thường lệ rồi tổng cổ hấn ra khỏi phòng. Tâm trạng khá lên nhiều. Hấn bị đuổi thì ai oán:

- Tôi lỗ quá mà, cho em ngắm soái free mà không được cái gì...

- Anh có muốn xuống Âm Phủ free không? Mau về phòng! - Nó hét lớn.

Tối hôm đó, có ba thanh niên trong một mái nhà, mỗi người có một tâm trạng riêng. Một thanh niên ngủ ngon trong chăn ấm, một thanh niên nữa ai oán không ngủ được vì chịu thiệt, còn một thanh niên khác...đang vật lộn với đồng tài liệu chồng chất trong khi chưa hoàn thành hết một nũ mà khóc ròng.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Anh đã về, tặng em một đại tẩu xinh đẹp

Sáng hôm sau...

Ngồi trên bàn ăn, Nhật Huy ngáp ngắn ngáp dài, hai mắt đen sì như gấu trúc. Chẳng là hôm qua xử lý xong đồng tài liệu đó cũng khoảng 3-4 giờ sáng nên cậu ngủ rất ít. Dương Hàn Phong cũng vậy, không hiểu sao hôm nay nhìn hần bơ phờ thấy lạ. Nó cầm thìa lên, nhìn hai tên kia mà ngán ngán:

- Nhà mình thành trại nuôi gấu trúc từ bao giờ thế?

Nhật Huy thanh minh:

- Chị dâu, chị phải đòi lại công bằng cho em. Đại ca bức người quá đáng mà!

- Hà? - Nó không hiểu gì.

- Đại ca em...vù...- Một cơn gió lạnh thổi qua tai Nhật Huy khiến anh chàng rùng mình, liếc sang nhìn Dương Hàn Phong. Về mặt...

- Đại ca hôm qua làm việc đến khuya, em khuyên thế nào cũng không chịu đi ngủ...- Nhật Huy đau khổ nói, mồm sưng vù lên. Đại ca, anh độc ác vừa vừa thôi...

“Chú tự chuốc lấy” Ánh mắt Dương Hàn Phong đắc ý rung rung.

Nó quay sang hần, lo lắng khuyên can:

- Làm việc thì cũng chừng mực thôi. Đừng cố sức quá.

- Được rồi. - Hần mỉm cười.

Êuuuu... con bò Hoàng Nhật Huy thật muốn xông ra trước chị dâu đại nhân mà thanh minh mà. Nhưng đại ca quá bức người, lá gan nhỏ bé của cậu không đủ trình để chịu được.

Kính koong...

- Để tôi mở.

Nó chạy ra mở cửa, một làn gió lạnh thổi đến bên tai. Nó ngạc nhiên nhìn người con trai trước mặt. Đã lâu thật lâu rồi nó chưa nhìn thấy hình dáng của anh...

- Anh Minh Khang! - Nó hét lên rồi không tự chủ được mà chạy đến ôm chầm lấy anh. Đáy mắt Dương Hàn Phong hiện lên một tia nguy hiểm. Minh Khang sững sờ...rồi đưa tay lên ôm lại. Tiều bánh bao này rất lâu rồi anh chưa được chạm vào, từng đầu ngón tay anh trở nên nóng rực...

Phía sau Minh Khang còn có 1 cô gái rất xinh đẹp nữa. Cô gái này nhìn qua thì chỉ có một kết luận: thần tiên tỷ tỷ. Đôi mắt to sáng, lông mi dài rậm, khuôn mặt trái xoan trắng hồng, chân vừa dài vừa thon. Thoáng nhìn đã biết con gái Trung Hoa.

Nó ngại ngùng buông anh ra. Cùng lúc đó Hàn Phong và Nhật Huy trong nhà cũng chạy ra tay bắt mặt mừng. Dương Hàn Phong cục súc:

- Con bé đằng sau này là ai thế?

- Cô ấy là...- Minh Khang quay lại định giới thiệu nhưng bị giọng nói nhẹ nhàng như mây bay ngăn lại. Cô gái cất tiếng:

- Xin chào, tôi là Vương Tuệ San. Mọi người cứ gọi tôi là San San là được.

Ôi...mỹ nữ này làm nó điên đảo thần trí mất rồi. Ngay cả giọng nói cũng dễ thương như vậy...

Ba hồn chín vía của nó chạy theo chị gái xinh đẹp đó rồi!

Dương Hàn Phong thấy nó nhìn cô gái kia không chớp mắt, trong lòng thoáng kinh ngạc. Phu nhân nhà hần ăn tạp quá, mê cả trai lẫn gái luôn...

- Nước dãi chảy đến khoeo rồi kia. - Hần nhắc nhẹ.

Nó nuốt nước bọt rồi đưa tay ra chào hỏi chị xinh đẹp:

- Em chào chị. Em tên là Vy Khánh...

- Hi em...- Tuệ San vui vẻ cười nói.

- Chị ơi...chị xinh chết mất...- Nó ôm tim.

Dương Hàn Phong kéo Vy Khánh sang một bên rồi hỏi:

- Cô gái này, cô là gì của thằng bạn tôi vậy?

- Nói ra thì là vị hôn thê...- Câu nói của Tuệ San thốt lên như cái đánh đến cheng một cái vào đầu của mấy người trong phòng. - Nhưng không ai có tình cảm với đối phương cả. Tôi phải bắt buộc về đây để “vun đắp tình cảm”. Chán thật.

Ồ, vị này là hôn thê của Minh Khang..thế mà hỏi nãy nó còn vô ý ôm anh ấy trước mặt Tuệ San...thật là...

- Em xin lỗi. Vừa nãy em hơi thất lễ với anh Khang...- Nó lí nhí.

- Không sao, dù gì cũng là hôn thê trên danh nghĩa thôi, chứ chẳng có tình cảm gì. - Tuệ San ân cần.

- Vậy chị là người Trung phải không ạ? - Nó hỏi.

- Sao em biết? - Về mặt Tuệ San hết sức kinh ngạc.

- Tại em đu phim nhiều quá...- Nó cười...

*** Giữa phòng khách ***

- À, thì ra là con gái độc nhất của tập đoàn Vương Thị chuyên về đá quý bên Trung áy hả? - Dương Hàn Phong tựa lưng ra phía sau, sau khi nghe Tuệ San giới thiệu qua về gia đình.

- Đúng vậy. - Cô cười nhẹ.

- Thảo nào, hai tập đoàn đá quý lại có hôn sự với nhau. - Hấn gật gù. - Mà sao cô lại biết tiếng Việt, mà lại còn rất thông thạo nữa?

- Bà ngoại tôi là người Việt, bà rất hay kể với tôi về con người Việt Nam. Cô giáo thời cấp 2 của tôi cũng là con lai Việt - Trung nên tôi rất thích đất nước này. Tôi yêu cả ngôn ngữ của Việt Nam nữa nên...- Mắt Tuệ San sáng long lanh.

Nó giờ ra ánh mắt khâm phục:

- Chị San San, chị thật giỏi. Em cũng muốn học tiếng Trung nhưng thấy nó khó quá...

- Chị dạy em! - Tuệ San cười mở.

- Thật không ạ? - Nó vui mừng.

- Tất nhiên. - Tuệ San thân thiện chạy đến ngồi cạnh nó.

Minh Khang vút quả táo đang ăn dở xuống sọt rác, âm trầm nói:

- À, đơn xin nhập học của cô đã gửi đến trường rồi. Bây giờ có thể đi học luôn được.

- Cảm ơn. - Tuệ San đối với ai cũng nở nụ cười dịu dàng như vậy thì phải.

Từ khi có Tuệ San, nó không đoái hoài gì đến mấy thằng con trai kia cả, lúc nào cũng lẻo đẻo đi sau cô gái xinh đẹp này. Đạo này nó bị trúng tà rồi, hờ một chút là bị sắc đẹp làm mê hoặc.

Một chiếc xe màu đen đỗ ở cổng trường, trong xe có hai người đàn ông mặc áo đen đang nhìn về phía sân trường, ánh mắt sắc bén bắn ra lửa.

- Con nhỏ đó có liên quan đến Lâm Thiên Khánh...

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Đứa con gái của mày đang nằm trong tay tao

Lâm Thiên Khánh trong lớp bỗng thấy tim mình thất lên một cái. Tự nhiên có cảm giác không lành, cậu vội đi tìm nó.

- Vy Khánh! - Cậu hét hải, mặt đầy mồ hôi vì tìm kiếm suốt 15 phút mới thấy nó đang ngồi nói chuyện với Tuệ San ở gốc cây xà cừ.

- Có chuyện gì mà cậu lại thành ra như này? - Nó nhẩn mặt nhìn cậu.

Lâm Thiên Khánh nhìn Tuệ San bằng ánh mắt đa nghi:

- Đây là ai?

- À, giới thiệu cho cậu, đây là thần tiên tỷ tỷ của tôi, Vương Tuệ San. Là con gái Trung Quốc 100%. Thế nào? Xinh lắm phải không? - Nó hí hửng

Tuệ San nghiêng đầu chào:

- Chào cậu. Cậu là bạn trai Vy Khánh à?

- Không phải! - Nó giật mình. - Bạn trai bạn gái gì ở đây, là hao pengyou! (Hao pengyou = bạn tốt ở tiếng Trung).

- Ồ...- Tuệ San nhìn cậu tò ý cười. - Thôi chị lên lớp đây. Bye em, gặp lại ở nhà Hàn Phong nhé!

- OK chị!

***

Lâm Thiên Khánh khổ lắm mới kéo được nó vào trong góc lớp. Nó thấy hôm nay cậu trở nên lạ lạ nên hỏi:

- Này Lâm Thiên Khánh, hôm nay cậu sao thế?

- Không có gì...chỉ là...có linh cảm xấu...- Cậu toát mồ hôi.

- Xem ra linh cảm của cậu không được đúng cho lắm - Nó cười. - Hôm nay tôi thực sự rất khỏe, rất vui.

- Mong là vậy.- Cậu gật đầu.

Suốt buổi học hôm ấy ánh mắt cậu không rời nó nửa bước. Nó dờ khóc dờ cười, không biết là cậu lo xa hay bị gì nữa. Nó cũng có phải trẻ con mấy tuổi nữa đâu, ai lại đi trông như trông trẻ thế này!

Mặt nó méo xệch:

- Ài, Lâm Thiên Khánh, tôi định đi vệ sinh. Cậu không định đi cùng tôi chứ?

- Tất nhiên.

- Cậu bị biến thái à? - Nó méo mào.

- Đùa thôi. - Cậu quay lên bàn trên, gọi í ới. - Mai Anh, cậu đi vệ sinh cùng Vy Khánh nhà tôi với nhé!

- Tất nhiên là được! - Mai Anh cười tươi. - Vy Khánh “nhà tôi” cơ đấy...

- Thôi đi đi...- Nó kéo Mai Anh chạy về xuống nhà vệ sinh. Vừa đi vừa thì thầm to nhỏ với nhau. Nó than vãn hôm nay Lâm Thiên Khánh hình như có bệnh, cứ lo cho nó sẽ bị làm sao rồi đến việc trông chừng nó như trẻ lên ba nữa. Mai Anh bật cười:

- Người ta là đang lo lắng cho cậu đó, đồ ngốc ạ.

- Có cần phải thái quá lên vậy không? Hôm nay tôi đâu có bị gì...mà còn...um...ư...

Nói đến đây, miệng nó bỗng bị bịt chặt bằng một mảnh vải nhỏ. Mai Anh phản ứng không kịp cũng bị chuốc thuốc mê. Ngay sau đó, thuốc ngấm vào người khiến nó ngất lịm đi.

Nhận thức của nó rơi vào một màu đen âm đạm...

***

Lúc này, Dương Hàn Phong đang gật gù trong phòng hội trường tự cảm giác thấy trái tim đau quặn thắt. Cổ họng hần khô khốc, nóng ran...

Lâm Thiên Khánh đang ở sân bóng rổ, vừa ném được quả bóng thứ 27 vào rổ thì nhận được điện thoại. Nhìn tên người gọi, sắc mặt cậu tốt lên hẳn. Người đó là [Baby nhà mình].

- Alo? Bé yêu, sao lại gọi cho tôi thế này? Đi vệ sinh cũng cần tôi đi đón sao?

- Lâm Thiên Khánh, đã lâu không gặp. Không ngờ bây giờ mày lại biết nói chuyện với đàn bà đấy. - Bên kia, một giọng đàn ông âm trầm vang lên.

Lâm Thiên Khánh giật mình, tay cầm điện thoại run lên:

- Anh là ai?

- Lâm Thiên Khánh, đứa con gái này đang nằm trong tay tao...

- Anh là ai mà có bàn tay lớn thế? - Cậu cố tình chọc ghẹo để moi được thêm thông tin về tên bất cóc bí ẩn này, cậu cố lắm mới không để giọng trở nên run rẩy.

- Khu nhà gỗ trong rừng bạch đàn cách trường 5 km, hẹn gặp lại.

Nói xong, tiếng cúp máy vang lên như tiếng chém đầu trong phim cổ. Lâm Thiên Khánh toát mồ hôi, vội tắt điện thoại rồi lao vụt đi. Hoàng Nhật đứng bên cạnh lập tức chạy theo, vừa chạy vừa hỏi:

- Có chuyện gì?

- Vy Khánh bị bắt cóc rồi.

***

Căn nhà gỗ trong rừng bạch đàn...

Đầu óc nó quay cuồng, đầu muốn nổ tung ra. Nhận thấy một chút ánh sáng phát ra từ khe ở cửa một cánh cửa mộc, nó dần tỉnh lại. Khấp phòng giăng đầy mạng nhện, nhìn thấy rợn người. Nó đang bị treo lơ lửng trên một chiếc ghế mộc nát giữa phòng, không biết khi nào sập xuống. Khi đã nhận thứ được mọi chuyện, nó vội vàng lay lay Mai Anh:

- Mai Anh? Tỉnh lại đi!

- Azz...- Mai Anh khẽ kêu lên. - Đây là đâu vậy?

- Tôi cũng không biết, có người bắt chúng ta đến đây.

- Hả? Bị...bắt? - Mai Anh thoáng hoảng sợ.

Một giọng đàn ông cười khanh khách từ bên ngoài tiến vào. Một tên béo ú và một tên gầy còm. Nhìn qua có vẻ như chưa tốt nghiệp cấp 3.

- Tỉnh rồi à? Hai cô em xinh đẹp?

- Các người là ai? Sao lại bắt chúng tôi đến đây? - Nó dùng hết sức lực để giãy dụa trên cái ghế nát. Dây thừng họ buộc quá chặt khiến tay nó như muốn rời ra.

- A, tao sẽ không nói cho mày biết đại ca tao học trường Chiêu Thánh đâu. - Tên béo cười xềnh xệch, ngay lập tức bị tên gầy đánh cho một phát vào đầu:

- Cầm mồm cái thằng ngu này. Mày nói thế nhờ nó phát hiện ra đại ca học lớp 12A6 thì sao?

- Hai vị đại ca này...các anh nói hết rồi?

Hai tên kia ngó người...

Nó thầm nghĩ "Thật tội nghiệp tên đại ca đó quá, có hai thằng đàn em ngu đàn như thế này..."

Bộ não ít hoạt động của nó đang phải hoạt động hết công suất. Trường Chiêu Thánh với trường Hoàng Kỳ từ xưa đến nay vốn nổi tiếng không ưa nhau, nhất là đối với nam sinh. Nam sinh trường này thấy nam sinh trường kia lém phếng ở cổng trường mình hoặc địa bàn của mình thì ồ ạt ra đánh nhau, bất chấp thế lực. Còn lý do thì trời mới biết. Một điều quan trọng nữa là...Minh Huy của nó cũng đăng kí học trường đó.

Azzz...tự nhiên sao lại nghĩ đến tên đó chứ? Nó thật điên rồi!

Quay lại với lý do nó và Mai Anh bị bắt đến đây, rõ ràng là chỉ có nam sinh xích mích thì liên quan gì đến nó? Nếu thích thì tự đi tìm mà đánh, sao lại quơ phải một đứa ất ơ như nó thế này?

Đang chìm trong suy nghĩ và kế hoạch để rời khỏi đây thì một giọng nam trầm lạnh vang lên từ phía sau:

- Là con bé tầm thường này à?

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 111: Cuộc độ sức

Lúc này, ở trường...

- Tút...tút...tút...

Dương Hàn Phong đi đi lại lại trong phòng hội trường, trong lòng như lửa đốt. Nãy giờ hắn gọi cho Vy Khánh không được, linh cảm lại rất xấu, hắn bắt lực tựa lưng vào cửa kính thờ dài.

Từ phía trong cửa kính, hai mắt hắn đã phát hiện ra Lâm Thiên Khánh và Hoàng Nhật đang vội vã chạy theo nhau, không biết vì lý do gì nhưng sau khi nghe Lâm Thiên Khánh nói gì đó, nét mặt Hoàng Nhật trắng bệch ra. Chuyện này nếu suy nghĩ kỹ thì 90% có liên quan đến nó. Hắn vội vợ lấy chiếc áo khoác rồi chạy vù xuống, bám sát đuôi hai người kia.

***

Khu nhà gỗ sau rừng bạch đàn...

- Là con bé tầm thường này à?

Nó quay lại nhìn về phía phát ra giọng nói đó, khẽ nheo mắt. Một thằng con trau lẹ hoặc lẹ huơ, tướng tá nhìn cũng ngon lành. Khuôn mặt quyền lực, ngũ quan tinh xảo, khá bắt mắt.

Thế mà lại đi làm cái việc thất đức như này... Thật đáng thất vọng...

- Anh là ai? Tôi có quen anh à? - Nó đánh giọng.

Tên con trai kia không thèm trả lời nó, nhìn chằm chằm vào Mai Anh làm cô nàng không chịu được chửi một câu:

- Địch, bà móc mắt mày ra giờ, nhìn cái quái gì!

Tên đó nhếch môi cười nhạt rồi quay sang bảo bọn đàn em:

- Tao bảo chỉ bắt một đứa, sao bây giờ những hai đứa ở đây?

- Tại chúng nó đi với nhau đại ca ạ, có sao đâu, hai em ngọt nước thế này cơ mà...- Tên béo khẽ nuốt nước bọt.

- Ngọt cái mà cha mày! - Mai Anh do lợi thế chân dài nên đã giầy giụa đá thẳng vào mặt tên béo.

- Cái con quỷ này...mày...- Tên béo tức giận định lao đến thì bị tên đại ca đá cho một phát bay ra góc tường.

Ôi trời, cái tên to xác như thế kia mà hắn chỉ một cước đập bay, nói gì nó...

Tên đại ca này cũng không vừa đâu!

Từ sau lần này, nó phải cân nhắc trước khi nói chuyện với ai, không khéo bị đập dính tường lúc nào không biết lại khổ.

Nét mặt nó thoáng sợ sệt khi thấy tên đại ca đang tiến lại gần. Nó gượng cười, đưa tay lên khua khoảng khắp nơi, miệng nói liên thiên:

- Aa...đại ca xinh đẹp này, có gì chúng ta từ từ nói, Tết nhất đến nơi rồi...xin anh tha cho em cái hàm răng về còn húp cháo...

- Câm mồm. - Hắn lớn giọng, đi vòng vòng quanh nó một cách thận trọng. Cả đời nó ghét nhất thằng nào nói với nó hai chữ “Câm mồm”, thế mà hôm nay lại bị một thằng ranh nói như tát vào mặt, tức chết mà!

Tên đại ca cất giọng:

- Mày là gì của Lâm Thiên Khánh?

- Anh quen cậu ta à? Là gì với nhau thế? Có thân không? - Hai mắt nó sáng lên.

- Bố mày đang hỏi mày. - Tên đó đưa ngón tay lên chỉ vào mặt nó.

- Ồ thì...bạn cùng bàn, khá thân.

- Chỉ thế thôi?

- Ồ, thế anh còn muốn thế nào nữa. Đại ca, xin anh đấy, tôi không thù không oán với nhà anh sao anh lại bắt tôi đến đây?

Tên đó hừ lạnh, quay lưng lại:

- Vài thừa còn đòi che mắt thánh? Mày tưởng tao không biết mày với Lâm Thiên Khánh có quan hệ gì?

- Ở mẹ nó, anh là đang đánh ghen à? Đạo ca à anh yên tâm đi, tôi không cướp Lâm Thiên Khánh của anh đâu!

- ...

Tên đại ca chưa kịp nói gì, cánh cửa đã bị đá tung vỡ tan nát. Ngược ánh sáng hiện lên hai hình ảnh quen thuộc, là Lâm Thiên Khánh và Hoàng Nhật. Nét mặt Lâm Thiên Khánh khẽ biến sắc khi nhìn thấy mặt tên đại ca đang đứng gần chỗ nó bị treo. Mai Anh như chết đuối vớ được phao, hét lên:

- Hoàng Nhật, mau đến cứu bọn tôi!

Tên đại ca nhếch mép như mọi chuyện đã xảy ra y như hấn dự định. Hấn cười lớn, vỗ tay:

- Wow...tình cảm sâu sắc thế cơ à...chỉ vì một con đàn bà tầm thường này mà mày nghỉ chơi à?

- Bạch Lãng Tiêu, có gì thì tính lên tao, đừng động vào cậu ấy. - Giọng Lâm Thiên Khánh đã kiên nhẫn hết mức có thể.

Tên đại ca Bạch Lãng Tiêu cười phá lên:

- Ồ, cuộc độ sức chưa xong mà mày đã bỏ cuộc chạy theo đứa con gái rẻ rách này? Mày có còn là Lâm Thiên Khánh tao biết không thế?

- Tao sẽ không đi vào con đường đó nữa...- Lâm Thiên Khánh trầm giọng nói. - Nhưng Vy Khánh không liên quan đến thù oán giữa chúng ta, thả cô ấy ra đi.

- Haha...thả? Mày nói dễ nghe nhỉ?

Nó ngồi trên chiếc ghế treo đu đẳng giữa nhà cũng hiểu ra một số vấn đề. Lâm Thiên Khánh chắc trước kia có gây thù gì đó với tên Bạch Lãng Tiêu kia, muốn mở một cuộc độ sức để kết thúc thù oán này, thế nhưng từ khi nó xuất hiện thì cả tổ chức của Lâm Thiên Khánh đều giải tán. Khó trách tên đại ca kia lại tức giận đến vậy.

- Vậy thì hôm nay phân thắng bại tại đây đi. - Lâm Thiên Khánh nghiêm túc nói, thực ra trong lúc nghiêm túc cậu quả thực rất mê người.

- Haha...được...- Bạch Lãng Tiêu cười khà ồ. - Một:một nhé?

- Bắt đầu đi?

Chiếc dây thừng đột nhiên hơi tụt xuống, nó đứng tim, căn nhà tuy nhỏ nhưng trần lại cao khủng khiếp, từ khoảng cách nó bị treo xuống đến nền nhà cũng phải 3 mét. Nếu dây thừng đứt thì chỉ có nước rơi rãng.

Nhưng điều làm nó lo lắng nhất là, tên đại ca kia lợi hại như vậy, Lâm Thiên Khánh sẽ không có mệnh hệ gì chứ?

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 112: Bị hành hạ

Hoàng Nhật may mắn đã chuồn qua mắt tên đại ca Bạch Lãng Tiêu, trong chớp mắt đã cõi được dây trói cho Mai Anh, vừa định mon men đến gần nó thì bị cái liếc mắt của tên đại ca làm cho rùng mình:

- Nếu mày dám động vào con bé đó thì đừng mong thoát chết!

Hoàng Nhật biết rõ năm đó cậu và Lâm Thiên Khánh cùng bọn đàn em đã đánh nhau cực kì kinh khủng với bọn này như thế nào, hôm đó nếu không có chỗ trú thân thì chắc cậu không toàn mạng mà trở về.

Hoàng Nhật ngay lập tức bị tên gầy bắt lại, ấn vào một xô. Tên béo vừa gắng gượng dậy được liền tóm lấy Mai Anh. Hai người bị hai tên giải đi như tù nhân, đứng dẹp vào một bên tường để nhìn hai đại ca tranh đấu, không khí nồng nặc mùi phi-la-đen.

Còn nó, vẫn bị treo lơ lửng trên chiếc ghế cũ. Nó cảm tưởng như đây là cuộc đấu bò và nó là ban giám khảo vậy. Hơi thờ có chút mạnh, đôi mắt mờ mờ của nó cố dần căng hết mức để theo dõi.

- Lần trước tao thua, lần này sẽ không thế nữa đâu. - Bạch Lăng Tiêu cười nửa miệng, dàn thế võ đe dọa Lâm Thiên Khánh.

Lâm Thiên Khánh hình như chẳng hề hấn gì, thần nhiên nhìn tên đại ca họ Bạch khiến hắn điên cuồng chạy đến. Lâm Thiên Khánh vẫn không có dấu hiệu chống trả, khoé miệng nâng lên một nụ cười chết người.

BỐP...

Một cú đấm được chuẩn bị kĩ lưỡng văng thẳng vào khuôn mặt đẹp trai của Lâm Thiên Khánh, bên khoé miệng chảy ra một dòng máu đỏ. Nó giật nảy mình, chiếc ghế treo cũng theo đó mà đu đưa. Lâm Thiên Khánh là đại ca giang hồ cơ mà? Nghe đồn giỏi võ về lắm cơ mà? Sao đến một cú đấm như thế này cũng không đỡ được?

Hay là do tên đại ca kia quá lợi hại? Lâm Thiên Khánh không thể chống nổi?

Nó đang bắt đầu chuyển từ lo lắng sang sợ hãi, tình hình thế này thì có khi bốn đứa nó phải chết cùng nhau thôi.

Hoàng Nhật và Mai Anh thì giãy giụa mãi làm cho hai tên kia phải giữ phát mệt. Họ nhìn Lâm Thiên Khánh, rồi lại nhìn sang nó đang bị treo, trong lòng không khỏi thoáng qua nét sợ sệt.

Bạch Lăng Tiêu cười ha hả:

- Lâm Thiên Khánh, sau có mấy tháng qua lại với con đàn bà kia mày đã yếu xìu thế rồi à? Hahaha...

Lâm Thiên Khánh vẫn không nói gì, cậu mạnh mẽ đưa tay quệt vết máu trên miệng. Bạch Lăng Tiêu nhìn cậu đến ngu người, sắc mặt ngày càng trầm xuống. Thôi xong, đã không đánh trả thì chớ, lại còn ngênh ra cái mặt “gọi đòn” thế này. Có khi hôm nay cậu bị đánh đến nổi bố mẹ không nhận ra mặt.

Bạch Lăng Tiêu điên cuồng chạy đến như một con bò điên, dùng đầu gối đá thẳng một cú vào bụng Lâm Thiên Khánh. Cậu chỉ cúi người, sắc mặt vẫn rất “cam chịu”. Kiểu như hôm nay cậu đến là để nộp mạng vậy. Đến nước này thì nó thực sự đau lòng hét lên:

- LÂM THIÊN KHÁNH!

Sau hai cú đánh vừa rồi thấy Lâm Thiên Khánh không hề có ý định phản kháng, nếu thêm một chiêu nữa thì...eo oi...không còn răng mà đón Tết...

Bạch Lăng Tiêu cười hề hề rồi lao đến định giáng một cú tuyệt chiêu của hắn lên sau gáy Lâm Thiên Khánh, nó hét lên, che mắt lại. Nó khóc mất rồi, không dám nhìn thêm nữa, nếu chỉ nhìn một chút nữa thôi là nó ngất mất!

BỐP...BỊCH!!!

Một tiếng bốp vui tai phát lên và tiếng ngã sóng soài ra nền đất, nó run run hé mắt ra, thì cảnh tượng đối với nó là không ngờ được: Bạch Lăng Tiêu đang ngã nhào dưới đất, hàm bên trái lệch hẳn sang một bên. Lâm Thiên Khánh phui tay, cười một vẻ lạnh lùng kiêu ngạo, đứng trước mặt Bạch Lăng Tiêu đang bò lồm cồm trên mặt đất, khinh bỉ nói:

- Cú đấm thứ nhất, tao nhường mày vì dù gì mày cũng là đàn anh của tao. Cú thứ hai, tao nhường mày vì một chút “tình nghĩa” năm đó không truy đuổi đàn em tao.

Bạch Lăng Tiêu hướng ánh mắt căm phẫn về phía Lâm Thiên Khánh:

- Sao mày còn đánh tao?

- Bỏ mày eo đàn đến nỗi để người ta đánh đến cái thứ ba. - Cậu nhàn nhạt đáp. - Nếu mày đánh xong rồi, thì giờ đến lượt...tao!

Nó đang bị treo cũng dâng trào khí thế. Ôi, Lâm Thiên Khánh anh hùng vĩ chương, trước khi đánh còn “đền” cho người ta vài cú vì “tình nghĩa” nữa chứ!

Nó phấn khích:

- Hú hú, Lâm Thiên Khánh cố lên!

Ợ, thay vì ngồi đó khóc lóc lo lắng như trong phim Hàn Xéng thì nó lại hưng phấn cổ vũ, tựa như đây là một cuộc chơi gà đấu bò gì đó rất hay ho.

Nó tròn mắt nhìn Lâm Thiên Khánh cười một cách lạnh không thể lạnh hơn. Bạch Lăng Tiêu bò dậy, lắc lắc mái tóc để phui bụi cũng như ra vẻ “anh đây có bị cái quái gì đâu”.

Lâm Thiên Khánh không nề nang gì tiến tới kéo Bạch Lăng Tiêu lên rồi đấm cho anh ta phát nữa, điều này làm cả mồm mép anh ta đều dính đầy máu tươi. Hai tên đàn em há mồm nhìn hấn. Má, mới chỉ có hai cú đấm của Lâm Thiên Khánh đã gục, thì nên gọi là tay nghề của Lâm Thiên Khánh cao hơn

hay của đại ca bọn họ yếu đi đây?

Nhìn Lâm Thiên Khánh chuẩn bị tiến tới, Bạch Lăng Tiêu bắt đầu đi hết to:

- Trương Phi Hinh, treo lên!

Lập tức tên béo đang giữ chặt Mai Anh bỗng buông cô nàng ra, chạy thật nhanh đến một góc nhà rồi cố sức quay điên cuồng chiếc tay lái. Càng quay, chiếc dây thừng trói chặt chiếc ghế nó đang ngồi ngày càng cao lên. Lâm Thiên Khánh dừng ngay động tác chuẩn bị đánh Bạch Lăng Tiêu, tay hơi run nhìn người con gái bị treo trên đỉnh trần nhà. Lòng tràn đầy lửa giận.

Cuối cùng cái tay lái cũng đã được kéo hết cơ, lúc này nó đang bị treo đến điểm cao nhất của ngôi nhà, cách mặt đất 6-7 mét. Nó run rẩy nhìn xuống, nó rất sợ độ cao...

Bạch Lăng Tiêu choáng váng bỏ chạy, cười khà ồ:

- Đánh nữa đi? Nếu tao cho con bé đó rơi từ trên kia xuống thì sao nhỉ?

- Mày dám...? - Lâm Thiên Khánh bóp chặt hai tay.

- Sao? Xót à?

- Thả cậu ấy xuống. - Lâm Thiên Khánh nói từ từ.

- Nếu mày để yên cho tao đánh sướng tay thì tao sẽ suy nghĩ. - Bạch Lăng Tiêu thừa nước đục thả câu.

Lâm Thiên Khánh có chút suy nghĩ, cậu nhìn cô gái đang run run trên đỉnh trần nhà mà tâm can như bị ai xé ra từng đợt.

- Được. - Sau câu trả lời này của Lâm Thiên Khánh thì có tiếng cười kinh tởm phát ra từ miệng Bạch Lăng Tiêu. Anh ta ra hiệu cho hai tên đàn em không cần giữ Hoàng Nhật và Mai Anh nữa, để hai người họ về trường. Còn hai tên đàn em nghe lệnh lập tức đến giữ hai tay Lâm Thiên Khánh, còn tên đại ca thì tự mình đâm cho cậu một cú thật mạnh vào bụng.

BỤP!

Mất cậu nhắm nghiền, chịu đựng. Tiếp sau đó là vô vàn những cú đánh đâm khác của Bạch Lăng Tiêu và tiếng khóc thét đến đau lòng của nó. Nó dù đang rất sợ nhưng thấy Lâm Thiên Khánh vì mình mà bị hành hạ như vậy, nó không cam tâm!

- Xin anh...đừng đánh nữa!

- Tha cho Lâm Thiên Khánh đi...

- Bạch Lăng Tiêu, cậu ấy sẽ chết mất...

- Đồ cầm thú, dừng tay!

Bao nhiêu tiếng khóc của nó đều như vô hình. Bạch Lăng Tiêu cứ như con thú xông chuông, điên cuồng lao vào cắn xé Lâm Thiên Khánh. Cả người cậu bây giờ đã bết máu, thương tích khắp toàn thân.

BÓP...

Một cú đập mạnh vào bụng đến từ Bạch Lăng Tiêu khiến Lâm Thiên Khánh không chịu nổi nữa, cậu loạng choạng rồi ngã rầm xuống, bất tỉnh. Nó nhìn thấy cảnh tượng ấy thì vừa đau vừa sợ, ngất xỉu ngay tại chỗ.

Bạch Lăng Tiêu sau một hồi điên cuồng vật vã, nhìn thấy Lâm Thiên Khánh ngã khụy dưới chân mình thì cười như điên như dại. Nhưng không được bao lâu sau, hắn thấy sau gáy mình đau ghê gớm...

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Vợ ơi, anh tìm thấy em rồi !

Bạch Lăng Tiêu đột nhiên thấy sau gáy mình đau buốt đến lạ, rồi từ cổ anh ta chảy xuống một dòng máu đỏ. Một lưỡi dao lam sắc bén vọt qua gáy anh.

Anh ta giật mình kinh hãi, vội nhìn về phía sau. Nơi đó xuất hiện một người con trai có dáng người cao lớn, khí chất phát ra hùng hục khiến anh cảm thấy

rùng mình. Vết thương ở cổ anh ta...là thế nào đây?

- Mày là đứa nào? - Bạch Lăng Tiêu đột nhiên cảm thấy người này quen thuộc đến lạ.

- Mày không cần biết. - Hắn gần giọng, đều đều nói từng chữ một, ánh mắt gắt gao nhìn cô gái đang ngất lịm trên chiếc ghế treo lơ lửng giữa trần nhà.

- Lại là vì con đàn bà thối nát này à? Mày không thấy Lâm Thiên Khánh gục ở đây rồi à? Mày...là đàn em của nó phải không? - Bạch Lăng Tiêu nghi ngờ nhìn hắn, khinh thường hỏi.

Dương Hàn Phong chỉ cười khẩy làm cho tên đại ca máu chó kia ngây người. Mãi sau hắn mới nhả ra một câu:

- Cậu ta xứng sao?

- Mày...mày có ý gì? - Bạch Lăng Tiêu sợ hãi lùi lại hai bước, trong lòng run rẩy như sắp có chuyện gì xảy ra. Anh ta quay lại nhìn hai tên đàn em, một tên đang ôm khuôn mặt đang bết máu đang chạy vội ra ngoài, một tên không biết trốn đâu mất tăm mất tích.

Bạch Lăng Tiêu cố nén sự sợ hãi trong lòng xuống, vênh vác:

- Mày đến đây làm gì?

- Đòi vợ. - Hắn một nặng một nhẹ trả lời làm Bạch Lăng Tiêu ngu người.

- Hả? Ai là vợ mày?

- Ở đây chỉ có bốn chúng ta, chẳng lẽ lại là mày? - Hắn nhìn xuống Lâm Thiên Khánh đang nằm dưới đất. - Hay là cậu ta?

Bạch Lăng Tiêu chỉ tay lên trần nhà:

- Con bé đó?

-...

- Không thể nào, con bé kia rõ ràng là người tình của Lâm Thiên Khánh! - Tên đại ca tỏ vẻ không tin, héch mắt lên nhìn hắn, ngay lập tức đã ăn một quả đấm vào mặt, kéo theo lũ lượt một đồng những kiểu hành hạ khác người.

Dương Hàn Phong ra tay trong chớp lát. Hừ, phu nhân nhà hắn mà anh ta dám nói là người tình của thằng ôn con kia, còn muốn sống không?

Bạch Lăng Tiêu lệch nốt hàm bên kia, hắn xiêu vẹo tưởng như sắp ngã xuống đất. Một thứ gì trắng trắng rơi xuống hoà cùng màu máu đỏ tanh tưởi.

À, cái thứ màu trắng rơi xuống kia là...răng của tên đại ca Bạch Lăng Tiêu.

Sau khi bị Dương Hàn Phong cho một trận liên hoàn cước, cuối cùng không chịu nổi nữa đành lấy hết sức bình sinh để kêu lên:

- Anh trai...hạ...tha cho em...lần sau em không dám bắt người tùy tiện nữa.

- Cho mày 30 giây để đưa Vy Khánh xuống. - Hắn nhìn trên trần nhà.

- Vâng...vâng...

Bạch Lăng Tiêu vội vàng quay chậm chiếc tay lái, để cho chiếc ghế nó đang ngồi từ từ hạ xuống đất. Dương Hàn Phong chạy đến, nhìn nó với kiểu ánh mắt “Vợ ơi, anh tìm thấy em rồi!” sau đó liền cời trói cho “vợ mình”. Nhìn những vết hằn đỏ do dây thừng siết chặt trên da thịt nó, hắn đau lòng đến mức không cất nên lời.

Bế nó trên tay, lạnh lẽo nhìn Bạch Lăng Tiêu đang run như cầy sấy bên cạnh, hắn khẽ hát hàm:

- Công cậu ta về! - Đương nhiên, cậu ta ở đây là đang ám chỉ Lâm Thiên Khánh.

Sắc mặt Bạch Lăng Tiêu thoáng biến sắc, nhưng rồi lại cười nhe, hở ra một vùng lợi trắng tuềnh do bị đấm rụng hết cmm răng:

- Vâng, anh chị đi vui về!

Sau đó, một công một, trở về từ khu nhà gỗ trong rừng bạch đàn.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114: Anh giấu tôi?

Một tiếng đồng hồ sau, tại nhà Dương Hàn Phong..

- Ummm...- Nó ngáp dài sau một giấc ngủ miên man, khẽ he hé đôi mắt nhỏ ra nhìn xung quanh. Quái lạ, sao nó lại ở nhà thế này, rõ ràng nó nhớ là nó đang bị treo như con lợn sắp bị đem đi làm xúc xích cơ mà!
- Dậy rồi à? - Một giọng nói trầm thấp vang lên cùng tiếng mở cửa lạnh lùng, hần xuất hiện với ly trà nóng trên tay. Ánh mắt nhìn nó vẫn như bình thường mà sao...nó cứ cảm thấy lạnh sống lưng.
- Sao tôi lại ở nhà được nhỉ?
- Ngủ quên, bị đuổi ra khỏi lớp. - Hần đùa như không đùa.
- Thật á? Thế có bị trừ điểm không? - Nó hốt hoảng.
- Trừ hết cmn điểm rồi, mai em tự đi nộp mạng đi! - Hần làm ra bộ mặt nghiêm trọng nhìn nó làm nó mất hồn:
- Hic...chết tôi rồi!

Trong cơn hoảng loạn, nó đâu biết có một nụ cười gian manh ở đâu đó cơ chứ!

Trêu chọc em cũng khá thú vị đấy chứ, chẳng trách em thích đi trêu chọc người khác như vậy.

Nhưng hần không thích nhaaa!

Hần đặt ly trà vào tay nó, cười hiền lành:

- Thôi, uống trà đi bà nội, chuyện cũng qua rồi.

Nó đắm chiều cảm ly trà lên, không nhìn gì mà uống thẳng thùng làm hần hơi chột dạ. Phu nhân cả tin quá, nếu có người bỏ thuốc vào trong trà rồi làm gì cô ấy thì sao?

Haizzz, đúng là càng ngày càng có nhiều chuyện phải lo lắng.

- Dương Hàn Phong, hồi này tôi mơ một giấc mơ...rất lạ! - Nó nghiêm túc đặt ly trà xuống, nhìn hần.
- Lạ?
- Ừm, tôi thấy tôi bị bắt đến một căn nhà hoang vu, bị treo trên chiếc ghế giữa trần nhà. Lâm Thiên Khánh vì cứu tôi nên bị bọn côn đồ đánh cho một trận...
- Ừ, thế nào nữa? - Hần lạnh nhạt hỏi, hừm, em chỉ nhớ Lâm Thiên Khánh cứu em thôi, còn công của tôi em để đâu mất rồi...
- Sau đó tôi ngất đi, trong một khoảnh khắc nào đó tôi thấy mình nhẹ đi...thế là...tỉnh!
- Có gì đâu mà lạ? - Sau khi nghe nó kể về “giấc mơ” kia thì hần trưng ra bộ mặt chẳng ngạc nhiên tẹo nào.
- Nhưng giấc mơ đó rất chân thực, y như thật ấy. - Nó khẽ nhăn mày, đập vào mắt là vết hằn đỏ do dây thừng trói chặt. - Sao...sao...
- Sao chẳng gì, em mộng du thôi. Uống trà xong rồi thì đi ngủ đi, sáng mai còn có sức đi nhận tội! - Hần cắt đứt nguồn suy nghĩ của nó rồi ép nó nằm xuống. Thực sự hần chẳng muốn nó nghĩ lại chuyện đó chút nào.

***

Trong phòng hội trường trường THPT Hoàng Kỳ...

Minh Khang đang ngồi ngủ gật trên ghế thì bị giọng của Tuệ San làm cho tỉnh giấc:

- Minh Khang, cho tôi mượn điện thoại một chút. Điện thoại tôi hết pin rồi.
- Trên bàn ấy. - Anh ưỡn oải đáp.

Tuệ San tung tăng đi lấy điện thoại chỗ chiếc bàn đặt ở giữa phòng, vui vẻ bật lên. Cơ mặt cô khẽ tê cứng khi nhìn thấy hình ảnh hiện lên trên màn hình.

Là cô gái có khuôn mặt tựa thiên thần ấy...

Là cô gái mà anh mỉm cười hạnh phúc khi được ôm cô ấy vào lòng...

Chính là cô gái đó...

Tự nhiên trong tim Tuệ San như một dòng nước lạnh xối lên. Cô không thích Minh Khang, nhưng cảm giác chiếm hữu anh trong tay đã làm cho cô không muốn anh toả hương đến người con gái khác.

Nhìn thấy Tuệ San im lặng nhìn điện thoại của mình, anh mới phát giác ra:

- À, mặt khẩu là 0909.
- Dễ nhĩ? - Tuệ San vô thức ngoảnh sang cười với anh.
- Ngày tháng sinh của Vy Khánh. - Anh cười dịu dàng, mắt chợt sáng lên khi nghĩ đến nó.
- Anh thích Vy Khánh à? - Tuệ San tò mò hỏi, giọng pha lẫn sự buồn bã giấu kín không ai biết.
- Ủ, thích từ cái nhìn đầu tiên luôn mới ghê chứ! - Anh cười lớn.
- Tại sao không ở bên em ấy?
- Tình yêu đâu phải chỉ đến từ một phía là được.
- Ý anh là Vy Khánh không thích anh? - Tuệ san nheo mắt. - Nhưng sáng nay con bé còn chạy đến ôm anh cơ mà?
- Thế cô nghĩ cứ ai ôm tôi là thích tôi à? - Anh chun mũi. - Thế thì nửa cái trường này đều thích tôi cmnr.
- Thế anh có định...theo đuổi Vy Khánh nữa không? - Tuệ San ngập ngừng hỏi. - Tôi...có thể giúp!
- Thôi dẹp đi. - Anh đứng bật dậy. - Ai đòi hôn thê lại giúp hôn phu theo đuổi người con gái khác. Với lại tôi thấy...có lẽ Vy Khánh hợp với người khác hơn!
- Ừm...- Bỗng nhiên trong lòng Tuệ San lại thấy hơi...vui vui.

Minh Khang nhìn Tuệ San cười như ngây ngốc ở bên cạnh, tự nhiên trái tim đập nhanh lên mấy nhịp. Nhìn chiếc điện thoại bị cô xoay tròn trong tay, anh háng giọng:

- Không mượn điện thoại nữa à? Gần hết giờ ra chơi rồi đấy.
- À, có chứ...

***

Lâm Thiên Khánh trở mình trên giường, khi mở mắt ra thì đã quá chiều. Bên cạnh là bình truyền nước, máy đo nhịp tim v.v...đang hoạt động loạn xạ. Cậu thờ dãi, chắc chắn mấy thứ phiền phức này là do ông bố hay lo nghĩ của cậu đem cắm vào người mình. Cậu mạnh tay rút hết mấy thứ dây dợa lằng nhằng rồi đi xuống nhà. Một cơn đau như đá rơi xuống đầu cậu làm cậu ngồi sụp xuống nền nhà. Lâm Thiên Khánh cố điều chỉnh nhịp thở trở lại mức bình thường, ánh mắt chạm phải chiếc điện thoại trên bàn...

Ở nhà Dương Hàn Phong, hán luôn túc trực bên nó 24/24, thế nào mà lúc có người gọi đến lại đúng lúc hán đi xuống lấy nước cho nó.

- Vy Khánh, Vy Khánh! - Bên kia đầu dây, giọng Hoàng Nhật dồn dập hỏi.
- Sao? - Nó thần nhiên, vẫn không nghĩ ra chuyện sáng nay không phải là giấc mơ.
- Cậu có sao không? Có bị thương chỗ nào không?
- Cậu...nói gì thế? Tôi làm sao mà bị thương? - Nó nhăn mày.
- Chuyện sáng nay...
- Sáng nay đã xảy ra chuyện gì à?

Hoàng Nhật tưởng nó bị đánh đến mất trí nhớ, hoảng loạn nói:

- Sáng nay để cậu và Thiên Khánh chịu thiệt thòi trong tay tên Bạch Lăng Tiêu đó, rất xin lỗi, sẽ có ngày tôi đòi lại công bằng cho cậu. - Hoàng Nhật hùng hồn nói.

Nó ngớ mặt ra, mồ hôi trên trán nhẹ nhàng lăn xuống. Từng hình ảnh như lướt qua đầu nó, cảnh tên đại ca đó treo nó trên chiếc ghế giữa nhà, cảnh Lâm Thiên Khánh bắt lực nằm trong vũng máu vì bảo vệ cho nó...

- Vậy là...chuyện sáng nay...không phải là mơ sao? - Giọng nó hơi run.

- Cái gì mà mơ cơ?...Tít...tít...

CẠCH...

Dương Hàn Phong bước vào, ngạc nhiên nhìn nó vội vàng tắt điện thoại, xô chân vào đôi dép bông định chạy xuống nhà. Hắn cũng vội giữ nó lại:

- Em định đi đâu?

- Anh lừa tôi? Chuyện sáng nay rõ ràng là thật!

Hắn dừng lại:

- Tôi...tôi chỉ muốn em không phải suy nghĩ nhiều thôi...

- Anh có biết Lâm Thiên Khánh vì tôi mà suýt mất mạng không? Vậy mà anh định giấu tôi? Tôi không ngờ anh lại ích kỷ đến vậy!

Nó nói xong liền chạy nhanh qua hắn, phóng thẳng đến nhà Lâm Thiên Khánh.

Hắn một mình trong phòng nó, thần thờ cười nhạt. Cô bé của tôi, em chỉ biết đến Lâm Thiên Khánh đã hi sinh rất nhiều vì em, nhưng những điều tôi làm vì em, em chưa bao giờ để mất tôi.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Anh đi chết đi

Lâm Thiên Khánh đang nằm thiếp đi trên giường, bên cạnh là bố cậu - ông Lâm Thiên Ninh và bà vợ thứ hai của ông. Bà Lý Duệ Tâm tuy chỉ là mẹ kế nhưng yêu thương cậu hết lòng, thậm chí còn hơn cả Thiên Bảo.

Bác sĩ nhanh chóng rút ống nghe ra khỏi tai, bảo với hai ông bà:

- Cậu nhà bị thương nhiều quá, nhưng giờ thì ổn hơn rồi. Ông bà khuyên can cậu đừng đi gây chuyện đánh nhau nữa, không tốt cho sức khỏe đâu.

- Được rồi. - Lâm Thiên Ninh thở dài, vị bác sĩ lò dò đi ra ngoài.

Sau tiếng thở dài đầy nỗi nuột là một giọng nói hơi giận dữ pha xót thương phát ra từ miệng ông:

- Cái thằng này, con với chả cái. Cả ngày ăn xong rồi đi gây chuyện!

- Thôi ông, chắc gì con nó đã...- Lý Duệ Tâm đỡ lời.

- Nó không gây chuyện với người ta thì chẳng lẽ người ta gây chuyện với nó à? - Ông hơi giận, làm kinh động đến Lâm Thiên Khánh đang nửa tỉnh nửa mê trên giường.

Đúng lúc đó, quản gia cung kính bước vào và dẫn theo một cô gái vẫn còn đang mặc bộ đồ ngủ hình con thỏ bông trắng trên người. Khuôn mặt hốt hải, hơi tái đi vì lạnh.

- Ông chủ, bạn của cậu chủ đến thăm...

Lâm Thiên Ninh bực bội quay lại nhìn cô gái kia, rồi nhàu mày:

- Cháu là?

- Dạ, cháu là bạn cùng lớp với Thiên Khánh. Cậu ấy sao rồi ạ? - Nó run run nói.

- Haiz, cái thằng này nhà bác cả ngày chỉ biết kiếm chuyện đánh nhau, chắc lại bị người ta đánh thành ra nông nổi này. Đúng là...

- Không phải đâu bác! - Nó ho sù sụ. - Cậu ấy...vì cứu người nên mới bị..

Lý Duệ Tâm nhìn chăm chăm vào chú thỏ trắng đang run cầm cập kia, nói thay cho chồng:

- Ý cháu là...

- Vy Khánh, sao cậu lại đến đây?

Lý Duệ Tâm chưa kịp cắt hết câu thì đã bị giọng nói trầm lạnh của Lâm Thiên Khánh cắt ngang. Lúc này, cả hai ông bà đều không để tâm đến chú thỏ trắng kia nữa, hai người tức tốc chạy về phía giường của cậu con trai.

- Thiên Khánh, con có sao không?

- Lại gây chuyện với ai để thành ra như thế này?

Nhưng Lâm Thiên Khánh chẳng đáp lấy một lời, cậu chỉ thờ hất ra kiểu "quá phiền" rồi gọi nó:

- Vy Khánh, cậu lại đây chút!

Chú thỏ trắng ngơ ngác nhìn Lâm Thiên Khánh, cậu cười nhẹ và khẽ gật đầu. Lâm Thiên Ninh và Lý Duệ Tâm đều đơ người. Đại thiếu gia nhà này lại có lúc ôn nhu như thế này sao? Thực sự hai ông bà chưa thấy bao giờ!

- Vậy...bố mẹ ra ngoài trước nhé, hai đứa cứ...nói chuyện đi! - Hiểu ý, Lý Duệ Tâm vội vàng kéo chồng mình xuống dưới nhà.

Sau khi hai vị phụ huynh đã khuất bóng dưới cầu thang, nó mới rón rén chạy đến bên giường Lâm Thiên Khánh với vẻ mặt ăn năn hối lỗi.

- Lâm Thiên Khánh, cậu có sao không? Bị thương có nặng không? Ngày mai có đi học được nữa không? Cậu...

- Thôi nào, tôi vẫn ổn, chưa chết được đâu mà lo! - Lâm Thiên Khánh phì cười, rút ống truyền nước ra khỏi tay. - Nhưng chắc ngày mai bố mẹ tôi sẽ không cho đi học, chán thật.

- Bố mẹ cậu nghĩ thế là đúng! - Nó ngồi xuống chiếc ghế đặt cạnh giường. - Nếu tôi là bố mẹ cậu, tôi chắc chắn phải nhốt cậu ở nhà một tuần, à không, một tháng!

Trán Lâm Thiên Khánh liền nổi ba vạch đen...

***

Dương Hàn Phong bực tức ngồi trên ghế sofa xem TV, mặc dù TV đang bật, mắt hắn vẫn nhìn cơ mà tâm hồn đang treo lơ lửng phương nào rồi!

- Phu nhân à, anh cũng chỉ muốn tốt cho em thôi. Em thấy không, nếu anh nói cho em biết chuyện của Lâm Thiên Khánh thì thế nào em cũng lại chạy đến chỗ cậu ta cơ mà...

Loay hoay một lúc hắn cũng tắt TV đi, hậm hực đi đi lại lại trong nhà. Vừa hay Nhật Huy hí hửng đi xuống. Trông cậu ăn mặc bánh bao, hẳn là đang có hẹn với một em gái xinh đẹp nào đó. Dương Hàn Phong lại trầm mắt xuống. Cái gì đây? Trong khi đại ca nó đang bực tức mà nó lại hí hửng đi hẹn hò thế này à?

- Ê, Nhật Huy! - Hắn nổi con, dùng "uy quyền" của mình để có người chịu khổ cùng.

Nhật Huy đang đi xuống cầu thang thì khựng lại, trời lạnh mà cậu cảm tưởng như mồ hôi trên trán rơi từng giọt.

- Đại...đại ca...

- Chú đi đâu đấy?

- Em...em đi chơi đây một tí...

- Ừm...trước khi đi, anh muốn nhờ chú một chuyện! - Trong đầu Dương Hàn Phong loé ra một suy nghĩ, hắn cười thâm.

- Chuyện gì ạ?

- Lấy điện thoại ra!

Hắn ra lệnh, rồi nhìn về mặt ngơ ngác của Nhật Huy, khẽ khàng giải thích:

- Lấy điện thoại ra, gọi cho phu nhân nhà anh!

- À, dạ!

Tất nhiên Nhật Huy không dám kêu ca một chữ, rằm rắp nghe theo lời hấn. Nhưng vừa lời điện thoại ra đã bị hấn dúi xuống ghế. Sắc mặt nghiêm túc không chịu được.

- Bây giờ chú gọi điện cho Vy Khánh, nói là sáng nay vì cứu cô ấy nên anh bị thương, bảo cô ấy về ngay.

- Vâng, vâng! - Trong lòng Nhật Huy đang gào thét “Đồ lưu manh!”.

Nhật Huy nhắc điện thoại lên, bắt đầu gọi.

***

Tiếng điện thoại rung trên bàn, hiện tại nó đang lúi húi xuống bếp nấu cháo cho Lâm Thiên Khánh. Cậu đang thiêu thiêu ngủ thì bị tiếng chuông điện thoại làm tỉnh giấc, tâm tình chẳng tốt gì mấy.

Người gọi đến: “Không phải là Huy đó”.

Cậu có chút khó hiểu nhìn tên liên lạc, rồi nhanh chóng bắt máy.

Chưa kịp nói gì, đầu dây bên kia đã vang lên tiếng the thé như lợn bị chọc tiết:

- Aaa...chị dâu ơi, chị ở đâu mau hiện hồn về đây đi. Đại ca của em vì cứu chị và tên gì gì chết bầm đó mà bị thương nặng, chết đến nơi rồi đây này!!!

Ừ, Dương Hàn Phong hấn đâu có bảo Nhật Huy nói hấn bị thương sắp chết đâu...

Lâm Thiên Khánh phun châu nhả ngọc:

- Anh là ai?

Vì đang bật loa ngoài nên giọng trầm ấm kích thích thính giác của Lâm Thiên Khánh đều lọt hết vào tai Dương Hàn Phong. Hấn đen mặt, sao thằng ranh con này lại cầm điện thoại của phu nhân chứ!

- Mà là cái thằng chết tiết hại lây chị dâu phải không? Chị dâu đâu? Đưa máy nhanh! - Nhật Huy háu tấu, thực ra cậu cũng chẳng vui về gì khi nghe giọng đàn ông trong điện thoại của Vy Khánh, vì chắc chắn đại ca của cậu sẽ nổi hứng “trêu đùa” cậu như cái lần bắt cậu hoàn thành đồng tư liệu kia.

- Cô ấy đang nấu ăn, có việc gì à? - Cách nói của Lâm Thiên Khánh y như người chồng đang nói về vợ mình. Hèm, lúc này không nên nhìn về mặt của Dương Hàn Phong thì hơn.

Vừa lúc này thì tiếng cửa bật mở, tiếng bước chân loẹt quẹt quen thuộc của nó lọt ngay vào đầu dây bên kia khiến Dương Hàn Phong mở to mắt.

- Xong rồi đấy à? - Lâm Thiên Khánh hoàn toàn bơ đi người trong điện thoại, dịu dàng hỏi nó.

- Ừm, ăn đi cho khoẻ. - Nó đặt bát cháo trên bàn. - Mà cậu cầm điện thoại tôi làm gì thế?

- À, có người gọi tôi. - Lâm Thiên Khánh đưa điện thoại cho nó, nó ngớ ngẩn áp vào tai.

- Ai đấy?

Nhật Huy định tuôn một bản tình ca lâm ly bi đát nữa nhưng lại bị Dương Hàn Phong cướp lấy điện thoại, hấn lạnh giọng:

- Về nhà đi, tôi có chuyện muốn nói với em!

- Chuyện gì thế? - Nó mới ở nhà Lâm Thiên Khánh có mấy chục phút thôi, làm gì mà gọi lấy gọi để về thế?

- Nhanh đi. - Hấn cúp máy.

Nó khó hiểu nhìn chiếc di động truyền đến tiếng kêu tút...tút...tút trên tay, nghĩ bụng, nếu đã khoẻ đến nỗi nói được như thế thì chắc không có vấn đề gì, ở lại với Lâm Thiên Khánh một chút đã.

Thế là, nó ở nhà Lâm Thiên Khánh một mạch đến tận 5 giờ chiều.

***

Về đến nhà cũng là 5 rưỡi, nó nhẹ nhàng xỏ đôi dép bông ấm áp rồi chạy vù vào nhà. Trên đường đi bỗng chạm mặt Nhật Huy, anh chàng nhìn nó bằng ánh mắt tố cáo:

- Con thỏ chết dẫm kia, chị chết ở đâu mà bây giờ mới mò về nhà? Chị có biết đại ca hành hạ em tàn bạo thế nào không?

- Sao? - Nó ngờ ngạc hỏi, hai cái tai thỏ rung rung.

- Chị dâu, tất cả là tại chị, chị phải chịu trách nhiệm!

Nói rồi Nhật Huy ôm mặt chạy biến về phòng, để lại nó một mình lơ ngơ giữa hành lang. Cuối cùng, nó quyết định vào phòng hấn để hỏi xem, rốt cuộc là chuyện gì.

Cốc cốc cốc...

- Không khóa. - Bên trong vọng ra câu trả lời lạnh băng của hấn, nghe đã biết tâm trạng chẳng tốt lành gì.

Nó khẽ mở cửa, chui đầu vào. Cảnh tượng là một chú thỏ trắng đang lảng lác nhìn vào trong phòng. Nhìn thấy hấn đang ngồi trên giường đắp chăn đọc sách thì cười hi hi, rón rén bước đến gần.

- Dương Hàn Phong, anh đang làm gì vậy nha...

-...

Dương Hàn Phong bị sao thế này? Lại chập cháy ở đâu à? Tự nhiên cấm khẩu với nó cơ đấy!

- Dương Hàn Phong, anh nấu cơm chưa a?

-...

Haizzz, rốt cuộc nó đã tạo nghiệp gì mà phải chịu cái lạnh này giữa mùa đông chứ?

- Dương Hàn Phong, vừa nãy anh gọi tôi về gấp như vậy, định hỏi tôi chuyện gì à?

Lần này hấn mới khẽ đưa mắt ra khỏi quyển sách, khoé môi khẽ động:

- Hỏi xem em mặc áo ngực màu gì.

Aaaa, Dương Hàn Phong, đồ biến thái, anh đi chết đi!!!

Gửi độc giả.

VinZy biết là trong khoảng thời gian vừa qua có rất nhiều độc giả bức xúc vì nghỉ viết hơi lâu. Chuyện là tác giả vừa bước chân vào lớp 10, môi trường giáo dục thay đổi nên cần có thời gian để thích ứng.

VinZy hứa sẽ cố gắng khắc phục, và ít nhất là mỗi tuần ra một chap.

#VinZy

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 116: Đi đâu cũng bị hiểu lầm

Bố mẹ bắt Lâm Thiên Khánh dưỡng thương một tuần, thời gian cứ chạy nhảy như tia chớp, chẳng mấy mà con đường đi đến trường Hoàng Kỳ đã nhuộm hương vị của Tết. Lòng Dương Hàn Phong cũng nhuộm một màu âm đạm..

Một tuần nữa lại trôi qua, nó với hấn vẫn vậy, chẳng có tiến triển gì hơn. Hôm nay đã là 27 Tết, hương vị của Tết đã đến đầu mũi, nó vui vẻ thức dậy sau khi trường thông báo lịch nghỉ Tết. Hôm nay là ngày đầu tiên của kỳ nghỉ dài 10 ngày, nó muốn làm gì đó trước khi rời khỏi ngôi nhà này.

Dương Hàn Phong cũng đã thức dậy từ lâu, hấn ngồi ngơ dưới xích đu trong vườn hoa, mắt hướng vô định. Hôm nay hấn mặc một bộ quần áo màu xám bạc, màu sắc âm đạm như tâm trạng hấn vậy. Hấn biết chỉ ngày mai, ngày kia là nó sẽ phải rời đi, rồi sau này hấn sẽ chẳng còn hào hứng muốn về nhà khi tan học, chẳng còn bứt rứt khó chịu khi mỗi buổi tối không được nghe giọng của nó, chẳng còn những cái cớ vô lý không biết mọc từ đâu ra để bắt nó nấu ăn.

- Dương Hàn Phong, anh dậy sớm thế? - Giọng nó lạnh lạnh khiến hấn bưng tỉnh. Hướng ánh mắt về phía phát ra tiếng nói, hấn thấy một cô gái thân hình tròn ung ung, mặc một bộ quần áo lông cừu đang cười. Hấn không nói gì, cũng không nhìn nó nữa, tiếp tục nhìn về phía xa xăm như trước.

Nó ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên hấn không nói gì với nó khi nó hỏi những câu tương tự. Tròn mắt lặn đến gần, nó lại nói:

- Nhanh nhí? Thế mà đã 27 rồi, chẳng mấy nữa mà...

- Ủ, chẳng mấy nữa mà em phải đi rồi. - Hấn cất tiếng.

- Chán thật.

- Chán thì đừng đi nữa!

Nó sững sờ, sau đó đánh nhẹ vào vai hấn:

- Hầm à, không đi sao được. - Nó băng quơ hỏi. - Vậy...tôi đi...anh có..buồn không?

Dương Hàn Phong đỡ ra một lúc, đôi mắt xám khói u tối ấy lại nhìn thẳng vào mắt nó làm nó lại bị hút vào. Đang trong cơn xúc động thì:

- Buồn quái gì, đi càng rộng nhà!

Ờ mờ, Dương Hàn Phong, bà bầm mày ra!!!

Dương hàn Phong lại trở về với vẻ tráo trở mọi ngày, cười cười hất hàm hỏi nó:

- Sao tự nhiên nay dậy sớm đột xuất thế? Trời trở bão hay gì?

Nó phồng má:

- Vốn có lòng tốt rủ anh đi mua vài thứ để nấu một bữa cuối cùng, cơ mà người ta lại...Haizzz, buồn quá chẳng đi nữa! - Vừa nói nó vừa lon ton chạy đi.

Hấn nhanh chóng túm lấy cái đuôi của chiếc áo, kéo nó lại.

- Về trước còn hiệu lực không?

Gật gật...- Nó cười nhe răng.

- Đi thôi!

Thế là một cao một thấp, một trắng một xám đi cạnh nhau nhìn đến là tương phản. Một chú cừ non trắng nõn như nó đi cạnh một con sói xám nham hiểm thế kia, không biết khi nào bị ăn thịt.

***

Trên đường đi, nó mở cửa kính xe để luồng gió lạnh mùa đông thổi vào. Không khí mát lạnh khiến bao tâm tình không tốt trong nó và Dương Hàn Phong như bị thổi bay đi.

Trước cổng chợ...

- Em dẫn tôi đi đến nơi quái gì thế này? - Hấn bịt mũi, cái mùi cá tanh tươi cùng rau củ dập nát phát ra từ một bãi rác nhỏ cạnh chợ.

- Hết đoạn này là vào trong chợ rồi, suốt ngày siêu thị chẳng có gì vui cả! - Nó kéo tay hấn chạy một mạch vào trong chợ. Từ nhà hấn đến chợ này cũng khoảng 5 km chứ chẳng gần.

- Cái chợ Bách Diệp này cũng quá là...nhỏ đi! - Hấn nhăn mày. Tuy bây giờ là sáng sớm, sương mù vẫn giăng đầy đường nhưng trong chợ đã chật kín người, tầm nhìn của hấn cũng giảm xuống bao nhiêu lần.

- Anh thấy chưa? Sờ dĩ nhiều người đến như vậy là vì rau quả, thịt cá ở đây rất tươi, tầm 8 giờ đã hết hàng rồi.

- Nhưng sao...- Hấn quay lại nhìn đồng rác đang bốc mùi. Hiểu ý, nó liền cười:

- Rau củ hoặc cá không bán được thì người ta vứt hết ở đó. Ở đây giống kiểu thị trường so sánh độ tươi, kém nhau một chút là bên được bên không.

- Lắm chuyện, vô ý thức. - Hấn cầu nhàu.

Để tránh tên lấm mồm Dương Hàn Phong lại hỏi thêm mấy câu kì quặc nữa, nó bắt đầu hành trình đi chọn thực phẩm.

- A, hàng cá ở bên kia tươi nhất kia! - Nó reo lên rồi kéo Dương Hàn Phong đến bên sạp cá.

Vừa nhìn thấy đôi nam nữ trước mặt, chị hàng cá đã đơn đả:

- Hai em ơi, mua cá chị đi, cá tươi như thế này nấu bữa cơm tình yêu thì phải biết!

Ồ ờ...com...com tình yêu...

Cùng một lúc mà cả người nó và Dương Hàn Phong đều nóng lên, song, nó ho nhẹ một tiếng, bảo với chủ sạp:

- Con cá chim này bao nhiêu ạ?

- 50 nghìn em ơi! - Hàng cá tít mắt.

- Vậy để em con này!

Hàng cá nhanh tay cho con cá vào một chiếc túi nylon. Bán xong hàng, chị nhìn đôi nam nữ trước mặt bằng ánh mắt ngưỡng mộ, tấm tắc:

- Hai đứa đẹp đôi quá. - Cười lớn, nhìn nó. - Em có phúc thật đấy, người yêu đẹp trai như vậy.

Nếu có thể thì chị đây cũng muốn có anh người yêu như vậy nhaaaa...

Da mặt nó cứng đờ, trời ạ, bán hàng thì bán thôi, nói nhiều thế làm gì!

Vừa định mở miệng ra thanh minh thì đã bị giọng nói cười đùa của Dương Hàn Phong làm cho sốc đến nỗi tẹo nữa thì lao đầu xuống đất:

- Cô ấy cũng rất đẹp mà.

Hắn...là đang khen...nó nha?

Tin được không?

Là ai tối nào cũng chõ mồm vào phòng rồi sỉ nhục nhan sắc của nó vậy? Là ai luôn mồm bảo "Không hiểu sao càng nhìn lại càng thấy em xấu vãi chưởng" vậy?

Chị hàng cá nhìn show ân ái trước mặt, biết rõ là đang bị bọn có gấu hành hạ nhưng vẫn cười tươi rói:

- Đúng đúng đúng, cả hai đều rất đẹp, rất xứng đôi!

"Ồ ờ, chị mà biết chúng tôi không phải người yêu xem chị có còn lăm mồm thế này được nữa không!" - Nó nghĩ, à mà từ từ đã, hình như đây không phải lần đầu bị nói như vậy?

Haizz, thật là, đi đâu cũng bị hiểu lầm là sao?

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 117: Chưa từng nghĩ sẽ thích em

Tiếp theo, nó và hấn cứ nối đuôi nhau đi mua thêm chút đồ. Nhưng đi đôi kiểu này đặc thù quá, cho nên đến đâu cũng bị người ta nhìn bằng ánh mắt quái dị.

8:00, nó và hấn về đến nhà.

***

- Oa, đại ca, chị dâu, hai người định mở tiệc đấy à? Mua nhiều đồ thế? - Nhật Huy thấy nó và hấn mỗi người xách một túi đồ lớn thì xuyết xoa, rồi chạy đến cầm đồ vài món.

Dương Hàn Phong ừ nhẹ:

- Ủ, ngày mai Vy Khánh phải về nhà rồi.

- Hờ? Nhà nào? - Nhật Huy thắc mắc.

- Nhà bố mẹ. - Hấn tuôn ra ba chữ làm Nhật Huy đánh rơi cả chiếc làn đang đựng hoa quả xuống đất. Anh chàng có vẻ khá sốc, nhìn chằm chằm vào

nó đang cúi húi đi đằng sau. Thấy Nhật Huy nhìn mình, nó cười hi hi giải thích:

- Có gì đâu, em cũng chỉ là về nơi mình nên về thôi mà!

- Thế là sau này...chị không về đây nữa à? - Nhật Huy chớp mắt hỏi, giọng buồn thối ruột.

Nó và hấn đồng thanh:

- Tất nhiên là không phải!

Ngày Huy trở mắt nhìn cảnh tượng trước mặt, giây trước còn buồn thiu thì giây sau đã cười rạo rờ. Phải rồi, Dương Hàn Phong hấn còn phải rước chị dâu về nhà nữa mà, làm gì có chuyện không quay về nhà này nữa!

- Vậy...em giúp hai người nấu ăn nhé?- Cậu hí hửng nhặt hết mấy quả cam, táo bị rơi xuống đất rồi phi thẳng vào nhà bếp. Nó và Dương Hàn Phong đi sau, nhưng chẳng ai nói với nhau lời nào.

Mọi chuyện cứ thế trôi mãi, tối hôm đó...

10:00.

Nó đang ôm điện thoại lướt facebook, nhìn chăm chăm vào chấm xanh trên nick hấn. Hấn online hơn một tiếng rồi, thỉnh thoảng lại offline khiến nó như phát điên lên được.

Còn vài tiếng đồng hồ nữa thôi...

Đang trong cơn tuyệt vọng thì điện thoại nó rung lên:

- Ê.

Nó vội vàng nhìn lên người gửi, nhảy cẫng lên. Là hấn, là hấn!

Chết mất, nó cứ tưởng hấn sẽ cầm khẩu với nó đến sáng mai luôn chứ!

Chưa đầy ba giây sau, nó đã rep lại:

- Sao?

Buzz...

- Nói chuyện không? - Hấn. - Call ấy.

Buzz...

- Không bật đèn. - Nó lật đật bò dậy.

Buzz...

- Call giọng thôi.

Buzz...

- Ủ, gọi đi!

Ngay lập tức, điện thoại nó đã nhận một cuộc điện thoại, năm giây sau nó mới bắt máy.

Bên kia im lặng mấy giây, sau đó mở lời:

- Có đó không?

- Có.

- Sao chưa ngủ?

- Không thích. Mà anh rành ghê cơ, cách mấy bước chân thôi mà cũng phải gọi! - Nó đùa.

- Thích.

-...

Haizz, nó lại bí hợm rồi!

Hắn ậm ừ:

- Mai để tôi đưa em về nhà nhé!

- Tất nhiên, chẳng lẽ đi bộ! - Nó nói với giọng kiêu "tất nhiên là thế rồi".

Bên kia truyền đến tiếng cười nhẹ của hắn, không hiểu sao, mỗi khi hắn cười kiểu này là tim nó lại rung lên.

- Chẳng lẽ lại để em đi bộ thật chứ mà...

- Nếu thế thì tôi sẽ gọi Lâm Thiên Khánh đến đón! - Nó cười haha.

Ừm, nói xong câu đó, nó nào biết, mặt ai kia đang đen sì...

- Em mà nhắc đến tên đó nữa, tôi sẽ làm thịt em!

- Sao sao? - Nó cười sáng sặc. - Thôi được rồi, không đùa nữa!

Nói mấy chuyện xàm xí vài câu, hắn lại hỏi:

- Em có ghét tôi không?

Nó bầm bụng: "Có, bà ghét mày, ghét mày kinh khủng luôn ấy!"

- Không hắn.

- Là sao?

- Kiểu như, lúc thì ghét, lúc thì không ý!

Hắn cười:

- Tôi thì lại muốn em ghét tôi, cực kì ghét vào!

Nó nhăn mày, hỏi lại:

- Tại sao?

- Vì người ta bảo ghét của nào, trời trao của đấy. Tôi vẫn đang đợi ngày ông trời trao tôi cho em đây!

À à, thì ra từ nãy đến giờ nói chuyện nhạt như nước ốc vút lược đấy là để đợi đến bây giờ, đợi đến giờ tung thính phải không?

Dương Hàn Phong, anh thâm lắm! Bây giờ nó biết trả lời ra sao?

Bên kia, Dương Hàn Phong tỏ ra vô cùng thích thú.

- Sao cảm rồi?

- Cạn ngôn! - Nó thờ hất ra.

- Em biết không?

- Hờ? Biết cái gì? - Nó đề cao cảnh giác hết mức có thể để tránh ăn nhảm bả của hắn.

- Cái này mà em về với nhà này, là ngày tôi vui nhất!

- Ồ...- Nó thờ phào nhẹ nhõm, Dương Hàn Phong, tôi đã đề phòng rồi nhé, không bị dính thính của anh nữa đâu!!!

- Nhưng về sau, tôi vui với không vui, ít nhiều gì đều liên quan đến em!

Ặc ặc...anh có thể...bớt bớt được không?

Nó đành trả lời hắn bằng một điệu cười hết sức là kinh dị.

Hắn biết nó đang vô cùng bối rối, liền nén cười mà nói tiếp:

- Hôm nay em vui không?
- Vui, làm sao?
- Ừm, tôi hỏi thế thôi. Nhưng mà lúc nào em không vui, đừng tự mình ôm ấp ức, đến đây ôm tôi này!
- Dương Hàn Phong, bà này biết rồi nhé! Đừng có thả thính nữa! - Nó chịu không nổi, hét lên.
- Thả thính là cái gì? - Dương Hàn Phong này là đang giả ngu hay sao?

Nó suốt nửa thì quảng luôn cái điện thoại, hic, đúng là không nên đụng vào hán mà! Éo sai vào đâu cái kiểu tằm ngấm tằm ngấm đánh rầm thắm chết voi!

Nó mắng:

- Anh thôi nói mấy câu sến súa chảy nước chảy đi, kinh chết đi được!
- Haha, nói chuyện bình thường nhạ lắm.
- Thôi, nói chuyện kiểu này có khi tôi phải đi nôn hết đồng đồ vừa ăn ra mất. Đi ngủ đây!

Xong, nó tắt máy cái rụp.

Dương Hàn Phong nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại, cuộc gọi chỉ kéo dài hơn 15 phút. Hán cứ tưởng...nó sẽ thức cả đêm nói chuyện với hán chứ?

Hóa ra...

Vy Khánh, em có biết cái gì là không lường trước được không?

Chính là...

Tôi chưa từng nghĩ là sẽ gặp em.

Nhưng mà tôi đã gặp rồi này.

Tôi cũng chưa từng nghĩ là sẽ thích em.

Nhưng tôi đã thích mất rồi...

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Ra mắt nhà phu nhân

Sáng sớm hôm sau, khi mặt trời đang cố hé mắt ra khỏi những đám mây dày đặc, chiếu xuống đường phố thì một cảnh hỗn loạn đang diễn ra trong phòng Dương Hàn Phong.

Hoàng Nhật Huy nằm dạng hánh trên giường, sắc mặt cực kì khó coi, dường như cậu chàng đã cạn lời với đại ca của mình.

- Đại ca, nghe em đi. Đi ra mắt bố mẹ vợ phải ăn mặc cho lịch thiệp vào. Anh nhìn anh xem, xem có giống mấy thằng badboy chuyên đi chọc gái không hả?
- Anh này thế này đã tử tế lắm rồi, chú còn muốn như nào nữa?
- Anh...

Ngật Huy lướt qua một lượt quần áo trên người Dương Hàn Phong:

- Anh nhìn xem, áo khoác dài đen, quần đen, giày trắng thì không nói làm gì, nhưng..

Cậu không biết nói thế nào, nhưng thực sự chuỗi quần áo này với nét mặt hán hiện tại...thật giống mấy tên côn đồ chuyên đi bắt nạt con gái nhà lành.

- Anh đi mặc hộ em cái đồng phục trường, nhanh lên!

Dù sao thì cậu cũng không để bố mẹ Vy Khánh thoát nhìn thấy hấn đã phải đuổi vợ đâu!

Hấn nghĩ thấy cũng đúng. Tết nhất đến nơi mà rước nguyên một cục đen sì vào nhà người ta thì cũng...

Cuối cùng hấn cũng lấy lại vẻ học trường đảng hoàng tử tể để về ra mắt...bố mẹ vợ.

9:00, hấn và nó đã có mặt ở cổng nhà. Trong nhà khá ồn ào, mọi người đang tấp nập chuẩn bị thịt lợn để đón Tết.

Nó mở cổng, chạy tót vào sân, nói to:

- Bố ơi, mẹ ơi! Con về rồi!

Ông Mạch Gia Vinh đang cẩn thận chế biến món thịt quay trên bếp lửa đỏ rực thì ngừng tay, ngược mắt ra giữa sân, thấy cô con gái dờ hơi đang đứng hét. Ông vội lau tay chạy ra:

- Về rồi đấy à con? Thế nào? Học hành có ổn không?

- Tất cả đều ổn ạ, năm nay nhà mình chuẩn bị Tết sớm thế, mọi năm toàn 29, 30 mới bắt đầu cơ mà! - Nó vui vẻ.

- Cháu chào chú! - Dương Hàn Phong hôm nay đi xe máy, hấn cẩn thận cất xe vào một góc gần chuồng chó rồi đảng hoàng chào hỏi.

Ánh mắt của Mạch Gia Vinh chạm vào tên con trai cao hơn con gái mình mấy chục phân kia, đồng tử có hơi hỗn loạn:

- Nhìn cậu quen quen...

- Cháu là hội trưởng hội học sinh trường THPT Hoàng Kỳ, lần trước cháu có trao đổi với chú về việc...ờ kí túc xá của Vy Khánh ấy ạ!

- À à...ta nhớ rồi, mời vào nhà, mời vào nhà!

Ông Mạch Gia Vinh trước giờ rất hiếu khách, nhất là bạn bè của cô con gái vàng ngọc nên vô cùng hớn hở mời hấn vào nhà. Ông ngồi ở ghế dài, đối diện là hấn đang ngó nghiêng ngắm nhìn ngôi nhà. Nó sau khi chào hỏi mẹ ở dưới bếp thì cũng chạy lên, ngồi vào ghế bên cạnh hấn.

- Cháu uống nước! - Ông đẩy một ly trà đến trước mặt hấn, tươi cười bảo.

- Vâng ạ! - Hấn đỡ lấy ly trà. - Kiến trúc nhà mình đẹp quá ạ.

Nó: "Tôi muốn nôn hết đồ ăn ra quá!!!"

Mạch Gia Vinh cười:

- Ôi dồi, nhà chục năm đến nơi rồi, đẹp đẽ gì nữa!

Hấn không biết đáp lời ra sao, bèn chuyển chủ đề:

- Cô đâu ạ?

- À, cô đang nấu ăn dưới bếp ấy. Vy Khánh, vào phòng con lấy bánh ra mời khách!

Nó tròn mắt: "Con gái bố vừa mới về đến nhà đấy!"

Thấy thái độ của nó buồn cười không chịu được, hấn đỡ lời:

- Thôi chú ạ, cháu uống nước được rồi!

- Ừm...thế cũng được! - Ông bói rồi.

- Trước cháu nghe Vy Khánh kể về ông nội của em ấy, vậy ông đâu rồi ạ? - Hấn cười.

- Ông đi chơi với mấy ông bà trong xóm rồi, lát nữa ông về.

- Vậy...bà đâu ạ? - Hấn tò mò hỏi tiếp, vì hấn chưa bao giờ nghe nó kể gì về bà nội cả.

Ông Mạch Gia Vinh cười buồn:

- Bà di cư xuống dưới ấy được gần chục năm nay rồi...

Hắn tất nhiên hiểu "dưới ấy" là đâu, bèn rồi rít:

- Cháu xin lỗi ạ...

- Có gì đâu, mà cháu học lớp mấy nhỏ?

- Dạ 11.

- Thế thì có gì nhờ cháu kèm cặp Vy Khánh nhà chú học với nhé, con bé lười với nghịch ngợm lắm.

- Cháu luôn sẵn lòng ạ! - Hắn cười rồi nhìn nó từ nãy đến giờ vẫn cảm như hén bên cạnh.

Lúc này nó mới nhảy cẫng lên:

- Con lười thì nghe được, chứ con nghịch ngợm ở đâu ra?

Ông Mạch Gia Vĩnh tuôn một tràng:

- Thế đứa nào không được ăn lại dầm tan nát nồi bánh đúc của mẹ mày? Đứa nào luôn bị cô giáo phạt úp mặt vào tường vì tội bắt nạt mấy bạn nam trong lớp? Đứa nào là đứa bày trò nghịch ngợm đến nỗi bị đình chỉ học 1 tuần? Đứa nào...

- Thôi...thôi được rồi. Dù sao cũng là quá khứ rồi mà...- Nó gãi đầu, aizz, tội danh của nó hồi đó cũng...ghê gớm đấy chứ nhỉ.

Hắn nuốt nửa thì lẩn ra cười:

- Không ngờ trước em cũng nghịch như thế!

Nó bĩu môi, quay ngoắt đi chỗ khác.

- Thôi con xuống bếp xem mẹ có cần giúp gì không đây, bố cứ ở đây mà nói chuyện đi nhá! - Nó đứng dậy, lại nói. - Nhưng mà không được nói xấu con đâu đấy!

- Được rồi được rồi, cô cứ xuống bếp đi! - Ông cười.

Nó tung tăng chạy ù xuống bếp, trước khi đi còn không quên tặng hắn một cái nhìn sắc lẹm.

Không biết làm cách nào, nhưng chỉ 5p sau, hắn đã chuẩn được xuống bếp cùng nó.

- Cháu chào cô.

Mẹ nó đang chuẩn bị cơm thì thấy một người lạ hoắc chui vào bếp. Tính bà trầm hơn ông Gia Vĩnh nên biểu hiện sắc mặt không vui về gì đấy. Bà thật không thích bạn bè là nam của con gái mấy.

- Ủ, chào cháu. - Bà nói nhỏ rồi quay sang nó. - Thôi, con làm nốt món này rồi đặt lên mâm. Mẹ lên trên nhà với bố đã. Nhớ đừng đốt bếp con nhé!

- Vòng... - Nó cảm mấy cọng hành với xả lên. - Nhìn thấy hắn. - Anh vào đây làm cái gì?

- Giúp em, lỡ có cháy nhà bếp thì dập cho nhanh! - Hắn cởi áo đồng phục trên người ra, xoắn tay áo.

Bên ngoài nhà bếp, một nụ cười nhẹ vô tư nở trên môi bà. Cậu trai trẻ này...cũng khá đấy chứ.

***

Nó đang điên đầu vì từ nãy đến giờ hắn cứ lòi mấy chủ đề lúc nhỏ ra trêu chọc nó mãi. Tức quá, nó vút nguyên nắm hành xuống đất, hùng hổ nói:

- Dương Hàn Phong, anh mà nói thêm câu nào nữa thì tôi cho anh ra chuồng chó ăn cơm!

- Vy Khánh, khụ khụ, nhưng mà thực sự buồn cười lắm. Em xem, nào là bôi nhọ mít, đồ nước, tụt quần...còn trò nào em chưa thử nữa không? - Hắn thực sự muốn đào bới quá khứ của nó lên, buồn cười chết mất.

Nó cay đắng cầm một con dao lớn trên tay:

- Dương Hàn Phong, hôm nay có món mới!

- Món gì thế?

- Hàn Phong xào xả ớt! - Nói rồi nó cầm dao lên, hắn vội chạy tán loạn, nó vừa đuổi vừa hét:

- Anh đứng lại cho tôi!

Hai đứa cứ chạy vòng quanh nhà bếp, hết cười lại mếu. Bỗng từ đâu ra một bóng người con trai cao lớn bước vào, nhẹ nhàng từ phía sau che mắt nó lại.

Dương Hàn Phong dùng hăn vẽ mặt cười đùa lại, trầm mặc nhìn. Thằng dở hơi này từ đâu chui ra vậy?

Nó đang đuổi hăng thì bị đứa hăm nào bịt mắt, tức tối hét lên:

- Thằng nào đấy?

- Em đoán xem? - Một giọng nói trầm ấm vang lên sát bên tai, tựa như làm cả thân người nó nhũn cả ra.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.